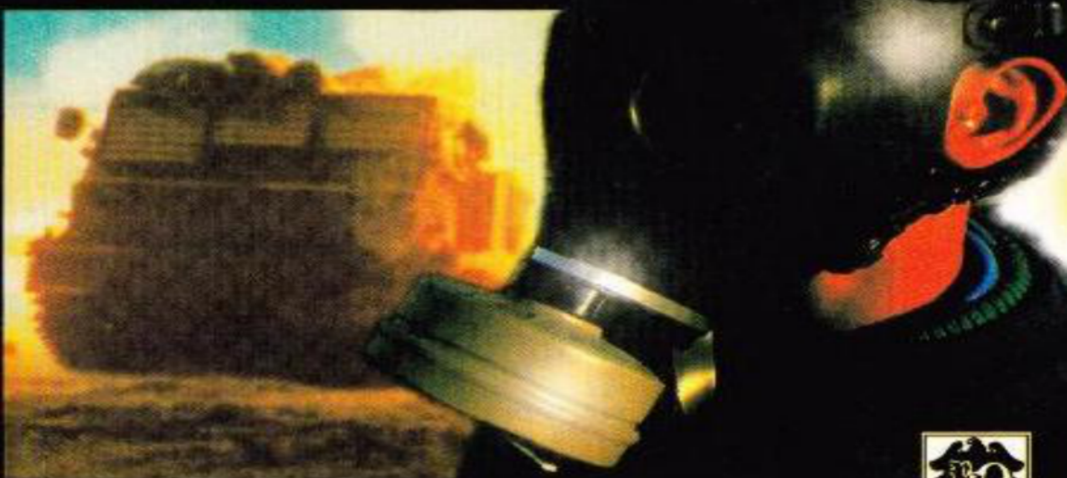
FREDERICK FORSYTH

PUMNUL LUI DUMNEZEU

Frederick Forsyth

PUMNUL LUI DUMNEZEU

ISBN:
973-576-189-0

Traducere din limba engleză
RADU PARASCHIVESCU, CORNELIA BUCUR

Frederick Forsyth

Frederick Forsyth
The Fist of God

Editura: RAO
1998

„Ştiinţa cu care Forsyth mânuieşte documentul şi ficţiunea dă acestei cărţii o aură de autenticitate care te face să nu o poţi lăsa din mâna până nu ai ajuns la ultima ei pagină. E o lectură de-a dreptul captivantă.”

Spectator

„O intrigă desfăşurată intr-o viteză ameţitoare, pe mai multe planuri şi o incredibilă atenţie acordată amănuntului definitoriu – iată amprenta inconfundabilă a unui autor de notorietate.”

Daily Mirror

Forsyth este un măiestru al naraţiuni de suspans. Cine are probleme cu tensiunea arterială ar trebui să consulte un medic înainte de citi *Pumnul lui Dumnezeu* – o carte care, pe drept cuvânt, poate fi numit bestseller.”

Tatler

Încă o dată, precum în *Ziua Şacalului* şi în alte romane memorabile, maestrul a dat strălucita probă de virtuozitate.”

The Times

Pentru văduvele şi orfanii Regimentului Special de Aviaţie.

Şi pentru Sandy, fiindcă fără ajutorul său mi-ar fi fost incomparabil mai greu.

Celor care ştiu ce s-a petrecut cu adevărat în Golf şi care mi-au vorbit despre acest lucru, sincerele mele mulţumiri. Vă daţi seama foarte bine la cine mă refer; haideţi să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

PRINCIPALELE PERSONAJE
ALE CĂRŢII

Englezii

MARGARET THATCHER – prim-ministru

JOHN MAJOR – succesorul doamnei Thatcher în funcţia de prim-ministru

GENERALUL-LOCOTENENT SIR PETER DE LA BILLIERE – comandantul trupelor engleze în războiul din Golf, fost comandant SIS

SIR COLIN MCCLL – şef al SIS

SIR PAUL SPRUGE – preşedinte al Comisiei Meduza

GENERALUL DE BRIGADĂ J.P LOVAT – comandantul Forţelor Speciale

COLONELUL BRUCE CRAIG – comandantul Regimentului 22 SAS

MAIORUL MIKE MARTIN – ofiţer SAS

MAIORUL „SPARKY" LOW – ofiţer SAS, Khafji

DOCTOR TERRY MARTIN – universitar, expert în studii arabice

STEVE LAING – director de Operaţiuni, Divizia Orientul Mijlociu, SIS

SIMON PAXMAN – şeful biroului Irak, SIS

STUART HARRIS – om de afaceri englez, Bagdad

JULIAN GRAY – şeful agenturii SIS, Riad

DOCTOR BRYANT – bacteriolog, membru al Comisiei Meduza

DOCTOR REINHART – expert în gaze toxice, membru al Comisiei Meduza

DOCTOR JOHN HIPWELL – expert nuclear, membru al Comisiei Meduza

SEAN PLUMMER – şeful secţiei arabe, GCHQ

COMANDANTUL PHILIP CURZON – ofiţer de comandă al Escadrilei 608 RAF

SERGENT DE SERVICIU LOFTY WILLIAMSON – *pilot, Escadrila 608, RAF*

LOCOTENT DE AVIAŢIE SID BLAIR – copilotul lui Williamson

LOCOTENENT DE AVIAŢIE PETER JOHNS – *pilot, Escadrila 608, RAF*

LOCOTENENT DE AVIAŢIE NICKY TYNE – *copilotul lui Johns*

SERGENT PETER STEPHENSON – *membru al trupelor SAS*

CAPORAL BEN EASTMAN – membru al trupelor SAS

CAPORAL KEVIN NORTH – membru al trupelor SAS

Americanii

GEORGE BUSH – preşedinte

JAMES BAKER – secretar de stat
COLIN POWELL – şeful statului major interarme
GENERALUL NORMAN SCHWARZKOPF – *comandantul forţelor aliate în zona Golfului*
GENERALUL-LOCOTENENT CHARLES (CHUCK) HORNER – *comandantul forţelor aeriene aliate în zona Golfului*
GENERALUL DE BRIGADĂ BUSTER GLOSSON – *adjunct al lui Chuck Homer*
BILL STEWART – director-adjunct (Operaţiuni), CIA
CHIP BARBER – şeful Diviziei Orientul Mijlociu, CIA
WILLIAM WEBSTER – directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, CIA
DON WALKER – pilot de bombardier USAF
STEVE TURNER – comandant de escadrilă de bombardiere USAF
RANDY ROBERTS – ajutor al lui Don Walker
JIM HENRY – mâna dreaptă a lui Randy Roberts, transmisionist
HARRY SINCLAIR – şef al agenturii din Londra, CIA
SAUL NATHANSON – bancher şi filantrop
„DADDY" LOMAX – savant nuclear pensionat

Israelienii

GENERALUL YAACOV „KOBI" DROR – şeful Mossadului
SAMI GERSHON – şeful Diviziei de combatanţi, Mossad
DAVID SHARON – şeful biroului Irak, Mossad
BENJAMIN NETANYAHU – ministru secretar de stat în Ministerul de Externe
YTZHAK SHAMIR – prim-ministru
GIDEON „GIDI" BARZILAI – ofiţer de control, Operaţiunea Joshua
MOSHE HAD ARI – expert în studii arabice, Universitatea din Tel Aviv
AVI HERZOG, ALIAS KERIM AZIZ – *agent al Mossadului în Viena*

Vienezii

WOLFGANG GEMUTLICH – vicepreşedinte al Băncii Winkler
EDITH HARDENBERG – secretara personală a lui Gemutlich

Kuweitienii

AHMED AL-KHALIFA – negustor
COLONELUL ABU FUAD – mişcarea de rezistentă
ASRAR QAB ANDI – eroină a mişcării de rezistentă

Irakienii

SADDAM HUSSEIN – preşedinte

IZZAT IBRAHIM – prim-vicepreşedinte

HUSSEIN KAMIL – ginere al lui Saddam, şef al MIMI (Ministerul Industriei şi al Industrializării Militare)

TAHA RAMADAM – prim-ministru

SADOUN HAMMADI – viceprim-ministru

TARIQ AZIZ – ministru de externe

ALI HAS AN MAJID – guvernator general al Kuweitului ocupat

GENERALUL SAADI TUMAH ABBAS – comandant al Gărzii Republicane

GENERALUL ALI MUSULI – comandant al Corpului de geniu

DOCTOR AMER SAADI – adjunct al lui Hussein Kamil

GENERALUL ABDULLAH KADIRI – comandant al Corpului de blindate

GENERALUL DE BRIGADĂ HASSAN RAHMANI – *şef al Contraspionajului*

DOCTOR ISMAIL UBAIDI – şef al Spionajului Extern

GENERALUL DE BRIGADĂ OMAR KHATIB – şef al Politiei Secrete (Amn-al-Amm)

COLONELUL OSMAN BADRI – ofiţer în Corpul de geniu

COLONELUL ABDELKARIM BADRI – ofiţer de aviaţie (pilot de vânătoare)

DOCTOR JAAFAR AL-JAAFAR – coordonatorul programului nuclear irakian

COLONELUL SABAAWI – şeful Poliţiei Secrete în Kuweitul ocupat

DOCTOR SALAH SIDDIQUI – expert în fizica nucleară

Capitolul 1

Bărbatul care mai avea doar zece minute de trăit râdea.

Motivul bunei sale dispoziţii era o poveste pe care tocmai i-o spusese secretara lui personală, Monique Jamine, care îl ducea acasă cu maşina în acea seară rece şi ploioasă de 22 martie 1990, având grijă să-l lase în faţa locuinţei.

Era vorba despre o cunoştinţă comună care lucra într-unul din birourile Corporaţiei pentru Cercetări Spaţiale din strada de Stalle, o femeie care se bucura de reputaţia unei veritabile vampe – altfel spus, o mâncătoare de bărbaţi în adevăratul sens al cuvântului – şi care, în cele din urmă, se dovedise a fi un homosexual travestit. Păcălelile de genul ăsta erau pe gustul acestuia, recunoscut pentru umorul de proastă calitate.

Cei doi părăsiseră birourile cartierului mărginaş Uccle din Bruxelles la şapte fără zece, iar Monique conducea un Renault 21 al firmei. Cu câteva luni în urmă tot ea avusese grijă ca şeful ei să-şi vândă Volkswagenul proprietate personală, întrucât conducea atât de prost, încât secretara lui se temea să nu moară într-un accident de circulaţie.

Dura doar zece minute să mergi cu maşina de la birou la apartamentul lui, situat în clădirea centrală din cadrul complexului Cheridreu, alcătuit din trei blocuri, în imediata apropiere a străzii Francois Folie, dar cei doi se opriră la jumătatea drumului, în dreptul unei brutării. Intrară amândoi, bărbatul dorind, ca de obicei, să cumpere o bucată de *pain de campagne* care-i plăcea extrem de mult. Ploua şi bătea vântul; cei doi merseseră cu capetele plecate, fără a observa maşina care se luase după ei.

Nu era de mirare, deoarece nici unul din ei nu era versat în domeniu. Maşina fără însemne, în care se aflau doi bărbaţi cu tenul măsliniu, îl urmărea pe savant de câteva săptămâni. Urmăritorii nu-l pierdeau din ochi, dar nici nu se apropiau mai mult decât era nevoie. Îl supravegheau, atâta tot. Însă ţinta urmăririi nu observase nimic. Observaseră alţii, dar nici despre asta nu aveau habar.

După ce ieşi din brutăria situată chiar în faţa cimitirului, bărbatul aruncă pâinea pe bancheta din spate şi se urcă pe locul de lângă şofer. La şapte şi zece, Monique opri în faţa uşilor de sticlă ale blocului construit la aproximativ cincisprezece metri de stradă. Se oferi să urce cu el până în faţa uşii de la intrarea în apartament, dar bărbatul refuză. Monique ştia că acesta o aştepta pe prietena lui, Helene şi că nu vedea cu ochi buni o eventuală întâlnire a celor două femei. Era unul dintre capriciile în care fusese încurajat şi de subalternele lui adoratoare, lăsându-se convins că Helene era doar o

prietenă de nădejde, care nu făcea decât să-i ţină de urât în perioada în care se afla la Bruxelles, iar soţia lui era în Canada.

Se dădu jos din maşină, ridicându-şi, ca de obicei, gulerul impermeabilului strâns în talie cu un cordon şi-şi aruncă pe umăr sacoşa mare din pânză neagră de care aproape nu se despărţea niciodată. Aceasta cântărea peste cincisprezece kilograme şi cuprindea o sumedenie de documente, lucrări ştiinţifice, proiecte, serii de calcule şi de date. Savantul nu avea încredere în seifuri şi era de părere, absolut ilogic, că detaliile celor mai recente proiecte la care lucra erau în mai mare siguranţă atârnându-i de umăr.

Când Monique îşi văzu şeful pentru ultima dată, acesta se oprise în faţa uşilor de sticlă de la intrare şi-şi căuta cheile, cu sacoşa pe umăr şi cu pâinea sub braţ. Îl privi cum intra pe uşile care se închiseră automat în urma lui, după care demară.

Savantul locuia la etajul al şaselea al blocului care avea opt etaje. Cele două lifturi erau plasate pe peretele din spate al clădirii, fiind înconjurate de scările prevăzute cu câte o ieşire de incendiu la fiecare etaj. Bărbatul luă unul din lifturi şi urcă până la etajul al şaselea. În clipa în care ieşi din cabina ascensorului, luminile blânde de pe coridor se aprinseră automat. Continuând să-şi agite cheile şi având grijă să nu scape pâinea şi să nu se lase copleşit de greutatea pe care o căra pe umăr, făcu de două ori stânga pe mocheta roşu-cafenie şi, odată ajuns în dreptul uşii, încercă să vâre cheia în broască.

Asasinul aşteptase de partea cealaltă a puţului ascensorului care dădea în holul slab luminat. Îşi făcu apariţia pe nesimţite, ţinând în mână un pistol automat Beretta de calibrul 7,65 cu amortizor, care era la rândul lui înfăşurat într-o pungă de plastic, pentru a împiedica risipirea pe mochetă a cartuşelor consumate.

Cinci focuri, trase de la mai puţin de un metru în ceafa şi în gâtul victimei, se dovediră arhisuficiente. Bărbatul mătăhălos se prăbuşi în faţă, peste propria-i uşă şi căzu pe mochetă. Ucigaşul nu se osteni să verifice; efectiv, nu era cazul. Nu era pentru prima dată că făcea aşa ceva. Exersase pe prizonierii condamnaţi şi ştia că îşi îndeplinise misiunea. Coborî într-o goană relaxată cele şase etaje. Ieşi din clădire pe uşa din spate, străbătu grădina plină de arbori şi ajunse la maşina care îl aştepta. După o oră se afla în incinta ambasadei sale, iar după o zi părăsi Belgia.

Helene sosi la cinci minute după asasinat. La început crezu că iubitul ei suferise un atac de cord. Cuprinsă de panică, intră în apartament şi chemă salvarea. Abia după aceea îşi aduse aminte că medicul personal al victimei locuia în acelaşi cartier şi-l chemă pe el. Cei de la salvare ajunseră primii.

Unul dintre ei încercă să mişte corpul masiv al bărbatului, care rămăsese cu faţa în jos. Când se ridică, văzu că avea mâna plină de

sânge. După câteva minute, atât el, cât şi medicul constatară oficial decesul. În clipa aceea îşi făcu apariţia, în cadrul propriei uşi şi celălalt ocupant al celor patru apartamente ale etajului, o doamnă în vârstă, care ascultase un concert de muzică clasică şi nu auzise nici un zgomot răzbătând prin uşa solidă de lemn masiv. Cheridreu era genul acela de bloc extrem de discret.

Bărbatul care zăcea neînsufleţit pe podea era doctorul Gerald Vincent Bull, geniu neînţeles, constructor de arme pentru beneficiari din lumea întreagă şi, în ultimul timp, armurierul preşedintelui irakian Saddam Hussein.

La puţin timp după asasinarea doctorului Gerry Bull, pretutindeni în Europa au început să se întâmple lucruri ciudate. La Bruxelles, contraspionajul belgian a recunoscut că, în ultimele luni, savantul fusese urmărit aproape zilnic de câteva maşini fără însemne, la bordul cărora se aflau doi bărbaţi oacheşi, cu aspect est-mediteranean.

Pe data de 11 aprilie, poliţia vamală britanică a capturat, în portul Middlesbrough, opt segmente ale unor uriaşe conducte din oţel, frumos lucrate şi gata de asamblare prin montarea câte unei flanşe la fiecare capăt. Ofiţerii au anunţat, pe un ton triumfător, că ţevile nu erau destinate unui combinat petrochimic, aşa cum se specifica în documentele de însoţire şi în certificatele de export, ci urma să facă parte dintr-o armă de dimensiuni considerabile, construită de Gerry Bull în folosul Irakului. Aşa s-a născut farsa supertunului, care avea să fie la modă o bună perioadă de timp, dezvăluind înşelătorii mai mici sau mai mari, stimulând instinctele hoţeşti ale câtorva servicii secrete şi totodată dând la iveală nu doar un volum impresionant de inepţii birocratice, ci şi o oarecare doză de şicană politică.

Pe durata câtorva săptămâni, diverse părţi componente ale supertunului au început să răsară peste tot în Europa. Pe 23 aprilie, Turcia a anunţat oprirea unui camion venit din Ungaria şi conţinând o singură ţeava de oţel lungă de zece metri, cu destinaţia Irak, despre care se credea că face parte din atât de comentata armă. În aceeaşi zi, autorităţile greceşti au interceptat un alt camion cu componente din oţel, ţinându-l pe nefericitul şofer englez în închisoare timp de câteva săptămâni, sub acuzaţia de complicitate.

În mai, italienii au pus mâna pe 75 de tone de componente produse de Societa della Fucine, pentru ca alte 15 tone să fie confiscate chiar la uzinele Fucine, lângă Roma. Acestea din urmă fuseseră fabricate dintr-un aliaj de oţel şi titaniu şi se presupunea că aveau să facă parte din dispozitivul de închidere sau din culata tunului, ca, de altfel şi o serie de alte piese descoperite într-un depozit din Brescia, în nordul Italiei.

Nemţii şi-au adus, la rândul lor, contribuţia descoperind la Frankfurt şi Bremerhaven componente fabricate de Mannesmann AG, identificate şi ele ca făcând parte din viitoarea structură a supertunului, despre care se dusese vestea în întreaga lume.

La drept vorbind, Gerry Bull ştiuse foarte bine cum să distribuie comenzile pentru proiectul căruia i se devotase. Tuburile care aveau să alcătuiască ţeava fuseseră, într-adevăr, produse în Anglia de către două firme, Walter Somers din Birmingham şi Sheffield Forgemasters. Cele opt bucăţi interceptate în aprilie 1990 erau doar ultimele dintr-o serie de cincizeci şi două de segmente, ceea ce era suficient pentru construirea a două ţevi complete, lungi de câte o sută cincizeci şi şase de metri şi având incredibilul calibru de un metru, capabile să lanseze un proiectil de dimensiunile unei cabine telefonice cilindrice.

Pivoţii sau suporturile proveneau din Grecia, conductele, pompele şi valvele care formau dispozitivul de recul, din Elveţia şi Italia, culata, din Austria şi Germania, iar propulsorul, din Belgia. În total, existau şapte ţari angajate ca parte contractantă, dar nici una nu ştia exact ce anume producea.

Ziarele de largă răspândire au avut o muncă de teren intensă, ca, de altfel şi poliţia vamală şi sistemul juridic britanic, care au început să trimită în judecată orice parte nevinovată, implicată cât de puţin în această acţiune. Lucrul pe care nu l-a sesizat nimeni era că măsura era deja tardivă. Componentele interceptate alcătuiau supertunurile doi, trei şi patru.

Cât despre uciderea lui Gerry Bull, ea a dat naştere unei teorii bizare în rândul mijloacelor de informare în masă. Aşa cum era de aşteptat, cei care aveau grijă să arunce de fiecare dată vina în cârca CIA au arătat-o cu degetul şi de data asta. Şi acest lucru era tot o aberaţie. Deşi, în trecut şi în anumite împrejurări, Langley a susţinut sau a autorizat eliminarea anumitor persoane, aproape în toate situaţiile ţintele lucrau în domeniu, indiferent că era vorba de executanţi cuprinşi de remuşcări, de renegaţi sau agenţi dubli. Ideea că pivniţele de la Langley gem de cadavre ale foştilor agenţi lichidaţi de propriii lor colegi, la ordinul unor directori cocoţaţi undeva la ultimul etaj şi animaţi de impulsuri frizând genocidul, este amuzantă, însă complet falsă.

Mai mult decât atât, Gerry Bull nu făcea parte din acea lume ce acţiona din umbră. Era un savant binecunoscut, un constructor de armament convenţional, dar şi foarte neconvenţional şi, totodată, un cetăţean american care odinioară lucrase ani în şir pentru America, povestindu-le prietenilor lui din armata Statelor Unite o mulţime de lucruri legate de proiectele la care lucra. Dacă s-ar fi pus problema „lichidării” tuturor constructorilor din industria de armament care activau în folosul unei ţări ce (la momentul acela) era considerată un

inamic al Americii, ar fi trebuit să se confecţioneze urgent vreo cinci sute de sicrie pentru tot atâţia domni aflaţi pe teritoriul Americii de Nord, al Americii de Sud şi al Europei.

În al treilea şi ultimul rând, în ultimii zece ani Langley a început să fie blocată, în iniţiativele sale de noua birocraţie a comisiilor de control şi supraveghere. Nici un ofiţer de informaţii profesionist nu mai avea voie să ordone lichidarea cuiva fără un ordin scris şi semnat. Iar în cazul cuiva de calibrul lui Gerry Bull, aprobarea trebuia să vină chiar din partea directorului CIA.

În acea perioadă, funcţia de director era deţinută de William Webster, un fost judecător din Kansas care nu ieşea niciodată din litera regulamentului. Ar fi fost la fel de uşor să obţii o aprobare scrisă şi semnată de William Webster, pentru eliminarea unei persoane incomode, cum i-ar fi fost unui deţinut să sape un tunel pe sub Penitenciarul Marion cu ajutorul unei linguriţe de ceai.

Oricum, favoritul numărul unu în enigma legată de uciderea lui Gerry Bull era, fireşte, Mossadul israelian. Această concluzie a fost împărtăşită fără rezerve de întreaga presă, precum şi de majoritatea prietenilor şi membrilor familiei lui Bull. Gerry lucra pentru Irak, iar Irakul era duşmanul Israelului. Cu alte cuvinte, doi şi cu doi fac patru. Singura problemă era că, în lumea umbrelor şi a oglinzilor deformante, ceea ce părea să nu fie doi era înmulţit cu un alt factor care, la rândul lui, nu era neapărat ce părea să fie, iar rezultatul putea, ce-i drept, să fie patru, dar de cele mai multe ori era cu totul altul.

Mossadul este cea mai mică, cea mai nemiloasă şi cea mai întreprinzătoare dintre toate structurile de servicii secrete din lume. Fără îndoială că, în trecut, acest organism a efectuat multe asasinate, folosind una dintre cele trei echipe „kidon” – cuvânt care în ebraică înseamnă „baionetă”. Acestea fac parte din Divizia de combatanţi şi sunt constituite din agenţi sub acoperire, infiltraţi şi executanţi. Însă până şi Mossadul are anumite reguli, chiar dacă aplicarea lor are o anumită doză de arbitrar.

Lichidările se împart în două categorii. Una este cea a „cerinţelor operaţionale” – urgenţele neprevăzute, în care diverse operaţiuni ce implică viaţa unor aliaţi sunt prioritare, iar persoana incomodă trebuie să fie înlăturată din drum rapid şi definitiv. În asemenea cazuri, ofiţerul de caz, cunoscut şi sub numele de *katsa,* are dreptul de a-l înlătura pe adversarul care pune în pericol întreaga misiune şi se va bucura de sprijin retroactiv din partea şefilor lui din Tel Aviv.

Cealaltă categorie îi include pe cei aflaţi deja pe lista de execuţie. Această listă se află în două locuri: în seiful personal al prim-ministrului şi în cel al directorului Mossadului. La fiecare schimbare a prim-ministrului, noul ales trebuie să vadă lista care poate conţine

între treizeci şi optzeci de nume. El poate să avizeze lista de la bun început, dând astfel undă verde Mossadului, care ar urma să intre în acţiune la momentul oportun, sau poate insista să fie consultat înaintea fiecărei noi misiuni. În ambele cazuri primul-ministru este obligat să semneze ordinul de execuţie.

În linii mari, cei de pe listă fac parte, la rândul lor, din trei grupuri distincte. Există cei câţiva nazişti de frunte, aflaţi încă în viaţă, deşi această categorie este aproape desfiinţată. Cu ani în urmă, deşi Israelul organizase o operaţiune pe scară largă pentru răpirea şi judecarea lui Adolf Eichmann, întrucât voia să dea un exemplu lumii întregi, au existat o serie de alţi nazişti care au fost lichidaţi discret şi fără duruit de tobe. Al doilea grup este alcătuit aproape integral din terorişti contemporani, în primul rând arabi care au vărsat sânge israelit sau evreiesc, cum ar fi Ahmed Jibril, Abu Nidal, alături de alţii care au de gând să facă aşa ceva şi de câţiva de altă origine, puşi în aceeaşi oală.

Al treilea grup, care ar fi putut cuprinde şi numele lui Gerry Bull, îi cuprinde şi pe cei care lucrează pentru inamicii Israelului şi a căror activitate reprezintă un mare pericol pentru Israel şi cetăţenii săi dacă este continuată.

Numitorul comun al celor trei grupuri este că toţi cei trecuţi pe listă trebuie să aibă mâinile înroşite de sânge fie la propriu, fie în perspectivă.

Dacă este nevoie de o acţiune de lichidare, primul-ministru transferă problema unui anchetator legal atât de secret, încât este cunoscut doar de un număr restrâns de oameni ai legii din Israel şi de nici un om de pe stradă. Anchetatorul apare într-un fel de instanţă improvizată în care se citeşte un rechizitoriu formal, în prezenţa unui aşa-zis avocat al apărării care ascultă ceea ce citeşte procurorul. În cazul în care cererea Mossadului este întemeiată, dosarul este retrimis prim-ministrului care trebuie să semneze ordinul de execuţie. Restul îl face echipa „kidon”… dacă poate.

Marea problemă a teoriei potrivit căreia Mossadul l-ar fi ucis pe Bull era că existau discrepanţe la toate nivelurile. Este adevărat că Bull lucra efectiv pentru Saddam Hussein, proiectând o nouă armă de artilerie de tip convenţional (care nu putea atinge Israelul), un program de rachete (care ar fi putut deveni ameninţător într-o bună zi) şi un tun uriaş (care nu avea darul să îngrijoreze Israelul absolut deloc). Numai că acest lucru era valabil şi pentru alte câteva sute de oameni. O serie de companii germane ajutaseră substanţial Irakul să pună la punct o veritabilă industrie a gazelor industriale otrăvitoare cu care Saddam ameninţase deja Israelul. Germanii şi brazilienii lucrau în văzul lumii la rachetele ce urma să echipeze lansatoarele Saad 16. Francezii, pe de altă parte, erau promotorii şi primii furnizori

ai cercetătorilor irakieni angrenaţi în producerea bombei nucleare.

E mai presus de orice dubiu că ideile, proiectele, activităţile şi persoana lui Bull prezentau un interes major pentru Israel. După moartea lui, s-a făcut mare tam-tam pe tema faptului că, în lunile precedente, savantul fusese îngrijorat din cauza repetatelor pătrunderi la el în apartament în timpul cât era la serviciu. Niciodată nu fusese luat nici un obiect cât de mic, dar de fiecare dată fuseseră lăsate urme. O pereche de ochelari fusese pusă dintr-un loc în altul, ferestrele fuseseră lăsate deschise, o casetă video fusese derulată şi apoi scoasă din aparat. Bull se întrebase dacă era vorba de un avertisment şi dacă autorii lui făceau parte din Mossad. Ambele presupuneri era corecte, însă motivul era altul, greu de sesizat.

La câteva zile după crimă, străinii cu tenul măsliniu şi cu accente guturale, care îl urmăriseră pe Bull prin Bruxelles, au fost identificaţi de presă drept asasinii israelieni care îşi pregăteau atacul. Din nefericire pentru această teorie, agenţii Mossadului nu se îmbracă şi nu se comportă ca oamenii lui Pancho Villa. Este adevărat că fuseseră prezenţi, dar nu-i văzuse nimeni; nici Bull, nici prietenii sau familia lui şi nici poliţia belgiană. Fuseseră în Bruxelles prin intermediul unei echipe ai cărei membri puteau trece drept belgieni, europeni dintr-o altă ţară, americani sau orice ar fi poftit. Ei le dăduseră de ştire belgienilor că Bull era urmărit de *o altă* echipă.

În plus, Gerry Bull era de o indiscreţie exagerată. Pur şi simplu, nu putea să reziste nici celei mai mici provocări şi-şi dădea imediat drumul la gură. Înainte lucrase pentru Israel, fusese plăcut impresionat de ţară şi de oamenii care o locuiau şi avusese mulţi prieteni în armata israeliană, dar nici atunci nu ştiuse să tacă. Provocat cu fraze de genul „Gerry, pun pariu că n-o să reuşeşti niciodată să pui în funcţiune rachetele de pe lansatoarele Saad 16…”, Bull se abandona unor monologuri de câte trei ore în care descria exact ce făcea, cât de mult avansase proiectul, ce probleme întâmpina şi cum spera să le rezolve. Cu alte cuvinte, totul. Pentru orice serviciu de informaţii, existenţa lui era un veritabil simbol al indiscreţiei. Chiar şi în ultima săptămână de viaţă primise la serviciu vizita a doi generali israelieni cărora le făcuse o descriere completă a activităţilor desfăşurate, pe care cei doi avuseseră grijă să o înregistreze cu ajutorul unor minicasetofoane ascunse în servietele diplomat. Şi atunci, ce rost avea să distrugă o asemenea sursă nesecată de informaţii din tabăra adversă?

Şi, în sfârşit, trebuie precizat că Mossadul mai are un obicei atunci când are de-a face cu un om de ştiinţă sau cu un industriaş (dar niciodată cu un terorist). De fiecare dată respectivului i se dă un avertisment, conceput nu sub forma unei spargeri voit stângace, însoţite de mutarea unei perechi de ochelari sau derularea unei casete

video, ci sub forma unui anunţ prin viu grai. Procedura a fost respectată chiar şi în cazul doctorului Yahia El Meshad, savantul nuclear egiptean care lucra la primul reactor nuclear irakian şi care a fost asasinat în camera lui de la Hotelul Meridien, pe data de 13 iunie 1980. În cazul lui, un *katsa* vorbitor de arabă a intrat la el în cameră şi i-a spus pe şleau ce îl aştepta dacă nu se potolea. Egipteanul i-a sugerat străinului să-şi vadă de drum, ceea ce n-a fost defel un lucru înţelept. Nici una din firmele de asigurări nu ar fi fost de acord cu ideea nefastă ca o echipă „kidon" a Mossadului să desfăşoare o activitate atât de nespecifică. După două ore Meshad era mort. Dar i se dăduse o ultimă şansă. Un an mai târziu, întregul complex nuclear, aprovizionat de francezi şi situat la Osirak Unu şi Doi, a fost nimicit de un raid aerian al forţelor israeliene.

Bull era cu totul altfel; era un cetăţean american născut în Canada, cumsecade, abordabil şi având reputaţia unui redutabil consumator de whisky. Israelienii puteau să discute cu el prieteneşte, lucru pe care, de altminteri, îl făcuseră frecvent. Ar fi fost cel mai uşor lucru din lume să trimită un prieten care să-i spună, fără ocolişuri, că, dacă nu se cuminţea, venea echipa de şoc – nimic personal, Gerry, pur şi simplu asta-i situaţia.

Pe Bull nu-l interesa să obţină o medalie postumă din partea Congresului. Mai mult decât atât, apucase deja să le spună israelienilor şi bunului său prieten George Wong că voia să o termine cu Irakul – atât ca prezenţă fizică şi concretă, cât şi din punct de vedere contractual. Nu de alta, dar se săturase. În concluzie, destinul tragic al doctorului Gerry Bull avea o cu totul altă explicaţie.

Gerald Vincent Bull se născuse în 1928 la North Bay, Ontario. La şcoală se dovedise isteţ, fiind animat totodată de imboldul de a reuşi şi câştiga preţuirea tuturor. Ar fi putut absolvi la şaisprezece ani; de fapt, a şi făcut-o, dar, dată fiind tinereţea lui, singurul colegiu care l-a acceptat la o vârstă atât de fragedă a fost Universitatea din Toronto, mai precis Facultatea de Inginerie. Ajuns aici, Bull a demonstrat că nu era doar inteligent, ci de-a dreptul sclipitor. La douăzeci şi doi de ani a devenit cel mai tânăr posesor al titlului de doctor din istoria facultăţii. Domeniul care i-a stârnit interesul şi imaginaţia a fost cel al ingineriei spaţiale şi mai precis al balisticii – studiul corpurilor aflate în zbor, indiferent dacă era vorba de proiectile sau rachete. Această preocupare a stat ulterior la baza înclinaţiei lui spre artilerie.

După anii petrecuţi la Toronto, Bull a intrat în rândurile celor de la CARDE – Canadian Armament and Research Development Establishment[1] – cu sediul la Valcartier, pe atunci un orăşel liniştit, în apropiere de Quebec.

La începutul anilor cincizeci, omul începuse să-şi întoarcă faţa nu doar spre ceruri, ci chiar spre ceea ce se afla dincolo de ele, adică spre spaţiul nemărginit. Cuvântul de ordine era, „racheta”. Aceea a fost perioada când Bull a arătat că se deosebea de ceilalţi nu doar prin cunoştinţele tehnice excepţionale. El era, în acelaş timp, nonconformistul – sau oaia neagră – prin excelenţă: inventiv, neconvenţional şi plin de imaginaţie. În timpul celor zece ani petrecuţi la CARDE, în minte i-a răsărit ideea care avea să devină visul vieţii sale.

Ca toate ideile noi şi cele ale lui Bull păreau destul de simple. În clipa în care a cercetat generaţia de rachete ce aveau să fie puse în funcţiune de americani la sfârşitul anilor cincizeci, el şi-a dat seama că nouă zecimi din acele dispozitive, atât de impresionante pe vremea aceea, reprezentau doar o primă fază. În partea lor superioară erau amplasate componentele celei de-a doua şi a treia faze, iar în vârful acestora din urmă trona aproape neobservată aşa-numita încărcătură utilă.

Primul pas, uriaş de altfel, consta în ridicarea rachetei în aer pe o primă porţiune de o sută cincizeci de kilometri, în condiţiile în care atmosfera era încărcată la maximum, iar gravitatea la pragul de sus. După această porţiune iniţială era nevoie de mult mai puţină forţă pentru înscrierea satelitului în spaţiu şi pentru amplasarea lui pe o orbită situată la patru-cinci sute de kilometri deasupra pământului. Ori de câte ori se efectua lansarea unei rachete, aproape tot ce reprezenta acea voluminoasă şi foarte costisitoare primă fază era distrus, ardea şi se prăbuşea în apele oceanului, unde rămânea pe vecie.

Ce-ar fi, s-a întrebat Bull la un moment dat, dacă am putea lansa componentele fazelor doi şi trei, plus încărcătura utilă, pe distanţa acelor primi o sută cincizeci de kilometri prin intermediul ţevii unui tun uriaş? Bull şi-a susţinut punctul de vedere în faţa celor care finanţau acest gen de proiecte, argumentând că era mai uşor de realizat, mai ieftin şi, în plus, arma putea fi folosită la nesfârşit.

Era prima confruntare a lui Bull cu politicienii şi birocraţii. A dat greş, în special din cauza propriei personalităţi. Bull îi ura pe cei cu care stătuse de vorbă, iar sentimentul era reciproc.

În 1961 norocul şi-a întors faţa spre el. Universitatea Mc Gill s-a decis să-l sprijine, anticipând că publicitatea ce avea să se facă în jurul lui i-ar fi de mare folos. Armata americană i-a urmat exemplul din motive strict personale; funcţionând ca un fel de tutore al artileriei, armata se afla într-o competiţie feroce cu aviaţia, aceasta din urmă vizând la rândul ei controlul asupra tuturor rachetelor şi proiectilelor a căror traiectorie depăşea 100 de kilometri. Cu ajutorul acestor două surse de sponsorizare, Bull a reuşit să înfiinţeze un mic centru de

cercetări pe Insula Barbados. Armata Statelor Unite i-a permis să transporte acolo un tun de marină dat la casat, de calibrul 35 de centimetri (cel mai mare din lume), o ţeavă de rezervă, o mică instalaţie de detectare a radarelor, o macara şi câteva camioane. În acelaşi timp, Mc Gill a dispus amenajarea unui atelier de prelucrare a metalelor. Era ca şi cum ai fi încercat să câştigi supremaţia în industria automobilelor de Formula Unu bazându-te pe dotările unui garaj obişnuit. Numai că Bull a reuşit; începuse o carieră care avea să fie punctată de o sumedenie de invenţii uimitoare, deşi savantul nu avea decât treizeci şi trei de ani. Era o fire sfioasă, mefientă şi dezordonată, dar totodată un cercetător inventiv şi în continuare un nonconformist.

Şi-a intitulat centrul din Barbados cu acronimul HARP, adică Hight Altitude Research Project.[2] Vechiul tun al marinei a fost amplasat în timp util, iar Bull şi-a început munca în domeniul proiectilelor, pe care le-a numit Martlet[3], după numele păsării care apărea pe emblema Universităţii.

Bull voia să amplaseze dispozitive cu încărcătură utilă pe orbită mai repede şi cu mai puţini bani decât oricine altcineva. Ştia foarte bine că nici o fiinţă omenească nu avea cum să reziste presiunii dacă ar fi fost propulsată de tun, dar anticipa – corect, după cum voia să dovedească într-un viitor foarte îndepărtat – că, în anii ce aveau să vină, nouăzeci la sută din cercetarea ştiinţifică în spaţiu avea să fie efectuată de aparate, nu de oameni. În timpul administraţiei Kennedy şi ambiţionată de zborul rusului Gagarin, America a desfăşurat, la Cape Canaveral, o serie de teste cât se poate de spectaculoase, dar în ultimă instanţă inutile, trimiţând în spaţiu şoareci, câini, maimuţe şi, în cele din urmă, oameni.

În Barbados, Bull s-a luptat în tot acest timp cu singurul lui tun şi cu proiectilele Martlet. În 1964 el a reuşit să expedieze un asemenea proiectil la o înălţime de nouăzeci şi doi de kilometri, după care a prelungit ţeava tunului cu şaisprezece metri (la un cost al operaţiunii de fix patruzeci şi una de mii de dolari), transformându-şi ţeava astfel obţinută în cea mai lungă din lume, cu o lungime totală de treizeci şi şase de metri. În acest mod, Bull a izbutit să ajungă la distanţa magică de o sută cincizeci de kilometri, cu o încărcătură utilă de o sută optzeci de kilograme.

Problemele erau rezolvate pe măsură ce apăreau. Una dintre cele mai importante a constituit-o propulsorul sau forţa motrice. În cazul unui tun de dimensiuni reduse, încărcătura exercită o singură, dar foarte mare, presiune asupra proiectilului, transformându-se din solid în gaz într-o microsecundă. Gazul încearcă să evite compresia şi nu are altă soluţie decât să iasă pe ţeavă, împingând proiectilul în timp ce face acest lucru. Însă, dat fiind că Bull fabricase un tun cu o

ţeavă atât de mare, era nevoie de un propulsor cu ardere lentă, astfel încât ţeava tunului să nu crape. Lui Bull îi trebuia o pulbere care să trimită proiectilul în sus, de-a lungul uriaşei ţevi de tun, în condiţiile unei acceleraţii care să crească în mod constant, aşa că s-a pus pe treabă şi a produs-o.

El ştia totodată că nici un instrument nu putea să reziste în faţa unei forţe a gravitaţiei de zece mii, pe care ar fi produs-o explozia, fie ea şi cea a unei încărcături activate de un propulsor cu ardere lentă; în consecinţă, a pus la punct un sistem de absorbţie a şocului, menit să reducă impactul la două sute de unităţi de gravitaţie. O a treia problemă a fost cea a reculului. Nefiind vorba de o armă cu aer comprimat, reculul avea să fie uriaş, în cazul în care creşteau ţevile, încărcăturile şi proiectilele. Aşa stând lucrurile, Bull a proiectat un sistem de arcuri şi de valve pentru a reduce impactul reculului la dimensiuni acceptabile.

În 1966, vechii adversari ai lui Bull, din rândul birocraţilor care lucrau în cadrul Ministerului Apărării din Canada, l-au contactat, insistând pe lângă conducerea Ministerului să facă rost de banii necesari. Bull a protestat, susţinând că putea să lanseze încărcături în spaţiu cu costuri mult mai mici decât la Cape Canaveral. Însă demersurile lui au fost zadarnice. Pentru a-şi proteja interesele, armata Statelor Unite a dispus transferarea lui Bull din Barbados în Yuma, Arizona.

Aici, în luna noiembrie a aceluiaşi an, Bull a lansat o nouă încărcătură la o sută optzeci de kilometri, stabilind un record ce avea să reziste timp de douăzeci şi cinci de ani. Numai că în 1967 Canada s-a retras complet din acest program, atât guvernul, cât şi Universitatea McGill. La scurt timp după aceea armata americană i-a urmat exemplul, iar proiectul HARP a fost abandonat. Bull şi-a deschis un birou de consultanţă la Highwater, pe un domeniu pe care îl cumpărase anterior şi care se afla la graniţa dintre partea nordică a statului Vermont şi Canada, unde se născuse.

Afacerea HARP a avut parte de două post-scriptumuri. În 1990, în condiţiile programului spaţial coordonat de la Cape Canaveral, amplasarea încărcăturilor în spaţiu ajunsese să coste zece mii de dolari kilogramul. Bull a ştiut până în clipa în care a închis ochii că putea realiza acelaşi lucru cu doar şase sute de dolari pentru un kilogram. Pe de altă parte, în 1988 au demarat cercetările pentru un nou proiect efectuat la Lawrence Livermore National Laboratory, în California. Proiectul avea în vedere un tun uriaş, a cărui ţeavă avea însă un calibru de doar 10,16 centimetri şi o lungime de doar cincizeci de metri. În cele din urmă şi cheltuindu-se sute de milioane de dolari – se spera că se va ajunge la construirea unui tun mult, mult mai mare, în stare să expedieze încărcături în spaţiu. Numele proiectului era Super-

High Altitude Research Project[4] sau mai pe scurt SHARP.

Gerry Bull trăia la Highwater şi îşi administra complexul de zece ani, trăind la graniţă în sensul cel mai propriu al cuvântului. În acest interval el renunţase la visul neîmplinit al unui tun capabil să expedieze diverse încărcături în spaţiu şi se concentrase asupra celui de-al doilea domeniu în care avea cunoştinţe dintre cele mai solide – un domeniu mult mai profitabil, legat de armamentul convenţional.

Bull a început prin a se ocupa de problema fundamentală – aproape toate armatele din lume îşi bazau artileria pe obuzierul de câmp universal de 155 milimetri. El era pe deplin conştient că într-o confruntare de artilerie câştiga întotdeauna cel a cărui rază de acţiune era mai mare şi care în acest mod îşi putea face inamicul bucăţi, fără să păţească nimic. Bull, s-a decis să mărească raza de acţiune şi, totodată, acurateţea obuzierului de câmp de 155 milimetri şi a început cu muniţia. Se mai făcuseră încercări în domeniu, dar toate dăduseră greş. La capătul a patru ani de muncă, Bull a rezolvat problema.

Pe durata testelor efectuate, proiectilul fabricat de Bull a aterizat la o distanţă de 1,5 ori mai mare decât celelalte, deşi a fost lansat de acelaşi tun standard de 155 milimetri, a avut o precizie mai mare şi a explodat în patru mii şapte sute de fragmente, faţă de cele o mie trei sute cincizeci în care a explodat proiectilul folosit de NATO. Însă NATO nu s-a arătat interesată. Prin mila lui Dumnezeu şi Uniunea Sovietică a manifestat o lipsă de interes asemănătoare.

Fără să se lase impresionat, Bull şi-a văzut de treabă şi a produs un nou tip de proiectil, capabil să aterizeze la o distanţă şi mai mare. Nici de data asta NATO nu a catadicsit să-şi manifeste interesul, preferind să apeleze în continuare la serviciile furnizorilor tradiţionali şi la proiectile eficiente pe distanţe mici.

Chiar dacă Marile Puteri nu erau interesate de rezultatele muncii lui Bull, restul lumii avea o cu totul altă atitudine. Delegaţiile militare au început să roiască la Highwater, ca să se consulte cu Gerry Bull. Printre ele se numărau şi cele din Israel (moment în care Bull a cimentat anumite prietenii cu diverşi observatori, prietenii începute de pe vremea când lucra în Barbados), Egipt, Venezuela, Chile şi Iran. Bull a acordat, de asemenea, consultanţă pe alte probleme de artilerie Angliei, Olandei, Italiei, Canadei şi Americii, ai cărei savanţi militari (deşi nu erau de la Pentagon) continuau să studieze activitatea lui Bull cu un amestec de veneraţie şi teamă.

În 1972 Bull a primit cetăţenia americană fără să se facă deloc tapaj. În anul următor el a început să lucreze efectiv la calibrul obuzierului de 155 milimetri. La capătul altor doi ani de muncă a dat o nouă lovitură de maestru, descoperind că lungimea ideală a ţevii de tun era de exact patruzeci şi cinci de ori mai mare decât calibrul. Drept urmare, a proiectat un nou tip de obuzier standard 155 şi l-a

numit GC-45 (de la Gun Calibre)5. Noua armă şi proiectilele fabricate erau în stare să depăşească orice tip de artilerie din întregul arsenal comunist. Dacă se aştepta cumva la contracte avantajoase, Bull a avut parte de o nouă dezamăgire. Şi de data asta Pentagonul a rămas fidel vechilor furnizori şi ideii de lansare a proiectilelor cu ajutorul rachetelor, ceea ce atrăgea după sine un nivel al costurilor de opt ori mai mare pentru fiecare proiectil. Din punctul de vedere strict al performantei, ambele proiectile se comportau la fel.

Căderea în dizgraţie a lui Bull – fiindcă a existat şi aşa ceva – a început relativ inocent când, cu aprobarea CIA, savantul a fost invitat să contribuie la îmbunătăţirea artileriei şi a proiectilelor sud-africane, în condiţiile în care Africa de Sud lupta împotriva cubanezilor sprijiniţi de Moscova şi instalaţi în Angola.

Naivitatea politică a lui Bull devenise la un moment dat literalmente legendară. El s-a deplasat unde fusese invitat şi-a dat seama că îi plăceau sud-africanii şi s-a împăcat de minune cu ei. Faptul că Africa de Sud avea statutul unui proscris internaţional, din cauza politicii de apartheid pe care o ducea, nu l-a îngrijorat absolut deloc. Bull i-a ajutat pe sud-africani să-şi reînnoiască parcul de artilerie, pornind de la cercetările efectuate pe marginea noului tip de tun GC-45, cu ţeavă lungă şi bătaie pe măsură. Ulterior, sud-africanii au fabricat o variantă personală a acestui tip de tun, cu ajutorul căruia au făcut praf artileria sovietică, ţinându-i la respect şi pe ruşi şi pe cubanezi.

După ce s-a întors în America, Bull a continuat să-şi expedieze proiectilele pe adresa diverşilor beneficiari care le solicitaseră. Între timp, la putere ajunsese preşedintele Jimmy Carter, iar noul cuvânt de ordine era corectitudinea politică, adică ce se cuvenea să faci şi ce nu. Bull a fost arestat şi acuzat de exporturi ilegale în beneficiul unui regim lipsit de recunoaştere. CIA l-a lăsat din braţe ca pe un ciumat. Bull a fost, în cele din urmă, convins să-şi ţină gura şi să-şi recunoască vinovăţia, sugerându-i-se că totul era o simplă formalitate şi că nu avea să se aleagă decât cu o mustrare părintească pentru o scăpare de ordin procedural.

Pe data de 16 iunie 1980 un judecător american l-a condamnat la un an de închisoare, cu suspendarea a jumătate din pedeapsă şi la o amendă de o sută cinci mii de dolari. Concret, Bull a stat patru luni şi şaptesprezece zile în închisoarea Allenwood din Pennsylvania. Dar nu asta era problema.

Ceea ce l-a deranjat au fost ruşinea îndurată, faptul că ajunsese în dizgraţie şi sentimentul că fusese trădat. A încercat să-şi explice motivele pentru care avusese parte de aşa ceva. Ajutase America de câte ori îi stătuse în puteri, acceptase cetăţenia americană şi dăduse curs apelului lansat de CIA în 1976. În timp ce era închis la

Allenwood, SRC, compania pe care o conducea, a dat faliment, iar Bull a înţeles că era ruinat.

După ce a ieşit din închisoare, a părăsit definitiv America şi Canada şi a emigrat la Bruxelles, unde a luat totul de la capăt, locuind la început într-o garsonieră cu chicinetă. Prietenii lui au susţinut că după proces s-a schimbat simţitor şi nu a mai fost niciodată acelaşi. El nu i-a iertat niciodată pe cei de la CIA şi nu a iertat nici America; cu toate acestea, s-a luptat ani de zile pentru redeschiderea cazului, în speranţa că va fi reabilitat.

S-a întors la consultanţă şi a acceptat o ofertă care îi fusese făcută înainte de proces – aceea de a lucra pentru China, ajutând-o să-şi îmbunătăţească artileria. La începutul şi la mijlocul anilor '80, Bull a lucrat în principal pentru Beijing şi a reproiectat parcul chinez de artilerie, ghidându-se după schiţele propriului tun GC-45, care, între timp, începuse să se vândă sub licenţă universală de către Compania Voest-Alpine din Austria. Aceasta, la rândul ei, cumpărase patentul de la Bull însuşi, în schimbul a două milioane de dolari plătiţi într-o singură tranşă. Dar Bull era un om de afaceri execrabil; altminteri, ar fi ajuns multimilionar.

Cât timp Bull fusese închis, se întâmplaseră mai multe lucruri. Sud-africanii îşi luaseră proiectele şi le perfecţionaseră extrem de mult, fabricând un obuzier remarcabil, inspirat din GC-45 şi numit G-5, precum şi un tun cu autopropulsie botezat G-6. Bătaia amândurora la lansarea proiectilelor era de patruzeci de kilometri, iar Africa de Sud începuse să le comercializeze în întreaga lume. Dat fiind că nu a ştiut să încheie un contract profitabil cu sud-africanii, Bull nu a încasat nici un fel de redevenţe.

Printre clienţii interesaţi de aceste tipuri de tun se număra şi un anume Saddam Hussein din Irak. Exact omul acesta a contribuit decisiv la înfrângerea valurilor de fanatici iranieni în războiul de opt ani dintre Iran şi Irak, când iranienii au fost zdrobiţi definitiv în mlaştinile de la Fao. Numai că Saddam Hussein operase el însuşi o modificare, mai cu seamă în cadrul bătăliei de la Fao. El introdusese gaz asfixiant în proiectile.

Pe atunci, Bull lucra pentru Spania şi Iugoslavia, transformând vechiul armament de artilerie iugoslav de 130 mm de provenienţă rusească în tunuri noi de 150 mm şi cu bătaie lungă. Deşi nu avea să mai trăiască până atunci, acestea au fost tunurile moştenite de sârbi după dezmembrarea Iugoslaviei, cu ajutorul cărora ei au pulverizat oraşele croaţilor şi ale musulmanilor în timpul războiului civil. În 1987 el a aflat că, în cele din urmă, America avea să se lanseze în programul de cercetare legat de trimiterea de încărcături utile în spaţiu, însă cu condiţia ca Gerry Bull să nu beneficieze de nimic de pe urma sa.

În iarna acelui an, Bull a primit un telefon ciudat de la Ambasada Irakiană din Bonn. I-ar face plăcere doctorului Bull să viziteze Bagdadul ca invitat al autorităţilor irakiene?

Ceea ce nu ştia savantul era că, la mijlocul anilor ’80, Irakul asistase la Operaţiunea Stavila, un efort american concertat de blocare a tuturor surselor de importuri de arme pentru Iran. Aceasta a avut loc după măcelărirea la Beirut a câtorva soldaţi americani din infanteria marină, în cadrul unui atac organizat de un grup de fanatici din Hezbollah, cu sprijin iranian.

Deşi Irakul a avut numai de profitat de pe urma Operaţiunii Stavila în războiul purtat contra Iranului, reacţia sa în faţa acestei blocade a fost: dacă le-o pot face lor, înseamnă că ne paşte şi pe noi. Din clipa aceea, Irakul s-a decis să nu mai importe doar arme, ci ori de câte ori era posibil şi tehnologia de fabricaţie, pentru a şi le putea construi pe cont propriu. Ţinând cont de faptul că Bull era în primul şi-n primul rând proiectant, persoana lui i-a interesat pe irakieni.

Misiunea recrutării lui i-a revenit lui Amer Saadi, numărul doi din organigrama Ministerului Industriei şi al Industrializării Militare, cunoscut şi sub numele de MIMI. Când Bull a sosit la Bagdad în ianuarie 1988, Amer Saadi, un personaj cizelat, cosmopolit, un amestec de om de ştiinţă şi diplomat care, pe lângă arabă, vorbea engleza, franceza şi germana, l-a jucat pe degete cum a vrut.

El i-a spus lui Bull că Irakul avea nevoie de ajutorul lui pentru a-şi împlini visul de a plasa sateliţi paşnici în spaţiu. Pentru a face acest lucru, trebuia să proiecteze o rachetă capabilă să asigure lansarea încărcăturii. Savanţii egipteni şi brazilieni care lucrau cot la cot cu ei sugeraseră că, în prima fază, era nevoie să se lege între ele cinci dintre cele 900 de rachete SCUD pe care Irakul le cumpărase de la Uniunea Sovietică. Însă erau probleme de ordin tehnic şi încă foarte numeroase. În plus, aveau neapărată nevoie de acces la un supercomputer. Putea Bull să-i ajute?

Bull adora problemele, care pentru el erau raţiunea de-a fi. Ce-i drept, nu avea acces la nici un fel de supercomputer, dar era el însuşi un calculator ambulant. În plus, dacă Irakul voia efectiv să fie prima naţiune arabă care să lanseze sateliţi în spaţiu, mai exista o cale… mai ieftină, mai simplă şi mai rapidă decât rachetele, unde ar fi trebuit să se înceapă de la zero. Spune-mi tot ce ştii, l-a îndemnat irakianul. Ceea ce Bull a şi făcut.

El a declarat că, pentru doar trei milioane de dolari, putea produce un tun uriaş prin care s-ar fi rezolvat problema. Pe de altă parte, programul avea să dureze cinci ani. Numai că, la sfârşitul acestei perioade, avea să repurteze o victorie de răsunet asupra americanilor de la Livermore, transformând programul de aplicare într-un veritabil triumf arab. Doctorul Saadi căzuse într-o admiraţie

vecină cu extazul. Avea să propună această idee guvernului său, susţinând-o din răsputeri. Între timp, era dispus doctorul Bull să arunce o privire artileriei irakiene?

La sfârşitul vizitei sale de o săptămână, Bull acceptase să rezolve problema legării celor cinci rachete SCUD pentru a realiza prima fază a unei rachete intercontinentale, să proiecteze două noi tipuri de arme pentru artileria irakiană şi să formuleze în scris o propunere de fabricare a supertunului menit să lanseze încărcături pe orbită.

Ca şi în cazul activităţii desfăşurate în Africa de Sud, Bull a reuşit să facă abstracţie de natura regimului pe care era pe cale să-l servească. Mai mulţi prieteni îi spuseseră că palmaresul lui Saddam Hussein îl indica drept omul cu mâinile cele mai pătate de sânge din Orientul Mijlociu. Numai că în acel an, 1988, existau mii de companii respectabile şi zeci de guverne care susţineau că făceau afaceri cu Irakul şi că acesta era dispus să vâre adânc mâna în buzunar.

Adevărata momeală pentru Bull a reprezentat-o tunul lui iubit, visul pe care-l urmărea de atâţia ani şi pentru care iată că, în sfârşit, reuşise să obţină sprijinul necesar, urmând ca, o dată cu împlinirea lui, să poată intra în Panteonul oamenilor de ştiinţă.

În martie 1988, Amer Saadi a trimis un diplomat la Bruxelles să stea de vorbă cu Bull. Da, a răspuns proiectantul de tun, făcuse progrese însemnate pentru rezolvarea problemelor tehnice legate de prima fază a rachetei irakiene. Ar fi fost încântat să le prezinte soluţia sub semnătură şi pe baza unui contract încheiat în numele companiei sale care redevenise Space Research Corporation. Contractul a fost încheiat fără ezitare. Irakul şi-a dat seama că solicitarea lui Bull, trei milioane de dolari, era ridicol de mică. Valoarea contractului a fost mărită la zece milioane, cerându-i-se în schimb lui Bull să lucreze mai repede.

Când lucra repede, Bull era în stare sa atingă o viteză uimitoare. În interval de o lună el a reuşit să strângă laolaltă un grup alcătuit din cei mai buni specialişti şi colaboratori externi în domeniu. Şeful echipei care se ocupa de fabricarea supertunului în Irak era un inginer englez pe nume Christopher Cowley. Bull însuşi a botezat programul de rachete desfăşurat la Saad 16, în nordul Irakului, Proiectul Pasărea Irakiană. Cât despre fabricarea supertunului, ea a devenit Proiectul Babilon.

În cursul lunii mai au fost terminate specificaţiile pentru Babilon. Maşinăria avea să fie efectiv incredibilă. Calibrul ţevii era de un metru, lungimea ei de o sută cincizeci şi şase de metri, iar greutatea totală a dispozitivului de o mie şase sute şaizeci şi cinci de tone – cu alte cuvinte, o armă de două ori mai înaltă decât statuia lui Nelson din Londra şi la fel de înaltă ca Washington Monument.

Existau patru cilindri de recul, cântărind fiecare câte şaizeci de tone, precum şi doi cilindri-tampon de câte şapte tone fiecare. Obturatorul singur cântărea o sută optzeci şi două de tone.

Oţelul trebuia să fie special, capabil să reziste unei presiuni interne de treizeci şi şase de mii de kilograme pe 5,34 cm2 şi în condiţiile unei forţe de tracţiune de o mie două sute cincizeci de megapascali.

Bull le explicase deja autorităţilor de la Bagdad că trebuia să producă un prototip mai mic, un fel de Mini-Babilon cu un calibru al ţevii de 350 mm şi cântărind doar o sută treisprezece tone, precizând totodată că îl putea folosi şi pentru testarea conurilor aerodinamice ce aveau să fie folositoare pentru programul de fabricare al rachetei. Irakienilor le-a surâs perspectiva – aveau nevoie şi de tehnologia de producere a conurilor aerodinamice.

Se pare că, la vremea aceea, Gerry Bull nu şi-a dat seama ce însemna, de fapt, apetitul nestăvilit al irakienilor pentru tehnologia conurilor aerodinamice. Sau poate că a înţeles exact ce se întâmpla, dar, în entuziasmul lui fără margini pentru a-şi împlini visul şi-a impus să facă abstracţie. Conurile aerodinamice foarte avansate împiedică arderea încărcăturii utile, din cauza căldurii degajate de frecare când revine în atmosferă. Numai că încărcăturile lansate pe orbite spaţiale nu se întorc, ci rămân acolo.

La sfârşitul lui mai 1988, Christopher Cowley a făcut prima comandă pe adresa Companiei Walter Somers din Birmingham, pentru livrarea segmentelor de ţeavă necesare alcătuirii ţevii lui Mini-Babilon. Segmentele pentru dispozitivele mari Babilon Unu, Doi, Trei şi Patru aveau să fie livrate mai târziu. În acelaşi timp, alte comenzi, la fel de bizare, pentru oţeluri şi laminate, au fost trimise pretutindeni în Europa.

Bull lucra într-un ritm care impunea respect. În interval de două luni, a făcut progrese pentru care oricărei întreprinderi de stat şi aflate sub control guvernamental i-ar fi trebuit doi ani. La sfârşitul anului 1988, el proiectase deja, pentru Irak, două tunuri noi cu autopropulsie, spre deosebire de cele fabricate în Africa de Sud şi care erau remorcabile. Ambele dispozitive erau atât de puternice, încât ar fi putut distruge artileria ţărilor învecinate – Iran, Turcia, Iordania şi Arabia Saudită – care-şi procurau armele de la NATO şi de la americani.

Bull a reuşit totodată să descopere cum se puteau lega împreună cele cinci rachete SCUD, pentru a se ajunge la prima fază a rachetei din Proiectul Pasărea, care avea să fie numită Al-Abeid, Credinciosul. Savantul îşi dăduse seama că irakienii şi brazilienii de la Saad 16 lucrau pe baza unor date inexacte, din cauza unei defecţiuni de funcţionare a unuia dintre tunelurile aerodinamice. El a refăcut

calculele, le-a înmânat brazilienilor rezultatele corecte şi i-a lăsat să lucreze mai departe.

În mai 1989, cea mai mare parte a reprezentanţilor industriei de armament, o serie de ziarişti, observatori din partea mai multor guverne şi agenţi ai serviciilor secrete au vizitat o mare expoziţie de arme deschisă la Bagdad. Machetele celor două tunuri uriaşe s-au bucurat de un mare interes. În decembrie s-a efectuat testarea lui Al-Abeid şi, dincolo de marile ecouri în presă, rezultatele sale i-au pus serios pe gânduri pe analiştii occidentali.

În prezenţa unui mare număr de camere de luat vederi, uriaşa rachetă trifazică a fost lansată la Centrul de Cercetări Spaţiale Al-Anbar, s-a desprins de pământ şi a dispărut. La trei zile după aceea Washingtonul a recunoscut că racheta părea efectiv capabilă să lanseze un satelit în spaţiu.

Numai că analiştii au mai descoperit şi altceva Dacă Al-Abeid era în stare de aşa ceva, atunci putea să fie transformată într-o rachetă balistică intercontinentală. Dintr-o dată, serviciile secrete occidentale s-au văzut nevoite să renunţe la presupunerea că Saddam Hussein nu reprezenta un pericol real şi că mai trebuia să treacă ani de zile până când să fie perceput ca o ameninţare serioasă.

Cele trei servicii de referinţă, CIA din America, SIS din Anglia şi Mossadul israelian, au ajuns împreună la concluzia că, din cele două dispozitive, tunul Babilon era o jucărie amuzantă, iar racheta Pasărea o ameninţare veritabilă. Toate cele trei servicii au calculat greşit, întrucât cea care nu avea să funcţioneze era tocmai Al-Abeid.

Bull ştia de ce şi le-a spus israelienilor. Al-Abeid s-a ridicat la douăsprezece mii de metri şi a dispărut din vedere, al doilea segment a refuzat să se separe de primul, iar al treilea pur şi simplu nu exista. Totul era o farsă. El ştia acest lucru, fiindcă i se ceruse să încerce să convingă China cu al treilea segment, motiv pentru care trebuia să se deplaseze la Beijing în februarie.

Bull chiar a plecat în China, unde a fost întâmpinat cu un refuz categoric. Cât timp a stat acolo, s-a întâlnit şi a discutat pe îndelete cu vechiul lui prieten George Wong. Exista ceva în neregulă cu proiectul irakian – fără să aibă nici o legătură cu israelienii – iar acel ceva îl îngrijora peste măsură pe Gerry Bull.

El a insistat în câteva rânduri că voia să plece din Irak şi asta cât mai repede. În mintea lui avuseseră loc clarificări, motiv pentru care Bull îşi dorea să dispară din ţara aceea în cea mai mare viteză. Din acest punct de vedere, hotărârea lui era cu totul justificată, numai că era prea târziu.

Pe data de 15 februarie 1990, preşedintele Saddam Hussein convocă o şedinţă a întregului grup de consilieri personali, la palatul

lui din Sarseng, undeva în creierul munţilor Kurdistanului.

Îi plăcea la Sarseng. Palatul se afla pe un vârf de munte şi, uitându-se pe fereastră – existau, de fapt, trei rânduri de geamuri – putea cuprinde cu privirea ţinutul care se întindea dedesubt, unde ţăranii kurzi se luptau din greu cu iernile aspre, ducând o viaţă de mizerie în cocioabe dărăpănate. Palatul se afla la o distanţă destul de mică de localitatea de trist renume Halabja unde, pe 17 şi 18 martie 1988, ordonase pedepsirea a şaptezeci de mii de oameni pentru o pretinsă colaborare cu iranienii.

După ce artileria lui îşi terminase misiunea, cinci mii de câini de origine kurdă muriseră, iar alte şapte mii erau mutilaţi pe viaţă. Personal, se arătase impresionat de eficienţa gazului toxic pe care îl aveau proiectilele lansate de către artilerie. Companiile germane care îl ajutaseră la tehnologia de achiziţionare şi producere a acidului cianhidric, precum şi a derivaţilor lui, tabunul şi sarinul, se bucurau de întreaga lui recunoştinţă. Această recunoştinţă fusese obţinută prin utilizarea unor gaze asemănătoare acelui Zyklon-B, folosit atât de bine împotriva evreilor cu ani în urmă, nefiind deloc exclus să mai fie folosit şi pe viitor.

În dimineaţa aceea, Saddam Hussein se afla la fereastra propriului cabinet de toaletă şi se uita pe geam la ce se întindea în jur şi sub el. Se afla la putere, o putere necontestată, de şaisprezece ani şi în tot acest timp fusese nevoit să pedepsească o mulţime de oameni. Pe de altă parte însă, se înfăptuiseră o sumedenie de lucruri.

La fel de adevărat era ca un nou Senaherib se ridicase la Ninive şi un nou Nabucodonosar la Babilon. Unii preferaseră să aleagă varianta blândă, adică supunerea. Pentru alţii fusese nevoie de varianta dură, iar cei mai mulţi dintre ei muriseră. Cu toate acestea, mai erau destui cărora încă nu le venise mintea la cap. Dar o să le vină şi lor, nici o grijă.

Asculta convoiul de elicoptere care veneau dinspre sud, în timp ce cameristul personal se agita în jurul lui, ca să-i potrivească batista verde pe care îi plăcea s-o poarte în V-ul pe care îl făcea haina de lupta la gât, ca să-i ascundă începutul de guşă. După ce se privi în oglindă şi îi plăcu ce văzuse, puse mâna pe arma de care nu se despărţea niciodată, un pistol Beretta placat cu aur şi fabricat în Irak şi şi-l puse la şold, în tocul de piele legat de centură. Avusese deja ocazia să-l folosească împotriva unui ministru şi cine ştie dacă nu mai avea să fie obligat să apeleze la el din nou. Aşa că era bine să-l aibă la îndemână.

Un valet bătu la uşă şi-l informă pe preşedinte că miniştrii pe care-i convocase îl aşteptau în sala de şedinţe. În clipa în care intră în încăperea lungă cu geamuri securizate, de unde puteai avea o perspectivă a întregii regiuni înzăpezite, toţi ceilalţi se ridicară ca la

un semn. Doar aici, la Sarseng, frica lui de asasinat era mai mică. Ştia că locul era înconjurat pe trei rânduri de cei mai buni oameni din trupele personale de securitate, Amn-al-Khass, aflate sub conducerea fiului său Kusay; ştia, de asemenea, că nu se putea apropia nimeni de ferestrele acelea mari. Pe acoperişul palatului fuseseră instalate rachete antiaeriene Crotal, de provenienţă franceză, iar soldaţii aflaţi în misiune ţineau sub supraveghere cerul de deasupra munţilor.

Se aşeză pe scaunul de forma unui tron, la centrul mesei mai mici, care închipuia partea de sus a unei litere T, continuată de o altă masă mai lungă. Era încadrat de patru dintre oamenii de maximă încredere, câte doi de fiecare parte. Pentru Saddam Hussein exista o singură calitate pe care le-o cerea celor care erau în slujba lui: loialitatea. O loialitate totală, absolută, înrudită cu sclavia. Experienţa îl învăţase că şi această însuşire avea o anumită ierarhie interioară. Pe primul plan se situa familia, pe urmă venea clanul şi apoi, în al treilea rând, tribul. Există o zicală arabă care zice cam aşa: „Eu şi fratele meu împotriva vărului nostru; eu şi vărul meu împotriva lumii.” Pentru preşedintele irakian acesta era un adevărat principiu de viaţă, în care credea neabătut şi care dădea roade.

Se ridicase de pe străzile unui orăşel pe nume Tikrit şi din rândurile tribului al-Tikriti. Un număr extraordinar de mare de membri ai familiei şi ai tribului deţineau funcţii importante în Irak şi li se treceau cu vederea toate brutalităţile, eşecurile sau excesele personale, cu condiţia loialităţii în faţa preşedintelui. Era şi cazul unuia dintre fiii lui, psihopatul Uday, care omorâse în bătaie un servitor şi fusese iertat.

La dreapta lui se aflau Izzat Ibrahim, cel mai important dintre consilieri şi dincolo de acesta ginerele lui, Hussein Kamil, care conducea Ministerul Industriilor şi Industrializării Militare sau MIMI, omul care se ocupa de achiziţionarea de arme. La stânga stăteau Taha Ramadan, primul-ministru şi Sadoun Hammadi, viceprim-ministrul care era în acelaşi timp un şiit înfocat. Deşi Saddam Hussein era sunit, în materie de religie se arăta dispus să manifeste toleranţă, dat fiind că era singurul domeniu în care putea fi vorba de aşa ceva. El nu lua în seamă aceste lucruri (decât atunci când îi erau de folos), aşa că nu-l interesau. Bunăoară, ministrul lui de externe, Tariq Aziz, era creştin. Ei, şi? Făcea ce i se spunea şi ăsta era singurul lucru care conta.

Comandanţii armatei se aflau la marginea părţii superioare a T-ului închipuit de cele două mese; era vorba de generalii care comandau Garda Republicană, Infanteria, Blindatele, Artileria şi Geniul. După ei veneau cei patru experţi ale căror rapoarte şi informaţii îl determinaseră pe preşedinte să convoace şedinţa.

Doi dintre ei stăteau la dreapta mesei principale: doctorul Amer

Saadi, un tehnocrat care îndeplinea totodată rolul de adjunct al ginerelui preşedintelui şi imediat lângă el, generalul de brigadă Hassan Rahmani, şeful acelei aripi a Mukhabaratului care se ocupa de contraspionaj. În faţa lor se găseau doctorul Ismail Ubaidi, însărcinat cu controlul asupra braţului străin al Mukhabaratului (sau Serviciul Irakian de Informaţii) şi generalul de brigadă Omar Khatib, comandantul temutei poliţii secrete Amn-al-Amm.

Cei trei bărbaţi din serviciile secrete aveau însărcinări şi răspunderi cât se poate de precise. Doctorul Ubaidi conducea activităţile de spionaj peste hotare, Rahmani se ocupa de anihilarea operaţiunilor de spionaj organizate în Irak de către alte state, în timp ce Khatib avea grijă ca populaţia irakiană să stea cuminte, zdrobind orice tentativă de opoziţie internă, pe de o parte cu ajutorul reţelei de agenţi şi informatori aflaţi la pândă, pe de altă parte prin teroarea produsă de zvonurile legate de ce li se întâmpla opozanţilor arestaţi şi târâţi la închisoarea Abu Ghraib, situată la vest de Bagdad, sau la centrul personal de interogare, cunoscut în glumă sub numele de Sala de Sport şi aflat la subsolul sediului AMAM.

Existaseră o mulţime de plângeri formulate pe adresa lui Saddam Hussein referitoare la brutalitatea şefului poliţiei secrete, însă de fiecare dată preşedintele chicotise şi nu le băgase în seamă. Se zvonea că el însuşi îi dăduse lui Khatib porecla de Al Mu'azib, Torţionarul. Fireşte, Khatib făcea parte din tribul al-Tikriti şi era loial până la capăt.

Atunci când se discută probleme delicate, unii dictatori preferă ca la şedinţe să ia parte un număr cât mai mic de oameni. Saddam proceda exact pe dos; dacă trebuia să se facă unele treburi murdare, era mai bine să fie implicaţi cu toţii. În acest fel, nimeni nu putea să spună: nu m-am mânjit, n-am ştiut nimic. Pe de altă parte, toţi cei aflaţi în jurul lui înţelegeau, fără echivoc, mesajul: cad eu, cădeţi şi voi.

După ce se aşezară la loc, preşedintele îi făcu semn din cap lui Hussein Kamil, ginerele lui, care îi dădu cuvântul doctorului Saadi, pentru a-şi prezenta raportul. Tehnocratul dădu citire materialului pregătit, fără să-şi ridice ochii de pe hârtie. Nici un om cu un dram de minte nu se apuca să-l privească pe Saddam în ochi. Preşedintele susţinea că putea citi în ochii oricui ca într-o carte deschisă şi mulţi îl credeau. În acelaşi timp, dacă îl priveai în ochi, riscai să fii acuzat de prea mult curaj, sfidare sau chiar lipsă de loialitate. Iar dacă preşedintele ajungea să bănuiască pe cineva de această ultimă vină, de obicei suspectul avea parte de o moarte cumplită.

După ce doctorul Saadi îşi încheie raportul, Saddam căzu pe gânduri câteva clipe.

— Omul ăsta, canadianul, cât de mult ştie?

— Nu ştie tot, dar cred că suficient ca să-şi dea seama, sayidi.

Saadi folosise apelativul onorific care era echivalentul acelui „sir” folosit de englezi, însă alternativa – mai respectuoasă şi totodată mai acceptabilă – era Sayid Rais sau domnule preşedinte.

— Cât o să treacă până o să-şi dea seama?

— Foarte puţin, dacă nu cumva şi-a dat deja, sayidi.

— Şi zici că stă de vorbă cu israelienii?

— În mod frecvent, Sayid Rais, răspunse doctorul Ubaidi. E prieten cu ei de ani de zile. A fost în vizită la Tel Aviv şi a ţinut prelegeri pe teme de balistică, pentru ofiţerii lor de artilerie. Are mulţi prieteni acolo, poate chiar şi în rândurile Mossadului, deşi e posibil să nu ştie.

— Putem să terminăm proiectul fără el? întrebă Saddam Hussein.

Ginerele lui, Hussein Kamil, interveni pentru a da răspunsul.

— E un om ciudat. Ţine morţiş să aibă la el toate hârtiile pe care se află rezultatele celor mai importante cercetări ştiinţifice şi le duce într-o sacoşă mare de pânză. Le-am dat ordin celor de la contraspionaj să se uite peste hârtii şi să facă fotocopii.

— Au fost făcute? întrebă preşedintele, uitându-se la Hassan Rahmani, şeful contraspionajului.

— Fără întârziere, Sayid Rais. Luna trecută, cât timp a fost aici. Ştim că e mare băutor de whisky. I-am pus ceva în pahar, aşa că a dormit neîntors. I-am luat sacoşa şi am făcut fotocopii după fiecare pagină. În plus, i-am înregistrat toate discuţiile de ordin tehnic. Actele şi transcrierile au fost transmise colegului nostru, doctorul Saadi.

Privirea preşedintelui se fixă din nou asupra tehnocratului.

— Încă o dată, se poate termina proiectul fără el?

— Da, Sayid Rais, cred că da. E adevărat că există unele calcule pe care doar el le poate lămuri, dar de o lună ele sunt studiate de cei mai buni matematicieni pe care-i avem şi pot să le dea de capăt. Iar restul poate fi făcut de ingineri.

Hussein Kamil îi aruncă o privire adjunctului său, încercând să-l prevină din ochi. Sper, pentru binele tău, să nu te-nşeli, amice.

— Unde se află acum? întrebă preşedintele.

— A plecat în China, sayidi, răspunse Ubaidi, însărcinatul cu supravegherea serviciilor străine de informaţii. Încearcă să ne facă rost de cea de-a treia componentă pentru racheta Al-Abeid. Din păcate însă, va da greş. La jumătatea lui martie e aşteptat înapoi la Bruxelles.

— Ai oameni de ispravă acolo?

— Da, sayidi. Suntem cu ochii pe el de zece luni la Bruxelles. Aşa am aflat că s-a întreţinut la sediul de acolo cu delegaţii din Israel. În plus, avem cheia de la intrarea în blocul în care locuieşte.

— Păi, atunci, treceţi la treabă. Imediat după ce se întoarce.

— Fără nici un fel de întârziere, Sayid Rais.

Ubaidi se gândi la cei patru oameni pe care îi avea la Bruxelles şi care se ocupaseră de supravegherea de la mică distanţă. Unul dintre ei mai îndeplinise asemenea misiuni şi înainte. Abdelrahman Moyeddin. Lui o să-i încredinţeze operaţiunea.

Celor trei şefi ai serviciilor secrete şi doctorului Saadi li se spuse că erau liberi. Ceilalţi stătură pe loc. După ce rămaseră singuri, Saddam Hussein se întoarse spre ginerele lui.

— Cealaltă treabă. Când o să fie gata?

— Am primit asigurări că până la sfârşitul anului, Abu Kusay.

Făcând parte din familie, Kamil putea să folosească apelativul mai intim „Kusay" sau „tată". De asemenea, acest titlu le reamintea celor de faţă cine făcea parte din familie şi cine nu. Preşedintele scoase un mormăit.

— O să avem nevoie de un loc, un loc nou, o fortăreaţă; sub nici o formă un loc care există deja, indiferent cât ar fi de secret. Ne trebuie un loc cu desăvârşire nou, despre care n-o să ştie nimeni. Cu excepţia câtorva, o mână de oameni, chiar mai puţini decât suntem acum în cameră. Acesta nu e un proiect de inginerie civilă, ci militară în toată legea. Sunteţi în stare?

Generalul Ali Musuli, comandantul geniştilor, se îndreptă de spate şi îşi aţinti privirea undeva în zona pieptului preşedintelui.

— Cu toată mândria, Sayid Rais.

— Persoana desemnată trebuie să fie bună. Cea mai bună.

— O cunosc, sayidi. E colonel. A avut rezultate sclipitoare la capitolul construcţie şi inducere în eroare. Rusul Stepanov spune că este cel mai bun elev pe care l-a avut în materie de maskirovka.

— Atunci, adu-l aici. Nu în locul ăsta; la Bagdad, peste două zile. O să mă ocup chiar eu de însărcinarea lui. Ia spune, colonelul ăsta e un baas de nădejde? Loial partidului şi mie însumi?

— Cu desăvârşire, sayidi. E gata să moară pentru dumneavoastră.

— Sper că şi voi la fel, rosti preşedintele, adăugind încet după o pauză: să sperăm că n-o să ajungem la asta.

Era replica ideala pentru a aduce o discuţie într-un punct mort. Din fericire, şedinţa trebuia oricum sa ia sfârşit.

Doctorul Gerry Bull se întoarse la Bruxelles pe data de 17 martie, obosit peste măsură şi deprimat. Colegii lui presupuseră că deprimarea îi fusese provocată de refuzul autorităţilor chineze. Însă nu era numai asta.

De când ajunsese la Bagdad, cu mai bine de doi ani în urmă, se lăsase convins (fiindcă asta voise să creadă) că proiectul legat de rachetă şi de tunul Babilon avea în vedere plasarea unor sateliţi de

dimensiuni reduse pe diverse orbite în jurul pământului. Înţelesese foarte bine cât de mult avea să câştige lumea arabă la capitolul mândrie şi conştiinţă a valorii dacă Irakul reuşea o asemenea performanţă. Mai mult decât atât, avea să fie o manevră profitabilă în plan financiar, dat fiind că Irakul îşi propunea să lanseze sateliţi meteorologici şi de comunicaţii şi pentru alte naţiuni.

Aşa cum înţelesese el lucrurile, Babilon trebuia să-şi lanseze încărcătura purtătoare de sateliţi dincolo de suprafaţa Irakului, pe direcţie sud-estică, să survoleze Arabia Saudită şi sudul Oceanului Indian, iar apoi să se încadreze pe orbită. Pentru aşa ceva fusese proiectat.

Fusese nevoit să cadă de acord cu colegii lui asupra faptului că nici una dintre ţările Occidentului nu avea să privească lucrurile în acelaşi fel. Toate aveau să presupună că era vorba de un tun militar. De aici şi subterfugiile legate de comandarea părţilor componente, a obturatorului şi a sistemului antirecul.

Doar el, Gerald Vincent Bull, ştia adevărul, iar adevărul acesta era cât se poate de simplu – tunul nu putea fi folosit ca armă lansatoare de proiectile convenţionale explozive, indiferent cât de mari ar fi fost respectivele proiectile.

În primul rând, tunul Babilon cu ţeava de 156 de metri nu putea să-şi păstreze rigiditatea fără un sistem de suporturi. El avea nevoie de aplicarea unui pivot sau suport pentru treisprezece din cele douăzeci şi şase de părţi componente ale ţevii, chiar dacă, aşa cum prevăzuse Bull, ţeava avea să se ridice într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Fără aceste suporturi, ea avea să se blegească aidoma unor tăiţei de supă şi avea să se desprindă de restul dispozitivului.

Prin urmare, Babilon nu putea să-şi modifice unghiul de înălţare şi nici să mături orizontul de la un capăt la altul. Asta însemna că nu-şi putea alege o varietate de ţinte. Pentru schimbarea unghiului, indiferent de direcţie – de sus în jos, de jos în sus sau dintr-o parte în alta – ar fi fost nevoie de dezasamblarea dispozitivului, ceea ce ar fi durat săptămâni întregi. Era nevoie de două zile doar pentru curăţare şi reîncărcare. În plus, acţionarea repetată a dispozitivului avea să ducă la un moment dat la uzarea iremediabilă a unei ţevi care înghiţise o grămadă de bani.

În ultimul rând, Babilon nu putea fi ascuns în perspectiva unui eventual contraatac. La fiecare tragere el scotea o flacără lungă de nouăzeci de metri, care ieşea pe ţeavă şi era reperată de toate avioanele şi de toţi sateliţii aflaţi în misiuni de recunoaştere, în acest caz, ar fi trecut doar câteva secunde până când americanii să intre în posesia coordonatelor pe hartă. Totodată, reverberaţiile undei de şoc ar fi ajuns, fără probleme, la toate seismografele de precizie, inclusiv la cele din California. Acestea erau motivele pentru care Bull le spunea

tuturor celor dispuşi să-l asculte: „Nu poate fi folosit drept armă”.

Problema lui era că, după doi ani petrecuţi în Irak, îşi dăduse seama că pentru Saddam Hussein ştiinţa avea o singură şi inconfundabilă zonă de aplicabilitate; aceea a armelor de război şi a puterii pe care i-o aduceau acestea, iar dincolo de ea *nu exista absolut nimic*. Dar, în acest caz, de ce naiba cheltuia atâţia bani pentru Babilon? Tunul putea să tragă doar o dată, într-un acces de furie, înainte de a fi făcut bucăţi de bombardierele inamice şi pe de altă parte, nu era în stare să lanseze decât fie un satelit, fie un proiectil convenţional.

Abia în China, pe când discuta cu un George Wong plin de compasiune, înţelesese care era explicaţia. Numai că asta era ultima ecuaţie pe care avea să o rezolve.

Capitolul 2

Maşina impunătoare gonea pe principala şosea care pleca din Qatar şi mergea spre Abu Dhabi, în Emiratele Arabe Unite, reuşind o bună medie orară. Instalaţia de aer condiţionat făcea ca în maşină să fie plăcut, iar conducătorul aflat la volan pusese o casetă cu cântece country-and-western care îi aduceau aminte de casă.

Dincolo de Ruweis ajunseră în plin câmp; marea aflată undeva la stânga se vedea doar din când în când printre dune, în timp ce la dreapta deşertul nemărginit se întindea pe sute de kilometri spre Dhofar şi Oceanul Indian.

Lângă soţul ei, doamna Maybelle Walker se uita încântată la deşertul ocru-cafeniu care mai avea puţin şi dădea în clocot sub razele soarelui de amiază. Soţul ei, Ray, nu slăbea drumul din ochi. Dat fiind că lucra în domeniul petrolier, mai avusese ocazia să vadă zone deşertice. „Ai văzut unul, le-ai văzut pe toate", obişnuia el sa bombăne ori de câte ori soţia lui scotea una din frecventele exclamaţii de uimire cauzate de imagini şi sunete care erau atât de noi pentru ea.

Pentru Maybelle Walker totul era inedit şi, deşi luase cu ea suficiente medicamente înainte de a pleca din Oklahoma cât să poată deschide o farmacie, până atunci se bucurase din plin de turneul de două săptămâni prin mai multe ţări din zona Golfului Persic.

Începuseră din nord, din Kuweit, pe urmă se urcaseră la bordul unui vehicul pus la dispoziţie de către gazdele lor şi se îndreptaseră spre sud, ajungând în Arabia Saudită prin Khafji şi Al-Khobar, intraseră pe şoseaua care ducea în Bahrein, iar apoi făcuseră cale-ntoarsă, traversaseră Qatarul şi intraseră în Emiratele Arabe Unite. La fiecare escală Ray Walker efectuase o „inspecţie" superficială a birourilor firmei – motivul oficial al deplasării – în vreme ce soţia lui studiase un ghid local şi se dusese să vadă ce era de vizitat. Fusese mândră de curajul ei când parcursese toate străzile acelea înguste, însoţită doar de un singur bărbat alb pe post de gardă de corp, fără să-şi dea seama că ar fi fost mult mai în pericol în oricare din cele cincizeci de oraşe din Statele Unite decât printre arabii din zona Golfului.

Locurile văzute o uluiseră în această primă sau poate ultimă călătorie în afara Statelor Unite. Admirase o serie de palate şi minarete, se minunase în faţa cantităţii imense de aur pur care împodobea anumite clădiri tradiţionale şi fusese impresionată de şuvoiul de chipuri măslinii şi de veşminte multicolore care o înconjuraseră în cartierele vechi.

Fotografiase toate locurile şi pe toată lumea, pentru ca atunci când se va întoarce acasă şi se va duce la Clubul Doamnelor să poată

arăta pe unde fusese şi ce văzuse; ţinuse seama de avertismentul unuia dintre reprezentanţii companiei detaşat în Qatar şi anume că trebuia să fie prudentă dacă avea de gând să fotografieze un arab în deşert fără permisiunea lui, întrucât unii dintre ei nutreau în continuare convingerea că aparatul nu numai că imortaliza chipuri, ci răpea o parte din sufletul celui aflat în obiectiv.

Era, aşa cum singură îşi amintea în dese rânduri, o femeie fericită şi avea o sumedenie de motive să fie aşa. Se măritase imediat după terminarea liceului cu un tânăr cu care avea deja o relaţie stabilă de doi ani şi descoperise că soţul ei devenise, între timp, un angajat de nădejde al unei companii petroliere locale, parcurgând ulterior diversele trepte ale ierarhiei pentru a ajunge, profitând şi de faptul că firma era în plină extindere, să fie numit în funcţia de vicepreşedinte.

Cei doi aveau o casă frumoasă lângă Tulsa şi o căsuţă de vară pentru petrecerea vacanţelor estivale la Hatteras, în Carolina de Nord, undeva între Atlantic şi Pimlico Sound. Erau căsătoriţi de treizeci de ani, aveau un mariaj armonios şi fuseseră răsplătiţi cu un fiu model. Iar acum li se oferise această călătorie de două săptămâni pe cheltuiala companiei, când aveau ocazia să vadă, să simtă şi să trăiască toate experienţele exotice ale unei cu totul alte lumi, zona Golfului Persic.

— E bun drumul, remarcă ea în timp ce urcau o pantă, iar fâşia de bitum tremura în faţa lor prin aerul dogoritor al zilei.

Dacă temperatura din maşină ajunsese deja la treizeci de grade, cea din exterior se apropia de cincizeci.

— Normal, noi l-am construit, mormăi soţul ei.

— Compania?

— Nu. Unchiul Sam, la naiba.

Ray Walker avea obiceiul de a adăuga formula „la naiba” ori de câte ori furniza o informaţie cât de mică. Cei doi tăcură o bucată de drum, în timp ce, prin intermediul casetei, Tammy Wynette le îndemna pe femeile din lumea întreagă să rămână alături de soţi, lucru pe care Maybelle îl făcuse întocmai şi pe care avea de gând să-l continue şi după pensionare.

Apropiindu-se de şaizeci de ani, Ray Walker ieşea la pensie cu o sumă lunară frumuşică şi cu posibilitatea de a cumpăra o parte deloc neglijabilă de acţiuni; unde mai pui că firma, într-o manifestare a recunoştinţei, îi oferise un turneu de două săptămâni cu toate cheltuielile acoperite şi cu servicii de calitatea întâi, chipurile pentru a „inspecta” sucursalele deschise în zona Golfului. Deşi nici el nu mai fusese prin locurile acelea, trebui să admită că era mai puţin fascinat decât soţia lui, dar se bucura văzându-i încântarea.

Personal, abia aştepta să termine ce avea de făcut la Abu Dhabi şi Dubai, iar apoi să prindă un loc la clasa întâi la bordul unui avion

care să-l ducă înapoi în America, după o scurtă escală la Londra. Cel puţin, acolo putea să comande o bere Budweiser de la gheaţă şi s-o bea pe îndelete, fără să fie nevoit să se pitească prin cine ştie ce birou al companiei ca să tragă o duşcă. Probabil că Islamul era bun pentru unii, îşi spuse el, dar după ce stătuse la cele mai bune hoteluri din Kuweit şi din Arabia Saudită şi i se comunicase că nu aveau nici un fel de băuturi alcoolice, ajunsese să se întrebe ce religie mai era şi aceea care îţi interzicea să savurezi o bere rece într-o zi caniculară.

Era îmbrăcat în ceea ce din punctul lui de vedere era ţinuta clasică a unui petrolist în deşert – ghete înalte, o pereche de blugi, centură, cămaşă şi o pălărie Stetson – care era eminamente necesară, întrucât Ray Walker era de profesie chimist, iar sarcina lui era strâns legată de controlul calităţii şi nimic altceva.

Se uită atent la prima bornă kilometrică; mai aveau o sută douăzeci de kilometri până la ieşirea din Abu Dhabi.

— Trebuie să fac un pipi, iubito, mormăi el.

— Ai grijă, îl preveni Maybelle. Mişună scorpioni.

— Dar n-au cum să sară şaptezeci de centimetri, spuse el şi hohoti de propria glumă, gândindu-se ce senzaţie ar face printre cei de acasă dacă le-ar povesti cum a fost înţepat în bărbăţie de un scorpion specialist în sărituri în înălţime.

— Ray, eşti îngrozitor, răspunse Maybelle, pufnind în râs.

Walker trase maşina la marginea drumului pustiu şi deschise uşa. Valul de căldură se năpusti înăuntru, de parcă s-ar fi aflat lângă gura unui cuptor. Ieşi şi avu grijă să trântească imediat uşa în urma lui, ca temperatura din maşină să rămână suportabilă.

Maybelle rămase pe locul din dreapta şoferului, în timp ce soţul ei se apropie de prima dună şi-şi descheie fermoarul. Pe urmă se uită prin parbriz şi murmură:

— O, Doamne, ia uită-te la chestia asta.

Întinse mâna după aparatul Pentax, deschise portiera din partea ei şi coborî din maşină.

— Ray, crezi că se supără dacă îi fac o poză?

Walker se uita în direcţia opusă, absorbit de una dintre satisfacţiile majore ale bărbaţilor de vârstă mijlocie.

— Imediat, iubito. Cine?

Beduinul stătea pe partea cealaltă a drumului, vizavi de soţul ei şi probabil că ieşise dintre două dune. Se ivise ca prin minune, cât ai clipi din ochi. Maybelle Walker rămase lângă aripa din faţă a maşinii, cu aparatul de fotografiat în mâna, neştiind ce să facă. Soţul ei se întoarse şi se încheie la fermoar, uitându-se în acelaş timp la bărbatul aflat de cealaltă parte a drumului.

— Habar n-am, spuse el. Cred că nu. Dar nu te apropia prea mult. Probabil că are păduchi. Eu mă duc să pornesc motorul. Fă-i

repede o poză şi, dacă vezi că începe să devină obraznic, sări înăuntru. Dar rapid.

Se instală la loc, în spatele volanului şi ambală motorul. Asta declanşă instalaţia de aer condiţionat, spre marea lui uşurare.

Maybelle Walker făcu câţiva paşi înainte şi ridică aparatul de fotografiat.

— Pot să-ţi fac o poză? întrebă ea. Aparat? Poză? Clic-clic? Pentru albumul cu amintiri?

Bărbatul se mulţumi să rămână pe loc şi să se uite fix la ea. Jellabahul[6], care-i fusese odinioară alb, acum pătat şi plin de praf, îi căzuse de pe umeri şi aterizase jos, pe nisip, la picioarele lui. Basmaua albă cu roşu îi era legată pe cap prin două fire negre, iar unul din colţuri fusese înnodat sub cealaltă tâmplă, astfel încât pânza îi acoperea chipul de la baza nasului în jos. Deasupra basmalei cu picăţele ochii negri o priveau fix pe Maybelle. Peticul de piele a frunţii şi orbitele ochilor erau arse de soarele deşertului şi ciocolatii. Maybelle avea multe fotografii pentru albumul pe care avea de gând să-l completeze după întoarcerea acasă, dar nici una dintre ele nu înfăţişa un beduin profilându-se pe nemărginirea deşertului saudit.

Îşi ridică aparatul. Bărbatul nu schiţă nici o mişcare. Maybelle se strădui să-l prindă în mijlocul obiectivului, întrebându-se dacă avea să fie în stare să ajungă în timp util la maşină, în cazul în care arabul o lua la fugă după ea. Clic.

— Mulţumesc foarte mult, spuse ea.

Bărbatul rămase în continuare nemişcat. Maybelle se apropie de maşină, mergând cu spatele şi zâmbind cât se poate de larg. Zâmbiţi în permanenţă, aşa suna sfatul pe care îşi aminti că-l văzuse într-un număr din *Reader's Digest,* pentru americanii puşi faţă în faţă cu cineva care nu înţelegea limba engleză.

— Iubito, intră în maşină, strigă soţul ei.

— E-n regulă, cred că n-o să-mi facă nici un rău, răspunse Maybelle, deschizând uşa.

Cât timp făcuse fotografia, caseta ajunsese la sfârşit, aşa încât aparatul de bord comută automat pe radio. Ray Walker întinse mâna şi o trase cu forţa pe Maybelle în maşina care demară imediat cu un scrâşnet de cauciucuri.

Arabul se uită la ei cum pleacă, ridică din umeri şi dispăru în spatele dunei de nisip, unde îşi parcase propriul Land-Rover, invizibil din cauza ridicăturilor. După câteva clipe porni şi el tot spre Abu Dhabi.

— Ce-i cu graba asta? se plânse Maybelle Walker. N-avea de gând să mă atace.

— Nu asta-i problema, scumpo.

Ray Walker devenise bărbatul stăpân pe situaţie şi gata să facă

faţă oricărei crize internaţionale.

— Ajungem la Abu Dhabi şi ne întoarcem acasă cu primul avion. Se pare că azi-dimineaţă Irakul a invadat Kuweitul, la naiba. Pot să apară aici dintr-o clipă în alta.

Era zece fix, ora Golfului, în dimineaţa zilei de 2 august 1990.

Cu douăsprezece ore în urmă, colonelul Osman Badri aştepta, încordat şi pradă emoţiilor, lângă un tanc de asalt 72, din apropierea unui mic aerodrom pe nume Safwan. Deşi nu avea cum să ştie, războiul pentru eliberarea Kuweitului avea să înceapă şi să se încheie exact în acel loc.

În imediata apropiere a aerodromului, care avea piste, dar nici un fel de clădiri, şoseaua principală străbătea ţara de la nord la sud. Spre nord, direcţie în care el însuşi călătorise cu trei zile în urmă, se afla răspântia unde puteai s-o iei spre est, dacă voiai să ajungi la Basra, sau spre nord-vest, dacă aveai drept ţintă Bagdadul.

Spre sud, drumul mergea exact în direcţia graniţei cu Kuweitul, aflată la vreo opt kilometri. Din locul unde stătea în clipa aceea, Badri zărea luminiţele din Jahra şi, dincolo de ele, de cealaltă parte a golfului, spectacolul feeric al capitalei Kuweit City.

Era emoţionat deoarece pentru ţara sa sosise clipa mult visată. Era vremea să-i pedepsească pe ticăloşii de kuweitieni pentru ceea ce-i făcuseră ţării lui, pentru războiul economic nedeclarat, pentru pagubele financiare produse şi pentru aroganţa lor insuportabilă.

Nu fusese Irakul cel care, timp de opt ani sângeroşi, împiedicase hoardele Persiei să invadeze partea de nord a Golfului şi să pună capăt stilului lor luxos de viaţă? Şi drept răsplată trebuia acum să stea pe loc şi să se uite, în timp ce kuweitienii luau mult mai mult decât li se cuvenea din petrolul extras din exploatarea Rumailah pe care o deţineau în comun? Era normal să fie transformat Irakul într-o naţie de cerşetori, fiindcă aceiaşi kuweitieni aveau supraproducţie şi ieftineau preţul petrolului pe piaţă? Chiar erau obligaţi să se supună fără împotrivire câinilor din neamul Al Sabah, care insistau ca Irakul să-şi plătească datoria de cincisprezece miliarde de dolari contractată în timpul războiului, sub formă de împrumut?

Nu, Rais-ul avea dreptate, ca de obicei. Din punct de vedere istoric, Kuweitul era cea de-a nouăsprezecea provincie a Irakului; aşa fusese dintotdeauna, până când englezii trasaseră linia aia afurisită pe nisip în 1913 şi creaseră cel mai bogat emirat din lume. Însă Kuweitul avea să fie revendicat chiar în ziua aceea, chiar în noaptea aceea, iar Osman Badri avea să-şi aducă şi el contribuţia.

Întrucât era un simplu inginer de armată, nu avea să fie în prima linie, însă avea să se afle în imediata ei apropiere, împreună cu unităţile mobile, excavatoarele, buldozerele şi geniştii, pentru a le croi

drum celorlalţi, în cazul în care kuweitienii ar încerca să-i obstrucţioneze. Deocamdată nu existau metereze, rambleuri de nisip, tranşee antitanc sau capcane de vreun fel sau altul. Dar, pentru orice eventualitate, oamenii lui Osman Badri, sub comanda lui, aveau să fie acolo şi să faciliteze înaintarea tancurilor şi a infanteriei mecanizate a Gărzii Republicane.

La vreo câţiva metri de locul unde stătea, cortul comandantului era plin de ofiţeri superiori, aplecaţi asupra hărţilor şi făcând ultimele modificări ale planului de atac, în timp ce orele şi minutele treceau greu, în aşteptarea ordinului final de luptă dat de Rais-ul aflat la Bagdad.

Fusese chemat şi stătuse deja de vorbă cu superiorul lui ierarhic, generalul Ali Musuli, care răspundea de întregul Corp de Geniu al armatei irakiene şi căruia îi datora o fierbinte recunoştinţă, fiindcă îl recomandase pentru o „misiune specială” în luna februarie a anului trecut. Reuşise să-şi convingă şeful că oamenii pe care-i avea în subordine erau echipaţi aşa cum trebuia şi gata de luptă.

În timp ce discuta cu Musuli îşi făcuse apariţia un alt general, iar Badri îi fusese prezentat lui Abdullah Kadiri, comandantul blindatelor. La o oarecare distanţă, avusese de asemenea ocazia să-l vadă intrând în cort pe generalul Saadi Tumah Abbas, comandantul formaţiunii de elita cunoscută sub numele de Garda Republicană. Fiind un membru de partid devotat şi un adulator al lui Saddam Hussein, fusese stupefiat auzindu-l pe generalul de blindate Kadiri mormăind ceva de genul „jigodie politică”. Cum era posibil? Nu era Tumah Abbas un intim al lui Saddam Hussein? Nu fusese el răsplătit pentru câştigarea bătăliei cruciale de la Fao, care îi pusese, în cele din urmă, cu botul pe labe pe iranieni? Colonelul Badri avusese deja grijă şi-şi ştersese din minte zvonurile care susţineau că lupta de la Fao fusese câştigată, de fapt, de generalul Maher Rashid, care între timp dispăruse.

În jurul lui, soldaţi şi ofiţeri din Tawakkulna, precum şi membri ai diviziilor Medina din cadrul Gărzii Republicane, mergeau încoace şi-ncolo în întuneric. Gândurile i se întoarseră la acea noapte memorială din februarie, când generalul Musuli îi ordonase să întrerupă lucrul la finisarea construcţiei din Al-Qubai şi să se prezinte de urgenţă la Bagdad. Îşi închipuise că avea să primească o altă misiune.

— Preşedintele vrea să te vadă, îi spusese Musuli, fără nici un fel de altă introducere. O să trimită după tine. Mută-te în cazarma ofiţerilor şi rămâi la dispoziţie zi şi noapte.

Badri îşi muşcase buzele. Ce făcuse? Ce spusese? Nu era nimic neloial, asta ar fi fost cu neputinţă. Era oare victima unui denunţ neîntemeiat? Nu, în acest caz preşedintele nu ar fi trimis pe cineva

anume după el. Răufăcătorii erau, pur şi simplu, ridicaţi de una dintre echipele de teren ale generalului de brigadă Khatib şi duşi la Amn-al-Amm pentru a li se da o lecţie. Privindu-i chipul, Musuli izbucnise în râs, iar dinţii albi îi sclipeau sub mustaţa neagră şi deasă pe care şi-o lăsaseră atâţia ofiţeri superiori, pentru a-l imita pe Saddam Hussein.

— Nu-ţi face griji, are o însărcinare pentru tine, o misiune specială.

Şi chiar aşa stătuseră lucrurile. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, Badri fusese chemat în holul cazărmii ofiţerilor, în faţa căreia îl aştepta o maşină neagra în care se aflau doi oameni de la Amn-al-Khass, garda personală a preşedintelui. Fusese transportat direct la palatul prezidenţial, pentru ceea ce avea să devină cea mai emoţionantă şi palpitantă întâlnire din viaţa lui.

Palatul era situat la intersecţia dintre strada Kindi şi strada 14 Iulie, în apropierea podului omonim, ambele marcând data primei din cele două lovituri de stat din iulie 1968, care adusese la putere Partidul Baas şi întrerupsese domnia generalilor. Badri fusese poftit într-o sală de aşteptare şi ţinut acolo timp de două ore. Fusese percheziţionat în amănunt de două ori înainte de a i se permite să ajungă în faţa augustei prezenţe.

De îndată ce paznicii de lângă el se opriseră, le urmase exemplul, după care salutase emoţionat şi ţinuse mâna la chipiu timp de trei secunde înainte de a şi-l scoate de pe cap şi de a-l muta sub braţul stâng. Pe urmă rămăsese în poziţie de drepţi.

— Deci tu eşti geniul în materie de maskirovka?

I se spusese de mai multe ori să nu-l privească pe Rais direct în ochi, dar când acesta i se adresase, pur şi simplu nu se putuse abţine. Saddam Hussein era bine dispus, iar ochii tânărului ofiţer din faţa lui luceau de dragoste şi admiraţie. În regulă, nu avea de ce să se teamă. Pe un ton măsurat, preşedintele îi spusese ce voia. Badri îşi umflase pieptul de mândrie şi recunoştinţă.

Şi iată că lucrase cinci luni pe rupte pentru a respecta termenul de predare aproape imposibil, reuşind chiar să termine cu câteva zile mai devreme. E adevărat că beneficiase de toate înlesnirile pe care i le promisese Rais-ul. Avea la dispoziţie tot ce voia şi pe toată lumea. Dacă mai avea nevoie de beton sau oţel, nu trebuia decât să-i dea un telefon acasă lui Kamil, iar ginerele preşedintelui îi procura imediat cele necesare prin intermediul Ministerului Industriilor. Dacă solicita o forţă de muncă mai mare, i se puneau la dispoziţie sute de muncitori care erau întotdeauna coreeni sau vietnamezi angajaţi pe termen lung. Aceştia tăiau şi săpau, trăiau în barăci îngrozitoare pe întreaga durată a verii, iar când îşi terminau munca şi erau luaţi, nu ştiau niciodată care avea să le fie următoarea destinaţie.

Cu excepţia acestor culi, drumul nu mai era folosit de nimeni;

această cale de acces cu o singură bandă, care, în cele din urmă, avea să fie şi ea distrusă, aparţinea exclusiv camioanelor de mare tonaj care transportau oţel, beton sau instalaţii de prelucrare a materialelor. În afara şoferilor acestor camioane, toate celelalte fiinţe omeneşti ajungeau în locul acela la bordul unor elicoptere ruseşti de tip MIL; abia după aterizare erau dezlegaţi la ochi, pentru a fi legaţi la loc în momentul decolării. Măsura se aplica fără excepţie, de la ofiţerul cel mai mare în grad până la cel mai umil irakian.

Badri însuşi alesese locul, după zile întregi de survolare a zonei şi a munţilor, la bordul unui elicopter. În cele din urmă, se oprise la acest petic de teren aflat la o altitudine destul de mare în Jebal Hamreen, ceva mai la nord de munţii care porneau de lângă Kifri, acolo unde colinele lanţului Hamreen se transformau în culmi muntoase, în drumul spre Sulaymaniyam.

Muncise douăzeci de ore pe zi, dormise pe apucate în zonă, dăduse ordine, bruftuluise, luase cu binişorul, mituise şi, până la urmă, reuşise să-şi facă oamenii să depună o muncă formidabilă, motiv pentru care totul fusese gata înainte de sfârşitul lui iulie. Zona fusese curăţată de toate urmele de şantier, de cea mai mică bucată de beton sau de asfalt, de toate fragmentele de metal care ar fi putut luci în lumina soarelui, de toate deşeurile împrăştiate peste stâncile din apropiere.

Cele trei sate cu rol de santinele fuseseră puse la punct şi populate cu oi şi capre, pentru a arăta ca toate celelalte. Pe urmă se procedase la desfiinţarea drumului cu o bandă prin îngroparea lui sub un strat de moloz, pământ şi grohotiş până jos în vale, cu ajutorul unui excavator pus să meargă cu spatele, astfel încât cele trei văi şi muntele ajunseseră să arate din nou ca la început. Aproape.

Asta fiindcă el, Osman Badri, colonelul de genişti şi inginerie militară, moştenitorul acelor rare aptitudini de constructor prin care fuseseră ridicate Ninive şi Tyra, discipolul marelui Stepanov din Rusia, maestrul maskirovkăi, adică arta de a camufla ceva făcându-l să arate ca altceva sau ascunzându-l, pur şi simplu proiectase pentru Saddam Hussein aşa-numita Qa'ala, Fortăreaţa. Nimeni nu putea s-o vadă şi nimeni nu ştia unde era.

Înainte de încheierea ei, Badri văzuse cum ceilalţi, savanţii şi specialiştii în armament şi îndeosebi în artilerie, construiseră tunul acela înspăimântător a cărui ţeavă dădea impresia că era gata să atingă stelele. După ce terminase totul, aceştia plecaseră, iar garnizoana rămăsese locuită doar de ocupanţii ei obişnuiţi, care aveau să trăiască acolo, fără a i se mai permite cuiva să plece. Cei care trebuiau efectiv să iasă sau să se întoarcă o puteau face doar cu elicopterul. Nici unul dintre elicoptere nu avea voie să aterizeze în adevăratul sens al cuvântului; ele puteau doar să zăbovească o scurtă

perioadă de timp deasupra unui petic de iarbă, undeva în munţi. Puţinii pasageri care veneau sau plecau erau legaţi la ochi de fiecare dată. La rândul lor, piloţii şi echipajul de bord sau de întreţinere trăiau într-o bază aeriană secretă, nefiindu-le permis să primească musafiri sau telefoane. După semănarea ultimelor seminţe de plante sălbatice şi plantarea ultimelor tufe, Fortăreaţa rămăsese complet izolată.

Deşi Badri nu avea de unde să ştie, muncitorii care veniseră în acele camioane fuseseră mutaţi până la urmă în nişte autobuze cu geamurile înnegrite şi duşi de acolo. Undeva, la mare distanţă, într-un defileu, autobuzele cu trei mii de muncitori asiatici fuseseră oprite, iar paznicii se îndepărtaseră. Când încărcăturile de explozibil fuseseră detonate, panta muntelui se prăvălise peste autobuze, îngropându-le definitiv cu tot cu pasageri. Ulterior paznicii convoiului fuseseră împuşcaţi la rândul lor de către alţii. Asta fiindcă văzuseră Qa'ala.

Reveria lui Badri fu întreruptă de strigăte din corpul de comandă, iar grupurile de soldaţi aflară imediat, din gură în gură, că li se dăduse undă verde pentru atac.

Colonelul fugi la camionul lui şi se urcă rapid pe locul din dreapta şoferului, în timp ce acesta ambala motorul. Rămaseră pe poziţie, în timp ce echipajele de la bordul tancurilor celor două divizii ale Gărzii, care aveau să conducă invazia, destrămară liniştea relativă printr-o serie de zgomote asurzitoare, iar avioanele ruseşti T-72 decolară de pe aerodromul din apropiere şi se îndreptară spre Kuweit.

A fost ca o vânătoare de curcani, avea să-i spună mai târziu Badri fratelui său Abdelkarim, pilot de vânătoare şi colonel de aviaţie. Jalnicul punct de control de la graniţă fusese măturat din cale fără probleme. La ora două noaptea coloana de atac trecuse deja graniţa şi se îndrepta spre sud. Dacă aceşti kuweitieni credeau cumva că o asemenea armată, a patra din lume, avea de gând doar să avanseze până la lanţul Mutla şi să se uite urât până când acceptau revendicările formulate de Rais, se înşelau amarnic. Iar dacă Occidentul îşi închipuia că scopul lor era doar capturarea mult doritelor insule Warbah şi Bubiyan, care le înlesneau irakienilor accesul la Golf, după care tânjeau atât de mult, ei bine şi el era departe de adevăr. Ordinele de la Bagdad fuseseră clare: luaţi totul.

Chiar înainte de ivirea zorilor, avu loc o confruntare între tancuri în apropierea micuţului centru petrolifer kuweitian Jahra, la nord de Kuweit City. Singura brigadă de blindate a kuweitienilor avansase rapid spre nord după ce săptămâni în şir înaintea invaziei fusese menţinută pe poziţii defensive, pentru a nu-i provoca pe irakieni.

Lupta se dovedi inegală, deşi kuweitienii, despre care se credea că nu erau altceva decât negustori şi profitori de pe urma petrolului,

se comportară bine şi curajos. Ei izbutiră să ţină în loc elita Gărzii Republicane mai bine de o oră, permiţându-le câtorva dintre avioanele lor de luptă Skyhawk şi Mirage, staţionate ceva mai la sud, la baza aeriană Ahmadi, să se ridice şi să-şi înceapă misiunile, dar, până la urmă, nu avură nici o şansă. Uriaşele aparate sovietice T-72 făcură praf avioanele mai mici, de tip T-55, folosite de kuweitieni şi produse în China. În acelaşi timp, cei aflaţi pe poziţii de apărare pierdură douăzeci de tancuri în tot atâtea minute, iar în cele din urmă supravieţuitorii făcură cale-ntoarsă.

Aflat la un kilometru şi jumătate distanţă şi privind mastodonţii care împroşcau flăcări şi erau învăluiţi din când în când în nori de praf şi fum, în vreme ce o linie roz se ridica în zare până deasupra Iranului, Osman Badri nu ştia că, într-o bună zi, aceleaşi aparate T-72 ale diviziilor Medina şi Tawakkulna vor fi la rândul lor făcute bucăţi de bombardierele Challenger şi Abram ale englezilor şi americanilor.

În zori, primele unităţi ale invadatorilor se aflau deja la marginea suburbiilor nord-vestice din Kuweit City, împărţindu-şi forţele pentru a controla cele patru şosele de acces în oraş, din zonă: şoseaua dinspre Abu Dhabi care mergea de-a lungul ţărmului mării, şoseaua dinspre Jahra, care se pierdea între cartierele periferice Granada şi Andalus, precum şi şoselele de centură cinci şi şase ce se întindeau mai la sud. După ce se împărţiră, cele patru grupuri de unităţi se îndreptară spre centrul Kuweitului.

De colonelul Badri nu mai era nevoie. Nu mai existau şanţuri pe care oamenii lui să le umple, metereze care să fie dinamitate, întărituri din beton care să fie sfărâmate cu buldozerele.

O singură dată colonelul se văzu nevoit să lupte ca să-şi scape pielea.

În timp ce se deplasa prin Sulaibikhat, destul de aproape (deşi el nu ştia) de cimitirul creştin, un avion rătăcit de tip Skyhawk apăru din înaltul cerului şi bombardă tancul din faţa lui cu patru rachete aer-sol. Tancul se poticni, rămase fără o parte din şenile şi începu să ardă. Cuprins de panică, echipajul ieşi în grabă prin turelă. Aparatul Skyhawk se întoarse şi-şi concentră tirul asupra următoarelor vehicule, în timp ce din bot păreau să iasă rafale ucigaşe. Badri văzu cum pista de aterizare explodează în faţa lui şi se aruncă pe uşă afară, în vreme ce şoferul, care urla ca din gură de şarpe, ieşi cu vehiculul de pe carosabil, intră într-un şanţ şi se dădu peste cap.

Nimeni nu păţi nimic, dar colonelul Badri fu cuprins de furie. Câinele ăla ticălos! Îşi termină călătoria într-un alt vehicul.

Pe întreaga durată a zilei se auziră focuri sporadice, pe când cele două divizii, cu blindatele, artileria şi infanteria mecanizată, pătrundeau în Kuweit City. La sediul Ministerului Apărării un grup de ofiţeri kuweitieni se baricadară înăuntru şi încercară să le ţină piept

invadatorilor, cu armamentul care se găsea acolo.

Unul dintre ofiţerii irakieni, inspirat de vocea blândă a raţiunii, îi anunţă că erau morţi dacă îşi puneau mintea cu el şi că îi va bombarda cu armamentul instalat pe tanc. În timp ce o parte dintre kuweitieni trăgeau de timp şi parlamentau cu el înainte de a se preda, ceilalţi îşi dădură jos uniformele, se îmbrăcară cu veşminte tradiţionale şi ieşiră, pe furiş, pe uşa din spate. Ulterior, unul dintre aceştia avea să devină liderul rezistenţei kuweitiene.

Principala opoziţie avu loc la reşedinţa emirului Al Sabah şi fu, de asemenea, înfrântă, cu toate că emirul şi familia lui plecaseră de mult şi căutaseră refugiu în Arabia Saudită.

La apusul soarelui, colonelul Osman Badri stătea cu spatele la mare, în punctul cel mai nordic din Kuweit City, pe strada Golfului Persic şi se uita la faţada sus-amintitei reşedinţe, Palatul Dasman. Câţiva soldaţi irakieni intraseră deja în palat şi, din când în când, unul dintre ei ieşea, ducând cu el câte un obiect nepreţuit, luat din interior, călca peste cadavrele de pe trepte şi de pe pajişte şi se grăbea să-şi ascundă prada într-un camion.

Se simţi tentat să ia şi el ceva, un cadou frumos şi de valoare pe care să-l ducă tatălui său aflat la Qadisiyah, dar ceva îl opri în loc. Era moştenirea afurisitei ăleia de şcoli englezeşti, la care fusese cu atâţia ani în urmă la Bagdad şi unde ajunsese din cauza prieteniei dintre tatăl lui şi un englez pe nume Martin, bătrânul admirând fără rezerve tot ce era de provenienţă britanică.

— Cine pradă fură, băiete şi nu ai voie să furi. Nici Biblia şi nici Coranul nu-ţi permit s-o faci. Aşa că fă bine şi abţine-te.

Încă şi-l mai amintea, după toţi aceşti ani, pe domnul Hartley, directorul Şcolii Pregătitoare a Fundaţiei, aflată sub patronajul Consiliului Britanic, care li se adresa elevilor din bănci, englezi şi irakieni deopotrivă.

De câte ori nu-i explicase tatălui său, mai ales de când intrase în partidul Baas, că englezii fuseseră de la bun început agresori imperialişti care de sute de ani îi ţineau pe arabi în lanţuri, ca să profite de pe urma lor.

Iar tatăl lui, care împlinise şaptezeci de ani şi îmbătrânise atât de mult, dat fiind că Osman şi fratele lui proveneau din cea de-a doua căsătorie, zâmbise de fiecare dată şi îi răspunsese:

— Se prea poate să fie străini şi necredincioşi, dar sunt curtenitori şi cu maniere, fiule. Fii bun şi spune-mi, ce maniere are Saddam Hussein al tău, aud?

Fusese imposibil să-l convingă pe bătrânul acela căpos cât de important era Partidul pentru întregul Irak şi cum va aduce liderul lui slavă şi triumf întregii ţări. În cele din urmă, pusese capăt acestor discuţii, ca nu cumva taică-său să spună ceva despre Rais care să

ajungă la urechile unui vecin şi în felul ăsta să dea de bucluc. Era singurul lucru asupra căruia nu putea să cadă de acord cu tatăl lui, pe care, în rest, îl iubea foarte mult.

În acest fel, din cauza unui director şi a unor cuvinte rostite cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, rămase pe loc şi nu luă parte la jefuirea Palatului Dasman, deşi acest lucru era o tradiţie respectată de toţi strămoşii lui, iar englezii erau nişte neisprăviţi.

Bine măcar că în toţi anii petrecuţi la Şcoala Pregătitoare Yasisiya (a Fundaţiei) învăţase o engleză cursivă care îi fusese de folos ulterior, fiindcă era limba în care putea comunica optim cu colonelul Stepanov; acesta fusese ani de zile cel mai important ofiţer de geniu din Grupul Consultativ Militar Sovietic înainte ca Războiul Rece să se încheie şi el să se întoarcă la Moscova.

Osman Badri avea treizeci şi cinci de ani, iar anul 1990 se dovedea a fi cel mai important din viaţa lui. Mai târziu avea să-i spună fratelui său mai mare:

— Am stat cu spatele la Golf şi cu faţa la Palatul Dasman şi mi-am zis: „Lăudat fie Profetul, am făcut-o. Până la urmă, am cucerit Kuweitul într-o singură zi şi aşa s-a terminat totul.”

Evenimentele ulterioare aveau să-i infirme vorbele. Aşa avea să înceapă totul.

În timp ce Ray Walker, pentru a-l cita întocmai, „făcea urât” în incinta aeroportului din Abu Dhabi, bătând cu pumnul în tejgheaua de la ghişeu şi insistând asupra dreptului său constituţional ca cetăţean al Americii de a primi pe loc un bilet de avion, o serie de compatrioţi se aflau la sfârşitul unei nopţi fără somn.

La Washington, la o diferenţă de fus orar de şapte ore, Consiliul Naţional de Securitate lucrase până în zori. Odinioară, membrii lui erau nevoiţi să se întâlnească în Sala de Urgenţe de la subsolul Casei Albe; mulţumită ultimelor cuceriri ale tehnologiei, puteau să discute prin linii sigure de videotelefon, rămânând fiecare la locul unde îl surprinsese evenimentul în cauză.

Cu o seară înainte, ceea ce la Washington însemna ziua de 1 august, câteva rapoarte preliminare indicaseră anumite schimburi de focuri de-a lungul graniţei nordice a Kuweitului. Nu era ceva neaşteptat. De câteva zile uriaşii sateliţi KH-1, amplasaţi deasupra părţii de nord a Golfului, arătau că Irakul proceda la o regrupare a efectivelor armate, dând astfel Washingtonului informaţii pe care nu le ştia nici măcar ambasadorul american în Kuweit. Problema era: care erau intenţiile lui Saddam Hussein? Să ameninţe sau să invadeze?

Cu o zi înainte, fuseseră formulate cereri disperate pe adresa cartierului general al CIA de la Langley, însă Agenţia nu se dovedise din cale afară de utilă, emiţând doar analize bazate pe ipoteze,

precum şi pe imagini din satelit, strânse de Biroul Naţional de Observare, sau pe judecăţi de bun-simţ politic, pe care secţia pentru Orientul Mijlociu a Departamentului de Stat le cunoştea deja.

— Asta poate s-o facă orice tăntălău, bombăni Brent Scowcroft, preşedintele CNS. N-avem pe nimeni infiltrat în regimul din Irak?

Răspunsul fu un „nu” plin de regrete; era o problemă care avea să apară de multe ori pe durata următoarelor luni.

Dezlegarea enigmei surveni înainte de ora zece seara, când preşedintele George Bush se duse la culcare şi nu mai primi nici un apel de la Scowcroft. La ora aceea, în Golf se crăpase de ziuă, iar tancurile irakiene trecuseră de Jahra, intrând în cartierele nord-vestice din Kuweit City.

Fusese o noapte de pomină, aşa cum aveau să-şi amintească ulterior participanţii. La teleconferinţa organizată luară parte opt persoane care reprezentau Consiliul Naţional de Securitate, Trezoreria, Departamentul de Stat, CIA, Statul-Major Interarme şi Departamentul Apărării. Se dădură o mulţime de ordine care fură executate pe loc. Ceva asemănător avea loc în cadrul unei întâlniri desfăşurate la Londra, într-o sală numită COBRA (Cabinet Office Briefing Room Annex), în condiţiile în care capitala Angliei avea un decalaj de cinci ore faţă de Washington, dar de numai două ore faţă de Golf.

Ambele guverne procedară la blocarea tuturor bunurilor financiare irakiene din afara ţării şi, totodată, (cu acordul ambasadorilor kuweitieni din ambele metropole) la îngheţarea tuturor proprietăţilor kuweitiene, pentru a evita situaţia în care un guvern-marionetă fidel Bagdadului ar fi putut să pună mâna pe ele. Aceste hotărâri produseră blocarea a miliarde bune de petrodolari.

Preşedintele Bush fuse trezit din somn la cinci fără un sfert, în dimineaţa zilei de 2 august, pentru semnarea documentelor. La Londra, doamna Margaret Thatcher, care se trezise cu mult timp înainte şi vârâse, ca de obicei, în priză pe toată lumea, îşi depusese deja semnătura înainte de a se urca la bordul unui avion care avea să o ducă în Statele Unite.

Un alt pas important fu convocarea de urgenţă a Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite la New York, pentru condamnarea invaziei şi solicitarea unei retrageri imediate a Irakului. Acest fapt se concretiza în Rezoluţia 660, semnată la ora patru şi jumătate în dimineaţa aceleiaşi zile.

La ivirea zorilor teleconferinţa luă sfârşit, iar participanţilor li se dădură două ore pentru a se duce acasă ca să se spele, să se schimbe, să se radă şi să se întoarcă la Casa Albă pentru şedinţa în plen a Consiliului Naţional de Securitate, programată pentru ora opt şi prezidată de preşedintele Bush în persoană.

Nou-veniţii la această şedinţă în plen erau Richard Cheney de la

Departamentul Apărării, Nicholas Brady de la Trezorerie şi procurorul general Richard Thornburgh. Bob Kimmitt continua să reprezinte Departamentul de Stat, întrucât secretarul de stat James Baker şi adjunctul său Lawrence Eagleburger nu se aflau în oraş.

Şeful statului-major interarme, Colin Powell, se întorsese din Florida însoţit de generalul aflat la comanda tuturor trupelor, un bărbat solid, chiar mătăhălos, despre care ulterior se vor povesti mai multe. Când generalul Powell intră în sala de şedinţe, Norman Schwarzkopf se afla lângă el.

George Bush părăsi şedinţa la nouă şi un sfert, la ora când Ray şi Maybelle Walker reuşiseră să se îmbarce la bordul unui avion care survola în clipa aceea Arabia Saudită, îndreptându-se undeva spre nord-vest, spre casă, unde pe cei doi îi aşteptau siguranţa şi confortul. Preşedintele se îmbarcă la bordul unui elicopter care-l duse la Baza Aeriană Andrews, unde se transferă în avionul prezidenţial şi zbură la Aspen, Colorado. Trebuia să ţină un discurs despre necesităţile americane în domeniul apărării. Întâmplarea făcea ca tema să fie cât se poate de potrivită, numai că ziua aceea avea să fie mult mai aglomerată decât se crezuse iniţial.

În timpul zborului, fu sunat la telefon şi purtă o lungă discuţie cu regele Hussein al Iordaniei, monarhul celui mai mic vecin al Irakului. Suveranul haşemit se afla la Cairo şi purta convorbiri cu preşedintele egiptean Hosni Mubarak. Regele Hussein insistă, cu disperare, ca America să acorde un răgaz de câteva zile statelor arabe, pentru soluţionarea conflictului fără să se ajungă la război. El chiar propuse o conferinţă cvadripartită la care să participe preşedintele Mubarak, el însuşi, Saddam Hussein şi Maiestatea Sa regele Fahd al Arabiei Saudite, acesta din urmă fiind totodată şi preşedintele conferinţei. Monarhul iordanian era convins că discuţiile din cadrul unei asemenea conferinţe îl vor face pe dictatorul irakian să se retragă în mod paşnic din Kuweit. Pentru asta avea nevoie de trei-patru zile şi de cuvântul tuturor statelor reprezentate la conferinţă că se vor abţine de la orice condamnare publică a Irakului.

— S-a făcut, aveţi cele trei-patru zile. Mă bazez pe dumneavoastră.

Numai că nefericitul George încă nu dăduse ochii cu doamna venită de la Londra şi care îl aştepta la Aspen. Cei doi se întâlniră în seara aceleiaşi zile.

Doamna de Fier avu în foarte scurt timp impresia că bunul ei prieten era din nou pe punctul de a şovăi. În intervalul a două ore, ea reuşi să vâre atât de adânc o coadă de mătură pe cracul stâng al preşedintelui, încât aceasta aproape că-i ieşi prin guler.

— N-are voie, pur şi simplu, n-are voie să fie lăsat să scape, George.

În faţa acelei perechi de ochi albaştri strălucitori şi a vocii aceleia tăioase care se auzea atât de clar, în ciuda zumzetului instalaţiei de aer condiţionat, George Bush recunoscu, până la urmă, că nici America nu avea asemenea intenţii. Ulterior, apropiaţii lui nutriră sentimentul că era mai îngrijorat de ilustra purtătoare de poşetă decât de Saddam Hussein, cu toate tancurile şi artileria lui.

Pe data de 3 august, oficialii americani avură o discuţie particulară cu reprezentanţii Egiptului. Preşedintelui Mubarak i se aduse aminte în ce măsură depindeau forţele lui armate de armamentul american, ce datorii avea Egiptul la Banca Mondială şi la Fondul Monetar Internaţional şi cât de mari erau ajutoarele americane care intrau la el în ţară. Pe 4 august, guvernul egiptean formula o declaraţie publică în care se condamna în termeni destul de esopici invazia ordonată de Saddam Hussein.

Spre mâhnirea, dar nu şi spre surprinderea regelui Iordaniei, dictatorul irakian refuză cu hotărâre să participe la conferinţa de la Jeddah şi să stea lângă Hosni Mubarak, sub patronajul regelui Fahd.

Regele Arabiei Saudite recepţionă refuzul ca pe o umilinţă practicată în interiorul unor tradiţii care se mândreau tocmai cu excesul de politeţe. Regele Fahd, sub a cărui înfăţişare maiestuoasă şi binevoitoare se ascundea o minte de politician versat, nu se arătă deloc mulţumit.

Acesta se dovedi a fi unul din cei doi factori care torpilară conferinţa de la Jeddah. Celălalt fu faptul că monarhului saudit se arătară o serie de imagini surprinse de americani din spaţiu care demonstrau că, departe de a se opri, armata irakiană ocupa în continuare poziţii de atac şi se deplasa spre sud, spre graniţa saudită, la miazăzi de Kuweit.

Oare vor îndrăzni să măture totul în cale şi să invadeze şi Arabia Saudită? Dacă stăteai să pui lucrurile cap la cap, părea un lucru logic. Arabia Saudită avea cele mai mari rezerve de ţiţei din lume. Kuweitul se găsea pe locul doi şi, în condiţiile actuale de producţie, dispunea de resurse pentru următoarea sută de ani. Irakul se situa pe locul trei. Prin invadarea Kuweitului, Saddam Hussein modificase clasamentul. Mai mult decât atât, nouăzeci la sută din puţurile petroliere şi rezervele saudite erau izolate în colţul nord-vestic al regatului, în jurul porturilor Dharran, Al-Khobar, Dammam şi Jubail, precum şi în zona continentală din vecinătatea lor. Triunghiul astfel format se găsea chiar în calea diviziilor Gărzilor Republicane care îşi continuau înaintarea, iar fotografiile arătau că alte divizii se pregăteau să intre în Kuweit.

Din fericire, Maiestatea Sa nu reuşi niciodată să descopere că fotografiile fuseseră trucate. E adevărat că diviziile se aflau în ordine de bătaie, însă buldozerele şi celelalte vehicule fuseseră scoase din

peisaj.

Pe data de 6 august, Regatul Arabiei Saudite le ceru, în mod oficial, Statelor Unite să pătrundă pe teritoriul lui pentru a-l apăra.

Primele escadrile de bombardiere de luptă decolară spre Orientul Mijlociu în aceeaşi zi. Operaţiunea Scutul Deşertului începuse.

Generalul de brigada Hassan Rahmani coborî din mers din maşina de serviciu şi urcă în grabă treptele Hotelului Hilton, care fusese transformat în scurt timp în cartierul general al forţelor de securitate irakiene din Kuweitul ocupat. În clipa în care trecu de uşile batante de sticlă ale hotelului şi ajunse în hol, în acea dimineaţă de 4 august, se gândi amuzat că Hiltonul se afla chiar lângă Ambasada Americană; ambele clădiri fuseseră ridicate pe malul mării şi aveau o privelişte splendidă a Golfului Persic şi a apelor lui albastre şi strălucitoare.

De altminteri, personalul ambasadei nu avea cum să se mai bucure şi de altceva în afara peisajului pentru o perioadă de timp – la sugestia generalului, clădirea fusese înconjurată imediat de soldaţi din Garda Republicană şi avea să rămână în acest tip de semiprizonierat. Nu avea cum să-i împiedice pe diplomaţii străini să transmită mesaje propriilor lor guverne din interiorul acestui teritoriu suveran şi era conştient că nu dispunea de supercomputerele care l-ar fi ajutat să descifreze codurile sofisticate de comunicaţii pe care le foloseau englezii şi americanii.

Însă, în calitate de şef al contraspionajului din cadrul Mukhabaratului, era capabil să-i facă să nu aibă prea multe lucruri interesante de comunicat acasă, limitându-le observaţiile la frumuseţea peisajului pe care îl puteau admira de la fereastră.

Bineînţeles, rămânea posibilitatea primirii de informaţii de la diverşi compatrioţi aflaţi încă în libertate în Kuweit, prin intermediul telefonului. În concluzie, următoarea prioritate a lui Rahmani era ca toate liniile telefonice să fie întrerupte sau interceptate – ultima variantă era preferabilă, dar majoritatea specialiştilor lui aveau însărcinări precise la Bagdad.

Intră în apartamentul de hotel care fusese rezervat echipei de la contraspionaj, îşi scoase vestonul de uniformă, i-l aruncă ordonanţei transpirate, care tocmai îi cărase pe scări două valize cu documente şi se apropie de fereastră, ca să arunce o privire spre piscina Hotelului Hilton.

Îşi zise că n-ar fi o idee rea să facă o baie ceva mai târziu, însă apoi observă că doi soldaţi îşi umpleau câteva sticle cu apă din piscină, iar alţi doi tocmai făceau pipi în ea. Scoase un oftat.

La treizeci şi şapte de ani, Rahmani era un bărbat îngrijit,

arătos şi proaspăt ras, care nu suportase ideea unei mustăţi à la Saddam Hussein. Se afla acolo unde se afla fiindcă era foarte bun la ceea ce făcea şi nicidecum pe bază de pile politice, lucru de care era pe deplin conştient; era, altfel spus, un tehnocrat într-o lume de cretini care parveniseră politic.

De ce serveşti acest regim? fusese întrebat de prietenii din alte ţări. De obicei, această întrebare i se punea când reuşea să-i îmbete fie în barul Hotelului Rashid, fie într-un loc ceva mai intim. I se dădea voie să-şi petreacă timpul în asemenea companii fiindcă făcea parte din meserie. Însă de fiecare dată avea grijă să rămână treaz. Nu avea nici un fel de obiecţii de natură religioasă la adresa băuturilor alcoolice; pur şi simplu comanda de fiecare dată un gin tonic, iar barmanul ştia deja că trebuia să-i aducă doar apă tonică.

Prin urmare, de fiecare dată zâmbea la auzul acestei întrebări, ridica din umeri şi răspundea:

— Sunt irakian şi sunt mândru de asta; ce guvern aţi vrea să slujesc?

În sinea lui, ştia foarte bine de ce se punea în continuare în serviciul unui regim ale cărui personalităţi, aşa-zis luminate, erau, în marea lor majoritate, un motiv de dispreţ în forul lui lăuntric. Dacă mai avea vreo urmă de emoţie şi de sentiment, lucru pe care îl nega în mod frecvent, aceasta se traducea printr-o afecţiune netrucată pentru ţara şi poporul lui, pentru oamenii de rând pe care Partidul Baas încetase de multă vreme să-i reprezinte cu adevărat.

Motivul principal era că voia să urce pe scara socială. Pentru irakienii din generaţia lui opţiunile erau puţine la număr. Putea fie să se opună regimului, să plece din ţară, să trăiască în străinătate de pe o zi pe alta, ferindu-se de echipele de lichidare trimise pe urmele lui şi câştigându-şi pâinea ca interpret sau traducător din arabă în engleză sau invers, fie să rămână în Irak.

Dacă rămânea, avea iarăşi trei variante. Să se opună din interior regimului, urmând să ajungă într-una din camerele de tortură ale acelui animal pe nume Omar Khatib, o creatură pe care o ura cu certitudinea că sentimentul era sută la sută reciproc, să încerce să supravieţuiască în pielea omului de afaceri într-o economie care se apropia din ce în ce mai mult de prăbuşire, sau să le zâmbească tuturor tâmpiţilor şi să avanseze, cuminte, pe scara ierarhică, folosindu-şi inteligenţa şi calităţile.

Ultima soluţie i se părea cea mai acceptabilă. Aidoma lui Reinhard Gehlen, care îl servise la început pe Hitler, pe urmă pe americani şi după ei pe vest-germani, sau aidoma lui Marcus Wolf, care se pusese în slujba comuniştilor est-germani fără să creadă o vorbă din ce spuneau, Rahmani era şi el un jucător de şah. Îşi închinase întreaga viaţă acestui joc şi mutărilor abile ale spionajului şi

contraspionajului. Irakul era tabla lui cu şaizeci şi patru de pătrate; era ferm convins că şi ceilalţi profesionişti din lumea întreagă îl înţelegeau.

Hassan Rahmani se îndepărtă de fereastră, se aşeză pe scaunul de lângă masa de lucru şi începu să-şi facă însemnări. Existau o mulţime de lucruri care trebuia duse la îndeplinire, dacă voiau, într-adevăr, să transforme Kuweitul în cea de-a nouăsprezecea provincie a Irakului, în condiţii de relativă siguranţă.

Prima lui problemă era că nu ştia cât avea de gând Saddam Hussein să rămână în Kuweit şi se îndoia că şeful statului îi putea da un răspuns ferm. N-avea nici un sens să organizeze o amplă operaţiune de contraspionaj şi să astupe toate orificiile prin care se puteau scurge informaţii, dacă preşedintele irakian se hotăra să se retragă.

În sinea lui, era convins că Saddam putea să reuşească. Însă pentru aceasta era nevoie de un joc inteligent; trebuia să facă mutările cele mai potrivite şi să aibă grijă ce declaraţii dădea publicităţii. Prima urgenţă era să participe la conferinţa de la Jeddah care avea loc a doua zi, unde trebuia să-l flateze pe regele Fahd până la limita suportabilului şi să susţină că Irakul voia doar un tratat în problema petrolului, acces direct la Golf şi o extindere a împrumutului, fiind dispus după aceea să revină între graniţe. În felul acesta, având grijă ca problema să fie rezolvată între ţările arabe şi ţinându-i cu orice preţ la distanţă pe americani şi pe englezi, Saddam putea apoi să mizeze pe deprinderea arabilor de a vorbi până la Judecata de Apoi.

Occidentul, la rândul lui, obişnuit să nu poată fi atent la o problemă mai mult de câteva săptămâni, se va plictisi şi va lăsa totul la latitudinea celor patru arabi, doi regi şi doi preşedinţi şi atâta timp cât ţiţeiul va circula prin conducte şi va produce smogul acela care-i făcea să se înece, anglo-saxonii vor fi mulţumiţi. Dacă în Kuweit nu vor avea loc brutalităţi sau acte de sălbăticie, presa o va lăsa baltă, regimul Al-Sabah va fi uitat undeva în exil, în Arabia Saudită, kuweitienii îşi vor vedea de viaţa lor sub un nou guvern, iar la conferinţa pentru retragerea din Kuweit se va mai bate apa în piuă vreo zece ani, până când nimic nu va mai avea vreo importanţă.

Era un lucru fezabil, dar trebuia să ştii cum să procedezi. Cam în stilul lui Hitler – nu vreau decât o rezolvare paşnică a propriilor pretenţii, vă promit că aceasta este efectiv ultima mea ambiţie teritorială. Regele Fahd va putea fi păcălit – oricum, pe kuweitieni nu prea îi iubea nimeni, cu atât mai puţin pe mâncătorii ăia de lotus din dinastia Al Sabah. Atât regele Fahd, cât şi regele Hussein îi vor lăsa din braţe, exact cum făcuse Chamberlain în 1938 cu cehii.

Problema era că, deşi Saddam era uns cu toate alifiile, altfel n-ar mai fi fost în viaţă, din punct de vedere strategic şi diplomatic era

un bufon. Hassan Rahmani se gândea foarte serios la faptul că, sub o formă sau alta, Rais-ul va face o mişcare greşită; fie că nici nu se va retrage şi nici nu-şi va continua înaintarea, fie că va captura terenurile petroliere saudite, va pune lumea occidentală în faţa unui *fait accompli* şi o va invita să aibă singura reacţie posibilă, adică să le distrugă propriile rezerve de ţiţei şi, o dată cu ele, prosperitatea pentru cel puţin o generaţie.

Occidentul însemna America, susţinută îndeaproape de britanici; cu alte cuvinte, anglo-saxonii. La capitolul anglo-saxoni Hassan Rahmani ştia o mulţime de lucruri. Cei cinci ani petrecuţi la Şcoala Pregătitoare Tasisiya îl ajutaseră să înveţe perfect limba engleză, să-i înţeleagă pe britanici şi să se teamă de obiceiul anglo-saxonilor de a-ţi trage un pumn în mutră, fără nici un avertisment prealabil.

Îşi frecă bărbia exact în locul în care încasase o asemenea lovitură cu mulţi ani în urmă şi râse în gura mare. Ordonanţa lui, în celălalt colţ al încăperii, tresări şi sări de un cot în sus. Mike Martin, afurisitule, unde naiba eşti?

Inteligentul, cultivatul, cosmopolitul, educatul şi rafinatul Hassan Rahmani, urmaşul unei familii înstărite pus în slujba unui regim de bandiţi, se apucă de treabă. Iar treaba pe care o avea de făcut era extrem de grea. Din cei un milion opt sute de mii de oameni aflaţi în Kuweit în luna august a acelui an, doar şase sute de mii erau kuweitieni. Lor li se puteau adăuga alţi şase sute de mii de palestinieni, dintre care o parte vor rămâne credincioşi Kuweitului, o parte vor trece de partea Irakului, fiindcă aşa procedase Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei, iar cei mai mulţi vor ţine capul la cutie şi vor încerca să supravieţuiască. Mai intrau în ecuaţie trei sute de mii de egipteni, dintre care, fără îndoială, unii lucrau pentru Cairo, ceea ce la momentul respectiv era tot una cu a lucra pentru Londra sau Washington, precum şi un sfert de milion de cetăţeni din India, Pakistan, Bangladesh şi Filipine, în marea lor majoritate muncitori necalificaţi sau servitori – din punctul lui de vedere, ca irakian, Rahmani era convins că aceşti kuweitieni nu puteau nici să se scarpine de purici dacă nu aveau la dispoziţie un servitor din afară.

Şi iată că ajungea la cei cincizeci de mii de cetăţeni din ţările bogate – englezi, americani, francezi, germani, olandezi, suedezi, danezi, tot tacâmul. Iar el trebuia să distrugă spionajul internaţional… Oftă nostalgic la amintirea zilelor în care mesajele însemnau strict mesageri sau telefoane. Ca şef al contraspionajului, putea foarte bine să închidă graniţele şi să întrerupă legăturile telefonice. Acum însă orice tâmpit cu o antenă satelit putea să formeze un număr la un telefon celular sau pe un modem de computer şi să stea de vorbă cu California. Era greu să intercepteze sau să urmărească sursa, dacă nu

avea la dispoziţie echipamentele cele mai sofisticate; lui tocmai asta îi lipsea.

Era conştient că nu putea controla fluxul de informaţii care se scurgea peste graniţă şi nici numărul constant (deşi nu foarte mare) de refugiaţi care ieşeau din ţară. Nu putea perturba nici zborul sateliţilor americani, pe care îi suspecta că acum fuseseră reprogramaţi să-şi modifice orbitele asupra Kuweitului şi Irakului la fiecare cinci minute (şi avea dreptate).

Nu avea rost să încerce imposibilul, chiar dacă ar trebui să pretindă că a făcut-o şi a reuşit. În aceste condiţii, obiectivul principal trebuia să fie împiedicarea sabotajului activ, uciderea propriu-zisă a irakienilor, distrugerea aparaturii de care dispuneau şi închegarea unei mişcări veritabile de rezistenţă. În acelaşi timp, era obligat să obstrucţioneze toate formele de sprijin din exterior pentru eventualele mişcări de rezistenţă, indiferent dacă era vorba de oameni, know-how sau echipamente.

Pentru rezolvarea acestei probleme, Rahmani avea să se lovească de rivalii din AMAM, poliţia secretă, care-şi stabiliseră cartierul general cu două etaje mai jos. Chiar în dimineaţa aceea, Rahmani aflase că Omar Khatib se pregătea să-l numească pe ticălosul de Sabaawi, o bruta la fel de mare ca şi el, drept şef al AMAM în Kuweit. Dacă membrii mişcării de rezistenţă din Kuweit cădeau în mâinile *lor,* ei bine, aveau să înveţe să urle de durere la fel de tare ca disidenţii irakieni. Prin urmare, el, Rahmani, se va ocupa doar de străini. În asta consta misiunea lui.

În dimineaţa aceleiaşi zile, doctorul Terry Martin îşi termină prelegerea susţinută la Academia de Studii Orientale şi Africane (ASOA), una din facultăţile Universităţii din Londra, cu sediul pe o străduţă lăturalnică de lângă strada Gower, iar înainte de amiază se retrase în intimitatea sălii profesorilor. În faţa uşii de la intrare se întâlni cu Mabel, secretara care lucra atât pentru el, cât şi pentru alţi doi conferenţiari în domeniul studiilor arabice.

— A, domnule doctor Martin, aţi primit un mesaj.

Cotrobăi prin servietă, proptind-o de unul din genunchii acoperiţi parţial de fusta de tweed şi dădu la iveală o bucată de hârtie.

— V-a sunat acest domn. A zis că e ceva urgent şi că aşteaptă un telefon de la dumneavoastră.

După ce intră în cancelarie, îşi lăsă însemnările pentru curs pe o carte preţioasă despre Califatul Abassid şi folosi un telefon cu fise, instalat pe unul din pereţi. La al doilea apel auzi o voce de femeie care repetă numărul abia format, fără a pronunţa numele instituţiei.

— Pot să vorbesc cu domnul Stephen Laing? întreba Martin.

— Cine întreabă, vă rog?

— Aă… hm, doctorul Martin. Terry Martin. Am fost sunat de domnia sa.

— A, da, domnule doctor Martin. Vreţi să aşteptaţi puţin?

Martin se încruntă. Femeia ştia de apelul anterior şi-i cunoştea numele. El însă nu-şi putea aduce aminte de nici un Stephen Laing. După o clipă auzi în receptor o voce masculină.

— Sunt Steve Laing. Sunteţi *foarte* amabil că sunaţi atât de repede. Ştiu că totul e pe neaşteptate, dar ne-am întâlnit, cu câtva timp în urmă, la Institutul pentru Studii Strategice. Chiar după ce aţi ţinut acea minunată comunicare despre sistemul irakian de procurare a armamentului. Mă întrebam ce faceţi la prânz.

Indiferent cine era, acest Laing adoptase un stil în acelaşi timp neîncrezător şi persuasiv, greu de contracarat.

— Astăzi? Acum?

— În cazul în care nu v-aţi programat altceva. Vă gândeaţi la ceva anume?

— Nişte sandvişuri la bufetul facultăţii, spuse Martin.

— Să îndrăznesc să vă ofer un *sole meuniere* cum se cade la Scott's? Fireşte că ştiţi localul. Pe strada Mount.

Martin îl ştia, doar avea reputaţia unuia dintre cele mai bune restaurante pescăreşti din Londra. Douăzeci de minute cu taxiul. Era douăsprezece şi jumătate. În plus, îi plăcea la nebunie peştele. Iar Scott's era inaccesibil la salariul pe care-l avea ca profesor universitar. Nu cumva Laing ştia toate lucrurile astea?

— Chiar lucraţi la ISS? întrebă el.

— Vă explic la prânz, domnule doctor. Hai să zicem la ora unu. Aştept cu nerăbdare să ne vedem, spuse Laing şi închise telefonul.

Când Martin intră în restaurant, şeful de sală se ocupă personal de primirea lui.

— Domnul doctor Martin? Domnul Laing vă aşteaptă la masa domniei sale. Vă rog să mă urmaţi.

Era o masă undeva într-un colţ, foarte discretă, unde puteai sta de vorbă fără să te audă nimeni. Laing, despre care se convinsese că îi era cu desăvârşire străin, se ridică să-l întâmpine; era un bărbat uscăţiv, cu un costum închis, o cravată sobră şi un păr cărunt care începuse să se rărească. Îşi pofti musafirul să ia loc şi-i făcu semn, ridicându-şi sprânceana şi semnalându-i sticla de Meursault rece care se odihnea în frapieră. Martin încuviinţă din cap.

— Nu lucraţi la Institut, domnule Laing, nu-i aşa?

Laing nu se arătă deloc tulburat. Admiră lichidul care curgea lin în pahare şi aşteptă să plece chelnerul care îi lăsă fiecăruia câte o listă de bucate. Îşi ridică paharul spre invitatul lui.

— La Century House. Vă deranjează cu ceva?

Serviciul Englez de Informaţii îşi are sediul la Century House, o

clădire destul de prost întreţinută, undeva la sud de fluviul Tamisa, între localul Elephant and Castle şi şoseaua Old Kent. Clădirea nu e nouă, nu pare să se ridice la înălţimea aşteptărilor şi este atât de întortocheată, încât oaspeţii nici măcar nu sunt obligaţi să aibă permis de liberă trecere; în intervalul de câteva secunde se rătăcesc şi, până la urmă, strigă după ajutor.

— Nu, eram interesat, atâta tot, răspunse Martin.

— La drept vorbind, noi suntem cei interesaţi. Să ştiţi că, efectiv, vă admir. Încerc să ţin pasul, dar n-am ajuns la nivelul dumneavoastră.

— Îmi vine greu să cred, spuse Martin, deşi fusese măgulit, aşa cum sunt, de fapt, toţi universitarii când li se spune că sunt admiraţi.

— E adevărul gol-goluţ, rosti Laing. Calcan pentru amândoi? Splendid. Trag nădejde că v-am citit toate articolele pentru Institut, pentru cei de la United Service şi pentru Chatham. Bineînţeles, pe lângă cele două articole din *Survival*.

În ultimii cinci ani, cu toate că avea doar treizeci şi cinci cu totul, doctorul Martin ajunsese să fie din ce în ce mai solicitat pentru diverse lucrări erudite, pe care să le prezinte în beneficiul unor instituţii cum ar fi Institutul pentru Studii Strategice, Institutul de Învăţământ Militar Unificat şi cealaltă structură care se ocupa de studierea intensivă a afacerilor externe, Chatham House. *Survival*, pe de altă parte, era revista de specialitate a ISS-ului, care expedia automat câte douăzeci şi cinci de exemplare din fiecare număr pe adresa Ministerului de Externe şi Commonwealth-ului situat pe strada Regele Charles, de unde cinci exemplare ajungeau la Century House.

Interesul manifestat de aceşti oameni pentru Terry Martin nu fusese declanşat de erudiţia lui în domeniul Mesopotamiei medievale, ci de al doilea său domeniu de specialitate. Cu titlu pur personal şi din curiozitate, începuse, cu ani în urmă, să studieze forţele armate din Orientul Mijlociu, participând la diverse expoziţii, făcându-şi prieteni printre producătorii de arme şi clienţii lor arabi şi reuşind să închege multe legături prin simplul fapt că era un bun vorbitor de arabă. După zece ani era o enciclopedie ambulantă şi era ascultat cu respect de către toţi profesioniştii de vârf în materie, la fel cum romancierul american Tom Clancy era privit ca un expert de talie mondială în domeniul armamentului defensiv din NATO şi din ţările defunctului Tratat de la Varşovia.

Cele două porţii de *sole meuniere* fură aduse la masă, iar clienţii începură să mănânce, apreciind înalta calitate a produsului.

Cu opt săptămâni în urmă, Laing, care era director al departamentului de Operaţiuni pe relaţia Orientului Mijlociu la Century House, ordonase să i se creioneze un portret al lui Terry Martin, iar cei din departamentul de Analiză se conformaseră. La

vederea materialului prezentat, Laing fusese impresionat peste măsură.

Născut la Bagdad, crescut în Irak şi şcolit în Anglia, Martin absolvise la Haileybury cu note maxime şi se remarcase îndeosebi la engleză, istorie şi franceză. Fusese considerat un elev excepţional şi propus pentru o bursă la Oxford sau Cambridge.

Dar băiatul, care vorbea deja curgător araba, voia să-şi continue studiile arabice, motiv pentru care se înscrisese la ASOA, în inima Londrei, prezentându-se pentru un interviu preliminar în 1973. Fusese acceptat pe loc şi îşi începuse cursurile în toamna lui 1973, specializându-se în istoria Orientului Mijlociu.

Obţinuse licenţa după trei ani de studiu şi îşi petrecuse următorii trei ani lucrând pentru teza de doctorat şi concentrându-se asupra Irakului între secolele al optulea şi al cincisprezecelea, cu precădere asupra Califatului Abassid între anii 750-1258. Îşi obţinuse titlul de doctor în 1979, după care primise aprobarea pentru un an de concediu plătit, în scop de studiu. Se aflase în Irak în 1980, în momentul invadării Irakului şi al declanşării războiului de opt ani, iar această experienţă îi stârnise interesul pentru forţele armate din Orientul Mijlociu.

La întoarcerea în ţară i se oferise un lectorat la doar douăzeci şi şase de ani, ceea ce la nivelul ASOA era un adevărat privilegiu, dat fiind că instituţia respectivă era, întâmplător, una dintre cele mai bune şi deci cele mai dure, din domeniul studiilor arabice. Fusese avansat conferenţiar drept recompensă pentru meritele legate de cercetarea ştiinţifică şi obţinuse specializarea definitivă în istoria Orientului Mijlociu la treizeci şi patru de ani, fiind evident că la patruzeci de ani avea să fie profesor doctor.

Toate aceste lucruri fuseseră descoperite de Laing în biografia redactată pe linie de serviciu. Însă pe el îl interesa mai mult a doua lui specializare, cea din domeniul arsenalelor militare din Orientul Mijlociu. Ani de zile acest subiect fusese marginalizat şi pus în umbră de Războiul Rece, dar iată că acum…

— E vorba de problema asta din Kuweit, spuse el în cele din urmă.

Ospătarul luase deja farfuriile cu resturile de peşte, cei doi meseni refuzaseră desertul, iar vinul de Meursault picase de minune, Laing având grijă ca Martin să bea mai mult de jumătate. Acum, pe masă apăruseră, pe nevăzute, două pahare cu cel mai ales vin de Porto.

— Aşa cum, probabil, vă daţi seama, s-a făcut ceva tam-tam în ultimele câteva zile.

Ceea ce spunea Laing nu putea fi calificat nici măcar drept eufemism. Doamna de Fier se întorsese din Colorado într-o stare de

spirit pe care şefii o numiseră dispoziţia „Boadiceea” – o aluzie la celebra regină a antichităţii care avea obiceiul să le taie picioarele cu sabia soldaţilor romani, dacă, din întâmplare, aceştia se aflau în calea carului ei triumfal. Despre ministrul de externe Douglas Hurd se zvonea că se gândea din ce în ce mai des să poarte o cască de protecţie, iar presiunile care începuseră să se facă asupra agenţilor de la Century House erau din ce în ce mai intense.

— Adevărul e că ne-ar prinde bine să infiltrăm pe cineva în Kuweit, ca să vedem exact ce se petrece.

— Sub ocupaţie irakiană? întrebă Martin.

— Întrucât se pare că ei sunt la putere, mă tem că da.

— Şi de ce tocmai eu?

— Daţi-mi voie să fiu sincer, spuse Laing, deşi exact aşa ceva nu-şi propunea. Trebuie neapărat să aflăm ce se întâmplă în interior. Ne trebuie date despre armata irakiană – cât de mare e, cât de bună e, ce dotare foloseşte. În plus, vrem să ştim ce fac conaţionalii noştri; cum se descurcă, dacă sunt în pericol şi dacă există şanse reale de a-i scoate de acolo. Avem nevoie de cineva pe care să-l trimitem acolo. Informaţiile acestea sunt vitale. Prin urmare… ne trebuie un om care vorbeşte araba ca un arab, un kuweitian sau irakian. Dat fiind că dumneavoastră v-aţi petrecut ani întregi din viaţă printre vorbitorii de arabă, cu mult mai mult decât aş fi putut s-o fac eu…

— Dar, în mod sigur, există sute de kuweitieni aici, în Anglia, care ar putea fi trimişi pe ascuns înapoi, sugeră Martin.

Laing se chinui să scoată o bucăţică de calcan care îi rămăsese între dinţi.

— La drept vorbind, murmură el, parcă am prefera să fie cineva dintre ai noştri.

— Un englez? Care să treacă drept arab şi să trăiască printre ei?

— Exact de aşa ceva avem nevoie. Şi tare mă îndoiesc că există cineva care să corespundă.

Probabil că de vină fusese vinul de Meursault sau cel de Porto, pe care Terry Martin nu avea defel obiceiul să le consume la prânz. Ulterior ar fi fost gata să-şi muşte limba, cu condiţia să fi putut da ceasul cu doar câteva secunde înapoi. Însă apucase să vorbească, iar acum era prea târziu.

— Ştiu eu pe cineva. Fratele meu Mike. E maior în SAS[7] şi poate trece liniştit drept arab.

Laing îşi camuflă emoţia intensă care îl cuprinse la auzul acestor cuvinte, scoţând din gură scobitoarea şi bucăţica de calcan care îi dăduse atâta bătaie de cap.

— Vorbiţi serios? murmură el. Chiar aşa?

Capitolul 3

Steve Laing se întoarse la Century House cu taxiul într-o stare de spirit în care se împleteau mirarea şi entuziasmul. Aranjase un prânz cu un universitar specialist în studii arabice, cu speranţa că îl va putea racola pentru o altă însărcinare, la care încă nu renunţase şi ridicase problema Kuweitului din considerente pur strategice.

Anii de practică îl învăţaseră să înceapă cu o rugăminte sau cerinţă pe care ţinta nu avea cum s-o ducă la îndeplinire şi abia pe urmă să abordeze efectiv ceea ce-l interesa. Teoria spunea că persoana solicitată, jenată de un prim refuz, se arată mai cooperantă la a doua încercare, dacă nu din alte motive, din jenă faţă de interlocutor şi din respect pentru propria demnitate.

Surprinzătoarea dezvăluire pe care o făcuse doctorul Martin venea în întâmpinarea unei probleme care fusese deja ridicată la Century House, în timpul unei conferinţe la nivel înalt ce avusese loc cu o zi în urmă. La momentul respectiv toată lumea o privise ca pe un lucru fără sorţi de izbândă. Însă dacă doctorul Martin avea dreptate… un frate care vorbea limba arabă chiar mai bine decât el… Şi care era deja în Special Air Service, fiind, prin urmare, obişnuit cu viaţa la limita riscului dusă de agenţii de teren… Interesant, foarte interesant.

Sosind la sediul de la Century, Laing se duse glonţ la superiorul lui ierarhic, inspectorul coordonator pentru Orientul Mijlociu. După ce petrecură o oră împreună, cei doi urcară ca să stea de vorbă cu unul dintre adjuncţii Şefului cel mare.

Serviciul Secret de Informaţii, sau SIS, cunoscut, de asemenea, de multă lume drept M.I.6 (în mod cu totul eronat) rămâne până şi în perioada aşa-ziselor guvernări „deschise” o organizaţie misterioasă, care ţine la confidenţialitate. Abia în ultimii ani guvernul britanic recunoscuse oficial existenţa unei asemenea structuri. Şi abia în 1991 acelaşi guvern procedase la numirea publică a conducătorului său, o mutare pe care cei mai mulţi dintre angajaţi o consideraseră prostească şi nesocotită, având drept singură consecinţă faptul că nefericitul gentleman aflat în respectiva funcţie avea să fie pus în inedita şi neplăcuta postură de a avea nevoie de gardă personală plătită din banul public. Însă acestea erau riscurile dorinţei de a fi mai catolic decât Papa.

Angajaţii SIS nu sunt trecuţi în nici un manual, iar dacă se întâmplă să apară pe vreo listă, atunci funcţia lor este de simpli funcţionari la diverse ministere, îndeosebi la Foreign Office, căruia Serviciul i se subordonează direct. Nici bugetul său nu apare separat în scripte, pierzându-se în bugetele a peste zece ministere diferite.

Ani de zile chiar şi cartierul general avusese statutul unui secret

de stat, până în ziua în care lumea înţelesese că orice taximetrist din Londra care era solicitat de un client pentru o cursă la Century House spunea „Am priceput, şefu', la cuibul de spioni". Autorităţile se văzuseră nevoite să admită că, dacă şoferii de taxi ştiau de existenţa acestui loc, probabil că la ora aceea aflase şi KGB-ul.

Deşi nu atingea nici pe departe celebritatea CIA-ului, era incomparabil mai mică şi dispunea de un buget net inferior, „Firma" îşi câştigase o reputaţie solidă atât printre prieteni, cât şi printre duşmani, pentru calitatea „produsului" furnizat (informaţiile secrete). La nivelul celor mai cunoscute agenţii de informaţii din lume, doar Mossadul israelian este mai redus şi chiar mai secretos.

Omul care se află în fruntea SIS este cunoscut, chiar şi oficial, drept Şeful şi *niciodată,* în ciuda nesfârşitelor apelative eronate din presă, drept directorul-general. Organizaţia înrudită, M.I.5 sau Serviciul de Securitate, însărcinată cu problemele de contraspionaj din interiorul ţării, este cea care are un director-general.

Printre angajaţii SIS, Şeful este întotdeauna „C", iniţiala care ar trebui să reprezinte cuvântul „Chief"[8], dar care vine din altă parte. Primul conducător al Serviciului fusese amiralul sir Mansfield Cummings, iar „C" provine de fapt de la iniţiala numelui acelui gentleman care închisese ochii cu mult timp în urmă.

Coborând pe scara ierarhică, Şeful este urmat de doi prim-adjuncţi şi, mai jos, de cinci adjuncţi. Aceştia din urmă conduc cele cinci departamente principale: Operaţiunile (care strâng informaţiile secrete), Informaţiile (care le analizează, în speranţa obţinerii unei imagini logice), Tehnicul (răspunzător de actele false, microcamerele de luat vederi, scrierile cu cerneală simpatică, comunicaţiile ultracompacte şi toate mijloacele de care ai nevoie ca să faci ceva ilegal şi să scapi basma curată într-o lume ostilă), Administrativul (însărcinat cu salariile, pensiile, listele de angajaţi, contabilitatea bugetară, biroul juridic, arhiva centrală etc.) şi Contraspionajul (care încearcă să împiedice orice infiltrări inamice în Serviciu, printr-un sistem atent de verificare).

Din departamentul Operaţiuni fac parte cei cinci inspectori coordonatori care se ocupă de diversele zone ale lumii – Emisfera Vestică, Blocul Sovietic, Africa, Europa, Orientul Mijlociu şi Australia – existând totodată şi un serviciu colateral al agenţilor de legătură de a încerca să coopereze cu agenţiile „prietene".

Dacă e să fim sinceri, Serviciul nu e organizat fără cusur (de fapt, *nimic* din ce e britanic nu este fără cusur), însă dă impresia că se descurcă şi-şi face treaba.

În acel august 1990 centrul atenţiei se deplasase spre Orientul Mijlociu şi mai cu seamă asupra biroului pentru Irak, unde se părea că îşi făcuse apariţia întreaga lume politică şi birocratică de la

Westminster şi Whitehall, aidoma unui fan-club zgomotos şi nepoftit.

Primul adjunct ascultă atent ce aveau de spus inspectorul coordonator pentru Orientul Mijlociu şi directorul departamentului de Operaţiuni şi dădu de câteva ori din cap, zicându-şi în sinea sa că era – sau putea fi – o opţiune interesantă.

Problema era că nu parveneau nici un fel de informaţii din Kuweit. În primele patruzeci şi opt de ore, înainte ca irakienii să întrerupă liniile telefonice internaţionale, toate companiile britanice care aveau o sucursală în Kuweit trimiseseră faxuri, telexuri sau dăduseră telefoane unui om de legătură. Ambasada Kuweitiană, pe de altă parte, îi făcuse capul moară ministrului de externe, aducându-i la cunoştinţă primele lucruri îngrozitoare şi cerând eliberarea imediată a ţării.

Adevărata problemă era că, practic, nici una dintre informaţiile acumulate nu putea fi prezentată de către Şef în faţa Cabinetului ca fiind demnă de încredere. La puţin timp după terminarea invaziei, Kuweitul arăta ca o „cloacă împuţită”, pentru a folosi expresia plastică şi muşcătoare pe care o întrebuinţase secretarul Foreign Office-ului cu şase ore în urmă.

Chiar şi personalul Ambasadei Britanice, consemnat cu fermitate în incinta ambasadei situate pe marginea Golfului, aproape în umbra zgârie-norilor numiţi Kuweit Towers, se străduia să ia legătura prin telefon cu o serie de cetăţeni englezi de pe o listă mai mult decât perfectibilă, ca să vadă dacă nu păţiseră nimic. Singura fărâmă de adevăr pe care reuşiră să o scoată de la aceşti ingineri sau oameni de afaceri înspăimântaţi era că, din când în când, se auziseră focuri de armă, o mostră de informaţie secreta în faţa căreia singura reacţie a celor de la Century House fu una de exasperare: „Spuneţi-ne şi ceva ce *nu* ştim”.

În aceste condiţii, un om infiltrat în zonă, antrenat temeinic pentru activităţile de teren sub acoperire şi care putea trece drept arab… ei bine, asta chiar că era ceva interesant. Dincolo de primirea unor informaţii concrete în legătură cu ce naiba se petrecea acolo, exista o şansă de a li se arăta politicienilor că se făcea efectiv ceva şi de a-l face pe directorul CIA, William Webster, să se înece cu pastilele mentolate pe care le consuma după masă.

Primul adjunct nu avea iluzii cu privire la stima aproape cochetă a lui Margaret Thatcher pentru SAS (sentiment reciproc, de altminteri) încă din acea după-amiază de mai a anului 1980 când un comando le venise de hac teroriştilor din interiorul Ambasadei Iraniene din Londra, după care ea îşi petrecuse seara la cazarma din Albany Street, bând whisky şi ascultându-le poveştile despre tot felul de fapte de vitejie.

— Cred că n-ar strica să stau de vorbă cu DFS-ul, rosti primul

adjunct în cele din urmă.

Oficial, Regimentul special de intervenţie SAS nu are nimic de-a face cu SIS, iar filierele de subordonare sunt diferite. Regimentul activ 22 al SAS (spre deosebire de regimentul 23 SAS de intervenţie) îşi are cartierul general într-o cazarmă numită pur şi simplu „Linia Stirling”, în apropierea oraşelului Hereford din vestul Angliei. Comandantul său se subordonează directorului pentru Forţele Speciale, al cărui birou se află într-un bloc ca atâtea altele din vestul Londrei. Sediul lui se ascunde, de fapt, într-o clădire elegantă odinioară, care de ani de zile nu reuşeşte să scape de schelăria instalată de meşteri pentru cine ştie ce renovare, iar camerele micuţe au o lipsă de strălucire care contrazice flagrant importanţa operaţiunilor ce se pun la cale în acest loc.

DFS-ul, la rândul lui, îi raportează directorului pentru Operaţiuni Militare (un general), care se subordonează şefului Statului-Major al Armatei (un alt general, mai mare în grad), iar acesta din urmă răspunde direct în faţa ministrului apărării.

Există însă un motiv bine stabilit pentru care unul din cuvintele care alcătuiesc sigla SAS este „special”. Încă de la înfiinţarea sa în 1941, în deşertul de Vest, de către David Stirling, SAS a acţionat sub acoperire sau în secret. Printre misiunile sale s-a numărat de la bun început infiltrarea în adâncime în dispozitivul inamic, cu scopul observării mişcărilor pe care le face sau are de gând să le facă, dar, în acelaşi timp, cu scop de sabotaj, asasinat sau pagube în masă, eliminarea teroriştilor, salvarea ostaticilor, protecţia strictă (un eufemism prin care se definea garda personală pentru personalităţile zilei) şi misiunile de pregătire şi instrucţie în afara graniţelor ţării.

La fel ca şi ceilalţi membri ai unităţilor de elită, ofiţerii şi ceilalţi combatanţi din SAS au tendinţa să ducă o viaţă liniştită într-un cerc numai al lor, incapabili să-şi discute misiunile cu altcineva din afară, reticenţi la ideea de fotografie de grup sau individuală şi, în general, dispuşi foarte rar să iasă la lumină.

Prin urmare, dat fiind că stilul de viaţă al acelor structuri secrete era aproape identic, cei din SIS se cunoşteau cel puţin din vedere şi colaboraseră frecvent în anii din urmă, fie în operaţiuni comune, fie în cadrul unor misiuni în care Informaţiile „împrumutau” un specialist al regimentului pentru o însărcinare sau alta. Cam tot la aşa ceva se gândea şi primul adjunct al SIS (după ce obţinuse aprobarea lui sir Colin, Şeful) când acceptă un pahar de whisky din partea generalului de brigadă J.P. Lovat, în timpul unei discuţii ce avu loc la sediul atât de bine camuflat din Londra, la ora asfinţitului.

Subiectul acestei discuţii, care habar nu avea că intrase în atenţia atâtor oameni importanţi din Londra şi din Kuweit, se afla în clipa aceea la mulţi kilometri distanţă şi studia atent o hartă în

interiorul unei cazărmi. În ultimele opt săptămâni locuise împreună cu echipa lui de doisprezece instructori în câteva din camerele rezervate de obicei gărzilor personale ale şeicului Zayed bin Sultan din Abu Dhabi.

Era o misiune care îi mai fusese încredinţată regimentului şi cu alte prilejuri. Pe întreg malul vestic al Golfului, începând cu sultanatul Oman în sud şi terminând cu Bahreinul în nord, se află un lanţ de sultanate, emirate şi stătuleţe conduse de şeici pe lângă care englezii se tot învârt de sute de ani. Toate aceste state, acum Emiratele Arabe Unite, primiseră această denumire fiindcă, la un moment dat, Anglia semnase un armistiţiu cu stăpânitorii lor, angajându-se să-i protejeze prin intermediul Marinei Regale de raidurile pirătereşti, în schimbul unor privilegii de natură comercială. Relaţia continuă şi în ziua de azi; mulţi dintre aceşti conducători dispun de unităţi de elită pregătite în domeniul protecţiei stricte de echipe de instructori SAS deplasate special în acest scop. Fireşte, se plăteşte un onorariu, însă el intră în bugetul Ministerului Apărării cu sediul la Londra.

Maiorul Mike Martin întinsese o hartă mare a Golfului şi a Orientului Mijlociu pe una din mesele de la popotă şi o studia atent, înconjurat de câţiva dintre oamenii lui. La treizeci şi şapte de ani, nu era cel mai vârstnic din încăpere; doi dintre sergenţi aveau patruzeci de ani bătuţi pe muchie, militari solizi, bine pregătiţi şi cu o excelentă condiţie fizică, motiv pentru care orice subofiţer sau gradat mai tânăr cu douăzeci de ani ar fi comis o gravă imprudenţă dacă s-ar fi luat de ei.

— Ni se arată ceva, şefule? întrebă unul dintre sergenţi.

La fel ca în toate unităţile mici şi în regiment combatanţii îşi spuneau pe nume, însă de obicei ofiţerilor le era rezervat apelativul „şefule” din partea celor mai mici în grad.

— Nu ştiu, spuse Martin. Saddam Hussein a intrat în Kuweit, întrebarea e dacă o să iasă de bunăvoie. Dacă nu, or să aprobe Naţiunile Unite trimiterea unei forţe de intervenţie care să-l zboare de-acolo? Abia în cazul în care răspunsul o să fie afirmativ s-ar putea să avem şi noi ceva de lucru.

— Bine, rosti sergentul cu satisfacţie.

Ceilalţi şase bărbaţi din jurul mesei încuviinţară din cap. Din punctul lor de vedere, trecuse nepermis de multă vreme de când luaseră parte efectiv la o operaţiune de natură să-ţi urce adrenalina.

În cadrul regimentului există patru discipline de bază şi fiecare nou-venit trebuie să stăpânească una dintre ele. Prima categorie este cea a desantului aerian, ai cărei reprezentanţi sunt specializaţi în lansările cu paraşuta de la înălţime; urmează alpiniştii, al căror teren preferat îl compun stâncile, ţancurile sau culmile muntoase, luptătorii de pe blindate, aflaţi la volanul unor Land-Rover-uri obişnuite cu

lupta în câmp deschis şi cei de la bordul amfibiilor, experţi în activităţile subacvatice, dar şi în manevrarea canoelor sau a ambarcaţiunilor gonflabile.

În echipa lui de doisprezece membri, Martin avea patru experţi în desantul aerian, printre care se număra şi el, patru luptători de pe blindate, care să-i înveţe pe cei din Abu Dhabi principiile atacului şi contraatacului în zonele deşertice şi – dat fiind că Abu Dhabi se afla în apropierea Golfului – patru instructori pentru activităţile subacvatice.

Pe lângă specializarea strictă, fiecare membru SAS trebuie să posede cunoştinţe temeinice şi în alte zone, motiv pentru care de multe ori se lucrează prin interşanjabilitate. În acelaşi timp, ei sunt obligaţi să aibă noţiuni legate de comunicarea prin radio, acordarea primului ajutor şi diverse limbi străine.

Principala echipă de intervenţie are în componenţă doar patru oameni. Dacă vreunul din ei este scos din luptă, sarcinile lui sunt preluate din mers de către ceilalţi trei, indiferent că e vorba de manevrarea unei staţii radio sau de îndeplinirea unor răspunderi pe linie medicală.

Luptătorii SAS se mândresc cu un nivel de cultură generală mult mai ridicat decât al tuturor celorlalte unităţi ale armatei, iar faptul că sunt trimişi în misiuni pretutindeni în lume îi obligă să înveţe limbi străine. Fiecare soldat trebuie să vorbească şi altceva decât engleza. Ani de zile clasamentul a fost dominat de rusă; aceasta însă era în pierdere de teren fiindcă Războiul Rece se încheiase. Malaieza este foarte utilă în Orientul Îndepărtat, mai ales dacă se ţine seama că regimentul a luptat ani de zile în Borneo. Spaniola vine tare din urmă, datorită operaţiunilor de infiltrare în Columbia, împotriva baronilor drogurilor care controlează cartelurile din Medelin şi Cali. În fine, franceza se învaţă pentru orice eventualitate.

Pe de altă parte, întrucât regimentul petrecuse deja ani de zile sprijinindu-l pe sultanul Qaboos din Oman în războiul dus împotriva comuniştilor infiltraţi de către Yemenul de Sud până în inima Dhofarului, îndeplinind şi alte misiuni de pregătire de-a lungul Golfului şi în Arabia Saudită, mulţi luptători din SAS vorbesc o arabă pasabilă. Sergentul care formulase întrebarea în numele celorlalţi era unul dintre ei, dar recunoştea ori de câte ori era vorba despre aşa ceva:

— Şeful e de nota douăzeci, să fiu al naibii. N-am auzit pe nimeni care să vorbească la fel. Unde mai pui că şi arată ca un arab.

Mike Martin se îndreptă din şale şi-şi trecu o mână ciocolatie prin părul negru ca smoala.

— E ora de culcare.

Trecuse cu puţin de zece seara. Dimineaţa se vor scula din nou înainte de ivirea zorilor, pentru crosul de cincisprezece kilometri cu

saci în spinare, înainte ca soarele să înceapă efectiv să ardă. Era o corvoadă pe care cei din Abu Dhabi o detestau, dar şeicul insistase pentru ducerea ei la capăt. Dacă ciudăţeniile astea de soldaţi din Anglia spuneau că le va prinde bine, atunci aşa era. În plus, el era cel care băga mâna în buzunar şi voia ca produsul final să merite banii.

Maiorul Martin se retrase la el în cameră, adormi imediat şi dormi neîntors. Sergentul avea dreptate; efectiv, arăta ca un arab. Subalternii lui se întrebaseră de multe ori dacă tenul măsliniu, ochii negri şi părul bogat şi des, negru ca tăciunele, erau moştenirea lăsata de strămoşi mediteraneeni. Nu le spusese niciodată, dar se înşelau.

Bunicul dinspre mamă al ambilor fraţi Martin fusese un cultivator englez de ceai din Darjeeling, în India. În copilărie cei doi văzuseră fotografii ale acestui bărbat înalt, cu obraji trandafirii, o mustaţă blondă, o pipă atârnată în colţul gurii şi o puşcă de vânătoare în mână, stând cu un picior pus într-o postură triumfătoare pe cadavrul unui tigru împuşcat şi arătând exact ca englezul clasic din India sub dominaţie britanică, denumit în limbajul locului prin formula *pukka sahib*.

Numai că în anul 1928 Terence Granger făcuse un lucru de neconceput: se îndrăgostise şi ţinuse morţiş să se însoare cu o tânără indiancă. Faptul că era o fată frumoasă şi blândă nu avea nici o importanţă; pur şi simplu, nu se făcea. Compania producătoare de ceai nu l-a concediat, fiindcă o asemenea măsură i-ar fi expus pe toţi unui scandal public, ci s-a mulţumit să-l trimită într-un aşa-numit exil interior (cel puţin, asta era denumirea folosită la nivelul conducerii), pe o plantaţie izolată dintr-un loc uitat de lume, undeva în Assam.

Deşi măsura fusese pur punitivă, lucrurile luaseră o cu totul altă întorsătură. Granger şi soţia lui, fosta domnişoară Indira Bohse, s-au simţit minunat în acel ţinut sălbatic populat de tigri şi de animale ce puteau fi vânate, la mică distanţă de pantele înverzite unde se cultiva ceaiul, într-un climat convenabil şi în mijlocul unor oameni de toată isprava. Susan, fiica lor, s-a născut acolo în 1930 şi tot acolo a fost crescută, ca o fetiţă anglo-indiană obişnuită să se joace doar cu indieni.

În 1943 războiul ajunsese deja şi în India, japonezii înaintând prin Burma până în apropierea graniţei. Granger depăşise vârsta de apt combatant, dar cu toate acestea s-a oferit voluntar şi, după o instrucţie sumară la Delhi, a primit gradul de maior şi a fost trimis în fruntea unui regiment de puşcaşi din Assam. Toţi ceilalţi englezi erau avansaţi direct la gradul de maior, pentru a nu fi puşi în situaţia de a se *subordona* unui ofiţer indian. Indienii nu puteau primi decât gradul de locotenent, eventual căpitan.

În 1945 Granger a murit în apropierea trecătorii Irrawaddy. Cadavrul său nu a fost repatriat şi a dispărut undeva în adâncul

junglei, fiind una dintre zecile de mii de victime care participaseră la cele mai crâncene lupte din întregul război.

Beneficiind de o mică pensie de urmaş, pusă la dispoziţie de compania unde fusese angajat soţul ei, văduva lui Granger s-a întors în mijlocul culturii unde se născuse. Numai că după doi ani tulburările au reînceput, o dată cu împărţirea Indiei, în 1947, în timp ce englezii îşi făceau bagajele şi plecau din ţară. Ali Jinnah insista în favoarea Pakistanului musulman din nord, Pandit Nehru se pronunţa pentru India hindusă din sud. Pe măsură ce valurile de refugiaţi ale celor două religii se deplasau spre nord şi sud, luptele violente au reizbucnit. Au murit peste un milion de oameni. Temându-se pentru siguranţa fiicei sale, doamna Granger a trimis-o să-şi termine şcoala sub supravegherea fratelui mai mic al răposatului ei tată, un arhitect respectabil din Haslemere, Surrey. După alte şase luni, mama fetei a murit în timpul unei noi serii de confruntări violente.

La şaptesprezece ani Susan Granger a ajuns în Anglia, ţara tatălui ei, pe care nu o văzuse niciodată. A studiat un an de zile la o şcoală de fete de lângă Haslemere, după care a petrecut doi ani la Spitalul Famham, învăţând să devină asistentă medicală şi a încheiat cu încă un an în care a funcţionat ca secretară a unui avocat consultant.

La douăzeci şi unu de ani, imediat după împlinirea vârstei minime, s-a înscris la cursurile de stewardese de la British Overseas Airways Corporation. S-a pregătit alături de celelalte tinere la şcoala de la BOAC, care îşi avea sediul la fostul schit St. Mary din Heston, în imediata apropiere a Londrei. Pregătirea şi calităţile de asistentă medicală au reprezentat un atu, dublat de felul cum arăta şi de felul cum ştia să se comporte.

La douăzeci şi unu de ani, era frumoasă, avea un păr lung, buclat şi castaniu, ochi căprui şi pielea unei femei de rasă europeană bronzată în permanenţă. După absolvirea cursurilor a fost repartizată pe Linia Unu, de la Londra spre India, lucru absolut normal în condiţiile în care tânăra era o vorbitoare fluentă a dialectului hindus.

Pe vremea aceea, zborurile pe o asemenea distanţă şi la bordul aparatelor Argonaut cu patru elice erau foarte lungi. Ruta de zbor era Londra-Roma-Cairo-Basra-Bahrain-Karachi şi Bombay, după care drumul continua spre Delhi, Calcutta, Colombo, Rangoon, Bangkok şi, în cele din urmă, Singapore, Hong Kong şi Tokio. Bineînţeles că un singur echipaj nu rezista pe toată această distanţă şi prima escală pentru personalul de bord era Basra, în sudul Irakului, unde echipajul iniţial era înlocuit de un altul.

În acest loc, într-o zi a anului 1951, în timp ce bea un păhărel la Port Club, Susan s-a întâlnit cu un contabil tânăr şi destul de timid de la Iraq Petroleum Company, companie care pe atunci era deţinută

şi administrată de englezi. Îl chema Nigel Martin şi a invitat-o la cină. Susan fusese deja prevenită în legătură cu lupii care stăteau la pândă şi care puteau fi reperaţi printre pasageri, în rândurile echipajului sau pe durata escalelor, însă părea un tânăr cumsecade, aşa că a acceptat invitaţia. Când a condus-o la sediul BOAC, unde erau cazate stewardesele, Martin i-a întins mâna. Susan a fost atât de surprinsă, încât i-a luat-o şi i-a strâns-o.

Pe urmă a rămas trează în puterea nopţii şi în căldura aceea îngrozitoare, întrebându-se cum ar fi să-l sărute pe Nigel Martin.

La proxima apariţie în Basra, el era tot acolo. Abia după ce s-au căsătorit, Nigel a recunoscut că se îndrăgostise atât de tare, încât aflase cu ajutorul ofiţerului de serviciu, Alex Reid, de la cartierul general al BOAC, când mai intra Susan în tură. În acea toamnă a lui 1951 cei doi au jucat tenis, au înotat la Port Club şi s-au plimbat prin bazarurile din Basra. La sugestia lui, Susan a cerut o permisie şi a plecat cu el la Bagdad, unde locuia.

Şi-a dat seama imediat că era un loc unde se putea stabili definitiv. Forfoteala veşmintelor viu colorate, priveliştea străzilor şi mirosurile care se ridicau deasupra fiecăreia, restaurantele de pe malul Tigrului, miile de prăvălioare unde se vindeau plante şi mirodenii, aur şi bijuterii – totul îi amintea de India natală. Când Nigel a cerut-o de soţie, Susan a acceptat fără ezitare.

S-au căsătorit la Catedrala St. George, biserica anglicană de pe o străduţă de lângă strada Haifa şi, deşi Susan n-a avut pe nimeni din partea ei, o mulţime de oameni au venit de la IPC şi de la ambasadă, ca să umple ambele rânduri de strane.

Pe vremea aceea se trăia foarte bine la Bagdad. Viaţa era frumoasă şi tihnită, tânărul rege Faisal urcase pe tron, dirijat din umbră, ca, de altfel, întreaga ţară, de Nuri-as-Said, iar influenţa străină predominantă era cea engleză. Acest lucru se datora parţial puternicei contribuţii a IPC la dezvoltarea economiei naţionale, parţial faptului că majoritatea ofiţerilor irakieni fuseseră pregătiţi în Anglia sau de către englezi şi, în primul rând, procentajului impresionant de familii înstărite care îşi crescuseră copiii sub supravegherea atentă a guvernantelor englezoaice, fapt de natură să-şi pună amprenta definitiv asupra educaţiei lor.

În timp Martin a avut parte de doi băieţi, născuţi în 1953 şi 1955. Botezaţi Michael şi Terry, cei doi erau la fel de diferiţi ca albul şi negrul. La Michael erau uşor de recunoscut genele domnişoarei Indira Bohse. Băiatul era brunet, avea ochii negri şi pielea măslinie, iar gurile rele din societatea engleză susţineau că arăta mai mult a arab decât a britanic. Terry, cu doi ani mai mic, semăna cu tatăl lui, fiind scund, îndesat, cu pielea trandafirie şi roşcat.

La trei noaptea maiorul Martin fuse trezit din somn de o ordonanţa.

— A sosit un mesaj, sayidi.

Mesajul era foarte simplu, însă era marcat „urgent”, iar semnătura îi dădea de înţeles că expeditorul era directorul Forţelor Speciale în persoană. Nu i se cerea un răspuns pe loc, dar i se ordona să se întoarcă la Londra cu primul avion.

Îi predă totul căpitanului SAS care se afla pentru prima dată în componenţa regimentului, dar care funcţionase ca secund pe toată durata perioadei de instrucţie, după care se îmbrăcă în haine civile şi plecă în grabă la aeroport.

Avionul de două şi cincizeci şi cinci pentru Londra ar fi trebuit să plece deja. Peste o sută de pasageri aflaţi la bord sforăiau uşor sau bombăneau nemulţumiţi, în timp ce stewardesa îi anunţa pe un ton reconfortant că „defecţiunea tehnică” din cauza căreia se produsese acea întârziere de nouăzeci de minute era pe punctul de a fi remediată.

Când uşile se deschiseră din nou pentru a-i face loc unui bărbat zvelt, îmbrăcat în blugi, ghete, cămaşă şi o jachetă de piele şi ducând o geantă de voiaj pe umăr, câţiva dintre pasagerii care adormiseră îl fixară cu priviri duşmănoase. Bărbatului i se arătă un loc liber la clasa întâi, unde acesta se aşeză, se făcu imediat comod şi, la doar câteva minute de la decolare, îşi trase înapoi scaunul şi adormi buştean.

Un om de afaceri aflat chiar lângă el, care mâncase din abundenţă şi băuse mult peste limita admisă, aşteptând pe urmă două ore în aeroport şi alte două la bordul avionului, înghiţi încă o pilulă antiacid şi se uită furios la silueta distinsă care dormea alături.

— Arab afurisit, mormăi el, încercând în zadar să pună geană pe geană.

Zorile se iviră deasupra Golfului două ore mai târziu, însă avionul cu reacţie al companiei British Airways se îndrepta spre nord-vest, aterizând la Heathrow cu puţin înainte de zece dimineaţa, ora locală. Mike Martin ieşi din vamă printre primii fiindcă nu avea nici un geamantan depozitat în magazia de bagaje a avionului. Nu-l aştepta nimeni, aşa cum ştiuse de la bun început. De asemenea, ştia unde trebuia să se ducă şi ajunse la destinaţie cu taxiul.

La Washington încă nu se luminase de ziuă în adevăratul sens al cuvântului, deşi primele raze de soare începuseră să coloreze în roz înălţimile îndepărtate din Prince George County, unde fluviul Potomac se îndreaptă spre vărsare în Chesapeake. La cel de-al şaselea şi ultimul etaj al clădirii mari şi suple din mijlocul ansamblului unde se află sediul CIA, cunoscut pur şi simplu drept Langley, luminile continuau să fie aprinse.

Judecătorul William Webster, directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, îşi frecă ochii osteniţi cu vârfurile degetelor, se ridică de la masa de lucru şi se apropie de ferestrele largi. Pâlcul de mesteceni argintii, care îi ascundeau privirii curgerea Potomacului atunci când înfrunzeau, aşa cum se întâmpla şi acum, aştepta ridicarea vălului de întuneric care îl acoperise. După o oră soarele avea să le redea arborilor verdele pal obişnuit. Trecuse încă o noapte fără somn. Din momentul invadării Kuweitului, Webster dormise iepureşte între apelurile telefonice de la preşedinte, de la Consiliul Naţional de Securitate, de la Departamentul de Stat şi – cel puţin, aşa i se părea – de la toţi cei care îi ştiau numărul.

Lângă el şi la fel de obosiţi, se găseau Bill Stewart, directorul adjunct al departamentului Operaţiuni şi Chip Barber, şeful secţiei pentru Orientul Mijlociu.

— Deci asta-i tot? rosti directorul CIA, ca şi cum repetarea întrebării ar fi putut produce un răspuns mai bun.

Însă nu exista nici o schimbare. Preşedintele, CNS-ul şi Departamentul de Stat continuau să ceară imperios informaţii supersecrete din inima Bagdadului, eventual din imediata apropiere a lui Saddam Hussein şi a principalilor lui consilieri. Avea de gând să rămână în Kuweit? Existau şanse să se retragă sub ameninţarea rezoluţiilor Naţiunilor Unite care erau emise pe bandă rulantă de Consiliul de Securitate? Avea să dea înapoi la perspectiva embargoului petrolier şi a blocadei comerciale? Ce avea de gând? Unde-i umbla mintea? Ce plănuia? Şi, în primul rând, fir-ar să fie, *unde* se găsea?

Agenţia habar nu avea. Bineînţeles că exista un şef de agentură la Bagdad, dar de câteva săptămâni bune fusese sfătuit să se dea la fund. Omul îi era cunoscut ticălosului ăluia de Rahmani care conducea contraspionajul irakian şi era clar că tot ce i se spusese până atunci în materie de informaţii secrete fusese praf în ochi. Se părea că „sursele” lui cele mai bune erau, de fapt, în serviciul lui Rahmani şi îi îndrugaseră o grămadă de minciuni.

E adevărat că aveau fotocopii; atât de multe, încât se puteau îneca în ele. Sateliţii de tip KH-12 survolau aproape permanent teritoriul Irakului şi imortalizau cam tot ce se petrecea în ţară. Analiştii, la rândul lor, lucrau fără întrerupere, identificând ceva ce *putea fi* o uzină de producere a gazelor toxice, ceva folosit la fabricarea armamentului nuclear sau ceea ce se susţinea oficial că era – un atelier de reparare a bicicletelor.

Splendid. Analiştii de la Oficiul Naţional de Cercetare, o instituţie condusă în colaborare de CIA şi de aviaţie, împreună cu savanţii de la ENPIC, Centrul Naţional de Interpretare a Fotografiilor, construiau o imagine care într-o bună zi avea să fie completă. Cel de aici e un post principal de comandă, celălalt e un amplasament de

proiectile SAM, asta e o bază de decolare a bombardierelor. E bine, fiindcă asta ne spun fotografiile. Şi poate că la un moment dat va trebui să fie bombardate, ca să nu mai rămână piatră peste piatră. Dar ce altceva mai avem? Ce informaţii? Ce era ascuns privirilor, îngropat la câţiva metri?

Iată că venise clipa în care anii de neglijenţă îşi arătau roadele. Oamenii aflaţi în spatele lui Webster şi prăvăliţi pe scaune erau spioni de pe vremuri, agenţi de teren care începuseră să escaladeze Zidul Berlinului înainte de terminarea construcţiei. Aveau o experienţă îndelungată şi prinseseră perioada în care aparatura electronică nu preluase întreaga sarcină a strângerii de informaţii.

Ei bine, aceşti oameni îi spuseseră deja că aparatura şi camerele video de la ONC, microfoanele de ultimă generaţie ale Agenţiei Naţionale de Securitate de la Fort Meade şi toate celelalte jucării electronice erau incapabile să dezvăluie planuri, să spioneze intenţii şi să vadă ce se afla efectiv în mintea unui dictator.

În tot acest timp, ONC-ul făcuse poze peste poze, microfoanele de la Fort Meade înregistraseră fiecare cuvânt şi fiecare mesaj telefonic sau prin staţie radio care ieşise din Irak sau intrase. Şi tot nu i se dăduse nici un răspuns.

Aceeaşi administraţie, acelaşi Capitol Hill care se arătase atât de captivat de invenţiile tehnologice de ultimă oră, încât cheltuise miliarde pentru producerea şi amplasarea tuturor şmecheriilor născocite de creierul uman în nesfârşita lui ingeniozitate, bătea acum cu pumnul în masă şi cerea soluţii pe care se părea că respectivele cuceriri ale ştiinţei nu aveau cum să le dea.

Cei doi bărbaţi de lângă el îi spuseseră că elintul, adică informaţiile obţinute prin mijloace electronice, era doar o completare a umintului, informaţiile prin resurse umane, dar nu puteau să le ia locul. Mda, era bine de ştiut un asemenea lucru, dar asta nu-i rezolva defel problema.

Iar problema era că, exact la ora aceea, Casa Albă cerea, pe un ton categoric, răspunsuri care puteau fi date doar de o sursă, un om, un spion, un agent de teren, un trădător – mă rog, orice, cu condiţia să fie infiltrat în partea superioară a ierarhiei irakiene. *Iar el nu avea aşa ceva.*

— Ai vorbit cu Century House?

— Da, domnule director. Sunt în aceeaşi situaţie.

— Peste două zile mă duc la Tel Aviv, interveni Chip Barber. O să am o întâlnire cu Yaacov Dror. Să-l întreb pe el?

Directorul CIA încuviinţa din cap. Generalul Yaacov „Kobi” Dror era şeful Mossadului, cea mai necooperantă dintre toate agenţiile „prietene”. Directorul CIA încă nu uitase de cazul lui Jonathan

Pollard, infiltrat de Mossad în ierarhia americană, împotriva intereselor Statelor Unite. Halal prieteni. Webster nu putea să sufere să ceară favoruri Mossadului.

— Strânge-l niţel cu uşa, Chip. Treaba e al naibii de serioasă. Dacă are o sursă la Bagdad, o vrem şi noi. Avem neapărată nevoie de informaţiile ei. Până atunci o să mă duc iar la Casa Albă, ca să dau ochii cu Scowcroft.

Discuţia lor luă sfârşit într-o atmosferă destul de pesimistă.

Cei patru bărbaţi care aşteptau la cartierul general al SAS din Londra în dimineaţa acelei zile de 5 august fuseseră extrem de ocupaţi în cea mai mare parte a nopţii.

Directorul Forţelor Speciale, generalul de brigadă Lovat, vorbise la telefon ore în şir, trăgând un pui de somn pe apucate între două noaptea şi patru dimineaţa. La fel ca majoritatea ofiţerilor activi, se obişnuise cu ani în urmă să aţipească la comandă, pe intervale scurte, ori de câte ori situaţia permitea un asemenea răgaz. N-aveai de unde să ştii când mai puteai să-ţi încarci bateriile, aşa că era bine să profiţi de orice prilej. Încă înainte de ivirea zorilor Lovat se spălase, se răsese şi era gata pentru încă o zi, cu motoarele turate la maximum.

Apelul lui pe adresa unuia dintre şefii de la British Airways, făcut la miezul nopţii (ora Londrei), determinase reţinerea aeronavei la sol, la Abu Dhabi. Atunci când instituţiile britanice vor să se mişte rapid şi să sară peste reflexele birocratice, cel mai important lucru e să cunoşti omul potrivit la locul potrivit. Trezit din somn acasă, oficialul de la British Airways nici măcar nu întrebase de ce trebuia să ţină în loc un avion de pasageri la peste patru mii de kilometri distanţă doar ca să aştepte îmbarcarea unui pasager. Îl ştia pe Lovat fiindcă amândoi erau membri ai Clubului Forţelor Speciale din Herbert Crescent, avea cunoştinţă în linii mari despre domeniul lui de activitate şi îi făcuse hatârul fără nici un fel de întrebări.

La micul dejun sergentul de serviciu sunase deja la Heathrow şi aflase că zborul de la Abu Dhabi recuperase o treime din întârzierea de nouăzeci de minute şi urma să aterizeze în jurul orei zece. Asta însemna că maiorul avea să ajungă la unitate aproximativ pe la unsprezece.

La rândul lui, un curier dăduse fuga cu motocicleta ca să scoată un dosar personal de la Browning Barracks, cartierul general al regimentului de paraşutişti din Aldershot. Plutonierul de companie îi adusese dosarul de la arhivă imediat după miezul nopţii. Mapa cu coperte din plastic cuprindea o evidenţă a întregii cariere a lui Mike Martin în rândurile trupelor speciale, din ziua în care se înscrisese (la vârsta de optsprezece ani) şi acoperind toţi cei nouăsprezece ani cât fusese soldat de meserie, cu excepţia celor două perioade destul de

îndelungate în care fusese transferat la regimentul SAS.

Comandantul regimentului 22 SAS, colonelul Bruce Craig, născut în Scoţia, se urcase la volanul maşinii în toiul nopţii şi venise de la Hereford, aducând cu el un alt dosar în care se găseau tocmai datele despre cele două perioade. Colonelul ajunsese la destinaţie cu puţin timp înainte de ivirea zorilor.

— ’Neaţa, JP. Care-i treaba?

Cei doi se cunoşteau foarte bine. Lovat, căruia mai toţi prietenii îi spuneau JP sau Jaypee, condusese comandoul care eliberase Ambasada Iraniană de terorişti cu zece ani în urmă, iar Craig era pe atunci subalternul său. Trecuseră împreună prin multe.

— Century vrea să infiltreze pe cineva în Kuweit, spuse el.

Se părea că mesajul era suficient de cuprinzător. Pe Lovat nu-l pasionaseră niciodată discursurile.

— Pe unul dintre ai noştri? Pe Martin? întrebă Craig, aruncând pe masă dosarul pe care îl adusese.

— Aşa se pare. L-am rechemat din Abu Dhabi.

— Păi, să-i ia dracu’. Ai de gând să le cânţi în strună?

Mike Martin era unul dintre ofiţerii lui Craig, cu care, de asemenea, se cunoştea de mult timp. În plus, nu-i plăcea să i se şterpelească oamenii de sub nas de către cei de la Century House. Directorul Forţelor Speciale ridică din umeri.

— S-ar putea să n-am încotro dacă într-adevăr corespunde aşteptărilor. Iar dacă au chef, probabil că or să meargă cu jalba sus de tot.

Craig scoase un mormăit şi-şi luă o ceaşcă de cafea neagră şi tare de la sergentul de serviciu Sid – cei doi luptaseră împreună la Dhofar. Dacă era vorba de treburi politice, colonelul ştia cum stăteau lucrurile. Chiar dacă cei de la SIS se comportau cu o aparentă sfială, când se îngroşa gluma erau dispuşi să meargă până la capăt. Ambii soldaţi o cunoşteau foarte bine pe Margaret Thatcher şi o admirau profund; ei ştiau, de asemenea, că, la fel ca ilustrul ei predecesor Churchill, credea cu statornicie în principiul „acţionaţi în clipa asta”. Dacă îşi puneau efectiv în minte să obţină câştig de cauză, cei de la Century House nu ar fi avut, în mod normal, nici un fel de probleme. Regimentul va trebui să coopereze, deşi cei de la Century vor prelua controlul total al acţiunilor, camuflat sub titulatura de „misiune comună”.

Cei doi ofiţeri de la Century sosiră la scurt timp după colonel şi se făcură prezentările. Superiorul era Steve Laing, care îl adusese cu el pe Simon Paxman, şeful biroului pentru Irak. Aceştia fură conduşi într-o sală de aşteptare, unde li se aduse cafea şi li se dădură spre studiu cele două dosare. Ambii se adânciră imediat în analizarea activităţii lui Mike Martin din ziua în care împlinise optsprezece ani. Cu o seară

înainte Paxman petrecuse patru ore în compania fratelui mai tânăr al lui Mike, aflând diverse lucruri despre familie şi despre educaţia primita la Bagdad şi Haileybury.

Mike Martin le trimisese o scrisoare celor din trupele speciale în timp ce era încă în ultimul trimestru de şcoală, în vara lui 1971, în urma căreia i se propusese un interviu preliminar în cursul lunii septembrie la sediul din Aldershot, în apropierea unei zone unde odinioară luptătorii englezi din trupele speciale organizaseră o operaţiune de desant şi încercaseră să pună stăpânire pe podul de la Arnheim.

În şcoală fusese privit (cei din trupele speciale îşi verificau toate informaţiile) drept un elev la nivel mediu, dar un atlet desăvârşit. Acest lucru era cum nu se putea mai îmbucurător pentru trupele speciale. Tânărul fusese acceptat şi-şi începuse pregătirea în aceeaşi lună, având în faţă douăzeci şi două de săptămâni de coşmar, pe care supravieţuitorii le parcurgeau cu ochii pe calendar şi la izbăvitoarea lună aprilie 1972.

Instrucţia cuprindea patru săptămâni de luptă corp la corp, mânuirea armelor obişnuite, pregătire de teren şi exerciţii fizice; urmau alte două săptămâni în care, pe lângă cele deja menţionate, îşi făceau loc metodele de prim ajutor, transmisiunile şi normele de protecţie împotriva NBC-ului (armamentul nuclear, bacteriologic şi chimic).

A şaptea săptămână fusese rezervată pregătirii fizice care era din ce în ce mai dură, dar care tot nu se compara cu săptămânile opt şi nouă – marşuri kilometrice prin munţii Brecon din Ţara Galilor, unde bărbaţi solizi şi rezistenţi căzuseră victimă hipotermiei, insolaţiilor sau epuizării.

Cea de-a zecea săptămână fusese dedicată cursului de tir la punct fix care avusese loc la Hythe, Kent, unde Martin, care tocmai împlinise nouăsprezece ani, obţinuse un punctaj excepţional. Săptămânile zece şi unsprezece fuseseră „de testare” şi fuseseră petrecute în aer liber lângă Aldershot, unde soldaţii coborâseră şi urcaseră pante nisipoase, ducând în braţe sau în spinare bucăţi de trunchiuri de copaci, în condiţii de ploaie torenţială sau grindină şi la temperaturi hibernale.

— De testare? mormăi Paxman, dând pagina. Dar restul ce dracu’ a fost?

După săptămânile de testare tinerii îşi primiseră mult râvnitele berete roşii şi uniformele de membri ai trupelor speciale, înainte de alte trei săptămâni în munţii Brecon, pentru exerciţii de apărare, patrulare în dispozitiv şi trageri „pe viu”. La data aceea (sfârşitul lui ianuarie 1972) munţii Brecon aveau un aspect deprimant, iar frigul de acolo era la limita suportabilului. Soldaţii erau obligaţi să doarmă pe

unde apucau şi nu aveau voie să aprindă focuri.

Săptămânile de la şaisprezece până la nouăsprezece reveniseră exclusiv cursului de paraşutism de la Abingdon, unde fuseseră înlăturaţi alţi câţiva soldaţi, ceea ce nu însemna că fuseseră aruncaţi din avion. După aceea avusese loc „parada aripilor”, în cadrul căreia celor rămaşi în cursă li se prinseseră însemnele de paraşutist. Deşi în raportul oficial nu se specificase nimic, în seara aceea la Clubul 101 se consumase o cantitate impresionantă de bere.

După încă două săptămâni ocupate de o aplicaţie de teren intitulată „ultimul obstacol” şi câteva cunoştinţe de protocol legate de parade şi de revistele de front, în cursul celei de-a douăzeci şi doua săptămâni avusese loc parada finală, când mândrilor părinţi li se permisese, în sfârşit, să vadă cum se transformaseră tinerii necopţi care plecaseră de acasă cu şase luni în urmă.

Soldatul Mike Martin fusese deja etichetat de o bună bucată de timp ca PO, adică potenţial ofiţer, iar în mai 1972 se dusese la Royal Military Academy, la Sandhurst, înscriindu-se la primul dintre noile cursuri de pregătire de un an care le înlocuiau pe cele vechi, care durau doi ani, dar nu erau nici pe departe la fel de eficiente.

Rezultatul fusese că, la parada finală din primăvara lui 1973, numărul de participanţi atinsese cifra record de patru sute nouăzeci şi unu de cădeţi, dat fiind că noilor absolvenţi de la Sandhurst li se adăugaseră şi cei rămaşi de la vechile cursuri cincizeci şi cincizeci şi doi. Cel care primise onorul fusese generalul sir Michael Carver, care ulterior avea să devină feldmareşalul Carver şi, totodată, şeful statului-major al apărării.

Proaspătul locotenent Martin plecase direct la Hythe, ca să preia sub comandă şi în pregătire un pluton destinat unor activităţi în Irlanda de Nord; el comandase plutonul pe durata a douăsprezece săptămâni îngrozitoare în care soldaţii se ascunseseră într-un post de observaţie numit Flax Mill, care trebuia să raporteze toate mişcările de trupe din enclava ultrarepublicană Ardoyne, de lângă Belfast. Din fericire, în vara acelui an viaţa la Flax Mill fusese destul de calmă, dat fiind că, de când cu vestita Duminică Sângeroasă din ianuarie 1972, IRA începuse să se teamă de trupele speciale ca dracul de tămâie.

Martin fusese repartizat la batalionul trei, cunoscut şi sub numele de Three Para, iar după momentul Belfast se întorsese la sediul din Aldershot pentru a prelua comanda unui pluton de recruţi, supunându-i pe cei nou-veniţi aceluiaşi calvar prin care trecuse el însuşi. În vara lui 1977 revenise în rândurile lui Three Para, care îşi mutase cartierul general încă din luna februarie, aflându-se la Osnabruck şi făcând parte din armata engleză de pe Rin.

Şi această perioadă se dovedise a fi nefastă. Trei trupe speciale se aflau la o cazarmă din Quebec, un loc urât, unde odinioară existase

un lagăr de deportaţi. Acolo soldaţilor li se repartizase rolul ingrat de „pinguini”, asta însemnând că – trei ani din nouă sau una din trei misiuni – nu se mai ocupau de paraşutări şi erau folosiţi ca simpli infanterişti. Toţi luptătorii din trupele speciale detestă ipostaza de „pinguin”. Moralul soldaţilor coborâse spre limite periculoase, avuseseră loc tot felul de încăierări între membrii trupelor speciale şi infanterişti, iar Martin se văzuse nevoit să pedepsească oameni pentru care avea toată înţelegerea. Rezistase în aceste condiţii timp de aproape un an, după care, în noiembrie 1977, se oferise de bunăvoie să se transfere la SAS.

Există destul de mulţi membri SAS care vin din rândurile trupelor speciale; poate şi pentru că instrucţia este în bună parte asemănătoare, deşi cei din SAS susţin că la ei totul e mai greu. Documentele lui Martin fuseseră supuse unei verificări atente, fuseseră expediate la arhiva regimentului la Hereford, unde cineva observase că Martin era un bun vorbitor de arabă şi îl invitase la preselecţia ce urma să aibă loc în vara lui 1978.

SAS declară că acceptă doar oameni foarte bine pregătiţi, pe care îi perfecţionează cât mai mult cu putinţă. Martin parcursese selecţia „iniţială” standard, cot la cot cu alţi voluntari din infanterie, blindate, artilerie şi chiar geniu. Era vorba de un curs simplu, bazat pe un precept pe măsură.

Încă din prima zi un instructor zâmbitor le comunicase în plen:

— Pe durata acestui curs n-o să încercăm să vă pregătim. O să încercăm să vă ucidem.

Culmea e că exact aşa procedaseră. De obicei, doar zece la sută trec de testul iniţial şi ajung în SAS, în felul acesta făcându-se economie de timp pentru mai târziu. Martin fusese printre cei care reuşiseră. Urmase continuarea instrucţiei, un stagiu de pregătire în jungla din Belize şi o lună suplimentară, înapoi în Anglia, dedicată rezistenţei la interogatorii. „Rezistenţa” presupunea că soldaţii încercau să-şi ţină gura în timp ce erau supuşi unor practici dintre cele mai neplăcute. Singura parte bună era că atât regimentul, cât şi voluntarul în persoană aveau dreptul să solicite la orice oră aşa-numita ILU – întoarcerea la unitate.

— Sunt nebuni, rosti Paxman, aruncând dosarul pe masă şi sorbind dintr-o nouă ceaşcă de cafea. Sunt nebuni de legat cu toţii.

Laing scoase un mormăit. Era adâncit în citirea celui de-al doilea dosar; acesta includea experienţa lui Martin în contextul arab şi era exact lucrul de care avea nevoie pentru misiunea la care se gândise.

Martin petrecuse trei ani în cadrul SAS în prima lui perioadă, cu gradul de căpitan şi funcţia de comandant de batalion. Optase pentru escadronul „A” al desantului aerian – escadroanele numite A,

B, C şi G – iar acest lucru era perfect normal pentru cineva care, în timp ce făcuse parte din trupele speciale, sărise împreună cu specialiştii în materie, o echipă botezată de ceilalţi Diavolii Roşii.

Dacă trupele speciale nu aveau cum să-i pună la lucru cunoştinţele de arabă, în cazul regimentului lucrurile stăteau altfel. Între anii 1979-1981 Martin fusese detaşat pe lângă forţele armate ale sultanului Omanului în vestul Dhofarului, predase cursuri de protecţia personalităţilor în două emirate, în zona Golfului, se ocupase de instruirea Gărzii Naţionale Saudite din Riad şi îi antrenase pe cei care alcătuiau garda personală a şeicului Isa al Bahrainului. După menţionarea acestor însărcinări, dosarul lui din SAS mai cuprindea câteva însemnări; astfel, Martin dezvoltase o legătură puternică şi profundă cu cultura arabă, aşa cum începuse să facă din copilărie, ajunsese să vorbească limba mai bine decât toţi ceilalţi ofiţeri din regiment şi se obişnuise să facă plimbări lungi prin deşert când voia să se gândească atent la o problemă, fără să-l deranjeze căldura sau muştele.

În dosar se arăta în continuare că se întorsese la trupele speciale după cei trei ani în cadrul SAS; acest lucru se întâmplase în iarna lui 1981, iar Martin constatase cu bucurie că trupele speciale luau parte la Operaţiunea Rocky Lance, în perioada ianuarie-februarie 1982, nicăieri altundeva decât în Oman. Prin urmare, în acel interval revenise la Jebel Akdar, unde stătuse până în martie. În aprilie fusese convocat de urgenţă fiindcă Argentina invadase Insulele Falkland.

Deşi Unitatea Întâi de trupe speciale rămăsese în Anglia, Unităţile Doi şi Trei se deplasaseră în Atlanticul de Sud, la bordul transatlanticului *Canberra,* adaptat de urgenţă cerinţelor legate de transportul trupelor speciale, care trăsese la ţărm lângă San Carlos. În timp ce Unitatea Doi se ocupase de alungarea argentinienilor din Goose Green, operaţiune în cursul căreia comandantul, colonelul H. Jones, obţinuse Crucea Victoria post-mortem, Unitatea Trei o tăiase drept prin estul Insulelor Falkland, prin ploaie şi lapoviţă şi se îndreptase spre Port Stanley.

— Credeam că termenul consacrat e „virase”, îi spuse Laing sergentului Sid care îi umplea din nou ceaşca de cafea.

Sergentul îşi ţuguie buzele. Civili prăpădiţi.

— Cei din marină spun „virase”, domnule. Trupele speciale şi regimentul SAS preferă „o tăiase”.

Indiferent de terminologie, este vorba de un marş forţat în condiţii vitrege, când fiecare soldat este nevoit să care în spate şaizeci de kilograme de echipament.

Unitatea Trei îşi stabilise cartierul general într-o fermă izolată pe nume Estancia House şi se pregătise pentru ultimul asalt de la Port Stanley, ceea ce presupunea, în primul rând, cucerirea muntelui

Longdon, un punct strategic apărat cu înverşunare. Exact în acea noapte cumplită de 11 spre 12 iunie căpitanul Mike Martin se alesese cu un glonţ.

La început atacul asupra poziţiilor argentiniene avusese loc în linişte, însă el devenise foarte zgomotos din clipa în care caporalul Milne călcase pe o mină care îi zburase un picior. Mitralierele argentiniene începuseră să latre, focurile de la gurile ţevilor luminaseră muntele ca în plină zi, iar Unitatea Trei se văzuse pusă în situaţia de a decide dacă trebuia să se întoarcă în goană la adăpost sau să răzbească prin barajul de foc şi să captureze muntele Longdon. În cele din urmă, reuşiseră să-l cucerească, cu preţul a douăzeci şi trei de morţi şi peste patruzeci de răniţi. Unul dintre răniţi era Mike Martin, care fusese împuşcat în picior şi dăduse glas unui şuvoi de înjurături care mai de care mai spurcate, din fericire în arabă.

După ce îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei pe munte, păzind opt prizonieri argentinieni care tremurau şi silindu-se să nu leşine, fusese dus la punctul de control de la Ajax Bay, pansat în grabă şi trimis cu elicopterul la bordul navei-spital *Uganda.* Acolo îi fusese repartizată o cuşetă pe care o împărţise cu un locotenent argentinian. În timpul călătoriei la Montevideo cei doi se împrieteniseră la toartă şi se hotărâseră să corespondeze, lucru care se întâmpla şi în prezent.

Uganda trăsese la ţărm în capitala uruguayană ca să-i lase pe uscat pe argentinieni, iar Martin fusese printre cei consideraţi suficient de refăcuţi pentru a fi trimişi în ţară, la Brize Norton, cu un avion de pasageri. Pe urmă, conducerea trupelor speciale îi oferise un concediu de boală de trei săptămâni la Headley Court, în Leatherhead.

Acolo cunoscuse o asistentă medicală pe nume Lucinda, care avea să-i devină soţie după o scurtă perioadă în care fusese curtată. Era posibil ca Lucindei să-i fi plăcut viaţa strălucitoare şi mondenităţile, iar în acest caz soarta îi jucase o festă. Cei doi se stabiliseră într-o căsuţă de lângă Chobham, de unde puteau ajunge uşor la serviciu, ea – la Leatherhead, el – la Aldershot. Numai că, după trei ani în care îl văzuse efectiv patru luni şi jumătate, Lucinda îl obligase să aleagă: ori trupele speciale şi afurisitul ăla de deşert, ori ea. Martin cumpănise bine şi optase pentru deşert.

Lucinda îl părăsise şi pe bună dreptate. În toamna anului 1982 Mike studiase pentru Academia Militară, care era trambulina pentru obţinerea unui grad superior şi a unei slujbe atrăgătoare, poate chiar în minister. Însă în februarie 1983 căzuse la examen.

— A făcut-o intenţionat, spuse Paxman. Raportul adiţional al comandantului spune clar că ar fi putut să treacă dacă ar fi vrut.

— Ştiu, răspunse Laing. Am citit şi eu. Tipul e… neobişnuit.

În vara lui 1983 Martin fusese repartizat ca ofiţer de stat-major la cartierul general al forţelor de uscat ale sultanului din Oman,

amplasat la Muscat şi rămăsese acolo timp de doi ani; nu renunţase la însemnele de luptător în trupele speciale, comandând totodată regimentul de la graniţa nordică, în zona Muscat. Fusese avansat maior în Oman în vara lui 1986.

Ofiţerii care funcţionează o perioadă de timp în cadrul SAS pot să revină printre rândurile sale, dar numai dacă sunt invitaţi. Martin nici nu se întorsese bine în iarna lui 1987, pentru a-şi rezolva formalităţile legate de divorţ şi primise invitaţia de la Hereford. Se întorsese în calitate de comandant de escadron în ianuarie 1988, executând misiuni alături de corpul nordic de armată (Norvegia), pe lângă sultanul Bruneiului şi, în cele din urmă, timp de şase luni, în cadrul unei echipe interne chiar la Hereford. În iunie 1990 fusese trimis cu o echipă de instructori la Abu Dhabi.

Sergentul Sid ciocăni la uşă şi-şi vârî capul înăuntru.

— Domnul general vă invită la dânsul. Domnul maior Martin trebuie să sosească.

Când Martin îşi făcu apariţia, Laing observă imediat chipul ars de soare, ochii şi părul atât de ciudat şi-i aruncă o privire lui Paxman. Una s-a bifat, au rămas două. De arătat, arată cum trebuie. Să vedem dacă vrea să se angajeze şi dacă vorbeşte într-adevăr araba aşa cum se zice.

JP făcu un pas înainte, îi luă mâna lui Martin şi i-o strânse mai ceva ca într-o menghină.

— Mă bucur că te-ai întors, Mike.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Martin, dând apoi mâna şi cu colonelul Craig.

— Dă-mi voie să ţi-i prezint pe aceşti domni, rosti după o clipă directorul Forţelor Speciale. Sunt domnii Laing şi Paxman, ambii de la Century. Au venit… hm… ca să-ţi facă… o propunere. Domnilor, puteţi începe. Preferaţi să vorbiţi cu domnul maior în particular?

— A, nici vorbă, vă rog, se grăbi să răspundă Laing. Şeful speră că, dacă e să facem ceva după aceasta întrevedere, o să fie o operaţiune în comun.

Isteaţă mutare să aducă vorba despre sir Colin, îşi zise JP. Asta doar ca să ne arate ce sfori pot să tragă dacă sunt obligaţi.

Se aşezară toţi cinci. Laing luă cuvântul şi făcu o prezentare amănunţită a contextului politic şi a nesiguranţei în care trăiau cu toţii cu privire la Saddam Hussein; dacă acesta avea să se retragă imediat, dacă avea să tărăgăneze lucrurile sau să rămână pe loc în Kuweit, aşteptând să fie dat afară. Pe de altă parte, analiză politica efectuată până atunci prognoza că Irakul va începe prin deposedarea Kuweitului de toate bunurile şi va continua formulând concesii pe care Naţiunilor Unite nici prin cap nu le va trece să le accepte. Cu alte cuvinte, povestea putea să dureze luni de zile.

Anglia trebuia neapărat să ştie ce se petrecea în Kuweit – iar asta nu însemna zvonuri şi bârfe sau poveşti de soiul celor vehiculate în presă, ci informaţii concrete despre cetăţenii britanici surprinşi la faţa locului, despre forţele de ocupaţie şi – în cazul că va fi necesară folosirea forţei – despre rostul unei mişcări de rezistenţă kuweitiene pentru hărţuirea pe cât mai multe fronturi a trupelor lui Saddam.

Martin dădu din cap, ascultă atent şi puse câteva întrebări pertinente, dar în rest preferă să tacă. Cei doi ofiţeri superiori îşi aţintiră privirea pe geam, urmărind ceva invizibil pentru ceilalţi. Când Laing ajunse la concluzii, trecuse de ora douăsprezece.

— Cam asta ar fi, domnule maior. Nu mă aştept la un răspuns pe loc, dar nici nu avem prea mult timp.

— Vă deranjează dacă schimbăm două vorbe doar cu colegul nostru? întrebă JP.

— Câtuşi de puţin. Uitaţi ce e, Simon şi cu mine ne întoarcem la birou, aveţi numărul meu de acolo, poate că-mi spuneţi ce aţi hotărât în cursul după-amiezei.

Sergentul Sid îi conduse pe cei doi civili şi îi însoţi pe stradă, până când îi văzu suindu-se într-un taxi. Apoi se întoarse la cuibuşorul unde îşi petrecea cea mai mare parte a zilei.

JP se apropie de un frigider micuţ din care scoase trei beri de la gheaţă. Le desfăcură şi traseră fiecare câte o înghiţitură zdravănă.

— Uite ce-i, Mike, ştii exact cum stau lucrurile. Ai aflat ce vor. Dacă ţi se pare o nebunie, suntem gata să te susţinem.

— Absolut, întări Craig. În cadrul regimentului nu te pune nimeni la zid dacă refuzi. E ideea lor, nu a noastră.

— Dacă vrei să le faci pe plac, continuă JP, e bine să ştii că, din clipa în care o să ieşi pe uşă, ca să zic aşa, o să fii al lor până te întorci. Normal că o să fim şi noi implicaţi, probabil că nici n-ar fi în stare să se descurce fără noi, dar va trebui să fim subalternii lor. Ei or să se ocupe de toată povestea. Iar după ce termini revii printre noi ca şi cum te-ai fi întors din permisie.

Martin ştia cum arăta scenariul. Auzise şi de la alţii care lucraseră pentru Century. Pur şi simplu încetai să exişti pentru cei din regiment până te întorceai. După care toţi îţi spuneau „ne bucurăm că te vedem” şi nici nu se gândeau să te întrebe vreodată pe unde fuseseşi.

— Accept, spuse el.

Colonelul Craig se ridică în picioare. Trebuia să ajungă înapoi la Hereford. Îi întinse mâna.

— Succes, Mike.

— Apropo, interveni generalul de brigadă, ai fost invitat la prânz. Tot pe strada asta, ceva mai încolo. Fac cinste cei de la Century.

Îi înmână lui Martin o hârtie şi îşi luă la revedere. Mike Martin coborî scările şi ieşi în stradă. Pe hârtie scria că urma să ia prânzul la un restaurant situat la nici patru sute de metri distanţă de locul unde se aflase până atunci şi că persoana care-l invitase era un anume domn Wafic Al-Khouri.

Pe lângă M.I.5 şi M.I.6, al treilea braţ al serviciilor secrete engleze poartă numele de Government Communication Headquarters, sau GCHQ, care îşi desfăşoară activitatea într-un complex de clădiri amplasate într-o zonă păzită, în vecinătatea orăşelului Cheltenham, Gloucestershire.

GCHQ este omologul britanic al Agenţiei Naţionale de Securitate din America, cu care, de altfel, colaborează îndeaproape şi constă într-un număr de ascultători nevăzuţi ale căror antene surprind aproape toate emisiunile radio şi mesajele telefonice de pe planetă, dacă îşi propun s-o facă.

Graţie cooperării cu GCHQ, Agenţia Naţională de Securitate a Statelor Unite are o serie de staţii de interceptare în Anglia, în afara celor deja existente pretutindeni în lume; pe de altă parte şi GCHQ dispune de staţii asemănătoare printre care se distinge una foarte mare, amplasată pe teritoriul britanic, în Cipru, la Akrotiri.

Dată fiind poziţia ei, staţia de la Akrotiri monitorizează Orientul Mijlociu, dar retrimite toate interceptările la Cheltenham pentru analiză. Printre analişti se află şi o serie de experţi care, deşi sunt arabi prin naştere, au fost verificaţi la cel mai înalt nivel şi nu prezintă nici un grad de risc. Unul dintre aceştia era domnul Al-Khouri care se hotărâse cu mult timp în urmă să se stabilească în Anglia, să primească cetăţenia britanică şi să se însoare cu o reprezentantă a Albionului.

Acest afabil iordanian, care fusese cândva diplomat, lucra acum ca analist principal al secţiei arabe de la GCHQ unde, deşi existau mulţi cunoscători ai limbii, era singurul care putea descifra mesajele şi sensurile ascunse în spatele interceptărilor ce conţineau discursurile liderilor lumii arabe. El era cel care, la cererea celor de la Century House, îl aştepta pe Mike Martin la restaurant.

Cei doi se bucurară de un prânz pe cinste, care dură două ore şi nu vorbiră decât în arabă. După ce se despărţiră, Martin se îndreptă din nou spre clădirea unde se afla sediul SAS. Îl aşteptau ore bune de instructaj înainte de a fi gata să plece la Riad, cu un paşaport pe care ştia că urma să-l primească de la Century, cu vizele deja aplicate pe un document eliberat pe un nume fals.

Înainte de a părăsi la rândul lui restaurantul, domnul Al-Khouri formă un număr de la telefonul cu fise instalat pe peretele de lângă toaleta bărbaţilor.

— Nici o problemă, Steve. E perfect. De fapt, nu cred că am mai

auzit pe cineva care să vorbească la fel. Şi ştii o chestie? Nu e araba pe care o înveţi din cărţi; din punctul tău de vedere, e chiar mai bine. Omul ştie araba de pe stradă, toate înjurăturile, argoul, chestii de jargon… nu, nici urmă de accent… da, sigur, poate trece liniştit, bătrâne. Mă bucur că am putut să te ajut.

După o jumătate de oră era instalat la volanul maşinii sale şi se pregătea să se încadreze pe drumul naţional M4, ca să se întoarcă la Cheltenham. Cât despre Mike Martin, el dădu un telefon undeva la o adresă de lângă Gower Street. Omul care ridică receptorul se afla în biroul lui de la ASOA şi lucra la nişte studii ştiinţifice, profitând de acea după-amiază în care nu trebuia să ţină cursuri.

— Bună, Fra, eu sunt.

Soldatul nu trebui să se prezinte. De când fuseseră împreună la şcoala pregătitoare din Bagdad îi spunea fratelui său mai mic Fra. La celălalt capăt al firului se auzi o respiraţie întretăiată.

— Mike? Unde naiba eşti?

— În Londra, într-o cabină telefonică.

— Credeam că eşti în zona Golfului.

— M-am întors azi-dimineaţă. Probabil că diseară o să plec din nou.

— Ascultă, Mike, nu te duce. Totul a fost din vina mea… ar fi trebuit să-mi ţin gura asta blestemată…

Râsul sănătos al fratelui său mai mare îi întrerupse văicărelile.

— Chiar mă întrebam de unde şi până unde le-a căşunat pe mine. Te-au invitat la prânz, aşa-i?

— Da, dar am vorbit despre altceva. Iar la un moment dat nu ştiu cum naiba m-a luat gura pe dinainte. Uite ce-i, nu trebuie să te duci. Spune-le că m-am înşelat…

— Prea târziu. Am acceptat deja.

— Dumnezeule…

Singur la el în birou, înconjurat de tomuri erudite, dedicate Mesopotamiei medievale, tânărul savant era pe punctul de-a izbucni în plâns.

— Mike, ai grijă de tine. O să mă rog pentru sănătatea ta.

Mike căzu pe gânduri o clipă. Da, Terry avusese dintotdeauna o uşoară înclinaţie religioasă. Probabil că o să se roage.

— Aşa să faci, Fra. Ne vedem când mă întorc.

Închise telefonul. Fratele mai tânăr, universitarul roşcovan care îl diviniza pe cel cu care tocmai stătuse de vorbă, se luă cu mâinile de cap.

Când zborul British Airways de la 20.45 cu destinaţia Arabia Saudită decolă de la Heathrow în seara aceleiaşi zile, la timp şi fără nici o secundă întârziere, Mike Martin se afla la bord şi avea la el paşaportul vizat pe un alt nume, urmând să fie aşteptat în zori de un

alt lucrător de la Century House, respectiv şeful agenturii din interiorul Ambasadei Engleze din Riad.

Capitolul 4

Don Walker apăsă pe frână, iar automobilul Corvette Stingray, o mică bijuterie a anului 1963, se opri câteva clipe în faţa intrării principale a Bazei Aviatice Seymour Johnson ca să lase să treacă un grup de excursionişti, înainte de a ieşi pe drumul principal.

Era foarte cald. Soarele de august ardea fără milă deasupra micului oraş Goldsboro din Carolina de Nord, făcând ca drumul din faţa lui să se mişte, ca şi cum ar fi fost o apă. Era bine să ai o maşină decapotabilă şi să simţi aerul, chiar dacă era cald, cum îţi înfioară părul blond, tuns scurt.

Străbătu orăşelul toropit, la volanul automobilului sport cu o linie clasică şi căruia îi acorda atât de mult din timpul său liber, merse o bucată de drum pe Şoseaua 70 şi pe urmă se încadră pe Şoseaua 13, îndreptându-se spre nord-est.

În vara aceea toridă a anului 1990, Don Walker avea douăzeci şi nouă de ani, era burlac, pilota avioane de vânătoare şi tocmai aflase că urma să meargă la război. Mă rog, încă nu era ceva sigur. Se părea că asta depindea de un arab ciudat pe nume Saddam Hussein.

În dimineaţa aceleiaşi zile, comandantul regimentului de aviaţie, colonelul (ulterior generalul) Hal Homburg, le dăduse vestea cea mare; după trei zile, pe data de 9 august, escadrila sa 336 de „Rachetişti”, din cea de-a noua divizie aeriană a trupelor de aviaţie, avea să se deplaseze spre Golful Persic. Ordinele veniseră de la înaltul comandament al trupelor de aviaţie de la Baza Aviatică Dangley de lângă Hampton, Virginia. Prin urmare, treaba era serioasă. Bucuria în rândul piloţilor fusese totală. Ce rost avea să te pregăteşti atâţia ani dacă nu aveai ocazia să tragi efectiv cu şmecheriile alea?

Cum rămăseseră doar trei zile până la plecare, trebuiau făcute foarte multe lucruri, iar lui îi reveneau şi mai multe răspunderi, fiindcă avea în grijă magazia de muniţie a regimentului. Cu toate acestea, ceruse o învoire de douăzeci şi patru de ore ca să se ducă să-şi ia rămas-bun de la ai lui; locotenent-colonelul Steve Turner, ofiţerul de control al muniţiei, îi comunicase că, dacă pe dimineaţa de 9 august lipsea un şurub cât de mic înainte de punerea în mişcare a regimentului şi a aparatelor F-15E Eagle, avea să-i facă, personal, părul creţ. Apoi zâmbise şi-i spusese lui Walker că, în cazul în care avea de gând să se întoarcă la apusul soarelui, era bine să-şi mişte fundul.

Aşadar, la ora nouă în dimineaţa acelei zile Walker gonea prin Snow Hill şi Greenville, în direcţia salbei de insule de la est de Pimlico Sound. Avea noroc că părinţii lui nu se întorseseră în Tulsa, Oklahoma, fiindcă în acest caz n-ar fi reuşit să-i vadă. Dat fiind că era

august, erau plecaţi, ca de obicei, în concediu la căsuţa de vară a familiei de lângă Hatteras, ceea ce însemna un drum de cinci ore cu maşina de la baza aviatică.

Don Walker ştia că era un pilot de înaltă clasă şi acest gând îl umplea de încântare. Era un sentiment foarte plăcut să ai douăzeci şi nouă de ani, să faci exact ce-ţi place mai mult şi, pe deasupra, s-o faci al naibii de bine. Îi plăcea baza aviatică în general, îi plăcea restul trupei şi adora forţa şi dinamismul aparatului McDonnell Douglas F-15 Strike Eagle, cu care zbura şi care era varianta de atac la sol a bombardierului 15C pentru confruntări aeriene. Din punctul lui de vedere, era cel mai bun avion din întreaga aviaţie americană, aşa că puţin îi păsa ce îndrugau tipii de pe aparatele Fighting Falcon. Aceştia susţineau că singurul comparabil cu idealul era F-18 al marinei, dar, cum Walker nu zburase niciodată cu el, era pe deplin satisfăcut de Eagle.

La Bethel coti dreapta, spre Colombia şi Whalebone, ca să ajungă la locul unde şoseaua începea să facă legătura între lanţul de insule; lăsând Kitty Hawk undeva în stânga, se întoarse spre sud, către Hatteras, unde, în cele din urmă, drumul era înconjurat din toate părţile de apă. În copilărie avusese parte de vacanţe foarte frumoase la Hatteras, ieşind la prima oră a dimineţii în larg cu bunicul lui, ca să prindă peşti şi rămânând pe mare până când bătrânul se sătura.

Acum, dat fiind că tatăl său ieşea la pensie şi nu mai trebuia să se ocupe de chestiile alea cu petrol din Tulsa, poate că el şi cu mama vor petrece mai mult timp la căsuţa de vară şi atunci şi el va avea motive să se ducă acolo mai des. Era suficient de tânăr ca nici măcar să nu-i treacă prin cap că era posibil să nu se mai întoarcă din Golf, asta în cazul în care izbucnea, într-adevăr, un război.

Walker terminase liceul printre primii în Tulsa şi încă de la optsprezece ani avusese o singura ambiţie arzătoare – să zboare. Din câte îşi amintea, întotdeauna îşi dorise să se înalţe în aer şi să piloteze un avion. Petrecuse patru ani la Universitatea din Oklahoma, absolvise cursurile secţiei de inginerie spaţială şi terminase în iunie 1983. Făcuse deja o perioadă de pregătire militară în cadrul corpului de instrucţie al ofiţerilor de rezervă, aşa că în toamna aceluiaşi an intrase în aviaţie.

Urmase cursuri de pilotaj la Williams AFB, lângă Phoenix, Arizona, zburase pe aparate T-33 şi T-38 şi, după unsprezece luni, cu prilejul mitingului aviatic festiv, aflase că absolvise cu note foarte mari, clasându-se al patrulea dintr-o promoţie de patruzeci. Spre marea lui bucurie, primii cinci absolvenţi fuseseră trimişi la Fighter Lead-In School de la Holloman AFB, lângă Alamagordo, New Mexico; tânărul Walker crezuse, cu suprema aroganţă a celor aleşi să piloteze avioane de luptă, că în tot restul cursului avea să înveţe doar cum să

trimită proiectile asupra unor obiective de dimensiuni variabile.

La centrul de instrucţie din Homestead, Florida, încetase la un moment dat să exerseze pe aparate T-38 şi trecuse la cele de tipul F-4 Phantom, avioane mari, aproape brutale ca aspect, dar care, în sfârşit, erau avioane de luptă în adevăratul sens al cuvântului.

Cele nouă luni de la Homestead se încheiaseră cu prima misiune de escadrilă, la Osan, în Coreea de Sud, unde pilotase aparate Phantom timp de un an. Era foarte bun, era convins de acest lucru şi se părea că ştiau asta şi ofiţerii superiori. După Osan, Walker fusese trimis la USAF Fighter Weapon School de la McConnell AFB, din Wichita, statul Kansas.

La centrul de instrucţie aviatică Fighter Weapons se face, potrivit informaţiilor existente, cel mai dur instructaj din întreaga aviaţie americană, la capătul căruia sunt identificaţi acei piloţi pentru care zborul la mare altitudine poate deveni o carieră în sine. Cât despre tehnologia noilor tipuri de armament, ea este de-a dreptul înspăimântătoare. Absolvenţii de la McConnell trebuie să ştie perfect la ce foloseşte fiecare şurubel, care este rostul fiecărui cip de siliciu sau al microcircuitelor din interiorul diverselor proiectile pe care le pot expedia bombardierele modeme pentru a-şi distruge inamicii, indiferent dacă aceştia se află în aer sau la sol. Walker se clasase din nou excelent, fapt care, de data asta, însemna că fiecărei escadrile de avioane de vânătoare din aviaţia Statelor Unite i-ar fi plăcut să-l aibă în rândurile sale.

Regimentul 336 din Goldsboro reuşise să-i obţină transferul în vara lui 1987. Walker zburase la bordul avioanelor Phantom timp de un an, după care petrecuse patru luni la Luke AFB, în Phoenix, Arizona, încercând să se adapteze aparatelor Strike Eagle care tocmai le fuseseră puse la dispoziţie „Rachetiştilor”. Avea deja o experienţă de zbor de peste un an pe aparate Eagle la ora la care Saddam Hussein invadase Kuweitul.

Cu puţin înainte de ora prânzului, automobilul Stingray ajunse la şirul de insule; la câţiva kilometri nord se înălţa monumentul de la Kitty Hawk, unde Orville şi Wilbur Wright ridicaseră în aer o improvizaţie destul de primitivă pe o distanţă de câţiva metri, pentru a dovedi lumii întregi că omul era în stare să zboare la bordul unui automobil cu autonomie. Dacă ar fi ştiut…

Se încadră pe Nags Head, urmă alaiul interminabil de rulote ale excursioniştilor şi aşteptă ca drumul să se golească treptat, pe măsură ce se apropia de Cape Hatteras şi de extremitatea insulei. Înainte de ora unu îşi parcă Stingray-ul pe aleea din faţa casei de bârne a părinţilor lui. Îi găsi pe terasă, uitându-se la apa albastră şi lină a mării.

Ray Walker fu primul care-şi văzu fiul şi scoase o exclamaţie de

bucurie. Maybelle dădu fuga din bucătăria unde tocmai pregătea prânzul şi i se aruncă în braţe. Bunicul lui stătea într-un balansoar şi continua să privească marea. Don se apropie de el.

— Bună, bunicule, sunt eu, Don.

Bătrânul îşi ridică ochii, dădu din cap şi zâmbi, după care reveni cu privirile asupra oceanului.

— Nu se simte grozav, spuse Ray. Câteodată te recunoaşte, alteori nu. Bine, stai jos şi spune-ne ce veşti ai. Auzi, Maybelle, nu crezi că doi bărbaţi morţi de sete merită câte o bere?

În timp ce beau, Don le povesti părinţilor că trebuia să plece în Golf peste cinci zile. Maybelle îşi duse mâna la gură; tatăl lui îşi luă o expresie solemnă.

— Mă rog, probabil că pentru asta te-ai antrenat atâta şi ai fost la toate instructajele alea, rosti el într-un târziu.

Don îşi dădu berea pe gât şi se întrebă, nu pentru prima oară, de ce trebuia ca părinţii să-şi facă atâtea griji de fiecare dată. Bunicul începu să se uite din nou la el, cu o vagă lucire de recunoaştere în ochii urduroşi.

— Don pleacă la război, bunicule, îi strigă Ray Walker.

Ochii bătrânului dădură impresia că se trezesc la viaţă. Toată viaţa făcuse parte din marină, înrolându-se imediat după ce terminase şcoala, cu foarte mulţi ani în urmă. În 1941 îşi luase la revedere de la soţie, o lăsase cu rudele ei în Tulsa, ca şi pe fiica lui, Maybelle, care tocmai se născuse şi plecase în Pacific. Fusese cu MacArthur la Corregidor, îl auzise spunând „mă voi întoarce” şi reuşise să rămână la nici douăzeci de metri de el când, conform promisiunii, se întorsese.

Tot în anii aceia supravieţuise şederii pe cinci sau şase atoli nenorociţi din Mariane şi scăpase cu viaţă din infernul de la Iwo Jima. Avea şaptesprezece cicatrice pe corp, toate primite în luptă şi merita cu prisosinţă decoraţiile care i se odihneau pe piept: o Stea de Argint, două Stele de Bronz şi şapte Inimi Purpurii.

Refuzase sistematic să fie făcut ofiţer şi preferase să rămână un simplu sergent, ştiind foarte bine unde se afla adevărata putere. Debarcase şi în operaţiunea de la Inchon, în Coreea, iar când fusese trimis să-şi încheie cariera militară ca instructor la Paris Island, pe uniforma lui se răsfăţau mai multe decoraţii decât pe toate celelalte la un loc. În ziua în care, după două amânări ale lăsării la vatră, fusese demobilizat şi se organizase o festivitate de adio, fuseseră prezenţi patru generali, ceea ce nu se întâmplase nici măcar la retragerea unui alt general.

Bătrânul îi făcu semn nepotului şi-l chemă la el. Don se ridică de la masă şi se aplecă asupra bunicului.

— Fii cu ochii pe japonezi, băiete, că, dacă nu, te-nhaţă, şopti fostul sergent.

Don îşi trecu un braţ pe după umerii slabi şi atinşi de reumatism ai bătrânului.

— Nu-ţi face griji, bunicule, n-o să-i las să se apropie.

Bătrânul încuviinţă din cap şi păru satisfăcut. Avea optzeci de ani şi, până la urmă, sergentul nemuritor de odinioară scăpase de japonezi şi de coreeni pentru a cădea victimă bătrânului domn Alzheimer. În prezent îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu fiica şi ginerele lui, într-un fel de vis neîntrerupt, ştiind că cei doi aveau grijă de el şi că nu avea unde să se ducă.

După prânz, părinţii îi povestiră lui Don despre turul Golfului Persic din care se întorseseră de doar patru zile. Maybelle intră în casă şi se întoarse cu fotografiile care tocmai veniseră de la developat.

Don se aşeză lângă mama lui cât timp aceasta parcurse încă o dată teancul de poze, identificând palatele şi moscheile, priveliştile marine şi pieţele din lanţul de emirate şi sătuleţe conduse de şeici, pe care le vizitase cu atât de puţin timp în urmă.

— Ai mare grijă când ajungi acolo, îşi preveni ea fiul. Aşa arată oamenii cu care o să ai de-a face. Sunt nişte indivizi periculoşi. Ia uită-te bine la ochii ăştia.

Don Walker se uită la fotografia din mâna ei. Beduinul stătea între două dune de nisip, cu deşertul profilându-se undeva în spate şi cu unul dintre capetele baticului înnodat peste faţă. Doar ochii negri se uitau bănuitori spre aparatul de fotografiat.

— O să am grijă şi-o să mă păzesc de el, îi promise Don, iar cuvintele lui părură s-o mulţumească.

La ora cinci îşi făcu socoteala că trebuia să se întoarcă la unitate. Părinţii îl conduseră până în faţa casei, unde îşi lăsase maşina. Maybelle îşi strânse fiul la piept, spunându-i încă o dată să aibă grijă, iar Ray îl luă în braţe şi-i declară că amândoi erau mândri de el. Don intră în maşină şi băgă în marşarier, ca să iasă în stradă, după care îşi întoarse privirile.

Cu ajutorul a două cârje, bunicul său ieşise din casă pe verandă. Le aşeză cu grijă într-o parte şi se îndreptă de şale, luptându-se cu reumatismul care-i atacase spatele şi umerii şi reuşind, în cele din urmă, să ajungă în poziţia dorită. Apoi îşi ridică mâna, cu palma în jos, până atinse boneta şi o ţinu acolo timp de câteva clipe, bătrânul războinic salutându-şi nepotul care pleca, la rândul lui, la război.

Din maşină, Don îi răspunse tot cu un salut, după care apăsă pe acceleraţie şi porni în trombă. Era ultima oară că-şi vedea bunicul. Acesta avea să moară în somn la sfârşitul lui octombrie.

La ora aceea, la Londra se întunecase deja. Terry Martin lucrase până târziu; deşi studenţii se aflau în lunga vacanţă de vară, avea o serie de cursuri pe care trebuia să le pregătească. Pe de altă parte, dat

fiind că existau cursuri specializate chiar şi pe durata sezonului estival, nu se plictisea câtuşi de puţin nici în aceste luni. Numai că în seara aceasta nu făcea decât să se străduiască să-şi găsească o ocupaţie care să-i abată gândul de la grijile care îl frământau.

Ştia unde plecase fratele lui; cu ochii minţii îşi imagina pericolele pe care le avea de înfruntat, ca să se infiltreze în inima Kuweitului aflat sub ocupaţie irakiană.

La ora zece, pe când Don Walker mergea cu maşina spre nord de Hatteras, ieşi din clădirea Academiei, îi spuse noapte bună, pe un ton curtenitor, paznicului de noapte care trebuia să încuie după el şi se plimbă pe Gower Street şi St. Martin’s Lane, îndreptându-se spre Trafalgar Square. Poate că luminile strălucitoare din piaţă îl vor binedispune. Era o seară caldă, iar în aer se ridicau arome îmbietoare.

La St. Martin-in-the-Fields observă că uşile erau deschise, lăsând să răzbată cântece religioase. Terry intră, găsi o strană liberă undeva mai în spate şi ascultă repetiţiile corului bisericesc, însă vocile limpezi ale coriştilor nu făcură decât să-l deprime şi mai mult. Gândurile i se întoarseră la copilăria petrecută cu Mike la Bagdad cu treizeci de ani în urmă.

Nigel şi Susan Martin locuiseră într-o casă veche, frumoasă şi încăpătoare, cu etaj, situată în Saadun, cartierul elegant din acea jumătate a oraşului care se numea Risafa. Mike se născuse în 1953, iar el cu doi ani mai târziu, în 1955. Prima lui amintire data de la vârsta de doi ani şi se lega de imaginea fratelui său brunet care tocmai era îmbrăcat pentru prima zi pe care avea să o petreacă la grădiniţa domnişoarei Saywell. Asta însemna cămaşă, pantaloni scurţi, ciorapi şi pantofi, adică uniforma tradiţionala a băieţilor veniţi din Anglia, iar Mike protestase vehement şi ţipase ca din gură de şarpe fiindcă era obligat să se despartă de veşmântul obişnuit, lung, din bumbac alb, care îi, dădea o atât de mare libertate de mişcare şi-l ajuta să nu transpire.

Viaţa fusese frumoasă şi simplă pentru comunitatea britanică din Bagdad în vremea anilor cincizeci. Existau cluburile Mansour şi Alwiya unde puteai deveni membru şi unde te bucurai de piscinele, terenurile de tenis şi cele de squash, populate de angajaţii de la Iraq Petroleum Company şi de funcţionarii ambasadei veniţi să se întreacă, să înoate, să stea la soare sau să comande băuturi de la gheaţă, la bar.

Şi-o amintea şi acum pe Fatima, doica sau dădaca lor, o fată blândă, tânără şi plinuţă, dintr-un sat aflat undeva la nord, care punea toţi banii deoparte ca să-şi facă zestre şi să se poată mărita cu un tânăr înstărit în ziua în care se va fi întors în rândurile tribului de unde venise. De obicei, stătea şi se juca pe pajişte cu ea până când plecau împreună să-l ia pe Mike de la grădiniţa domnişoarei Saywell.

Înainte de-a împlini trei ani, ambii copii vorbeau engleza şi

araba, pe aceasta din urmă învăţând-o de la Fatima, de la grădinar sau de la bucătăreasă. Mike avea o ureche foarte bună pentru limbile străine şi, dată fiind marea admiraţie a tatălui lor pentru cultura şi tradiţiile arabe, casa era plină de prieteni irakieni care veneau foarte des în vizită.

Arabii au tendinţa să aibă mai multă răbdare cu copiii decât europenii şi chiar să-i iubească mai mult; ori de câte ori micuţul Mike o lua la goană pe pajişte, cu ochii aceia negri, cu părul ca smoala şi îmbrăcat doar în veşmântul alb, tradiţional, strigând de mama focului în arabă, prietenii tatălui său râdeau încântaţi şi-i spuneau: „Zău aşa, Nigel, parcă ar fi unul de-ai noştri."

La sfârşit de săptămână existau anumite ieşiri în mijlocul naturii, când asistau cu toţi la vânătoarea regală Harithiya, un soi de vânătoare de vulpi ca în Anglia, strămutată în Orientul Mijlociu, unde vânatul consta în şacali, iar ceremonia era condusă de arhitectul municipal Philip Hirst şi era urmată de „o porţie de oaie", kuzi şi legume pentru toţi participanţii. Existau totodată acele picnicuri minunate pe malul fluviului care şerpuia leneş spre Pig Island, aflată chiar în mijlocul cursului Tigrului, care împărţea oraşul în două.

După doi ani îl însoţise pe Mike la grădiniţa domnişoarei Saywell şi, dată fiind inteligenţa lui ieşită din comun, plecaseră amândoi în acelaşi an la Şcoala Pregătitoare a Fundaţiei, condusă de domnul Hartley.

Când îşi făcură pentru prima dată apariţia la Tasisiya, el avea şase ani, iar fratele lui, opt. La şcoală învăţau nu doar copii englezi, ci şi o serie de băieţi irakieni proveniţi din familii cu posibilităţi.

Până atunci avusese deja loc o lovitură de stat. Regele-copil şi Nuri-as-Said fuseseră asasinaţi, iar puterea fusese preluată în întregime de generalul neocomunist Kassem. Deşi cei doi băieţi englezi n-aveau nici cea mai mică idee, părinţii lor şi întreaga comunitate britanică din Irak începuseră să-şi facă griji serioase. Susţinând evident Partidul Comunist Irakian, Kassem trecuse la un pogrom nemilos împotriva membrilor Partidului Baas de orientare naţionalistă, care, la rândul lui, încercase în câteva rânduri să-l lichideze pe general. Unul dintre membrii grupului care eşuase în tentativa de mitraliere a dictatorului era un tânăr instigator pe nume Saddam Hussein.

În cursul primei zile de şcoală Terry se trezise înconjurat de un grup de băieţi irakieni.

— E un mâncău, spusese unul dintre ei, făcându-l pe Terry să plângă.

— Nu sunt mâncău, se smiorcăise el.

— Ba eşti, repetase băiatul cel mai înalt. Eşti gras, alb, ai un păr caraghios şi arăţi exact ca un mâncău. Leorp, leorp, leorp.

Pe urmă începuseră toţi să imite acelaşi sunet, fără să vadă că Mike se ivise de undeva, din spate. Bineînţeles, vorbeau toţi în arabă.

— Nu-mi mai faceţi fratele mâncău, îi avertizase el.

— Fratele tău? Nu s-ar zice că aţi fi fraţi. Dar să ştii că arată a mâncău.

Recurgerea la un pumn încleştat nu face parte dintre tradiţiile arabe de luptă. De fapt, este un procedeu străin majorităţii culturilor lumii, cu excepţia anumitor părţi din Orientul Îndepărtat. Până şi la sud de Sahara pumnul încleştat nu figurează printre armele tradiţionale. Negrii din Africa şi descendenţii lor trebuiseră să fie învăţaţi cum să facă palma pumn şi s-o azvârle înainte; ce-i drept, ulterior deveniseră neîntrecuţi în acest gen de luptă. Lovitura cu pumnul încleştat este prin excelenţă o tradiţie vest-mediteraneană şi, în primul rând, anglo-saxonă.

Lovitura de dreapta a lui Mike Martin explodase în maxilarul băiatului care îl sâcâise cel mai mult pe Terry şi-l lăsase lat. Acesta simţise nu atât durere, cât o mare mirare. Ce-i drept însă, nimeni nu-i mai spusese lui Terry mâncău.

În mod cu totul surprinzător, Mike şi băiatul irakian deveniseră ulterior cei mai buni prieteni, ajungând ca pe durata anilor de şcoală pregătitoare să fie nedespărţiţi. Pe băiatul acela înalt îl chema Hassan Rahmani. Cel de-al treilea membru al grupului lui Mike era Abdelkarim Badri şi avea un frate mai mic, Osman, de aceeaşi vârstă cu Terry. Prin urmare, Terry şi Osman se împrieteniseră şi ei, lucru folositor deoarece tatăl celor doi fraţi Badri putea fi întâlnit adeseori în casa părinţilor lui Terry şi Mike. Era medic, iar familia Martin se arătase bucuroasă să-l poată folosi drept doctorul familiei.

El fusese cel care îi ajutase pe Terry şi Martin când fuseseră atinşi de inevitabilele boli ale copilăriei; pojarul, scarlatina şi vărsatul de vânt.

Terry îşi aminti că fiul cel mare al doctorului Badri era fascinat de poezie, stătea mereu cu nasul în cărţi scrise de poeţi englezi şi câştigase o serie de concursuri de recitări chiar şi atunci când trebuise să se întreacă de la egal la egal cu vorbitori nativi de engleză. Osman, fratele mai mic, era bun la matematică şi spunea că voia să ajungă inginer sau arhitect şi să construiască lucruri frumoase. Terry rămase câtăva vreme în strană, în acea seară caldă din anul 1990 şi se întrebă ce se întâmplase cu ei.

Cât timp învăţaseră la Tasisiya, lucrurile începuseră să se schimbe în jurul lor în Irak. La patru ani după ce preluase puterea, asasinându-l pe rege, Kassem însuşi fusese răsturnat de la conducere şi ucis de către o armată care începuse să se îngrijoreze de flirturile lui cu comunismul. Urmaseră unsprezece luni de conducere exercitată de armată şi de Partidul Baas, timp în care aceştia din urmă se

răzbunaseră cu sălbăticie pe foştii lor persecutori, comuniştii.

Apoi armata îi înlăturase pe baaşi, obligându-i din nou să aleagă calea exilului şi condusese singură ostilităţile până în 1968.

Între timp însă, în 1966, la treisprezece ani, Mike fusese trimis să-şi continue studiile la o şcoală de stat administrată de englezi şi numită Haileybury. Terry îl urmase şi aici în 1968. În vara acelui an, părinţii îl luaseră cu ei în Anglia la sfârşitul lui iunie, ca să-şi poată petrece împreună vacanţa estivală înainte ca Terry să i se alăture lui Mike la Haileybury. În acest fel rataseră cele două lovituri de stat, din 14 şi 30 iulie, în urma cărora armata fusese măturată de la putere, locul ei fiind luat de Partidul Baas, sub conducerea preşedintelui Bakr şi avându-l drept vicepreşedinte pe Saddam Hussein.

Nigel Martin bănuise că se punea ceva la cale şi îşi făcuse anumite planuri. Plecase de la IPC şi se angajase la o altă companie, pe nume Burmah Oil şi având sediul în Anglia. După ce lichidase totul la Bagdad, el se stabilise cu familia lângă Hereford, de unde putea face naveta zilnic la Londra, acolo unde începuse că lucreze.

Tatăl celor doi fraţi Martin devenise cu timpul un îndârjit jucător de golf şi, de multe ori, în week-end-uri băieţii lui îi duceau crosele, mai ales atunci când juca împotriva unui coleg de la Burmah Oil, un domn pe nume Denis Thatcher, a cărui soţie manifesta un remarcabil interes pentru politică.

Lui Terry îi plăcea foarte mult Haileybury, care pe atunci era condusă de domnul William Stewart; ambii fraţi fuseseră trimişi la Melville House, care pe atunci se găsea sub directoratul lui Richard Rhodes-James. Conform previziunilor, Terry devenise savantul, iar Mike atletul. Atitudinea protectoare a acestuia din urmă faţă de fratele lui mai scund şi mai grăsun, dovedită deja la şcoala domnului Hartley din Bagdad, nu se dezminţise nici la Haileybury. Motiv pentru care adoraţia lui Terry faţă de fratele cel mai mare era la fel de intensă.

Fără să dea două cepe degerate pe ideea de a încerca la facultate, Mike anunţase din timp că voia să-şi înceapă şi să-şi termine cariera în armată, decizie pe care domnul Rhodes-James o îmbrăţişă cu mare plăcere.

Terry Martin ieşi din biserica întunecată când corul bisericesc îşi încetă repetiţiile, traversă Trafalgar Square şi prinse un autobuz spre Bayswater, unde împărţea un apartament cu Hilary. Când trecu prin dreptul lui Park Lane, gândurile îi zburară la acea finala de rugby împotriva celor de la Tonbridge, cu care Mike îşi încheiase cei cinci ani la Haileybury.

Meciul cu Tonbridge era de fiecare dată cel mai greu, iar în anul acela se disputa pe teren propriu, adică pe gazonul de la Terrace. Mike era fundaş, mai erau de jucat cinci minute şi Haileybury era condusă cu două puncte. Terry se afla undeva pe margine, ca un câine

credincios şi-şi sorbea din ochi fratele.

Mingea ovala ieşise din grămadă la un moment dat şi ajunsese în mâinile mijlocaşului de la deschidere, care trecuse pe lângă un adversar şi pasase celui mai apropiat coechipier de pe linia de trei sferturi. Din spatele lor, Mike începuse să sprinteze, startul lui fiind observat doar de Terry. Accelerase până la punctul maxim, după care se intercalase pe trei sferturi, interceptând o pasă care-i fusese adresată extremei, străpunsese apărarea celor din Tonbridge şi se îndreptase spre linia de ţintă. Terry începuse să sară în sus de bucurie şi să strige-n gura mare. Ar fi dat toate notele maxime la examen şi toate referatele din lume ca să poată intra pe teren, alături de fratele lui, chiar dacă ştia că picioarele lui scurte, albe şi dolofane nu puteau să-l ducă la nici trei metri fără să fie pus la pământ de pachetul de mijlocaşi al celor de la Tonbridge.

Terry se oprise din chiuit în clipa în care fundaşul de la Tonbridge se aruncase asupra lui Mike, încercând să-l placheze. Cei doi elevi de optsprezece ani se izbiseră unul de altul cu un sunet care sugera cel puţin câteva oase sfărâmate; jucătorul lui Tonbridge resimţise impactul, căzuse la pământ, iar Mike Martin înscrisese eseul victorios pentru echipa lui.

Când cele două echipe ieşiseră de pe teren, Terry rămăsese lângă drumul spre vestiar, cu zâmbetul pe buze. Mike întinsese mâna şi-i ciufulise părul.

— Ei bine, le-am făcut-o, Fra.

Şi iată că acum, din cauză că fusese tâmpit şi nu-şi ţinuse gura, fratele lui era trimis în Kuweitul ocupat. Îngrijorarea şi supărarea care îl cuprinseseră erau atât de puternice, încât Terry simţi că-i dau lacrimile.

Se dădu jos din autobuz şi o luă pe lângă Chepstow Gardens. Hilary, care plecase trei zile cu afaceri, probabil că se întorsese. Spera din suflet, fiindcă avea nevoie de cineva care să-i aducă alinare. Intrând în casă, o strigă pe nume şi o auzi răspunzându-i veselă din camera de zi.

Terry intră în cameră şi povesti dintr-o răsuflare prostia pe care o făcuse, după care simţi îmbrăţişarea tandră, mângâietoare a acelei femei blânde care lucra ca agent de bursă şi alături de care îşi trăia viaţa.

Mike Martin petrecuse două zile în compania şefului agenturii din Riad, o agenţie a cărei organigramă se îmbogăţise între timp prin apariţia a încă doi lucrători de la Century House.

Agentura din Riad îşi desfăşoară de obicei activitatea în interiorul ambasadei şi, dat fiind că Arabia Saudită este considerată drept o ţară favorabilă intereselor britanice, misiunea de pe acest

teritoriu nu fusese apreciată ca având un grad ridicat de dificultate, nefiind nevoie nici de o schemă bogată de personal, nici de dotări sofisticate. Însă criza de zece zile din Golf schimbase cu totul starea de fapt.

Nou creata coaliţie a statelor occidentale şi a naţiunilor arabe, aflate într-o opoziţie categorică faţă de decizia Irakului de a menţine Kuweitul sub ocupaţie, îşi numise deja doi comandanţi-şefi, generalul Norman Schwarzkopf din armata Statelor Unite ale Americii şi prinţul Khaled bin Sultan bin Abdulaziz, un militar de carieră de patruzeci şi patru de ani. Nepot al regelui şi fiu al ministrului apărării, prinţul Sultan fusese instruit atât în Anglia, la Sandhurst, cât şi în State.

Răspunzând unei solicitări a englezilor, prinţul Khaled se dovedise la fel de amabil ca de obicei şi, cu o viteză remarcabilă, o vilă încăpătoare şi izolată fusese cumpărata undeva la marginea oraşului şi închiriată Ambasadei Angliei.

Mai mulţi tehnicieni din Londra tocmai instalau microfoane şi transmiţătoare, cu inevitabilele dispozitive de codificare neinterceptabile, iar locul urma să devină cartierul general al Serviciului Secret Englez pe întreaga durată a crizei. Într-o altă parte a oraşului, tehnicienii americani făceau acelaşi lucru pentru CIA, care lăsase să se înţeleagă fără echivoc că urma să aibă o prezenţă activă şi importantă. Animozităţile ce aveau să se simtă între conducerea superioară a forţelor armate americane şi civilii din Agenţie nu-şi făcuseră încă apariţia.

Între timp, Mike Martin stătuse la reşedinţa particulară a şefului agenturii, Julian Gray. Cei doi bărbaţi erau de acord că înregistrarea prezenţei lui Martin în incinta ambasadei nu ar fi reprezentat un avantaj. Fermecătoarea doamnă Gray, simbol al soţiei desăvârşite, fusese o gazdă fără cusur şi nici nu se gândise să-l întrebe vreodată cine era sau ce făcea în Arabia Saudită. Martin nu vorbea deloc în arabă cu personalul saudit, acceptând de fiecare dată cafeaua cu un zâmbet şi un „mulţumesc” rostit în engleză.

În seara celei de-a doua zile, Gray tocmai îi dădea invitatului său ultimele instrucţiuni. Se părea că se ocupaseră de tot ce era nevoie, cel puţin din perspectiva Riadului.

— O să pleci mâine dimineaţă la bordul unui avion de pasageri al companiei Saudia. Nu se mai fac curse direct la Khafji. O să fii aşteptat. Firma a trimis deja un dispecer la Khafji care o să vină după tine şi o să te conducă în nord. Dacă nu mă înşel, a făcut parte din regiment. Sparky Low, îl cunoşti?

— Îl cunosc, răspunse Martin.

— Are toate lucrurile de care ai zis că o să ai nevoie. În plus, a dat peste un tânăr pilot kuweitian cu care ar fi bine să stai de vorbă. O să ne facă rost de ultimele imagini de la bordul sateliţilor americani,

în care se arată zona de graniţă, principalele concentrări de trupe irakiene care trebuie evitate şi tot ce mai avem nevoie să ştim. Iar acum, hai să ne uităm la pozele astea; tocmai au venit de la Londra.

Gray întinse câteva fotografii mari şi lucioase pe masa la care mâncaseră.

— Se pare că Saddam încă nu a numit un guvernator general irakian; deocamdată încearcă în continuare să instaleze o administraţie kuweitiană de marionete, dar fără succes. Nici măcar opoziţia kuweitiană nu vrea să se bage. Din informaţiile pe care le avem, se pare că există deja acolo o poliţie secretă care a intrat în funcţiune. Acesta se pare că e şeful filialei de acolo a AMAM-ului, un anume Sabaawi, care are reputaţia unui ticălos fără pereche.

Şeful lui de la Bagdad, care s-ar putea să-i facă o vizită, este directorul aşa-numitului Amn-al-Amm şi-l cheamă Omar Khatib. Uite-l aici.

Martin se uită la chipul din fotografie: posac, supărat, având în ochi şi în expresia de la colţurile gurii un amestec de cruzime şi viclenie ţărănească.

— Se zice că e un individ sângeros, continuă Gray, la fel ca mâna lui dreaptă din Kuweit, Sabaawi. Khatib are patruzeci şi cinci de ani, face parte din tribul tikriţilor, din acelaşi clan cu Saddam în persoană şi e unul dintre acoliţii lui cei mai vicleni. Despre Sabaawi nu ştim mare lucru, dar sperăm să mai aflăm pe parcurs.

Gray trase spre el o altă fotografie.

— Pe lângă AMAM, Bagdadul a mai trimis la faţa locului o echipă de la secţia de contraspionaj a Mukhabaratului, probabil ca să aibă grijă de cetăţenii străini şi să întâmpine orice tentativă de sabotaj sau de spionaj coordonată din afara recentei lor cuceriri. Şeful contraspionajului e cel de-aici – are reputaţia unui tip şiret, pe care nu poţi să-l învârţi pe degete. Cred că de el trebuie sa te fereşti în primul şi-n primul rând.

Era 8 august. Încă un avion C-5 Galaxy trecu pe deasupra lor, în direcţia aeroportului militar din apropiere, partea imensului dispozitiv logistic american ce se pusese deja în mişcare, aducându-i materialele, care păreau că nu se mai termină, pe teritoriul acestui regat musulman neliniştit, derutat şi extrem de tradiţionalist.

Mike Martin îşi coborî privirile încă o dată şi se trezi uitându-se la chipul lui Hassan Rahmani.

La telefon era din nou Steve Laing.

— Nu vreau să stau de vorbă, spuse Terry Martin.

— Ba cred ca ar fi necesar, domnule doctor Martin. Uite ce-i, eşti îngrijorat pentru soarta fratelui dumitale, nu?

— Foarte mult.

— Să ştii că nu e cazul, crede-mă. E un tip foarte stăpân pe el şi ştie să-şi poarte singur de grijă. A vrut să se ducă, aici nu avem nici un dubiu. I-am dat ocazia să ne refuze, după cum bine ştii.

— Ar fi trebuit să-mi ţin gura.

— Încearcă să priveşti lucrurile şi din altă perspectivă, domnule doctor. Dacă lucrurile se înrăutăţesc şi mai mult, o să fim obligaţi să trimitem în Golf o mulţime de alţi fraţi, soţi, unchi, fii şi iubiţi. Iar dacă există şanse ca unul dintre noi să poată limita numărul de pierderi, nu crezi că merită încercat?

— În regulă. Ce doreşti?

— Păi, cred că încă un prânz împreună. E mai uşor să vorbim când ne privim în ochi. Ştii unde e Hotelul Montcalm? Ce-ai zice de ora unu?

— În ciuda isteţimii lui, e un tip al naibii de emotiv, îi spusese Laing lui Simon Paxman ceva mai devreme în cursul dimineţii.

— Dumnezeule mare, răspunsese Paxman, cu mirarea entomologului căruia tocmai i s-a adus la cunoştinţă descoperirea unei specii noi şi caraghioase de insectă sub o piatră oarecare.

Agentul secret şi universitarul avură parte de un separeu unde nu avea cine să-i deranjeze – prin amabilitatea domnului Costa. După ce li se aduseră la masă cornetele cu somon afumat, Laing trecu la subiect.

— Adevărul e că s-ar putea ca în Golf să izbucnească un război veritabil. Asta nu acum, fireşte; e nevoie de timp pentru organizarea forţelor şi pentru strângerea rândurilor. Dar americanii sunt deja furioşi. Sunt hotărâţi, cu sprijinul bunei noastre doamne din Downing Street, să-i alunge pe Saddam Hussein şi pe gaşca lui din Kuweit.

— Dar s-ar putea să plece din proprie iniţiativă, sugeră Martin.

— Ar fi minunat, am scăpa de război, replică Laing.

În realitate însă, lucrurile nu erau câtuşi de puţin minunate, iar opţiunea pacifistă părea destul de îndepărtată. Existau anumite zvonuri extrem de neliniştitoare şi, de fapt, acesta era motivul pentru care Laing îl invitase la masă pe specialistul în studii arabice.

— Dar, dacă situaţia nu se prezintă aşa, va trebui să pătrundem în ţară cu girul Naţiunilor Unite şi să le facem vânt.

— Noi?

— Mă rog, în principal americanii. Dar o să trimitem şi noi forţe de sprijin; pe uscat, pe mare şi pe calea aerului. Chiar la ora asta avem deja câteva nave ancorate în zona Golfului, precum şi un număr de escadrile de avioane de luptă şi de bombardiere care se îndreaptă spre sud. Cam aşa stau lucrurile. Doamna T. nu e deloc dispusă să vadă că nu ne mişcăm ca titirezul. În prezent, doar operaţiunea Scutul Deşertului îl opreşte pe ticălos să pornească spre sud şi să invadeze Arabia Saudită. Numai că s-ar putea să avem ceva mai mult de furcă.

Bănuiesc că ai auzit de ADM, nu?

— Armele de distrugere în masă, desigur.

— Ei bine, asta-i problema Aşa-numita triadă NBC. Armament nuclear, bacteriologic şi chimic. În secret, oamenii noştri de la Century încearcă de vreo câţiva ani să-i prevină pe politicieni şi pe şefii de stat în legătură cu povestea asta. Anul trecut Şeful a prezentat un raport intitulat „Informaţiile secrete în anii nouăzeci”, în care a tras un semnal de alarmă şi a arătat că, după terminarea Războiului Rece, cea mai mare ameninţare va fi proliferarea. Adică dictatori săriţi de pe fix şi instabili psihic, care fac rost de armament sofisticat cu gândul de a-l folosi. Toată lumea l-a ascultat până la capăt, a aplaudat şi l-a felicitat, dar nu s-a făcut absolut nimic. Iar acum s-au scăpat în pantaloni de frică.

— Să ştii că Saddam Hussein are armament din ăsta berechet, spuse doctorul Martin.

— Exact aici voiam să ajung, dragul meu. După calculele noastre, Saddam Hussein a cheltuit cincizeci de miliarde de dolari doar în ultimul deceniu ca să-şi procure armament. De asta e falit – îi e dator cincisprezece miliarde Kuweitului, încă cincisprezece saudiţilor şi vorbim doar de împrumuturile pe care le-a făcut în perioada războiului dintre Iran şi Irak. Motivul pentru care i-a invadat este faptul că au refuzat să anuleze datoria şi să-i mai dea vreo treizeci de miliarde, ca să-şi scoată economia din impas. Însă adevărata problemă e că o treime din suma totală, adică incredibila cifră de şaptesprezece miliarde de verzişori, a fost cheltuită pentru procurarea de armament de distrugere în masă, pentru tehnologia de fabricaţie.

— Şi în ceasul al doisprezecelea s-a trezit şi Occidentul?

— Şi încă cum! S-a declanşat o operaţiune de proporţii. Celor de la Langley li s-a ordonat să cutreiere lumea în lung şi-n lat, să descopere toate guvernele care au vândut ceva de genul acesta Irakului şi să le verifice autorizaţia de export. Şi noi facem acelaşi lucru.

— Asta n-ar trebui să ţină mult dacă toată lumea cooperează, aşa cum de altfel cred că o să se întâmple, spuse Martin chiar în clipa în care i se aduse porţia de calcan.

— Nu e chiar atât de simplu, răspunse Laing. Deşi ne aflăm într-o fază de început, deja e limpede că ginerele lui Saddam, Kamil, a pus la punct un dispozitiv foarte inteligent de procurare a armelor. Exista sute de mici companii-fantomă pretutindeni în Europa sau în America de Nord, de Sud şi Centrală. Ştii ce fac? Cumpără o mulţime de piese şi accesorii care aparent nu înseamnă mare lucru. Falsifică permisele de export sau licenţele, mint despre anumite detalii ale produsului şi despre întrebuinţarea lui finală şi fac să le parvină marfa pe rute ocolite, prin ţări care se aflau pe autorizaţia de export şi

constituiau destinaţia ultimă, însă dacă stai şi pui cap la cap toate lucrurile astea nevinovate, poţi să dai peste ceva al naibii de urât.

— Ştim că a făcut rost de gaze de luptă, spuse Martin. Le-a şi folosit împotriva kurzilor şi a iranienilor la Fao. Fosgen şi iperită. Dar mai nou am auzit că dispune şi de gaze paralizante. N-au nici un miros, nu lasă nici o urmă. Dar sunt mortale şi acţionează extrem de rapid.

— Ştiam eu, dragul meu. Eşti o adevărată comoară în materie.

Laing se pricepea la gaze, dar se pricepea cel puţin la fel de bine la măgulirea interlocutorului.

— Pe urmă mai e şi antraxul, o armă biologică. De mult timp face experienţe cu el şi cred că se gândeşte şi la aşa-numita ciumă pneumonică. Problema e că de lucrurile astea nu te poţi apropia doar cu mănuşi de bucătărie. E nevoie de aparatură chimică de înaltă specializare, iar asta ar trebui să se vadă imediat pe autorizaţia de export, observă Martin.

Laing încuviinţă din cap şi scoase un oftat de nemulţumire.

— Aşa e, ar trebui. Numai că anchetatorii au deja două probleme. Pe de o parte, un zid de nepătruns din partea unor companii, mai ales din Germania, pe de alta, chestiunea dublului uz. Cineva expediază o încărcătură de pesticide – nimic mai normal pentru o ţară care încearcă, sau cel puţin aşa susţine, să-şi stimuleze producţia agricolă. O altă companie dintr-o altă ţară trimite o altă substanţă chimică pentru acelaşi uz, ca pesticid. Apoi un chimist isteţ le combină între ele şi ce să vezi? Gaz toxic. Te duci la furnizori şi-i iei de guler, iar ei ridică din umeri. „Păi, de unde era să ştim?”

— Cheia problemei va fi echipamentul de combinare chimică, spuse Martin. Iar aici e vorba de ultimul răcnet în materie de tehnologie chimică. N-ai cum să prelucrezi substanţele astea într-o cadă de baie. Găseşte-i pe cei care au furnizat fabricile predate la cheie şi pe cei care le-au montat. S-ar putea să facă nazuri, dar ştiu exact ce li s-a cerut şi ce au proiectat. Şi, totodată, ce aveau să producă instalaţiile pe care le-au construit.

— Fabrici predate la cheie? întrebă Laing.

— Întreprinderi întregi construite de la început până la sfârşit de partenerii străini. Noul proprietar doar răsuceşte cheia în broască şi intră. Însă asta tot nu explică de ce luăm prânzul împreună. Eu, unul, am auzit de lucrurile astea dintr-un interes pur personal. De ce tocmai eu?

Laing îşi amestecă atent zahărul din cafea. Trebuia să fie foarte prudent.

— Mda, dispunem de tot soiul de chimişti, fizicieni şi, în general, de savanţi. Şi nu mă îndoiesc că ne vor da nişte răspunsuri, pe care după aceea le vom traduce într-o engleză inteligibilă. La capitolul

acesta colaborăm îndeaproape cu Washingtonul. Americanii or să facă acelaşi lucru, după care o să comparăm rezultatele. Pe de altă parte, o să primim câteva răspunsuri, dar nicidecum pe toate. Cât despre dumneata, credem că ne poţi oferi ceva mai mult. De aceea ne-am întâlnit ca să luăm masa. Ştii foarte bine că şi la ora asta majoritatea şefilor noştri sunt convinşi că arabii n-ar putea nici măcar să asambleze o tricicletă, darămite să inventeze sau să construiască una.

Atinsese un punct sensibil, lucru de care era pe deplin conştient. Portretul psihic pe care îl solicitase pentru doctorul Terry Martin era pe punctul de a-şi demonstra utilitatea. Universitarul roşi puternic, după care izbuti să se controleze.

— Efectiv mă înfurii, spuse el, când compatrioţii mei insistă să cultive acea imagine potrivit căreia toţi arabii sunt nişte păstori de cămile cărora le place să poarte şervete de masă pe cap. Da, da, exact aşa mi s-a zis la un moment dat. Adevărul e că ridicau deja palate, moschei, porturi, şosele şi sisteme de irigaţii extrem de complexe, pe vremea în care strămoşii noştri încă umblau în blană de urs. Aveau stăpânitori şi legiuitori de o mare înţelepciune, în timp ce noi stăteam în întuneric şi ziceam că e lumină.

Se apleacă în faţă şi gesticulă cu linguriţa de cafea, ca să se facă mai bine înţeles de către bărbatul de la Century House.

— Ascultă-mă pe mine, irakienii au câţiva oameni de ştiinţă sclipitori, iar la construcţii nu-i întrece nimeni. Inginerii lor constructori sunt mai buni decât orice altceva pe o rază de o mie cinci sute de kilometri în jurul Bagdadului, inclusiv Israelul. Se prea poate ca mulţi dintre ei să fi fost pregătiţi la ruşi sau în Occident, dar şi-au însuşit cunoştinţele noastre, absorbindu-le ca un burete, iar acum sunt în stare ei înşişi să aibă o contribuţie uriaşă…

Făcu o pauză, dându-i ocazia lui Laing să intervină.

— Sunt întru totul de acord, domnule doctor Martin. Deşi nu mă ocup de Orientul Mijlociu în cadrul muncii mele de la Century decât de un an, am ajuns la aceeaşi concluzie, anume că irakienii sunt un popor înzestrat cu o mulţime de calităţi. Numai că sunt conduşi de un om care e deja vinovat de genocid. Problema e următoarea: oare chiar o să se ajungă ca toţi aceşti bani şi toate aceste talente să fie folosite pentru uciderea a zeci – sau poate sute – de mii de oameni? Ce o să aducă Saddam poporului său, glorie sau un măcel nimicitor?

Martin scoase un suspin.

— Ai dreptate, individul e o greşeală a naturii. La început n-a fost aşa, dar s-a schimbat în timp. A transformat naţionalismul vechiului Partid Baas într-un socialism de tip naţionalist, inspirat direct de Adolf Hitler. Ce doreşti de la mine, totuşi?

Laing căzu pe gânduri câteva clipe. Ajunsese atât de aproape, încât era păcat să-l piardă din mână chiar acum.

— George Bush şi doamna T. au căzut de acord ca ţările noastre să formeze un grup de experţi care să studieze îndeaproape tot ce ţine de armamentul de distrugere în masă de care dispune Saddam. Anchetatorii ne vor comunica imediat ce au descoperit, iar savanţii ne vor spune ce înseamnă de fapt aceste descoperiri. Ce anume are la ora asta? În ce stadiu de dezvoltare? În ce cantităţi? De ce avem nevoie ca să ne apărăm, dacă se ajunge totuşi la război? Măşti de gaze? Costume spaţiale? Seringi cu antidot? Încă nu ştim nici ce are el şi nici de ce o să avem noi nevoie…

— Bine, dar eu habar n-am de lucrurile astea, îl întrerupse Martin.

— Nu, dar ştii ceva la care noi n-avem cum să ajungem. E vorba de felul cum lucrează mintea arabilor. Mintea lui Saddam. O să folosească resursele pe care le are, o să facă prăpăd în Kuweit sau o să spele putina? Există condiţii care l-ar putea convinge să se retragă sau va merge oricum până-n pânzele albe? Oamenii noştri pur şi simplu nu înţeleg conceptul arab de martiriu.

Martin pufni în râs.

— Preşedintele Bush, spuse el, va acţiona pe baza educaţiei primite, la fel ca şi ceilalţi oameni din jurul lui. Această educaţie pleacă de la filosofia morală iudeo-creştină, care la rândul ei se întemeiază pe conceptul greco-roman de logică. Cât despre Saddam, el va reacţiona pe baza viziunii pe care o are despre propria persoană.

— Ca arab şi ca musulman?

— Exact. Iar asta n-are nici o legătură cu Islamul. Saddam nu dă doi bani pe *hadith,* adică pe învăţăturile codificate ale Profetului. Se roagă doar în faţa camerelor de luat vederi când crede că este necesar pentru imaginea publică. Nu, ca să-l înţelegi trebuie să te întorci la Ninive şi Asiria. Pentru el nu contează câţi oameni trebuie să moară, atâta timp cât e convins că poate câştiga.

— Dar tocmai asta e, că nu poate câştiga. În nici un caz împotriva Americii. Nimeni n-are cum.

— Te înşeli. Foloseşti verbul „a câştiga” aşa cum este el înţeles de englezi sau de americani. În felul în care este întrebuinţat chiar în clipa asta de Bush, Scowcroft şi toţi ceilalţi. Numai că Saddam vede altfel lucrurile. Dacă pleacă din Kuweit fiindcă e plătit de regele Fahd – lucru care s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi avut loc conferinţa de la Jeddah – înseamnă că este un învingător cu onoruri. Este acceptabil să fii plătit ca să pleci. E acelaşi lucru cu o victorie. Însă America n-o să tolereze aşa ceva.

— Sub nici o formă.

— Pe de altă parte, dacă se retrage sub ameninţări înseamnă că pierde, lucru pe care o să-l înţeleagă întreaga lume arabă. O să fie învins şi probabil că o să moară. Aşa că n-o să se retragă.

— Şi dacă împotriva lui o să se pornească toată maşinăria de război a americanilor? O să fie făcut bucăţi, spuse Laing.

— N-are importanţă. El oricum are un buncăr personal. Or să moară doar oamenii lui, ceea ce nu înseamnă nimic. Însă dacă îi poate face rău Americii devine un învingător. Dacă reuşeşte să-i provoace pagube cât mai mari cu putinţă, se acoperă de glorie şi devine un erou, indiferent dacă rămâne în viaţă sau moare.

— E complicat ca naiba, oftă Laing.

— Nu tocmai. Din punctul de vedere al filosofiei şi al moralei, în clipa în care ai trecut Iordanul se cheamă că ai efectuat un uriaş salt înapoi în timp. Iar acum dă-mi voie să te mai întreb o dată, ce doreşti de la mine?

— Comisia e în curs de formare. Aş vrea să încerci să fii un fel de consilier al oamenilor noştri în problema armamentului de distrugere în masă. Tunurile, tancurile şi avioanele cad în sarcina Ministerelor Apărării din cele două ţări. Nu aici e buba. De fierătanii ne ocupăm cel mai uşor şi le putem distruge din aer. Totodată, e bine să ştii că, de fapt, sunt două comisii, una la Washington, alta aici, la Londra. A lor are observatori englezi, a noastră are observatori americani. Or să vină oameni de la Foreign Office, Aldermaston şi Porton Down. Century dispune de două locuri. O să trimit un coleg, pe Simon Paxman, care este şeful biroului pentru Irak. Aş vrea să colaborezi cu el şi să vezi dacă nu cumva există vreun aspect al interceptării noastre care este incorect sau incomplet tocmai pentru că este vorba de ceva specific arabilor, la care noi nu avem acces. Dat fiind că acesta este punctul dumitale forte, cred că e cea mai bună contribuţie pe care o poţi avea.

— E bine zis „o pot avea”, fiindcă s-ar putea să nu descopăr nimic. Şi cum se numeşte comisia asta, mă rog? Când trebuie să se întâlnească?

— A, da, o să te pună la curent Simon cu datele tehnice. Cât despre denumire, mi se pare chiar foarte potrivită. Se numeşte Meduza.

Amurgul blând şi cald, tipic statului Carolina, se pregătea să învăluie Baza Aviatică Seymour Johnson în acea după-amiază târzie a zilei de 10 august, anticipând o seară în care oamenii se simt bine gustând un păhărel de punci la gheaţă şi certându-se cu un grătar cu garnitură.

Membrii Escadrilei tactice 334, care încă nu începuseră să zboare la bordul aparatelor F-15 E, precum şi cei ai Escadrilei 335, barosanii care aveau să zboare în direcţia Golfului în decembrie, stăteau deoparte şi priveau. Împreună cu Escadrila 336, ei formau al patrulea regiment de aviaţie din cadrul celei de-a noua forţe aeriene

americane, iar la ora aceea Escadrila 336 era cea care se pusese în mişcare.

Se aflau, în sfârşit, la capătul a două zile de activitate neîntreruptă şi susţinută, pe durata cărora îşi pregătiseră avioanele, aleseseră traseul, se deciseseră asupra echipamentului de bord şi îngrămădiseră o întreagă bază de date în containere care aveau să fie aduse de aparatele de transport, împreună cu manualele secrete şi informaţiile legate de tactica de luptă. Deplasarea unei escadrile de avioane de război nu seamănă cu mutatul dintr-o casă în alta, care şi el poate fi uneori destul de neplăcut, ci mai degrabă cu mutatul unui orăşel.

Pe pista de decolare, cele douăzeci şi patru de aparate Eagle stăteau cuminţi şi tăcute, ca nişte fiare de temut ce aşteptau ca micile creaturi care le plăsmuiseră şi le dăduseră viaţă să urce la bord şi, cu vârfurile degetelor, parcă în joacă, să declanşeze forţa impresionantă pe care erau în stare s-o dezvolte.

Erau aşezate în poziţie şi gata pentru lungul drum la celălalt capăt al lumii, în Peninsula Arabă, unde trebuiau să ajungă într-o singură zi. Fiecare avion avea rezervoare interioare cu o capacitate de şapte mii de litri gazolină. Pe laturi, de parcă ar fi făcut corp comun cu avionul, se găseau două rezervoare de câte două mii cinci sute de litri. Sub fiecare fuzelaj atârnau trei rezervoare externe lungi, în formă de torpilă, cu câte două mii de litri de gazolină. Doar greutatea combustibilului, treisprezece tone şi jumătate, reprezenta încărcătura utilă a cinci bombardiere din cel de-al doilea război mondial. Iar Eagle era un avion de luptă.

Efectele personale ale echipajului se aflau în foste cutii pentru napalm, puse acum în folosul oamenilor, aşezate sub aripi şi conţinând cămăşi, şosete, chiloţi, săpun, truse de bărbierit, uniforme, mascote şi reviste cu femei goale. După câte ştiau ei, putea fi un drum lung până la cel mai apropiat bar pentru burlaci.

Uriaşele avioane-cisternă KC-10, care aveau să aprovizioneze avioanele de luptă tot drumul peste Atlantic şi până la Peninsula Saudită, fiecare alimentând şase avioane Eagle, erau deja în aer, aşteptând deasupra oceanului. Mai târziu, o caravană de aparate Starlifter şi Galaxy aveau să aducă restul – mica armată de tehnicieni şi instalatori, de electronişti şi asistenţi, materiale şi piese de schimb, cricuri acţionate mecanic şi ateliere portabile, maşini-unelte, bancuri de lucru şi instrumente. Se pornea de la premisa că nu era exclus ca, la celălalt capăt al drumului, să nu se găsească nimic, situaţie în care cele douăzeci şi patru dintre cele mai sofisticate avioane de luptă din lume trebuia să fie însoţite în această odisee în jurul lumii de toată dotarea de care era nevoie.

În seara aceea, fiecare aparat Eagle era echivalentul a patruzeci

şi patru de milioane de dolari de cutii negre, aluminiu, compuşi carbonici sub formă de fibre, computere şi dispozitive hidraulice, cărora li se adăugau ultimele noutăţi în materie de design. Deşi modelul acesta era deja vechi de treizeci de ani, Eagle reprezenta ultimul val în domeniul avioanelor de luptă, aşa că noul şi tradiţia găsiseră un prilej cum nu se putea mai bun ca să-şi dea mâna.

În fruntea delegaţiei oficiale a oraşului Goldsboro se afla primarul Hal K. Plonk. Acest cinstit funcţionar public se bucura de porecla „Kerplunk”[9] pe care i-o inventaseră cei douăzeci de mii de cetăţeni recunoscători, în semn de preţuire pentru capacitatea lui de a întâmpina diverse grupuri simandicoase de la Washington cu o tărăgăneală sudistă în glas şi cu un rezervor inepuizabil de glume. Se spunea că anumiţi oaspeţi din capitală resimţiseră urgent nevoia unei terapii antitraumatice la Washington, la doar o oră după întâlnirea cu primarul şi cu poantele lui. În aceste condiţii, era absolut firesc ca, la fiecare rundă de alegeri locale, domnul Plonk să obţină o majoritate mai confortabilă decât precedenta.

Grupată în jurul comandantului escadrilei, Hal Homburg, delegaţia oficială se uita cu mândrie la aparatele Eagle care, remorcate fiecare de câte un tractor de mare putere, ieşeau din hangare, având-i la bord pe pilot şi pe copilot, care era responsabil şi cu armele. Pilotul stătea pe scaunul din faţă al cabinei cu două locuri, iar în partea posterioară se aşeza de obicei ofiţerul însărcinat cu acţionarea armamentului de bord. În jurul fiecărui aparat roia un grup de mecanici de întreţinere care verificau atent toate comenzile înaintea plecării.

— V-am spus-o vreodată pe aia cu generalul şi cu târfa? se interesă afabil primarul pe lângă ofiţerul de aviaţie cel mai mare în grad, aflat chiar lângă el.

În clipa aceea, spre norocul celui întrebat, Don Walker îşi porni motoarele, iar huruitul celor două dispozitive marca Pratt and Whitney F100-PW-220 acoperiră detaliile pătimirilor prea-bunei doamne în compania generalului.

Unul câte unul, cele douăzeci şi patru de aparate Eagle ale Escadrilei 336 se puseră în mişcare, începând să parcurgă acel kilometru şi jumătate de pistă. De-a lungul acesteia se aflau grupuri de paznici înarmaţi şi membri ai poliţiei aviatice. Unii făceau semne cu mâna, alţii adresau saluturi solemne. Aparatele Eagle se opriră ultima oară pentru ultima inspecţie a mecanicilor de întreţinere, în vederea constatării eventualelor nereguli care trecuseră neobservate. În cele din urmă, după ce responsabilii cu revizia tehnică se asigurară că totul era în regulă, se trecu la dezamorsarea proiectilelor de la bord.

Răbdătoare, avioanele Eagle aşteptau, permiţându-le tuturor celor de faţă să le admire – douăzeci de metri lungime, aproape şase

înălţime, cântărind douăzeci şi una de tone fără sarcină şi patruzeci de tone cu sarcină maximă de decolare.

În aceste condiţii, aparatele trebuiau să efectueze un rulaj îndelungat pentru o decolare fără probleme.

Într-un târziu, avioanele ajunseră la capătul pistei, se întoarseră sub adierea blândă a vântului şi accelerară, piloţii acţionară comenzile de desprindere, iar mecanicii de întreţinere şi asistenţii lor, purtând pe cap căşti de protecţie, ca să nu asurzească din cauza zgomotului extrem de puternic, le adresară un ultim salut odraslelor plecate în acea misiune peste hotare. Aveau să le mai vadă abia în Arabia Saudită.

După ce parcurseră clasicul kilometru şi jumătate, la viteza de două sute cincizeci şi şapte de kilometri pe oră, roţile părăsiră pista, iar aparatele se ridicară în văzduh. Îşi îndreptară, la unison, boturile de oţel spre ceruri, ajunseră la o medie de ascensiune de o mie cinci sute de metri pe minut şi se pierdură în asfinţit.

Reveniră la orizontală la opt mii de metri şi, după o oră de mers, depistară luminile de poziţie ale primului avion-cisternă KC-10. Fiecare grup de şase avioane Eagle îşi identificase avionul-cisternă de la care urma să se aprovizioneze, iar Walker se pregăti să se încadreze în dispozitiv. O manevră uşoară şi avionul se plasă sub avionul-cisternă la nivel cu furtunul de aprovizionare. Operatorul de pe avionul-cisternă cuplă furtunul în ajutajul ce ieşea din aripa stângă a avionului de luptă. Odată instalat în poziţie, Eagle începu să înghită câte o tonă de combustibil pe minut, făcându-şi plinul liniştit. După ce operaţiunea se încheie, copiloţii închiseră rezervorul, la fel ca şi la bordul celorlalte trei avioane-cisternă care îşi serviseră fiecare câte şase clienţi.

Zborul pe timp de noapte dură şase ore, după care soarele se ivi din nou exact în clipa în care piloţii survolau coasta Spaniei, trecând apoi pe la nord de coasta africană, ca să evite Libia. După ce se apropie de Egipt, care făcea parte din coaliţie, Escadrila 336 se îndreptă spre sud-est, zbură pe deasupra Mării Roşii şi observă, pentru prima oară, dedesubt acea întindere uriaşă de nisip ocru-cafeniu căreia i se spunea Deşertul Arab.

După cincisprezece ore de zbor neîntrerupt, obosiţi şi ţepeni, cei patruzeci şi opt de tineri americani aterizară la Dahran, în Arabia Saudită. După alte câteva ore ajunseră la destinaţia finală, Baza Aviatică Thumrait, pe teritoriul Sultanatului Oman.

În acest loc, piloţii aveau să trăiască în condiţii pe care mai târziu aveau să le evoce pe un ton nostalgic; se aflau la o mie de kilometri de graniţa irakiană şi de zona de pericol, urmând să rămână în acel loc timp de patru luni, până la jumătatea lui februarie. Aveau să efectueze zboruri de antrenament pe teritoriul Omanului după

sosirea materialelor auxiliare, aveau să înoate în apele albastre ale Oceanului Indian şi aveau să aştepte surprizele pregătite de Dumnezeu şi de generalul Norman Schwarzkopf.

În cursul lunii decembrie aveau să se întoarcă în Arabia Saudită, iar unul dintre ei, deşi fără să afle vreodată, avea să modifice cursul războiului.

Capitolul 5

Aeroportul din Dahran gemea de lume, iar Mike Martin avu impresia, ajungând la Riad, că toţi oamenii de pe malul vestic al oceanului aveau de gând să se îmbarce la bordul unui avion. Situată în inima uriaşului lanţ de terenuri petrolifere, datorită cărora Arabia Saudită devenise o ţară atât de bogată, localitatea era obişnuită cu afluxul de americani şi de europeni, spre deosebire de Taif, Riad, Yenbo şi celelalte oraşe ale regatului.

Nici măcar portul Jeddah, extrem de aglomerat de obicei, nu era obişnuit cu atât de multe figuri de anglo-saxoni pe străzi, însă, la capătul celei de-a doua săptămâni din august, Dahranul începuse deja să simtă efectele invaziei.

Unii încercau să plece; mulţi merseseră cu maşinile până la Bahrain, ca să ia avionul de acolo. Alţii se aflau la aeroportul din Dahran – îndeosebi soţiile şi familiile celor care lucrau în domeniul petrolului – şi doreau să ajungă la Riad, iar de acolo să găsească o legătură care să-i ducă acasă.

Alţii tocmai soseau; era vorba, în principal, de un şuvoi de americani care veniseră însoţiţi de o mare cantitate de arme şi materiale. Cursa civilă a lui Martin reuşise cu greu să-şi facă loc printre două uriaşe aparate C-5 Galaxy, care la rândul lor făceau parte dintr-un convoi sau, mai bine zis, dintr-un pod aerian alcătuit de Anglia, Germania şi America în vederea transformării treptate a nord-estului Arabiei Saudite într-o tabără militară de proporţii.

Aceasta nu era Furtuna în Deşert, campania de eliberare a Kuweitului, până la a cărei declanşare trebuiau să mai treacă cinci luni, ci Scutul Deşertului, menit să împiedice armata irakiană care acum crescuse la paisprezece divizii dispuse de-a lungul graniţei şi pe teritoriul Kuweitului – să se deplaseze spre sud.

Unui spectator neavizat imaginea aeroportului din Dahran i s-ar fi părut impresionantă, însă un studiu mai atent ar fi dat în vileag că acel scut de protecţie era subţire ca foiţa de ceapă. Blindatele şi artileria americană încă nu sosiseră – primele plecări pe mare nu făcuseră decât să verifice dacă drumul era liber şi dacă nu existau pericole – iar materialele aflate la bordul aparatelor Galaxy, Starlifter şi Hercules reprezentau doar o mică parte din încărcătura normală a unei nave.

Aparatele Eagle, staţionate la Dahran şi aparatele Homet din Bahrain, precum şi avioanele englezeşti de tipul Tornado care abia ajunseseră la Dahran şi nu avuseseră timp să se răcească după călătoria făcută din Germania, dispuneau de resurse suficiente pentru efectuarea a cel puţin şase misiuni înainte de a se găsi în criză de

material.

Oricum, era nevoie de mult mai mult pentru oprirea blindatelor inamice care ameninţau să-şi continue înaintarea. În ciuda impresionantei demonstraţii militare de pe o serie de aerodromuri, nord-estul Arabiei Saudite rămase totuşi pustiu sub soarele arzător al deşertului.

Martin îşi croi drum cu greu prin mulţimea strânsă în aerogară, cu geanta de voiaj pe umăr şi identifică un chip familiar printre sutele de oameni strânşi la capătul zonei de acces.

Cu ocazia primului curs de selecţie pentru SAS, când instructorii îi spuseseră că nu aveau de gând să-l pregătească, ci să-l ucidă, aproape că reuşiseră. Într-o zi mărşăluise peste patruzeci de kilometri prin lanţul munţilor Brecon (unul dintre terenurile cele mai dificile din întregul Imperiu Britanic), pe o ploaie rece ca gheaţa şi cărând în spinare vreo cincizeci de kilograme de echipament. Ca şi ceilalţi, depăşise faza epuizării totale şi ajunsese într-o lume a lui, unde existenţa purta amprenta inconfundabilă a durerii şi singurul lucru care-l putea ţine în viaţă era voinţa.

Apoi văzuse camionul care îl aştepta. Prezenţa lui însemna sfârşitul traseului şi, din punctul de vedere al suferinţei îndurate, capătul drumului. Cele câteva zeci de metri păruseră că nu se mai terminau, în vreme ce durerea fusese pe punctul de a-l copleşi şi de a-l pune în imposibilitate să se mai târască împreună cu rucsacul, plin ochi, până la destinaţie.

În partea din spate a camionului stătea un bărbat care urmărea silueta cu chipul brăzdat de şiroaie care se deplasa anevoie spre el. Când scara din spate se afla la douăzeci de centimetri de degetele întinse ale mărşăluitorului, bărbatul ciocănise cu degetul în cabina şoferului, iar camionul o luase din loc şi se oprise nu după o sută de metri, ci după cincisprezece kilometri. Bărbatul din camion fusese Sparky Low.

— Salut, Mike, mă bucur că te văd.

De obicei, torturile de genul acesta presupuneau un mare efort din partea victimei înainte de a-şi ierta torţionarul.

— Salut, Sparky, cum merge treaba?

— Destul de tâmpit, dacă tot m-ai întrebat.

Sparky îşi scoase Jeepul care nu ieşea cu nimic în evidenţă din parcare şi, după treizeci de minute, cei doi ieşiră din Dahran şi se îndreptară spre nord. Mai aveau cam trei sute de kilometri până la Khafji, ceea ce însemna un minimum de trei ore de mers, dar, după ce lăsară în urmă portul Jubail, şoseaua deveni mult mai puţin circulată, pe alocuri chiar pustie; nimeni nu avea chef să se plimbe până la Khafji, un mic centru petrolier de la graniţa kuweitiană care, între timp, ajunsese să semene cu un oraş-fantomă.

— Refugiaţii continuă să vină? întrebă Martin.

— Câţiva, spuse Sparky, dând din cap, dar, oricum, mult mai puţini. Grosul a trecut. Cei care încă apar pe drumurile principale sunt în marea lor majoritate femei cu copii care au permise de libera trecere – irakienii le dau drumul ca să scape de ei. E o chestie destul de isteaţă. Şi eu, dacă aş conduce Kuweitul, aş vrea să mă debarasez de expatriaţi. Mai sunt şi indieni care reuşesc să treacă – se pare că irakienii îi ignoră. Iar asta nu mai e o mutare deşteaptă. Indienii dispun de informaţii bune şi deja i-am convins pe câţiva să se întoarcă şi să le ducă mesaje oamenilor noştri.

— Ai făcut rost de lucrurile pe care le-am cerut?

— Da. Am impresia că Gray s-a agitat, nu jucărie. Totul a sosit într-un camion cu însemne saudite în cursul zilei de ieri. Am pus totul în dormitorul pentru oaspeţi. În seara asta o să luăm masa cu tânărul acela de care ţi-am vorbit şi care e pilot în aviaţia kuweitiană. Zice că are oameni de nădejde unde trebuie şi care ar putea să ne fie de ajutor.

Martin scoase un mormăit.

— N-are voie să vadă cum arăt. Există riscul să fie doborât şi capturat.

Sparky se gândi câteva secunde.

— În regulă.

Vila rechiziţionată de către Sparky Low nu era deloc rea, îşi zise Martin. Era proprietatea unui director american al companiei petroliere Aramco, care îşi evacuase angajatul şi-l trimisese la Dahran.

Martin îşi dădu seama că nu avea nici un rost să întrebe ce căuta Sparky Low acolo. Era evident că şi el fusese „împrumutat” de către Century House, cu misiunea de a intercepta fluxul de refugiaţi care se îndreptau spre sud şi de a scoate, de la cei dispuşi să vorbească, un număr cât mai mare de informaţii de la faţa locului.

Khafji era, practic, o localitate pustie, cu excepţia Gărzii Naţionale Saudite care ocupase poziţii defensive în tranşeele din oraş şi din jurul lui. Existau şi câţiva saudiţi neconsolaţi care se plimbau încoace şi încolo şi, de la un negustor din piaţă, căruia nu-i venea să creadă că îi picase din cer un client, Martin îşi cumpără hainele de care avea nevoie.

La jumătatea lui august curentul electric încă nu se întrerupsese la Khafji, ceea ce însemna că instalaţia de aer condiţionat continua să funcţioneze, la fel ca pompa de apă din fântână şi instalaţia de încălzire a apei. Martin avea la dispoziţie şi o cadă, însă ştia că nu era indicat să facă baie.

Nu se spălase, nu se răsese şi nu-şi îngrijise dinţii de trei zile. Dacă doamna Gray, gazda lui de la Riad, observase mirosul din ce în ce mai neplăcut – şi fireşte că aşa se întâmplase – fusese prea bine

crescută ca să facă vreo remarcă. În locul igienei dentare obişnuite, Martin îşi impusese să se scobească din când în când cu o scobitoare după fiecare masă. Nici Sparky Low nu făcu vreo aluzie la igiena deficitară, însă ştia foarte bine care era motivul.

Ofiţerul kuweitian se dovedi a fi un tânăr chipeş de douăzeci şi şase de ani; acesta era peste măsură de furios din cauza invaziei căreia îi căzuse victimă ţara sa şi era, evident, un susţinător al dinastiei regale Al Sabah, care tocmai fusese înlăturată de la putere şi trăia în prezent într-un hotel de lux din Taif, ca oaspete al regelui Fahd al Arabiei Saudite.

În acelaşi timp, el se arătă nedumerit de faptul că, deşi gazda lui corespundea aşteptărilor, fiind un ofiţer englez în haine civile şi neostentative, cel de-al treilea bărbat prezent la masă părea să fie un arab îmbrăcat într-un veşmânt alb destul de murdar şi cu o basma cu picăţele pe cap, având grijă să-şi acopere jumătate din faţă. Low făcu prezentările.

— Chiar sunteţi englez? întrebă tânărul pradă uimirii.

I se explică imediat de ce Martin era îmbrăcat în felul acesta şi de ce îşi acoperea jumătatea inferioară a feţei. Căpitanul Al-Khalifa dădu din cap.

— Scuzele mele, domnule maior. Bineînţeles că acum înţeleg.

Povestea căpitanului era simplă şi fără echivoc. Fusese sunat acasă în seara zilei de 1 august şi convocat la Baza Aviatică Ahmadi unde era staţionat. Pe întreaga durată a nopţii ascultase la radio, împreună cu colegii lui, buletinele informative despre felul în care fusese invadată ţara lor pe la nord. La ivirea zorilor escadrila lui de avioane de lupta Skyhawk era deja aprovizionată cu combustibil, înarmată şi gata de decolare. Avionul american de tip Skyhawk, deşi nu mai este modern, îşi poate demonstra în continuate eficienţa în distrugerea unor ţinte de la sol. Bineînţeles că nu avea cum să reziste unui MIG irakian de tipul 23, 25 sau 29 şi cu atât mai puţin avioanelor Mirage construite de francezi, dar, din fericire, în nici una dintre misiunile de până atunci nu avusese ocazia să le întâlnească.

Îşi găsise ţintele în cartierele periferice din nordul oraşului Kuweit City imediat după ce se crăpase de ziuă.

— Le-am distrus un tanc cu rachetele de la bord, povesti el cu un glas plin de emoţie. Ştiu precis, fiindcă am văzut cum ia foc. Pe urmă, având doar tunul, m-am concentrat asupra camioanelor din spate. L-am nimerit pe primul, care s-a prăbuşit într-un şanţ şi s-a dat peste cap. În clipa în care am rămas fără muniţie m-am întors. Când eram deasupra bazei de la Ahmadi, turnul de control ne-a ordonat să ne îndreptăm spre sud şi să salvăm avioanele aflate într-o situaţie dificilă. Abia mi-a ajuns combustibilul ca să sosesc la Dahran. Am scos din hangare peste şaizeci de avioane, să ştiţi. Skyhawk şi Mirage şi

avioane de manevră British Hawk. Plus elicoptere Gazelle, Puma şi Super-Puma. Acum o să lupt de aici şi o să mă întorc după eliberare. Când credeţi că o să înceapă atacul?

Sparky Low arboră un zâmbet precaut. Candoarea şi siguranţa de sine ale tânărului erau emoţionante.

— Mă tem că o să mai avem de aşteptat. Trebuie să ai răbdare. Avem câteva operaţiuni de pregătire peste care nu putem sări. Spune-ne câte ceva despre tatăl dumitale.

Se părea că tatăl pilotului era un negustor extrem de bogat, un prieten al familiei regale şi un om cu mare greutate în zonă.

— Crezi că va fi de partea invadatorilor? întrebă Low.

— Niciodată. Va face tot ce va depinde de el ca să ajute la eliberarea ţării.

Se întoarse şi se uită în ochii negri care-l priveau pe deasupra basmalei cu picăţele.

— O să vă întâlniţi cu tata? Să ştiţi că vă puteţi bizui pe el.

— Posibil, spuse Martin.

— Atunci, vreţi să-i transmiteţi un mesaj de la mine?

Tânărul mâzgăli ceva pe un petic de hârtie timp de câteva minute şi apoi i-l dădu lui Martin. După ce ajunse la Dahran, acesta arse hârtia într-o scrumieră. Nu-şi putea permite să aibă nimic incriminator asupra lui când avea sa se afle în Kuweit City.

În dimineaţa următoare el şi Low puseră „sculele" pe care le ceruse în partea din spate a Jeepului, apoi merseră împreună spre sud, până la Manifah, făcură stânga şi se încadrară pe şoseaua Tapline, care dublează graniţa irakiană cu Arabia Saudită pe o bună bucată de drum. Numele Tapline vine de la acronimul TAP, care înseamnă Trans-Arabian Pipeline şi a fost dat în egală măsură conductelor care merg paralel cu drumul şi care transportă cantităţi uriaşe de ţiţei spre Occident.

Ulterior, şoseaua Tapline avea să devină cea mai mare arteră de transport pentru cea mai mare armată de uscat întâlnită vreodată, în ziua în care avea să se adune, pentru invadarea Irakului şi a Kuweitului din sud, cu un număr de patru sute de mii de soldaţi americani, şaptezeci de mii de englezi, zece mii de francezi şi două sute de mii de saudiţi şi din alte ţări arabe. Însă în ziua aceea drumul era cu desăvârşire pustiu.

După vreo zece kilometri, Jeepul coti din nou spre nord, îndreptându-se tot spre graniţa dintre Arabia Saudită şi Kuweit, dar de data asta într-un alt loc, mult mai în centrul ţării. Chiar lângă orăşelul deşertic Hamatiyyat, situat pe teritoriul saudit şi făcut praf în urma unui atac aerian, graniţa se află la cea mai mică distanţă de însăşi capitala Kuweit City.

Mai mult decât atât, fotografiile de recunoaştere obţinute de

Gray la Riad arătau că grosul trupelor irakiene se afla în imediata apropiere a graniţei, dar totodată pe coastă. Cu cât înaintai mai mult spre centrul ţării, cu atât avanposturile irakiene se împuţinau. Invadatorii îşi concentraseră efectivele între punctul de trecere Nuwaisib, aflat pe coastă şi graniţa de lângă Al-Wafra, la vreo şaizeci de kilometri spre interior.

Ca să ajungi la orăşelul Hamatiyyat, trebuia să parcurgi cam o sută cincizeci de kilometri de deşert. Cămilele pe care le ceruse Martin îi aşteptau la o fermă mică din afara orăşelului; era vorba de o femelă voinică, în floarea vârstei şi de puiul ei, un animal delicat, de culoare deschisă, cu bot catifelat şi ochi blânzi, care continua să sugă. Avea să crească şi să fie la fel de rău ca toate exemplarele speciei, însă încă nu venise momentul.

— Puiul ce rost are? întrebă Low, ridicându-se în scaun şi uitându-se la animalele din ţarc.

— Îmi trebuie un pretext. Dacă întreabă cineva, îl duc la ferma de cămile de lângă Sulaibiya ca să-l vând. Preţurile de acolo sunt mai avantajoase.

Se dădu jos din jeep şi îşi târşi picioarele încălţate în sandale, ducându-se să-l scoale pe cel care avea grijă de ele şi care în clipa aceea aţipise undeva la umbră, lângă coliba unde-şi ducea zilele. Timp de o jumătate de oră cei doi bărbaţi stătură chirciţi în praf şi se tocmiră pentru preţul celor două animale. Îngrijitorul nu avu nici o îndoială, uitându-se la chipul măsliniu, la dinţii îngălbeniţi şi la începutul de barbă, că bărbatul care se ghemuise în faţa lui şi care mirosea atât de urât nu era un negustor venit din rândurile beduinilor, care avea bani ca să cumpere două cămile pe cinste.

După ce se învoiră, Martin plăti cu câţiva riali saudiţi din teancul de bancnote pe care le luase mai devreme de la Low şi le ţinuse la subsuoară ca să se murdărească. Apoi îşi conduse cămilele cale de un kilometru şi jumătate, oprindu-le când ajunse într-un loc unde, din cauza dunelor de nisip, nici ochii cei mai iscoditori nu aveau cum să le vadă. Low îl ajunse din urmă la volanul jeepului.

Stătuse la câteva sute de metri depărtare de ţarcul îngrijitorului şi se uitase. Deşi ştia foarte bine Peninsula Arabă, nu lucrase niciodată cu Martin şi se arătă impresionat. Omul nu se mulţumea să se dea drept arab; din clipa în care coborâse din jeep, pur şi simplu devenise beduin din cap până-n picioare.

Cu toate că Low nu avea de unde să ştie, cu o zi în urmă, în Kuweit, doi ingineri englezi care avuseseră de gând să fugă, ieşiseră din apartamentul în care locuiau, îmbrăcaţi într-un veşmânt lung până la pământ, de culoare albă şi având pe cap *ghutra* tradiţională. Parcurseseră jumătate din drumul pe care îl aveau de făcut până la maşină când un copil le strigase de pe marginea unui şanţ:

— N-aveţi decât să vă îmbrăcaţi ca arabii, mergeţi tot ca nişte englezi.

Cei doi ingineri se întorseseră în fuga cea mai mare în apartament şi rămăseseră acolo.

Transpirând în bătaia soarelui, dar la adăpost de eventualii curioşi care s-ar fi putut mira că o asemenea muncă avea loc chiar în miezul zilei, cei doi combatanţi din SAS transferară „sculele” din jeep în coşurile de samar ce atârnau de o parte şi de alta a cămilei. Animalul se lăsase în patru labe, dar continua să protesteze împotriva greutăţii suplimentare, mârâind şi scuipându-i pe cei doi bărbaţi care o împovărau.

Cele o sută de kilograme de explozibil Semtex-H intrară într-unul din coşuri, ambalate în pacheţele de câte două kilograme şi jumătate, învelite în pânză şi ascunse de o mulţime de pungi cu cafea boabe de Hessa, în caz că i s-ar fi năzărit vreunui soldat irakian mai curios din fire să se uite. În celălalt coş de samar îşi făcură loc pistoalele-mitralieră, muniţia, detonatoarele, minele şi grenadele de mână, laolaltă cu micuţul, dar puternicul aparat de emisie-recepţie al lui Martin, antena de satelit portabilă şi bateriile de rezervă cu cadmiu şi nichel. Şi peste acestea fuseră aşezate pachete de cafea boabe.

— Mai pot să te ajut cu ceva? întrebă Low după ce operaţiunea luă sfârşit.

— Nu, asta-i tot, mulţumesc. O să rămân aici până apune soarele. N-are rost să stai şi tu.

Low întinse mâna.

— Îmi pare rău de chestia aia din munţii Brecon.

Martin îi luă mâna şi i-o strânse.

— N-are rost. Am supravieţuit.

Low pufni într-un râs sec.

— Mda, păi ăsta ne e şi rostul. Afurisita asta de supravieţuire. Oricum, tot norocul din lume, Mike.

Low se îndepărtă la volanul jeepului. Cămila îşi dădu ochii peste cap a lene, scoase un râgâit, regurgită nişte fin şi începu să mestece. Puiul încercă să sugă din nou, nu reuşi şi, într-un târziu, se întinse lângă femelă.

Martin se sprijini de şaua cămilei, îşi potrivi basmaua peste faţă şi se gândi la zilele care aveau să vină. Deşertul nu avea să reprezinte o problemă, dar nu acelaşi lucru se putea spune despre aglomeraţia din Kuweit City. Cât de stricte aveau să fie controalele, cât de severe barajele de pe drumuri, cât de isteţi soldaţii aflaţi în dispozitiv? Cei de la Century se oferiseră să-i facă rost de acte false, dar îi refuzase. Era posibil ca irakienii să introducă un nou tip de buletine de identitate.

Avea toată încrederea că alesese o deghizare dintre cele mai bune din lumea arabă. Beduinii se duc şi vin după pofta inimii. Nu

opun nici un fel de rezistenţă împotriva armatelor de invadatori fiindcă au văzut deja foarte multe – sarazini şi turci, cruciaţi şi templieri, germani şi francezi, englezi şi egipteni, israelieni şi irakieni. Motivul pentru care au reuşit să supravieţuiască de fiecare dată a fost că au stat deoparte când a fost vorba de confruntări politice sau militare.

Multe regimuri încercaseră să-i îmblânzească sau să-i domesticească, dar fără sorţi de izbândă. Regele Fahd al Arabiei Saudite decretase că fiecare dintre cetăţenii lui avea dreptul la o casă şi construise un orăşel de toată frumuseţea, pe nume Escan, unde existau toate facilităţile vieţii moderne – piscină, spălător, baie şi apă curentă. Un număr de beduini fuseseră culeşi de pe drumuri şi mutaţi în aceste locuinţe.

La puţin timp după aceea, ei băuseră apa din piscină (fiindcă avea aspectul unei oaze), îşi făcuseră nevoile în curtea interioară, se jucaseră cu robinetele şi apoi plecaseră, explicându-i politicos monarhului că preferau să doarmă sub cerul liber, vegheaţi de stele. În consecinţă, Escan fusese curăţat şi ajunsese să fie folosit de către americani pe durata crizei din Golf.

Martin ştia, de asemenea, că adevărata lui problemă o constituia propria înălţime. Avea aproape un metru optzeci, iar majoritatea beduinilor erau mult mai scunzi. Secole întregi de boală şi malnutriţie îşi puseră amprenta nu doar asupra condiţiei lor generale, ci şi asupra staturii. Pe de altă parte, apa din deşert era destinata doar băutului, indiferent că era vorba de oameni, de capre sau de cămile. Iată de ce Martin evita cu încăpăţânare să facă baie. El ştia că poezia vieţii în deşert era doar o vorbă în vânt a occidentalilor.

Nu avea nici un act de identitate, însă asta nu era o problemă. Existaseră câteva guverne care încercaseră să le procure asemenea documente beduinilor. Membrii triburilor primesc de obicei cu încântare iniţiativele de acest gen, întrucât se văd puşi în posesia unei hârtii igienice neaşteptat de bune şi pot scăpa astfel de clasica recurgere la mâna de pietriş. Poliţistul sau soldatul care insistă să controleze actele de identitate ale unui beduin nu face decât să piardă timpul, lucru pe care îl ştiu la fel de bine ambele tabere. Din punctul de vedere al autorităţilor, cel mai important lucru este că beduinii nu ridică nici un fel de probleme. Aşa stând lucrurile, era limpede că nici prin cap nu le-ar fi trecut să se alăture mişcării de rezistenţă kuweitiene. Martin ştia lucrul acesta şi trăgea nădejde că ajunseseră să-l ştie şi irakienii.

Moţăi până la apusul soarelui, după care se urcă în şa. La îndemnul lui cămila se ridică, lăsându-şi puiul să mai sugă o vreme. Pe urmă se puseră în mişcare, în acel ritm aparent scăzut, dar cu ajutorul căruia se parcurgeau distanţe incredibil de mari. Femela

fusese bine hrănită şi băuse multă apă la ţarc, aşa că nu avea să obosească decât după câteva zile.

Parcursese deja o bună parte din drumul care ducea spre nord-vest, pe lângă secţia de poliţie din Ruqaifah şi trecu graniţa dinspre Kuweit şi Arabia Saudită cu puţin înainte de ora opt. Întunericul era total, cu excepţia licărului discret al stelelor. Terenul petrolifer Manageesh din Kuweit se întindea undeva la dreapta lui şi probabil că era supravegheat de o patrulă irakiană, însă deşertul din faţă era pustiu.

Harta îi arătă că erau cincizeci de kilometri sau treizeci şi cinci de mile până la ferma de cămile situată la sud de Sulaibiya, în apropierea capitalei Kuweit City, unde avea de gând să-şi lase animalele într-un grajd, contra cost, până va avea nevoie de ele din nou. Însă înainte de asta trebuia să îngroape „sculele” în deşert şi să-şi însemneze locul.

Dacă nu vor exista nici un fel de întârzieri sau opriri, va proceda la îngroparea materialelor înainte de răsăritul soarelui, de care îl despărţeau nouă ore. Iar după încă o oră avea să ajungă la ferma de cămile.

După ce terenul petrolifer din Manageesh rămase undeva în urmă, se folosi de busola de mână şi se îndreptă, fără ocolişuri, spre destinaţie. Aşa cum anticipase, irakienii erau în stare să patruleze pe drumuri, chiar şi pe poteci, dar în nici un caz prin deşert. Era o zonă unde nu putea să scape nici un refugiat şi de unde nu avea cum să vină nici un inamic.

Martin ştia prea bine că, după răsăritul soarelui, putea să părăsească ferma de cămile urcându-se pe furiş în spatele unui camion care avea să ajungă chiar în inima oraşului, adică la o distanţă de aproximativ treizeci de kilometri.

Undeva, deasupra lui, în înaltul cerului, un satelit KH-11 al Biroului Naţional de Recunoaştere îşi continua netulburat deplasarea. Cu ani în urmă, generaţiile anterioare de sateliţi americani de spionaj fuseseră nevoite să facă fotografiile şi să le transfere la intervale regulate la bordul unor vehicule spaţiale de recuperare, în scopul ulterioarei developări a filmului.

Sateliţii KH-11, având treizeci şi unu de metri lungime şi cântărind fiecare cincisprezece tone, sunt mult mai performanţi. Pe măsură ce fotografiază teritoriul aflat dedesubt, ei realizează simultan codificarea imaginilor într-o serie de impulsuri electronice care sunt orientate *în sus*, spre un alt satelit aflat la o înălţime superioară.

Satelitul de recepţie face parte dintr-o reţea dispusă pe o orbită geosincronică, asta însemnând că toţi străbat spaţiul cu o viteză şi un curs care îi obligă să rămână mereu deasupra aceluiaşi punct de pe pământ. Cu alte cuvinte, sunt sateliţi care dau târcoale.

După ce primeşte imaginile de la KH-11, acest satelit rotitor poate fie să le trimită direct în America, fie, dacă acest lucru nu este posibil din motive tehnice, să le lanseze prin spaţiu spre o altă „pasăre” rotitoare care le trimite specialiştilor americani aflaţi la sol. În acest fel, BNR-ul îşi poate aduna informaţiile fotografice în „timp real”, adică la doar câteva secunde după efectuarea propriu-zisă a fotografiilor.

În condiţii de război, acest lucru e un avantaj imens. Satelitul KH-11 poate să depisteze, de pildă, un convoi inamic în mişcare la timp ca să dispună o lovitură americană de natură să-l facă zob. Nefericiţii soldaţi de la volanul camioanelor din convoi n-au de unde să ştie cum de au fost descoperiţi de către avioanele de vânătoare, întrucât KH-11 îşi poate face treaba ziua sau noaptea, pe ploaie sau ceaţă.

Epitetul folosit cel mai des în legătură cu acest satelit era cel de „atotvăzător”, numai că, din păcate, nu vedea chiar totul.

În seara aceea, KH-11 survolă întreaga suprafaţă a Arabiei Saudite şi a Kuweitului, dar nu-l depistă pe beduinul singuratic care pătrunsese pe teritoriul interzis; ce-i drept, probabil că nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie dacă l-ar fi reperat. În acelaşi timp, satelitul îşi continuă deplasarea pe deasupra Kuweitului şi a Irakului, văzând o serie de clădiri, aglomerări industriale ca mici oraşe nişte lângă Al-Hillah, Tarmiya, Al-Atheer şi Tuwaitha, dar incapabil să observe ce se afla înăuntrul lor. El nu descoperi rezervoarele de gaz toxic în curs de preparare şi nici hexafluoridul de uraniu destinat dispozitivelor de împrăştiere a gazului din fabrica de separare a izotopilor.

KH-11 se deplasă spre nord, identificând aerodromurile, şoselele şi podurile şi chiar descoperind cimitirul de maşini de la Al-Qubai, deşi nu-i acordă nici o atenţie specială. Tot el reperă centrele industriale Al-Quaim, Jazira şi Al-Shirqat, la vest şi la nord de Bagdad, dar nu şi dispozitivele de exterminare în masă care erau puse la punct în interiorul lor. Apoi survolă zona Jebel Al Hamreen, însă nu izbuti să identifice Fortăreaţa care fusese construită de inginerul Osman Badri. Tot ce îi atrase atenţia fu un munte printre alţi munţi, un cătun alpin printre alte cătune alpine. După aceea satelitul îşi continuă zborul, ajungând deasupra Kurdistanului şi deasupra Turciei.

Mike Martin îşi croi drum, în puterea nopţii, spre Kuweit City, invizibil în veşmintele acelea pe care nu le mai îmbrăcase de aproape două săptămâni. Zâmbi când îşi aduse aminte de momentul în care, întorcându-se la Land-Roverul lui, după ce se aventurase în deşertul din jurul oraşului Abu Dhabi, fusese surprins de prezenţa unei americance dolofane care îl prinsese în obiectivul unui aparat de fotografiat şi îi tot strigase „clic, clic”.

Se convenise ca întrevederea preliminară a membrilor Comisiei Meduza să aibă loc într-o încăpere aflată sub sala de şedinţe a Cabinetului britanic, la Whitehall. Principalul motiv era că acea clădire prezenta un grad ridicat de siguranţă, fiind verificată la intervale regulate pentru depistarea eventualelor dispozitive de ascultare; pe de altă parte, se părea că, în acea perioadă, ruşii deveniseră atât de amabili şi cooperanţi, încât era foarte posibil să fi renunţat în cele din urmă la acest gen de practici sâcâitoare.

Camera în care fură conduşi cei opt invitaţi se afla la două niveluri sub parter – Terry Martin auzise deja de păienjenişul de încăperi perfect izolate fonic şi imposibil de penetrat cu dispozitive de ascultare, unde cele mai delicate chestiuni de stat puteau fi discutate în condiţii de deplină siguranţă, la subsolul blocului aflat chiar vizavi de Monumentul Eroilor şi având un aspect atât de nevinovat.

Cel care luă cuvântul fu sir Paul Spruce, un birocrat manierat şi cu experienţă, care avea funcţia de secretar permanent al Cabinetului. Acesta se recomandă şi apoi făcu prezentările. Ambasada Americană şi, prin urmare, Statele Unite erau reprezentate de adjunctul ataşatului militar şi de Harry Sinclair, un ofiţer cu experienţă şi isteţ de la Langley, care în ultimii trei ani fusese şeful agenturii londoneze a CIA.

Sinclair era un bărbat înalt şi slab, îi plăcea să se îmbrace cu sacouri de tweed şi să meargă la operă şi se înţelegea nespus de bine cu omologii lui englezi.

Angajatul CIA dădu din cap şi-i făcu cu ochiul lui Simon Paxman, cu care se întâlnise o dată la o întrevedere a Comisiei Comune a Serviciilor de Informaţii, care are la Londra un reprezentant permanent din partea CIA.

Sarcina lui Sinclair era să noteze tot ce putea fi interesant din recentele descoperiri ale savanţilor britanici şi să transmită imediat respectivele informaţii la Washington, unde plenul american al Comisiei Meduza – considerabil mai numeros decât cel din Londra – avea, de asemenea, o întâlnire extraordinară. Apoi toate descoperirile aveau să fie colaţionate şi comparate, într-un efort permanent de analizare a potenţialului deţinut de Irak din perspectiva producerii unor distrugeri în masă.

Alţi doi invitaţi erau oameni de ştiinţă de la Aldermaston, Centrul de Cercetare a Armelor Atomice din Berkshire, care preferau de obicei să renunţe la cuvântul „atomice” din titlu, deşi toată lumea ştia cam ce se studia la Aldermaston. Sarcina lor era să stabilească, pe baza informaţiilor primite de la americani, din Europa şi de pretutindeni, precum şi analizând fotografiile aeriene ale facilităţilor nucleare irakiene, în ce măsură reuşise Irakul să descopere cheia tehnologiei bombei atomice şi cât de mare era probabilitatea construirii unei asemenea arme pe cont propriu.

Mai erau prezenţi doi oameni de ştiinţă de la Porton Down. Unul din ei era chimist, celălalt, un biolog specializat în bacteriologie.

Porton Down a fost acuzat în repetate rânduri de presa de stânga din Anglia că ar fi făcut cercetări în domeniul armamentului chimic şi bacteriologic pentru folosirea lui ulterioară de către englezi. În realitate, activitatea de acolo s-a concentrat ani de zile asupra găsirii antidotului împotriva oricăror arme bacteriologice care ar fi putut fi îndreptate împotriva englezilor sau a aliaţilor. Din nefericire, este imposibil să pui la punct un antidot fără o prealabilă studiere a proprietăţilor toxinei respective. În concluzie, cei doi savanţi de la Porton aveau sub control, în condiţii de maximă securitate, o serie de substanţe din cale-afară de neplăcute. Atâta doar că, în acea zi de 13 august, acelaşi lucru se putea spune şi despre domnul Saddam Hussein. Diferenţa era că englezii n-aveau de gând să le folosească împotriva irakienilor, pe când domnul Hussein nu dădea impresia că ar fi dispus să se arate la fel de îngăduitor.

Misiunea celor doi oameni de ştiinţa de la Porton era ca, din listele de substanţe chimice achiziţionate de Irak într-un anumit număr de ani, să deducă de ce cantităţi dispunea, care erau substanţele, cât erau de dăunătoare şi dacă erau în stare de folosinţă imediată. Tot lor le revenea sarcina de a studia imaginile aeriene ale unor fabrici şi întreprinderi din Irak şi de a depista anumite semne sau structuri specifice – unităţi de decontaminare, sisteme de ecranare a emisiilor – care ar fi putut aparţine unor uzine de producere a gazelor toxice.

— Ei bine, domnilor, începu sir Paul, adresându-se celor patru savanţi, dumneavoastră vă revine principala răspundere. Ceilalţi aici de faţă vă vom sprijini cât putem mai bine. Am la mine două volume de informaţii primite până acum de la oamenii noştri de afară – din ambasade, de la misiunile comerciale şi de la… hm… domnii care lucrează sub acoperire. Suntem încă într-o fază iniţială. Acestea sunt primele rezultate de pe urma partenerilor care au obţinut autorizaţie de export pentru Irak în ultimii zece ani şi e inutil să vă spun că ele provin din partea unor guverne care fac tot posibilul să ne fie de ajutor.

Am aruncat un năvod cât mai mare cu putinţă. Referirile de faţă se fac la exportul de substanţe chimice, de materiale de construcţie, de instalaţii de laborator şi de produse de înaltă specializare – cu alte cuvinte, aproape tot, cu excepţia umbrelelor, andrelelor şi jucăriilor pentru copii. O parte dintre aceste produse – majoritatea, probabil – se vor dovedi a fi bunuri pe care e absolut normal să le achiziţioneze o ţară arabă în curs de dezvoltare şi mânată de scopuri paşnice, aşa că îmi cer scuze încă de pe acum pentru pierderea de timp pe care o va provoca studierea lor. Însă o să vă rog

să vă concentraţi nu doar asupra acelor produse specializate şi necesare în mod clar confecţionării armelor de distrugere în masă, ci şi asupra unor bunuri cu dublu rol, adică lucruri care pot fi adaptate şi folosite într-un cu totul alt scop decât cel declarat oficial. Acestea fiind zise, bănuiesc că şi colegii noştri americani au găsit câte ceva.

Sir Paul înmână unul dintre dosare savanţilor de la Porton Down şi pe celălalt colegilor de la Aldermaston. Lucrătorul de la CIA scoase la rândul lui două dosare şi făcu acelaşi lucru. Oamenii de ştiinţă se treziră în faţa unui teanc voluminos de documente şi pe chip li se citi o vagă nedumerire.

— Am încercat să nu ne suprapunem în ceea ce facem, explică sir Paul, dar, din păcate, nu e deloc exclus să existe şi porţiuni redundante. Încă o dată, scuzele mele. Iar acum aveţi cuvântul, domnule Sinclair.

Spre deosebire de funcţionarul de stat de la Whitehall, care se exprimase atât de ocolit, încât aproape că îi adormise pe savanţi, şeful agenturii CIA trecu la subiect fără ocolişuri.

— Problema noastră, domnilor, este că s-ar putea să trebuiască să ne războim cu ticăloşii ăştia.

Aşa mai veneai de-acasă. Sinclair vorbise exact în felul în care se gândeau englezii că ar face-o un american – direct şi fără să-şi aleagă cuvintele. Cei patru oameni de ştiinţă deveniră brusc numai ochi şi urechi.

— Dacă se va ajunge la aşa ceva, vom ataca întâi pe calea aerului. Ca şi englezii, ne vom propune la rândul nostru să înregistrăm un număr cât mai mic de pierderi. Prin urmare, le vom bombarda infanteria, tunurile, tancurile şi avioanele. O să le luăm în colimator locurile de amplasare a proiectilelor SAM, legăturile de comunicaţii şi centrele de comandă. Însă dacă Saddam va folosi armamentul de distrugere în masă, atunci şi voi şi noi vom avea pierderi masive. Aşa că trebuie neapărat să ştim două lucruri.

Unu: ce are la dispoziţie? Abia după aceea ne putem gândi la măşti de gaze, antidoturi chimice sau costume de protecţie. Doi: unde dracu' le ţine? Pe urmă vom fi în stare să identificăm şi să luăm la ţintă fabricile şi magaziile de depozitare, distrugându-le înainte de a putea fi folosite. În concluzie, studiaţi fotografiile, folosiţi lupele şi căutaţi orice semn care i-ar putea da de gol. Noi o să le dăm de urmă companiilor care le-au construit fabricile şi a savanţilor care le-au echipat pe dinăuntru şi o să stăm serios de vorbă cu ei. În mod normal, ar trebui să aflăm o mulţime de lucruri. Dar la fel de posibil e ca irakienii să fi făcut anumite schimbări. Iată de ce, domnilor analişti, răspunderea e şi a domniilor voastre. De dumneavoastră depinde salvarea unui mare număr de vieţi; în concluzie, faceţi tot ce puteţi. Identificaţi armamentul de distrugere în masă şi ne punem imediat cu

bătuta pe ei de-o să le iasă pe nas.

O emoţie puternică pusese stăpânire pe toţi cei patru oameni de ştiinţă. Aveau de făcut o treabă şi aflaseră în ce consta. Până şi sir Paul părea oarecum şocat.

— Mda, mă rog, îi suntem cu toţii recunoscători domnului Sinclair pentru… ăă… pentru explicaţii. Pot să vă sugerez să ne întâlnim din nou atunci când vom avea noutăţi de la Aldermaston sau de la Porton Down?

După ce ieşiră din clădire, Simon Paxman şi Terry Martin se plimbară agale sub soarele cald de august pe lângă Whitehall, până ajunseră în Piaţa Parlamentului, plină ca de obicei de trăsuri închiriate de turiştii veniţi în vizită. Găsiră o bancă liberă lângă statuia din marmură a lui Winston Churchill, ce arunca priviri furioase muritorilor de rând care aveau neobrăzarea să se adune dedesubt.

— Ai auzit ultimele veşti din Bagdad? întrebă Paxman.

— Sigur.

Saddam Hussein tocmai se oferise să se retragă din Kuweit dacă Israelul la rândul lui se retrăgea de pe malul de vest al Iordanului, iar Siria pleca din Liban. Cu alte cuvinte, o tentativă de condiţionare. Naţiunile Unite refuzaseră varianta fără ezitare. Rezoluţiile continuaseră să fie date publicităţii pe bandă rulantă, blocând comerţul, exportul de ţiţei, operaţiunile valutare, transportul aerian şi resursele Irakului. Cu toate acestea, distrugerea sistematică a Kuweitului de către armata de ocupaţie continua.

— Înseamnă ceva anume?

— Nu, gargara obişnuită. O chestie previzibilă. Saddam încearcă să-şi sensibilizeze aliaţii. OEP-ului i-a plăcut mişcarea, bineînţeles, dar asta a fost tot. Nu a ieşit cu nici un plan.

— Dar are aşa ceva? întrebă Paxman. Fiindcă, dacă răspunsul e da, află că nimeni nu reuşeşte să-i dea de capăt. Americanii îl consideră nebun.

— Ştiu. L-am văzut aseară pe Bush la televizor.

— Şi ce zici, Saddam e nebun?

— Ca o vulpe.

— Păi, atunci de ce nu invadează terenurile petrolifere saudite cât are ocazia? Forţa de intervenţie americană abia acum se organizează, a noastră la fel. Câteva escadrile şi portavioane în Golf. Dar la sol nu avem nimic. Şi numai pe calea aerului n-ai cum să-l opreşti. Generalul acela american pe care l-au numit…

— Schwarzkopf, spuse Martin. Norman Schwarzkopf.

— Ăsta e. După socoteala lui, se pare că Saddam va avea nevoie de două luni ca să aibă forţa să-şi pună în aplicare planul de invazie pe scară largă. Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu atacă acum?

— Fiindcă asta ar însemna să atace un stat arab cu care nu are

nimic de împărţit. Ar fi o decizie care l-ar face de râs în ochii celorlalţi arabi, iar aceştia s-ar uni împotriva lui. Dacă ar proceda aşa, nu ar respecta deloc tradiţiile arabe. În plus, Saddam vrea să conducă lumea arabă şi să fie aclamat de ea, nu hulit.

— Dar a invadat Kuweitul, rosti Paxman.

— Asta a fost altceva. Aici poate să susţină că nu face decât să corecteze o nedreptate imperialistă, din punct de vedere istoric, Kuweitul a făcut parte din totdeauna din Irak. Exact în situaţia asta a fost Nehru când a invadat Goa Portugheză.

— Haida-de, Terry. Toată lumea ştie că Saddam a invadat Kuweitul fiindcă e falit.

— Da, acesta e motivul adevărat. Dar, în mod oficial, el vine şi-ţi spune că revendică un teritoriu care i se cuvine de fapt şi de drept Irakului. Vezi tu, aşa se întâmplă peste tot în lume. India a luat Goa, China a luat Tibetul, Indonezia a pus mâna pe Timorul de Est. Până şi Argentina a încercat cu Insulele Falkland. De fiecare dată motivul oficial a fost realipirea unei porţiuni care se cuvenea de drept ţării invadatoare. E o treabă care se bucură de succes în ochii opiniei publice din ţară.

— Şi atunci, de ce arabii ceilalţi sunt împotriva lui?

— Fiindcă sunt de părere că n-o să-i meargă, spuse Martin.

— Ei bine, aici chiar au nimerit-o. Efectiv n-o să-i meargă.

— Dar asta doar din cauza Americii, nu a lumii arabe. Dacă Saddam vrea să fie aclamat de lumea arabă, trebuie să umilească America şi nu pe propriul vecin. Ai fost la Bagdad?

— Mai demult, spuse Paxman.

— Oraşul e plin de portrete ale lui Saddam zugrăvit ca un războinic al deşertului, călare pe un armăsar alb şi cu sabia ridicată. Bineînţeles că totul e o cacealma; individul e un pistolar oarecare. Dar acesta e modul în care îi place să se vadă.

Paxman se ridică în picioare.

— Totul e pură teorie, Terry. Dar, oricum, mulţumesc pentru ce mi-ai spus. Necazul meu e că trebuie să mă ocup de fapte concrete. Şi, în orice caz, nimeni nu-şi dă seama cum poate Saddam să umilească America. Yankeii deţin toată puterea şi tehnologia. După ce or să fie gata, la cel mai mic semn or să-i facă ţăndări armata şi aviaţia.

Terry Martin îşi ridică privirea spre soare şi-şi îngustă ochii.

— Pierderile, Simon. America e dispusă să înghită multe, dar nu şi pierderi umane masive. Pe când Saddam poate. Pentru el pierderile nu contează.

— Bine, dar încă nu sunt destui americani acolo.

— Tocmai asta e.

Rolls-Royce-ul care-l aducea pe Ahmed Al-Khalifa încetini în

faţa blocului de birouri care anunţa, în engleză şi arabă, că era sediul firmei Al-Khalifa Trading Corporation Ltd şi opri cu un şuierat abia auzit.

Şoferul, un bărbat mătăhălos, pe jumătate conducător auto, pe jumătate gardă de corp, coborî de la volan şi se duse la uşa din spate pentru a i-o deschide stăpânului.

Deşi era imprudent să se afişeze cu Rolls-ul, milionarul kuweitian nesocotise toate rugăminţile de a folosi Volvo-ul, din teama de a nu-i insulta pe soldaţii irakieni care păzeau drumurile.

— Să-i ardă focul iadului, bombănise el drept răspuns la micul dejun.

La drept vorbind, avusese parte de un drum fără peripeţii, chiar din clipa în care plecase de la reşedinţa somptuoasă şi împrejmuită de o grădină cu ziduri înalte, din luxosul cartier Andalus şi până ajunsese la blocul de birouri din Shamiya.

După zece zile de la invazie, soldaţii disciplinaţi şi profesionişti ai Gărzii Republicane Irakiene fuseseră retraşi din Kuweit City, iar în locul lor fuseseră aduşi nişte neisprăviţi recrutaţi în grabă şi care alcătuiau aşa-numita Armată Populară. Dacă pentru prima armată Al-Khalifa nutrise o ură profundă, pentru cea de a doua nu putea avea decât dispreţ.

În timpul primelor zile membrii Gărzii îi prădaseră oraşul, însă o făcuseră sistematic şi cu bună ştiinţă. Îi văzuse intrând în Banca Naţională şi scoţând lingouri în valoare de cinci miliarde de dolari, adică echivalentul întregii rezerve naţionale. Numai că jaful de acest tip nu era comis în interes personal de către făptaşi. Lingourile fuseseră aşezate în containere care, la rândul lor, fuseseră plasate într-o serie de camioane cu destinaţia Bagdad.

Tezaurul naţional fusese şi el prădat de un miliard de dolari în obiecte de aur care fuseseră duse în aceeaşi direcţie.

Barajele rutiere ale membrilor Gărzii, care erau uşor de recunoscut datorită beretelor negre pe care le purtau şi, în general, datorită ţinutei, se dovediseră stricte şi bine alcătuite. Apoi însă, destul de brusc, soldaţii fuseseră solicitaţi ceva mai la sud, ca să ocupe dispozitiv la graniţa dinspre Arabia Saudită.

În locul lor apăruse Armata Populară, compusă din oameni zdrenţăroşi, neraşi, indisciplinaţi şi, din acest motiv, cu atât mai imprevizibili şi periculoşi. Uciderea câte unui kuweitian care refuzase să-şi ofere ceasul sau maşina era o dovadă cât se poate de palpabilă.

La jumătatea lui august căldura te lovea cu forţa ciocanului care izbeşte nicovala. Soldaţii irakieni care îşi căutau un adăpost din calea soarelui scoteau pietre din pavaj şi-şi construiau mici adăposturi de piatră chiar la marginea străzilor pe care, chipurile, le păzeau şi se strecurau înăuntru. În răcoarea zorilor sau a serii ieşeau din bârloguri

şi începeau să facă pe soldaţii, agresându-i pe civili, luându-le mâncarea şi confiscându-le bunurile sau bijuteriile, sub pretext că verificau maşinile suspectate de contrabandă.

În mod normal, domnului Al-Khalifa îi plăcea să ajungă la serviciu la şapte dimineaţa, dar, având grijă să întârzie până pe la zece, când soarele începea deja să ardă, reuşea să treacă pe lângă bivuacurile din piatră în care se aflau soldaţii Armatei Populare fără să-l oprească nimeni. Mai mult decât atât, la un moment dat doi soldaţi jegoşi şi fără bonete chiar salutaseră solemn Rolls-Royce-ul, convinşi că transporta cine ştie ce oficialitate din tabără lor.

Bineînţeles că situaţia asta nu putea să dureze. Mai devreme sau mai târziu, un bandit tot va reuşi să fure Rolls-ul, sub ameninţarea armei. Ei, şi? După ce vor fi alungaţi înapoi la ei în ţară – domnul Al-Khalifa era sigur că asta se va întâmpla la un moment dat, însă nu ştia cum – îşi va cumpăra un altul.

Coborî pe trotuar, îmbrăcat în veşmântul de un alb strălucitor, în timp ce *ghutra,* confecţionată dintr-un material uşor şi legată în jurul capului cu două şnururi negre, îi cădea de pe o parte pe alta a feţei. Şoferul închise uşa şi se instală la loc, la volan, ca să ducă maşina în parcarea rezervată angajaţilor companiei.

— Un bănuţ, sayidi, un bănuţ. Pentru cineva care n-a mai mâncat de trei zile.

Aproape că nici nu-l observase pe bărbatul ghemuit pe jos, lângă uşă, care părea că adormise în bătaia soarelui – o imagine obişnuită în toate oraşele din Orientul Mijlociu. Iată că acum bărbatul ajunsese lângă el; era un beduin într-un veşmânt murdar şi cu mâna întinsă.

Şoferul se dădu jos din Rolls şi se pregăti să-l alunge pe cerşetor cu un potop de înjurături. Ahmed Al-Khalifa ridică o mână. Era un musulman practicant şi încerca să se călăuzească după învăţăturile Sfântului Coran, iar unul dintre preceptele acestuia era că trebuia să dai bani ori de câte ori îţi permitea buzunarul.

— Parchează maşina, ordonă el.

Din buzunarul lateral al veşmântului îşi scoase portofelul din care extrase o bancnotă de zece dinari. Beduinul luă bancnota cu ambele mâini, cu un gest care arăta că darul binefăcătorului avea o greutate atât de mare, încât o singură mână nu era de ajuns.

— Shukran, sayidi, shukran, mulţumesc rosti bărbatul, adăugând, fără să schimbe tonul: când ajungeţi în birou, trimiteţi pe cineva după mine. Am veşti de la fiul dumneavoastră din sud.

Negustorul îşi zise că auzul îi jucase o festă. Bărbatul îşi târşâia picioarele pe trotuar şi tocmai vârâse bancnota în buzunar. Al-Khalifa intră în clădire, îl salută din cap pe portar şi urcă la biroul lui de la ultimul etaj, într-o stare de completă nedumerire. După ce se aşeză la

masa de lucru, se gândi preţ de o secundă, după care apăsă pe intercom.

— Afară, pe trotuar, e un beduin şi aş vrea să stau de vorbă cu el. Fii bună şi pofteşte-l la mine.

Dacă secretara personală a lui Al-Khalifa era de părere că şeful ei o luase razna, în orice caz nu lăsă să se vadă acest lucru. În clipa în care îl introduse pe beduin în răcoarea biroului, se mulţumi doar să strâmbe uşor din nas, arătând în acest fel ce părere avea despre mirosul care emana dinspre neobişnuitul musafir al şefului ei.

După ce secretara plecă, negustorul arătă cu mâna spre un scaun.

— Ai spus că l-ai văzut pe fiul meu? întrebă el repezit, dându-şi seama chiar în clipa aceea că era posibil ca beduinul să nu vrea, de fapt, decât încă o bancnotă, eventual mai mare.

— Da, domnule Al-Khalifa. M-am întâlnit cu el acum două zile la Khafji.

Inima kuweitianului tresări. Trecuseră două săptămâni şi nu primise nici o veste. Aflase doar indirect că singurul lui fiu decolase în dimineaţa aceea de la Baza Aeriană Ahmadi, iar după aceea… nimic. Nici unul dintre oamenii lui de legătură nu părea să ştie ce se mai întâmplase. În acea zi de 2 august confuzia se instalase cu drepturi depline.

— Ai un mesaj de la el?

— Da, sayidi.

Al-Khalifa întinse mâna.

— Te rog să mi-l dai. Voi şti să te răsplătesc.

— Îl am în minte. N-am putut să aduc nici un fel de hârtii cu mine, aşa că l-am învăţat pe de rost.

— Foarte bine. Te rog să-mi spui ce zice.

Mike Martin recită cuvânt cu cuvânt scrisoarea de o pagină pe care o scrisese pilotul de pe Skyhawk.

— „Dragă tată, în ciuda aparenţelor, omul din faţa ta este un ofiţer englez..

Al-Khalifa aproape că sări de pe scaun şi se holbă la Martin, nevenindu-i să-şi creadă urechilor şi cu atât mai puţin ochilor.

— „A intrat în Kuweit sub acoperire. Acum, că ai aflat acest lucru, viaţa lui se află în mâinile tale. Te implor să ai încredere în el, fiindcă şi el are încredere în tine şi îţi va cere să-l ajuţi. Eu sunt bine, sănătos şi mă aflu la baza aeriană saudită de la Dahran. Am reuşit să efectuez o misiune de zbor împotriva irakienilor şi să le distrug un tanc şi un camion. O să zbor în continuare în cadrul Aviaţiei Regale Saudite până când ţara noastră va fi eliberată. În fiecare zi mă rog lui Alah ca timpul să treacă mai repede şi să mă pot întoarce ca să te strâng în braţe. Fiul tău iubitor, Khaled.”

Martin se opri. Ahmed Al-Khalifa se ridică, se apropie de fereastră şi se uită afară, trăgând aer în piept de câteva ori. După ce-şi reveni, se aşeză din nou pe scaun.

— Mulţumesc. Mulţumesc din suflet. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Ocuparea Kuweitului nu va dura câteva ore sau câteva zile. E posibil să dureze câteva luni, dacă Saddam Hussein nu poate fi convins să se retragă…

— Americanii nu vor interveni repede?

— Americanii, englezii, francezii şi restul coaliţiei vor avea nevoie de timp ca să-şi amplaseze trupele. Saddam are a patra armată de uscat din lume, peste un milion de oameni. S-ar putea că unii să fie momâi, dar cei mai mulţi nu sunt. Iar o asemenea forţă de ocupaţie nu va putea fi dislocată de o mână de soldaţi.

— Foarte bine. Am înţeles.

— Între timp, impresia generală este că orice soldat irakian, orice tanc sau orice tun care poate fi făcut să rămână aici, fiind astfel angajat doar în ocuparea Kuweitului, nu va mai putea fi folosit peste graniţă…

— Vorbiţi de rezistenţă. De rezistenţă armată, de ripostă, spuse Al-Khalifa. Au fost câţiva nesăbuiţi care au încercat şi au deschis focul asupra patrulelor irakiene. Au fost împuşcaţi ca nişte câini.

— Da, sunt convins. Au fost curajoşi, dar au riscat inutil. Există mai multe feluri de a face lucrurile astea. Important nu e să ucizi nu ştiu câte sute sau să fii tu însuţi ucis. Important e ca armata irakiană să fie permanent neliniştită, să-i fie frică mereu, să asigure escorta tuturor ofiţerilor care merg dintr-un loc în altul, să nu doarmă niciodată în pace.

— Uitaţi ce e, domnule englez, ştiu că aveţi intenţii bune, dar bănuiesc că sunteţi obişnuit cu asemenea lucruri şi chiar vă pricepeţi la ele. Eu nu sunt. Irakienii ăştia sunt un popor crud şi sălbatic. Îi cunoaştem de multă vreme. Dacă o să facem aşa cum spuneţi, or să urmeze represalii.

— E la fel ca într-un viol, domnule Al-Khalifa.

— Un viol?

— Când o femeie urmează să fie violată, poate să lupte sau să cedeze. Dacă e docilă, o să fie violată, probabil bătuta şi, poate, ucisă. Dacă se zbate, o să fie violată, în mod sigur bătută şi, poate, ucisă.

— Kuweitul e femeia, iar Irakul violatorul. Asta o ştiu deja. Dar la ce bun să ripostăm?

— Pentru că mai urmează şi o zi de mâine. Mâine Kuweitul se va privi în oglindă. Fiul dumneavoastră va vedea chipul unui războinic.

Ahmed Al-Khalifa rămase mult timp cu privirea aţintită asupra

englezului cu tenul măsliniu şi cu barbă, după care spuse:

— Şi tatăl lui la fel... Alah să se milostivească de poporul meu. Ce doriţi? Bani?

— Mulţumesc, nu. Am bani.

Avea, de fapt, zece mii de dinari luaţi de la ambasadorul din Londra, acesta la rândul lui scoţându-i din Banca Kuweitului aflată la intersecţia dintre strada Baker şi strada George.

— Am nevoie de case în care să pot să stau. Şase la număr...

— Nici o problemă. Sunt deja mii de apartamente abandonate...

— Nu apartamente, ci vile izolate. Apartamentele au vecini, însă nimeni n-o să se ocupe de un amărât care a fost angajat să aibă grijă de o vilă abandonată.

— O să le găsesc.

— Îmi trebuie şi acte de identitate kuweitiene cât mai autentice. Trei seturi. Unul pentru un medic kuweitian, un al doilea pentru un contabil indian şi un al treilea pentru un grădinar din afara oraşului.

— În regulă. Am prieteni la Ministerul de Interne şi cred că deţin în continuare controlul tipografiilor care produc acte de identitate. Cum rămâne cu fotografiile de pe ele?

— Pentru grădinar găsiţi un bătrân de pe stradă şi plătiţi-l. Pentru medic şi contabil alegeţi doi oameni dintre angajaţii dumneavoastră care să semene cât de cât cu mine, dar care să fie proaspăt raşi. Din câte ştim, fotografiile pe aici, prin zonă, sunt extrem de proaste. În al treilea rând, maşinile. Vreau să fie tot trei. O maşină albă obişnuita, de genul celor folosite pentru excursiile cu familia, un jeep şi o camionetă veche şi prăpădită. Toate trebuie să stea în garaje încuiate şi să aibă numere de înmatriculare noi.

— Foarte bine, se va face. De unde o să luaţi actele de identitate, cheile de la garaje şi cele de la case?

— Ştiţi unde este cimitirul creştin?

Al-Khalifa se încruntă.

— Am auzit de el, dar n-am fost niciodată acolo. De ce?

— E pe drumul spre Jahra, în Sulaibikhat, destul de aproape de principalul cimitir musulman. Are o poartă obişnuită şi o plăcuţă pe care scrie: PENTRU CREŞTINI. Majoritatea pietrelor funerare sunt ale unor libanezi sau sirieni, dar sunt şi câţiva filipinezi sau chinezi. În capătul opus intrării, în colţul din dreapta, se află mormântul unui marinar din flota comercială pe nume Shepton. Placa de marmură se mişcă uşor, iar sub ea am scobit o adâncitură în pietriş. Lăsaţi-le acolo. Dacă aveţi vreun mesaj, depuneţi-l tot acolo. O dată pe săptămână verificaţi mormântul, ca să vedeţi dacă nu v-am lăsat eu vreun mesaj.

Al-Khalifa clătină din cap cu o expresie buimacă.

— Nu sunt făcut pentru asemenea lucruri.

Mike Martin se făcu nevăzut, pierzându-se în şuvoiul de oameni care înţesau străzile şi aleile înguste din cartierul Bneid-Al-Qar. Cinci zile mai târziu sub piatra de mormânt a marinarului Shepton găsi trei seturi de acte de identitate, trei seturi de chei de garaj cu adresele aferente, trei seturi de chei de contact şi şase seturi de chei de casă, având ataşate pe o bucată de carton adresa fiecăreia.

După două zile un camion irakian care se întorcea în oraş de pe terenul petrolifer Umm Gudayr fu făcut ţăndări deoarece trecuse peste ceva.

Şeful pentru Orientul Mijlociu al CIA, Chip Barber, se afla deja la Tel Aviv de două zile când auzi telefonul din biroul care-i fusese pus la dispoziţie în incinta Ambasadei Americane. La celălalt capăt al firului era şeful pentru America.

— E-n regulă, Chip. Tipul s-a întors. Am aranjat o întâlnire pentru ora patru. În felul ăsta o să ai timp să prinzi ultimul zbor care decolează de pe Ben Gurion în direcţia Stateside. Băieţii au zis că or să treacă pe la birou să te ia.

Cel care dăduse telefon se afla în afara ambasadei şi vorbea doar în termeni generali, în caz că discuţia lor ar fi fost interceptată. Lucru cât se poate de adevărat, numai că singurii care o interceptaseră erau israelienii, care, oricum, ştiau despre ce era vorba. Sus-amintitul „tip” era generalul Yaacov „Kobi” Dror, şeful Mossadului; biroul era chiar sediul ambasadei, iar băieţii erau doi dintre oamenii de încredere ai lui Dror, care îşi făcură apariţia într-o maşină ca toate celelalte la ora trei şi zece.

Barber îşi zise că era neobişnuit să ai nevoie de cincizeci de minute ca să ajungi de la ambasadă la sediul Mossadului, situat într-un bloc turn construit pentru birouri, pe nume Hadar Dafha, care se afla pe bulevardul Regele Saul.

Însă întrevederea nu urma să aibă loc acolo. Maşina luă viteză şi se îndreptă spre nord, trecând pe lângă aerodromul militar Sde Dov, până când ajunse pe şoseaua de centură care mergea spre Haifa.

La mică distanţă de Herzlia se află o ministaţiune cu un hotel căruia i se spune pur şi simplu The Country Club. E un loc unde câţiva israelieni, dar în principal evrei de peste hotare, vin ca să se destindă şi să se bucure de numeroasele facilităţi balneoclimaterice şi nu numai, pe care le pune la dispoziţie hotelul. Aceşti oameni fericiţi îşi ridică foarte rar privirile spre colina care străjuieşte ministaţiunea.

Dacă ar face-o mai des, poate că ar vedea undeva, în vârf, o clădire frumoasă care se înalţă în voie şi de la fereastra căreia privitorul poate avea o imagine de basm a ţinutului şi a apelor mării. Iar dacă ar întreba ce se află acolo, i s-ar răspunde că e vorba de

reşedinţa de vară a prim-ministrului.

Ce-i drept, prim-ministrului Israelului i se permite să vină în acest loc (fiind unul dintre foarte puţinii oameni care se bucură de acest privilegiu), dar, departe de a fi o reşedinţă personală, el adăposteşte centrul de instrucţie al Mossadului, cunoscut în interiorul organizaţiei drept Midrasha.

Yaacov Dror îi primi pe cei doi americani în biroul său de la ultimul etaj, o încăpere luminoasă în care instalaţia de aer condiţionat funcţiona din plin. Era un bărbat scund şi voinic, îmbrăcat, ca mai toţi funcţionarii israelieni, într-o cămaşă cu mânecă scurtă şi deschisă larg la gât, care-şi fuma raţia clasică de şaizeci de ţigări pe zi.

Lui Barber îi păru bine că exista aer condiţionat, fiindcă fumul de ţigară îi înnebunea sinusurile.

Şeful spionajului israelian se ridică de la masa de lucru şi înaintă fără grabă.

— Chip, bătrânul meu prieten, cum îţi mai merge?

Îl strânse zdravăn în braţe pe americanul mai înalt. Îi plăcea să interpreteze rolul acesta de om prietenos din fire, dar toată lumea ştia că juca teatru. În misiunile în care fusese agent coordonator, sau *katsa,* se arătase a fi pe cât de inteligent, pe atât de periculos.

Chip Barber îi răspunse la salut. Cei doi aveau întipărit pe figură câte un zâmbet care le redeştepta amintiri de demult, deşi nu trecuseră chiar *atât* de mulţi ani de când un tribunal american îl condamnase la ani grei de închisoare pe un anume Jonathan Pollard din serviciul de informaţii al Marinei pentru spionaj în favoarea Israelului; era un fapt cunoscut că operaţiunea efectuată împotriva Americii fusese condusă chiar de afabilul Kobi Dror.

După zece minute de amabilităţi, trecură la problema care-i preocupa. Irakul.

— Dă-mi voie să-ţi spun, Chip, că, din punctul meu de vedere, procedaţi corect, declară Dror.

Îi turnă musafirului său încă o ceaşcă de cafea care avea să-l ţină treaz câteva zile. După ce îşi strivi şi al treilea muc de ţigară într-o scrumieră mare de sticlă, Barber încercă să nu mai respire, dar, până la urmă, se văzu nevoit să renunţe.

— Dacă o să trebuiască să intrăm, spuse el, în caz că individul nu pleacă din Kuweit, iar noi trebuie să intrăm peste el, o să începem cu forţa aeriană.

— Sigur.

— Şi o să ne concentrăm asupra armelor de distrugere în masă. Iar asta e şi în interesul vostru, Kobi. Aşa că avem nevoie de cooperare.

— Chip, de ani de zile studiem armele acelea. Ce naiba, am şi uitat de câte ori v-am atras atenţia cu privire la ele. Pentru cine crezi

că sunt pregătite toate gazele toxice şi armele bacteriologice? Pentru noi. Am obosit spunând la toată lumea şi nu ne-a băgat nimeni în seamă. Acum nouă ani, când i-am făcut praf generatoarele nucleare de la Osirak şi l-am dat înapoi cu zece ani în munca de cercetare pentru fabricarea bombei atomice, lumea ne-a condamnat. Valabil şi pentru America…

— A fost o treabă de ochii lumii, o ştim cu toţii.

— Da, dar vezi tu, Chip, acum e vorba de soldaţi americani în carne şi oase, nu mai e nimic de ochii lumii. Sunt soldaţi americani care ar putea să moară.

— Încep să-ţi recunosc paranoia, Kobi.

— Pe dracu'. Ştii ce? Nouă ne convine ca voi să le distrugeţi uzinele de fabricare a gazelor toxice, centrele de cercetare atomică şi laboratoarele bacteriologice. Ne convine de minune. Unde mai pui că nici măcar nu trebuie să ne băgăm nasul, fiindcă acum Unchiul Sam are aliaţi arabi. În cazul ăsta, vreau să ştiu, cine se plânge? Nu Israelul. V-am transmis tot ce am avut legat de programele lui secrete de înarmare. Absolut tot. Şi nu ne-am dat înapoi.

— Avem nevoie de mai mult, Kobi. De acord, poate că am neglijat Irakul în aceşti ultimi trei ani. A trebuit să ne batem capul cu Războiul Rece. Acum la ordinea zilei a ajuns Irakul şi n-avem marfa necesară. Avem nevoie de informaţii; nu de bârfe aflate la colţ de stradă, ci de lucruri serioase, verificate şi obţinute de la cel mai înalt nivel cu putinţă. Aşa că dă-mi voie să te întreb pe şleau: nu aveţi pe nimeni infiltrat sus de tot în ierarhia irakiană şi care să lucreze pentru voi? Avem de pus nişte întrebări şi ne trebuie răspunsuri. Suntem gata să băgăm mâna în buzunar, ştim regulile.

În birou se aşternu liniştea timp de câteva secunde. Kobi Dror îşi studie capătul propriei ţigări. Ceilalţi doi ofiţeri superiori îşi coborâră ochii pe masa din faţa lor.

— Chip, rosti încet Dror, îţi dau cuvântul meu. Dacă am coordona un agent infiltrat pe coridoarele puterii de la Bagdad, ţi-aş spune. Ţi-aş da tot ce am. Crede-mă, nu am nimic…

Ulterior generalul Dror avea să-i explice furibundului prim-ministru Itzhak Shamir că la ora la care rostise acele cuvinte nu minţise. Dar, realmente, ar fi trebuit să-i pomenească de Jericho.

Capitolul 6

Mike Martin îl văzu primul pe băiatul care, altminteri, ar fi murit chiar în ziua aceea. Se afla la volanul camionetei lui vechi, plină de pete şi mâncată de rugină, transportând o grămadă de pepeni pe care îi cumpărase de la una din fermele de lângă Jahra, când văzu capul acoperit cu o pânză albă iţindu-se din spatele unei grămezi de moloz de pe marginea drumului. În acelaşi timp observă vârful de la ţeava puştii pe care o avea tânărul înainte de a dispărea şi ea la loc.

Camioneta i se dovedise de mare folos. Ceruse de la bun început un vehicul ca vai de lume fiindcă ghicise că, mai devreme sau mai târziu (şi se părea că mai devreme, după cum stăteau lucrurile), irakienii vor începe să confişte maşinile mai arătoase, ca să le folosească ei.

Se uită în oglinda retrovizoare, apăsă pe frână şi ieşi de pe drumul dinspre Jahra. În spatele lui se profila un camion militar plin cu soldaţi din Armata Populară.

Tânărul kuweitian luase la ţintă vehiculul şi tocmai încerca să-l facă să rămână în cătarea puştii când o mână îi acoperi gura, iar o a doua îi smulse arma din strânsoare.

— Parcă n-aş crede că ţii morţiş să mori azi, ce zici? şopti o voce în urechea tânărului.

Camionul trecu pe lângă el şi momentul de a-şi încerca norocul se duse, ca şi cum n-ar fi fost. Băiatul era şi aşa destul de speriat de ceea ce voise să facă; acum arăta de-a dreptul înfricoşat.

După ce vehiculul militar se îndepărtă, mâinile care-l imobilizaseră îşi slăbiră strânsoarea. Tânărul se smuci cu un gest şi căzu pe spate. Deasupra lui se afla un beduin înalt, bărbos şi cu o expresie destul de aspră.

— Cine eşti? mormăi el.

— Cineva care are atâta minte încât să ştie că nu-i bine să ucizi un irakian când mai sunt douăzeci în acelaşi camion. Unde-i maşina cu care aveai de gând să dispari?

— Acolo, răspunse băiatul, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani şi se străduia de zor să-şi lase barbă pentru prima dată în viaţă.

Nu era o maşină, ci un scuter aflat la mai puţin de douăzeci de metri şi lăsat lângă un pâlc de copaci. Beduinul scoase un oftat. Lăsă din mână puşca, o armă veche de tip Lee Enfield 303, pe care probabil că tinerelul o cumpărase de la un magazin de vechituri şi se îndreptă cu el cu tot spre camionetă.

Parcurse cu maşina scurta distanţă până la grămada de pietre şi ascunse puşca sub pepeni. Apoi ajunse la scuter, îl ridică şi-l aruncă

peste fructele mari dintre care câteva crăpară.

— Urcă înăuntru, spuse el.

Merseră împreună până dădură de un loc liniştit de lângă portul Shuwaikh şi se opriră.

— Ce naiba aveai de gând? întrebă beduinul.

Băiatul îşi aţinti ochii pe unul din geamurile laterale, pătate de excremente de muşte. Mai avea puţin şi plângea, iar buzele îi tremurau.

— Mi-au violat sora. Era asistentă medicală… la Spitalul Al Adan. Au fost patru. Au distrus-o.

Beduinul încuviinţă din cap.

— Or să mai fie multe lucruri din astea, rosti el. Şi zici că vrei să ucizi irakieni?

— Da, cât mai mulţi. Înainte să mor.

— Vezi tu, figura tocmai asta e, să nu mori. Iar dacă vrei într-adevăr să faci ce-ai zis, cred că ar fi bine să mă ocup de tine puţin. Altminteri, n-o să rezişti nici o zi.

Băiatul pufni dispreţuitor.

— Beduinii nu se luptă.

— Ai auzit vreodată de Legiunea Arabă?

Băiatul nu scoase o vorbă.

— Dar de prinţul Faisal şi de revolta arabă de dinaintea ei? Toţi au fost beduini. Ia spune-mi, mai sunt din ăştia ca tine?

Se dovedi că băiatul era student la drept şi că urma cursurile Universităţii din Kuweit înainte de invazie.

— Suntem cinci cu toţii şi vrem acelaşi lucru. Iar eu am ales să încerc primul.

— Memorează adresa asta, îi spuse beduinul, indicându-i o vilă de pe o străduţă discretă din Yarmuk.

Băiatul reţinu greşit de două ori, însă pe urmă o învăţă, iar Martin îl puse s-o repete de douăzeci de ori.

— Diseară la şapte. O să fie deja întuneric, dar stingerea obligatorie e abia la zece, când intră în vigoare şi interdicţia de circulaţie. Sosiţi pe rând. Parcaţi la cel puţin două sute de metri, iar restul distanţei mergeţi pe jos. Intraţi din două în două minute. Poarta principală şi uşa de la intrare or să fie deschise.

Îl însoţi cu privirea pe tânărul care se îndepărtă cu scuterul şi scoase un oftat. Destul de slabă mişcarea, îşi zise el, dar, deocamdată, asta este tot ce am.

Grupul de tineri îşi făcu apariţia la timp. Martin se postase pe un acoperiş plat de pe cealaltă parte a străzii şi-i studia. Erau neliniştiţi şi nesiguri, se uitau peste umăr, se năpusteau în relativa siguranţă a gangurilor şi după un timp ieşeau din nou la iveală. Era clar că văzuseră prea multe filme cu Humphrey Bogard. După ce

intrară cu toţii, Martin aşteptă încă zece minute, însă nu apăru nimeni din cadrul securităţii irakiene. Se dădu jos de pe acoperiş, traversă strada şi intră în casă pe uşa din spate. Tinerii stăteau în camera de zi cu lumina aprinsă şi cu perdelele date în lături. Erau patru băieţi şi o fată, toţi întunecaţi la faţă şi gata de acţiune.

Când Martin intră pe la bucătărie, ei tocmai îşi aţintiseră privirile spre uşa dinspre vestibul. Aveau impresia că era în acelaşi timp în mai multe locuri. Tinerii abia reuşiră să-l zărească înainte ca el să întindă mâna şi să stingă lumina.

— Trageţi perdelele, şopti el.

Fata se conformă, lăsând să se înţeleagă că era un lucru prea mărunt pentru a fi făcut de un băiat. După câteva clipe Martin aprinse din nou lumina.

— Nu staţi niciodată într-o cameră luminată, cu perdelele date în lături, spuse el. N-aveţi voie să fiţi văzuţi împreună.

Îşi împărţise cele şase reşedinţe în două grupuri. În patru dintre ele trăia, mutându-se dintr-una în alta fără o ordine anume. De fiecare dată când pleca dintr-un loc, lăsa câte un semn de recunoaştere numai pentru el – o frunzuliţă lipită de tocul uşii, o cutie de conserve pe treptele de la intrare. Dacă vreunul din ele ar fi lipsit şi-ar fi dat seama că i se făcuse o vizită în absenţă. În celelalte două depozitase „sculele”, sau cel puţin jumătate din ele, după ce le adusese din ascunzătoarea din inima deşertului. Casa pe care o alesese pentru întâlnirea cu studenţii era cea mai neînsemnată dintre toate şi din clipa aceea nu mai avea de gând să doarmă acolo.

Musafirii lui erau cu toţii studenţi, cu excepţia unuia singur, care lucra la o bancă. Martin îi puse să se prezinte.

— Acum aveţi nevoie de nume noi, spuse el, dându-le cinci identităţi diferite. Iar numele acestea nu le mai spuneţi nimănui, dar absolut *nimănui.* Nici prietenilor, nici fraţilor, nici părinţilor, în felul acesta, când or să fie folosite, fiecare dintre voi o să ştie că mesajul vine de la cineva din grup.

— Şi noi cum îţi zicem? îl întrebă fata care tocmai devenise „Rana”.

— Beduinul, spuse Martin. E suficient. Ia spune-mi tu, care e adresa?

Tânărul pe care îl indică Martin căzu pe gânduri, după care dădu la iveală un petic de hârtie. Beduinul i-l luă imediat.

— Fără fiţuici. Memoraţi totul. Chiar dacă Armata Populară e o adunătură de proşti, poliţia secretă e cu totul altfel. Dacă te percheziţionează cineva, cum explici chestia asta?

Îi puse şi pe ceilalţi trei, care-şi notaseră adresa pe câte o hârtiuţă, să-i dea foc.

— Cât de bine vă cunoaşteţi oraşul?

— Destul de bine, răspunse cel mai mare dintre tineri, funcţionarul de bancă de douăzeci şi cinci de ani.

— Nu-i de ajuns. Mâine duceţi-vă şi cumpăraţi hărţi pe care să fie toate străzile. Tociţi-le ca şi cum aţi da examen pe ele. Băgaţi la cap toate străzile şi străduţele, toate aleile, parcurile şi pieţele, toate bulevardele şi căile, toate clădirile publice importante, toate moscheile şi cimitirele. Aţi aflat că nu peste multă vreme or să fie scoase plăcuţele pe care sunt scrise numele străzilor?

Cei cinci dădură din cap. După cincisprezece zile de la invazie, trecând peste şocul iniţial, kuweitienii începuseră o formă de rezistenţă pasivă sau, altfel spus, de nesupunere civilă. Fusese o mişcare spontană şi necoordonată, iar prima decizie fusese cea a desfiinţării plăcuţelor cu denumirile străzilor. Şi cum Kuweit City era un oraş extrem de complicat, fără aceste plăcuţe el se transforma într-un veritabil labirint.

Patrulele irakiene începuseră să se rătăcească din ce în ce mai des, iar pentru membrii poliţiei secrete găsirea adresei unui suspect era un coşmar. La principalele intersecţii din oraş, în timpul nopţii, indicatoarele fuseseră fie smulse, fie orientate în direcţie inversă.

În acea primă seară Martin le ţinu celor cinci un curs de două ore despre măsurile obligatorii de securitate. Le spuse că trebuiau să aibă o variantă plauzibila pentru toate deplasările şi întâlnirile, că nu aveau voie să aibă asupra lor hârtii compromiţătoare, că era bine să-i trateze pe soldaţii irakieni cu un respect învecinat cu deferenţa şi că le era interzis să aibă cea mai mică încredere în cineva.

— De acum încolo fiecare dintre voi are două identităţi. Prima este cea iniţială, pe care o ştie toată lumea, indiferent că sunteţi studenţi sau lucraţi la bancă. Sunteţi politicoşi, atenţi, inocenţi, inofensivi şi respectaţi toate legile. Irakienii or să vă lase în pace fiindcă nu prezentaţi nici un pericol pentru ei. Nu le insultaţi ţara, drapelul sau conducătorul. Nu intraţi în vizorul celor din AMAM. Sunteţi liberi şi rămâneţi în viaţă. Cea de-a doua identitate iese la suprafaţă doar din când în când, atunci când aveţi de îndeplinit o misiune. Şi atunci o să rămâneţi în viaţă, dar o să fiţi versaţi şi periculoşi.

Martin îşi continuă prelegerea, învăţându-i cum să se pregătească pentru o întâlnire.

— Veniţi mai devreme decât ora fixată şi parcaţi ceva mai departe. Ascundeţi-vă undeva în umbră sau în întuneric. Staţi douăzeci de minute şi aşteptaţi. Uitaţi-vă la casele din jur. Verificaţi dacă nu apare vreun cap iţindu-se de pe vreun acoperiş şi dacă nu vi se întinde vreo cursă. Ciuliţi urechile la eventualele sunete scoase de cizmele unui soldat care merge pe undeva prin apropiere sau de zăngănitul unei arme, faceţi ochii mari, poate observaţi pe cineva care

şi-a stins ţigara.

Celor cinci li se dădu drumul în timp util din casă, înainte de începerea perioadei de interdicţie de circulaţie. Erau cu toţii dezamăgiţi.

— Şi cu invadatorii cum rămâne? Când începem să-i curăţăm?

— Când o să ştiţi cum.

— Acum nu putem face nimic?

— Cum se deplasează irakienii? Merg pe jos? Mărşăluiesc?

— Nu, au camioane, furgonete, jeepuri şi maşini furate, răspunse studentul la drept.

— Iar vehiculele astea au rezervoare de benzină care se deschid foarte uşor, spuse beduinul. Vă trebuie doar nişte zahăr, câte douăzeci de bucăţi pentru fiecare rezervor. Se dizolvă în benzină, trece prin carburator şi, din cauza căldurii din motor, se transformă în caramel. Chestie care distruge motorul. Dar aveţi grijă să nu vă prindă. Lucraţi câte doi şi după ce se întunecă. Unul stă de pază, celălalt toarnă zahărul. Aveţi grijă să închideţi rezervorul la loc, nu durează decât zece minute. Faceţi rost de bucăţi de placaj, zece pe zece, de care să fixaţi câteva cuie. Fiţi atenţi să nu vă vadă nimeni că le căraţi, eventual ascundeţi-le sub veşmintele astea largi. Daţi-le drumul uşor şi împingeţi-le cu vârful pantofului lângă roata din faţă a celui mai apropiat vehicul care staţionează. Altceva. Cum Kuweit City e un oraş plin de şobolani, înseamnă că sunt o mulţime de magazine care vând otravă contra lor. Cumpăraţi din aceea albă, pe bază de stricnină, apoi luaţi nişte drojdie de la brutărie. Amestecaţi-o cu otrava şi folosiţi mănuşi de cauciuc pe care pe urmă le distrugeţi. Coaceţi pâinea în cuptorul din bucătărie, dar numai când sunteţi singuri acasă.

Studenţii se uitară la el cu gura căscată.

— Trebuie să le-o dăm irakienilor?

— Nu, trebuie doar să le căraţi la vedere, pe scutere sau în partea din spate a maşinilor. Or să vă oprească la barajele rutiere şi or să vi le fure. Ne întâlnim tot aici peste şase zile.

După patru zile camioanele irakiene începură să se strice. Unele fură remorcate ca să nu blocheze drumul, altele pur şi simplu abandonate unde erau. Recolta era de şase camioane de mare tonaj şi patru jeepuri. Mecanicii descoperiră cauza defecţiunilor, dar nu-şi putură explica defel cine îşi vârâse nasul şi când. O serie de cauciucuri explodară, după care la sediul trupelor de securitate fură aduse diverse bucăţi de placaj împănate cu cuie, făcându-i pe ofiţerii de serviciu să spumege şi să-i ia la bătaie pe câţiva kuweitieni ridicaţi de pe stradă la nimereală.

Spitalele începură totodată să se umple de soldaţi cărora li se făcuse rău şi care prezentau aceleaşi simptome: vărsături şi dureri de stomac. Dat fiind că propria lor armată aproape că nu le asigura nici

un fel de raţii şi că soldaţii se obişnuiseră să trăiască de pe o zi pe alta la barajele rutiere sau în adăposturile de piatră improvizate pe marginea drumurilor, se presupunea că băuseră apă poluată.

La un moment dat însă, un laborant kuweitian de la Spitalul Amiri din Dasman făcu o analiză a vomei unuia dintre irakieni, ducându-se apoi la şeful de secţie, într-o stare de maximă nelinişte.

— A mâncat otravă de şobolani, domnule profesor, dar zice că de trei zile n-a pus nimic în gură, în afară de pâine şi fructe.

Profesorul se arătă, la rândul lui, nedumerit.

— Pâine făcută de irakieni la ei la cazarmă?

— Nu, de vreo câteva zile au încetat livrările. Au luat-o de la băiatul unui brutar kuweitian aflat în trecere.

— Unde sunt mostrele?

— În laborator. Am zis că e bine să le vedeţi şi dumneavoastră mai întâi.

— Întocmai, ai procedat foarte bine. Distruge-le imediat. Şi n-ai văzut nimic, ai înţeles?

Profesorul se întoarse la el în birou, clătinând din cap. Otravă de şobolani, cine dracu' se gândise la aşa ceva?

Comisia Meduza se reuni din nou pe 30 august, întrucât expertul în bacteriologie de la Porton Down avea convingerea că descoperise tot ce se putea la momentul respectiv despre programul irakian de arme bacteriologice, aşa cum era el – sau cum părea să fie – în perioada pe care o traversau.

— Mă tem că nu avem o recoltă foarte bogată, le spuse doctorul Bryant celor care se adunaseră să-l asculte. Principalul motiv este că studiul bacteriologiei poate fi întreprins cu succes în orice laborator veterinar sau de medicină legală, folosindu-se exact aceeaşi aparatură ca în toate laboratoarele de cercetări chimice, fără ca autorizaţia de export să ne poată lumina în vreun fel. Vedeţi dumneavoastră, majoritatea produselor sunt în folosul omenirii, pentru găsirea de leacuri împotriva anumitor boli şi nicidecum pentru răspândirea lor. Nimic mai normal decât dorinţa unei ţări în curs de dezvoltare de a studia frigurile galbene, beri-beri, malaria, holera, tifosul sau hepatita. Sunt boli omeneşti foarte frecvente. Pe de altă parte, există o serie de boli specifice animalelor, pe care e firesc să vrea să le cerceteze colegii veterinari.

— Cu alte cuvinte, nu avem cum să stabilim dacă la ora asta Irakul are sau nu un sistem de fabricare a armei bacteriologice, nu? întrebă Sinclair de la CIA.

— Practic, nu avem, răspunse Bryant. Documentele arată că în 1974, când, ca să zic aşa, Saddam Hussein încă nu ajunsese la tron…

— Era vicepreşedinte şi avea în mâna lui mai multă putere

decât cel de pe tron, îl întrerupse Terry Martin.

Bryant se fâstâci uşor.

— Da, mă rog… Irakul a semnat un contract cu Institutul Merieux din Paris, urmând ca acesta să le pună la punct un program de cercetare bacteriologică. Se presupunea că era pentru studierea bolilor la animale şi nu e exclus să fi fost, realmente, aşa ceva.

— Cum rămâne cu poveştile despre culturile de antrax şi folosirea lor împotriva oamenilor? întrebă americanul.

— Ei bine, e posibil să fie adevărate. Antraxul e o boală extrem de puternică. Ea atacă îndeosebi vitele şi alte animale, dar îi poate infecta şi pe oameni dacă ating sau consumă produse din surse infestate. Poate că unii dintre domniile voastre mai ţin minte experimentul efectuat de guvernul englez pe insula Gruinard din Hebride în timpul celui de-al doilea război mondial. A fost tot pe bază de antrax şi nu s-a reuşit nici până în ziua de azi o localizare deplină.

— Chiar aşa rău a fost? Bine, dar de unde poate să ia Hussein toate lucrurile astea?

— Exact aici e buba, domnule Sinclair. Nu prea poţi să te duci la un laborator de renume din America sau Europa şi să spui: „Puteţi să-mi daţi şi mie nişte culturi frumoase de antrax, ca să le arunc asupra oamenilor?” Oricum, nici măcar n-ar avea nevoie. Animale şi mai ales vite îmbolnăvite există peste tot în Lumea a Treia. Ajunge dacă eşti atent la izbucnirea unei epidemii şi cumperi câteva carcase infestate. Iar chestia asta n-ar avea cum să reiasă din nici un fel de statistici guvernamentale.

— Cu alte cuvinte, ar putea deja să aibă bombe sau proiectile în care să se afle germenii acestei culturi, dar n-avem cum să ştim. Aşa se prezintă lucrurile? întrebă sir Paul Spruce, gata să ia notiţe.

— Cam în felul acesta, recunoscu Bryant. Însă asta a fost partea rea a situaţiei. Partea bună e că mă îndoiesc că o asemenea metodă ar fi de folos în faţa unei armate aflate în plin proces de deplasare. Bănuiesc că, dacă te trezeşti cu trupe care se îndreaptă spre tine şi nu-ţi sunt aliate, lucrul pe care ai de gând să-l faci este să le opreşti înaintarea.

— Într-adevăr, aşa este, confirmă Sinclair.

— Ei bine, antraxul nu te ajută. El nu face decât să impregneze solul, dacă este lansat de undeva de la înălţime, de deasupra trupelor de care vorbeam. Tot ce creşte pe solul acela – iarbă, fructe, legume – se infestează, fără discuţie. Prin urmare, vitele care pasc iarba se curăţă, iar persoanele care consumă carnea, beau laptele sau umblă cu băligarul acestor vite se îmbolnăvesc la rândul lor. Numai că deşertul nu este deloc un vehicul bun pentru culturile de acest gen. Presupun că soldaţii noştri vor consuma hrană preambalată şi vor bea apă îmbuteliată, nu?

— Mda, deja o fac, spuse Sinclair.

— Atunci lucrul acesta n-o să aibă nici un efect, în afară de cazul că ar inhala sporii. Boala trebuie să pătrundă în organismul uman prin ingerare şi să fie afectaţi fie plămânii, fie tractul digestiv. Iar dacă ne gândim şi la pericolul legat de gazul toxic, cred că oricum oamenii noştri or să aibă masca de gaze pe figură, aşa e?

— Ăsta e planul nostru, domnule, întocmai.

— Şi al nostru, adăugă sir Paul.

— Atunci zău că nu văd de ce antraxul, spuse Bryant. Pe de o parte, n-o să-i oprească pe soldaţi, aşa cum ar face-o nişte gaze toxice, pe de alta, cei care s-ar molipsi ar putea fi vindecaţi cu antibiotice puternice. Vedeţi dumneavoastră, există o aşa-numită perioada de incubaţie. E posibil ca soldaţii să câştige războiul şi abia pe urmă să se îmbolnăvească. Sincer să fiu, e vorba mai degrabă de o armă teroristă decât de una militară. Ei bine, dacă aţi deşerta o fiolă de concentrat de antrax în rezerva de apă a unui oraş, aţi putea declanşa o catastrofă epidemică a cărei întindere ar face inutile eforturile serviciilor medicale. Dar, dacă aţi avea de gând să le veniţi de hac unor oameni care se luptă în deşert, mai eficient ar fi folosirea unuia dintre gazele paralizante. Acţionează rapid şi sunt invizibile.

— În cazul acesta, dacă Saddam deţine un laborator de producere a armamentului bacteriologic, nu avem nici un indiciu despre locul unde s-ar afla? întrebă sir Paul Spruce.

— Dacă aş fi în locul domniilor voastre, aş verifica la toate colegiile şi institutele veterinare din Occident, urmărind dacă au existat în ultimii zece ani profesori vizitatori sau delegaţii care s-au deplasat în Irak. Întrebaţi-i pe toţi cei care au fost acolo dacă au observat vreo instalaţie unde accesul era cu desăvârşire interzis şi unde fusese instituită o carantină draconică. Dacă aflaţi că ar fi existat aşa ceva, să ştiţi că acela e locul pe care-l căutaţi, spuse Bryant.

Sinclair şi Palfrey îşi notau de zor în carneţele. Încă o muncă pentru agenţii de teren.

— Dacă eforturile în direcţia asta dau greş, conchise Bryant, nu vă rămâne decât să mergeţi pe filiera informaţiilor individuale. Un savant irakian în domeniu care a plecat din ţară şi s-a stabilit în Occident. Experţii în bacteriologie nu sunt foarte mulţi la număr şi au o comunitate a lor, destul de restrânsă, cam ca un sat în creierul munţilor. De obicei, suntem la curent cu ceea ce se petrece la noi în ţară, ba chiar şi într-o dictatură ca Irakul. Dacă Saddam dispune de aşa ceva, atunci un asemenea om ar putea şti unde este amplasată.

— Ei bine, vă suntem profund recunoscători, domnule doctor Bryant, spuse sir Paul, în timp ce se ridicau cu toţii. Oamenii de acţiune din guvernele noastre au iarăşi de lucru, nu, domnule Sinclair? Am auzit că, peste două săptămâni şi celălalt coleg al nostru de la

Porton Down, domnul doctor Reinhart, va fi în măsură să ne prezinte concluziile domniei sale legate de gazele toxice. Aşa stând lucrurile, domnilor, bineînţeles că vom ţine legătura. Vă mulţumesc pentru participare.

Grupul din deşert stătea cuminte, privind zorile care se ridicau încet deasupra dunelor de nisip. Când ajunseră la casa beduinului, tinerii nu-şi dăduseră seama că avea să-i aştepte o noapte întreagă în aer liber şi fuseseră convinşi că aveau, pur şi simplu să asiste la o nouă predică.

Nu-şi aduseseră nici un fel de haine călduroase, iar nopţile în deşert sunt aspre chiar şi la sfârşitul lui august. Tinerii clănţăneau din dinţi, tremurau şi se gândeau cum aveau să le explice părinţilor neliniştiţi ce se întâmplase. Fuseseră prinşi unde nu trebuia de ora la care intra în vigoare interdicţia de circulaţie? Atunci de ce nu telefonaseră? Fuseseră stricate telefoanele… altă scuză mai bună nu aveau.

Trei dintre cei cinci se întrebau dacă făcuseră o alegere corectă, însă era prea târziu ca să mai dea înapoi. Beduinul le spusese că venise vremea să treacă la acţiune şi-i dusese la o parcare mărginaşă la vreo două străzi depărtare. Ieşiseră din oraş, părăsiseră drumul principal şi intraseră în plin deşert înainte de ora limită. Din clipa aceea nu-i mai văzuse nimeni.

Merseseră spre sud vreo treizeci de kilometri, străbătând întinderea de nisip, până ajunseseră pe un drum îngust despre care bănuiau că făcea legătura între terenul petrolifer de la Manageesh, situat undeva la vest şi şoseaua de centură de la est. Ştiau cu toţii că terenurile intraseră în stăpânirea irakienilor şi că principalele căi de acces erau împânzite de patrule. Undeva mai la sud fuseseră staţionate şaisprezece divizii ale Armatei şi ale Gărzii Republicane, cu faţa spre Arabia Saudită şi spre fluxul din ce în ce mai intens de americani care se revărsau în această ţară. Cei cinci membri ai grupului erau neliniştiţi.

Trei dintre ei se întinseseră pe nisip, lângă beduin, privind drumul în lumina din ce în ce mai puternică. Era destul de îngust. Dacă două vehicule din sensuri diferite nu voiau să se ciocnească, erau nevoite să muşte cu cauciucurile din marginea de pietriş şi de o parte şi de alta.

Pe una din cele două benzi de circulaţie se afla o scândură în care fuseseră bătute mai multe cuie. Beduinul o luase de la el din camionetă şi o plasase acolo, acoperind-o cu un strat de săculeţe de pânză şi punându-i şi pe ceilalţi să toarne nisip peste ele, până când totul ajunsese să arate ca un simplu muşuroi de nisip adus de vulturi dinspre deşert.

Ceilalţi doi, funcţionarul de bancă şi studentul la drept, erau cercetaşi în dispozitiv. Fiecare ocupase câte o dună de nisip situată cam la o sută de metri de drum şi se uita după eventualele vehicule care se puteau apropia. Li se spusese să semnalizeze într-un fel anume dacă vedeau un camion irakian mare sau un număr de câteva camioane.

Imediat după şase dimineaţa studentul la drept dădu semnalul, iar acesta însemna „prea mulţi ca să facem faţă”. Beduinul trase de sfoara pe care o ţinea în mână, iar scândura alunecă de pe carosabil. La treizeci de secunde după aceea două camioane pline ochi cu soldaţi irakieni trecură pe lângă ei fără să păţească nimic. Beduinul se apropie în goană de drum, ca să aranjeze la loc scândură, săculeţele de protecţie şi nisipul.

După alte câteva minute fu rândul funcţionarului de la bancă să semnalizeze. De data asta era semnalul pe care îl aşteptau. În direcţia şoselei îşi făcu apariţia o maşină oficială care se îndrepta în goană spre terenul petrolifer.

Şoferului nu-i trecu prin cap să ocolească muşuroiul de nisip. Prinse cuiele cu roata din faţă şi nici nu fu nevoie de mai mult. Cauciucul se sparse, stratul care protejase scândura cu cuie se înfăşură în jurul roţii, iar maşina patină violent. Şoferul reuşi s-o stăpânească la timp, o repuse pe traiectoria normală şi se opri jumătate pe drum, jumătate pe margine. Partea care nu se afla pe carosabilul propriu-zis se împotmoli în nisip.

Şoferul se dădu jos de la volan, urmat îndeaproape de două persoane care coborâseră din spate, un maior şi un tânăr locotenent. Cei doi se răţoiră la şoferul care se văita neputincios şi arăta spre roată. Nu puteau să bage cricul sub ea, dat fiind unghiul imposibil în care se afla maşina.

Beduinul le murmură un „Staţi aici” elevilor lui care rămaseră cu gura căscată şi o luă de-a dreptul prin nisip, apropiindu-se de drum. Pe umărul drept ducea o pătură dintre cele care se pun pe cămile şi care aproape că îi acoperea braţul. Arboră un zâmbet larg şi-l salută pe maior.

— Salaam aleikhem, sayidi, maior. Văd că aveţi o problemă. Poate că reuşesc să vă fiu de folos. Oamenii mei se află la mică distanţă.

Maiorul fu pe punctul de a-şi duce mâna la revolver, dar apoi se destinse. Îi răspunse la salut şi dădu din cap.

— Aleikhem salaam, beduinule. Din cauza băligarului ăstuia de cămilă era să ieşim de pe drum.

— Va trebui să fie trasă înapoi, sayidi. Am mulţi fraţi.

Distanţa devenise mai mică de trei metri când beduinul îşi ridică braţul. Când ceruse pistoale-mitralieră sau puşti-mitralieră se

gândise la cele Heckler & Koch MP5 sau la Mini-Uzi. Cum însă acestea din urmă erau israeliene, nu aveai cum să le găseşti în Arabia Saudită şi nici chiar cele de tip M & K nu fuseseră disponibile. Neavând de ales, acceptase pistoalele-mitralieră Kalaşnikov AK-47, model rabatabil, produse de uzinele Omnipol din Cehoslovacia, cărora le detaşase patul rabatabil ca să introducă muniţia de război de calibrul 7.62. Nu avea nevoie de gloanţe care treceau prin ţinte şi se opreau cine ştie unde.

Trase aşa cum fusese instruit la SAS, două rafale, pauză, două rafale, pauză. Maiorul fu lovit drept în inimă de la nici trei metri distanţă. Roti uşor arma spre dreapta şi-l nimeri pe locotenent în coşul pieptului, făcându-l să se prăbuşească peste şoferul care tocmai voia să se ridice de la roata la care începuse să meşterească. În clipa în care acesta se îndreptă de şale, o a treia pereche de gloanţe îi străpunse pieptul, omorându-l pe loc.

Zgomotul împuşcăturilor păru să reverbereze printre dune, însă deşertul şi drumul erau cu desăvârşire pustii. Beduinul le făcu semn celor trei studenţi înspăimântaţi să iasă din ascunzătoare.

— Puneţi cadavrele la loc în maşină, le spuse el. Şoferul la volan, ceilalţi doi pe bancheta din spate.

Se întoarse spre fată şi îi dădu o şurubelniţă scurtă, a cărei lamă se îngusta până ajungea ca un vârf de ac.

— Dă trei găuri în rezervorul de benzină.

Pe urmă îşi îndrepta privirile spre cei doi observatori, care îi semnalizară că nu se apropia nimic. Îi spuse fetei să-şi scoată batista, s-o înfăşoare în jurul unei pietre, să-i facă un nod şi s-o înmoaie în benzină. După ce cadavrele fură transportate în maşină, beduinul aprinse batista înmuiată în carburant şi o aruncă în băltoaca de benzină care se scursese din rezervor.

— Acum, retrageţi-vă.

Studenţii nu avură nevoie de un al doilea îndemn şi o rupseră la fugă printre dunele de nisip, îndreptându-se spre locul unde îşi parcaseră maşina. Doar beduinul se gândi să recupereze scândura şi s-o ia cu el. Chiar în clipa în care ajunse şi el între dune, focul cuprinse benzina rămasă în rezervor, iar explozia prefăcu maşina militară într-o grămăjoară de fiare fumegânde.

Grupul se întoarse cu maşina pe drumul ce ducea spre Kuweit City, într-o linişte prin care răzbăteau frica şi respectul. Doi dintre cei cinci învăţăcei se aflau în faţă, lângă beduin; ceilalţi trei stăteau în spate.

— Aţi văzut? întrebă Martin într-un târziu. Aţi luat aminte?

— Da, beduinule.

— Ce părere aveţi?

— A fost… foarte repede, îngăimă în cele din urmă fata pe care

o chema Rana.

— Mie mi s-a părut că a durat cam mult, rosti funcţionarul de la bancă.

— A fost rapid şi brutal, spuse Martin. Cam cât credeţi că am stat efectiv pe drum?

— O jumătate de oră?

— Şase minute. Aţi fost şocaţi?

— Da, beduinule.

— Bine. Numai psihopaţii nu sunt şocaţi prima oară. A existat cândva un general american pe nume Patton. Aţi auzit careva de el?

— Nu, beduinule.

— Omul a zis odată că treaba lui nu e să aibă grijă ca soldaţii *lui* să moară pentru ţară, ci ca asta s-o facă ceilalţi pentru a lor. Aţi priceput?

Filosofia lui George Patton nu era foarte uşor de tradus în arabă, însă cei cinci îi dădură de capăt.

— Când mergeţi la război, există un punct până la care vă puteţi ascunde. După pragul ăsta totul e o problemă de opţiune. Mori tu sau moare celălalt. Acum e momentul să alegeţi cu toţii. Puteţi să vă întoarceţi frumuşel la studii sau puteţi să vă duceţi la război.

Cei cinci căzură pe gânduri câteva clipe. Rana fuse cea care vorbi prima.

— O să merg la război dacă o să-mi arăţi cum, beduinule.

La aceste cuvinte celorlalţi nu le mai rămase decât să se declare de acord.

— Foarte bine. Dar la început o să vă arăt cum să distrugeţi, să ucideţi şi să rămâneţi în viaţă. Ne întâlnim la mine acasă peste două zile, în zori, imediat după ce se ridică interdicţia de circulaţie. Să aveţi cursurile la voi cu toţii, inclusiv tu, bancherule. Dacă vă opreşte cineva, comportaţi-vă normal; sunteţi nişte simpli studenţi care se duc la cursuri. Într-un fel, chiar e adevărat, chiar dacă e vorba de un alt fel de cursuri. Trebuie să sosiţi singuri aici. Să intraţi în oraş separat, nu toţi odată.

Se reîntâlniră pe străzile gudronate care dădeau în Autostrada 5. Beduinul le arătă un garaj unde opreau camioanele şi unde şoferii erau dispuşi să mai ia pe cineva cu ei. După plecarea celor cinci se întorsese în deşert, scosese la iveală transmiţătorul radio pe care îl îngropase, mersese cu maşina cale de aproape cinci kilometri, montase antena portabilă de satelit şi începuse să vorbească codificat în aparatul Motorola, ca să fie auzit în casa desemnată la Riad.

La o oră după ambuscadă următoarea patrulă descoperi maşina militară aproape calcinată. Cadavrele fură transportate la cel mai apropiat spital, Al Adan, lângă Fintas, chiar pe coastă.

Medicul legist care efectuă autopsia, sub supravegherea unui

colonel furibund din rândurile AMAM, poliţia secretă, sesiză urmele aproape invizibile ale gloanţelor, deşi carnea celor trei era efectiv descompusă. Era însă cap de familie şi avea două fete. În plus, auzise de asistenta medicală care fusese violată.

— Mă tem că au murit asfixiaţi când a luat foc maşina, după ciocnire, spuse el. Alah să se îndure de sufletele lor.

Colonelul scoase un mormăit şi plecă.

La cea de-a treia întrevedere cu grupul de voluntari beduinul îi duse cu maşina undeva în deşert, într-un loc situat la vest de Kuweit City şi la sud de Jahra, unde puteau fi siguri că nu-i deranja nimeni. Aşezaţi pe nisip, ca la un picnic, cei cinci tineri îl urmăriră cu privirea pe profesorul lor care puse mâna pe raniţă şi deşertă, pe o pătură, o sumedenie de dispozitive bizare. Beduinul le identifică pe rând, ca să înţeleagă toţi.

— Explozibil plastic, uşor de manevrat, foarte stabil.

Cei cinci se albiră la faţă ca hârtia când Martin strânse amintita substanţă în mâini ca pe o bucată de plastilină. Unul dintre tineri, al cărui tată avea o tutungerie, adusese la cerere câteva cutii în care fuseseră trabucuri.

— Acesta, spuse beduinul, este un detonator cu limită de timp. Când răsuciţi şurubelul ăsta din vârf, are loc spargerea unei fiole cu acid, iar acidul începe să atace diafragma de cupru şi s-o distrugă. Asta în intervalul a şaizeci de secunde. După aceea fulminatul de mercur va detona explozibilul. Uitaţi-vă.

Cei cinci îi sorbeau din ochi fiecare mişcare. Luând o bucată de Semtex de dimensiunea unui pachet de ţigări, o introduse în fosta cutie de trabucuri şi amplasă detonatorul chiar în centru.

— Acum, după ce răsuciţi şurubelul aşa, nu trebuie decât să închideţi cutia şi să o legaţi cu o bandă elastică… aşa… ca să rămână închisă. Dar asta o faceţi abia la urmă de tot.

Aşeză cutia pe nisip, în interiorul cercului format de cei cinci.

— În orice caz, şaizeci de secunde înseamnă mult mai mult decât credeţi. Aveţi timp berechet să vă apropiaţi de tancul, de buncărul sau de blindatul irakian, să amplasaţi cutia şi să plecaţi. Mergeţi normal, nu care cumva s-o luaţi la goană. Un om care fuge reprezintă un semnal de alarmă. Lăsaţi-vă destul timp ca să daţi primul colţ. Continuaţi să mergeţi, fără să alergaţi, chiar şi după ce auziţi explozia.

Cu coada ochiului se uită la ceasul de la încheietură. Treizeci de secunde.

— Beduinule… se încumetă bancherul.

— Da?

— Şmecheria aceea nu e reală, nu?

— Ce anume?

— Bomba pe care ai confecţionat-o. E de jucărie, da?

Patruzeci şi cinci de secunde. Beduinul se apleacă şi ridică dispozitivul de jos.

— Nici vorbă. E cât se poate de adevărată. Am vrut doar să vă arăt cât de mult înseamnă, de fapt, şaizeci de secunde. Să nu intraţi niciodată în panică atunci când umblaţi cu lucruri din astea. Panica e cea care vă omoară şi vă expune împuşcăturilor. Păstraţi-vă calmul în orice împrejurare.

Beduinul făcu o mişcare scurtă din încheietură, trimiţând cutia de trabucuri, ce se învârtea în aer, dincolo de primele dune. Cutia căzu în spatele uneia dintre ele şi explodă. Zgomotul îi zgudui pe tinerii aşezaţi roată, iar vântul din deşert îi acoperi cu o pulbere fină de nisip.

Undeva, la mare altitudine, deasupra părţii nordice a Golfului, un avion american de recunoaştere înregistra explozia prin intermediul unuia dintre senzorii de căldură. Operatorul îl înştiinţă pe comandantul misiunii care îşi pironi ochii pe ecran. Lucirea produsă de sursa de căldură începuse deja să se stingă.

— Intensitatea?

— Cam de mărimea unui rezervor, domnule.

— În regulă. Notează coordonatele şi atât.

— La sfârşitul zilei de azi o să fiţi în stare să le confecţionaţi singuri. Detonatoarele şi fiolele o să le duceţi şi o să le depozitaţi în tuburile astea, spuse beduinul.

Scoase un cilindru de aluminiu de mărimea unui trabuc, înveli detonatorul în vată şi-l introduse în tub, având grijă să pună capacul la loc.

— Explozibilul din plastic îl veţi transporta aşa.

Scoase ambalajul unei bucăţi de săpun, modelă cam o sută de grame de explozibil până ajunse să aibă forma unui săpun şi îl ambală aşa cum fusese împachetat originalul, folosind şi o bucăţică de scotch ca să nu se desfacă.

— Cutiile de trabucuri vi le procuraţi singuri. Nu din acelea mari, în care se ţin havanele, ci mai mici. Aveţi grijă să păstraţi două trabucuri în cutie, în caz că vă percheziţionează cineva. Dacă vă treziţi cu vreun irakian care vrea să vă ia tubul de trabuc, cutia sau săpunul, lăsaţi-l.

Îi puse să exerseze în bătaia soarelui până când cei cinci ajunseră să despacheteze „săpunul”, să scoată trabucurile, să pregătească bomba şi să lege o bandă elastică în jurul cutiei în treizeci de secunde.

— Puteţi s-o faceţi pe bancheta din spate a unei maşini, într-un restaurant, în toaletele bărbaţilor, în cadrul unei uşi sau seara în spatele unui copac, le spuse el. Mai întâi, alegeţi-vă ţinta şi asiguraţi-

vă că nu mai sunt şi alţi soldaţi prin apropiere, care să poată scăpa; pe urmă răsuciţi şurubelul, închideţi cutia, legaţi-o cu bandă elastică, puneţi-vă în mişcare, aruncaţi bomba şi îndepărtaţi-vă. Din clipa în care aţi răsucit şurubelul, număraţi încet până la cincizeci. Dacă au trecut cincizeci de secunde şi încă mai aveţi dispozitivul asupra voastră, aruncaţi-l cât puteţi de departe. Iar acum, ţinând cont că treburile astea vor fi îndeplinite mai mult pe întuneric, iată cum vom proceda.

Îi obligă pe membrii grupului să se lege unii pe alţii la ochi, apoi se uită la studentul care se poticnea şi scăpa tot felul de lucruri pe jos. Când începu să se însereze, toţi erau în stare să lucreze, fără să aibă nevoie de vedere. Imediat după aceea le împărţi ce se mai găsea în raniţă, astfel încât fiecare student putea să-şi confecţioneze şase bucăţi de săpun şi tot atâtea cronometre. Fiul tutungiului acceptă să procure toate cutiile mici şi tuburile de aluminiu. Vata, ambalajul de săpun şi bucăţile de elastic puteau să şi le procure singuri. În cele din urmă, beduinul îi duse cu maşina înapoi în oraş.

În cursul lunii septembrie, la sediul AMAM din interiorul Hotelului Hilton începură să parvină o sumedenie de rapoarte referitoare la un ritm din ce în ce mai crescut de atentate asupra instalaţiilor militare şi a soldaţilor irakieni. Colonelul Sabaawi nutrea o furie şi o nemulţumire de proporţii cosmice.

Parcă nu aşa trebuiau să se petreacă lucrurile. I se spusese că populaţia din Kuweit era o adunătură de laşi care nu aveau să ridice nici un fel de probleme. Nu era nevoie decât de o minimă aplicare a metodelor tipice Bagdadului şi se cuminţeau cu toţii. Dar iată că lucrurile nu stăteau deloc aşa.

Existau, de fapt, la vremea aceea mai multe mişcări de rezistenţă, majoritatea haotice şi necoordonate. În cartierul Shia din Rumaithiya, soldaţii irakieni începuseră pur şi simplu să dispară. Musulmanii şiiţi aveau motive bine întemeiate să-i deteste pe irakieni, întrucât semenii lor din Iran, care aveau aceeaşi religie, fuseseră măcelăriţi cu sutele de mii pe durata războiului dintre Iran şi Irak. Soldaţii irakieni care se rătăceau pe străzile lăturalnice ale Rumaithiyei erau ucişi, li se tăia gâtul, iar cadavrele erau aruncate în gurile de canal de unde nu le mai scotea nimeni.

În rândurile suniţilor rezistenţa se organiza în jurul moscheilor, unde irakienii se aventurau foarte rar. Acestea erau locurile unde se înmânau mesaje, se schimbau arme şi se puneau la cale atacuri.

Cea mai organizată formă de rezistenţă provenea din partea conducerii notabilităţilor kuweitiene, adică a oamenilor educaţi şi înstăriţi. Domnul Al-Khalifa deveni sponsorul acestei rezistenţe, folosindu-şi fondurile pentru a li se asigura mâncare kuweitienilor şi

pentru a facilita ajungerea în ţară a altor produse ascunse prin containerele cu alimente.

Organizaţia avea şase obiective, dintre care cinci conturau un sistem de rezistenţă pasiv. Unul era legat de procurarea documentelor; fiecare membru al rezistenţei dispunea de documente falsificate fără cusur de către alţi membri din cadrul Ministerului de Interne. Al doilea se referea la informaţii şi avea în vedere date cât mai precise despre mişcările de trupe ale irakienilor care se îndreptau spre cartierul general al forţelor coaliţiei, stabilit la Riad şi în special cu privire la numărul soldaţilor irakieni, forţa de impact a armamentului, fortificaţiile din zona de coastă şi amplasamentele de lansare a proiectilelor. Al treilea obiectiv asigura buna funcţionare a serviciilor esenţiale – apa, energia electrică, pompierii şi asistenţa medicală. Când, în cele din urmă, Irakul avea să se simtă învins şi să înceapă să deverseze tone de ţiţei în mare pentru a o distruge, inginerii kuweitieni aveau să le comunice piloţilor de avioane de vânătoare americani ce anume trebuia bombardat pentru evitarea catastrofei.

Comisiile de solidaritate comunitară circulau prin toate cartierele, intrând adeseori în legătură cu europeni şi cu alţi cetăţeni din ţări dezvoltate care nu-şi părăsiseră locuinţele şi ajutându-i să scape de căutările asidue ale irakienilor.

Un sistem de telefonie prin satelit fusese adus în secret din Arabia Saudită într-un fals rezervor de combustibil al unui jeep. Sistemul nu era codificat ca al lui Martin, dar, dacă îşi schimba în permanenţă locul din care transmitea, rezistenţa kuweitiană reuşea să evite interceptarea irakienilor şi să contacteze Riadul ori de câte ori era ceva important de comunicat. Un radioamator în vârstă îşi oferi serviciile pe întreaga durată a ocupaţiei, expediind şapte mii de mesaje unui alt radioamator din Colorado, care la rândul lui le aduse la cunoştinţa Departamentului de Stat. În plus, exista, fireşte, rezistenţa activă, condusă în principal de un locotenent-colonel kuweitian – unul dintre cei care scăpaseră din clădirea Ministerului Apărării în cursul primei zile. Întrucât avea un fiu pe nume Fuad, primi numele de cod Abu Fuad, adică tatăl lui Fuad.

În cele din urmă, Saddam Hussein renunţase să încerce formarea unui guvern-marionetă şi-l numise în funcţia de guvernator general pe fratele lui vitreg, Ali Hassan Majid.

Rezistenţa nu era un simplu joc. Dincolo de conflictul de la suprafaţă mocnea un război discret, dar extrem de murdar. AMAM-ul răspunse mişcării de rezistenţă prin înfiinţarea a două centre de interogare la Sala Sporturilor Kathma şi la Stadionul Qadisiyah. Aici începură să se folosească pe scară largă metodele lui Omar Khatib, şeful AMAM-ului, aduse din închisoarea Abu Ghraib din afara Bagdadului. Înainte de proclamarea eliberării numărul oficial al

kuweitienilor morţi era de cinci sute; două sute cincizeci fuseseră executaţi, mulţi după chinuri îndelungate.

Hassan Rahmani, şeful contraspionajului, stătea în biroul personal din incinta Hotelului Hilton şi citea rapoartele întocmite de agenţii de teren. Pe data de 15 septembrie urma să facă o scurtă vizită la Bagdad şi să explice în ce fază se aflau, iar rapoartele pe care tocmai le parcurgea nu-i dădeau motive de satisfacţie.

Exista la ora aceea o creştere constantă a atacurilor îndreptate împotriva avanposturilor irakiene de pe drumurile izolate sau necirculate, a gheretelor de pază, a vehiculelor şi chiar a barajelor rutiere. Ce-i drept, asta era în principal problema AMAM-ului – rezistenţa localnicilor cădea în sarcina sa şi, aşa cum Rahmani se aştepta de fapt, bruta de Khatib se delecta cu asta.

Rahmani nu prea avea timp pentru torturile în care rivalul lui din structura serviciilor secrete irakiene avea o încredere atât de oarbă. Prefera să se bazeze pe o muncă de investigare desfăşurată răbdător, pe deducţii şi pe viclenie, deşi trebuia să recunoască, oricât i-ar fi displăcut, că singurul lucru care asigurase menţinerea Rais-ului la putere în toţi aceşti ani fusese teroarea. În acelaşi timp, în ciuda educaţiei primite, se vedea nevoit să admită că psihopatul acela crescut pe străzile din Tikrit reuşea să-l înfricoşeze.

Încercase să-şi convingă preşedintele să-l lase să se ocupe de problema informaţiilor secrete din Kuweit, dar răspunsul fusese un „nu” categoric. Era o chestiune de principiu, îi explicase ministrului de externe Tariq Aziz. El, Rahmani, trebuia să protejeze statul împotriva activităţilor de spionaj sau sabotaj organizate de surse străine. Rais-ul nu era dispus să admită că printre aceste surse străine se număra şi Kuweitul, fiindcă asta ar fi însemnat că recunoştea că era vorba de o altă ţară. Or, Kuweitul nu era nimic altceva decât cea de-a nouăsprezecea provincie a Irakului. Prin urmare, Omar Khatib era cel însărcinat cu menţinerea disciplinei şi a supunerii.

În timp ce trecea în revista teancul de rapoarte din dimineaţa aceea în Hotelul Hilton, Rahmani încercă un evident sentiment de uşurare că nu i se atribuise însărcinarea pe care o solicitase. Totul se transformase într-un coşmar şi, aşa cum anticipase, Saddam Hussein făcuse numai mişcări greşite.

Transformarea prizonierilor occidentali în scuturi umane pentru evitarea atacurilor inamice era un dezastru, iar consecinţele ei fatalmente contraproductive. Pierduse ocazia de a avansa spre sud şi de a cuceri terenurile petrolifere saudite, obligându-l astfel pe regele Fahd să vină la masa tratativelor şi iată că acum americanii veneau cu zecile de mii şi îşi stabileau cartierul general în coasta lor.

Toate tentativele de asimilare a Kuweitului dăduseră greş şi probabil că într-o lună, dacă nu chiar mai puţin, Arabia Saudită va

beneficia la graniţa ei nordică de un scut militar care o va face inexpugnabilă.

Din punctul de vedere al lui Rahmani, Saddam Hussein nu putea să plece din Kuweit fără să îndure o umilinţă şi nici să rămână acolo, fiindcă ar fi fost atacat, iar umilinţa ar fi fost şi mai mare. Şi totuşi, atmosfera din jurul Rais-ului era una de deplină încredere, ca şi cum şeful statului irakian ar fi fost convins că tot avea să se întâmple ceva. Oare ce Dumnezeu aştepta? Să pogoare Alah însuşi din înalturi şi să-i zdrobească pe duşmani?

Rahmani se ridică de la masa de lucru şi se apropie de fereastră. Îi plăcea să se mişte în timp ce gândea; era un lucru care-l ajuta să se concentreze mai bine. Îşi aruncă absent ochii pe geam. Piscina atât de curată şi de strălucitoare altădată se transformase într-o groapă de gunoi.

Rapoartele de pe masa lui de lucru aveau ceva care îl nelinişte. Se întoarse la masă şi le trecu din nou în revistă, răsfoindu-le pe câteva cu atenţie. Da, exista ceva ciudat. Unele dintre atacurile împotriva irakienilor erau cu pistoale-mitralieră şi puşti, altele cu bombe fabricate din TNT industrial. Dar existau câteva, constante şi sâcâitoare, care indicau în mod clar folosirea unui explozibil plastic. Iar Kuweitul nu avusese niciodată explozibili plastici şi în nici un caz Semtex-H. Şi atunci, cine îl folosea şi de unde fusese procurat?

Apoi mai erau şi rapoartele legate de comunicaţiile prin radio, care pomeneau ceva despre un transmiţător aflat undeva în deşert şi care se mişca în permanenţa, intrând în emisie la ore diferite, vorbind cifrat timp de zece minute şi apoi tăcând, după ce avusese grijă de fiecare dată să folosească altă lungime de undă.

În al treilea rând, circulau câteva relatări despre un beduin ciudat care, chipurile, apărea în cele mai diverse locuri pentru ca apoi să se facă nevăzut din nou, lăsând de fiecare dată în urmă tot felul de pagube şi nenorociri. Înainte de a muri din cauza rănilor, doi soldaţi declaraseră că-l văzuseră şi că era un bărbat înalt, încrezător în sine, care umbla cu capul acoperit cu o basma roşu cu alb şi cu partea de jos a chipului acoperită.

Doi kuweitieni pomeniseră, la rândul lor, sub tortură, de legenda beduinului invizibil, dar susţinuseră că nu-l văzuseră niciodată în carne şi oase. Oamenii lui Sabaawi îşi continuau torturile, încercând să-i convingă pe prizonieri să declare că-l văzuseră. Dobitocii. Bineînţeles că o să-i convingă – aceştia ar fi făcut orice ca să scape de durere şi de chinuri. Şi chiar ar fi inventat orice.

Cu cât Hassan Rahmani se gândea mai mult la lucrurile acestea, cu atât se convingea că avea de a face cu un agent infiltrat din exterior, ceea ce era, într-adevăr, de competenţa lui. Îi venea foarte greu să creadă că exista vreun beduin care să se priceapă la

explozibilii plastici şi la radiofonia codificată – asta în cazul în care toate aceste fapte fuseseră comise de acelaşi om. Era posibil să fi instruit câţiva plasatori de bombe, dar la fel de adevărat era că ducea personal la îndeplinire o mare parte a atacurilor.

I-ar fi fost imposibil să-i ridice pe toţi beduinii care hoinăreau prin oraş şi prin deşert; doar AMAM-ul ar fi procedat aşa, după care ar fi pierdut luni întregi smulgându-le unghiile suspecţilor, fără a ajunge la nici un rezultat.

Din punctul de vedere al lui Rahmani, existau trei variante. Să-l captureze pe individ chiar în timpul unuia dintre atacuri, dar asta ar presupune o mare doză de risc, pe lângă faptul că s-ar putea să nu aibă loc niciodată, să pună mâna pe unul dintre asociaţii lui kuweitieni care să-l conducă până la el sau să-l surprindă în plin deşert în timp ce-şi efectua una dintre transmisiuni.

Rahmani se decise asupra ultimei variante. O să aducă din Irak două sau trei dintre cele mai bune echipe de detecţie radio, o să le amplaseze în diverse locuri şi o să încerce identificarea sursei prin radiolocaţie. Totodată, o să aibă nevoie de un elicopter al armatei gata de acţiune în orice clipă, precum şi de o echipă specială a trupelor de intervenţie. De îndată ce va ajunge la Bagdad, se va ocupa de toate acestea.

În ziua aceea Hassan Rahmani nu era singurul om din Kuweit pe care-l interesa persoana beduinului. Într-o vilă aflată într-unul din cartierele periferice, la câţiva kilometri buni de Hilton, un tânăr kuweitian cu mustaţă şi îmbrăcat într-un veşmânt alb de bumbac stătea într-un fotoliu şi îl asculta pe un prieten care îi povestea lucruri extrem de interesante.

— Stăteam în maşină la semafor, fără să mă uit la ceva anume, când am observat un camion militar irakian venind din partea cealaltă a intersecţiei. A parcat acolo, iar câţiva soldaţi s-au dat jos şi au stat puţin lângă capotă, mâncând sau fumând câte o ţigară. Apoi un tânăr, unul dintre ai noştri, a ieşit dintr-un restaurant ducând în mână un fel de cutiuţă. Foarte mică, ce să zic. Nu mi s-a părut nimic neobişnuit până în clipa în care l-am văzut că o aruncă sub camion. După aceea a dat colţul şi a dispărut. Culoarea semaforului s-a schimbat, însă am preferat să rămân pe loc. După cinci secunde camionul s-a dezintegrat. Vorbesc serios, s-a făcut ţăndări. Soldaţii au fost aruncaţi cu toţii pe jos şi au rămas fără picioare. În viaţa mea n-am văzut un pachet atât de mic provocând o pagubă atât de mare. Aşa că am virat cât ai zice peşte şi am şters-o de acolo înainte să apuce să vină cei din AMAM.

— Explozibil plastic, murmură gânditor ofiţerul. Ce n-aş da să am şi eu aşa ceva. Probabil că a fost unul dintre oamenii beduinului. De fapt, cine e individul ăsta? Zău că mi-ar plăcea să-l întâlnesc.

— Problema e că l-am recunoscut pe tânăr.

— Ce? spuse colonelul, aplecându-se în faţă, cu o expresie care îi trăda interesul deosebit.

— N-aş fi bătut atâta drum doar ca să-ţi spun un lucru pe care îl ştiai. L-am recunoscut pe cel care a aruncat bombiţa, cum te văd şi cum mă vezi. Abu Fuad, cumpăr ţigări de la taică-său de ani de zile.

Trei zile mai târziu, când luă cuvântul în faţa membrilor Comisiei Meduza reuniţi la Londra, doctorul Reinhart părea obosit. Deşi renunţase la toate celelalte îndatoriri de la Porton Down, documentaţia pe care o luase cu el la prima întâlnire şi informaţiile suplimentare care de atunci îl bombardaseră pur şi simplu îl puseseră în faţa unei misiuni copleşitor de grele.

— Probabil că studiul este încă incomplet, spuse el, dar tabloul care se desprinde este destul de cuprinzător. În primul rând, ştim că Saddam Hussein dispune de o mare capacitate de producere a gazului toxic, pe care eu o estimez la peste o mie de tone pe an. În războiul dintre Iran şi Irak, câţiva soldaţi iranieni care au fost atacaţi cu această armă au fost trataţi aici, în Anglia şi am avut ocazia să-i examinez. Chiar şi atunci am reuşit să identific fosgenul şi iperita. Partea proastă e că nu am nici un dubiu că la ora asta Irakul şi-a făcut provizii substanţiale din alte două gaze incomparabil mai dăunătoare. E vorba de substanţe inventate de nemţi; sunt un fel de gaze paralizante şi se numesc sarin şi tabun. Dacă aceste gaze au fost folosite în războiul dintre Iran şi Irak – iar părerea mea e că au fost – eventualele victime nu au avut ce să caute în spitalele din Anglia, fiindcă au murit, fără excepţie.

— Cât de periculoşi sunt aceşti… hm… agenţi toxici, domnule doctor Reinhart? întrebă sir Paul Spruce.

— Sir Paul, sunteţi însurat?

Manieratul mandarin nu-şi putu ascunde mirarea.

— Mda, dacă stau bine să mă gândesc, sunt.

— Spuneţi-mi, lady Spruce foloseşte vreodată parfumuri din sticluţe cu atomizor?

— Da, cred că am văzut-o destul de des folosindu-le.

— Aţi observat vreodată cât de fină este pulberea care iese din atomizor? Cât de mici sunt particulele?

— Cum să nu. Ba chiar mi-a părut bine, ţinând cont cât costă un flacon.

Fusese o glumă reuşita. Oricum, lui sir Paul îi plăcuse.

— Dacă i se întâmplă cuiva să i se pulverizeze pe piele două picături fine de sarin sau tabun, respectivul moare, spuse chimistul de la Porton.

De data asta nu mai zâmbi nimeni.

— Cercetările irakiene legate de gazele paralizante au început în 1976. În acel an au abordat compania engleză ICI şi le-au explicat celor de acolo că au de gând să construiască o uzină de producere a pesticidelor care să asigure fabricarea a patru tipuri de otrăvuri pentru gândaci. Când cei de la ICI au auzit care erau materialele solicitate, i-au refuzat fără umbră de ezitare. Specificaţiile prezentate de irakieni au arătat că aceste materiale erau pentru nişte reactoare rezistente la coroziune, precum şi pentru un sistem de ţevi şi pompe care i-au convins pe cei de la ICI că obiectivul real al fabricii nu erau pesticidele, ci gazele toxice. De unde şi refuzul lor ferm.

— Slavă domnului, rosti sir Paul şi-şi mai notă ceva în carneţel.

— Da, dar asta nu înseamnă că i-a refuzat toată lumea, continuă fostul refugiat din Viena. Şi de fiecare dată pretextul a fost că Irakul avea efectiv nevoie de producerea erbicidelor şi pesticidelor, substanţe pentru care bineînţeles că era nevoie de otrăvuri.

— Dar chiar nu există posibilitatea ca ei să fi vrut efectiv să producă substanţe necesare agriculturii? întrebă Paxman.

— Sub nici o formă, răspunse Reinhart. Pentru un chimist de meserie, cheia problemei se află în cantităţile şi în tipurile de substanţe. În 1981 irakienii au cerut unei firme germane să le construiască un laborator cu o dispunere cu totul aparte. Era destinat producerii pentaclorurii de fosfor, substanţă chimică de pornire pentru fosforul organic care, la rândul lui, e una dintre componentele gazului paralizant. Nici un laborator normal de cercetări dintr-o universitate nu ar trebui să umble cu substanţe atât de dăunătoare, iar inginerii chimişti implicaţi mai mult ca sigur că au ştiut acest lucru. Autorizaţiile de export au dus la descoperirea unor comenzi de tiodiglicol. Iperita se produce exact din combinarea acestei substanţe cu acidul clorhidric. În cantităţi mai mici, tiodiglicolul se mai foloseşte şi la cerneala sau pasta pixurilor cu întrebuinţare unică.

— Cât au cumpărat? întrebă Sinclair.

— Cinci sute de tone.

— O mulţime de pixuri, murmură Paxman.

— Asta s-a întâmplat la începutul lui 1983, spuse Reinhart. În vara aceluiaşi an s-a deschis marea uzină de producere a gazelor toxice de la Samarra, unde s-a produs iperita, adică gazul muştar. Irakienii au început s-o folosească împotriva iranienilor încă din luna decembrie. În momentul primelor atacuri ale valurilor de luptători iranieni, Irakul a răspuns cu un amestec de ploaie galbenă, iperită şi tabun. În cursul anului 1985 au reuşit să îmbunătăţească structura amestecului care ajunsese să fie compus din cianură, gaz-muştar, tabun şi sarin, provocând în acest fel o rată a mortalităţii de 60% în rândul infanteriei iraniene.

— Am putea să aruncăm o privire la gazele paralizante,

domnule doctor? întrebă Sinclair. Se pare că avem într-adevăr de-a face cu substanţe mortale.

— Aşa este, spuse doctorul Reinhart. Începând cu 1984, substanţele chimice pe care le-au dorit au fost oxiclorura de fosfor, care este un important precursor chimic al tabunului şi doi precursori ai salinului, trimetil fosfitul şi fluorura de potasiu. Din prima de pe această listă de trei substanţe au încercat să comande două sute cincizeci de tone de la o companie olandeză. Cantitatea asta e suficientă ca să distrugi toţi copacii, toate tufele şi toate firele de iarbă din Orientul Mijlociu. Olandezii i-au refuzat, ca şi cei de la ICI, dar au reuşit să cumpere două substanţe chimice care la ora aceea nu se aflau sub un control strict; e vorba de dimetilamină, pentru producerea tabunului şi de izopropanol, pentru sarin.

— Dacă nu se aflau sub control în Europa, de ce nu puteau fi folosite pentru producerea pesticidelor? întrebă sir Paul.

— Din cauza cantităţilor, spuse Reinhart, a procesului de producţie, a modului de manevrare a echipamentelor şi a amplasamentului fabricii. Pentru ochii unui chimist sau ai unui inginer chimist versat, achiziţiile acestea nu puteau să aibă alt scop decât producerea gazelor toxice.

— Aveţi idee care a fost principalul lor furnizor în toţi aceşti ani, domnule doctor? se interesă sir Paul.

— A, cum să nu. A existat o contribuţie mai mult de natură ştiinţifică din partea Uniunii Sovietice şi a Germaniei de Est în faza de început, precum şi mici exporturi efectuate de un număr de opt ţări; în marea lor majoritate, au fost cantităţi mici de produse chimice care nu se aflau sub control. Optzeci la sută din dotări, amplasamente, planuri, instalaţii, echipamente speciale, substanţe chimice, tehnologie şi *know-how* au fost puse la dispoziţie de către Germania Federală.

— La drept vorbind, de ani de zile tot protestăm pe lângă autorităţile de la Bonn, bombăni Sinclair. Şi de fiecare dată au luat protestele şi s-au şters cu ele la fund. Domule doctor, puteţi să identificaţi unităţile de producere a gazelor toxice pe baza fotografiilor pe care vi le-am arătat?

— Da, bineînţeles. Unele dintre ele au fost deja identificate în documentaţia pe care o aveţi, pe altele le puteţi vedea cu ajutorul unei lupe.

Chimistul întinse pe masă cinci fotografii luate din aer.

— Nu le cunosc denumirile în arabă. Dar numerele acestea sunt suficiente pentru identificarea fotografiilor, nu-i aşa?

— Da, arătaţi-ne clădirile şi ajunge, spuse Sinclair.

— Aici, întregul complex de şaptesprezece clădiri… aici, unitatea asta mare şi izolată… unităţi şi instalaţia de epurare, se vede, nu? Şi asta de aici… complexul ăsta de opt clădiri… şi ăsta de aici.

Sinclair studie o listă pe care o scoase din servieta diplomat, după care încuviinţă din cap, cu o expresie încruntată.

— Exact cum am crezut. Al-Qaim, Fallujah, Al-Hillah, Salman Pak şi Samarra. Domnule doctor, vă suntem foarte recunoscători. Oamenii noştri din America au identificat exact aceleaşi unităţi. Toate vor fi ţinte ale primei noastre serii de atacuri.

După ce întrevederea luă sfârşit, Sinclair, Simon Paxman şi Terry Martin se îndreptară agale spre Piccadilly şi băură o cafea la Richoux.

— Habar n-am cum vi se pare vouă că stau lucrurile, băieţi, spuse Sinclair, amestecând cu linguriţa în ceaşca de cappuccino, dar pentru noi lucru cel mai important e ameninţarea cu gazele toxice. Generalul Schwarzkopf s-a convins deja că ăsta e adevăratul scenariu de coşmar, atacurile cu gaze în masă şi ploile toxice revărsate asupra trupelor. Dacă pleacă la atac, toţi soldaţii or să aibă masca de gaze şi combinezonul de protecţie care o să-i acopere din cap până în picioare. Partea bună e că gazul ăsta nu rezistă după ce a fost expus la aer. În clipa în care atinge deşertul s-a zis cu el. Terry, nu pari foarte convins.

— Ploile astea toxice, spuse Martin. Cum vrea Saddam să le producă?

Sinclair ridică din umeri.

— Probabil că prin baraje de artilerie. Aşa a procedat şi împotriva iranienilor.

— Şi n-o să-i faceţi praf artileria? Are o linie de desfăşurare de doar treizeci de kilometri. Probabil că se ascunde pe undeva prin deşert.

— Sigur, rosti americanul. Avem o tehnologie prin care putem să localizăm toate tunurile şi tancurile, cu toate tranşeele şi camuflajele lor.

— Dar, dacă rămâne fără tunuri, cum mai lansează ploile de gaze?

— Bănuiesc că de la bordul avioanelor de luptă.

— Da, dar şi pe acelea o să le distrugeţi înainte de avansarea trupelor de uscat, sublinie Martin. Saddam n-o să mai aibă la dispoziţie nici un avion.

— Mă rog, atunci prin lansatoarele de rachete Scud, ştiu eu? Cred că asta o să încerce. Dar, pe măsură ce va încerca, noi le vom distruge una câte una. Bine, băieţi, îmi pare rău, dar trebuie să plec.

— La ce îţi umblă mintea, Terry? întrebă Paxman după plecarea trimisului CIA.

Terry Martin scoase un oftat.

— Hm, nici eu nu ştiu. Pur şi simplu am impresia că Saddam şi ai lui ştiu şi ei lucrurile astea. Să nu crezi că or să subestimeze forţa

aviaţiei americane. Simon, poţi să-mi faci rost de toate discursurile lui Saddam din ultimele şase luni? În arabă, trebuie să fie neapărat în arabă.

— Da, cred că da. Le găsesc fie la GCHQ, în Cheltenham, fie la secţia arabă a BBC-ului. Pe bandă sau transcrise?

— Aş prefera pe bandă.

Timp de trei zile Terry Martin ascultă vocea guturală şi arţăgoasă care se auzea la Bagdad. Reluă benzile de o mulţime de ori şi tot nu reuşi să scape de sentimentul agasant că despotul irakian nu vorbea ca şi cum s-ar fi aflat într-un pericol atât de mare. Fie că Saddam Hussein nu-şi dădea seama în ce bucluc intrase, fie că ştia un lucru de care duşmanii lui habar n-aveau.

Pe data de 21 septembrie Saddam Hussein ţinu un nou discurs – care suna mai degrabă a declaraţie – la sediul Consiliului Revoluţionar de Comandă. În declaraţie el spunea că nu exista nici cea mai mică şansă de retragere a Irakului din Kuweit şi că orice tentativă de alungare a Irakului se va solda cu „o bătălie cum alta nu există”.

Aceasta se dovedi a fi şi traducerea oficială a formulei. Mijloacele de informare în masă o adoptară imediat, iar cuvintele rostite de liderul irakian deveniră de notorietate.

Doctorul Martin studie încă o dată textul, apoi îl sună pe Simon Paxman.

— Tocmai am cercetat dialectul local de pe cursul superior al Tigrului, spuse el.

— Dumnezeule, ce pasiune, răspunse Paxman.

— Clenciul e în formula pe care a folosit-o, „o bătălie cum alta nu există”.

— Da, ce-i cu ea?

— Cuvântul care s-a tradus prin bătălie. În dialectul acela, ar mai însemna pierderi mari sau baie de sânge.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Nu-ţi face griji, spuse Paxman într-un târziu.

Dar, în ciuda acestor cuvinte, Terry Martin era extrem de îngrijorat.

Capitolul 7

Fiul tutungiului era înfricoşat ca şi tatăl lui.

— Pentru numele lui Alah, spune-le tot ce ştii, fiule, îl imploră el pe băiat.

Cei doi reprezentanţi ai Comitetului Kuweitian de Rezistenţă fuseseră extrem de politicoşi când i se prezentaseră tutungiului, dar insistaseră ca fiul lui să fie sincer şi să nu le ascundă nimic.

Deşi ştia că i se spuseseră două nume conspirative în locul celor reale, vânzătorul avea atâta minte cât să-şi dea seama că stătea de vorbă cu nişte membri puternici şi influenţi ai propriului său popor. Mai mult de atât, vestea că fiul lui era implicat în rezistenţa activă constituia o mare surpriză.

Partea cea mai proastă, pe care tocmai o aflase, era că tânărul nici măcar nu făcea parte din rezistenţa kuweitiană oficială, dar fusese văzut aruncând o bombă sub un camion irakian la îndemnul unui bandit ciudat de care nu auzise în viaţa lui. Iar asta era arhisuficient pentru a trimite în pragul infarctului pe orice tată.

Cei patru se aflau în încăpătoarea sufragerie a casei confortabile pe care o avea tutungiul în Keifan, iar unul dintre musafiri tocmai le explica pe un ton ponderat că nu avea nimic împotriva beduinului, ci pur şi simplu voia să ia legătura cu el, ca să poată colabora.

Prin urmare, tânărul le spuse ce se întâmplase din clipa în care prietenul lui fusese oprit în ultimul moment în spatele unei grămezi de moloz de pe marginea drumului, tocmai când se pregătea să deschidă focul asupra unui camion irakian aflat în trecere. Ceilalţi ascultară în tăcere; singurul care interveni din când în când cu câte o întrebare fu cel care vorbise până atunci. Cât despre celălalt, bărbatul cu ochelari de soare care până atunci nu scosese o vorbă, numele lui era Abu Fuad.

Cel care punea întrebările era interesat în primul rând de casa unde se întâlneau membrii grupului cu beduinul. Tânărul îi dădu adresa, având grijă să adauge:

— Nu prea cred că are rost să vă duceţi acolo. E extraordinar de precaut. Unul dintre noi a încercat la un moment dat să meargă până la el, ca să stea de vorbă şi a găsit uşa încuiată. Nu credem că locuieşte acolo, dar cu toate acestea a ştiut imediat că l-am căutat. Ne-a spus să nu mai facem niciodată aşa ceva şi ne-a ameninţat că, dacă repetăm figura, rupe orice legătură cu noi şi nu-l mai vedem.

Retras într-un colţ, Abu Fuad încuviinţă cu un gest din cap. Spre deosebire de ceilalţi, era un soldat instruit care recunoscuse – sau cel puţin aşa i se părea – mâna unui alt soldat instruit.

— Când o să vă mai întâlniţi cu el? întrebă el pe un ton potolit.

Exista posibilitatea ca tânărul să-i transmită un mesaj, o invitaţie la demararea unor discuţii.

— În prezent ia legătura doar cu unul dintre noi, iar acela îi aduce şi pe ceilalţi. S-ar putea să dureze.

Cei doi kuweitieni plecară. Făcuseră rost de descrierea a două vehicule, o camionetă paradită, de care beduinul probabil că se folosea ca să pozeze în grădinar care îşi aduce marfa de la ţară la oraş şi o puternică maşină de teren pentru drumurile prin deşert.

Abu Fuad îi dădu ambele numere de înmatriculare unui bun prieten din Ministerul Transporturilor, însă chiar şi aici li se pierdu urma. Cele două numere erau fictive. Singurul lucru de care se mai putea agăţa erau actele de identitate pe care beduinul era obligat să le aibă la el, ca să poată trece de sumedenia de baraje rutiere şi de punctele de control pe care le înfiinţaseră irakienii.

Cu ajutorul comisiei din care făcea parte, Fuad luă legătura cu un funcţionar din Ministerul de Interne şi de data asta avu noroc. Funcţionarul îşi amintea că procurase nişte acte de identitate false pentru un grădinar de undeva de lângă Jahra. Fusese o favoare pe care i-o făcuse milionarului Ahmed Al-Khalifa cu şase săptămâni în urmă.

Abu Fuad era în acelaşi timp încântat şi intrigat. Milionarul era o personalitate influentă şi respectată în cadrul mişcării. Dar se crezuse de la bun început că se mărginea la aspectul financiar al problemelor, fără a ieşi din sfera necombatantă. Cum naiba ajunsese să fie protectorul acestui beduin misterios şi primejdios din cale-afară?

La sud de graniţa kuweitiană, armamentul american continua să sosească în acelaşi ritm susţinut. În cursul ultimei săptămâni din septembrie, retras în cămăruţele de la subsolul Ministerului Aviaţiei din Arabia Saudită, situat pe drumul care duce la aeroportul vechi, dar aparţinând totuşi Riadului, generalul Norman Schwarzkopf ajunse, în sfârşit, la concluzia că dispunea de o forţă suficient de mare ca să declare Arabia Saudită în siguranţă în eventualitatea unui atac irakian.

În înaltul cerului, generalul Charles „Chuck” Horner construise o umbrelă de protecţie din avioane aflate în patrulare neîntreruptă, o *armada* rapidă şi bine aprovizionată, care consta în avioane de urmărire, bombardiere pentru atacul la sol, avioane cisternă, avioane de luptă şi aparate Thunderbolt, celebre pentru uşurinţa cu care lichidau tancurile inamice; cu alte cuvinte, o forţă de lovire capabilă să distrugă orice urmă de irakian la sol sau în aer.

Pe de altă parte, Homer dispunea de o tehnologie de interceptare şi supraveghere care-i permitea să aibă sub control fiecare centimetru pătrat din Irak; această tehnologie detecta cea mai mică

formă de transport rutier sau aviatic, pe deasupra deşertului sau direct de-a curmezişul lui, asculta toate convorbirile dintre irakieni, indiferent de lungimea de undă pe care aveau loc şi localiza cu acurateţe toate sursele de căldură.

La sol, Norman Schwarzkopf ştia că avea la ora aceea destule unităţi mecanizate, blindate uşoare şi grele, precum şi trupe de infanterie şi artilerie ca să facă faţă oricăror efective irakiene, să le ţină în loc, să le înconjoare şi să le lichideze.

În cursul ultimei săptămâni din septembrie, în condiţii atât de secrete, încât nici măcar aliaţii Americii nu aflară, se făcură o serie de planuri pentru transformarea rolului defensiv al prezenţei americane într-unul ofensiv. Se puse la cale atacarea Irakului, cu toate că mandatul Naţiunilor Unite era limitat la garantarea securităţii Arabiei Saudite şi a statelor din zona Golfului şi nimic altceva.

Însă Norman Schwarzkopf avea şi probleme. Una dintre ele era că numărul soldaţilor, al tunurilor şi al tancurilor irakiene desfăşurate pentru a-l întâmpina era de două ori mai mare decât cu şase săptămâni în urmă, când tocmai sosise la Riad. O a doua problemă era că avea nevoie de efective duble ale forţelor de coaliţie pentru eliberarea Kuweitului, în comparaţie cu efectivele folosite pentru protejarea Arabiei Saudite.

Norman Schwarzkopf era un om care credea cu străşnicie în principiile generalului George Patton; din punctul lui de vedere, până şi moartea unui singur soldat din trupele de coaliţie ar fi fost o depăşire a pragului de pierderi, indiferent că era vorba de un american, de un englez sau de altcineva. Înainte de declanşarea propriu-zisă a atacului, Schwarzkopf avea nevoie de două lucruri: dublarea efectivelor de care dispunea la ora aceea şi efectuarea unui raid aerian care să garanteze „degradarea” cu cincizeci la sută a forţelor irakiene dispuse la nord de graniţă.

Asta însemna mai mult timp, mai multe echipamente, mai multe provizii, mai multe tunuri, mai multe tancuri, mai multe efective, mai multe avioane, mai mult combustibil, mai multe alimente şi mai mulţi bani. Motiv pentru care generalul le transmisese Napoleonilor uluiţi de pe Capitol Hill că, dacă voiau o victorie, era momentul să umble la pungă.

În realitate, cel care se ocupă direct de transmiterea mesajului fu mult mai civilizatul şef al statului-major interarme, generalul Colin Powell, care avu grijă să prezinte lucrurile într-un limbaj mai cumpătat. Politicienilor le place la nebunie să se joace de-a soldaţii, dar nu le convine deloc să li se adreseze cineva ca unor soldaţi.

În concluzie, toate planurile care se cristalizară în ultima săptămână din septembrie avură un caracter strict secret. Ulterior avea să se dovedească, fără putinţă de tăgadă, că măsura fusese

binevenită. Naţiunile Unite, care din două în două fraze pomeneau de câte un plan de pace, aveau să aştepte până pe 29 noiembrie înainte de a-şi lua inima în dinţi şi de a autoriza o intervenţie în forţă pentru scoaterea Irakului din Kuweit, dacă acesta nu se retrăgea singur până pe 16 ianuarie. Dacă planificarea ar fi început la sfârşitul lui octombrie, lucrurile nu s-ar mai fi putut realiza în timp util.

Ahmed Al Khalifa era extrem de jenat. Bineînţeles că auzise de Abu Fuad; ba chiar îl cunoştea şi ştia foarte bine cine era şi ce rol avea. Mai mult decât atât, privea cu sinceră înţelegere cererea pe care i-o formulase acesta. Dar se văzu nevoit să-i spună că-şi dăduse cuvântul şi că efectiv nu-l putea încălca.

El nu-i dezvălui nici măcar acestui coleg de suferinţă, care lupta cot la cot cu el în rezistenţă, că beduinul era, de fapt, un ofiţer englez. Cu toate astea, acceptă să lase un mesaj pentru beduin într-un loc pe care acesta avea să-l descopere mai devreme sau mai târziu.

În dimineaţa următoare scrise o scrisoare în care îi recomanda personal beduinului să aibă o întâlnire cu Abu Fuad şi o ascunse sub lespedea funerară din marmură a marinarului Shepton, din cimitirul creştin.

Grupul era alcătuit din şase soldaţi conduşi de un sergent şi în clipa în care beduinul dădu colţul, surpriza lor fu egală cu a lui.

Mike Martin îşi parcase camioneta în garaj, sub cheie şi străbătea oraşul pe jos îndreptându-se spre vila pe care o alesese pentru seara aceea. Era obosit şi, lucru extrem de neobişnuit, vigilenţa îi scăzuse. Când îi văzu pe irakieni şi îşi dădu seama că şi ei îl văzuseră, se blestemă în gând. În meseria lui, o clipă de neatenţie putea costa viaţa unui om.

Interdicţia de circulaţie intrase în vigoare de mult şi, deşi era obişnuit să circule prin oraş după ce oamenii cu frica legilor erau deja la casele lor, iar străzile aparţineau în întregime patrulelor irakiene aflate la pândă, îşi impusese să umble mai mult pe străzile lăturalnice şi prost luminate, pe terenurile virane şi abandonate şi pe aleile nu lipsite de o doză de risc, la fel cum irakienii îşi impuseseră să se concentreze asupra principalelor căi de acces şi asupra intersecţiilor. În felul acesta, nu se incomodau niciodată reciproc.

După întoarcerea lui Hassan Rahmani la Bagdad şi după rapoartele lui sarcastice despre inutilitatea Armatei Populare, începuseră să aibă loc o serie de schimbări. Beretele verzi ale soldaţilor din trupele speciale erau văzute din ce în ce mai des.

Cu toate că nu puteau sta pe acelaşi plan cu Garda Republicană, considerată drept organizaţie de elită, cel puţin Beretele Verzi erau mai disciplinate decât adunătura de recruţi numită Armata Populară.

Şase dintre membrii lor stăteau în linişte lângă camion, în

dreptul unei intersecţii unde de obicei nu se găsea nici un picior de irakian.

Martin avu timp să se sprijine cu tot corpul în toiagul pe care-l avea la el şi să adopte mersul unui om bătrân. Era o idee bună, fiindcă în tradiţiile şi mentalitatea arabă bătrânilor li se arată respect sau, în orice caz, înţelegere.

— Hei, tu, vino-ncoace, strigă sergentul.

Patru pistoale-mitralieră se îndreptară, pentru orice eventualitate, spre silueta care se apropia, într-un veşmânt vechi şi ponosit. Bătrânul se opri în loc preţ de o clipă, după care îşi continuă înaintarea anevoioasă.

— Ce cauţi pe străzi la ora asta, beduinule?

— Sunt şi eu un om bătrân care încearcă să ajungă acasă cât încă mai e voie, sayidi, se tângui bătrânul.

— A trecut de mult ora aia, zăpăcitule. De două ceasuri.

Bătrânul clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— N-am ştiut, sayidi, nu am ceas.

În Orientul Mijlociu ceasurile nu sunt indispensabile, ci mai degrabă invidiate ca semn al prosperităţii. Soldaţii irakieni ajunşi în Kuweit avuseseră grijă imediat să nu rămână fără, confiscându-le pur şi simplu. Însă cuvântul „beduin” vine de la „bidun”, care înseamnă „fără”.

Sergentul scoase un mormăit. Scuza era plauzibilă.

— Actele, rosti el.

Bătrânul se folosi de mâna care nu se sprijinea în toiag ca să-şi atingă veşmântul murdar.

— Mi se pare că le-am pierdut, spuse el pe un ton rugător.

— Percheziţionează-l, ordonă sergentul.

Unul dintre soldaţi se apropie de el. Grenada de mână legată de interiorul coapsei stingi a lui Martin i se părea acestuia la fel de mare ca unul dintre pepenii pe care avea obiceiul să-i transporte în spatele camionetei.

— Să nu mi te-atingi de ouă, spuse beduinul pe un ton răstit.

Soldatul se opri. Unul dintre cei aflaţi în spatele lui scoase un chicotit, dar sergentul încercă să-şi păstreze o expresie serioasă.

— Dă-i drumul, Zuhair, percheziţionează-l.

Tânărul soldat pe nume Zuhair avu o ezitare, fiind evident stingherit. Ştia că restul soldaţilor vor râde de el.

— Doar nevastă-mea are voie să le atingă, spuse beduinul.

Doi dintre soldaţi pufniră în râs şi-şi coborâră pistoalele-mitralieră. Ceilalţi le urmară exemplul. Zuhair continua să şovăie.

— Şi ştii ceva? Nici nu-i foloseşte la nimic. Am trecut de vârsta la care mai făceam chestii de-astea, completă bătrânul.

Era prea mult. Soldaţii din patrulă hohotiră şi chiar şi sergentul

îşi îngădui un zâmbet.

— În regulă, moşule. Vezi-ţi de drum. Ai grijă să nu te mai prindă întunericul pe străzi.

Beduinul şontâcăi până la colţul străzii, scărpinându-se pe sub veşmântul pătat. Când ajunse la colţ, se întoarse. Grenada, al cărei inel de siguranţă fusese tras, ţopăi de-a curmezişul străzii şi se opri lângă vârful bocancului lui Zuhair. Cei şase membri ai patrulei se holbară la ea până când explodă. O dată cu sfârşitul celor şase soldaţi luă sfârşit şi luna septembrie.

În seara aceleiaşi zile, la mare distanţă, în Tel Aviv, generalul Yaacov Kobi Dror, omul care conducea Mossadul, stătea în biroul lui din Hadar Dafna şi bea un păhărel, după orele de program, cu un vechi prieten şi coleg, Shlomo Gershon, cunoscut şi sub numele de Sami.

Sami Gershon răspundea de divizia Combatanţi sau „Komeniuti”, care se ocupa de coordonarea şi infiltrarea agenţilor „ilegali”, adică de latura cea mai periculoasă a întregii activităţi de spionaj. Fusese unul din cei doi bărbaţi care asistaseră la modul în care şeful ierarhic îl minţise în faţă pe Chip Barber.

— Nu crezi că ar fi trebuit să le spunem? întrebă el, fiindcă ajunseseră din nou la subiectul cu pricina.

Dror îşi agită berea din pahar şi trase o înghiţitură zdravănă.

— Să-i ia dracu’, mormăi el. N-au decât să-şi racoleze oameni pe cont propriu.

În tinereţe, soldat fiind, stătuse o dată ghemuit sub un tanc Patton în plin deşert în vara lui 1967 şi aşteptase ca patru state arabe să se pregătească să-şi încheie conturile cu Israelul o dată pentru totdeauna. Îşi amintea şi acum felul în care comunitatea internaţională se mulţumise să clatine din cap şi să scoată sunete de dezaprobare.

Făcuse parte dintr-un grup comandat de un tânăr de douăzeci de ani care izbutise să penetreze poziţiile inamice de lângă strâmtoarea Mitla şi să facă armata egipteană să se replieze în apropierea Canalului de Suez.

De asemenea, ţinea minte că, după ce Israelul distrusese patru armate de uscat şi tot atâtea forţe aviatice în şase zile, aceleaşi medii occidentale care cu câteva luni în urmă îşi frânseseră mâinile de deznădejde în faţa pericolului care-i ameninţa ţara începuseră să acuze Israelul că folosise tactici de intimidare a adversarului.

Din clipa aceea Kobi Dror se hotărâse să adopte o poziţie la care nu renunţase nici până în ziua de azi şi care era sintetizată în formula: să-i ia dracu’ pe toţi. Era un *sabra,* născut şi educat în Israel şi nu avea nimic din indulgenţa sau largheţea de vederi a oamenilor

de genul lui David Ben Gurion.

Loialitatea lui politică era pusă în slujba Partidului Likud de extremă dreaptă, a lui Menchem Begin, cel care fusese la Irgun şi a lui Itzhak Shamir, fost membru al Bandei Nemiloase.

Odată, aflându-se în ultima bancă a unei săli de curs şi asistând la una dintre prelegerile adresate de un subaltern recruţilor, îi ajunsese la urechi formula „agenţiile de informaţii prietene". Se ridicase de la locul lui şi continuase el prelegerea, spunându-le cursanţilor:

— Nu există prieteni ai Israelului, poate cu excepţia evreilor din diaspora. Din punctul nostru de vedere, lumea se împarte în două: duşmani şi neutri. De duşmani ştim cum să ne ocupăm. Cât despre neutri, luaţi de la ei tot ce puteţi, dar nu le daţi nimic. Zâmbiţi-le, bateţi-i pe umăr, invitaţi-i la un păhărel, măguliţi-i, mulţumiţi-le pentru ponturile pe care vi le vând, dar nu le spuneţi nimic.

— Ei bine, Kobi, să sperăm că n-or să afle niciodată, spuse Gershon.

— Cum ar putea? Suntem doar opt oameni care ştim. Şi lucrăm cu toţii aici, în birou.

Poate că de vină era pur şi simplu berea, însă Kobi Dror omisese pe cineva.

În primăvara anului 1988 un om de afaceri englez pe nume Stuart Harris participa la un târg industrial care avea loc la Bagdad. Harris era director de vânzări la o întreprindere din Nottingham care producea utilaje şi echipamente de nivelare a drumurilor. Târgul era organizat la iniţiativa Ministerului Transporturilor din Irak. La fel ca majoritatea cetăţenilor occidentali, Harris fusese cazat la Hotelul Rashid, pe strada Yafa, care fusese construit în principal de către străini şi se afla sub permanentă supraveghere.

În cea de-a treia zi a târgului Harris s-a întors la el în cameră şi a găsit un plic care îi fusese strecurat pe sub uşă. Pe bucăţica de hârtie din interiorul plicului era scris în engleză, cu majuscule: CÂND TE ÎNTORCI LA LONDRA FĂ SĂ-I PARVINĂ PLICUL LUI NORMAN, LA AMBASADA ISRAELULUI.

Altceva nu mai era scris. Stuart Harris a fost cuprins de panică şi îngrozit. Ştia foarte bine care era reputaţia Irakului şi a temutei lui poliţii secrete. Ceea ce se afla în plic era suficient pentru arestarea, torturarea şi, în cele din urmă, executarea lui.

Spre lauda lui, Harris şi-a păstrat cumpătul, s-a aşezat la masa de lucru şi a încercat să dea de capăt lucrurilor. În primul rând, de ce tocmai el? Mai erau o mulţime de oameni de afaceri englezi în Bagdad. Ce rost avea să fie ales tocmai Stuart Harris? N-aveau cum să ştie că era evreu, că taică-său se stabilise în Anglia, venind din

Germania în 1935 şi că pe atunci îl chema Samuel Horowitz, nu?

Deşi Harris nu avea să afle niciodată, cu două zile în urmă avusese loc o discuţie între doi funcţionari din Ministerul Transporturilor din Irak care luaseră masa împreună la restaurantul din incinta târgului. Unul din ei îi povestise celuilalt despre vizita lui la atelierele din Nottingham din cursul toamnei precedente, despre felul în care Harris fusese gazda lui pe durata primelor două zile, dispărând în cea de-a treia şi întorcându-se ulterior. El, irakianul, întrebase dacă Harris fusese bolnav. Unul dintre colegii lui râsese şi-l lămurise că fusese doar învoit de Yom Kippur.

Cei doi funcţionari publici irakieni au uitat imediat de întâmplarea respectivă, spre deosebire de cineva aflat chiar în separeul de lângă ei, care a raportat discuţia superiorului ierarhic. Acesta, la rândul lui, a părut foarte impresionat, dar mai târziu a căzut pe gânduri şi a dispus investigarea domnului Stuart Harris din Nottingham, aflându-i totodată şi numărul camerei pe care o ocupa la Hotelul Rashid.

Harris s-a tot gândit, întrebându-se ce era bine să facă. Şi-a făcut următorul raţionament: chiar dacă expeditorul anonim al scrisorii ar fi descoperit că era evreu, tot mai rămânea un lucru pe care n-ar fi avut cum să-l afle. Sub nici o formă. Printr-o coincidenţă extraordinară, Stuart Harris nu era doar evreu, ci şi *sayan.*

Institutul israelian pentru Informaţii şi Operaţiuni Speciale, înfiinţat în 1951 din ordinul personal al lui Ben Gurion, era cunoscut în lumea largă drept Mossadul, ceea ce în ebraică înseamnă „institut". Cei din interior nu-i spun în nici un chip altfel decât „Biroul". Dintre principalele servicii de informaţii din lume, este de departe cel mai mic, iar numărul salariaţilor cu normă întreagă este de-a dreptul ridicol. La sediul CIA din Langley, Virginia, se află cam douăzeci şi cinci de mii de salariaţi, fără a se pune la socoteală angajaţii care lucrează în agenturile locale. În perioada sa de glorie, primul directorat principal al KGB-ului, răspunzător la fel ca CIA şi Mossadul de strângerea de informaţii din afara graniţelor ţării, număra cam cincisprezece mii de lucrători răspândiţi în lumea întreagă, dintre care cam trei mii se aflau la sediul din Iazenevo.

Mossadul are mereu un număr cuprins între o mie două sute şi o mie cinci sute de angajaţi şi mai puţin de patruzeci de ofiţeri de caz, numiţi *katsa.*

Faptul că Mossadul poate funcţiona cu un buget atât de redus şi cu atât de puţini angajaţi, făcând în schimb rost de o „marfă" atât de preţioasă, depinde de doi factori. Primul este capacitatea de a face apel după bunul său plac la populaţia israeliană, care este şi aşa la ora actuală uimitor de cosmopolită, cuprinzând o varietate stupefiantă de talente, limbi sau dialecte şi origini geografice.

Al doilea factor este o reţea internaţională de colaboratori sau asistenţi a căror denumire în ebraică este *sayanim.* Aceştia sunt evreii din diaspora (având o descendenţă pur evreiască atât din partea tatălui, cât şi a mamei) care, deşi probabil că sunt devotaţi ţării în care trăiesc, nutresc totodată o mare înţelegere pentru statul Israel.

Sayanii sunt două mii doar la Londra, cinci mii în restul Angliei şi de zece ori mai mulţi în Statele Unite. Ei nu sunt implicaţi niciodată în operaţiuni, ci doar li se solicită anumite favoruri. În acelaşi timp, trebuie să fie convinşi că ajutorul care le este cerut nu dăunează în nici un fel ţării lor de naştere sau adopţiune. Noţiunea de loialităţi conflictuale este cu desăvârşire interzisă. Însă prezenţa şi contribuţia lor duce la o reducere a cheltuielilor operaţionale de minimum zece la sută.

De exemplu, o echipă a Mossadului soseşte la Londra pentru a organiza o operaţiune împotriva unui comando palestinian care lucrează sub acoperire. Membrii ei au nevoie de o maşină. Un *sayan* care se ocupă de vânzarea de maşini este rugat să le lase un autoturism cu acte în regulă şi cu cheia ascunsă sub scaunul şoferului, într-un anumit loc. Maşina este înapoiată după executarea operaţiunii, iar *sayanul* habar nu are pentru ce a fost folosită; în registrul lui scrie doar că maşina a fost închiriată unui client.

Aceeaşi echipă are nevoie şi de un „paravan”. În acest caz, un *sayan* care dispune de câteva proprietăţi le pune la dispoziţie un magazin dezafectat, în timp ce alt *sayan* – angrosist – îi aprovizionează cu bomboane şi ciocolată. În plus, e necesară şi o locuinţă pentru lăsarea şi primirea mesajelor, aşa încât un al treilea *sayan* – de data asta un agent imobiliar – le oferă cheile unui birou care în registrele lui figurează ca neocupat.

Stuart Harris se afla în concediu în staţiunea israeliană Eilat, când intră în vorbă, la barul Red Rock, cu un tânăr evreu foarte plăcut care vorbea o engleză excelentă. La următoarea întrevedere evreul veni însoţit de un prieten, un bărbat ceva mai în vârstă care izbuti, cu mult tact, să afle care erau sentimentele lui Harris faţă de Israel. La sfârşitul concediului Harris se declarase deja de acord în cazul în care le putea fi de folos cu ceva…

Odată terminat concediul, Harris se întoarse acasă, aşa cum fusese sfătuit şi-şi trăi viaţa ca şi până atunci. Timp de doi ani aşteptă un apel, dar acesta nu avu loc. Cu toate acestea, din când în când mai primea câte o vizită amicală – una dintre cele mai plictisitoare îndatoriri ale ofiţerilor *katsa,* aflaţi în misiune peste hotare, este să fie în permanenţă cu ochii pe *sayanii* de pe listă.

Prin urmare, Harris avea toate motivele să se simtă cuprins de panică în camera de hotel din Bagdad, în timp ce se întreba ce era de făcut. Era foarte posibil ca scrisoarea să fie o provocare, caz în care ar

fi putut fi interceptat şi reţinut la aeroport, pe când încerca s-o scoată din ţară. Să o strecoare în geanta altcuiva? Nu se simţea în stare. În plus, cum avea s-o recupereze după ce ajungea la Londra?

În cele din urmă se calmă, elaboră un plan şi-l urmă întocmai. Arse plicul mai mare şi bileţelul într-o scrumieră, după care strânse scrumul, îl aruncă în vasul de la toaletă şi trase apa. Apoi ascunse plicul mai mic sub pătura de rezervă de pe raftul de sus al dulapului, având grijă să nu se mai afle şi altceva în acel loc.

Dacă i se percheziţiona camera, avea să jure că nu avusese nevoie de încă o pătură, nu se uitase la raftul de sus şi habar nu avusese că acolo zăcea o scrisoare care, probabil, fusese lăsată de ocupantul anterior al camerei.

Se duse la o papetărie de unde cumpără o mapă solidă din plastic, un set de etichete cu adeziv şi o rolă de scotch, apoi intră într-un oficiu poştal din care ieşi cu numărul de timbre necesar pentru a expedia o revistă de la Bagdad la Londra. Luă de la un stand o revistă promoţională care preamărea virtuţile Irakului cu ocazia târgului care tocmai avea loc şi chiar reuşi să imprime antetul oficial al târgului pe plicul pe care avea de gând să-l trimită.

În ultima zi, chiar înainte de a pleca la aeroport cu cei doi colegi, se întoarse la el în cameră. Ascunse scrisoarea în revistă şi le puse pe amândouă în plicul pe care îl sigila. Pe plic trecu adresa unui unchi din Long Eaton, după care lipi eticheta şi timbrele. Ştia că în holul hotelului se afla o cutie poştală şi că următoarea colectare a corespondenţei urma să aibă loc peste patru ore. Îşi făcu socoteala că, în eventualitatea în care serviciile secrete îi vor deschide plicul sub abur, la ora aceea el va survola Alpii la bordul unui avion britanic.

Se spune că norocul îi ajută fie pe curajoşi, fie pe nesăbuiţi, fie şi pe unii şi pe alţii. Holul era supravegheat de oamenii AMAM-ului care însă voiau să vadă dacă exista vreun irakian care ar fi încercat să-i abordeze pe străinii aflaţi pe picior de plecare şi să le dea ceva pe furiş. Harris îşi ducea plicul dedesubtul sacoului la subsuoara stângă. Un bărbat stătea într-un colţ, se prefăcea că citeşte ziarul, dar, în realitate, era cu ochii în patru, în clipa în care Harris puse plicul la cutia poştala, un cărucior plin cu bagaje se interpuse între el şi agentul de teren, iar când acesta din urmă reuşi să dea din nou cu ochii de ţinta lui, Harris îşi preda cheia la recepţie.

Broşura ajunsese la casa unchiului său după o săptămână. Harris ştiuse că unchiul respectiv era plecat în vacanţă în acea perioada şi, dat fiind că avea o cheie cu care putea să intre în caz de incendiu sau jaf, se folosi de ea ca să recupereze pacheţelul. Apoi îl duse la Ambasada Israeliană din Londra, unde ceru să fie lăsat să stea de vorbă cu omul lui de legătură. Fu poftit într-o încăpere şi i se spuse să aştepte.

După câtva timp în încăpere intră un bărbat între două vârste care îl întrebă cum se numea şi de ce voia să-l vadă pe „Norman”. Harris îi explică, scoase plicul par avion din buzunar şi-l puse pe masă. Diplomatul israelian păli, îl rugă pe Harris să aştepte şi ieşi.

Clădirea ambasadei de la Palace Green, numărul 2, este o structură frumoasa, însă liniile sale clasice nu lasă să se întrevadă răsfăţul tehnologic şi abundenţa de fortificaţii care ascund agentura londoneză a Mossadului situată la subsol. Din această fortăreaţă subterană fu convocat un bărbat mai tânăr, în vreme ce Harris continua să aştepte.

Deşi nu avea de unde să ştie, chiar la ora aceea era studiat printr-un sistem de ferestre mascate, pe când stătea acolo cu plicul rămas pe masa din faţa lui. În acelaşi timp i se făcură câteva fotografii şi se procedă la o verificare rapidă, ca toată lumea să se asigure că bărbatul era, într-adevăr, un *sayan* şi nu un terorist palestinian. În momentul în care fotografia lui Stuart Harris din Nottingham se dovedi a fi una şi aceeaşi cu imaginea bărbatului din fereastra mascată, tânărul *katsa* îşi făcu apariţia în încăpere.

Bărbatul zâmbi, se prezentă spunând că-l cheamă Rafi şi-l invită pe Harris să-şi înceapă relatarea cu începutul, din perioada în care se afla la Eilat. Harris se conformă. Rafi ştia totul despre Eilat (tocmai terminase de citit dosarul complet), dar trebuia să verifice. Când povestirea ajunse la episodul prezenţei în Bagdad, Rafi deveni brusc interesat. La început îi puse puţine întrebări, lăsându-l pe Harris să povestească în voie. Apoi veniră şi întrebările, multe la număr, până în clipa în care Harris ajunse să relateze, de câteva ori, tot ce făcuse la Bagdad. Rafi nu-şi făcu nici un fel de însemnări, întrucât toată discuţia era înregistrată. Într-un târziu se apropie de un telefon instalat pe unul din pereţi şi avu o scurtă convorbire în ebraică şi în şoaptă cu un coleg mai mare în grad din biroul de alături.

În încheiere Rafi îi mulţumi călduros lui Harris, îl felicită pentru sângele rece şi curajul dovedit, îl rugă să nu pomenească *nimănui* despre această întâmplare şi-i ură călătorie plăcuta. Harris îl salută şi fu condus afară.

Un bărbat îmbrăcat într-un echipament de protecţie – combinezon, cască şi mănuşi speciale – se prezentă la ordin şi luă scrisoarea care fu fotografiată şi supusă examenului cu raze X. Ambasada israeliană pierduse deja un om din cauza unei scrisori capcană care explodase şi nu mai era dispusă să-l piardă şi pe al doilea.

În cele din urmă, scrisoarea fu deschisă. Ea conţinea două foiţe de hârtie din cea mai subţire, acoperite cu un scris mărunt în arabă. Rafi nici măcar nu ştia să vorbească în arabă, darămite să citească. Nici ceilalţi lucrători ai agenturii din Londra nu se puteau lăuda cu

mai mult şi, în nici un caz, nu stăpâneau limba suficient de bine ca să descifreze o scriitură atât de complicată. Rafi trimise un raport radio amănunţit şi codificat la Tel Aviv, apoi întocmi un raport scris şi mai detaliat, în acel stil oficial şi uniform care printre oamenii Mossadului poartă numele de NAKA. Scrisoarea şi raportul fură trimise prin curier diplomatic şi prinseră cursa de seară a companiei El Al, care decolă de pe Heathrow şi ateriză pe Ben Gurion. Un curier însoţit de o escortă armată îl aşteptă pe mesager chiar la scara avionului şi duse geanta diplomatică la clădirea impunătoare de pe bulevardul Regele Saul, unde, imediat după micul dejun, ajunse sub ochii şefului secţiei pentru Irak, un *katsa* tânăr şi foarte capabil pe care-l chema David Sharon.

Acesta nu numai că vorbea, dar şi citea în arabă, iar lucrurile aflate din cele două pagini de foiţă îi dădură aceeaşi senzaţie pe care o simţise când se aruncase pentru prima dată din avion deasupra deşertului Negev, în timp ce se pregătea cu trupele de paraşutişti.

Folosindu-şi propria maşină de scris, evitând atât secretara, cât şi procesorul de cuvinte, Sharon traduse cuvânt cu cuvânt scrisoarea în ebraică, apoi luă ambele versiuni şi raportul întocmit de Rafi despre cum ajunsese Mossadul să intre în posesia documentului şi i le prezentă superiorului său ierarhic imediat, directorul diviziei pentru Orientul Mijlociu.

Ceea ce transmitea scrisoarea era că autorul ei era o înaltă oficialitate a regimului irakian, care deţinea una dintre poziţiile cheie printre consilierii pe probleme politice şi militare şi că se arăta dispus să lucreze pentru Israel, în schimbul unei sume de bani. Era vorba de bani şi nimic altceva.

Cel care redactase scrisoarea avusese grijă să scrie şi adresa unei căsuţe poştale din poşta centrală din Bagdad, unde ar fi aşteptat eventualul răspuns, dar, în esenţă, acestea erau informaţiile principale.

În seara aceea, în biroul personal al lui Kobi Dror avu loc o întâlnire la nivel înalt. La ea participau, în afară de Dror, Sami Gershon, şeful secţiei Operative, Eitan Hadar, superiorul imediat a lui Sharon şi directorul pentru Orientul Mijlociu, care primise în cursul dimineţii scrisoarea de la Bagdad şi David Sharon în persoană.

De la bun început Gershon adoptă poziţia unui refuz categoric.

— E un fals, spuse el. N-am văzut în viaţa mea o asemenea încercare de ducere cu preşul. Stângace, penibilă şi previzibilă. Să ştii, Kobi, că nu-mi trimit pe nici unul dintre oameni să verifice la locul faptei. Ar însemna să-l condamn la moarte cu mâna mea. Sincer să fiu, nu-mi vine nici măcar să trimit un iepure la Bagdad ca să facă legătura.

Iepurii erau arabii folosiţi de Mossad pentru contactarea

preliminară a altor arabi; erau, de fapt, nişte intermediari de nivel inferior, mult mai lipsiţi de importanţă decât un *katsa* israelian în adevăratul sens al cuvântului.

Părerea lui Gershon dădea impresia că îi câştigase şi pe ceilalţi. Scrisoarea era o nebunie şi părea o încercare de atragere a unui *katsa* de meserie la Bagdad, unde să fie arestat, torturat, judecat şi executat în public. În cele din urmă, Dror se întoarse spre David Sharon.

— Ei bine, David, eşti înzestrat cu organul vorbirii. Ce părere ai?

Sharon aprobă din cap, cu părere de rău.

— Cred că Sami are dreptate aproape sută la sută. Ar fi o nebunie să trimitem un om de nădejde acolo.

Eitan Hadar îi aruncă o privire în care se ghicea un avertisment. Rivalitatea dintre divizii era deja de notorietate în raidurile Mossadului. Nu era nevoie să recunoască atât de ferm victoria lui Gershon.

— Probabilitatea este de nouăzeci şi nouă la sută pentru o capcană.

— Doar atât? îl întrebă Dror, parcă pentru a-l tachina. Dar restul de unu la sută ce-ar putea fi, tinere prieten?

— A, doar un gând prostesc. Mi-a trecut prin minte, în contul acelui unu la sută, că s-ar putea sa ne trezim din senin cu un nou Penkovski.

În birou se lăsă o tăcere deplină, iar cuvintele abia rostite rămaseră undeva în aer, ca o provocare deschisă. Gershon expiră cu un şuier prelung. Kobi Dror se uită ţintă la şeful secţiei pentru Irak, iar Sharon îşi privi atent vârfurile degetelor.

În materie de spionaj există doar patru modalităţi de recrutare a unui agent, în scopul de a-l infiltra pe coridoarele puterii ale unei aşa numite ţări ţintă.

Prima dintre ele este de departe cea mai periculoasă. Ea constă în folosirea unui conaţional extraordinar de bine instruit şi capabil să treacă drept un cetăţean al ţării ţintă, chiar în inima acesteia. Metoda este aproape imposibilă, cu excepţia cazurilor în care persoana infiltrată s-a născut şi a crescut în ţara ţintă, putând să se întoarcă la adăpostul unei legende care să-i explice absenţa. Însă chiar şi în aceste cazuri infiltratul trebuie să aştepte ani de zile până să aibă acces la secrete şi să poată fi efectiv de folos. Au existat situaţii când a fost nevoie de o perioadă de incubaţie de zece ani.

Şi totuşi, la un moment dat, israelienii ajunseseră să fie consideraţi adevăraţi maeştri ai acestei tehnici. Explicaţia era simplă; la începuturile statului Israel se întorceau în ţară mii de evrei care fuseseră educaţi pretutindeni în lume. Aceştia puteau să treacă drept marocani, algerieni, libieni, egipteni, sirieni, irakieni şi yemeniţi,

nefiind luaţi în calcul cei care veniseră din Rusia, Polonia, Europa Occidentală, America de Nord şi America de Sud.

Cel mai mare succes a fost repurtat de Elie Cohen, născut şi educat în Siria. Acesta a fost infiltrat înapoi în Damasc, având identitatea unui sirian care fusese plecat ani de zile şi se întorsese acasă. Dat fiind că avea şi un nume sirian, Cohen a devenit treptat confidentul multor politicieni de vază, funcţionari de stat şi generali, care vorbeau fără să se ferească la petrecerile fastuoase pe care le dădea generoasa lor gazdă. Tot ceea ce au spus musafirii lui, inclusiv întregul plan de luptă al Siriei, a ajuns la Tel Aviv în timp util pentru câştigarea Războiului de Şase Zile. Cohen a fost dat în vileag, torturat şi spânzurat în public, în Piaţa Revoluţiei din Damasc. În concluzie, aceste infiltrări sunt extrem de primejdioase şi de aceea foarte rare.

Anii au trecut, iar primii imigranţi israelieni au îmbătrânit. Cât despre copiii lor *sabra,* aceştia nu au studiat araba şi nu s-au încumetat să încerce să-l imite pe Elie Cohen. Acesta este motivul pentru care, în anul de graţie 1990, Mossadul dispunea de experţi arabi mult mai puţin străluciţi decât credea lumea.

Exista şi un al doilea motiv. Penetrarea secretelor ţărilor din lumea arabă se face mult mai uşor în Europa sau în America. Dacă un stat arab achiziţionează, de pildă, un bombardier american, detaliile pot fi aflate, cu mai puţine eforturi şi cu o doză redusă de risc, în Statele Unite. Iar dacă o înaltă oficialitate arabă dă impresia că este abordabilă, de ce să nu încerci racolarea atunci când se află în vizită în marile capitale europene? Iată de ce în 1990 majoritatea operaţiunilor organizate de Mossad aveau loc în Europa şi America, unde riscul era sensibil mai mic şi nicidecum în statele arabe care prezentau o doză de risc foarte ridicată.

Cu toate acestea, regele infiltrărilor a fost şi rămâne Marcus Wolf, care ani în şir a condus reţeaua serviciilor de informaţii din Germania Răsăriteană. Ce-i drept, Wolf avea un avantaj imens – un est-german putea să treacă foarte uşor drept vest-german.

Cât a fost şef al serviciului est-german de informaţii, „Mişa" Wolf a infiltrat zeci şi zeci de agenţi secreţi în Germania Federală, dintre care unul a devenit secretarul particular al cancelarului Willi Brandt în persoană. În cazul lui Wolf, specialitatea casei era secretara pedantă, austeră şi nemăritată care ajungea indispensabilă şefului vest-german care o angaja (şi care, de obicei, era ministru), fiind totodată capabilă să copieze toate documentele care îi soseau pe birou şi să le transmită în Berlinul de Est.

Cea de-a doua metodă de infiltrare este folosirea unui conaţional al agenţiei agresoare, dar care pozează în cineva venit dintr-o terţă ţară. Ţara ţintă ştie că infiltratul este străin, dar se convinge că e vorba de un străin prietenos şi plin de înţelegere.

Aici Mossadul a avut rezultate excepţionale în cazul unui anume Ze'ev Gur Arieh, născut în Germania, la Mannheim, în anul 1921 şi având numele iniţial de Wolfgang Lotz. Wolfgang avea un metru optzeci, era blond cu ochi albaştri şi nu fusese circumcis, deşi era evreu. A sosit în Israel în copilărie, a crescut acolo şi-a luat nume evreiesc, a luptat în cadrul organizaţiei ilegale Haganah şi a ajuns maior în armata israeliană, după care a fost preluat de Mossad.

Wolfgang a fost trimis înapoi în Germania pentru doi ani, ca să-şi perfecţioneze germana maternă şi „să prospere” pe banii Mossadului. Mai târziu, după ce s-a însurat cu o nemţoaică, a emigrat la Cairo şi a înfiinţat o şcoală de echitaţie.

Şcoala s-a bucurat de un succes imens. Ofiţerilor egipteni le plăcea la nebunie să se destindă călărind şi fiind serviţi cu şampanie de Wolfgang, un german de nădejde, cu vederi de dreapta şi antisemit, în care puteau avea toată încrederea. Şi, efectiv, au avut-o. Tot ce au discutat aceştia a ajuns la Tel Aviv. În cele din urmă, Lotz a fost prins, a avut şansa de a nu fi spânzurat, iar după Războiul de Şase Zile a fost eliberat în cadrul unui schimb cu nişte prizonieri egipteni.

Un impostor de şi mai mare succes şi anvergură a fost un german dintr-o generaţie anterioară. Înainte de cel de-al doilea război mondial, Richard Sorge era corespondent străin la Tokio, vorbea japoneza şi avea relaţii importante în guvernul lui Hideki Tojo. Guvernul respectiv îl aproba întru totul pe Hitler şi presupunea că Sorge era un nazist loial – cel puţin, el aşa susţinea.

Autorităţilor de la Tokio nu le-a trecut prin minte că Sorge nu era un nazist de origine germană, ci un comunist neamţ în serviciul Moscovei. Ani de zile el le-a procurat celor de la Moscova planurile de luptă ale regimului Tojo, iar ultima lui lovitură a fost şi cea mai reuşită. În 1941 armata lui Hitler ajunsese în faţa Moscovei. Stalin trebuia să afle urgent dacă Japonia avea să organizeze invadarea Uniunii Sovietice de la bazele ei din Manciuria. Sorge s-a pus pe treabă şi a descoperit că răspunsul era negativ. Aşa stând lucrurile, Stalin a putut să transfere patruzeci de mii de soldaţi mongoli din est la Moscova. Carnea de tun pe care au reprezentat-o aceştia i-a ţinut la respect pe germani încă vreo câteva săptămâni, până când a venit iarna şi Moscova a fost salvată.

Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre Sorge. Acesta a fost demascat şi spânzurat, dar, înainte de a muri, probabil că informaţiile furnizate de el au schimbat cursul istoriei.

Cea mai obişnuită metodă de instalare a unui agent într-o ţară ţintă este a treia şi ea constă pur şi simplu în recrutarea unui om care se află deja „la locul faptei”. Recrutarea poate fi plictisitor de lentă sau surprinzător de rapidă. Pentru realizarea acestui scop, „detectorii de potenţial” studiază, din toate unghiurile, comunitatea diplomatică şi

caută un funcţionar de rang înalt „din tabăra cealaltă” care ar putea da impresia că este nemulţumit, dezamăgit, dominat de resentimente, supărat sau susceptibil de racolare sub o formă sau alta.

Delegaţiile aflate în vizită în străinătate sunt supravegheate, pentru a se vedea dacă există cineva care poate fi luat deoparte ca să i se ofere câteva săptămâni de vis şi apoi să i se propună să-şi redirijeze loialităţile. Când detectorii de potenţial au identificat un „posibil”, intră în scenă agenţii de racolare, care, de obicei, încep prin punerea bazelor unei prietenii ce devine din ce în ce mai profundă şi caldă. În cele din urmă „prietenul” îi sugerează celuilalt că i-ar putea face un mic serviciu şi că ar fi nevoie de o informaţie lipsită de importanţă.

După întinderea cursei nu mai e loc de întors şi, cu cât regimul sub care se află persoana racolată e mai dur, cu atât mai mici sunt şansele ca ea să se confeseze, rămânând la mila regimului respectiv, care, de cele mai multe ori, este inexistentă.

Motivele pentru o recrutare de acest tip pot să varieze când e vorba de servirea unei alte ţări. E posibil ca persoana recrutată să aibă datorii, să fie omisă la avansări, să aibă o căsnicie nereuşită, să se arate revoltată faţă de regimul sub care trăieşte sau doar să tânjească după o viaţă nouă, în care să aibă foarte mulţi bani. Cel racolat poate fi convins prin intermediul propriilor slăbiciuni – sexuale sau homosexuale – sau prin măguliri mieroase.

Destul de mulţi sovietici, ca de pildă Penkovski şi Gordievski, au trecut în tabăra adversă din motive legate efectiv de „conştiinţă”, dar majoritatea spionilor care se decid să-şi trădeze ţara o fac fiindcă sunt dominaţi de acelaşi soi de orgoliu monstruos şi de convingerea că prezenţa lor este esenţială în mersul lucrurilor.

Cea mai ciudată dintre toate formele de racolare este cea a ofertei deschise. Aşa cum o arată şi numele, într-un asemenea caz persoana în cauză nu face altceva decât să apară pe neaşteptate şi fără să anunţe pe cineva, după care îşi oferă serviciile.

Reacţia agenţiilor care se văd abordate în acest fel este întotdeauna extrem de sceptică, pe principiul că mişcările de genul acesta sunt, de fapt, curse întinse de adversar. Astfel, în 1960, când un rus înalt i-a abordat pe americani la Moscova, le-a spus că este colonel plin în GRU, adică Serviciul de Informaţii al Armatei şi s-a oferit să facă spionaj pentru Occident, a fost refuzat.

Nedumerit din cale-afară, bărbatul s-a concentrat asupra englezilor, iar aceştia i-au acordat o şansă. Oleg Penkovski s-a dovedit a fi unul dintre cei mai uimitori agenţi din câţi au existat vreodată. În scurta lui carieră de treizeci de luni el a predat cinci mii cinci sute de documente agenţilor anglo-americani care îl coordonau, fiecare din ele din categoria „secret” sau „strict secret”. În timpul crizei cubaneze a rachetelor lumea nu şi-a dat seama că preşedintele Kennedy ştia

exact care erau cărţile pe care avea să mizeze Nikita Hruşciov, ca un jucător de pocher care a instalat o oglindă în spatele adversarului. Ei bine, oglinda a fost Penkovski.

Rusul şi-a asumat riscuri nebuneşti, refuzând să evadeze în Occident când a avut ocazia. După criza rachetelor el a fost descoperit de contraspionajul sovietic, judecat şi împuşcat.

Nici unuia dintre cei trei israelieni aflaţi în seara aceea în biroul lui Kobi Dror din Tel Aviv nu trebuia să i se adauge ceva despre Oleg Penkovski. În lumea lor, spionul rus era o personalitate legendară. Visul se înfiripă în minţile tuturor după ce Sharon lăsă să-i scape numele. Un trădător autentic, palpabil şi de douăzeci şi patru de carate la Bagdad? Era cu putinţă? Era ceva de domeniul credibilului?

Kobi Dror îl ţintui cu privirea pe Sharon.

— Ce anume ai în minte, tinere?

— Mă gândeam, atâta doar, spuse Sharon cu o ezitare simulată. O scrisoare… nici un fel de risc… o simplă scrisoare… câteva întrebări, evident dificile… despre lucruri pe care am vrea să le aflăm… şi vedem dacă iese cu ceva sau nu.

Dror îşi mută privirile spre Gershon. Şeful secţiei Operative ridică din umeri. Eu mă ocup de infiltrarea oamenilor, de ce să-mi pese de scrisori, părea să spună gestul lui.

— În regulă, tinere David. O să scriem o scrisoare de răspuns şi o să-i punem câteva întrebări. Pe urmă mai vedem. Eitan, te ocupi împreună cu David de povestea asta. Vreau să văd scrisoarea înainte s-o trimiţi.

Eitan Hadar şi David Sharon ieşiră din birou împreună.

— Sper că-ţi dai seama în ce bucluc ne băgăm amândoi, bombăni şeful diviziei pentru Orientul Mijlociu la urechea protejatului său.

Scrisoarea fu redactată cu extrem de multă atenţie, fiind rodul muncii unui grup de experţi ai Mossadului cel puţin pentru varianta ebraică. Traducerea avea să se facă mai târziu.

David se prezentă în scrisoare, spunându-şi doar prenumele, iar asta de la bun început. Îi mulţumi celui care-i scrisese pentru efortul depus şi-l asigură că scrisoarea ajunsese în deplină siguranţă la destinaţia dorită. Apoi îi spuse că trebuia să înţeleagă că respectiva scrisoare trezise o mare uimire şi serioase suspiciuni, atât din cauza sursei propriu-zise, cât şi a metodei de transmitere.

David admise că îşi dădea seama că expeditorul scrisorii nu era un prost şi-şi exprimă convingerea că va înţelege că era nevoie de anumite semnale de bună credinţă „pentru şefi”. În continuare el îl asigură pe expeditor că, în eventualitatea stabilirii bunei sale credinţe, solicitările financiare nu vor reprezenta o problemă, fireşte cu condiţia ca „marfa” să justifice recompensa bănească pe care „şefii” erau

dispuşi să o ofere. Aşa stând lucrurile, era amabil expeditorul să încerce să răspundă la întrebările ce se aflau în pagina alăturată?

Întreaga scrisoare era mai lungă şi mai complicată, dar în linii mari cam asta cuprindea. Sharon o încheie, dându-i celuilalt o adresă de răspuns undeva în Roma.

În realitate, adresa era a unei case conspirative dezafectate pe care agentura din Roma o oferise de bunăvoie la solicitarea urgentă a Tel Avivului. Din clipa aceea, agentura din Roma avea să fie cu ochii pe adresa respectivă. În cazul în care îşi făcea apariţia securitatea irakiană, operaţiunea avea să fie abandonată.

La rândul ei, lista cu douăzeci de întrebări fusese rodul unei chibzuinţe profunde. Mossadul ştia deja răspunsul la opt dintre ele, dar nu era necesar să afle şi alţii acest lucru. Prin urmare, orice tentativă de ducere de nas a Mossadului ar fi eşuat.

Alte opt întrebări se refereau la evenimentele a căror autenticitate putea fi confirmată după ce vor fi avut loc, iar ultimele patru se axau asupra acelor lucruri pe care Tel Avivul voia neapărat să le afle, îndeosebi despre intenţiile lui Saddam Hussein însuşi.

— Hai să vedem cât de bine e infiltrat individul, spuse Kobi Dror după ce parcurse întreaga listă.

În cele din urmă, se făcu apel la un profesor al catedrei de studii arabice de la Universitatea din Tel Aviv, căruia i se ceru să îmbrace scrisoarea în stilul elaborat şi înflorit, tipic limbajului scris. Sharon semnă la sfârşit, având grijă să-şi folosească varianta arabă a prenumelui, Daoud.

Textul conţinea încă un lucru care trebuia urmărit. David voia să-i dea corespondentului său un nume şi, dacă acesta nu avea nimic împotrivă, era posibil ca din acel moment să fie cunoscut pur şi simplu drept Jericho?

Scrisoarea fu expediată din singura ţară arabă în care Israelul avea ambasadă şi anume Egiptul.

După punerea ei la poştă, David Sharon îşi văzu de celelalte îndatoriri şi, în acelaşi timp, aşteptă. Cu cât se gândea mai mult, cu atât combinaţia i se părea mai nebunească. Prezenţa unei căsuţe poştale într-o ţară unde reţeaua de contraspionaj era condusă de cineva cu inteligenţa lui Hassan Rahmani era un lucru extrem de periculos. Ca, de altfel şi transcrierea unor informaţii ultrasecrete într-un limbaj accesibil tuturor, dat fiind că nu exista nici un indiciu potrivit căruia Jericho ar fi ştiut să comunice codificat. Pe de altă parte, îşi zicea el, dacă lucrurile luau amploare, nici nu se punea problema să se folosească cutii poştale obişnuite. Dar tot el îşi spunea apoi că şansele unei asemenea surse erau mici.

Cu toate acestea, lucrurile stăteau altfel. După patru săptămâni răspunsul lui Jericho ajunse la Roma şi fu transportat într-o cutie

rezistentă la explozie până la Tel Aviv, unde fură luate măsuri de precauţie extreme. Plicul ar fi putut fi conectat la explozibili sau mânjit cu o substanţă toxică mortală. Se procedă la deschiderea lui abia după ce toţi experţii îl controlară şi-l declarară inofensiv.

Spre imensa lor uimire, Jericho prezentase lucruri cât se poate de încurajatoare. Răspunsurile la toate cele opt întrebări, la care Mossadul avea deja cheia, erau corecte. Celelalte opt, legate de mişcările de trupe, avansări, retrogradări şi concedieri, deplasări în străinătate ale notabilităţilor regimului, trebuiau să-şi aştepte confirmarea o dată cu punerea lor în practică. La ultimele patru întrebări Tel Avivul nu ştia şi nici nu avea cum să verifice răspunsurile, dar toate erau cât se poate de plauzibile.

David Sharon redactă imediat o scrisoare de răspuns, formulând un text care nu i-ar fi dat nici un fel de bătaie de cap dacă ar fi fost interceptat. „Dragă unchiule, mii de mulţumiri pentru scrisoarea ta pe care tocmai am primit-o. Mă bucur să aud că te simţi bine. Câteva dintre lucrurile pe care mi le-ai spus or să aibă nevoie de ceva timp ca să se rezolve, dar cum totul este în regulă, o să-ţi scriu din nou nu peste multă vreme. Nepotul tău iubitor, Daoud."

La Hadar Dafha începuse să prindă din ce în ce mai repede contur ideea că acest Jericho ar putea fi, în fond, o sursă superioară. Iar dacă lucrurile stăteau într-adevăr aşa, atunci trebuiau luate măsuri urgente. Una era să trimiţi o scrisoare la care să ţi se răspundă şi cu totul alta să infiltrezi un agent ultrasecret într-o dictatură renumită prin duritate. Era imposibilă continuarea comunicărilor prin intermediul oficiilor poştale şi pe baza unor texte necodificate. Dacă nu găseau altceva, îi pândea dezastrul.

Era nevoie de infiltrarea unui ofiţer de caz în Bagdad, care să stea acolo şi să se ocupe personal de coordonarea lui Jericho prin arsenalul obişnuit în materie – texte cifrate, coduri, locuri convenite pentru preluarea sau lăsarea mesajelor, precum şi o metodă sigură de transmitere a informaţiilor din Bagdad în Israel.

— Nici nu vreau să aud, repetă Gershon. N-o să trimit nici un *katsa* israelian de valoare ca să stea cine ştie cât la Bagdad şi să se ocupe de o misiune de genul ăsta. Ori se bucură de acoperire diplomatică, ori rămâne aici.

— În regulă, Sami, acceptă Dror, vrei acoperire diplomatică, ai acoperire diplomatică. Hai să vedem cum facem.

Rostul acoperirii diplomatice este că, spre deosebire de agenţii „din umbră", care pot fi arestaţi, torturaţi şi spânzuraţi, un diplomat acreditat poate evita acest gen de neplăceri chiar şi la Bagdad; dacă este prins, el va fi declarat *persona non grata* şi dat afară din ţară. E un procedeu care se aplică mereu şi pretutindeni.

În vara aceea se puseră în mişcare mai multe secţii ale

Mossadului, în special cea care se ocupa de cercetare, deşi Gershon le-ar fi putut spune de la bun început că nu avea nici un agent printre membrii acreditaţi ai ambasadei din Bagdad, fiind chiar săpunit de câteva ori pentru că nu luase măsuri. În consecinţă, începu o căutare îndârjită a unui diplomat care să fie potrivit pentru o asemenea misiune.

Se trecu la identificarea tuturor ambasadelor din Bagdad şi se ajunse la redactarea unei liste care să-i cuprindă pe toţi angajaţii din toate ţările care îşi desfăşurau activitatea în capitala irakiană. Rezultatele fură descurajante: nu apăru nimeni care să fi fost cândva în slujba Mossadului şi să se poată reactiva. Mai mult decât atât, pe listă nu se afla nici măcar un *sayan*.

Apoi unui funcţionar îi veni o idee: Naţiunile Unite. Celebra organizaţie mondială avea încă din 1988 o agenţie al cărei sediu se găsea la Bagdad şi care se numea Comisia Economică a Naţiunilor Unite pentru Asia de Vest.

Mossadul reuşise, cu mult timp în urmă, o penetrare eficientă a Naţiunilor Unite de la New York şi obţinu relativ repede o listă a personalului, din care izbuti să reţină un nume. Era vorba de un tânăr diplomat chilian de origine evreiască pe nume Alfonso Benz Moncada. Acesta nu era un agent instruit; în schimb *era* sayan şi, prin urmare, se presupunea că îşi va oferi serviciile.

Unul câte unul, ponturile vândute de Jericho se adeveriră. Procesul de verificare confirmă că diviziile de armată despre care spusese că aveau să fie deplasate chiar se deplasară; în acelaşi timp, avură loc, fără excepţie, toate avansările şi demisiile anunţate..

— Ori în spatele şaradei ăsteia se află Saddam în persoană, ori Jericho îşi trădează ţara de la A la Z, aprecie Kobi Dror.

David Sharon trimise o a treia scrisoare şi aceasta remarcându-se printr-un conţinut aparent banal şi nevinovat. Pentru cea de-a doua şi cea de-a treia misivă nu mai fusese nevoie de profesorul universitar specializat în studii arabice. Această ultimă epistolă se referea la o comandă efectuată de clientul din Bagdad pentru nişte articole foarte delicate din sticlă şi porţelan. E evident, spunea David, că mai e nevoie de puţină răbdare ca să se găsească o modalitate de transport prin care să se evite riscurile unui accident nedorit.

Un *katsa* vorbitor de spaniolă, care se afla deja în America de Sud, fu trimis de urgenţă la Santiago şi-i convinse pe părinţii lui senor Benz să-şi cheme imediat fiul acasă pe motiv că mama acestuia era grav bolnavă. Cel care îi telefonă fiului aflat la Bagdad fu nimeni altul decât tatăl lui. Îngrijorat, fiul făcu o cerere de concediu de trei săptămâni, care îi fu aprobată, după care se întoarse în ţară cu avionul.

Acasă nu-l aştepta o mamă bolnavă, ci o întreagă echipă de

ofiţeri de instrucţie ai Mossadului care îl implorară să le accepte rugămintea. Tânărul se sfătui şi cu părinţii şi, în cele din urmă, acceptă. Povara emoţională a situaţiei prin care trecea Ţara Israelului, pe care nici unul dintre ei nu o văzuse vreodată, se dovedi prea mare pentru a-i permite să refuze.

Un alt *sayan* din Santiago, fără să ştie prea bine de ce, îşi închirie reşedinţa de vară – o casă cu o grădină împrejmuită de ziduri, undeva în afara oraşului, la mică distanţă de mare – iar echipa de instructori se puse pe treabă.

În mod normal, un *katsa* are nevoie de doi ani pentru a infiltra şi coordona un agent ultrasecret în teritoriul inamic, iar asta este durata minimă. Echipa de instructori avea la dispoziţie trei săptămâni. Lucrară cu toţii câte şaisprezece ore pe zi, arătându-i chilianului de treizeci de ani ce este aceea scriere cu cifru, cum arată codurile de bază, ce se înţelege prin fotografiere miniaturală şi în ce constă reducerea fotografică la dimensiuni punctiforme. Apoi îl scoaseră din casă şi îl sfătuiră ca atunci când avea impresia că era urmărit, să renunţe la întâlnirea programată sau la preluarea mesajului sau a pachetului în chestiune şi să încerce cu un alt prilej.

Chilianul învăţă cum să se folosească de compuşii chimici de ardere, ascunşi într-un stilou fals, pentru a distruge dovezile demascatoare în câteva secunde, pitit într-o toaletă de bărbaţi sau după un colţ de casă.

Ofiţerii îl plimbară cu maşina, ca să-i arate cum să-şi depisteze urmăritorii aflaţi, ca şi el, la volan, într-un exerciţiu în care unul dintre ei era instructorul, iar ceilalţi inamicii. Îl instruiră până când începură să-i ţiuie urechile, să-l doară ochii şi să cerşească nişte ore de somn.

Apoi i se povesti despre ascunzătorile mascate sau aşa-numitele „locaşuri" de depunere – compartimente secrete unde se pot lăsa sau aduna mesaje. Tânărul diplomat învăţă cum să şi le creeze în spatele unei cărămizi care nu fusese fixată cum trebuia într-un zid, sub o piatră funerară, într-o scorbură de copac sau dedesubtul unei pietre de pavaj.

După trei săptămâni, Alfonso Benz Moncada îşi luă rămas-bun de la părinţii înlăcrimaţi şi se întoarse cu avionul la Bagdad prin Londra. Şeful echipei de instructori se lăsă într-unul din fotoliile de la vilă, îşi trecu obosit mâna peste frunte şi pronostică pentru urechile celorlalţi membri ai echipei:

— Dacă zăpăcitul ăsta rămâne în viaţă şi liber, mă duc în pelerinaj la Mecca.

Bărbaţii pufniră în râs, dat fiind că liderul lor era un evreu cu convingeri religioase profund ortodoxe. În perioada în care se ocupaseră de Moncada nici unul dintre ei nu ştia ce trebuia acesta să

facă la Bagdad. Nu era treaba lor să ştie, iar acest lucru era valabil şi pentru chilian.

În timpul escalei de la Londra, Moncada fu condus la Hotelul Penta din incinta Aeroportului Heathrow. Acolo se întâlni cu Sami Gershon şi cu David Sharon, care îl puseră în temă.

— Nu încerca să-l identifici, îl preveni Gershon pe tânăr. Lasă asta în grija noastră. Nu trebuie decât să stabileşti care sunt „locaşurile” de depunere şi să te ocupi de ele. O să-ţi trimitem nişte liste cu lucrurile la care vrem răspunsuri – n-o să le înţelegi, fiindcă or să fie în arabă. Nu prea credem că Jericho vorbeşte bine engleza. Ei bine, să nu încerci niciodată să traduci ceea ce-ţi trimitem. Lasă-le într-unul din „locaşurile” stabilite pentru el şi fă semnul cuvenit cu creta, ca să ştie să se ducă şi să ridice materialul care-l aşteaptă ascuns acolo unde l-ai plasat. Când ai să vezi semnul cu creta făcut de el, te duci la unul din locaşurile care cad în grija ta, iei frumuşel răspunsul şi-l faci să ne parvină.

Într-un dormitor separat Alfonso Benz Moncada intră în posesia noului său bagaj. Acesta includea, printre altele, un aparat de fotografiat care semăna cu un Pentax de genul celor aflate la gâtul turiştilor, însă având un rolfilm cu o sută de poziţii, precum şi un suport de aluminiu, absolut inocent pentru un ochi neavizat, pentru menţinerea aparatului la distanţa optimă deasupra unei coli de hârtie.

Printre articolele lui de toaletă se numărau substanţe chimice deghizate în after-shave şi diverse tipuri de cerneală simpatică. Plicul de corespondenţă avea înăuntru hârtie specială pentru transcrierea unor mesaje secrete. După prezentarea tuturor acestor materiale, cei doi îi aduseră la cunoştinţă chilianului care avea să fie metoda de comunicare cu ei; era o metodă la care se gândiseră cât timp Moncada fusese supus acelui instructaj special în Chile.

Va compune scrisori despre pasiunea lui pentru şah – era, oricum, un împătimit al acelui joc – şi i le va trimite prietenului său de corespondenţă Justin Bokomo din Uganda, care lucra la sediul din New York al Naţiunilor Unite, în cadrul Secretariatului General. Scrisorile lui vor părăsi *întotdeauna* Bagdadul prin curierul diplomatic al Naţiunilor Unite, cu destinaţia New York.

Deşi Benz Moncada nu ştia, chiar exista un ugandez pe nume Bokomo la New York, precum şi un *katsa* trimis de Mossad şi pregătit să ridice scrisorile din sala de triere a corespondenţei.

Scrisorile lui Bokortio aveau un verso pe care, după un tratament chimic, se distingeau întrebările de pe lista Mossadului. Acestea trebuia fotocopiate când nu se uita nimeni şi transmise lui Jericho prin intermediul unuia dintre „locaşuri”. Probabil că răspunsul lui Jericho avea să fie formulat în alfabetul acela complicat ca un păienjeniş pe care îl aveau arabii. Fiecare pagină urma să fie

fotografiată de zece ori (pentru eventualitatea că se pătau sau se mânjeau unele fragmente), iar filmul îi era trimis lui Bokomo.

Întors la Bagdad şi dominat de teamă, tânărul chilian îşi stabili cele şase „locaşuri”, în principal în spatele unor cărămizi care nu fuseseră fixate corespunzător, sub pietre de pavaj aflate pe străzi lăturalnice şi – unul dintre ele – sub pervazul de piatră al unui magazin abandonat.

De fiecare dată îşi închipuia că era înconjurat de temuţii lucrători din AMAM, dar cetăţenii irakieni păreau la fel de politicoşi ca întotdeauna şi nimeni nu era atent la el în timp ce cutreiera, aparent în postura unui turist străin mânat de curiozitate, străduţele şi aleile din cartierul vechi sau din cartierul armenesc, piaţa de fructe şi legume din Kasra şi vechile cimitire; peste tot vedea ziduri dărăpănate şi pietre de pavaj care se mişcau şi sub care nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să se uite.

Îşi notă poziţia a şase asemenea „locaşuri”, dintre care trei aveau să conţină mesajele lui pentru Jericho, iar celelalte trei răspunsurile lui Jericho. De asemenea, identifică şase locuri diferite – ziduri, uşi, obloane – unde un semn nevinovat cu creta avea să-l alerteze pe Jericho că avea un mesaj sau unde un alt tip de semnal – de data asta din partea lui Jericho – avea să-i transmită lui Moncada că mesajul trebuia ridicat de urgenţă.

Fiecare semn cu creta corespundea unui anumit locaş. Moncada îşi notă cu o precizie atât de mare poziţia „locaşurilor” şi a locurilor de semnal, încât Jericho avea să fie în stare să le descopere fără alt ajutor decât o descriere în scris.

Indiferent de felul cum se deplasa, pe jos sau la volan, avea grijă de fiecare dată să vadă dacă avea sau nu vreo „codiţă”. Filajul îşi făcu apariţia o singură dată, dar fără a ieşi din tiparele obişnuite, dovedindu-se chiar stângaci, fiindcă se părea că AMAM-ul alegea la întâmplare anumite zile pentru a urmări – tot la întâmplare – diverşi diplomaţi. În ziua următoare „codiţa” dispăru, motiv pentru care Moncada îşi văzu liniştit de treabă.

După ce termină şi memoră fiecare detaliu, bătu totul la maşină, distruse panglica, fotografie foile de hârtie, le distruse şi îi trimise filmul domnului Bokomo. Din sala de triere a corespondenţei pe adresa Naţiunilor Unite, situată în impunătoarea clădire de pe East River, New York, pacheţelul ajunse, în cele din urmă, la Tel Aviv şi îi parveni lui David Sharon.

Partea riscantă era trimiterea tuturor acestor informaţii ca să poată fi preluate de Jericho, iar asta însemna de fapt redactarea unei noi scrisori pe adresa acelei cutii poştale afurisite din Bagdad. Sharon îi scrise „prietenului” său că documentele de care avea nevoie vor fi depuse la locul ştiut peste exact două săptămâni la ora prânzului,

adică pe data de 18 august 1988 şi că trebuiau ridicate în cel mult o oră.

Aceste indicaţii precise îi parveniră lui Moncada pe data de 16, redactate în arabă. Două zile mai târziu, la douăsprezece fără cinci, intră în oficiul poştal şi depuse pachetul voluminos într-una din cutii, fără a fi oprit sau arestat de cineva. După o oră Jericho descuie cutia şi ridică pachetul. Nici el nu fu împiedicat sau luat pe sus.

În condiţiile în care se asigurase în acest fel un contact sigur, fluxul informaţional începu să se concretizeze. Jericho insistă asupra faptului că avea de gând să-şi „evalueze” fiecare calup de informaţii pe care le solicita Tel Avivul şi declară că, dacă se depuneau banii, informaţia era trimisă. În acest scop, el numi o bancă foarte discretă din Viena; era vorba de Banca Winkler de pe Ballgasse, în imediata apropiere a lui Fraziskanerplatz, iar Jericho avu grijă să le furnizeze partenerilor numărul de cont.

Tel Avivul acceptă şi procedă la o verificare urgentă a băncii. Era o instituţie mică, ultrasecretă şi, practic, impenetrabilă. Numărul de cont era evident autentic, fiindcă primul transfer de douăzeci de mii de dolari făcut de Tel Aviv pentru el nu fusese returnat împreună cu o scrisoare de lămurire.

Mossadul sugeră că Jericho ar putea să se identifice „pentru propria lui protecţie, în caz ca s-ar întâmpla ceva şi ar fi nevoie de ajutorul prietenilor din Occident”. Jericho refuză aproape cu brutalitate şi chiar licită. Dacă se făceau încercări de supraveghere a „locaşurilor” sau de ţinere sub observaţie sub o formă sau alta, sau dacă se întâmpla ca banii să nu apară la momentul stabilit, era hotărât să întrerupă legătura imediat.

Mossadul acceptă, dar încercă alte soluţii. Se făcură o serie de psihoportrete, se procedă la studierea scrisului şi se trecu în revistă o listă uriaşa de notabilităţi irakiene. La sfârşitul cercetărilor singurul lucru care se putu desprinde era că Jericho era între două vârste, avusese parte de o educaţie medie, probabil că vorbea foarte puţină engleză şi provenea dintr-un mediu militar sau cvasimilitar.

— Asta înseamnă jumătate din afurisitul ăla de înalt Comandament Irakian, primii cincizeci de membri ai Partidului Baas şi o mulţime de civili, mormăi Kobi Dror.

Alfonso Benz Moncada se ocupă de Jericho timp de doi ani, iar produsul se dovedi a fi aur de douăzeci şi patru de carate. Informaţiile lui se refereau la politică, armamentul convenţional, progresele pe linie militară, schimbările de comandă, procurarea de arme, rachete şi dispozitive bacteriologice, precum şi la două încercări de lovitură de stat împotriva lui Saddam Hussein. Jericho avu ezitări doar la capitolul progresului în domeniul nuclear, deşi bineînţeles că i se puseseră întrebări şi despre acesta. Aici lucrurile erau strict secrete şi

singurul om care avea acces la ele era echivalentul lui Robert Oppenheimer, doctorul Jaafar Al-Jafaar. Iar dacă insista prea mult pentru a smulge informaţii nu făcea altceva decât să se dea singur de gol.

În toamna lui 1989 Jericho le spuse celor de la Tel Aviv că Gerry Bull devenise suspect şi că la ora aceea era supravegheat la Bruxelles de o echipă a Mukhabaratului irakian. Mossadul, care în acel moment se folosea de Bull ca de o a doua sursă pentru a afla cât mai mult despre programul de rachete al Irakului, încercă să-l avertizeze cât mai subtil posibil. Agenţii lui nu aveau cum să-i spună pe şleau ceea ce aflaseră; ar fi fost echivalent cu o recunoaştere a faptului că aveau o sursă în structurile de vârf irakiene şi nici o agenţie de informaţii nu-şi va deconspira vreodată sursele în acest fel.

Prin urmare, acel *katsa* care răspundea de agentura din Bruxelles a Mossadului îşi puse oamenii să pătrundă în câteva rânduri (toamna şi iarna) în apartamentul lui Bull şi să lase tot felul de mesaje discrete, cum ar fi derularea unei casete video, schimbarea locului a două pahare de vin, lăsarea unei ferestre întredeschisă, ba chiar şi un fir lung de păr de femeie undeva pe pernă.

Expertul în tunuri se îngrijoră, dar nu destul. Când Jericho le dădu de ştire celor din Mossad despre intenţia de lichidare a lui Bull, era prea târziu.

Execuţia fusese dusă la îndeplinire.

Informaţiile primite de la Jericho îi dădură Mossadului un tablou aproape complet al Irakului şi al eforturilor de organizare anterioare invaziei Kuweitului în 1990. Lucrurile raportate despre armele de distrugere în masă ale lui Saddam confirmară şi chiar îmbogăţiră dovezile fotografice pe care agenţii israelieni le primiseră deja de la Jonathan Pollard, spionul care între timp fusese condamnat la închisoare pe viaţă.

Date fiind informaţiile Mossadului şi cele pe care presupunea că le aflaseră şi americanii, israelienii aşteptară o reacţie a Statelor Unite. Însă pe măsură ce pregătirile chimice, nucleare şi bacteriologice din Irak continuau, picoteala Occidentului era din ce în ce mai vizibilă, motiv pentru care şi Tel Avivul preferă să păstreze liniştea.

La începutul lunii august a anului 1990, în contul din Viena al lui Jericho intraseră deja două milioane de dolari din partea Mossadului. Sursa era costisitoare, dar în acelaşi timp preţioasă. Iar Tel Avivul îşi făcuse socoteala că merita banii. Apoi avu loc invazia Kuweitului şi se întâmplă un lucru neprevăzut. După ce adoptară Rezoluţia din 2 august prin care i se cerea Irakului să se retragă imediat, Naţiunile Unite deciseră că nu mai puteau continua să-l sprijine pe Saddam prin menţinerea unui organism subordonat la Bagdad. În consecinţă, pe data de 7 august, pe nepusă masă, Comisia

Economică pentru Asia de Vest îşi închise porţile, iar diplomaţii care lucrau în cadrul ei fură rechemaţi.

Benz Moncada reuşi să mai facă un singur lucru. Lăsă un mesaj într-unul din „locaşuri”, în care îl anunţă pe Jericho că era obligat să plece din ţară şi că trebuia să întrerupă legătura. Cu toate astea, era posibil să se întoarcă, aşa că nu era rău ca Jericho să verifice în continuare locurile stabilite până când va vedea din nou unul dintre semnele cu creta. Apoi plecă. Tânărul chilian fu supus unei examinări amănunţite la Londra până când nu mai avu ce să-i spună lui David Sharon.

În acest fel, Kobi Dror fu în stare să-l mintă pe Chip Barber fără să i se clintească un muşchi. La momentul respectiv, adevărul era că *nu* avea nici o sursă la Bagdad. Ar fi fost prea jenant să admită că nu descoperise niciodată numele trădătorului şi, în plus, acum pierduse contactul. Cu toate acestea, aşa cum spusese Sami Gershon fără nici un fel de echivoc, dacă americanii ar afla vreodată… În fond şi la urma urmelor, poate că n-ar fi fost rău să le spună de Jericho.

Capitolul 8

Mike Martin se duse la mormântul marinarului Shepton din cimitirul din Sulaibikhat pe data de 1 octombrie şi descoperi rugămintea formulată de Ahmed Al-Khalifa.

Nu se arătă peste măsură de surprins. Dacă Abu Fuad auzise de el, atunci fără îndoială că auzise şi de mişcarea kuweitiană de rezistenţă, din ce în ce mai răspândită şi mai amplă, precum şi de misteriosul ei călăuzitor. Probabil că, în cele din urmă, întâlnirea dintre ei era inevitabilă.

Într-un interval de şase săptămâni, poziţia forţelor irakiene de ocupaţie se schimbase spectaculos. Invazia se desfăşurase fără incidente şi ocupaţia propriu-zisă începuse cu o încredere neglijentă, provenită din convingerea că şederea în Kuweit avea să fie la fel de simplă cum fusese şi cucerirea.

Expediţiile de jaf fuseseră uşoare şi profitabile, distrugerile amuzante, iar orgiile cu femeile de prin partea locului cât se poate de plăcute. Aşa procedaseră şi cuceritorii de pe vremea Babilonului.

La urma urmei, Kuweitul era o găină grasă numai bună de jumulit. Dar iată că în şase săptămâni găina învăţase să dea cu ciocul şi să se înfoaie. Peste o sută de soldaţi dispăruseră sau fuseseră găsiţi morţi. Dispariţiile nu puteau fi puse toate pe seama dezertărilor. Pentru prima dată forţelor de ocupaţie începea să le fie frică.

Ofiţerii nu mai circulau singuri în maşini militare sau oficiale, insistând să fie însoţiţi de un pluton de soldaţi pe post de escortă. Clădirile unde se stabilise cartierul general erau păzite zi şi noapte, ajungându-se chiar la situaţia în care ofiţerii irakieni mai trăgeau din când în când câte un foc pe geam, pe deasupra capetelor santinelelor, ca să le trezească din somn. Pe timpul nopţii interdicţia de circulaţie devenise cvasiabsolută şi până şi trupele de ocupaţie refuzau să se deplaseze altfel decât în efective mari. La lăsarea întunericului patrulele care aveau în grijă barajele rutiere se ascundeau în micile lor redute improvizate. Cu toate acestea, minele continuau să explodeze, vehiculele mai mari sau mai mici erau cuprinse de flăcări sau rămâneau în pană de motor, grenadele aterizau ca din senin, iar soldaţii dispăreau în canale sau în tomberoane, cu beregata tăiată.

Rezistenţa din ce în ce mai mare obligase înaltul Comandament să dispună înlocuirea Armatei Populare cu Forţe Speciale care cuprindeau luptători bine instruiţi şi gata să treacă în prima linie a frontului, în cazul unui atac american. Făcându-se ecoul unei vorbe a lui Churchill, pentru Kuweit primele zile de octombrie nu erau începutul sfârşitului, ci mai degrabă sfârşitul începutului.

Martin nu avu intenţia să răspundă mesajului lui Al-Khalifa

imediat după ce-l citi în cimitir, aşa că îşi lăsă mesajul în acel loc abia în ziua următoare. Acceptă să se întâlnească, spunea el în mesaj, însă numai în condiţiile impuse de el. Stabili întâlnirea pentru ora şapte jumătate seara, ca să se bucure de protecţia întunericului şi, în acelaşi timp, să nu rişte să depăşească ora zece, când intra în vigoare interdicţia de deplasare. Îi spuse exact lui Abu Fuad unde să-şi parcheze maşina şi îi descrise pâlcul de copaci lângă care aveau să se întâlnească. Locul indicat se afla în cartierul Abrak Kheitan, în apropierea principalei şosele ce ducea din oraş spre aeroportul care între timp fusese distrus şi devenise impracticabil.

Martin ştia despre cartierul respectiv că era o zona unde se aflau case tradiţionale din piatră şi fără acoperişuri în pantă. Avea să aştepte pe unul din aceste acoperişuri timp de două ore înainte de întâlnire, ca să vadă daca ofiţerul kuweitian era urmărit şi – dacă era – de cine: de propriile gărzi de corp sau de irakieni, în ciuda mediului ostil şi a situaţiei de criză, ofiţerul SAS se afla în largul lui şi asta în primul rând fiindcă nu-şi asuma nici cel mai mic risc inutil.

Nu avea idee despre felul cum înţelegea Abu Fuad conceptul de securitate şi nici nu era dispus să presupună că era unul strălucit. Fixă întâlnirea pentru seara zilei de 7 şi-şi lăsă răspunsul sub lespedea de marmură, de unde Ahmed Al-Khalifa îl ridică pe data de 4.

Când îşi făcu din nou apariţia în faţa Comisiei Meduza, doctorul John Hipwell ar fi putut fi considerat orice, mai puţin un savant nuclear şi cu atât mai puţin unul care-şi petrecea timpul în incinta ultrapăzitului Centru pentru Armament Atomic de la Aldermaston, proiectând focoase cu plutoniu pentru rachetele Trident care aveau să fie amplasate în viitorul apropiat.

Un observator neatent l-ar fi putut considera un fermier ca atâţia alţii, care se simţea mult mai în largul lui sprijinindu-se cu un aer sfătos de ţarcul în care îşi creştea oile ca să le ducă la piaţă duminica, decât supraveghind îmbrăcarea în aur a acelor discuri mortale de plutoniu.

Deşi vremea continua să fie blindă, savantul purta, aşa cum făcuse şi în august, o cămaşă cu dungi, cravată şi un sacou de tweed. Fără a i se permite, se folosi de mâinile mari şi roşii ca să-şi umple pipa din lemn de măceş cu un tutun inferior înainte de a-şi începe raportul. Sir Paul Spruce strâmbă din nasul lui subţire, în semn de dezaprobare şi făcu un semn discret ca instalaţia de aer condiţionat să fie fixată pe o treaptă superioară.

— Ei bine, domnilor, vestea bună e că prietenul nostru, domnul Saddam Hussein, nu are o bombă atomică la dispoziţie. Încă nu e cazul şi o să mai dureze până o să poată fi vorba de aşa ceva, declară Hipwell şi dispăru în spatele unui nor albastru de fum.

Urmă o pauză în cursul căreia savantul mai meşteri ceva la pipă. Cine ştie, îşi zise Terry Martin, poate că, dacă rişti în fiecare zi să te iradiezi cu plutoniu, o pipă din când în când chiar că nu mai are nici o importanţă. Doctorul Hipwell îşi consultă însemnările.

— Irakul încearcă să fabrice o bombă nucleară proprie de pe la mijlocul anilor şaptezeci, când Saddam Hussein a preluat efectiv puterea. Se pare că individul e obsedat de asta. În acea perioadă Irakul a cumpărat un sistem complet de reactoare nucleare de la francezi, care nu a fost inclus în Tratatul de Neproliferare Nucleară din 1968 chiar în scopul acesta.

Pufăi mulţumit şi umblă iar la pipa din lemn de măceş, din care câteva firicele de tutun aprins îi căzură pe însemnări.

— Iertaţi-mă, spuse sir Paul, reactorul ăsta era pentru generarea curentului electric?

— Chipurile, încuviinţă Hipwell. Bineînţeles că asta era o poveste de adormit copiii, iar francezii şi-au dat seama. Irakul deţine locul trei în lume în privinţa rezervelor de ţiţei. Dacă ar fi vrut, ar fi putut construi o centrală electrică pe baza acestui tip de combustibil şi i-ar fi costat incomparabil mai puţin. Adevăratul obiectiv era să alimenteze reactorul cu uraniu inferior, căruia i se mai spune şi caramel sau zahăr ars, motiv pentru care încercau să-i convingă pe ceilalţi să vândă. După folosirea în reactor, produsul finit este plutoniul.

Cei de la masă încuviinţară din cap. Toţi ştiau că reactorul englez de la Sellafield producea electricitate pentru sistemul energetic naţional şi că rafina plutoniul care era trimis apoi doctorului Hipwell pentru focoasele la care lucra.

— În consecinţă, israelienii s-au pus pe treabă, continuă Hipwell. În primul rând, unul dintre comandourile lor a aruncat în aer turbina uriaşă de la Toulon chiar înainte de expediere, dând proiectul înapoi cu doi ani. Pe urmă, în 1981, când tocmai prindeau contur nepreţuitele proiecte Osirak Unu şi Doi ale lui Saddam, câteva bombardiere israeliene au apărut ca din senin şi au făcut ţăndări tot şantierul. De atunci Saddam n-a reuşit să mai cumpere vreun reactor, iar după o perioadă destul de scurtă a renunţat.

— Asta de ce naiba a mai făcut-o? întreba Harry Sinclair din locul unde se afla.

— Fiindcă şi-a schimbat direcţia de acţiune, răspunse Hipwell cu un zâmbet larg, de parcă ar fi rezolvat rebusul din *The Times* într-o jumătate de oră. Până atunci, ca să ajungă la bomba atomică, a mers pe drumul plutoniului. Din clipa aceea a trecut pe drumul uraniului şi a avut câteva succese. Însă nu de ajuns. Deşi…

— Nu înţeleg, spuse sir Paul Spruce. Care-i diferenţa dintre o bombă atomică pe bază de uraniu şi una de plutoniu?

— Uraniul este mai simplu, răspunse savantul. Uitaţi, există mai multe substanţe radioactive care pot fi folosite pentru o reacţie în lanţ, dar pentru o bombă atomică simplă şi eficientă cea mai bună soluţie e uraniul. După asta tot umblă Saddam din 1982 încoace – o bombă atomică pe bază de uraniu. Încă n-a reuşit să-i dea de capăt, dar n-a renunţat la idee şi, într-o bună zi, o să facă rost de ea.

Doctorul Hipwell se lăsă în scaun cu un surâs atât de satisfăcut, încât ai fi zis că tocmai elucidase misterul Creaţiei. La fel ca majoritatea celor aflaţi la masă, sir Paul Spruce era perplex.

— Şi dacă poate să cumpere uraniu pentru reactorul acela distrus, de ce nu e-n stare să facă o bombă din el? sună întrebarea.

Doctorul Hipwell căzu pe gânduri câteva clipe, ca un fermier pe punctul de a bate palma.

— Sunt mai multe feluri de uraniu, stimate domn. Uraniul acesta are ciudăţeniile lui. E foarte rar. Dintr-o mie de tone de minereu de uraniu nu te alegi decât cu o bucată care să-ncapă în cutia asta de trabucuri. Aşa-numitul zahăr ars. De fapt, se numeşte uraniu natural şi are numărul izotopic 238. Ei bine, cu aşa ceva poţi să alimentezi un reactor industrial, dar n-ai cum să construieşti o bombă. Nu e destul de pur. Ca să obţii o bombă, ai nevoie de un izotop mai uşor, adică uraniu 235.

— Acesta de unde provine? întrebă Paxman.

— Se află în interiorul aşa-numitului zahăr ars. În cutia aceea de trabucuri despre care am vorbit se află o cantitate de uraniu 235 suficientă cât să încapă cu uşurinţă sub unghia unui deget de la mână. Partea cu adevărat grea este izolarea lui, cu alte cuvinte separarea izotopică. E un proces foarte dificil, foarte minuţios, foarte costisitor şi foarte lent.

— Dar aţi spus că Irakul se apropie de ţintă, interveni Sinclair de la celălalt capăt al mesei.

— Se apropie, dar încă n-a ajuns, spuse Hipwell. Există o singură metodă viabilă de purificare şi rafinare a „zahărului ars” până la acel procent de 93% de puritate care este obligatoriu. Cu ani în urmă, în cadrul Proiectului Manhattan, oamenii voştri au încercat câteva metode. Dar nu au făcut altceva decât să experimenteze, înţelegeţi? Ernest Lawrence a încercat într-un fel, Robert Oppenheimer în altul. În zilele acelea au fost nevoiţi să folosească ambele metode la modul complementar şi au creat suficient uraniu ca să-l fabrice pe Little Boy. După război a fost inventată metoda centrifugă care a trecut printr-un lent proces de perfecţionare. La ora asta e singura metodă care se foloseşte. În linii mari, trebuie să introduci materialul de lucru într-o centrifugă, iar asta la rândul ei să se învârtă atât de repede, încât întregul proces să aibă loc în vid, fiindcă altminteri rulmenţii se fac piftie. Încetul cu încetul izotopii mai grei, cei de care

nu e nevoie, sunt atraşi spre peretele exterior al centrifugei şi eliminaţi. Ce rămâne e ceva mai pur decât materialul cu care ai pornit la drum, dar nu foarte mult. Trebuie să reiei procesul la infinit şi ai nevoie de mii de ore ca să obţii o bucăţică de uraniu rafinat de dimensiunile unui timbru.

— Dar Saddam chiar asta face, nu? insistă sir Paul.

— Da, cam de un an. Centrifugele astea… ca să câştigăm timp, le legăm în serie şi le zicem cascade. Însă ne trebuie mii de centrifuge ca să avem o cascadă aşa cum trebuie.

— Dacă au pornit pe drumul ăsta din 1982, de ce a durat atât de mult? întrebă Terry Martin.

— Fiindcă n-ai cum să te duci la depozit şi să cumperi direct de pe raft o centrifugă pentru rafinarea uraniului, răspunse Hipwell. Au încercat şi chestia asta la început, dar au fost trimişi la plimbare. Avem şi documente care o dovedesc. Din 1985 au început să achiziţioneze părţi componente ca să-şi construiască un dispozitiv prin forţe proprii în ţară. Au făcut rost cam de cinci sute de tone de uraniu brut, jumătate adus din Portugalia. Iar cea mai mare parte a tehnologiei de fabricare a centrifugelor a fost cumpărată din Germania Occidentală…

— Dar parcă nemţii semnaseră o mulţime de acorduri internaţionale de limitare a răspândirii tehnologiei de fabricare a bombelor nucleare, protesta Paxman.

— Or fi semnat, habar n-am de politică, spuse savantul. Dar au făcut rost de piese şi piesuleţe de peste tot; pentru treaba asta ai nevoie de strunguri de un anumit tip, de oţeluri ultradure, de incinte anticorozive, de valve speciale şi de cuptoare pentru temperaturi înalte; unde mai pui pompele de vid şi foalele propriu-zise. Ce mai, e vorba de tehnologie serioasă, iar o bună parte a venit din Germania, la fel ca know-how-ul.

— Staţi niţel să mă lămuresc, îl întrerupse Sinclair. La ora asta Saddam are deja o centrifugă pentru separarea izotopilor, care se află în funcţiune?

— Da, o cascadă. Funcţionează cam de un an. Plus una care o să fie dată în folosinţă destul de curând.

— Aveţi idee unde se găseşte drăcia asta?

— Uzina de asamblare a centrifugelor se află într-un loc pe nume Taji – uite-aici, spuse savantul, întinzând pe masă o fotografie luată din aer, mărită şi încercuind câteva clădiri industriale. Cascada aflată în funcţiune pare să se găsească undeva sub pământ, nu departe de vechiul reactor francez distrus, de la Tuwaitha; e vorba de reactorul căruia i s-a zis Osirak. Habar n-am dacă o să puteţi da de el de la înălţime sau dacă o să-l puteţi bombarda. E, în mod sigur, sub pământ şi l-au camuflat.

— Şi cascada nouă?

— N-am idee, spuse Hipwell. Ar putea fi oriunde.

— Probabil că e în altă parte, sugeră Terry Martin. Irakienii au început să practice dispersarea şi duplicarea de când şi-au pus toate jucăriile la un loc, iar israelienii le-au nimicit.

Sinclair scoase un mormăit.

— Cât sunteţi de sigur că Saddam Hussein nu poate să aibă acest tip de bombă la ora actuală? întrebă sir Paul.

— E simplu, răspunse savantul şi e doar o problemă de timp. N-a avut când. Pentru o bombă atomică simplă, dar funcţională, are nevoie de treizeci până la treizeci şi cinci de kilograme de uraniu 235 în stare pură. Admiţând că totul a început exact acum un an şi pornind de la ideea că o cascadă de genul ăsta poate funcţiona douăzeci şi patru de ore pe zi – lucru imposibil, de altminteri – tot nu putem trece cu vederea faptul că un program complet are nevoie de cel puţin douăsprezece ore per centrifugă. Pe de altă parte, îţi trebuie o mie de rotaţii ca să ajungi de la zero la sută la acel nouăzeci şi trei la sută de care ai nevoie. Asta înseamnă dintr-un foc cinci sute de zile de rotire neîntreruptă. Dar intervin perioade de curăţare, de revizie, de întreţinere, plus eventualele defecţiuni. Chiar dacă ai dispune de o mie de centrifuge lucrând în cascadă timp de un an, tot ţi-ar trebui cinci ani ca să ajungi unde vrei. Iar dacă mai pui în funcţiune o cascadă anul următor, înseamnă că poţi reduce durata de la cinci la trei ani.

— Altfel spus, o să aibă cele treizeci şi cinci de kilograme cel mai devreme în 1993? interveni Sinclair.

— Altfel nu se poate.

— O ultimă întrebare. Dacă face rost de uraniu, cât mai trebuie să treacă până când bomba atomică va fi gata?

— Nu foarte mult. Câteva săptămâni. Vedeţi dumneavoastră, o ţară care îşi propune să-şi construiască singură bombele are grijă să dezvolte în paralel activitatea de cercetare. Fabricarea bombelor nu e chiar atât de complicată, cu condiţia să ştii bine ce faci. Ei bine, Jaafar ştie şi cum să le fabrice şi cum să le declanşeze. La dracu', doar l-am pregătit la Harwell. Strict din punct de vedere al factorului timp, Saddam Hussein nu poate să aibă la ora asta o cantitate suficientă de uraniu pur. Zece kilograme e pragul maxim. Mai are de lucru cel puţin trei ani.

Doctorului Hipwell i se mulţumi pentru săptămânile de muncă şi întrevederea luă sfârşit.

Sinclair avea să se întoarcă la ambasadă ca să-şi transcrie impresionanta cantitate de însemnări, urmând să le trimită în America printr-un cod imposibil de interceptat. Acolo, aceste însemnări aveau să fie comparate cu cele ale analizelor efectuate de omologii americani

ai doctorului Hipwell, fizicieni aduşi de la laboratoarele din Sandia, Los Alamos şi, mai cu seamă, de la Lawrence Livermore din California, unde, de ani de zile, secţia secretă, numită simplu Departamentul Z, supraveghea răspândirea constantă a tehnologiei nucleare în lume, raportând direct Departamentului de Stat şi Pentagonului.

Deşi Sinclair nu avea de unde să ştie, descoperirile savanţilor americani şi englezi se confirmară reciproc într-o măsură remarcabil de mare.

Terry Martin şi Simon Paxman plecară de la întâlnire şi se îndreptară spre Whitehall, sub razele soarelui blând de octombrie.

— E o uşurare, zău aşa, spuse Paxman. Bătrânul Hipwell a fost foarte sigur pe el. Se pare că şi americanii sunt întru totul de acord. Ticălosul ăsta mai are până să ajungă la bomba atomică. Cel puţin, am mai scăpat de un coşmar.

Cei doi se despărţiră la colţ, Paxman ca să treacă peste Tamisa şi să ajungă la Century House, Martin ca să traverseze Piaţa Trafalgar şi să intre pe aleea St. Martin, spre strada Gower.

Una era să stabileşti ce avea Irakul (sau ce credeai că avea) şi cu totul alta să descoperi exact unde se aflau aceste dotări. Procesul de fotografiere aeriană continuă ca şi până atunci. Sateliţii KH-11 şi KH-12 survolară Irakul la nesfârşit, imortalizând tot ce se găsea pe pământ irakian.

În cursul lunii octombrie, în înalturi îşi făcu apariţia un nou dispozitiv, un avion american de recunoaştere care era atât de secret, încât nici măcar cei de pe Capitol Hill nu aflaseră despre el. Având numele de cod Aurora, dispunea de o autonomie de zbor ceva mai redusă, dar în schimb atingea viteze comparabile cu mach 8, adică aproape opt mii de kilometri pe oră şi nu putea fi depistat de nici unul dintre sistemele de interceptare irakiene. Nici chiar tehnologia muribundei Uniuni Sovietice nu era în stare s-o repereze pe această Aurora care apăruse, de fapt, în locul legendarului SR-71 Blackbird.

Ca o ironie a sorţii, chiar în vreme ce Blackbird era scos din uz, un alt „câine credincios”, chiar mai bătrân decât acesta, survola în continuare Irakul în toamna acelui an. În vârstă de aproape patruzeci de ani şi poreclit Dragon Lady, avionul U-2 continua să zboare şi să facă fotografii. Cu mult timp în urmă, în 1960, Gary Powers fusese doborât la bordul unui U-2 deasupra oraşului Sverdlovsk, în Siberia şi tot un U-2 depistase primele rachete sovietice amplasate în Cuba în vara lui 1962, deşi cel care le identificase drept arme ofensive şi nicidecum defensive, punând într-o lumină foarte proastă protestele de formă ale lui Hruşciov şi totodată pregătindu-şi propria distrugere, fusese Oleg Penkovski.

Avionul U-2 din 1990 fusese reechipat şi devenise din „privitor”

un simplu „ascultător”. El se ocupa cu realizarea de fotografii aeriene şi primise denumirea nouă de TR-1.

Toate aceste informaţii furnizate de profesori şi savanţi, analişti şi interpreţi, filatori şi supraveghetori, anchetatori şi cercetători, reuşiseră să alcătuiască un tablou al Irakului aşa cum se prezenta el în toamna lui 1990, iar tabloul astfel obţinut era literalmente înfricoşător.

Din peste o mie de surse informaţiile se strânseră, în cele din urmă, într-o singură (şi ultrasecretă) încăpere, situată la două niveluri sub sediul Ministerului Aviaţiei din Arabia Saudită, aflat la rândul lui pe şoseaua spre aeroportul vechi. Camera dinspre stradă, unde se aflau ofiţerii superiori care discutau planul (neautorizat de către Naţiunile Unite) de invadare a Irakului se numea simplu „Gaura Neagră”.

În acest loc piloţii americani şi englezi, aduşi de la toate armele şi acoperind o mare diversitate de grade, identificară amplasamentele ce urmau să fie distruse, alcătuind, în cele din urmă, o veritabilă hartă aeriană de luptă pentru generalul Chuck Homer. Această hartă cuprindea în varianta ei finală şapte sute de obiective. Şase sute dintre ele erau militare: centre de comandă, poduri, aerodromuri, arsenale, depozite de muniţii, amplasamente ale rachetelor şi concentrări de trupe. Restul de o sută se legau de armamentul de distrugere în masă şi includeau centre de cercetare, linii de asamblare, laboratoare chimice şi depozite de materiale şi substanţe.

Linia de fabricaţie a centrifugei pentru gaze toxice de la Taji apărea undeva în cadrul complexului Tuwaitha, conform poziţiei presupuse pe care ar fi deţinut-o cascada centrifugă subterană. Însă nici Al-Qubai, nici fabrica de îmbuteliere a apei de la Tarmiya nu se afla acolo. Nimeni nu ştia unde erau.

Un exemplar al raportului detaliat pe care îl redactase Harry Sinclair la Londra se alătură celorlalte documente similare, adunate din diverse părţi ale Statelor Unite şi din alte ţări. În cele din urmă, o sinteză a tuturor acestor analize de profunzime ajunse la dispoziţia unui grup foarte restrâns şi discret de analişti din cadrul Departamentului de Stat, cunoscut doar de câţiva oameni de la Washington şi intitulat Grupul pentru Informaţii şi Analiză Politică. GIAP este un fel de seră analitică a afacerilor externe, unde se formulează rapoarte care nu au voie în nici un caz să fie aduse la cunoştinţa opiniei publice. Mai mult decât atât, grupul răspunde doar în faţa secretarului de stat, care în acea perioadă era domnul James Baker.

Două zile mai târziu, Mike Martin stătea întins pe un acoperiş plat care îi oferea o bună imagine de ansamblu a acelei porţiuni din Abrak Kheitan unde îşi fixase întâlnirea cu Abu Fuad.

Aproape exact la ora stabilită văzu o maşină care ieşea de pe autostrada Regele Faisal, care ducea la aeroport şi intra pe o străduţă lăturalnică. Automobilul se deplasa încet pe stradă, departe de luminile strălucitoare ale autostrăzii şi de trafic şi ocrotit de întuneric.

Apoi văzu conturul maşinii oprite la locul pe care îl descrisese în mesajul destinat lui Al-Khalifa. Dinăuntru ieşiră doi oameni, un bărbat şi o femeie. Se uitară în jur, se asigurară că nu fuseseră urmăriţi de nici o maşină venită tot de pe autostradă şi se îndepărtară încet, îndreptându-se spre un pâlc de copaci care mascau, într-un fel, un loc viran.

Lui Abu Fuad şi femeii li se spusese să aştepte maximum o jumătate de oră. Dacă în acest interval beduinul nu-şi făcea apariţia, lăsau baltă totul şi plecau acasă. În realitate, aşteptarea dură patruzeci de minute, la capătul cărora cei doi se întoarseră la maşină extrem de supăraţi şi nemulţumiţi.

— Probabil c-a fost reţinut, îi spuse Abu Fuad însoţitoarei sale. O fi dat peste o patrulă irakiană. Cine ştie? Fir-ar a naibii, iar trebuie s-o iau de la început.

— Cred c-ai fost nebun să ai încredere în el, rosti însoţitoarea lui. Habar n-ai cine e.

Cei doi vorbeau în şoaptă, iar liderul rezistenţei irakiene se uita în ambele sensuri ale străzii, ca să se asigure că nu apăruse nici un soldat irakian cât timp fusese la locul de întâlnire.

— E viclean, dă rezultate şi lucrează ca un profesionist. E tot ce-mi trebuie. Aş vrea să colaborez cu el, dacă ar fi dispus.

— Atunci, n-am nimic împotrivă.

Abia rostite cuvintele, femeia scoase un ţipăt scurt. Abu Fuad tresări pe locul lui din maşină.

— Nu vă întoarceţi. Hai să stăm de vorbă, spuse vocea celui de pe bancheta din spate.

În oglinda retrovizoare, kuweitianul văzu conturul nedesluşit al unei basmale de beduin, iar la nări îi ajunse mirosul de om care trăieşte pe străzi şi doarme sub cerul liber. Răsuflă uşurat şi zgomotos.

— Te mişti pe nesimţite, beduinule.

— N-are nici un rost să fac gălăgie, Abu Fuad. I-aş atrage pe irakieni. Iar treaba asta nu vreau s-o fac decât când sunt gata.

Dinţii lui Abu Fuad se dezveliră într-un zâmbet scurt sub mustaţa neagră.

— Foarte bine, uite că am dat unul de celălalt. Hai să vorbim. Dar de ce ne ascundem în maşină?

— Dacă întâlnirea asta ar fi fost o capcană pentru mine, primele tale cuvinte ar fi fost altele când te-ai fi întors în maşină.

— M-aş fi autoacuzat…

— Exact.

— Şi pe urmă…?
— Ai fi fost mort.
— Am priceput.
— Cine e însoţitoarea ta? Parcă nu ne-am înţeles să venim cu escortă.
— Tu ai fixat întâlnirea, aşa că a trebuit ca şi eu să am încredere în tine. E o colegă de toată isprava. Asrar Quabandi.
— În regulă. Îmi pare bine, domnişoară Quabandi. Despre ce vreţi să stăm de vorbă?
— Despre arme, beduinule. Pistoale-mitralieră Kalaşnikov, grenade de mână moderne, încărcături de Semtex-H. Oamenii mei ar putea face mult mai multe dacă ar dispune de aşa ceva.
— Oamenii tăi sunt prinşi, Abu Fuad. Ai avut zece luptători în aceeaşi casă înconjurată de o întreagă companie a infanteriei irakiene sub conducerea celor din AMAM. Au fost împuşcaţi cu toţii şi erau tineri.
Abu Fuad tăcu preţ de câteva clipe. Fusese, într-adevăr, o nenorocire.
— Nouă, spuse el într-un târziu. Al zecelea a făcut pe mortul şi s-a furişat după aceea. E rănit şi îl îngrijim cât putem de bine. El a fost cel care ne-a spus.
— Ce?
— Că au fost trădaţi. Dacă ar fi murit şi el, n-am fi avut de unde să ştim.
— Ah, trădarea. E un pericol care apare în orice mişcare de rezistenţă. Şi trădătorul?
— Îl cunoaştem, fireşte. Am crezut că ne putem baza pe el.
— Dar e vinovat?
— Aşa se pare.
— Doar se pare?
Abu Fuad scoase un oftat.
— Supravieţuitorul jură că doar al unsprezecelea om ştia adresa şi era la curent cu faptul că urma să aibă loc o întâlnire. E posibil să fi existat o scurgere de informaţii în altă parte. Sau cine ştie, poate că unul dintre ei a fost urmărit…
— Dacă aşa stau lucrurile, suspectul ăsta trebuie verificat. Şi pedepsit, dacă vă daţi seama că el e vinovatul. Domnişoară Quabandi, te-aş ruga să ne laşi singuri câtva timp.
Tânăra se uită la Abu Fuad, care încuviinţă din cap. Ieşi din maşină şi se apropie de pâlcul de copaci. Beduinul îi spuse lui Abu Fuad, cu grijă şi în amănunt, ce voia de la el.
— N-o să plec din casă înainte de şapte, încheie el, aşa că nici în ruptul capului n-ai voie să telefonezi până la şapte şi jumătate. S-a înţeles?

Beduinul ieşi pe furiş din maşină şi dispăru în labirintul de alei între care se înălţau vilele. Abu Fuad porni maşina şi o luă pe domnişoara Quabandi, plecând împreună acasă.

Beduinul n-o mai văzu niciodată pe femeie. Înainte de eliberarea Kuweitului, Asrar Quabandi fu prinsă de AMAM, torturată după toate regulile artei, violată în serie, împuşcată şi decapitată, fără a scoate o vorbă până la ultima suflare.

Terry Martin vorbea la telefon cu Simon Paxman, care avea în continuare de lucru până peste cap şi s-ar fi lipsit bucuros de întrerupere. Singurul motiv pentru care răspunsese era simpatia pe care începuse s-o simtă pentru ciudatul profesor de studii arabice.

— Ştiu că sunt o pacoste, dar nu cunoşti pe nimeni la GCHQ?

— Ba cum să nu, răspunse Paxman. În special în secţia arabă. Dacă mă gândesc bine, îl ştiu chiar pe şef.

— N-ai putea să-l suni şi să-l rogi să-mi fixeze o întâlnire?

— Sigur, sigur, fără probleme. La ce te gândeşti?

— Mă sâcâie poveştile astea care vin la ora actuală din Irak. Bineînţeles că am studiat toate discursurile lui Saddam, am văzut anunţurile despre prizonieri şi despre scuturile umane şi am asistat la îngrozitoarele încercări de informare a opiniei publice la televizor. Dar aş vrea să văd dacă cei de-acolo au interceptat şi alte lucruri care n-au ajuns pe posturile naţionale, fiindcă nu au primit aprobare de la Ministerul Propagandei.

— Mda, exact cu asta se ocupă GCHQ, recunoscu Paxman. Nu văd de ce te-ar refuza. Dacă participi la întrevederile celor din grupul Meduza, înseamnă că ai acces la informaţii. O să-i dau un telefon directorului.

În după-amiaza aceleiaşi zile, odată fixată întâlnirea, Terry Martin se îndreptă spre vest, la volanul maşinii şi ajunse la Gloucestershire, unde se prezentă în faţa porţilor bine păzite ale reţelei de clădiri şi antene care compun cel de-al treilea segment important al serviciilor de informaţii engleze, M.I.6 şi M.I.5, adică aşa-numitul Government Communication Headquarters.

Directorul secţiei arabe era Sean Plummer, iar unul dintre subalternii acestuia era acelaşi domn Al-Khouri care îi testase araba lui Mike Martin în restaurantul din Chelsea cu unsprezece săptămâni în urmă, deşi nici Terry Martin şi nici Plummer nu ştiau acest lucru.

Directorul acceptase să stea de vorbă cu Martin, deşi avea o zi foarte încărcată, întrucât, în calitate de expert în studiile arabice, auzise de tânărul savant de la ASOA şi-i admirase contribuţiile originale legate de Califatul Abassid.

— Ia spune, cu ce pot să-ţi fiu de folos? îl întrebă el după ce li se aduse amândurora câte un pahar cu ceai de mentă, un lux pe care

Plummer şi-l îngăduia ca să scape de mizerabila cafea de la serviciu.

Martin îi spuse că era surprins de numărul mic de interceptări care îi fuseseră prezentate ca venind din Irak. Ochii lui Plummer se treziră brusc la viaţă.

— Ai dreptate, fireşte. Cum bine ştii, prietenilor noştri arabi le place să turuie ca o moară neferecată pe circuitele deschise, în ultimii doi ani traficul interceptabil a scăzut drastic. În cazul ăsta, fie că s-a produs o modificare a caracterului întregii naţiuni…

— Cabluri optice, îl întrerupse Martin.

— Întocmai. Se pare că Saddam şi trupa lui au instalat peste şaptezeci de mii de kilometri de cablu de comunicaţii din fibre optice. La ora actuală de aşa ceva se foloseşte şi îţi dai seama că, din punctul meu de vedere, individul este un ticălos fără pereche. Cum crezi că o să le mai pot transmite băieţilor veseli de la Londra cum mai e vremea la Bagdad sau ce-a dus mama lui Saddam la curăţătoria chimică?

Martin îşi dădu seama imediat că acesta era felul de a se exprima al lui Plummer.

— Bineînţeles că serviciul pe care-l conducea punea la dispoziţie cu totul alt gen de informaţii. Normal că mai vorbesc şi acum – unii miniştri, funcţionari publici, chiar câţiva generali – şi ajungem uneori să prindem mici discuţii purtate între comandanţii de tancuri de la graniţa saudită. Însă convorbirile serioase şi ultrasecrete nu ne mai sunt la îndemână, ca mai înainte. De fapt, niciodată nu ne-au fost foarte accesibile. Ia zi, ce anume vrei să vezi?

Pe durata următoarelor patru ore, Terry Martin efectuă o trecere în revistă a interceptărilor. Mesajele radiodifuzate erau prea la îndemână: căuta ceva ce putea fi găsit într-o convorbire telefonică oarecum neglijentă, o scăpare sau o greşeală. În cele din urmă, se văzu nevoit să închidă dosarele unde se aflau transcrierile.

— Vrei să-mi dai de ştire dacă descoperi ceva ciudat, ceva care pare fără noimă? întrebă el.

Mike Martin începuse să se gândească oarecum că, într-o bună zi, ar trebui să scrie un ghid turistic al acoperişurilor plate din Kuweit City. Avea sentimentul că îşi petrecuse o parte imensă ascuns pe unul dintre ele şi ţinând sub ochi ce se afla dedesubt. Pe de altă parte, trebuia să admită că erau ideale pentru poziţia POC, adică pentru observare culcat.

Cel puţin pe acoperişul pe care se găsea acum stătea de aproape două zile, supraveghind casa a cărei adresă i-o dăduse lui Abu Fuad. Era una dintre cele şase reşedinţe puse la dispoziţie de Ahmed Al-Khalifa şi nu avea de gând s-o mai folosească vreodată.

Deşi trecuseră patruzeci şi opt de ore de când îi comunicase adresa lui Abu Fuad şi nu trebuia să se întâmple nimic până în acea zi

de 9 octombrie, Martin continuase să stea la post, zi şi noapte, hrănindu-se doar cu câteva fructe şi o bucata de pâine.

Dacă soldaţii irakieni aveau să sosească înainte de şapte şi jumătate în seara zilei de 9 octombrie va şti exact cine trădase mişcarea – Abu Fuad în persoană. Se uită la ceas. Şapte şi jumătate. Cam aceasta era ora la care colonelul kuweitian trebuia să pună mâna pe telefon şi să sune, conform instrucţiunilor.

Undeva, în cealaltă parte a oraşului, Abu Fuad ridică receptorul din furcă exact în clipa aceea. Formă un număr şi i se răspunse la al treilea apel.

— Salah?

— Da, cine e?

— Nu ne-am întâlnit, dar am auzit multe lucruri frumoase despre tine. Am aflat că eşti loial, curajos şi de-ai noştri. Lumea mă ştie drept Abu Fuad.

La celălalt capăt al firului se auzi o respiraţie întretăiată.

— Am nevoie de ajutorul tău, Salah. Putem conta pe tine, noi, cei din mişcare?

— Sigur, Abu Fuad, cum să nu. Te rog doar să-mi spui ce doreşti.

— Personal, nu doresc nimic, însă am un prieten care ar vrea ceva. E rănit şi bolnav, iar eu ştiu că eşti de meserie farmacist. Trebuie să-i duci urgent nişte medicamente – bandaje, antibiotice şi calmante. Ai auzit de cineva căruia i se spune Beduinul?

— Da, desigur. Vrei să spui că şi tu îl cunoşti?

— Nu contează. Lucrăm împreună de câteva săptămâni şi e extraordinar de important pentru noi.

— Cobor imediat la farmacie, iau lucrurile care-i trebuie şi i le duc. Unde dau de el?

— S-a ascuns într-o casă din Shuwaikh şi nu poate să facă nici o mişcare. Ia o hârtie şi un creion.

Abu Fuad dictă la telefon adresa care i se dăduse, iar celălalt o notă întocmai.

— Iau maşina şi mă duc imediat acolo, Abu Fuad. Poţi să ai încredere în mine, rosti farmacistul pe care-l chema Salah.

— Eşti un om cumsecade. Vei fi răsplătit.

Abu Fuad puse receptorul în furcă. Beduinul spusese că avea să telefoneze în zori dacă nu intervenea nimic şi, în acest fel, farmacistul avea undă verde.

Mike Martin mai mult văzu decât auzi primul camion cu puţin înainte de ora opt. Se deplasa încet, cu motorul oprit, ca să nu facă zgomot şi trecu agale de intersecţie, oprindu-se la câţiva metri de ea, unde nu putea să-l zărească nimeni. Martin dădu aprobator din cap.

Cel de-al doilea camion procedă identic câteva clipe mai târziu.

Din fiecare vehicul coborâră, în linişte, câte douăzeci de oameni. Făceau parte din aşa-numitele, Berete Verzi, care-şi cunoşteau foarte bine menirea. Soldaţii înaintau pe stradă în coloană şi erau conduşi de un ofiţer care ţinea strâns un civil al cărui veşmânt alb strălucea în semiîntuneric. Dat fiind că plăcuţele cu denumirile străzilor dispăruseră, soldaţii aveau nevoie de un ghid civil care să-i ajute să găsească strada cu pricina. Cu toate acestea, numerele imobilelor rămăseseră la locul lor.

Civilul se opri în faţa unei case, cercetă tăbliţa care indica numărul şi arătă cu degetul. Căpitanul aflat la conducerea coloanei avu o convorbire şoptită şi grăbită cu sergentul, iar acesta din urmă luă cincisprezece oameni şi se duse cu ei pe o străduţă lăturalnică să acopere spatele.

Urmat de soldaţii rămaşi, căpitanul încercă mânerul de metal al porţii care dădea spre grădiniţă. Aceasta se deschise, iar bărbaţii intrară cu toţii.

Odată ajuns în grădină, căpitanul observă că într-una din camerele de la etaj exista o lumină slabă. O mare parte din parter era ocupată de garajul gol. În faţa uşii de la intrare cei prezenţi renunţară la orice urmă de discreţie. Căpitanul încercă să apese pe clanţă, îşi dădu seama că uşa era încuiată şi-i făcu semn unui soldat din spatele lui. Acesta trase o rafală scurtă în direcţia încuietorii fixate în cheresteaua uşii, iar uşa se dădu în lături.

Soldaţii din Beretele Verzi dădură buzna înăuntru, conduşi de căpitan. O parte dintre ei rămaseră la parter, în timp ce căpitanul şi restul soldaţilor se îndreptară direct spre dormitorul principal de la etaj.

De pe palier căpitanul zări interiorul dormitorului slab luminat, fotoliul postat cu spatele la uşă şi basmaua cu picăţele din care se vedea o porţiune, dar nu trase nici un foc. Ordinele colonelului Sabaawi din cadrul AMAM fuseseră foarte clare: individul trebuie capturat viu, ca să poată fi interogat. În clipa în care îşi continuă înaintarea, tânărul ofiţer nu simţi pe picior atingerea firului de nailon pentru pescuit.

Îşi auzi oamenii care intraseră prin spate, precum şi pe ceilalţi care tocmai urcau scările. Abia apoi văzu forma inertă care fusese îmbrăcată în veşmântul alb şi soios şi pepenele înfăşurat în basmaua cu picăţele. Chipul i se schimonosi de furie şi avu timp doar să-i adreseze o insultă farmacistului care tremura în prag.

S-ar putea ca două kilograme şi jumătate de Semtex-H să nu pară ceva impresionant şi, în mod sigur, o asemenea cantitate nu are darul să sperie pe nimeni la prima vedere. Casele din cartier erau construite din piatră şi beton, din fericire, aşa că ocupanţii lor, parte din ei kuweitieni, scăpară doar cu pagube minore. Spre deosebire de

ele, casa în care intraseră soldaţii fu practic pulverizată, iar o parte din ţiglele de pe acoperiş fură găsite mai târziu la câteva sute de metri de locul exploziei.

Beduinul nu aşteptase ca să-şi privească rezultatul muncii. El se afla deja la două străzi distanţă, mergând agale şi văzându-şi de treabă, când auzi bubuitul înfundat, aidoma unei uşi care se trânteşte, urmat de o secundă de linişte şi de prăbuşirea zidăriei.

În cursul zilei următoare se întâmplară trei lucruri şi toate avură loc după lăsarea întunericului. În Kuweit beduinul avu cea de-a doua întâlnire cu Abu Fuad. De data asta, kuweitianul se prezentă singur la întâlnire şi se postă în cadrul unei uşi străjuite de un portic adânc, la nici două sute de metri de Hotelul Sheraton care fusese rechiziţionat de câteva zeci de ofiţeri superiori irakieni.

— Ai auzit, Abu Fuad?

— Sigur. Tot oraşul vuieşte. Au pierdut peste douăzeci de oameni, iar restul sunt răniţi, spuse Abu Fuad, scoţând un oftat. Iarăşi or să treacă la represalii, fără să stea să-şi aleagă victimele.

— Vrei să ne oprim acum?

— Nu, nu putem. Dar oare cât va mai trebui să suferim?

— Americanii şi englezii or să vină. Într-o bună zi.

— Fie ca Alah să-i călăuzească încoace mai repede. Salah a fost cu ei?

— El i-a adus. A fost un singur civil. N-ai mai spus nimănui?

— Nu, doar lui. Mai mult ca sigur că el a fost. Are pe conştiinţă viaţa a nouă tineri. N-o să ajungă în rai.

— În regulă. Spune-mi ce pretenţii mai ai de la mine.

— Nu te-ntreb nici cine eşti şi nici de unde vii. Ca ofiţer de carieră, îmi dau seama că n-ai cum să fii un simplu beduin care a venit călare pe o cămilă din deşert. Văd că dispui de explozibili, arme, muniţie şi grenade. Iar oamenii mei ar putea face o mulţime de lucruri dacă ar avea aşa ceva.

— Ce ofertă ai?

— Vino alături de noi şi adu-ţi rezervele de armament. Sau rămâi pe cont propriu, dar dă-ne şi nouă din ce ai. N-am venit să ameninţ, ci doar să întreb sau să solicit. Dacă vrei într-adevăr să ajuţi mişcarea noastră de rezistenţă, ăsta este cel mai bun fel în care poţi s-o faci.

Mike Martin căzu pe gânduri câteva clipe. După opt săptămâni mai avea jumătate din rezerve, care erau fie îngropate undeva în deşert, fie împrăştiate în cele două vile pe care nu le folosise ca reşedinţe, ci doar ca ascunzători pentru arme. Dintre celelalte patru case, una era distrusă, iar cealaltă – cea în care se întâlnise cu studenţii – compromisă. Putea să-şi pună la dispoziţie rezervele şi să mai ceară după căderea întunericului – era un lucru riscant, dar

fezabil, cu condiţia ca mesajele lui spre Riad să nu fie interceptate, lucru de care încă nu putea fi sigur. Mai exista varianta unei noi treceri peste graniţă, călare pe o cămilă şi a întoarcerii cu încă două coşuri pline. Însă nici acesta nu era un lucru uşor, fiindcă la ora aceea irakienii aveau şaisprezece divizii dispuse de-a lungul graniţei, de trei ori mai multe decât când intrase în ţară.

Venise vremea să ia din nou legătura cu Riadul şi să ceară instrucţiuni. Între timp, îi va da lui Abu Fuad aproape tot ce avea. Mai existau ceva rezerve la sud de graniţă, dar trebuia doar să facă în aşa fel încât să le introducă în ţară.

— Unde vrei să-ţi fie livrate? întrebă el.

— Avem un depozit în portul Shuwaikh care e destul de sigur. Acolo se depozitează de obicei peşte, iar proprietarul e de-ai noştri.

— Peste şase zile, spuse Martin.

Cei doi conveniră asupra unui loc şi a unei date când un ajutor de nădejde a lui Abu Fuad avea să ia legătura cu Beduinul şi să-l conducă până la depozit. Martin descrise vehiculul la volanul căruia avea să se afle şi-şi descrise ţinuta la care avea să recurgă pentru ziua aceea.

În seara aceleiaşi zile, dar cu două ore mai târziu, din cauza diferenţei de fus orar, Terry Martin se afla într-un restaurant liniştit, situat nu departe de apartamentul lui şi răsucea un pahar de vin într-o mână. Oaspetele pe care-l aştepta îşi făcu apariţia după câteva minute; era un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunt, cu ochelari şi cu un papion cu picăţele. Acesta se uita întrebător de jur împrejur.

— Aici, Moshe.

Israelianul se grăbi să ajungă la masa unde Terry Martin se ridicase ca să-l întâmpine şi îl salută jovial şi afectuos.

— Terry, băiete, cum îţi merge?

— Mai bine din clipa în care te-am văzut, Moshe. Nu puteam să te las să treci prin Londra fără să luăm masa împreună şi să stăm puţin la taclale.

Israelianul era destul de vârstnic pentru a-i fi tată lui Martin, dar prietenia lor se baza pe un interes comun. Ambii erau universitari şi cercetau cu asiduitate civilizaţia, cultura, arta şi limbile vechilor ţări din Orientul Mijlociu.

Profesorul Moshe Hadari avea un trecut bogat şi pasionant, în tinereţe făcuse numeroase săpături în Ţara Sfântă împreuna cu Yigael Yadin, care, la rândul lui, era atât profesor, cât şi general de armată. Marele lui regret era că, fiind evreu, nu avea acces la o bună parte din Orientul Mijlociu nici măcar pentru o eventuală bursă de studii. Cu toate acestea, era unul dintre cei mai buni în domeniu şi, cum domeniul respectiv era restrâns, era inevitabil ca până la urma cei doi

savanţi să se întâlnească la un seminar, aşa cum se şi întâmplase de fapt cu zece ani în urmă.

Masa se dovedi a fi gustoasă, iar discuţia se concentra asupra celor mai recente cercetări şi a ultimelor idei legate de felul în care se trăia în regatele din Orientul Mijlociu cu zece secole în urmă.

Terry Martin ştia că Legea secretului de stat îl obliga să nu discute cu nimeni despre activităţile pe care le desfăşura în folosul celor de la Century House. Numai că, după ce li se aduse cafeaua, discuţia ajunse, în mod firesc, la criza din Golf şi la posibilitatea unui război.

— Crezi c-o să se retragă din Kuweit, Terry? întrebă profesorul.

Martin clătină din cap.

— Nu, n-are cum. Afară de cazul în care obţine nişte lucruri precise, concesii de care să se poată folosi, ca să-şi justifice retragerea. Dacă pleacă, pur şi simplu, o zbârceşte.

Hadari scoase un suspin.

— Atât de multe pierderi şi atâtea vieţi irosite, rosti el. Atâţia bani, destui ca să facă din Orientul Mijlociu raiul pe pământ. Atâţia tineri de ispravă omorâţi de pomană. Şi pentru ce? Terry, dacă izbucneşte războiul, englezii or să lupte alături de americani?

— Sigur. Deja au trimis Brigada a 7-a blindate şi cred că a patra e pe drum. Ele două compun o divizie, pe lângă bombardierele şi navele de război. Nu-ţi face griji. Cred că e singurul război din Orientul Mijlociu în care Israelul nu numai că poate, dar efectiv trebuie să stea pe tuşă.

— Da, ştiu, răspunse israelianul pe un ton sumbru. Dar tot or să moară o mulţime de tineri.

Martin se aplecă în faţă şi-şi bătu uşurel prietenul cu palma pe braţ.

— Uite ce-i, Moshe, individul trebuie oprit. Mai devreme sau mai târziu. Dintre toate ţările din lume, Israelul trebuie să ştie cel mai bine cât de departe a ajuns cu armele de distrugere în masă. Într-un fel, abia acum am început să ne dăm seama la ce nivel lucrează.

— Dar nu mă îndoiesc că oamenii noştri v-au ajutat şi vă ajută. La urma urmei, probabil că noi suntem principala lui ţintă.

— Din punctul de vedere al analizei teoretice, aşa e, spuse Martin. Dar principala noastră problemă o constituie informaţiile concrete de la faţa locului. Pur şi simplu, nu dispunem de nici un fel de informaţii de la vârf care să ne vină din Bagdad. Nici noi, nici americanii şi nici măcar voi.

După douăzeci de minute masa luă sfârşit, iar Terry Martin îl conduse pe profesorul Hadari la un taxi care avea să-l ducă la hotel.

Cam pe la miezul nopţii, în Kuweit avu loc amplasarea a trei

posturi de radiolocaţie, din dispoziţia directă a lui Hassan Rahmani, aflat la Bagdad.

Era vorba de antene de satelit menite să depisteze sursa unei emisii radio şi să-i descopere poziţia. Prima dintre ele era o instalaţie fixă, montată pe acoperişul unei clădiri înalte din cartierul Ardiya, cea mai sudică periferie din Kuweit City, iar antena era orientată spre deşert.

Celelalte două erau posturi mobile; era vorba de o pereche de limuzine încăpătoare, pe al căror acoperiş fusese amplasată câte o antenă şi care dispuneau de câte un generator de curent.

Totodată, în întunericul dinăuntrul lor operatorii de serviciu puteau să stea în faţa unor scanere şi să intercepteze lungimile de undă, în căutarea transmiţătorului pe care îl urmăreau, după ce li se spusese că mesajele erau, probabil, transmise de undeva din deşertul situat între marginea oraşului şi graniţa saudită.

Una din limuzine se afla la ieşirea din Jahra, mult la vest faţă de colega ei din Ardiya, în timp ce a treia se găsea undeva pe coastă, pe teritoriul Spitalului Al Adan, în locul unde fusese violată sora acelui student la drept, în primele zile ale invaziei. Dispozitivul de detectare de la Al Adan se afla în legătură cu scanerele situate mai la nord, reuşind să limiteze sursa transmisiei la o suprafaţa de câteva sute de metri pătraţi.

La Baza Aeriană Ahmadi, unde Khaled Al-Khalifa zburase cândva la bordul unui avion Skyhawk, un elicopter de tip Hind, de fabricaţie rusească şi prevăzut la bord cu armament de război, era gata de decolare la orice oră din zi şi din noapte. Echipajul elicopterului provenea din aviaţie, ca o concesie pe care Rahmani trebuise s-o obţină cu forţa din partea comandantului întregii forţe aeriene. Cât despre operatorii care lucrau la detecţie, aceştia proveneau din serviciul de contraspionaj al lui Rahmani, fuseseră recrutaţi la Bagdad şi erau cei mai buni din câţi existau la ora aceea.

Profesorul Hadari petrecu o noapte în care nu izbuti să pună geană pe geană. Unul dintre lucrurile pe care i le spusese prietenul lui îl îngrijorase profund. Hadari se considera un israelian extrem de loial, născut într-o veche familie sefardă care emigrase chiar la începutul secolului împreună cu oameni de calibrul lui Ben Yehuda şi David Ben Gurion. El însuşi se născuse în apropierea oraşului Yaffa pe vremea când acesta era un port aglomerat şi populat de arabi palestinieni, învăţând araba încă de mic copil.

Crescuse doi băieţi, dintre care pe unul îl văzuse murind într-o ambuscadă nenorocită în Libanul de Sud şi avea cinci nepoţei. Cine ar fi putut să-i reproşeze că nu-şi iubea ţara?

Însă exista ceva în neregulă. Dacă izbucnea războiul, era posibil

să moară mulţi alţi tineri, aşa cum fusese Ze'ev al lui şi nu conta deloc că erau englezi, americani sau francezi. Oare chiar era cazul să-i permită lui Kobi Dror aceste mici accese şovine şi vindicative?

Se trezi devreme, îşi achită camera de hotel, îşi făcu bagajele şi chemă un taxi care să-l ducă la aeroport. Înainte de a pleca din hotel, zăbovi câtva timp lângă telefoanele din hol, dar pe urmă se răzgândi.

La jumătatea drumului spre aeroport îi spuse şoferului de taxi să iasă de pe Autostrada M4 şi să găsească o cabină telefonică. Şoferul se execută, bombănind din cauza pierderii de timp şi a efortului reclamat de o asemenea activitate şi, într-un târziu, găsi un telefon la un colţ de stradă din Chiswick. Hadari avu noroc. Persoana care îi răspunse la apartamentul din Bayswater se dovedi a fi Hilary.

— Staţi puţin, tocmai ieşea pe uşă, spuse ea.

Terry Martin luă receptorul din mâna soţiei sale.

— Sunt Moshe. Nu am mult timp, Terry. Spune-le oamenilor tăi că Institutul *are* o sursă la vârf, la Bagdad. Mai spune-le să întrebe ce s-a întâmplat cu Jericho. La revedere, prietene.

— O clipă, Moshe, eşti sigur? De unde ştii?

— Nu contează. Nu eu ţi-am spus. La revedere.

Legătura telefonică se întrerupse. Universitarul vârstnic care oprise în Chiswick se urcă la loc în taxi şi se îndreptă spre Heathrow. Tremura tot, gândindu-se la ceea ce făcuse. Cum ar fi putut să-i spună lui Terry Martin că tocmai el, profesorul de studii arabice de la Universitate, fusese cel care ticluise primul răspuns pe adresa lui Jericho la Bagdad?

Terry Martin sună la Century House şi îl găsi pe Simon Paxman la biroul lui puţin după ora zece.

— La prânz? Îmi pare rău, nu pot. Am o zi infernală. Poate mâine, spuse Paxman.

— E prea târziu, Simon. E urgent.

Paxman scoase un oftat. Fără îndoială că blândul profesor din lumea universitarilor găsise o interpretare nouă a unei formule dintr-un comunicat radio irakian care avea să schimbe soarta întregii omeniri.

— Tot nu pot să ajung la prânz. Am o şedinţă importantă aici, la sediu. Ştii ce? Hai să bem una mică pe fugă. La Hole-in-the-Wall, o cârciumă lângă Waterloo Bridge, relativ aproape. La douăsprezece e bine? Pot să-ţi stau la dispoziţie o jumătate de oră, Terry.

— Arhisuficient. Pe curând, spuse Martin.

Imediat după ora prânzului cei doi se aşezară cu câte o halbă de bere în mână în localul pe deasupra căruia trenurile din zona sudică se îndreptau huruind spre Kent, Sussex şi Hampshire. Fără să-şi dezvăluie sursa, Martin povesti exact ceea ce aflase în cursul dimineţii.

— Drăcia dracului, bombăni Paxman, atent să nu-l audă cei din

separeul de alături. Cine ţi-a zis?

— Nu pot spune.

— Păi, trebuie.

— Uite ce-i şi aşa a riscat destul de mult. I-am dat cuvântul. E universitar şi în vârstă. Asta-i tot.

Paxman căzu pe gânduri. Un universitar care se învârtea în aceleaşi cercuri cu Terry Martin. Cu siguranţă, tot un expert în studii arabice. Poate că era detaşat temporar în solda Mossadului. Oricum, trebuia să transmită informaţia la Century şi asta cât mai repede. Îi mulţumi lui Martin, îşi lăsă berea pe jumătate nebăută şi se întoarse cu pas vioi în blocul mohorât unde îşi avea serviciul.

Din cauza şedinţei de la ora prânzului, Steve Laing nu ieşise din clădire. Paxman îl luă deoparte şi-l puse în temă, iar Laing se duse direct la şeful cel mare.

Sir Colin, căruia cu greu i-ar fi putut smulge cineva o formulă neelegantă, îşi exprimă părerea că generalul Kobi Dror era „cel mai nesuferit individ”, renunţă la prânz, comandă să i se aducă ceva în birou şi se retrase la ultimul etaj, unde avu o convorbire personală, pe o linie neinterceptabilă, cu judecătorul William Webster, directorul CIA.

La Washington era abia opt şi jumătate, dar judecătorul era un tip căruia îi plăcea să se scoale o dată cu găinile, aşa că putu fi găsit. El îşi întrebă colegul englez câteva lucruri legate de sursa de informaţii, bombăni când i se răspunse că nu exista aşa ceva, dar, până la urmă, se declară de acord că un asemenea lucru nu avea voie să fie trecut cu vederea.

Domnul Webster îi comunică veştile directorului-adjunct pentru Operaţiuni, Bill Stewart, care explodă de furie, apoi avu o discuţie de o jumătate de oră cu Chip Barber, şeful secţiei Operative pentru Orientul Mijlociu. Barber se arătă şi mai supărat, dat fiind că el fusese cel care se aflase în faţa generalului Dror în acea cameră însorită din sediul pitit pe colina de lângă Herzlia şi, după cum arătau lucrurile, i se spusese o minciună.

Cei doi stabiliră împreună strategia pe care o doreau pusă în aplicare şi după aceea se întoarseră la director.

În cursul după-amiezei William Webster avu o întrevedere cu Brent Scowcroft, preşedintele Consiliului Naţional de Securitate, după care îi prezentă problema preşedintelui Bush. Webster îşi întrebă autoritatea politică supremă ce voia să se facă şi primi undă verde să procedeze cum credea că era mai bine.

Bineînţeles că era nevoie şi de cooperarea secretarului de stat James Baker, pe care acesta o acordă imediat. În seara aceleiaşi zile, Departamentul de Stat expedie pe adresa Tel Avivului o cerere urgentă care ajunse la destinaţie în zorii dimineţii următoare, de fapt după

doar trei ore de la trimitere, datorită decalajului de fus orar.

În acea perioadă secretar de stat în Ministerul de Externe al Israelului era Benyamin Netanyahu, un diplomat chipeş, elegant şi cu părul cărunt, fratele lui Jonathan Netanyahu, singurul israelian ucis în timpul raidului de la Aeroportul Entebbe, în care un comando israelian îi salvase pe pasagerii unei aeronave franceze, deturnate de un grup de terorişti palestinieni şi germani.

Benyamin Netanyahu era un *sabra* din a treia generaţie şi îşi făcuse o parte din studii în America. Fluenţa în exprimare, coerenţa şi naţionalismul înflăcărat îl propulsaseră în ipostaza de membru marcant al guvernului likud al premierului Itzhak Shamir, făcându-l totodată să fie de cele mai multe ori purtătorul de cuvânt al Israelului în convingătoarele interviuri pe care le acorda mijloacelor de informare în masă din Occident.

Netanyahu sosi la Washington după două zile, pe 14 octombrie şi ateriză la Dulles, oarecum nedumerit de graba cu care îl invitase Departamentul de Stat pentru o rundă de discuţii de mare importanţă.

Nedumerirea lui crescu când două ore de convorbiri particulare cu adjunctul secretarului de stat, Lawrence Eagleburger, nu făcură altceva decât să sintetizeze evenimentele care avuseseră loc în Orientul Mijlociu cu începere din 2 august.

Netanyahu puse punct convorbirilor extrem de nemulţumit, fiind pus în situaţia de a se întoarce în Israel cu un avion care pleca din Statele Unite în toiul nopţii.

Abia când părăsi Departamentul de Stat, un aghiotant îi strecură în mână o carte de vizită frumos lucrată, pe o hârtie cerată extrem de scumpă. Cartea de vizită avea antet, iar expeditorul ei îl ruga, în cuvinte atent caligrafiate, să nu plece din Washington fără să treacă întâi pe la el, pentru o discuţie de relativă urgenţă „în interesul ambelor noastre ţări şi al tuturor oamenilor noştri”.

Netanyahu ştia semnătura, îl ştia pe expeditor şi era, în acelaşi timp, la curent cu puterea de care dispunea acesta. Limuzina expeditorului cărţii de vizită se afla la uşă. Ministrul israelian se hotărî, îi ordonă secretarului personal să se întoarcă la ambasadă şi să ia toate bagajele, urmând să se întâlnească din nou cu el într-o casă din Georgetown după două ore, ca să plece împreună la Dulles. Apoi se urcă în limuzină.

Nu mai fusese niciodată în reşedinţa aceea, dar ea arăta exact aşa cum îşi închipuise; era o clădire somptuoasă, aflată într-o zonă elegantă, la capătul străzii M, la nici trei sute de metri de campusul Universităţii Georgetown. Fu poftit într-o bibliotecă frumos lambrisată, pe ai cărei pereţi erau tablouri scumpe şi cărţi rare, iar după câteva clipe îşi făcu apariţia şi gazda lui, care călca dezinvolt pe covorul de Kashan şi se apropie de el cu mâna întinsă.

— Dragul meu Bibi, ce drăguţ din partea ta că ţi-ai găsit timp.

Saul Nathanson era atât bancher, cât şi finanţist; aceste profesii îl făcuseră extrem de bogat, dar fără nimic din matrapazlâcurile care mânjiseră viaţa din Wall Street pe vremea lui Boesky şi Milken. Adevăratele lui averi erau intuite mai mult din aluzii decât din referiri directe, iar persoana era prea bine educată ca să insiste asupra acestui aspect. Tablourile de Vandyke şi Brueghel de pe pereţi nu erau imitaţii, iar donaţiile lui în diverse scopuri de binefacere – inclusiv pentru anumite instituţii de pe teritoriul Israelului – ajunseseră deja legendare.

Ca şi politicianul israelian, era elegant şi încărunţise, însă, spre deosebire de ceva mai tânărul Netanyahu, îşi comanda costumele la Londra, la Savile Row, iar cămăşile de mătase erau de la Sulka.

Nathanson îşi invită musafirul să se aşeze pe unul din fotoliile de piele din faţa focului care mocnea în cămin, în timp ce în cameră intră un majordom englez care ducea o sticlă şi două pahare pe o tavă.

— Mi-am zis că o să-ţi facă plăcere să guşti puţin cât timp stăm de vorbă, prietene.

Majordomul turnă din vinul roşu în cele două pahare Lalique şi israelianul gustă. Nathanson ridică întrebător o sprânceană.

— Minunat, fireşte, spuse Netanyahu.

Nu era la îndemâna oricui să obţină o sticlă de Château Mouton Rothschild ’61, iar vinul de soiul ăsta nu se dădea pe gât ca apa de izvor. Majordomul lăsă sticla la îndemână şi se retrase.

Saul Nathanson era mult prea subtil şi versat ca să treacă direct la ceea ce voia să discute. Cei doi vorbiră vrute şi nevrute câteva minute bune, apoi se ajunse la Orientul Mijlociu.

— Cred că ştii că o să iasă război, rosti el pe un ton trist.

— Nu am nici cea mai mică îndoială, încuviinţă Netanyahu.

— Iar înainte de terminarea lui se prea poate ca mulţi tineri americani de ispravă să moară nevinovaţi şi fără s-o merite. Trebuie cu toţii să facem ce depinde de noi ca numărul victimelor să fie cât mai mic cu putinţă, nu crezi? Mai vrei vin?

— Întru totul de acord.

Unde voia să ajungă individul? Secretarul de stat al Ministerului de Externe israelian nu avea nici cea mai vagă idee.

— Saddam este o ameninţare, spuse Nathanson, uitându-se ţintă la focul din cămin. Trebuie să fie oprit. Probabil că reprezintă un pericol mai mare pentru Israel decât pentru toate celelalte state învecinate.

— De ani de zile tot spunem lucrul ăsta. Dar, când i-am bombardat reactorul nuclear, America ne-a condamnat.

Nathanson făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Oamenii lui Carter. A fost o prostie, bineînţeles şi un gest de

ochii lumii. Ştim amândoi povestea şi avem destulă minte ca să batem dincolo de ea. În plus, am un fiu care a fost trimis în Golf.

— N-am ştiut. Să dea Dumnezeu să se întoarcă sănătos.

Nathanson se arătă sincer impresionat.

— Mulţumesc, Bibi, mulţumesc. Şi eu mă rog în fiecare zi. E primul născut şi singurul băiat. Iar sentimentul meu… mai ales în perioada asta… este că între noi toţi trebuie să existe o colaborare fără nici un fel de rezerve.

— Indiscutabil, rosti israelianul cu sentimentul incomod că era pe punctul să audă lucruri cu totul neplăcute.

— Doar ca să avem cât mai puţine pierderi, înţelegi? Acesta e singurul motiv pentru care îţi cer ajutorul, Benyamin, ca să avem un număr cât mai redus de victime. Suntem de aceeaşi parte a baricadei, nu? Eu, unul, sunt şi american şi evreu.

— Iar eu sunt israelian şi evreu, murmură Netanyahu.

Vru să spună că şi el avea o ordine a valorilor la care ţinea, dar finanţistul nu se lăsă păcălit.

— Întocmai. Însă, datorită faptului că ţi-ai făcut studiile aici, sunt sigur că înţelegi cât de… hm, cum să mă exprim mai bine?… Cât de mult se implică emoţional americanii. Ştii ce, pot să fiu direct?

Ce uşurare, îşi spuse în gând israelianul.

— Dacă s-ar face cât de puţin pentru diminuarea numărului potenţial de pierderi, chiar şi cu o mână de oameni, atât eu, cât şi compatrioţii mei vom fi veşnic recunoscători celui sau celor care vor fi avut o contribuţie la asta.

Cealaltă jumătate a mesajului rămase nerostită, dar Netanyahu era un diplomat prea abil ca să n-o subînţeleagă. Cu alte cuvinte, dacă s-ar face ceva care să ducă la creşterea numărului victimelor, America avea să ţină minte şi să se răzbune când le era lumea mai dragă.

— Ce anume vrei de la mine? întrebă el.

Saul Nathanson sorbi calm din vin şi se uită indiferent la limbile jucăuşe ale focului din cămin.

— Se pare că există un om la Bagdad. Are numele de cod Jericho…

După ce Nathanson termină de vorbit, secretarul de stat din Ministerul de Externe israelian se grăbi să ajungă la Dulles şi să se urce la bordul avionului care avea să-l ducă la el în ţară, dar în mintea lui existau o mulţime de gânduri care nu-i dădeau pace.

Capitolul 9

Barajul rutier care îi dădu de furcă fusese amplasat la intersecţia dintre strada Mohammed ibn Kassem şi linia a patra de centură.

Când îl văzu de la distanţă, Mike Martin fu tentat să se întoarcă brusc şi să revină de unde plecase.

Numai că soldaţii irakieni străjuiau drumul de o parte şi de alta până la punctele de control, pare-se că tocmai în acest scop şi ar fi fost o nebunie din partea lui să încerce să scape de tirul armelor pregătite în condiţiile în care maşina trebuia să încetinească serios pentru a face cale întoarsă. Nu avu încotro şi îşi continuă deplasarea, oprindu-se în spatele ultimului vehicul care se postase la coadă în aşteptarea controlului.

Ca de obicei când conducea prin Kuweit City, încercase şi de data asta să evite drumurile principale, unde posibilitatea de amplasare a unui baraj rutier era foarte mare, însă nu ar fi avut cum să treacă dincolo de nici unul dintre cele şase bulevarde circulate care înconjoară capitala kuweitiană în tot atâtea benzi concentrice, fără a ajunge la o intersecţie importantă.

De asemenea, sperase că, dacă se va deplasa dimineaţa, dar nu la prima oră, fie se va pierde în traficul aglomerat, fie îi va găsi pe irakieni ascunzându-se de căldura toropitoare.

Numai că la jumătatea lui octombrie vremea se răcorise simţitor şi, oricum, soldaţii cu berete verzi din Forţele Speciale erau cu totul altceva în comparaţie cu neisprăviţii din Armata Populară. Prin urmare, nu-i rămase decât să stea liniştit la volanul Volvo-ului alb şi să aştepte.

Fusese încă întuneric beznă când condusese maşina pe drumul care ducea spre sud, în deşert, ca să scoată la iveală restul de explozibil, puşti şi muniţii pe care i le promisese lui Abu Fuad. Cu puţin înainte de ivirea zorilor ajunsese la garajul încuiat pe una din străduţele din Firdous, unde mutase toată încărcătura din jeep în Volvo. Din momentul în care realizase transferul dintr-un vehicul în altul şi până la cel în care apreciase că soarele se ridicase suficient ca să-i facă pe irakieni să caute urgent un adăpost, reuşise chiar să doarmă iepureşte două ore la volanul maşinii albe, înăuntrul garajului. Apoi o scosese afară şi jeepul în locul ei, conştient că o maşină atât de valoroasă avea să fie confiscată în foarte scurt timp.

În cele din urmă, schimbase hainele, renunţând la veşmintele soioase şi neîngrijite ale beduinului în favoarea hainelor albe şi curate ale unui medic kuweitian.

Maşinile din faţa lui se apropiau centimetru cu centimetru de

grupul de soldaţi irakieni de la punctul de control. În unele cazuri aceştia se mulţumeau să se uite în fugă la actele de identitate ale celui de la volan, făcându-i apoi semn că poate trece; alteori vehiculele erau trase deoparte pentru percheziţie. De obicei, cei cărora li se ordona să parcheze lângă bordură se aflau la volanul unor maşini care transportau un anume fel de încărcătură.

Era mai conştient decât oricând de cele două cutii mari de lemn aşezate jos, în care se găseau suficiente „bunătăţi” ca să fie arestat pe loc şi încredinţat spre tratament blânzilor lucrători din AMAM.

Într-un târziu maşina din faţa lui demară şi constată că îi venise rândul la control. Sergentul de serviciu nici măcar nu se osteni să-i mai ceară actele de identitate sau permisul de conducere. Dând cu ochii de cele două cutii mari din spatele Volvo-ului, acesta îi făcu urgent semn lui Martin să tragă deoparte şi le dădu un ordin strigat celorlalţi soldaţi care stăteau şi aşteptau.

Un soldat într-o uniformă oliv apăru pe nesimţite lângă geamul din faţă pe care Martin îl coborâse deja. Bărbatul se aplecă şi dădu la iveală un chip neras de câteva zile.

— Afară, rosti el scurt.

Martin se dădu jos, se îndreptă din şale şi-i adresă un zâmbet politicos. Un sergent cu o figură aspră şi ciupită de vărsat se apropie de el. Soldatul se îndreptă spre partea din spate a vehiculului şi se zgâi la cutiile de lemn.

— Actele, spuse sergentul.

Cercetă atent documentele pe care i le înmână Martin şi privirea i se mută de la fotografia protejată de o peliculă subţire de plastic la chipul din faţa lui. Chiar dacă sesiză vreo deosebire între ofiţerul englez care se uita la el şi funcţionarul de la societatea comercială Al-Khalifa al cărui portret fusese folosit pentru legitimaţie, sergentul nu lăsă să se vadă absolut nimic. Actul fusese emis cu un an în urmă, iar într-un interval atât de mare omul putea foarte bine să-şi lase o barbă scurtă şi neagră.

— Eşti medic?

— Da, domnule sergent. Lucrez la spital.

— Unde?

— Pe drumul spre Jahra.

— Şi unde te duci?

— La Spitalul Amiri din Dasman.

Era evident că sergentul nu era un tip cizelat şi că, potrivit propriului set de valori, un medic trebuia să fie un om extrem de învăţat şi influent. Scoase un mormăit şi se întoarse la partea din spate a maşinii.

— Deschide, spuse el.

Martin deschise uşa din spate, care se ridică brusc deasupra

capetelor lor. Sergentul se uită îndelung la cele două cutii.

— Ce sunt astea?

— Mostre, domnule sergent. Eşantioane. E nevoie de ele la laboratorul de cercetări de la Amiri.

— Deschide.

Martin scoase câteva chei de alamă din buzunarul hainei albe. Cutiile erau simple ca formă, fuseseră cumpărate dintr-un magazin de profil şi fiecare avea câte două încuietori.

— Ştiţi că aceste cutii sunt congelate? întrebă Martin pe un ton dezinvolt, în timp ce-şi făcea de lucru cu mănunchiul de chei.

— Congelate? repetă sergentul, derutat de cuvântul în sine.

— Da, domnule sergent. Înăuntru e extrem de frig. Culturile se păstrează la temperaturi scăzute şi constante. Asta ne dă garanţia că rămân inofensive. Mă tem că, dacă deschid, aerul rece o să iasă din incintă şi culturile astea or să devină foarte active. Ar fi bine să vă daţi înapoi.

La auzul cuvintelor „daţi înapoi” sergentul se încruntă brusc şi-şi dădu carabina jos de pe umăr, îndreptând-o în direcţia lui Martin şi bănuind că în cutii se afla cine ştie ce tip de armă.

— Cum adică? se răsti el.

Martin ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să se scuze.

— Îmi pare rău, dar n-am cum să împiedic procesul. Germenii se vor răspândi pretutindeni în jur.

— Germeni? Ce germeni?

Sergentul era derutat şi furios atât din cauza propriei ignoranţe, cât şi din cauza felului de a fi al doctorului.

— Nu v-am spus unde lucrez? întrebă acesta din urmă cu blândeţe.

— Ba da, la spital.

— Aşa e, la pavilionul de izolare. Iar aici se află o mulţime de eşantioane de variolă şi holeră pentru analiză.

De data asta sergentul se dădu înapoi ca ars. Urmele de pe chipul său nu erau o simplă întâmplare; copil fiind, aproape că murise din cauza variolei.

— Pleacă odată cu porcăriile astea de-aici, lua-te-ar naiba.

Martin îşi ceru din nou scuze, închise uşa din spate, se sui la volan şi o luă din loc. După o oră ajunse la hala de peşte din portul Shuwaikh şi-i predă încărcătura lui Abu Fuad.

Departamentul de stat al STATELOR UNITE
Washington, DC 20520

ÎN ATENŢIA LUI: James Baker, secretar de stat
DE LA: Grupul pentru Analiză şi Informaţie Politică
SUBIECT: Distrugerea maşinii de război irakiene

DATA: 16 octombrie 1990
CARACTER: Ultrasecret

În cele zece săptămâni care au trecut de la invadarea de către Irak a Emiratului Kuweit, au fost efectuate cele mai riguroase cercetări atât de noi, cât şi de aliaţii noştri britanici, referitor la dimensiunea exactă, caracterul şi gradul de funcţionare a maşinii de război de care dispune în prezent preşedintele Saddam Hussein.

Criticii vor susţine, fără îndoială, cu acea tipică minte de pe urmă, că o asemenea analiză ar fi trebuit făcută anterior acestei date. Indiferent cum ar sta lucrurile, rezultatele diverselor analize se află acum în faţa noastră şi se combină într-un tablou îngrijorător.

Forţele convenţionale ale Irakului, constituite la ora actuală dintr-o armată regulată de un milion şi un sfert de soldaţi, din tunuri, tancuri, lansatoare de rachete şi aviaţie modernă, plasează detaşat această ţară pe locul întâi, din punct de vedere militar, între toate statele din Orientul Mijlociu.

Cu doi ani în urmă s-a estimat că, dacă efectul războiului cu Iranul fusese reducerea maşinii de război iraniene la un nivel la care nu mai putea prezenta o ameninţare efectivă la adresa vecinilor, pagubele provocate de Iran maşinii de război irakiene ar fi trebuit să fie la fel de însemnate.

La ora aceasta e limpede că, în cazul Iranului, embargoul sever instituit cu bună ştiinţă de noi şi de englezi a făcut ca situaţia sa să rămână practic neschimbată. Spre deosebire de Iran, în cazul Irakului, cei doi ani care au trecut au reprezentat o perioadă în care s-a pus la punct un program de reînarmare îngrijorător şi uimitor de consistent.

Vă aduceţi aminte, domnule secretar, că politica occidentală în Golf şi, în general, în Orientul Mijlociu e de multă vreme una bazată pe conceptul echilibrului de forţe; cu alte cuvinte, stabilitatea şi statu-quo-ul pot fi menţinute dacă nici una dintre naţiunile din zonă nu are cum să dobândească o putere atât de mare încât să-şi ameninţe vecinii, să-i supună şi, în acest fel, să-şi impună dominaţia.

Dacă e să ne referim strict la domeniul armamentului convenţional, reiese cu claritate că Irakul dispune la momentul actual de o asemenea putere şi face eforturi să-şi instaureze stăpânirea.

Acest raport pune în lumină un aspect şi mai neliniştitor al pregătirilor de război irakiene: achiziţionarea unei cantităţi impresionante de arme de distrugere în masă, combinată cu existenţa unor planuri de continuare a acestor eforturi, precum şi fabricarea unor sisteme de expediere adecvate, internaţionale şi poate chiar intercontinentale.

Pe scurt, dacă nu se procedează la distrugerea definitivă a acestor arme, a celor aflate în curs de construcţie şi a sistemelor de expediere, viitorul imediat ne indică perspectiva unui dezastru.

Potrivit studiilor elaborate şi prezentate de Comisia Meduza, pe care englezii le aprobă întru totul, într-un interval de trei ani Irakul va dispune de propria bombă atomică şi de posibilitatea de a o lansa oriunde pe o rază de două mii de kilometri în jurul Bagdadului.

La aceasta trebuie să adăugăm posibila existenţă în stoc a mii de tone de gaze toxice şi a unui arsenal de război bacteriologic capabil să provoace antrax, tularemie şi, posibil, ciumă bubonică şi pneumonică.

Perspectiva ar fi îngrijorătoare chiar şi în eventualitatea în care Irakul ar avea în frunte un regim rezonabil şi benign. În realitate însă, ţara este condusă exclusiv de preşedintele Saddam Hussein, al cărui comportament este dirijat evident de manifestări psihice identificabile: megalomania şi paranoia.

Dacă nu se vor întreprinde acţiuni de prevenire, în trei ani Irakul va fi în stare să domine, prin simpla ameninţare, întregul teritoriu situat între coasta nordică a Turciei şi Golful Aden, de la apele marine de lângă Haifa până la munţii Kandahar.

Efectul acestor dezvăluiri trebuie să se concretizeze în modificarea radicală a politicii occidentale, al cărei obiectiv prioritar e obligatoriu să fie distrugerea maşinii de război irakiene şi, în special, a armelor de distrugere în masă. În acest moment eliberarea Kuweitului a devenit irelevantă şi poate doar să servească drept pretext.

Atingerea scopului propus ar fi periclitată la această oră doar de retragerea unilaterală şi necondiţionată a Irakului din Kuweit, aşa că trebuie făcute toate eforturile ca să ne asigurăm că nu se va întâmpla un asemenea lucru.

În consecinţă, politica Statelor Unite, în colaborare cu aliaţii noştri englezi, trebuie să se concentreze asupra următoarelor patru direcţii:

a) în măsura posibilului, să lanseze provocări mascate la adresa lui Saddam Hussein, menite să-l facă să refuze retragerea din Kuweit;

b) să respingă toate eventualele soluţii de compromis în schimbul retragerii din Kuweit, ceea ce ne-ar spulbera orice justificare pentru invazia noastră plănuită şi pentru distrugerea maşinii lui de război;

c) să insiste pe lângă Naţiunile Unite să emită, fără alte ezitări, mult-amânata Rezoluţie 678 a Consiliului de Securitate, prin care coaliţia statelor aliate are aprobarea să declanşeze războiul aerian de îndată ce este pregătită;

d) să dea impresia că priveşte cu ochi buni, dar în realitate să blocheze toate eventualele planuri de pace care i-ar putea da Irakului posibilitatea să scape nevătămat din situaţia în care se află la ora asta. Este evident că la acest capitol principalele pericole sunt secretarul general al ONU, Parisul şi Moscova, gata oricând să propună o iniţiativă capabilă

să împiedice ceea ce trebuie făcut. Bineînţeles că opinia publică va fi asigurată în continuare că lucrurile stau exact pe dos.

Cu tot respectul,
GIAP.

— Zău că de data asta trebuie să facem cum zic ei, Itzhak.

Ca de obicei, prim-ministrul Israelului părea mai mic de statură în scaunul mare şi la masa de lucru din faţa lui, unde se afla secretarul de stat al Ministerului de Externe, convocat la o discuţie personală în cabinetul păzit cu străşnicie pe care îl avea premierul la Ierusalim, exact sub sediul Knessetului. Cei doi soldaţi din trupele speciale, înarmaţi cu pistoale-mitralieră Uzi, fuseseră postaţi în faţa uşilor grele şi capitonate şi nu aveau cum să audă nimic din ceea ce se discuta înăuntru.

Itzhak Shamir îi aruncă o privire furioasă interlocutorului, încercând fără succes să-şi pună picioarele scurte pe covor, deşi exista un loc special amenajat unde îşi putea găsi un punct de sprijin dacă dorea. Chipul brăzdat de riduri şi mina războinică de sub părul cărunt îl făceau să semene şi mai mult cu un spiriduş de undeva din nord.

Secretarul de stat din Ministerul de Externe era diferit de premier din toate punctele de vedere. În timp ce Shamir era scund, neîngrijit şi coleric, Netanyahu era înalt, elegant şi extrem de civilizat. Cu toate astea, se înţelegeau remarcabil de bine şi aveau aceeaşi viziune neechivocă despre ţara lor şi despre palestinieni, motiv pentru care prim-ministrului născut în Rusia îi fusese foarte uşor să-l aleagă şi să-l promoveze pe diplomatul cosmopolit.

Benyamin Netanyahu ştiuse să-şi prezinte punctul de vedere. Israelul avea nevoie de America; asta însemna bunăvoinţa ei, care la un moment dat fusese garantată automat de forţa lobby-ului evreiesc, dar care acum intrase în colimator pe Capitol Hill şi în presa americană, cu donaţiile ei, armamentul şi dreptul de veto în Consiliul de Securitate. Nu-şi puteau permite să piardă sau să rişte o miză atât de mare doar de dragul unui presupus agent irakian, infiltrat de Kobi Dror şi condus direct de la Tel Aviv.

— Dă-le voie să aibă acces la Jericho ăsta, indiferent cine e, insistă Netanyahu. Dacă îi ajută să-l distrugă pe Saddam Hussein, cu atât mai bine pentru noi.

Prim-ministrul bombăni, încuviinţă din cap şi puse mâna pe intercom.

— Sună-l pe generalul Dror şi spune-i că trebuie să stau de vorbă cu el aici, în cabinet, îi ordonă el secretarului personal. Nu, nu când o să aibă timp, acum.

După patru ore Kobi Dror ieşi din cabinetul prim-ministrului, spumegând. Nu-şi amintea când mai fusese atât de supărat, îşi zise el,

în timp ce maşina în care se suise cobora dealul din Ierusalim şi se încadra pe autostrada spre Tel Aviv.

Să ţi se spună de către propriul prim-ministru că te-ai înşelat e, oricum, destul de rău. Dar să ţi se spună că ai fost un cretin era un lucru de care puteai să te lipseşti bucuros.

De obicei, lui Dror îi plăcea să admire pădurile de pini unde, în timpul asediului Ierusalimului, când autostrada de astăzi era un drum ca v-ai de capul lui, tatăl lui şi alţi soldaţi luptaseră ca să penetreze liniile palestiniene şi să elibereze oraşul. Însă azi numai de aşa ceva nu avea chef.

După ce se întoarse la el în cabinet, îl chemă pe Sami Gershom şi îl puse la curent cu ultimele ştiri.

— Cum dracu' au aflat yankeii? urlă acesta.

— Cine o fi ciripit?

— Numai din cadrul Biroului, spuse Gershom pe un ton decis. Care-i treaba cu profesorul? Văd că tocmai s-a întors de la Londra.

— Trădător afurisit, mârâi Dror. O să-i rup oasele.

— Probabil că englezii l-au îmbătat, sugeră Gershom. S-a lăudat sub influenţa băuturii. Las-o baltă, Kobi, paguba a fost făcută. Ce urmează?

— Spune-le totul despre Jericho, rosti Dror sec. Eu, unul, n-am de gând s-o fac. Trimite-l pe Sharon şi pune-l pe el s-o facă. Întâlnirea are loc chiar la Londra, unde a avut loc scurgerea de informaţii.

Gershom se gândi preţ de câteva clipe şi râse.

— Unde-i hazul? întrebă Dror.

— Păi, tocmai aici e clenciul. Nu mai putem să luăm legătura cu Jericho. Lasă-i pe ei să încerce şi basta. Noi nu ştim nici la ora asta cine-i individul. Să vedem dacă reuşesc ei. Dacă totul merge, aşa cum cred eu că o să meargă, nu vor reuşi să facă nimic.

Dror se gândi şi el la cele auzite şi, în cele din urmă, un zâmbet viclean i se lăţi pe chip.

— Trimite-l pe Sharon chiar în seara asta, spuse el. Apoi lansăm un proiect nou. Mă tot gândesc la el de câtăva vreme. O să-i spunem Operaţiunea Joshua.

— De ce? întrebă Gershom nedumerit.

— Nu mai ţii minte ce i-a făcut Joshua cetăţii Jericho?[10]

Întrevederea de la Londra era considerată suficient de importantă pentru ca Bill Stewart, directorul-adjunct pentru Operaţiuni de la Langley, să survoleze personal Atlanticul, însoţit de Chip Barber de la biroul pentru Orientul Mijlociu. Cei doi rămaseră la una din casele conspirative ale Agenţiei, într-un apartament aflat nu departe de ambasada din piaţa Grosvenor şi luară masa cu unul dintre directorii-adjuncţi din SIS şi cu Steve Laing. Prezenţa directorului-adjunct era doar o chestiune de protocol, dat fiind funcţia lui Stewart.

În momentul discuţiei propriu-zise acesta urma să fie înlocuit de Simon Paxman, care se ocupa în mod direct de Irak şi care abia aştepta să stea de vorbă cu David Sharon.

Acesta din urmă plecă din Tel Aviv cu avionul şi călători sub un alt nume, fiind întâmpinat la aeroport de un *katsa* din cadrul Ambasadei Israeliene situate în Palace Green. M.I.5, adică serviciul de contraspionaj englez, căruia nu-i plăceau sub nici o formă agenţii străini – nici măcar cei din ţările prietene – poposiţi în diversele locuri de acces în ţară, fusese alertat de către SIS şi-l reperase imediat pe susnumitul *katsa* de la ambasadă, trimis în întâmpinarea lui Sharon. De îndată ce acesta îi ieşi în cale „domnului Eliyahu", care tocmai coborâse din cursa de la Tel Aviv, grupul de agenţi ai M.I.5 intră în acţiune, îi ură un călduros bun venit la Londra domnului Sharon şi îi puse la dispoziţie cele mai bune condiţii pentru ca şederea domniei sale în capitala engleză să fie cât mai plăcută.

Cei doi israelieni furioşi se văzură conduşi până la maşina acestora şi apoi urmaţi cu calm până în centrul Londrei, într-un exerciţiu pe care nici cele mai performante forţe de ordine nu l-ar fi putut desfăşura mai bine.

Discuţia cu David Sharon începu în dimineaţa următoare şi dură o zi întreagă şi o jumătate de noapte. SIS preferă să folosească una dintre propriile case conspirative, un apartament bine protejat şi împânzit cu microfoane, din South Kensington.

Acesta era (şi încă este) un spaţiu încăpător, a cărui sufragerie servea drept sală de şedinţe. Unul dintre dormitoare adăpostea o sumedenie de casetofoane şi magnetofoane, precum şi doi tehnicieni care înregistrau tot ce se vorbea. O tânără îngrijită şi ageră, adusă de la Century, se ocupa de bucătărie şi avea grijă să aducă mereu sandvişuri şi cafele pentru cei şase bărbaţi aşezaţi la masa de consiliu.

În holul de la intrare se găseau doi indivizi vânjoşi ce îşi petreceau toată ziua prefăcându-se că repară un lift care altminteri funcţiona fără cusur şi asigurându-se, de fapt, că în bloc nu intra nimeni în afara locatarilor.

Cei şase din jurul mesei erau David Sharon şi acel *katsa* de la ambasada din Londra, care, oricum, era un agent „declarat", cei doi americani, Stewart şi Barber de la Langley şi cei doi lucrători din SIS, Laing şi Paxman.

La îndemnul americanilor, Sharon îşi începu relatarea cu începutul şi spuse totul exact aşa cum se întâmplase.

— Un mercenar? Un mercenar care pur şi simplu şi-a oferit serviciile? se miră Stewart la un moment dat. Nu cumva îţi baţi joc de mine?

— Am primit instrucţiuni să fiu cât se poate de sincer, spuse Sharon. Exact aşa stau lucrurile.

Americanii nu aveau nimic împotriva unui mercenar, ba chiar îl considerau un avantaj. Dintre toate motivele care pot împinge pe cineva să-şi trădeze ţara, cel financiar este cel mai simplu din punct de vedere al agenţiei care efectuează racolarea. În cazul mercenarilor, ştii precis cum stai. Nu există regrete chinuitoare, mustrări de conştiinţă, teamă sau dezgust faţă de propria persoană, nu există nici un eu fragil care trebuie măgulit sau asperităţi ce se cer netezite. În lumea informaţiilor secrete, un mercenar se comportă exact ca o târfă. Nu e nevoie de nici un fel de mese intime la lumina luminărilor sau de dulci nimicuri şoptite la ureche. Pui un pumn de dolari pe noptieră şi ajunge.

Sharon descrise căutarea febrilă a unei persoane care putea să trăiască la Bagdad sub acoperire diplomatică o perioadă îndelungată şi relată modul cum, în cele din urmă, fusese ales Alfonso Benz Moncada, care apoi fusese instruit intensiv la Santiago, reinfiltrat şi însărcinat cu organizarea activităţii în teritoriu a lui Jericho timp de doi ani.

— Stai puţin, îl întrerupse Stewart. Vrei să spui că acest *amator* l-a coordonat pe Jericho doi ani de zile? Că a ridicat informaţii din locuri secrete de şaptezeci de ori şi a scăpat?

— Exact. Pe viaţa mea, spuse Sharon.

— Ce părere ai, Steve?

Laing ridică din umeri.

— Norocul începătorilor. Eu, unul, nu mi-aş dori să încerce cineva experimente de soiul ăsta în Berlinul de Est sau la Moscova.

— Şi spune-mi, continuă Stewart, nu s-a ales cu nici o codiţă? N-a ratat niciodată?

— Nu, răspunse Sharon. A fost urmărit de câteva ori, dar sporadic şi fără profesionalism. În timp ce se ducea de acasă la sediul Comisiei Economice sau înapoi şi o singură dată când plecase să ridice nişte informaţii. Însă i-a văzut la timp şi a renunţat.

— Hai să spunem că efectiv *a fost* urmărit până la locul cu pricina de o echipă de filaj în adevăratul sens al cuvântului. Să zicem că agenţii de contraspionaj ai lui Rahmani dau de locul ăsta, pun mâna pe Jericho, îl supun presiunilor şi îl obligă să colaboreze, propuse Laing.

— În cazul ăsta, materialele transmise şi-ar fi pierdut mult din valoare, spuse Sharon. Jericho a produs pagube însemnate, lucru pe care Rahmani nu l-ar fi tolerat. Am fi asistat la un proces şi la spânzurarea în piaţa centrală a lui Jericho, iar Moncada ar fi trebuit să se considere norocos dacă ar fi scăpat doar cu o expulzare. Se pare că filatorii erau din AMAM, deşi se presupune că toţi străinii îi aparţin fără discuţie lui Rahmani. Oricum, au fost la fel de amatori de fiecare dată. Moncada i-a depistat fără nici un fel de probleme. Ştiţi doar că

AMAM încearcă de multă vreme să preia o parte din activitatea de contraspionaj…

Ceilalţi încuviinţară din cap. Rivalitatea interdepartamentală nu era ceva nou. Se întâmpla chiar şi la ei în ţară.

Când Sharon ajunse la episodul în care Moncada fusese retras brusc din Irak, Bill Stewart nu-şi putu stăpâni o înjurătură suculentă.

— Vrei să spui că a întrerupt legătura, că nu mai poate fi contactat…? Că Jericho se află acolo de capul lui şi nu se mai ocupă nimeni de el?

— Întocmai, confirmă Sharon răbdător, după care se întoarse spre Chip Barber. Când generalul Dror a spus că nu coordona nici un agent la Bagdad, nu a minţit. Mossadul se convinsese deja că misiunile lui Jericho erau de domeniul trecutului.

Barber îi aruncă tânărului *katsa* o privire al cărei mesaj era: nu încerca să vinzi castraveţi la grădinar, fiule, că nu-i frumos.

— Vrem să restabilim contactul, spuse Laing cu blândeţe. Cum?

Sharon le prezentă cele şase locuri unde se lăsau mesajele, în timpul celor doi ani de activitate Moncada schimbase două dintre ele; într-unul din cazuri fiindcă intraseră buldozerele ca să pregătească terenul pentru o nouă construcţie, în altul pentru că un vechi magazin părăsit începuse să fie renovat în scopul redeschiderii. Însă locurile funcţionale, precum şi locurile unde se lăsau semnele de recunoaştere cu cretă, erau aceleaşi pe care le comunicase cu ocazia şedinţei de informare, organizată imediat după scoaterea lui din ţară.

Poziţia exactă a acestor locuri pentru lăsarea mesajelor şi pentru recunoaşterea prin semne cu cretă fu notată de către toţi cei prezenţi.

— Poate reuşim să convingem un diplomat dintr-o ţară prietenă să-l abordeze, să-i spună că a intrat din nou în pâine şi că sunt mai mulţi bani în joc sugeră Barber. În felul ăsta scăpăm naibii de toată scormoneala asta pe sub pietroaie.

— Nu, spuse Sharon. Ori procedăm tot prin lăsări de mesaje, ori nu putem să luăm legătura.

— De ce? întrebă Stewart.

— Ştiu că o să vă vină greu să credeţi, dar jur că e adevărat. N-am aflat nici până în ziua de azi cine e.

Cei patru agenţi occidentali îl fixară cu privirea pe Sharon timp de câteva minute.

— Nu l-aţi identificat? întrebă Stewart încet.

— Nu. Am încercat şi i-am cerut de nu ştiu câte ori să se identifice, pentru propria lui protecţie. A refuzat şi ne-a ameninţat că, dacă insistăm, se retrage de tot. Am făcut tot ce am putut; analize grafice, psihoportrete, tot ce trebuie. Am pus pe două coloane informaţiile pe care a fost în stare să ni le dea şi pe cele la care n-a

avut acces. Până la urmă ne-am ales cu o listă de treizeci, poate, patruzeci de oameni, toţi din anturajul lui Saddam Hussein, făcând parte fie din Consiliul Revoluţionar de Comandă, fie din Înaltul Comandament al Armatei, fie din vârful Partidului Baas. Mai aproape de atât n-am reuşit să ajungem. De două ori am avut grijă să strecurăm un termen tehnic în engleză în ceea ce am cerut. De fiecare dată ne-a solicitat explicaţii pe marginea cuvântului. Se pare că nu vorbeşte engleză deloc sau aproape deloc. Deşi s-ar putea la fel de bine să fie praf în ochi. În cazul în care ar şti bine limba, cercul suspecţilor s-ar restrânge extraordinar de mult. De fapt, ar mai rămâne doi sau trei în discuţie. Oricum, de fiecare dată îşi redactează materialele în arabă.

Stewart scoase un mormăit, dând impresia că se lăsase convins.

— Seamănă cu Deep Throat.

Îşi aminteau cu toţii de sursa secretă, implicată în afacerea Watergate, care le furnizase informaţii secrete celor de la *Washington Post.*

— Dacă ţin bine minte, parcă Woodward şi Bernstein l-au identificat pe Deep Throat, nu? întrebă suav Paxman.

— Aşa susţin, dar am dubii, răspunse Stewart. Cred că tipul a rămas în umbră, la fel ca Jericho.

Întunericul se lăsase de mult când cei patru participanţi din Anglia şi Statele Unite îl lăsară, în fine, pe epuizatul David Sharon să se întoarcă la ambasadă. Nici dacă ar mai fi existat lucruri pe care încă nu le aflaseră de la el n-ar fi avut cum să le stoarcă. Dar Steve Laing era sigur că, de data asta, Mossadul fusese cinstit şi nu umblase cu jumătăţi de măsură. Bill Stewart îi spusese deja cât de mare fusese presiunea exercitată de la Washington.

Cei doi agenţi secreţi englezi şi omologii lor americani, sătui de sandvişuri şi cafea, se îndreptară spre un restaurant, la vreo doi kilometri de locul unde avusese loc discuţia. Bill Stewart, căruia cele douăsprezece ore de sandvişuri şi stresul aferent nu-i amelioraseră nici un pic ulcerul de care se plângea, se aplecă asupra farfuriei cu somon afumat.

— E o porcărie, Steve, o porcărie mare cât o zi de post. Ca şi Mossadul, va trebui şi noi să găsim un diplomat acreditat care e deja instruit în domeniu şi să-l convingem să lucreze pentru noi. Dacă e nevoie, îl cointeresăm. Langley e dispus să plătească o mulţime de bani pentru povestea asta. Informaţiile de la Jericho ar putea salva viaţa multor oameni de-ai noştri când o să înceapă războiul.

— Şi-atunci cum stăm? întrebă Barber. Ia să vedem. Jumătate din ambasadele din Bagdad şi-au închis deja porţile, iar restul probabil că se află sub o supraveghere foarte severă. La cine să apelăm? La irlandezi, la elveţieni, la suedezi, la finlandezi?

— Neutrii nu se bagă, spuse Laing. Şi mă îndoiesc că au un agent instruit pe care să-l fi infiltrat în Bagdad din proprie iniţiativă. Cât despre ambasadele din Lumea a Treia, las-o baltă ar însemna s-o luăm de la capăt cu racolarea şi instruirea.

— N-avem timp de aşa ceva, Steve, e urgent. Nu putem să mergem pe drumul pe care au pornit israelienii. Trei săptămâni înseamnă o nebunie. Poate că atunci ne-ar fi mers, dar acum Irakul e pe picior de război. În mod cert, lucrurile sunt mult mai stricte acolo. Dacă e să începem de la zero, aş avea nevoie de minimum trei luni ca să-l învăţ meserie pe diplomat.

Stewart dădu aprobator din cap.

— Dacă nu găsim persoana potrivita în rândul diplomaţilor, trebuie să găsim pe cineva al cărui acces în zonă să nu fie suspect. Există un număr de oameni de afaceri care merg în continuare acolo, mai cu seamă germani. Am putea căuta un neamţ, eventual un japonez convingător.

— Necazul e că indivizii ăştia nu stau mult timp într-un loc. La modul ideal, e de dorit să găsim pe cineva care să-l piloteze pe acest Jericho pe durata următoarelor… ia să vedem… patru luni. Ce-aţi zice de un ziarist? sugeră Laing.

Paxman clătină din cap.

— Ţin legătura cu toţi cei care vin de-acolo şi stau de vorbă cu ei mereu; pentru simplul fapt că sunt ziarişti, au parte de o supraveghere totală. N-o să avem cum să-i cerem unui corespondent de presă străin să se furişeze pe străduţele lăturalnice şi să ridice bolovani, mai ales că filatorii au mereu pe cineva din AMAM cu ei. În plus, nu uitaţi că, dacă nu reuşim cu un diplomat acreditat, avem de-a face cu o operaţiune cu grad mare de risc. Vrea cineva detalii despre ce i s-ar întâmpla unui agent care ar cădea în mâinile lui Omar Khatib?

Cei patru bărbaţi de la masă auziseră de reputaţia sinistră a lui Khatib, şeful AMAM, cunoscut şi sub numele de al-Mu'azib sau Torţionarul.

— Totuşi, până la urmă s-ar putea să fim nevoiţi să ne asumăm riscuri, observă Barber.

— Mă gândeam, în primul rând, la acceptarea unui asemenea lucru, arătă Paxman. Care ar fi omul de afaceri sau reporterul care s-ar învoi la aşa ceva ştiind ce-l aşteaptă dacă pun irakienii mâna pe el? Sincer să fiu, prefer să mă prindă KGB-ul decât AMAM.

Înnegurat la faţă, Bill Stewart îşi puse furculiţa pe masă şi mai ceru un pahar cu lapte.

— Ei bine, asta-i situaţia. Singura soluţie ar fi să găsim un agent gata instruit care poate să treacă drept arab.

Paxman îi aruncă o privire furişă lui Steve Laing care se gândi

preţ de o clipă şi apoi dădu încet din cap.

— Avem noi pe cineva care poate, spuse Paxman.

— Un arab îmblânzit? Are şi Mossadul, avem şi noi, dar nu ne ajută la nivelul ăsta, declară Stewart. Nu de curieri sau de grădinari avem nevoie. E o operaţiune de mare importanţă şi cu doză mare de risc.

— Nu, e vorba de un englez, maior în SAS.

Stewart tocmai voia să-şi ducă paharul la gură, dar se opri la jumătatea drumului. Barber lăsă tacâmurile deoparte şi nu se mai atinse de friptură.

— Să vorbeşti araba e una, să treci drept irakian în Irak e cu totul altceva, spuse Stewart.

— E oacheş, brunet, cu ochii negri şi cu tenul întunecat, dar e sută la sută englez. S-a născut şi a copilărit acolo. Poate liniştit să treacă drept unul de-ai lor.

— Şi zici că e pe deplin instruit în operaţiunile secrete? întrebă Barber. Drăcia dracului, păi, unde e?

— La drept vorbind, la ora asta e în Kuweit, răspunse Laing.

— Fir-ar să fie. Adică, a rămas blocat acolo?

— Nu, din contră. Se pare că e liber ca pasărea cerului.

— Păi, dacă poate să plece, ce dracu' face acolo?

— Ce să facă? Ucide irakieni.

Stewart căzu iarăşi pe gânduri şi, în cele din urmă, dădu uşor din cap.

— Întunecată treabă, murmură el. Poţi să-l scoţi de acolo? Am dori să-l împrumutăm.

— Cred că da, cu prima ocazie când ne transmite ceva prin radio. Totuşi, am vrea să ne ocupăm noi de infiltrarea lui. Şi să împărţim informaţiile.

Stewart dădu din cap încă o dată.

— Mi se pare corect. Doar ni l-aţi dat pe Jericho. S-a făcut, batem palma. O să-l lămuresc eu pe judecător.

Paxman se ridică şi se şterse la gură.

— Cred că ar fi cazul să vorbesc cu Riadul, spuse el.

Mike Martin era obişnuit cu ideea că norocul şi-l face omul, dar viaţa îi fu salvată în acel octombrie fierbinte de o întâmplare norocoasă.

În seara zilei de 19 trebuia să transmită la o reşedinţă stabilită de SIS undeva la marginea Bagdadului; era aceeaşi seară în care cei patru ofiţeri superiori din CIA şi de la Century House luau cina împreună în South Kensington.

Dacă şi-ar fi respectat programul, ar fi intrat în emisie, datorită diferenţei de fus orar de două ore, înainte ca Simon Paxman să aibă

timp să se întoarcă la Century House şi să alerteze Riadul cu privire la faptul că Beduinul era dorit de urgenţă.

Mai mult decât atât, ar fi vorbit între cinci şi zece minute şi ar fi discutat cu Riadul despre reaprovizionarea cu arme şi explozibil.

Întâmplarea făcu însă ca la acea oră, înainte de miezul nopţii, să se afle în garajul încuiat în care îşi ţinea jeepul, unde descoperi că vehiculul avea o pană de cauciuc.

Înjurând de mama focului, pierdu o oră ca să ridice roata cu cricul şi să încerce să clintească bucşele care aproape că se cimentaseră, din cauza amestecului de ulei şi nisip din deşert. La unu fără un sfert ieşi uşor din garaj la volanul jeepului, dar, după nici un kilometru, observă că şi cauciucul de rezervă avea o înţepătură.

Nu-i rămânea decât să se întoarcă la garaj şi să abandoneze convorbirea şi mesajul radio pentru cei din Riad.

Avu nevoie de două zile ca să-şi vulcanizeze ambele cauciucuri şi abia în seara zilei de 21 ajunse în inima deşertului, la mare distanţă de marginea sudică a oraşului, unde îşi orientă mica antenă de satelit în direcţia capitalei saudite, la sute de kilometri depărtare, folosindu-se de butonul „emisie” pentru a transmite o serie de semnale rapide care arătau că el era cel ce opera şi că, în scurt timp, avea să intre efectiv în emisie.

Radioul lui nu era un model pretenţios şi avea doar zece canale, câte unul fixat prin rotaţie pentru fiecare zi de transmisie. În acea zi de 21 folosea canalul unu. După ce se identifică, comută pe „recepţie” şi aşteptă. După câteva secunde se auzi o voce scăzută care spuse:

— Muntele stâncos, Ursul Negru, te aud, cinci.

Codurile prin care se identificau atât Martin, cât şi Riadul corespundeau datei şi canalului folosit, pentru a se evita situaţia neplăcută în care o forţă ostilă ar fi încercat să intervină pe aceeaşi lungime de undă.

Martin trecu din nou pe „emisie” şi rosti câteva propoziţii.

Undeva, într-una dintre zonele periferice din nordul capitalei Kuweit City, un tânăr tehnician irakian fu alertat de o lumină pulsatorie pe consola pe care o supraveghea în apartamentul rechiziţionat de la ultimul etaj al unui bloc de locuinţe. Unul dintre subalternii lui interceptase transmisiunea şi încerca s-o localizeze.

— Domnule căpitan, rosti el pe un ton febril.

Un ofiţer din secţia de transmisiuni a contraspionajului condus de Hassan Rahmani se apropie de pupitru. Lumina continua să pulseze, în timp ce tehnicianul se străduia să identifice zona de emisie.

— Cineva tocmai a intrat în emisie.

— Unde?

— Undeva în deşert, domnule căpitan.

Tehnicianul ascultă în căşti comenzile rostite de experţii în

radiolocaţie care încercau să determine exact sursa emisiei.

— Se transmite cu bruiaj electronic, domnule.

— Asta trebuie să fie. A avut dreptate şeful. Care-s coordonatele?

Ofiţerul întinse mâna spre telefon, ca să alerteze celelalte două echipe de supraveghere din vehiculele parcate în Jahra şi la Spitalul Al Adan de lângă coastă.

— Doi-zero-doi radiocompas.

Doi-zero-doi însemna douăzeci şi două de grade vest în raport cu axa sudică, numai că în direcţia aceea nu exista absolut nimic, cu excepţia deşertului kuweitian care se întindea până la graniţa saudită, unde se întâlnea cu deşertul din ţara învecinată.

— Frecvenţa? întrebă ofiţerul pe un ton răstit, în timp ce furgoneta din Jahra confirma intrarea în emisie.

Tehnicianul identifică frecvenţa de emisie ca fiind una extrem de rară şi de joasă.

— Domnule locotenent, i se adresă căpitanul peste umăr, sună imediat la Baza Aeriană Ahmadi şi spune-le să dispună ridicarea elicopterului de la sol, fiindcă am găsit ce căutam.

Pierdut în imensitatea deşertului, Martin termină ce avea de spus şi comută pe „recepţie” ca să primească răspunsul de la Riad. Numai că respectivul răspuns nu era deloc cel aşteptat. De fapt, nici el nu vorbise mai mult de cincisprezece secunde, aşa că nu-şi putea explica misterul.

— Muntele stâncos, Ursul Negru, întoarce-te în peşteră. Repet, întoarce-te în peşteră. Cu extremă urgenţă. Terminat definitiv.

Căpitanul irakian le dădu frecvenţa de emisie şi celorlalte două posturi de supraveghere. La Jahra şi în spital tehnicienii primiră coordonatele frecvenţei şi se puseră pe treabă, înălţând deasupra capetelor tuturor antene de satelit cu un diametru de aproape un metru şi jumătate. Postul de pe coastă monitoriza zona cuprinsă între graniţa nordică a Kuweitului cu Irakul şi frontiera cu Arabia Saudită. Scanerele de la Jahra măturau de la est la vest, de la întinderea marină, în partea de răsărit, până la deşertul irakian ce era situat în apus.

Cele trei unităţi de supraveghere puteau asigura un exerciţiu de radiolocaţie prin care „ţinta” să poată fi identificată cu o marjă de eroare de sub o sută de metri, urmând să transmită urgent coordonatele elicopterului de tip Hind şi celor zece soldaţi înarmaţi de la bordul lui:

— E tot acolo? întrebă căpitanul.

Tehnicianul scrută ecranul circular din faţa lui, al cărui centru reprezenta punctul unde se afla el însuşi. Cu câteva secunde în urmă o linie brăzdase aproape imperceptibil ecranul, îndreptându-se dinspre

centru spre coordonatele doi-zero-doi. Acum însă ecranul redevenise inert. Avea să se lumineze din nou abia în clipa următoarei emisii a celui pe care-l urmăreau.

— Nu, domnule, a ieşit din emisie. Probabil că ascultă răspunsul.

— O să se-ntoarcă, spuse căpitanul.

Numai că se înşelase. Ursul Negru se încruntase auzind instrucţiunile neaşteptate care-i parveniseră de la Riad, închisese aparatul, oprise transmiţătorul şi rabatase antena fără şovăire.

Irakienii monitorizară lungimea de undă respectivă pe toată durata nopţii, până la ivirea zorilor, când elicopterul Hind de la Al Ahmadi consideră că misiunea lui se încheiase, iar soldaţii obosiţi şi ţepeni îşi văzură de-ale lor.

Simon Paxman dormea pe un pat de campanie la el în birou când sună telefonul. Era un tehnician de cifru din secţia de comunicaţii, care-l suna de la parter.

— Cobor imediat, spuse Paxman.

Era vorba de un mesaj foarte scurt de la Riad, care tocmai fusese decodificat. Se luase legătura cu Martin şi i se transmiseseră ordinele.

De la el din birou Paxman îl sună pe Chip Barber, instalat în apartamentul de lângă piaţa Grosvenor care aparţinea CIA.

— E pe drum, rosti el. Nu ştim exact când o să treacă graniţa. Steve zice că vrea să mă duc şi eu acolo. Vii şi tu?

— Sigur, spuse Barber. Directorul-adjunct pentru Operaţiuni se întoarce la Langley cu avionul de dimineaţă, însă eu vin cu tine. Trebuie să-l văd la faţă pe individul ăsta.

În cursul zilei de 27 octombrie atât Ambasada Americană, cât şi Foreign Office-ul abordară Ambasada Arabiei Saudite pentru acreditarea în regim de urgenţă a unui nou tânăr diplomat la Riad. Nu se ivi nici o problemă. Două paşapoarte, dintre care pe nici unul nu se aflau numele lui Barber sau Paxman, fură vizate imediat, iar cei doi prinseră cursa de douăzeci şi patruzeci şi cinci cu decolarea de la Heathrow, sosind cu puţin înainte de a se crăpa de ziuă la Riad, pe Aeroportul Internaţional Regele Abdulaziz.

O maşină trimisă de Ambasada Americană îl aştepta pe Chip Barber şi-l duse direct la Misiunea Statelor Unite, de unde se desfăşura operaţiunea montană pe scară largă de către CIA, în timp ce o limuzină fără însemne speciale îl transportă pe Paxman la vila unde îşi stabiliseră cartierul general cei din SIS. Prima veste pe care o primi Paxman fu că, din câte se părea, Martin nu trecuse graniţa şi nu ajunsese unde trebuia.

În legătură cu ordinele primite prin intermediul Riadului,

Martin îşi spuse că era uşor de zis şi greu de făcut. Se înapoiase din deşert cu mult înainte de ivirea zorilor zilei de 22 şi-şi petrecuse ziua organizându-şi încheierea operaţiunii.

Lasă un mesaj sub lespedea funerară a marinarului Shepton din cimitirul creştin, în care îi explica domnului Al-Khalifa că, spre regretul lui, era nevoit să plece din Kuweit. Într-un alt mesaj, adresat lui Abu Fuad, el îi descrise de unde şi cum să ridice restul de arme şi explozibil care era în continuare ascuns în două dintre cele şase vile pe care le solicitase de la început.

Termină toate aceste lucruri, iar în cursul după-amiezei se instală la volanul camionetei vechi şi ruginite şi se îndreptă spre ferma de cămile de dincolo de Sulaibiya, unde se sfârşea periferia capitalei kuweitiene şi începea deşertul.

Cămilele lui se aflau tot acolo şi erau în perfectă stare. Puiul fusese înţărcat şi era pe punctul de a deveni un animal foarte preţios, aşa că Martin îl folosi ca să-şi achite datoria faţă de proprietarul fermei, care avusese grijă de cămile pe durata absenţei lui.

Cu puţin înainte de asfinţit încălecă şi porni spre sud-sud-vest, astfel încât la căderea nopţii, când întunericul rece al deşertului îl învălui, se afla deja la o distanţă apreciabilă de ultimele aşezări lăsate în urmă.

Avu nevoie de patru ore – nu de una singură, ca până atunci – ca să ajungă la locul unde îşi îngropase radioul, pe care îl însemnase cu ajutorul a ceea ce mai rămăsese dintr-o maşină care, cu mult timp în urmă, se stricase şi fusese abandonată acolo.

Ascunsese radioul sub încărcătura de curmale pe care le aşezase în coşurile împletite. În ciuda acestei greutăţi, animalul era mult mai destins decât cu două săptămâni în urmă, când transportase explozibilii şi armele în Kuweit.

Chiar admiţând că era mulţumită, cămila nu lăsă să se vadă acest lucru, scoţând sunete mohorâte şi scuipând dezgustată, fiindcă fusese urnită din locul atât de comod unde se instalase la fermă. Cu toate acestea, nu încetini deloc ritmul de deplasare şi se legănă calmă, conform obiceiului, în timp ce parcurgea kilometri întregi în întuneric.

Oricum, era o călătorie diferită de cea efectuată la mijlocul lui august. Pe măsură ce se deplasa spre sud, Martin vedea din ce în ce mai multe semne ale uriaşei armate irakiene care se instalase în regiunea situată la sud de oraş, întinzându-se din ce în ce mai rapid spre vest, în direcţia graniţei cu Irakul.

De obicei, reuşea să vadă la timp licărirea luminiţelor de la diversele puţuri petroliere care împânzeau deşertul în zona aceea şi ştiind că probabil irakienii le ocupaseră deja, avea grijă să se afunde şi mai adânc în deşert, ca să le evite.

Alteori adulmeca fumul care era scos de focul făcut de irakieni,

reuşind să nu se apropie prea mult de taberele acestora. La un moment dat aproape că nimeri în mijlocul unui regiment de tancuri, ascuns după un val de nisip în formă de potcoavă, orientat spre americanii şi saudiţii care se aflau de cealaltă parte a graniţei sudice. Auzi la timp câteva zgomote metalice, trase tare de hăţuri spre dreapta şi se furişă printre dune.

Când Martin pătrunsese în Kuweit, pe teritoriul acestei ţări se aflau doar două divizii ale Gărzii Republicane irakiene, cantonate în sudul teritoriului şi având misiunea de a se îndrepta spre est, până când aveau să ajungă la sud de capitala Kuweit City.

Acum Divizia Hammurabi li se alăturase celorlalte două, iar Saddam Hussein ordonase deplasarea altor unsprezece divizii, compuse în principal din soldaţi ai armatei regulate, spre sudul Kuweitului, pentru a face faţă concentrării de forţe realizate de americani şi aliaţi de cealaltă parte a graniţei.

Paisprezece divizii reprezintă o forţă extrem de importantă, chiar şi risipite în deşert. Din fericire pentru Martin, ele nu păreau să fi postat santinele, iar soldaţii dormeau ascunşi sub vehicule, dar numărul lor din ce în mai mare îl obligă să facă un ocol mare prin vest.

Zorii îl găsiră la o distanţă destul de mare la vest de terenul petrolifer de la Manageesh şi încă la nord de postul de poliţie de la Al Mufrad care marchează graniţa în dreptul unuia dintre punctele de control şi trecere.

Relieful începuse să fie ceva mai variat, iar grupul de stânci pe care îl zări pe una dintre coline îi permise să-şi petreacă restul zilei la adăpost. Când se ivi din nou soarele, priponi cămila care adulmecă dezgustată nisipul şi rocile, fără a găsi nimic demn de consumat la micul dejun, după care se înveli în pătura care stătuse în spinarea animalului şi se culcă.

La scurt timp după ora amiezii fu trezit de zgomotul unor tancuri aflate în apropiere şi îşi dădu seama că ajunsese prea aproape de drumul principal care venea din Kuweit, de la Jahra şi ducea spre sud-vest, intrând în Arabia Saudită pe la punctul de control şi de vamă Al Salami. După ce soarele apusese, aşteptă până aproape de miezul nopţii înainte de a se pune din nou în mişcare. Ştia că graniţa se găsea la cel mult douăzeci de kilometri, spre sud.

Datorită faptului că plecase târziu, reuşise să se strecoare printre ultimele patrule irakiene cam pe la trei noaptea, la ora la care mintea omului reacţionează foarte lent, iar paznicii au tendinţa să aţipească.

La lumina lunii văzu cum postul de poliţie de la Qaimat Subah rămâne undeva în urmă, iar după alţi trei kilometri îşi dădu seama că trecuse graniţa. Pentru mai multă siguranţă îşi continuă deplasarea

până ajunse la drumul secundar care merge de la est la vest, între Hamatiyyat şi Ar-Rugi. Abia atunci se opri şi-şi asamblă din nou radioul şi antena de satelit.

Întrucât la nord irakienii pătrunseseră câţiva kilometri pe teritoriul kuweitian şi fiindcă planul conceput de generalul Schwarzkopf presupunea că forţele implicate în Operaţiunea Scutul Deşertului vor rămâne pe poziţii ca să se asigure că, dacă erau atacate, aveau să ştie cu siguranţă că irakienii invadaseră Arabia Saudită, Martin se trezi într-un fel de ţară a nimănui, lipsită de populaţie. Într-o bună zi regiunea aceea pustie avea să fie acoperită de un şuvoi de trupe saudite şi americane care aveau să se îndrepte spre nord, în direcţia Kuweitului. Însă atunci, în bezna care prevestea ivirea zorilor zilei de 24 octombrie, Martin avu ocazia să se bucure singur de acel peisaj.

Simon Paxman fu trezit de un funcţionar de rangul doi de la Century House, care făcea parte din echipa care locuia în vilă.

— Ursul Negru a fost în emisie, Simon. A trecut graniţa.

Paxman se dădu jos din pat rapid şi intră în sala radio în pijama. Un operator radio stătea pe un scaun rotitor în faţa unui pupitru ce se întindea de-a lungul unui perete întreg al încăperii, care iniţial fusese concepută drept un dormitor elegant. Dat fiind că se aflau în ziua de 24, codurile fuseseră modificate.

— Corpus Christi către Texas Ranger, unde eşti? Încă o dată, te rog să-ţi defineşti poziţia.

Vocea părea subţire aşa cum se auzea în difuzoarele încastrate în pupitru, dar era cât se poate de clară.

— La sud de Qaimat Subah, pe drumul de la Hamatiyyat la Ar-Rugi.

Operatorul se întoarse şi se uită la Paxman. Agentul SIS apasă pe tasta de emisie şi rosti cu voce fermă:

— Ranger, rămâi unde eşti. O să vină un taxi negru să te ia. Confirmă.

— Confirmat, spuse vocea. O să aştept taxiul negru.

În realitate nu era vorba de un taxi negru, ci de un elicopter american Blackhawk care îşi făcu apariţia deasupra drumului după două ore. În dreptul uşii deschise se afla un agent de teren prins cu chingi de scaunul de lângă locul pilotului şi care cerceta dâra aceea de pământ, ce se presupunea a fi un drum, cu ajutorul binoclului. De la înălţimea de şaizeci de metri agentul îl reperă pe bărbatul de lângă cămilă şi tocmai se pregătea să-i spună pilotului să meargă mai departe când bărbatul îi făcu semn.

Elicopterul Blackhawk încetini, iar ocupanţii lui îl priviră cu un aer precaut pe beduin. Din punctul de vedere al pilotului, se aflau

periculos de aproape de graniţă. Cu toate acestea, coordonatele pe care i le dăduse ofiţerul din serviciul de informaţii de la el din escadrilă erau exacte şi, în afara bărbatului cu cămila, nu mai vedea pe nimeni.

Chip Barber fusese acela care aranjase cu comandantul bazei aviaţiei militare din Riad ridicarea de la sol a unui elicopter Blackhawk, pentru recuperarea unui englez care trebuia să vină din Kuweit şi să treacă graniţa. Elicopterul pornise imediat în misiune, dar nimeni nu-i spusese pilotului despre un beduin călare pe o cămilă.

În timp ce piloţii din aviaţia militară americană se uitau de la şaizeci de metri înălţime, bărbatul aflat la sol aranjă o mulţime de pietre într-o anumită ordine, iar după ce termină se dădu înapoi. Agentul de teren îşi îndreptă binoclul spre grămada de pietre şi văzu că acestea alcătuiseră cuvântul SALUT, după care vorbi în microfonul ataşat la cască.

— Ăsta trebuie să fie. Hai să-l luăm de-aici.

Pilotul încuviinţă din cap, iar elicopterul Blackhawk coborî treptat şi reuşi să aterizeze la vreo douăzeci de metri de locul unde se aflau bărbatul şi cămila. Martin descărcase deja coşurile şi şaua grea din spinarea animalului şi le aruncase undeva la marginea drumului. Instalaţia radio şi arma personală, pistolul Browning de calibrul 9 milimetri şi treisprezece gloanţe ce puteau fi trase automat, atât de apreciat de către cei din SAS, se aflau în geanta de umăr.

În timp ce elicopterul ateriza, cămila intră în panică şi o luă la fugă. Martin se uită după ea. Îi fusese de mare ajutor, în ciuda temperamentului ei nenorocit. Şi chiar dacă era singură în deşert, nu avea să i se întâmple nimic. Din punctul ei de vedere, era acasă, pe un teren cunoscut. Avea să meargă fără ţintă, găsindu-şi singură hrană şi apă, până când avea s-o găsească vreun beduin care, neobservând nici un semn cu fierul înroşit, avea să şi-o însuşească bucuros.

Martin se aplecă pe sub paletele care se învârteau şi alergă la uşa deschisă. Agentul de teren strigă la el, ca să acopere zgomotul făcut de elicopter:

— Numele dumneavoastră, vă rog, domnule.

— Maiorul Martin.

O mână se ivi din deschizătură, ajutându-l pe Martin să urce în cabină.

— Bun venit la bord, domnule maior.

În clipa aceea zgomotul motorului făcu imposibilă orice continuare a discuţiei. Agentul de teren îi înmână lui Martin o pereche de căşti antifonice ca să se apere împotriva huruitului, după care se pregătiră să plece la Riad.

Când se apropie de oraş, pilotul se abătu de la cursul normal şi se îndreptă spre o vilă situată într-o zonă periferică nu foarte

populată. Lângă ea se găsea un mic loc viran unde cineva dispusese trei rânduri de perne, de un portocaliu aprins, sub forma literei H. În vreme ce elicopterul zăbovea în apropierea vilei, bărbatul în haine arabe sări jos, se întoarse ca să facă un semn de mulţumire membrilor echipajului şi se îndreptă spre reşedinţă, lăsând elicopterul să se ridice şi să-şi vadă de drum. Doi servitori se apucară să strângă pernele.

Martin trecu printr-un portal şi se trezi într-o curte cu dale de piatră pe jos. Chiar în clipa aceea din casă ieşiră doi bărbaţi. Martin îl recunoscu pe unul din ei, pe care îl mai văzuse cu multe săptămâni în urmă în zona de vest a Londrei, la cartierul general al SAS.

— Simon Paxman, rosti bărbatul mai tânăr, întinzând mâna. Îmi pare al naibii de bine că te-ai întors. A, el e Chip Barber, unul dintre verii noştri de la Langley.

Barber dădu mâna cu bărbatul din faţa lui, cercetându-l din cap până-n picioare: murdar, cu veşmântul acela alb şi soios care atârna până la podea, cu pătura în dungi împăturită şi pusă pe umăr şi cu o basma în picăţele ale cărei şireturi negre îl ajutau să şi-o petreacă peste chipul oacheş, cu trăsături hotărâte şi cu ochi negri.

— Mă bucur să te cunosc, domnule maior. Am auzit o mulţime de lucruri despre dumneata, spuse Barber, strâmbând din nas. Nu ţi-ar prinde rău o baie fierbinte, ce zici?

— A, da, mă ocup imediat şi de asta, spuse Paxman.

Martin dădu din cap, spuse „mulţumesc” şi intră în vila răcoroasă, urmat îndeaproape de Paxman şi Barber. Acesta din urmă încerca o mare satisfacţie ascunsă. Dumnezeule, îşi zise el în gând, zău dacă nu-ncep să cred că individul chiar ar fi în stare s-o facă.

Martin avu nevoie de trei bai consecutive în cada de marmură a reşedinţei obţinute de prinţul Khaled bin Sultan pentru englezi ca să scape de murdăria şi transpiraţia acumulate atâtea săptămâni la rând. Îşi înfăşură un prosop în jurul şalelor şi se lăsă în seama unui frizer care îl tunse cu grijă, după care se bărbieri, folosindu-se de trusa de toaletă a lui Paxman.

Veşmântul tradiţional, pătura, hainele de schimb şi sandalele fuseseră deja duse în gradină, unde un servitor saudit le transformase într-un foc de tabără de mai mare dragul. Două ore mai târziu, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de casă ai lui Paxman şi cu o cămaşă cu mânecă scurtă, Mike Martin se aşeză la masa din sufragerie şi se văzu pus în faţa a cinci feluri de mâncare.

— N-aţi vrea să-mi spuneţi de ce m-aţi scos de-acolo? întrebă el.

Cel care îi dădu răspunsul fu Chip Barber.

— Bună întrebare, domnule maior, al naibii de bună. Şi merită un răspuns pe măsură, nu? Adevărul e că am dori să te duci la Bagdad. Săptămâna viitoare. Ce preferi, salată sau peşte?

Capitolul 10

Atât CIA, cât şi SIS se grăbeau. Deşi acest lucru fusese trecut sub tăcere la momentul respectiv, la sfârşitul lui octombrie, la Riad, Agenţia Centrală de Informaţii concentrase importante efective operaţionale.

Nu trecu decât foarte puţin şi prezenţa agenţilor CIA începu să-i calce pe nervi pe comandanţii armatei, aflaţi la nici doi kilometri distanţă, în sala de consiliu improvizată, situată sub sediul Ministerului Aviaţiei din Arabia Saudită. Generalii de aviaţie erau convinşi că, dacă se foloseau cum trebuia numeroasele dotări tehnice de ultimul tip de care dispuneau, le va veni foarte uşor să afle tot ce aveau nevoie despre sistemele defensive şi despre pregătirile pe care le făceau irakienii.

Şi, la drept vorbind, gama de mijloace tehnice era uimitoare. Dincolo de sateliţii amplasaţi în spaţiu, care trimiteau în permanenţă imagini despre teritoriul guvernat de Saddam Hussein, dincolo de Aurora şi de avioanele U-2, care făceau cam acelaşi lucru, dar de la o distanţă mai mică, existau o sumedenie de alte dispozitive, de o complexitate deconcertantă, a căror unică menire era furnizarea de informaţii pe calea aerului.

Un alt tip de sateliţi, dispuşi în poziţie geosincronică şi rotindu-se deasupra întregului Orient Mijlociu, avea misiunea de a asculta tot ce spuneau irakienii, interceptând fiecare cuvânt rostit pe o linie „deschisă”. Numai că aceşti sateliţi *nu* erau în stare să surprindă consfătuirile de planificare strategică, ţinute prin intermediul unui sistem de cabluri de fibre optice a cărui lungime totală era de şaptezeci de mii de kilometri şi care era îngropat în proporţie de sută la sută.

În rândul avioanelor, cele mai importante erau componentele aşa-numitului sistem de control şi prevenire aeriană, cunoscut sub numele de AWACS. Acestea erau aeronave de linie de tip Boeing 707 pe care fuseseră instalate radare uriaşe. Rotindu-se în cercuri largi şi încete pe deasupra părţii nordice a Golfului, lucrând în schimburi şi neîntrerupându-şi activitatea nici măcar o secundă, ele puteau informa Riadul în interval de câteva secunde în legătură cu orice mişcări aeriene deasupra Irakului. În clipa în care un avion irakian îşi lua zborul ca să plece în misiune, Riadul era deja la curent cu numărul, direcţia de deplasare, viteza şi altitudinea.

În sprijinul AWACS venea un alt Boeing 707 adaptat; era vorba de modelul E8-A, cunoscut şi drept J-STAR, care efectua monitorizarea trupelor inamice de uscat, aşa cum AWACS se ocupa de cea a forţelor de aviaţie. Prevăzut cu un radar enorm de tip Norden,

capabil să prindă în raza lui vizuală nu doar ceea ce se afla dedesubt, ci şi în lateral, în aşa fel încât să realizeze supravegherea fără să pătrundă în spaţiul aerian al Irakului, J-STAR era în stare să surprindă aproape orice bucăţică de metal care începea să se mişte.

Combinarea acestor dotări şi a multor altor miracole ale tehnicii, pentru care Washingtonul cheltuise miliarde şi miliarde de dolari, îi convinse pe generali că puteau auzi tot ce se vorbea, puteau vedea tot ce mişca şi puteau distruge tot ce nu le convenea. Mai mult decât atât, succesul era garantat, indiferent dacă era ploaie sau ceaţă, iarnă sau vară, noapte sau zi. Nu mai exista riscul ca inamicul să se ascundă sub bolta deasă a junglei şi să treacă neobservat. Ochii invizibili din înaltul cerului aveau grijă să nu se mai întâmple aşa ceva şi să vadă absolut tot.

Ofiţerii de informaţii de la Langley erau sceptici şi acest lucru se vedea. Îndoielile erau privilegiul civililor, iar în faţa lor militarii de carieră începeau să se enerveze. Trebuiau să îndeplinească o treabă serioasă, erau decişi să ducă lucrurile la bun sfârşit şi nu aveau nevoie de sfatul sau ajutorul nimănui.

La englezi lucrurile stăteau altfel. Prezenţa SIS în teatrul de luptă din Golf nu se compara cu aceea a CIA, dar, cu toate acestea, la nivelul celor de la Century House, era vorba de o operaţiune de amploare, ceea ce o făcea cu atât mai secretă, conform obiceiului.

Mai mult decât atât, englezii numiseră drept comandant al tuturor forţelor britanice din Golf şi adjunct al generalului Schwarzkopf un militar neobişnuit, cu un trecut neobişnuit.

Norman Schwarzkopf era un tip înalt, mătăhălos, cu o bună reputaţie şi cu o fire din cale-afară de milităroasă când era vorba de misiunile de luptă. Cunoscut fie drept Norman Furtunosul, fie drept „Ursul”, avea un temperament din cauza căruia trecea brusc de la bonomie la izbucniri violente, întotdeauna de scurtă durată, pe care consilierii lui apropiaţi le caracterizau prin formula „a băga glonţ pe ţeavă”. Cât despre omologul său britanic, nici nu s-ar fi putut găsi o persoană mai diferită.

Generalul-locotenent sir Peter de la Billiere, care se prezentase la începutul lui octombrie ca să preia comanda trupelor engleze, era un bărbat aparent fragil, dar bine făcut, cu un aer sfios şi cu o pronunţată reticenţă faţă de luările de cuvânt. Americanul corpolent şi extravertit şi introvertitul englez subţirel alcătuiau o pereche bizară, care dădea rezultate bune fiindcă fiecare ştia exact ce se afla dincolo de faţada celuilalt şi-i recunoştea meritele.

Sir Peter, căruia soldaţii îi spuneau simplu PB, era ofiţerul cu cele mai multe decoraţii militare din armata engleză, lucru de care nu voia să pomenească nici în ruptul capului. Doar cei care participaseră alături de el în diverse campanii îndrăzneau din când în când, la o

halbă de bere, să evoce calmul glacial al comandantului în focul luptei şi uşurinţa cu care făcuse să i se prindă pe piept sumedenia aceea de ordine şi medalii. PB fusese şi comandant al trupelor SAS, aşa că poseda cunoştinţe vaste despre Golf, vorbea limba arabă şi ştia multe lucruri legate de operaţiunile sub acoperire.

Întrucât comandantul englez mai lucrase împreună cu cei din SIS, echipa de la Century House descoperi în persoana lui pe cineva mult mai dispus să le asculte rezervele şi nemulţumirile, prin comparaţie cu agenţii CIA.

Trupele SAS desfăşuraseră deja efective considerabile pe teritoriul saudit, cantonate într-o tabără izolată din cadrul unei baze militare mai mari, în imediata apropiere a capitalei Riad. Ca fost comandant al acestor oameni, generalul PB era preocupat ca nici unul dintre ei să nu-şi irosească abilităţile remarcabile îndeplinind corvezi de zi cu zi, de care se puteau ocupa infanteriştii sau ceilalţi soldaţi. Specialitatea lor era penetrarea dispozitivului inamic în profunzime şi salvarea ostaticilor.

Iniţial se hotărâse ca trupele SAS să fie folosite la eliberarea englezilor folosiţi ca „scuturi umane” de Saddam, dar se renunţase la acest plan când ostaticii ajunseseră să fie împrăştiaţi pe tot cuprinsul Irakului.

După ce îşi petrecură împreună ultima săptămână din octombrie în acea vilă din afara Riadului, echipele CIA şi SIS puseră la punct o operaţiune aflată la îndemâna talentelor neobişnuite ale trupelor SAS. Operaţiunea fu adusă la cunoştinţa comandantului actual a acestor trupe, iar acestea se puseră pe treabă.

Mike Martin îşi petrecu întreaga după-amiază a primei sale zile la vilă, ascultând explicaţii despre modul în care ajunseseră să descopere aliaţii anglo-americani existenţa renegatului din Bagdad, căruia i se dăduse numele de cod Jericho. În fond, avea dreptul să refuze şi să se întoarcă la regiment. În timpul serii Martin chibzui serios, după care le spuse lucrătorilor din CIA şi SIS:

— Mă duc. Însă am câteva condiţii şi vreau să-mi fie îndeplinite.

Căzură cu toţii de acord că principala problemă avea să fie acoperirea pe durata infiltrării. De data asta nu era vorba de o misiune rapidă, în care totul depindea de viteză şi de curajul cu care păcăleai contraspionajul advers. În plus, Martin nu se putea bizui pe sprijinul secret de care se bucurase în Kuweit şi nici nu avea cum să cutreiere deşertul în jurul Bagdadului, jucând mai departe rolul beduinului rătăcitor.

Irakul devenise, între timp, o uriaşă tabără militară. Chiar şi acele zone care pe hartă figurau ca pustii şi abandonate erau, în

realitate, străbătute în permanenţă de patrule. În interiorul Bagdadului se înfiinţaseră la tot pasul puncte de control ale armatei şi ale lucrătorilor din AMAM; poliţia militară îi căuta pe dezertori, în timp ce AMAM-ul era atent la toţi cei care arătau cât de cât suspect.

Toţi cei din vilă erau la curent cu teama pe care o inspira AMAM-ul. Rapoartele primite de la oamenii de afaceri, de la ziarişti şi de la diplomaţii englezi sau americani înainte de expulzare ofereau dovezi substanţiale pentru omniprezenţa poliţiei secrete care întreţinea teroarea în rândul cetăţenilor irakieni. Dacă accepta misiunea, Martin trebuia să rămână acolo. Iar coordonarea unui agent ca Jericho nu avea să fie deloc uşoară. În primul rând, individul trebuia să fie descoperit cu ajutorul ascunzătorilor secrete pentru mesaje şi trebuia să i se spună că reintrase în pâine. Însă era posibil ca ascunzătorile secrete să fie deja compromise şi aflate sub supraveghere. Aşa stând lucrurile, n-ar fi fost exclus ca Jericho să fi fost prins şi silit să mărturisească totul.

În al doilea rând, Martin trebuia să-şi găsească o locuinţă şi un sediu pentru trimiterea şi primirea mesajelor. Pentru asta era nevoie să bată oraşul în lung şi-n lat şi să se ocupe de ascunzători dacă Jericho reîncepea să furnizeze informaţii, chiar dacă acestea trecuseră sub controlul altcuiva.

În ultimul rând – şi aici survenea partea spinoasă a problemei – nu exista nici o acoperire diplomatică şi nici un scut de protecţie, în spatele căruia să se ascundă dacă ar fi fost prins şi dat în vileag. Pentru un asemenea om celula pentru interogatorii de la Abu Ghraib era gata la orice oră din zi şi din noapte.

— Hm, la ce anume te gândeşti? întrebă Paxman după ce Martin îşi formulă solicitarea.

— Dacă tot n-am cum să fiu diplomat, vreau măcar să lucrez într-o reşedinţă diplomatică.

— E destul de greu, bătrâne. Ambasadele sunt supravegheate.

— N-am spus ambasadă, ci reşedinţă diplomatică.

— Ca un fel de şofer? întrebă Paxman.

— Nu, ar sări în ochi. Şoferul trebuie să stea toată ziua la volan. Îl plimbă pe diplomat peste tot şi e supravegheat la fel de mult ca diplomatul.

— Şi-atunci?

— Dacă lucrurile nu s-au schimbat radical, cei mai mulţi dintre diplomaţii cu vechi state de serviciu nu locuiesc în incinta ambasadei, iar cei mai tari dintre cei tari au o vilă şi-o grădină împrejmuită de un zid. Pe vremuri reşedinţele astea aveau şi un grădinar care era în acelaşi timp om bun la toate.

— Un grădinar? se miră Chip Barber. Pentru Dumnezeu, asta e muncă brută. Or să pună mâna pe tine şi-or să te ia în armată.

— Nu. Grădinarul şi omul bun la toate se ocupă de tot ce trebuie în afara reşedinţei. Are grijă de grădină, se duce la cumpărături cu bicicleta şi trece prin piaţa de peşte sau cea de legume şi fructe, apoi merge după pâine şi ulei. De locuit locuieşte într-o colibă undeva în fundul grădinii.

— Bun. Şi ce urmăreşti, Mike? întrebă Paxman.

— Un asemenea tip e invizibil. E atât de obişnuit, încât nu-l bagă nimeni în seamă. Dacă îl opreşte cineva, posedă acte de identitate în regulă şi are asupra lui o scrisoare în arabă, scrisă pe hârtia filigranată a ambasadei, în care se menţionează că lucrează pentru un diplomat şi e scutit de serviciul militar, iar autorităţile sunt rugate să-l lase să-şi vadă de treabă. Dacă nu face vreo boacănă, se bucură de protecţie, iar poliţiştii care se iau de viaţa lui riscă o plângere oficială din partea ambasadei.

Ofiţerii de informaţii căzură pe gânduri câteva clipe.

— S-ar putea să meargă, recunoscu Barber. Obişnuit şi, practic, invizibil. Ce părere ai, Simon?

— Mă rog, în cazul ăsta trebuie să-l punem în temă şi pe diplomat, răspunse Paxman.

— Numai în parte, interveni Martin. Trebuie doar să primească o dispoziţie, fără explicaţii, din partea guvernului pentru angajarea celui care se va prezenta pentru post, urmând ca mai departe să-l lase în pace şi să-şi vadă de-ale lui. Ce bănuieşte îl priveşte direct şi personal. Dacă vrea să-şi păstreze funcţia şi să nu-şi pună în pericol cariera, o să-şi ţină gura. Asta dacă dispoziţia vine suficient de sus.

— Ambasada Angliei iese din calcul, spuse Paxman. Irakienii ar face pe dracu-n patru să ne jignească oamenii.

— La fel şi la noi, rosti Barber. La cine te-ai gândit, Mike?

După ce Martin le spuse, ceilalţi doi se uitară la el, nevenindu-le să creadă.

— Nu se poate să vorbeşti serios, îngăimă americanul.

— Ba cum să nu, spuse Martin cu un calm desăvârşit.

— La dracu', Mike, o solicitare de genul ăsta trebuie să aibă aprobarea… ce mai, a prim-ministrului.

— Şi a preşedintelui, adăugă Barber.

— Păi, de ce nu? În fond, suntem prieteni la cataramă, corect? Dacă marfa lui Jericho o să salveze atâtea vieţi ale aliaţilor, e chiar atât de greu să dai un telefon?

Chip Barber se uită la ceas. Washingtonul era cu şapte ore înaintea orei din Golf. La Langley lumea tocmai îşi termina prânzul. Londra era cu doar doua ore mai devreme, dar era posibil ca ofiţerii superiori să fie încă la birou.

Barber dădu fuga la Ambasada Americană şi-i trimise un mesaj fulger cifrat directorului pentru Operaţiuni Bill Stewart, care, după ce-

i dădu citire, i-l înmână directorului Agenţiei, William Webster. La rândul lui, acesta sună la Casa Albă şi solicită o întrevedere cu preşedintele.

Simon Paxman avu noroc. Telefonul dat pe linia neinterceptabilă îl prinse pe Steve Laing în biroul personal de la Century House, iar acesta îl sună pe şeful cel mare la el acasă imediat după ce şeful Operaţiunilor pentru Orientul Mijlociu îşi termină mesajul.

Sir Colin se gândi bine şi apoi îl sună pe secretarul Cabinetului, sir Robin Butler.

Este unanim acceptat faptul că şeful Serviciului Englez de Informaţii are dreptul ca, în cazuri pe care le consideră de forţă majoră, să solicite o întâlnire între patru ochi cu primul-ministru, iar Margaret Thatcher avusese de la bun început reputaţia unei persoane accesibile când era vorba de serviciile secrete sau de trupele speciale. Ea acceptă să aibă o întrevedere cu sir Colin în biroul ei de la Downing Street 10 în dimineaţa următoare la ora opt.

Ca de obicei, doamna Thatcher începuse să lucreze înainte să se lumineze de ziuă şi aproape că rezolvase toate urgenţele când şeful SIS fu poftit înăuntru. Ea ascultă cererea bizară a acestuia cu o expresie de nedumerire, oarecum încruntată, se gândi timp de câteva clipe şi apoi, conform tradiţiei, se decise fără ezitare.

— O să stau de vorbă cu preşedintele Bush imediat după ce se trezeşte şi o să vedem ce putem face. Acest… hm… omul acesta… chiar are de gând să facă aşa ceva?

— Asta intenţionează, doamnă prim-ministru.

— E unul dintre oamenii dumitale, sir Colin?

— Nu, e maior în SAS.

Primul-ministru se însenină vizibil.

— Un tip remarcabil.

— Aşa s-ar zice, doamnă.

— După ce se termină totul, mi-ar face plăcere să-l întâlnesc.

— Sunt sigur că asta se poate aranja, doamnă prim-ministru.

După plecarea şefului SIS, personalul de la Downing Street formă numărul Casei Albe, deşi la Washington era miezul nopţii şi stabili o legătură neinterceptabilă pentru opt dimineaţa în capitala Americii, adică treisprezece ora Londrei. Primul-ministru englez îşi decala prânzul cu o jumătate de oră.

Aidoma lui Ronald Reagan, predecesorul lui şi lui George Bush îi venise întotdeauna greu s-o refuze pe doamna Thatcher când aceasta se ambala ca un motor în patru timpi.

— În regulă, Margaret, spuse preşedintele după cinci minute, o să dau telefon.

— Cel mult poate să refuze, dar n-ar trebui, declară doamna

Thatcher. La urma urmei şi noi am făcut destule pentru el.

— Asta aşa e, încuviinţă preşedintele.

Cei doi şefi de guvern sunară la acelaşi număr la un interval de o oră şi primiră un răspuns afirmativ, în ciuda nedumeririi persoanei aflate la celălalt capăt al firului. Acesta se angajă să-i primească pe reprezentanţii lor, în secret, de îndată ce aveau să sosească.

În seara aceleiaşi zile, Bill Stewart plecă din Washington, iar Steve Laing prinse ultimul avion care decola de la Heathrow.

Dacă Mike Martin era la curent cu agitaţia iscată de cererea lui, nu dădu nici un semn că ştia ceva. Îşi petrecu zilele de 26 şi 27 octombrie odihnindu-se, mâncând şi dormind, însă nu se mai rase, ca să aibă din nou barbă de câteva zile. Deşi el personal nu făcea nimic, existau o serie de locuri în care se trecuse la acţiuni concrete pentru reuşita misiunii asumate.

Şeful agenturii SIS din Tel Aviv îi făcu o vizită generalului Kobi Dror, având de formulat o ultimă solicitare. Şeful Mossadului se uită la el cu o expresie de uimire întipărită pe chip.

— Chiar ai de gând să dai curs problemei ăsteia, nu? întrebă el.

— Ştiu doar ce mi s-a ordonat să-ţi cer, Kobi.

— Pe ascuns? Fir-ar să fie, ştii c-o să fie prins, aşa e?

— Puteţi s-o faceţi, Kobi?

— Sigur că putem.

— În douăzeci şi patru de ore?

Kobi Dror recurse din nou la rolul lui preferat: scripcarul de pe acoperiş, cel ce aranjează totul.

— Pentru tine îmi dau şi mâna dreaptă, băiete. Dar să ştii că toată povestea asta e nebunie curată.

Se ridică de la masa de lucru şi îşi petrecu un braţ pe după umerii englezului.

— Ştii ceva, noi am încălcat jumătate din reguli şi-am avut baftă. În mod normal, nu le cerem niciodată oamenilor noştri să se ducă la o ascunzătoare secretă pentru mesaje. Ar putea fi vorba de o capcană. Din punctul nostru de vedere, ascunzătoarea secretă e un lucru în sens unic: de la *katsa* la spion. Moncada a preluat marfa în felul ăsta, fiindcă era singura cale. Iar norocul i-a surâs vreme de doi ani. Dar e adevărat că avea acoperire diplomatică. Însă acum vii şi… chiar asta *vre*i?

Îşi ridică în faţa ochilor fotografia mică a unui bărbat cu o mină tristă, cu trăsături arabe, o claie de păr negru şi o barbă nerasă de câteva zile. Era poza pe care englezul tocmai o primise de la Riad, fiindu-i adusă, în lipsa rutelor comerciale dintre cele două capitale, de avionul personal al generalului de la Billiere, un bimotor tip HS-125. Avionul se afla pe aerodromul militar Sde Dov, unde însemnele sale

speciale fuseseră fotografiate din mai multe unghiuri.

Dror ridică din umeri.

— S-a făcut. Până mâine dimineaţă o să ai tot ce-ţi trebuie. Pe viaţa mea.

E dincolo de orice dubii că Mossadul are servicii tehnice printre cele mai bune din lume. În afară de un computer centralizator în a cărui memorie există aproape două milioane de nume şi dincolo de capacitatea de a-i veni de hac celei mai sofisticate încuietori din câte există, serviciul secret israelian dispune la subsolul sediului său de o serie de încăperi în care temperatura este controlată cu mare grijă.

Aceste camere conţin „hârtie". Nu e vorba de hârţoage vechi, ci de un tip foarte special de hârtie. Acolo se află cam toate felurile de coli de paşaport, precum şi mii de documente de identitate, permise de conducere, carnete de asistenţă socială şi altele de soiul acesta.

Urmează hârtiile „în alb", adică documentele de identitate necompletate şi pe care se poate scrie liniştit, folosindu-se originalele drept model, pentru obţinerea unor falsuri impecabile.

Actele de identitate reprezintă doar una dintre specialităţi. Tot aici se pot produce (şi chiar se produc) cantităţi industriale de bancnote imitate fără cusur, care apoi sunt folosite fie pentru ruinarea monedelor ţărilor vecine care au o atitudine ostilă faţă de Israel, fie pentru finanţarea operaţiunilor „din umbră" ale Mossadului, de care primul-ministru şi Knessetul nu ştiu şi nici nu-şi propun să afle ceva.

CIA şi SIS avuseseră nevoie de o matură chibzuinţă înainte de a cădea de acord să solicite o asemenea favoare Mossadului, deoarece ei nu puteau confecţiona legitimaţii de identitate ale unui muncitor irakian de patruzeci şi cinci de ani cu certitudinea că vor înşela vigilenţa irakienilor. Nimeni nu-şi dăduse osteneala să găsească şi să sustragă un act original de acest fel, în vederea unei eventuale imitări.

Din fericire, Sayeret Matkal, un grup de recunoaştere şi cercetare peste graniţă atât de secret, încât numele său nici măcar nu putea fi tipărit în Israel, efectuase o incursiune în Irak cu doi ani în urmă, ca să infiltreze un agent de legătură care trebuia să contacteze o sursă în teritoriu. În timp ce se afla acolo, membrii lui dăduseră peste doi ţărani care munceau la câmp, îi legaseră şi le confiscaseră actele de identitate.

Conform promisiunii, falsificatorii lui Dror lucrară toată noaptea, iar la prima oră a dimineţii se prezentară cu o legitimaţie de identitate convingător de murdară şi pătată din cauza vechimii, pe numele unui oarecare Mahmoud Al-Khouri, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, cu domiciliul într-un sat din dealurile ce se înălţau la nord de Bagdad, în prezent muncitor în capitala ţării.

Falsificatorii nu ştiau că Martin preluase numele acelui domn Al-Khouri care îi testase cunoştinţele de arabă într-un restaurant din

Chelsea la începutul lui august. De asemenea, ei nu aveau de unde să ştie că alesese chiar satul de baştină al grădinarului tatălui său, bătrânul care, cu mult timp în urmă, la umbra unui copac din Bagdad, îi povestise băieţelului englez despre locul unde se născuse, descriindu-i moscheea, prăvălia de unde se cumpăra cafea şi câmpurile de lucernă şi de pepeni din jur. Şi mai exista un lucru de care falsificatorii nu aveau habar.

Dimineaţa Kobi Dror îi înmână actul de identitate agentului SIS cu sediul la Tel Aviv.

— Cu asta n-o să rişte nimic. Dar dă-mi voie să-ţi spun că, în schimb… rosti el, lovind uşor fotografia cu un deget butucănos, poza asta de arab pămpălău o să-l dea de gol într-o săptămână.

Agentului SIS nu-i rămase decât să ridice din umeri. Nici chiar el nu ştia că bărbatul din fotografia mânjită nu era arab. Nu era neapărată nevoie să ştie, aşa că nu i se spusese. Prin urmare, se mulţumi să execute ordinul – adică să înmâneze actul de identitate cuiva care se îmbarca la bordul avionului HS-125, aducându-l la Riad pe calea aerului.

Fuseseră pregătite şi haine pe măsură: veşmântul simplu al unui muncitor irakian obişnuit, o basma maro fără model şi pantofi de pânză grosolani, cu talpă de funie.

Un împletitor de coşuri se ocupă, fără să ştie de ce sau pentru cine, de confecţionarea unui paner de răchită cu totul aparte. Era un meşteşugar saudit sărac, iar păgânul acela ciudat era dispus să plătească bani frumoşi, aşa că trăgea din greu.

În apropierea oraşului Riad, pe teritoriul unei baze militare secrete, se puneau la punct două vehicule speciale. Acestea fuseseră aduse la bordul unui avion Hercules din RAF, de la principala bază a trupelor SAS, amplasată în partea sudică a Peninsulei Saudite, în Sultanatul Oman, după care fuseseră dezasamblate şi reechipate pentru o călătorie anevoioasă şi îndelungată.

Esenţa modificărilor operate la cele două Land-Rover-uri nu ţinea de blindaj sau puterea de foc, ci de viteză şi greutate. Fiecare vehicul avea să-i transporte pe cei patru membri obişnuiţi, dar unul urma să aibă un pasager în plus, în timp ce al doilea avea să care o motocicletă cu roţi mari, pentru teren accidentat, căreia i se montase un rezervor de combustibil special.

Americanii răspunseseră favorabil şi de data asta solicitărilor şi puseseră deja la dispoziţie două mari elicoptere Chinook, cărora li se ordonase să fie în permanenţă gata de acţiune.

Mihail Sergheevici Gorbaciov se afla, ca de obicei, la masa de lucru din biroul personal situat la etajul al şaptelea şi ultimul din clădirea Comitetului Central din Novaia Ploşciadi, împreună cu doi

secretari, când fu anunţat prin intercom că sosiseră cei doi emisari de la Londra şi Washington.

Nedumeririle liderului sovietic începuseră cu douăzeci şi patru de ore în urmă, când i se ceruse atât din partea preşedintelui american, cât şi din a prim-ministrului englez să primească un trimis personal al fiecăruia. Nu era vorba de un politician sau de un diplomat, ci de un mesager. Dar ce fel de mesaj era acela care nu putea fi transmis prin canalele diplomatice obişnuite? se întrebase Gorbaciov. La nevoie, puteau recurge la o linie telefonică neinterceptabilă în sistem *hotline,* deşi interpreţii şi tehnicienii trebuiau să aibă acces.

Era intrigat, nedumerit şi dornic să dezlege enigma tocmai fiindcă una dintre trăsăturile lui caracteristice era curiozitatea.

Zece minute mai târziu, cei doi oaspeţi fură poftiţi în biroul personal al secretarului general al PCUS, care era totodată preşedintele Uniunii Sovietice. Era o încăpere lungă, strâmtă şi cu un singur rând de ferestre pe unul dintre pereţi, dând spre Novaia Ploşciadi. Nu exista nici o fereastră în spatele preşedintelui, care stătea în capul unei mese lungi de consiliu.

În contrast cu stilul încărcat şi mohorât, agreat de cei doi predecesori, Andropov şi Cemenko, mai tânărul Gorbaciov prefera o atmosferă ceva mai deschisă. Masa de lucru şi cea de şedinţe erau din lemn de mesteacăn, flancate de scaune drepte, dar confortabile. Ferestrele erau acoperite cu perdele de pânză.

Când cei doi bărbaţi intrară, Gorbaciov le făcu semn celor doi secretari să plece, după care se ridică de la masa de lucru şi le ieşi în întâmpinare.

— Vă salut, domnilor, spuse el în rusă. Vorbeşte vreunul dintre dumneavoastră în limba mea?

— Cred că va fi nevoie de un interpret, domnule preşedinte, răspunse într-o rusă aproximativă un bărbat pe care Gorbaciov îl identifică drept emisarul englez.

— Vitali, îi ordonă Gorbaciov unuia dintre secretarii care tocmai plecau, trimite-l pe Evgheni aici.

Neputând comunica prin limbaj, preşedintele sovietic zâmbi şi le făcu semn celor doi oaspeţi să ia loc. Interpretul lui personal apăru după câteva secunde şi se aşeză pe una din laturile scurte ale mesei de lucru.

— Numele meu, domnule, este William Stewart. Sunt directorul-adjunct pentru Operaţiuni din cadrul Agenţiei Centrale de Informaţii de la Washington, spuse americanul.

Gorbaciov îşi încleştă maxilarele şi se încruntă.

— Iar eu, domnule, sunt Steven Laing, directorul pentru Operaţiuni, divizia Orientul Mijlociu, din cadrul Serviciului Englez de

Informaţii.

Perplexitatea lui Gorbaciov crescu. Spioni, cekişti, ce Dumnezeu însemnau toate astea?

— Ambele noastre agenţii, explică Stewart, au formulat o cerere propriului guvern pentru a vă solicita să ne acordaţi o întrevedere. Adevărul, domnule preşedinte, este că Orientul Mijlociu se îndreaptă spre război. O ştim cu toţii. Iar dacă vrem să evităm războiul, trebuie să aflăm secretele de la cele mai înalte niveluri ale regimului irakian. Avem toate motivele să credem că reprezentanţii lor una spun în public şi cu totul alta pun la cale în taină.

— Asta nu e ceva nou, observă Gorbaciov pe un ton sec.

— Absolut deloc, domnule preşedinte. Numai că e vorba de un regim extrem de instabil şi periculos pentru noi toţi. Dacă am şti exact ce gândesc membrii din Cabinetul preşedintelui Saddam Hussein am avea şanse mai mari de a pune la punct o strategie de împiedicare a unui război altminteri iminent, spuse Laing.

— Dar pentru asta există diplomaţi, sublinie Gorbaciov.

— În mod normal aşa ar fi, domnule preşedinte. Dar există momente când până şi diplomaţia e prea deschisă şi devine un canal de prea largă circulaţie când e vorba de exprimarea unor gânduri secrete. Vă amintiţi de cazul Richard Sorge?

Gorbaciov dădu din cap. Toţi ruşii auziseră de Sorge. Chipul lui apărea în emisiile filatelice, iar omul primise postum titlul de Erou al Uniunii Sovietice.

— La momentul respectiv, continuă Laing, informaţiile lui Sorge, legate de faptul că Japonia nu avea de gând să atace în Siberia, au fost vitale pentru ţara dumneavoastră. Dar n-ar fi avut cum să ajungă la dumneavoastră prin intermediul ambasadei. De fapt, domnule preşedinte, avem motive întemeiate să credem că la Bagdad există o sursă infiltrată extraordinar de sus şi care e dispusă să ne dezvăluie toate informaţiile secrete ale lui Saddam Hussein. Aflarea acestor informaţii ar putea să însemne exact diferenţa dintre război şi retragerea voluntară a Irakului din Kuweit.

Mihail Gorbaciov încuviinţă din cap. Nici el nu întreţinea relaţii de prietenie cu Saddam Hussein. Odinioară un client docil al URSS-ului, Irakul devenise din ce în ce mai independent, iar în ultimul timp imprevizibilul său conducător lansase atacuri gratuite la adresa URSS.

Mai mult decât atât, liderul sovietic îşi dădea seama foarte bine că, dacă voia să-şi continue programul de reforme, avea nevoie de sprijin financiar şi industrial. Iar asta însemna bunăvoinţa Occidentului. Războiul Rece se încheiase, nu putea nega acest lucru. Acesta fusese motivul pentru care, în cadrul Consiliului de Securitate, URSS se alăturase celorlalte ţări în condamnarea invadării Kuweitului de către Irak.

— Păi, atunci, domnilor, luaţi legătura cu această sursă. Furnizaţi-ne informaţii de natură să ne ajute să detensionăm situaţia şi vom fi recunoscători cu toţii. Nici URSS nu vrea să asiste la un război în Orientul Mijlociu.

— Ne-am dori foarte mult să luăm legătura, domnule preşedinte, spuse Stewart. Dar n-avem cum. Sursa refuză să-şi divulge identitatea şi e foarte uşor de înţeles de ce. Probabil că ar risca enorm. Ca să luăm legătura cu ea, trebuie să evităm circuitul diplomatic. În plus, ne-a dat de înţeles că se va folosi doar de mijloace de comunicare secrete.

— Şi ce vreţi de la mine?

Cei doi trimişi occidentali traseră adânc aer în piept.

— Vrem să infiltrăm pe cineva în Bagdad care să fie un fel de agent de legătură între sursă şi noi, spuse Barber.

— Un agent?

— Da, domnule preşedinte, un agent. Deghizat în irakian.

Gorbaciov îi privi fix pe amândoi.

— Aveţi un asemenea om?

— Da, domnule. Dar trebuie să aibă unde să locuiască. În linişte, discret, nevinovat şi nebăgat în seamă, ca să aibă cum să ridice mesajele şi să transmită întrebările noastre. Solicitarea noastră e să fie lăsat să pozeze într-un irakian angajat în slujba unuia dintre membrii importanţi ai Ambasadei Sovietice.

Gorbaciov îşi sprijini bărbia de vârfurile împreunate ale degetelor. Nu era deloc străin de operaţiunile secrete, dat fiind că însuşi KGB-ul orchestrase un număr apreciabil. Iată însă că acum i se cerea să-i sprijine chiar pe foştii adversari ai KGB-ului în organizarea unei asemenea operaţiuni şi să folosească Ambasada Sovietică pe post de paravan. Era ceva atât de scandalos, încât aproape că pufni în râs.

— Dacă omul acesta e prins, ambasada mea este compromisă.

— Nu, domnule preşedinte. Se va presupune că ambasada a fost trasă pe sfoară cu cinism de tradiţionalii inamici occidentali ai Rusiei. Iar Saddam o să creadă lucrul acesta, spuse Laing.

Gorbaciov se gândi mai bine. Îşi aminti de convorbirile purtate personal cu un preşedinte şi un prim-ministru pe această tema. Era clar că amândoi acordau o mare importanţă problemei şi era la fel de clar că nu avea de ales dacă voia să mizeze în continuare pe bunăvoinţa lor. În cele din urmă, aprobă din cap.

— Foarte bine. O să-i dau dispoziţie generalului Vladimir Kriucikov să coopereze fără rezerve.

La ora aceea Kriucikov era directorul KGB-ului. Zece luni mai târziu, în timp ce Gorbaciov îşi petrecea concediul pe malul Mării Negre, acelaşi Kriucikov împreună cu ministrul apărării Dimitri Iazov şi alţii aveau să organizeze o lovitură de stat împotriva propriului lor

preşedinte.

Emisarii occidentali se foiră neliniştiţi pe scaune.

— Cu tot respectul, domnule preşedinte, v-am putea ruga să nu vă încredeţi decât numai şi numai în ministrul dumneavoastră de externe? întrebă Laing.

În acea perioadă Eduard Şevarnadze era şeful diplomaţiei sovietice şi prietenul de încredere al lui Mihail Gorbaciov.

— În el şi în nimeni altcineva? întrebă preşedintele.

— Da, domnule, v-am ruga foarte mult, dacă se poate.

— În regulă. În cazul acesta, toate aranjamentele se vor face prin Ministerul de Externe.

După plecarea celor doi reprezentanţi ai serviciilor secrete occidentale, Mihail Gorbaciov se cufundă din nou în gânduri. Emisarii ţinuseră morţiş ca doar el şi Eduard să fie la curent. În nici un caz Kriucikov. Oare ştiau ceva ce nu ajunsese la cunoştinţa preşedintelui URSS? se întrebă acesta.

În total erau unsprezece agenţi ai Mossadului – două echipe de câte cinci, plus ofiţerul coordonator pe care Kobi Dror îl alesese personal, smulgându-l din plictiseala ce ameninţa să-l copleşească în ipostaza de instructor al recruţilor la centrul de pregătire de lângă Herzlia.

Una dintre echipe provenea din ramura yaridă, adică acea parte a Mossadului care se ocupă de siguranţa operaţională şi de filaj. Cealaltă făcea parte din aripa neviotă, însărcinată cu plantarea de microfoane, forţarea de obstacole neprevăzute şi pătrunderea prin efracţie – pe scurt, cu tot ce ţinea de obiecte neînsufleţite sau de dispozitive tehnice.

Opt dintre cei zece agenţi vorbeau o germană bună sau rezonabilă, în timp ce ofiţerul coordonator se apropia de perfecţiune. Ceilalţi doi erau tehnicieni şi nu aveau neapărată nevoie să ştie limbi străine. Grupul de avangardă alcătuit pentru Operaţiunea Joshua ajunse la Viena în decurs de trei zile; fiecare membru sosi dintr-un alt punct al Europei, dispunând de un paşaport în perfectă regulă şi de o poveste de acoperire plauzibilă.

Ca şi în cazul Operaţiunii Jericho, Kobi Dror era dispus să nu meargă tocmai după buchea cărţii, însă nici unul dintre subalterni nu avea de gând să se împotrivească. Joshua fusese clasificată drept „ain efes”, adică o operaţiune în care nu aveai voie să dai greş şi, dat fiind că etichetarea îi aparţinea şefului în persoană, era limpede că avea prioritate în faţa tuturor celorlalte.

În mod normal echipele yaride şi neviote au între şapte şi nouă membri; de data asta, dat fiind că se presupunea că ţinta era un civil neutru, amator şi nesuspicios, efectivele fuseseră reduse.

Şeful agenturii Mossadului din Viena le pusese la dispoziţie trei dintre casele conspirative existente şi trei *bodlim* care să aibă grijă ca reşedinţele să fie mereu curate şi bine aprovizionate.

Un *bodel* – la plural *bodlim* – este, de obicei, un tânăr israelian, în majoritatea cazurilor student, angajat ca mesager abia după ce este supus unei cercetări atente, în care se culeg informaţii despre familie şi locul de unde vine. Sarcina lui e să efectueze mici comisioane, să nu crâcnească la nici un fel de corvezi şi să nu pună întrebări. În schimb, i se permite să locuiască gratuit într-o casă conspirativă a Mossadului, ceea ce înseamnă o favoare foarte mare, în special când e vorba de studenţii săraci care ajung să trăiască în capitala unei alte ţări decât cea de origine. Atunci când „pompierii" vin în vizita, *bodel*-ul trebuie să le facă loc, dar poate fi reţinut la reşedinţă ca să deretice, să spele rufe şi să meargă la cumpărături.

Chiar dacă Viena ar putea să nu dea impresia uneia dintre principalele capitale ale lumii, ea a fost dintotdeauna foarte importantă în domeniul spionajului. Motivul se află undeva în trecut, mai precis în 1945, când Viena, pe atunci cea de-a doua capitală a celui de-al Treilea Reich, fusese ocupată de aliaţii victorioşi şi împărţită în patru sectoare – francez, englez, american şi rus.

Spre deosebire de Berlin, Viena şi-a redobândit libertatea. Până şi ruşii au fost de acord să se retragă, însă preţul a fost neutralitatea completă nu doar a Vienei, ci a întregii Austrii. În condiţiile în care Războiul Rece a început imediat după Blocada Berlinului din 1948, capitala austriacă s-a transformat, în scurt timp, într-un veritabil simbol al spionajului. Dispunând de o neutralitate convenabilă, fără să aibă practic o reţea proprie de contraspionaj, apropiată de graniţa cu ungurii şi cu cehii, deschisă spre Occident, dar plină de est-europeni, Viena a devenit locul ideal pentru o sumedenie de agenturi.

La puţină vreme după înfiinţarea sa în 1951, Mossadul şi-a dat seama la rândul său de avantajele pe care le oferea Viena şi a ocupat poziţii atât de hotărât, încât încă de atunci şeful agenturii deţine un grad şi are o importanţă mai mare decât ambasadorul.

Decizia s-a dovedit a fi mai mult decât înţeleaptă când eleganta şi cosmopolita capitală a fostului imperiu austro-ungar s-a transformat într-un centru al operaţiunilor bancare de maximă discreţie, un sediu a trei agenţii distincte ale Naţiunilor Unite şi unul dintre punctele favorite de pătrundere în Europa a teroriştilor palestinieni sau de altă provenienţă.

Devotată propriei neutralităţi, Austria a avut în ultimele decenii un contraspionaj şi un sistem de securitate interioară atât de uşor de păcălit, încât şi la ora aceasta agenţii Mossadului se referă la aceşti ofiţeri bine intenţionaţi numindu-i *fertsalach,* un termen deloc măgulitor şi care s-ar traduce prin „pârţâiţi".

Omul pe care-l alese Kobi Dror ca ofiţer coordonator era un *katsa* trecut prin multe, călit şi cu ani buni de experienţă la Berlin, Paris şi Bruxelles.

Gideon Barzilai făcuse parte, pentru o bucată de timp, din una dintre echipele de execuţie *kidon* care îi urmăriseră pe teroriştii arabi răspunzători de masacrarea delegaţiei de atletism a Israelului cu ocazia Jocurilor Olimpice din 1972, de la Munchen. Din fericire pentru propria-i carieră, nu fusese implicat într-unul dintre cele mai mari eşecuri din istoria Mossadului, când o echipă *kidon* lichidase un ospătar marocan nevinovat din oraşul norvegian Lillehammer, confundându-l cu Ali Hassan Salameh, eminenţa cenuşie care organizase masacrul de la Olimpiadă.

Gideon „Gidi" Barzilai îşi luase identitatea unui oarecare Ewald Strauss, reprezentant al unei firme producătoare de instalaţii sanitare din Frankfurt. Pe lângă că avea toate actele în ordine, conţinutul servietei sale diplomat consta în broşuri, note de comandă şi pliante redactate pe o hârtie specială, cu antetul respectivei întreprinderi. Chiar şi un simplu telefon la sediul din Frankfurt i-ar fi verificat identitatea, întrucât numărul din antet era al unui birou din Frankfurt ocupat de oamenii Mossadului.

Actele lui Gidi, precum şi cele ale celorlalţi zece oameni din subordine, erau produsul unei alte divizii de pe schema impresionantă a serviciilor secundare din cadrul Mossadului. În acelaşi subsol din Tel Aviv unde se afla secţia de falsificare se găsea o altă încăpere în care erau stocate date despre un număr uimitor de mare de firme şi întreprinderi, reale şi fictive. Exista o cantitate atât de vastă de registre contabile, conturi, licenţe de înregistrare şi hârtii cu antet, încât fiecare *katsa* care pleca într-o misiune dincolo de hotarele ţării putea primi o identitate inatacabilă.

După ce îşi luă în primire apartamentul pregătit din vreme, Barzilai avu o discuţie îndelungată cu şeful agenturii locale a Mossadului şi îşi începu misiunea cu un lucru relativ simplu: aflarea cât mai multor informaţii despre o bancă particulară discretă şi ultratradiţionalistă pe nume Banca Winkler, situată foarte aproape de Franziskanerplatz.

În decursul aceluiaşi sfârşit de săptămână, două elicoptere americane de tip Chinook decolară de la o bază militară de lângă Riad şi zburară spre nord, ca să survoleze drumul care mergea de-a lungul graniţei saudito-irakiene, de la Khafji până în Iordania.

Ascuns în interiorul fiecăruia dintre cele două aparate se găsea câte un Land-Rover simplificat la maximum, dar dispunând de noile rezervoare de combustibil menite să le asigure o autonomie sporită. Fiecare vehicul era însoţit de patru membri SAS, înghesuiţi care cum

puteau în spatele pilotului şi al copilotului.

Destinaţia finală a elicopterelor le depăşea autonomia de zbor obişnuită, însă dincolo de drumul de graniţă se aflau două rezervoare uriaşe de combustibil, aduse de la Dammam de-a lungul coastei.

După ce elicopterele însetate aterizară chiar pe drum, echipajul de întreţinere a rezervoarelor se puse pe treabă până când aparatele îşi făcură plinul. După decolare, ele o luară în direcţia Iordaniei, menţinându-se la o altitudine suficient de scăzută ca să evite radarele irakiene amplasate pe graniţă.

Dincolo de oraşul saudit Badanah, în apropierea locului unde graniţele Arabiei Saudite, Irakului şi Iordaniei converg, elicopterele Chinook aterizară din nou. Alte două rezervoare-cisternă aşteptau pentru realimentare, însă în acest loc motivul principal al escalei era descărcarea Land-Rover-urilor şi a pasagerilor suplimentari.

Chiar dacă piloţii americani ştiau unde mergeau englezii aceia tăcuţi, nu dădură nici un semn; iar dacă nu ştiau, se abţinură de la orice fel de întrebări. Şefii de echipaj scoaseră vehiculele camuflate cu ajutorul unor rampe speciale, le aşezară pe drum, strânseră mâna pasagerilor şi le urară succes. Apoi realimentară elicopterele şi se pregătiră să se întoarcă de unde veniseră, urmând ca şi cisternele să procedeze la fel.

Cei opt membri ai trupelor SAS le însoţiră cu privirea, apoi se îndreptară în direcţia opusă, continuându-şi drumul spre Iordania. Când ajunseră la nouăzeci de kilometri nord-vest de Badanah se opriră şi se puseră pe aşteptat.

Căpitanul care comanda misiunea celor două vehicule îşi verifică poziţia. Pe vremea colonelului David Stirling şi a evenimentelor din deşertul vestic al Libiei acest lucru se făcuse cu ajutorul soarelui, al lunii şi al stelelor. Tehnologia din 1990 transformase acest tip de operaţiune într-un lucru mult mai simplu şi precis.

Căpitanul ţinu în mână un dispozitiv nu mai mare decât o carte broşată. Acesta era aşa-numitul Sistem de Poziţionare Globală, cunoscut şi sub denumirile de SATNAV sau Magellan. În ciuda dimensiunilor sale, acest SPG poate localiza poziţia celui care beneficiază de serviciile lui cu o marjă de eroare ce nu depăşeşte nouă metri pătraţi în nici un punct de pe glob.

SPG-ul de mână al căpitanului putea fi comutat fie pe cod-Q, fie pe cod-P. Cel din urmă asigura încadrarea în marja de eroare amintită, dar avea nevoie de prezenţa simultană pe cer a patru sateliţi americani NAVSTAR. Codul-Q reclama doar doi sateliţi NAVSTAR deasupra liniei orizontului, însă marja lui de eroare creştea în acest caz la o sută de metri pătraţi.

În ziua aceea în funcţie se aflau doar doi sateliţi, dar se

dovediră de ajuns. Nu aveai cum să nu reperezi o urmă de viaţă pe o rază de o sută de metri în pustietatea aceea în care nu se mai găsea nimic în afară de nisip, departe atât de oraşul saudit Badanah, cât şi de graniţa iordaniană. Mulţumit de faptul că se încadrase în coordonatele stabilite, căpitanul închise SPG-ul şi se furişă sub adăpostul ridicat de oamenii lui între cele două vehicule, ca să se apere de soare. Termometrul pe care-l aveau la ei arăta aproape patruzeci şi cinci de grade Celsius.

După o oră un elicopter britanic de tip Gazelle îşi făcu apariţia dinspre sud. Maiorul Mike Martin zburase de la Riad la bordul unui Hercules din dotarea RAF cu destinaţia Al Jawf, un oraş saudit care era totodată localitatea cea mai apropiată de graniţă şi care dispunea de un aeroport municipal. Aparatul utilitar Hercules se ocupase de transportarea elicopterului Gazelle cu paletele pliate, a pilotului, a echipajului de întreţinere la sol şi a rezervoarelor suplimentare de combustibil de care era nevoie pentru ca Gazelle să poată zbura de la Al Jawf până la drumul de graniţă şi înapoi.

Aparatul zbura la joasă altitudine pe deasupra deşertului, pentru a evita eventualele radare, în caz că irakienii s-ar fi gândit să le amplaseze în acel loc uitat de Dumnezeu, dar, după o scurtă perioadă de timp, pilotul văzu racheta de semnalizare lansată de căpitanul SAS, când acesta auzi zgomotul din ce în ce mai desluşit al motorului.

Gazelle ateriză pe drum, la nici cincizeci de metri de cele două Land-Rover-uri, iar Martin se dădu jos. Pe umăr avea o geantă de voiaj, în timp ce în mâna stângă ducea un coş de răchită al cărui conţinut îl făcuse pe pilot sa se întrebe dacă nu cumva se înscrisese din greşeală în sindicatul fermierilor în loc de RAF. Asta fiindcă în coş se aflau două găini vii.

În rest, Martin era echipat exact ca cei opt membri SAS care îl aşteptaseră: ghete pentru marşurile prin deşert, pantaloni largi din pânză rezistentă, cămăşi, pulovere şi jachetă de camuflaj. La gât avea baticul cu picăţele pe care şi-l putea ridica pentru a-şi proteja chipul de praf, iar pe cap purta o cagulă de lână şi o pereche de ochelari de protecţie.

Pilotul se minună de faptul că oamenii aceia nu mureau de cald, costumaţi în acest fel; ce-i drept, nu avusese niciodată ocazia să îndure frigul pătrunzător al nopţii în deşert.

După ce pilotul de pe Gazelle asistă la realimentarea aparatului, îşi luă rămas-bun de la ceilalţi şi se îndreptă spre sud la bordul elicopterului, urmând să ajungă la Al Jawf, de acolo la Riad şi înapoi în rândurile lumii normale, departe de nebunii aceia care rămăseseră în mijlocul întinderii nesfârşite de nisip.

Abia după plecarea lui luptătorii din trupele SAS se simţiră efectiv în largul lor. Deşi cei opt membri veniţi o dată cu Land-Rover-

urile făceau parte din escadronul D, specializat în vehicule uşoare, iar Martin din Escadronul A al trupelor de desant şi infiltrare, îi ştia pe toţi, cu două excepţii. Odată încheiate formalităţile, trecură cu toţii la activitatea specifică soldaţilor englezi ori de câte ori au un moment de respiro: pregătirea unui ibric de ceai tare şi fierbinte.

Locul ales de căpitan pentru trecerea graniţei în Irak satisfăcuse două criterii. În primul rând, cu cât zona prin care se deplasau era mai sălbatică şi nepopulată, cu atât scădea probabilitatea de a se întâlni cu o patrulă irakiană; nu de alta, dar misiunea lui era nu să le vină de hac irakienilor şi nici s-o rupă la fugă din calea lor, ci să se strecoare absolut neobservat.

Cel de-al doilea motiv era că trebuia să-şi lase pasagerii cât mai aproape cu putinţă de lunga autostradă irakiană care şerpuieşte din Bagdad spre vest, străbătând întinderea imensă a deşertului şi îndreptându-se spre punctul de trecere în Iordania de la Ruwaishid.

Acel nefericit avanpost din inima deşertului le devenise familiar telespectatorilor din lumea întreagă chiar din momentul invadării propriu-zise a Kuweitului, fiind locul unde începuseră să se ducă miile de refugiaţi – filipinezi, bengalezi, palestinieni şi alte neamuri – în haosul creat de mişcările de trupe.

În acest îndepărtat colţ nord-vestic al Arabiei Saudite distanţa dintre drum şi graniţa irakiană era cea mai mică. Căpitanul ştia că înspre est, din Bagdad către frontiera saudită, terenul era de obicei neted ca o masă de biliard, dând posibilitatea unei deplasări cu viteză mare spre cel mai apropiat drum care ducea spre Bagdad. Însă era posibil ca zona să fie ocupată de patrule irakiene şi de ochi iscoditori. Aici, în partea situată la vest de deşertul irakian, terenul era semicolinar, punctat din loc în loc de râpe unde se acumulau aluviunile aduse în urma ploilor torenţiale şi a inundaţiilor; asta însemna pe de o parte că, în sezonul uscat, trebuia că conduci cu mare atenţie, iar pe de alta că, practic, nu exista pericolul patrulelor irakiene.

Locul asupra căruia se fixaseră pentru trecerea graniţei se afla la cincizeci de kilometri de punctul unde se găseau în acel moment şi, dincolo de graniţa nemarcată, la încă o sută de kilometri de autostrada Bagdad-Ruweishid. Căpitanul calculă că urma să aibă nevoie de o noapte întreagă, de o pauză pe timp de zi în condiţii de camuflaj şi de încă o noapte pentru a-i aduce pe ceilalţi într-o zonă de unde să se poată deplasa pe jos până la drumul principal.

Se puseră în mişcare la patru după-amiază. Soarele continua să dogorească, iar căldura le dădea sentimentul că drumul cu maşina semăna cu intrarea pe uşa unui cuptor în funcţiune. Cam pe la ora şase apărură primele semne ale asfinţitului, moment în care temperatura începu să scadă brusc. La şapte era întuneric beznă şi un

frig de-ţi îngheţau oasele. Sudoarea se uscă pe pielea soldaţilor din trupele SAS, care se gândiră cu recunoştinţă la puloverele groase de care îşi bătuse joc pilotul de pe Gazelle.

În vehiculul din faţă navigatorul stătea pe locul din dreapta şoferului şi verifica la intervale regulate poziţia în care se aflau şi direcţia de deplasare. Înainte de a părăsi baza militară, petrecuse ore întregi alături de căpitan, cercetând atent o serie de fotografii cu un grad ridicat de rezoluţie, puse la dispoziţie cu amabilitate de misiunea aparatelor americane U-2, cantonate la baza de la Taif şi având rezultate sensibil mai bune decât o simplă hartă.

Se deplasau cu farurile stinse, însă navigatorul avea asupra lui o lanternă mică de care se folosea pentru a reveni la traseul stabilit ori de câte ori trebuia să se abată spre vest sau est cu câţiva kilometri, din cauza vreunui defileu sau a vreunei strâmtori de care nu se ştia.

Din oră în oră se opreau pentru a-şi confirma poziţia, comunicând cu sateliţii Magellan. Pe de altă parte, deplasarea se efectua lent, deoarece la fiecare cotitură trebuia să scruteze ce se afla în faţa lor, ca să nu aibă nici o surpriză neplăcută pe drum sau de cealaltă parte a lui.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor dădură peste un defileu cu pereţi abrupţi, îşi opriră maşinile înăuntrul lui şi se acoperiră cu plasele de camuflaj. Unul dintre bărbaţi se duse până la cea mai apropiată ridicătură, ca să arunce o privire oarecum de sus şi să vadă dacă se instalaseră bine. Indică vreo câteva mici modificări, până când constată cu satisfacţie că nici un avion de recunoaştere nu i-ar putea identifica fără să se zdrobească de pereţii defileului.

În timpul zilei mâncau, beau şi dormeau, având grijă să ţină în permanenţa câte doi oameni de pază, pentru eventualitatea unei întâlniri neprevăzute cu vreun păstor nomad sau un alt călător singuratic. De câteva ori auziră zgomotul unor avioane irakiene undeva deasupra capetelor lor, la mare distanţă, iar o dată behăitul unor capre pe un deal din apropiere. Animalele, care se părea că nu aveau pe nimeni să le călăuzească, se îndreptară în direcţie opusă celei în care se aflau soldaţii. Aceştia se puseră în mişcare după lăsarea întunericului.

În zonă exista un mic orăşel irakian pe nume Ar-Rutba, care era împărţit în două de autostradă şi, cu puţin înainte de patru dimineaţa, soldaţii din SAS îi văzură luminile lucind discret în depărtare. Magellan le confirmă din nou că erau pe drumul cel bun, că se aflau la sud de localitatea respectivă şi că mai aveau cam şapte kilometri şi jumătate până la principala cale de acces.

Patru dintre membrii grupului cercetară zona până când găsiră o groapă cu un fund moale şi nisipos. O adânciră în linişte cu uneltele atârnate de părţile laterale ale celor două Land-Rover-uri. Îngropară

motocicleta cu cauciucuri speciale şi canistrele cu combustibil de rezervă care să le ajungă până la graniţă, dacă se ivea nevoia. Toate fură învelite în saci rezistenţi de plastic, ca să fie protejate împotriva nisipului şi a apei, întrucât sezonul ploilor era departe de a se fi încheiat.

Ca nu cumva ascunzătoarea să fie luată de ape cu totul, soldaţii înălţară un adăpost din pietre, evitând în acest fel şi eroziunea provocată de acţiunea apei.

În timp ce ei lucrau, Mike Martin se dezbrăcă la piele şi scoase din geanta de umăr veşmântul lung, baticul şi sandalele lui Mahmoud Al-Khouri, grădinarul şi omul la toate care venise să lucreze în capitala irakiană. După ce-şi verifică bocceluţa de pânză în care avea pâine, ulei, brânză şi măsline pentru micul dejun, precum şi un portofel cu actele de identitate, câteva poze vechi cu părinţii lui Mahmoud, o cutiuţă de tinichea cu nişte bani şi un stilou, ajunse la concluzia că era gata de drum. Land-Rover-urile aveau nevoie de încă o oră de mers întins înainte de a se pune la adăpost pe timpul zilei.

— Drum bun, spuse căpitanul.

— Vânătoare plăcută, şefule, adăugă navigatorul.

— Măcar ştii că o să mănânci un ou proaspăt la micul dejun, rosti un al treilea şi se auziră câteva râsete înfundate.

Luptătorii din trupele SAS nu-şi urau absolut niciodată „succes”, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Mike Martin le făcu un semn cu mâna şi porni la drum, străbătând deşertul în direcţia autostrăzii. După alte câteva minute plecară şi Land-Rover-urile, iar liniştea se aşternu din nou peste deşert.

Şeful agenturii Mossadului din Viena avea în subordine un *sayan* familiarizat cu domeniul bancar şi care, mai mult decât atât, făcea parte din consiliul de administraţie al uneia dintre cele mai importante bănci din ţară. El era cel căruia i se ceruse să prezinte în scris un raport cât mai complet despre Banca Winkler. *Sayan*-ului i se comunicase doar că anumite întreprinderi din Israel stabiliseră relaţii de afaceri cu Winkler şi doreau să se asigure că totul era în regulă din punctul de vedere al solidităţii, al antecedentelor şi al practicilor instituţiei respective. Cu atât mai mult cu cât existau o mulţime de fraude în zilele acelea.

Sayan-ul acceptă motivul investigaţiei şi-şi dădu toată silinţa să fie de ajutor, ceea ce nu era deloc puţin lucru, dat fiind că prima lui descoperire fu aceea că Banca Winkler manifesta o discreţie aproape patologică.

Instituţia fusese înfiinţată cu aproape o sută de ani în urmă de tatăl actualului unic proprietar şi preşedinte. În anul de graţie 1990, Banca Winkler se identifica în proporţie de peste nouăzeci la sută cu

el, iar *Der Alte.* Bătrânul, ajunsese un nume de referinţă în cercurile financiare vieneze. În ciuda vârstei înaintate, domnul Winkler nu era deloc dispus să cedeze preşedinţia şi cu atât mai puţin covârşitorul pachet majoritar de acţiuni. Ţinând cont de faptul că era văduv şi nu avea copii, nu exista nici un succesor pe linie naturală, ceea ce însemna că momentul preluării controlului de către altcineva nu se putea face decât după citirea testamentului.

Cu toate acestea, problemele curente ale băncii cădeau în sarcina celor trei vicepreşedinţi; aceştia se întâlneau cu bătrânul Winkler cam o dată pe lună la reşedinţa particulară a acestuia şi principala sa preocupare părea a fi respectarea standardelor stricte pe care le impusese de la bun început în administrarea băncii.

Deciziile executive erau luate de către vicepreşedinţii Kessler, Gemutlich şi Blei. Fireşte că Winkler nu era o bancă de cliring, nu avea conturi curente şi nu emitea carnete de cecuri. Principala sa activitate era protejarea sumelor depuse de clienţi şi investirea lor în afaceri solide şi sigure, îndeosebi pe piaţa europeană.

Nu avea nici o importanţă dacă dobânzile rezultate din aceste investiţii nu intrau în clasamentul primelor zece în materie. Clienţii Băncii Winkler nu umblau după câştiguri rapide sau dobânzi fabuloase.

Lucrurile care-i interesau pe ei erau siguranţa şi anonimatul deplin, iar Winkler avea grijă ca aceste două priorităţi să fie respectate cu sfinţenie.

Standardele impuse de bătrânul Winkler includeau discreţia absolută faţă de identitatea depunătorilor şi a deţinătorilor de conturi numerice, combinată cu evitarea totală a ceea ce vârstnicul preşedinte numea „toate şmecheriile astea noi şi fără noimă”.

Tocmai acest dispreţ pentru ultimele cuceriri ale tehnicii dusese la interzicerea computerelor pentru stocarea informaţiilor sau pentru controlul conturilor, la care se adăuga embargoul impus faxurilor şi, acolo unde era posibil, chiar telefoanelor. Banca Winkler accepta instrucţiuni prin telefon, dar nu divulga nici în ruptul capului informaţiile în acest mod. În măsura posibilului, instituţia prefera să recurgă la demodata hârtie de scris specială, scumpă şi cu antet, sau la întrevederi personale în incinta băncii.

Pe teritoriul Vienei exista un mesager angajat al băncii, care se ocupa de livrarea scrisorilor şi a extraselor de cont, în plicuri sigilate cu ceară, iar serviciile poştale erau folosite doar când era vorba de documente trimise în ţară sau peste hotare.

Cât despre conturile numerice ale clienţilor străini – *sayan*-ului i se ceruse să insiste pe acestea – nimeni nu ştia exact cât de multe erau, însă zvonurile făceau trimiteri la depuneri de sute de milioane de dolari. Era limpede că, dacă aşa stăteau lucrurile şi în condiţiile în

care un procent dintre clienţii secretoşi mai mureau din când în când, fără a spune nimănui cum să aibă acces la contul personal, Banca Winkler o ducea foarte bine şi n-avea motive să se plângă.

După ce citi raportul, Gidi Barzilai scoase câteva înjurături birjăreşti. Chiar dacă bătrânul Winkler nu avea habar de ultimele îmbunătăţiri în materie de interceptare a telefoanelor şi de accesare a computerelor, avea un instinct cum nu se poate mai treaz.

În perioada în care Irakul îşi pusese la punct tehnologia de fabricare a armamentului chimic şi bacteriologic, tot ceea ce fusese achiziţionat din Germania beneficiase de filiera unui grup de trei bănci elveţiene. Mossadul ştia că CIA accesase computerele tuturor celor trei bănci – pornind, de fapt, de la căutarea unor bani spălaţi prin traficul de droguri – şi tocmai aceste informaţii dăduseră posibilitatea Washingtonului să trimită guvernului Germaniei un şir nesfârşit de proteste în legătură cu exporturile efectuate. Nu era deloc vina CIA că, surprinzător, cancelarul Kohl privise de sus toate aceste proteste; din punctul de vedere al Agenţiei, informaţiile fuseseră sută la sută corecte.

Dacă Gidi Barzilai îşi făcea cumva socoteala că avea să acceseze computerul central al Băncii Winkler, greşea cu totul, întrucât nu exista aşa ceva. Aşa stând lucrurile, rămâneau plantarea de microfoane în camere, interceptarea corespondenţei şi ascultarea convorbirilor telefonice. Însă chiar şi în acest context şansele de rezolvare a problemei care-l apăsa erau foarte mici. Multe conturi bancare au nevoie de un *losungswort,* adică de un cuvânt de cod sau parolă, pentru a face posibile transferurile sau scoaterea diverselor sume de bani. De obicei, deţinătorii de conturi se pot folosi de acest cuvânt ca să se identifice prin intermediul unui telefon sau al unui fax, ca să nu mai vorbim de scrisori. Din cele ce se puteau constata despre Banca Winkler, probabil că sistemul de identificare pentru un cont numeric de mare valoare şi aflat în proprietatea unui client străin, aşa cum era Jericho, avea să se dovedească mult mai complicat; probabil că avea să fie vorba fie de o apariţie în carne şi oase, urmată de o procedură amănunţită de identificare, fie de un mandat în scris, redactat într-o anume formă şi cuprinzând cuvinte cu cifru şi simboluri, plasate într-o ordine asupra căreia se convenise anterior.

Iarăşi era limpede că Banca Winkler era dispusă să accepte depunerea unei sume la orice oră şi din orice loc. Mossadul era la curent cu acest lucru, fiindcă depusese bani pentru Jericho prin simpla lor transferare într-un cont numeric aparţinător instituţiei. Însă era cu totul altceva să încerci să convingi Banca Winkler să transfere bani în altă parte.

Probabil că, în intimitatea cămăruţei în care îşi petrecea cea mai mare parte a vieţii, ascultând muzică religioasă, bătrânul Winkler

ghicise că, la un moment dat, tehnologia de interceptare ilegală a informaţiilor avea să controleze tehnicile normale ale transferului de informaţii. Ei bine, să-l ia naiba şi să fie afurisit.

Singura certitudine care se desprindea din raportul *sayan*-ului era că toate aceste conturi numerice de mare valoare aveau să cadă în sarcina directă a unuia dintre cei trei vicepreşedinţi şi nu a altcuiva. Bătrânul ştiuse să-şi aleagă subalternii; toţi aveau reputaţia unor persoane total lipsite de umor, severe şi bine plătite. Altfel spus, inabordabile. *Sayan*-ul conchisese că Israelul nu trebuia să-şi facă nici un fel de probleme în legătură cu Banca Winkler. Bineînţeles că nu ştia despre ce era vorba, de fapt. Iar adevărul era că, în acea primă săptămână din noiembrie, Gidi Barzilai începuse deja să se sature până-n gât de Banca Winkler.

Autobuzul îşi făcu apariţia la o oră după ivirea zorilor şi încetini pentru singurul pasager care stătea pe un pietroi la marginea drumului, la nici cinci kilometri de Ar-Rutba. Bărbatul se ridică şi făcu un semn cu mâna. Intră în autobuz, îi înmână şoferului două bancnote şifonate de un dinar, îşi găsi un loc undeva în spate, îşi puse coşul cu găini în poală şi adormi.

În centrul oraşului, unde autobuzul opri, scârţâind din toate încheieturile, ca să le permită să coboare celor care ajunseseră la lucru, lăsându-i pe ceilalţi să-şi continue drumul, exista o patrulă de poliţie care tocmai efectua un control de rutină. Poliţiştii controlară actele tuturor celor care se urcau în autobuz, dar se mulţumiră doar să arunce o privire pe geamurile prăfuite şi să treacă în revistă, superficial, pasagerii rămaşi la bord, ignorându-l cu desăvârşire pe ţăranul care stătea în spate şi-şi ducea găinile la târg. Misiunea lor era să descopere personaje dubioase, cu intenţii subversive.

După o altă oră de mers, autobuzul coti spre est, hurducându-se la fiecare groapă şi dând, din când în când, prioritate convoaielor militare care treceau fără să micşoreze viteza, ducând în ele pe recruţii posomorâţi şi neraşi care se uitau la norul de praf pe care îl lăsau în urmă.

Cu ochii închişi, Mike Martin ascultă vorbăria din jur, rememorând cuvintele mai neobişnuite sau anumite modulări ale vocii de care aproape că uitase. Araba vorbită în această parte a Irakului era extrem de diferită de cea folosită în Kuweit. Dacă îşi propunea să treacă drept un ţărănoi necioplit şi inofensiv la Bagdad, ceea ce auzea la ora aceea avea să-i fie de mare ajutor. Puţine sunt lucrurile care-l dezarmează mai repede pe un poliţist de la oraş decât accentul imposibil al ţăranilor.

Găinile din coşul pe care-l ţinea în poală avuseseră parte de un drum lung şi greu, deşi avusese grijă să le dea grăunţe din buzunar şi

să împartă cu ele puţina apă care-i rămăsese după ce lăsase grosul proviziilor în Land-Rover-ul ce se cocea la ora aceea undeva în deşert, sub o plasă de camuflaj. La fiecare hurducătură orătăniile cotcodăceau în semn de protest sau se ghemuiau şi slobozeau câte un găinaţ chiar în panerul unde erau obligate să stea.

Ar fi fost nevoie de un ochi extrem de ager ca să observe că de fapt coşul, cu dimensiunea de cincizeci de centimetri pe cincizeci, avea un fund dublu şi un spaţiu liber înalt cam de opt centimetri şi ascuns de mâncarea şi gunoaiele lăsate acolo din belşug şi care nu aveau mai mult de doi centimetri grosime. În acea ascunzătoare se aflau o serie de articole pe care poliţiştii din Ar-Rutba le-ar fi considerat ciudate, dar interesante.

Unul dintre ele era o antena de satelit pliabilă şi a cărei formă aducea aminte de o umbrelă de damă. Un altul era un emiţător, dar de data asta mult mai puternic decât cel folosit de Martin în Kuweit. Bagdadul nu avea să-i ofere prilejul de a transmite ca şi până atunci, hoinărind prin deşert; pe de altă parte, transmisiunile îndelungate ieşeau din discuţie, fapt care explica, împreună cu bateria din argint şi cadmiu reîncărcabilă, prezenţa ultimului articol dosit pe fundul coşului de răchita. Era vorba de un casetofon care nu semăna foarte mult cu cele aflate în comerţ.

Noile tehnologii de fabricare au tendinţa de a pune pe piaţă articole mari, incomode ca suprafaţă şi greu de utilizat. Pe măsură ce ele se dezvoltă, se întâmplă două lucruri. „Interioarele” devin din ce în ce mai complicate, deşi se micşorează de la o lună la alta, iar operaţiunile ajung să fie din ce în ce mai simple.

Din punctul de vedere al standardelor moderne, radiourile introduse în Franţa de către agenţi pentru englezii din trupele speciale în timpul celui de al doilea război mondial erau un veritabil coşmar. Acestea ocupau aproape în întregime o valiză, aveau nevoie de o antenă legată eventual de o ţeavă sau burlan, dispuneau de difuzoare prea mari şi puteau transmite mesaje doar prin Morse. Asta însemna că transmisionistul bătea până făcea scurtă la mână, în timp ce germanii aveau ocazia să detecteze sursa, fără să se grăbească şi să-l prindă pe făptaş.

Casetofonul lui Martin era uşor de folosit, dar fusese prevăzut cu o serie de lucrări utile. Bunăoară, un mesaj de zece minute putea fi citit răspicat şi rar la microfon. Înainte de înregistrarea lui la sursă, mesajul era codat cu ajutorul unui cip de siliciu, iar asta însemna că irakienii nu aveau cum să-l decodeze, în eventualitatea – puţin probabilă – că l-ar fi interceptat.

Printr-o singură apăsare pe buton, banda era derulată înapoi cât ai clipi din ochi. Un alt buton făcea posibilă reînregistrarea mesajului la o viteză de două sute de ori mai mare, reducându-l astfel

la un fel de bâzâit de trei secunde imposibil de depistat.

Ei bine, tocmai acest bâzâit era difuzat de transmiţător în clipa în care era legat de antena de satelit, de baterie şi de casetofon. Ajuns la Riad, mesajul era readus la viteza normală, decodat şi citit aşa cum trebuia să sune de fapt.

Martin se dădu jos din autobuz la staţia din Ramadi şi luă un altul care trecu pe lângă lacul Habbaniyah şi fosta bază aeriană a RAF, transformată recent într-o modernă unitate militară irakiană. Autobuzul opri din nou înainte de intrarea în Bagdad, când se proceda la verificarea tuturor actelor de identitate.

Martin se aşeză cuminte şi umil la rând, ţinând coşul cu găini, în timp ce pasagerii se apropiau încet de masa la care era aşezat sergentul de poliţie. Când îi veni rândul, aşeză coşul de răchită jos şi dădu la iveală buletinul. Sergentul îi aruncă o privire. Îi era foarte cald şi foarte sete. Avusese parte de o zi lungă. Arătă cu degetul locul natal al posesorului actului de identitate.

— Asta unde-i?

— E un sătuc dincolo de Baji, la nord. Cunoscut mai ales pentru pepeni, bei.

Sergentul abia îşi stăpâni o strâmbătură. „Bey” era un apelativ respectuos de pe vremea Imperiului Otoman, folosit foarte rar şi doar de către cei care veneau efectiv din creierul munţilor. Sergentul făcu un gest neglijent cu mâna, spunându-i ţăranoiului că putea să plece. Martin ridică panerul cu găini şi se întoarse la autobuz.

Cu puţin înainte de ora şapte, vehiculul făcu o nouă oprire, iar maiorul Mike Martin se dădu jos la staţia din Kadhimiya, din interiorul capitalei irakiene Bagdad.

Capitolul 11

Drumul pe care îl avea de parcurs Martin în primele ore ale serii, din staţia de autobuz aflată în zona de nord a oraşului până la reşedinţa primului secretar al Ambasadei Sovietice, aflată în cartierul Mansour, era destul de lung, dar cu atât mai binevenit.

În primul rând, se înghesuise în două autobuze timp de douăsprezece ore şi parcursese cei trei sute cincizeci de kilometri de la Ar-Rutba la Bagdad în condiţii mai mult decât modeste. În al doilea, plimbarea îi dădea ocazia să inhaleze încă o dată aerul acelui oraş pe care nu-l mai văzuse din ziua în care plecase la Londra la bordul unei aeronave; pe atunci era un elev neliniştit, de treisprezece ani, iar plecarea avusese loc cu douăzeci şi patru de ani în urmă.

Se schimbaseră multe. Oraşul pe care şi-l amintea Martin era un oraş arab prin excelenţă, relativ restrâns, grupat în jurul cartierelor Shaikh Omar şi Saadun, pe malul nord-vestic al Tigrului, în Risafa şi în jurul cartierului Aalam, în Karch, de cealaltă parte a fluviului. Aproape toată viaţa oraşului fusese concentrată în acest perimetru; aici se aflau străzile înguste, aleile, pieţele şi moscheele cu minaretele lor care dominau toate clădirile din jur, profilându-se cu semeţie pe cer şi amintindu-le oamenilor că trebuiau să i se supună lui Alah.

Două decenii în care se acumulaseră veniturile rezultate din exportul de petrol aduseseră autostrăzi lungi, cu patru benzi, care străbăteau suprafeţele altădată uniforme, sistematizări rutiere preţioase, şosele suprapuse şi intersecţii care de sus dădeau impresia unor uriaşe frunze de caprifoi. Maşinile proprietate personală proliferaseră, iar zgârie-norii începuseră să ia cu asalt tăriile, ca o provocare la adresa divinităţii.

Când ajunse în Mansour, după ce merse mult timp pe strada Rabia, Martin aproape că nu mai recunoscu zona. Îşi aminti de terenurile virane din jurul Clubului Mansour, unde obişnuia tatăl lui să-şi ducă familia în după-amiezile din week-end. Ce-i drept, Mansour rămăsese în mod limpede o zonă elegantă, numai că spaţiile libere de odinioară fuseseră înlocuite de străzi şi locuinţe pentru cei care-şi puteau permite să trăiască pe picior mare.

Trecu la câteva sute de metri de vechea Şcoală Pregătitoare a domnului Hartley unde învăţase şi se jucase în recreaţii cu prietenii lui, Hassan Rahmani şi Abdelkarim Badri, dar, din cauza întunericului, pur şi simplu nu recunoscu strada.

Martin ştia foarte bine cu ce se ocupa Hassan la ora aceea, însă despre cei doi fii ai doctorului Badri nu mai aflase nimic de un sfert de secol. Oare cel mic, Osman, care avusese încă din copilărie o pasiune puternică pentru matematică, reuşise până la urmă să se facă inginer?

se întrebă el. Dar Abdelkarim ce făcuse? Devenise cumva puştiul, căruia îi plăcea atât de mult să recite din poezia engleză, poet sau romancier?

Dacă Martin ar fi mers aşa cum o fac cei din SAS, călcând alternativ când pe vârfuri, când pe călcâie şi mişcându-şi umerii ca să sporească viteza de deplasare, ar fi parcurs distanţa de două ori mai repede. E adevărat însă că, dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi riscat să i se amintească, aşa cum li se întâmplase celor doi ingineri din Kuweit, că „degeaba te îmbraci ca un arab dacă mergi tot ca un englez".

Dar pantofii lui erau încălţări din pânză, cu talpă de sfoară, nicidecum bocanci de armată; îşi pusese intenţionat ceva identic portului multor irakieni săraci, iar acum îşi vedea de drum, mergând cu umerii căzuţi şi cu capul plecat.

La Riad i se arătase o hartă reactualizată a Bagdadului şi îi fuseseră prezentate o serie de fotografii luate de la mare altitudine, dar care puteau fi mărite până când privitorul era în stare să se uite în grădinile împrejmuite de ziduri şi să identifice piscinele şi automobilele celor bogaţi.

Memorase toate aceste lucruri. Coti la stânga pe strada Jordan şi, după ce trecu de piaţa Yarmuk, intră pe bulevardul mărginit de copaci unde se afla reşedinţa diplomatului sovietic.

În anii şaizeci, sub conducerea lui Kassem şi a generalilor care îi succedaseră, URSS ocupase o poziţie favorizată şi prestigioasă la Bagdad, prefăcându-se că îmbrăţişează cauza naţionalismului arab pentru simplul fapt că era antioccidental şi încercând totodată să convertească lumea arabă la comunism. În acea perioadă, misiunea sovietică achiziţionase câteva reşedinţe spaţioase care nu se aflau pe teritoriul ambasadei, dat fiind că aceasta nu mai reuşea să-i adăpostească pe toţi cei care lucrau în cadrul ei. Marea concesie făcută de autorităţile irakiene fusese că aceste domenii primiseră statutul de teritoriu sovietic. Era un privilegiu pe care nici chiar Saddam Hussein nu reuşise să-l desfiinţeze, cu atât mai mult cu cât la mijlocul anilor optzeci principalul furnizor de arme pentru Irak fusese Moscova. În plus, un număr de şase mii de consilieri militari sovietici se ocupaseră de instruirea aviaţiei şi a regimentelor de tancuri irakiene şi le puseseră la dispoziţie echipamente de la ei din ţară.

Martin găsi vila şi o identifică după plăcuţa de bronz pe care era scris că reşedinţa aparţinea Ambasadei URSS. Trase o dată de lănţugul de lângă poartă şi aşteptă.

După câteva minute poarta se deschise şi în cadrul ei se ivi un rus mătăhălos şi tuns perie, îmbrăcat cu un veston alb ca de steward.

— Da? spuse el.

Martin îi vorbi în arabă, recurgând la tânguirile umile ale unui amărât care i se adresează cuiva de rang înalt. Rusul se încruntă şi îl

privi ameninţător. Martin căută câteva secunde sub veşmântul lung şi scoase buletinul de identitate. Gestul i se păru logic stewardului; şi la el în ţară se purtau aceste echivalente ale paşaportului intern. Luă actul, spuse „aşteaptă” în arabă şi închise poarta.

Se întoarse după cinci minute şi-i făcu semn irakianului în veşmântul acela murdar să-l urmeze pe uşa întredeschisă în curtea din faţa casei, după care îl conduse la treptele care duceau la intrarea principală în vilă. În clipa în care ajunseră lângă ele un bărbat îşi făcu apariţia în capul scărilor.

— E bine, de aici îl preiau eu, îi spuse el în rusă servitorului care îl fixă pentru ultima dată pe arab cu o căutătură furioasă şi apoi se întoarse în casă.

Iuri Kulikov, primul secretar al Ambasadei Sovietice, era un diplomat de meserie căruia ordinul primit de la Moscova i se păruse scandalos, dar inevitabil. Era evident că fusese sculat de la cină, întrucât în mâna stângă ţinea un şervet de pânză cu care îşi şterse buzele în timp ce cobora scările.

— Ai venit, deci, rosti el în rusă. Uite ce-i, dacă suntem obligaţi să trecem prin şarada asta, mă rog, fie. Dar, personal, nu sunt dispus să am nimic de-a face cu ea. Înţeles?

Martin, care nu vorbea rusa, ridică neputincios din umeri şi se adresă în arabă:

— Vă rog, bey?

Kulikov luă trecerea într-o altă limbă drept un semn de impertinenţă. Martin îşi dădu seama, gustând din plin ironia, că diplomatul sovietic credea efectiv că acest nou membru al personalului era un compatriot trimis pe capul lui de nenorociţii ăia din Lubianka şi de la Moscova.

— Mă rog, dacă arabă vrei, arabă o să ai, spuse el enervat.

Făcuse la rândul lui cursuri intensive de limbă arabă, pe care o vorbea cu un puternic accent rusesc, dar al naibii să fie dacă era dispus să se lase pus în inferioritate de acest agent al KGB-ului. Prin urmare, continuă tot în arabă:

— Asta e legitimaţia, iar aici ai scrisoarea pe care mi s-a dat dispoziţie s-o pregătesc pentru tine. O să locuieşti în coliba din fundul grădinii, o să ai grijă să nu crească buruieni, să fie totul curat şi o să te duci la cumpărături în funcţie de ce ţi se cere de la bucătărie. Dincolo de astea, nu vreau să ştiu nimic. Dacă eşti prins, singurul lucru pe care o să-l spun e că te-am primit cu bună credinţă. Iar acum pune-te pe treabă şi fă naibii ceva cu găinile alea. N-am chef să-mi strice frumuseţe de grădină.

Slabe speranţe, îşi spuse diplomatul supărat, în timp ce se întorcea să-şi continue cina întreruptă. Dacă mototolul ăsta e prins că face vreo prostie, AMAM-ul o să-şi dea seama că-i rus, iar ideea că a

nimerit întâmplător printre angajaţii primului secretar o să fie la fel de uşor de digerat ca un concurs de patinaj pe apele Tigrului. În sinea lui, Iuri Kulikov era extrem de furios pe Moscova.

Mike Martin îşi găsi locuinţa situată în faţa peretelui din fund al grădinii; era un fel de bungalou cu o singură cameră în care se găseau un pat de campanie, o masă, două scaune, un şir de cârlige pe un perete şi o chiuvetă într-unul din colţuri.

Continuându-şi cercetările, descoperi un closet improvizat în grădină, în apropierea unui robinet cu apă rece. Era clar că toaleta avea să fie redusă la minimum şi probabil că mâncarea avea să-i fie servită la uşa bucătăriei, adică în spatele vilei.

Scoase un oftat. Diferenţa dintre locul unde se afla acum şi reşedinţa din Riad era ca de la cer la pământ.

Mai găsi câteva luminări şi o cutie cu chibrituri. La lumina lor slabă atârnă câteva pături în ferestre şi începu să meşterească la plăcile de gresie de pe jos cu un briceag.

După o oră de muncă serioasă reuşi să scoată patru plăci şi după o altă oră de săpat cu hârleţul, găsit în şopronul din apropiere, făcu o scobitură suficient de mare ca să poată ascunde radio-emiţătorul, bateriile, casetofonul şi antena satelit. Apoi puse la loc plăcile de gresie, lipindu-le între ele cu un amestec de pământ şi salivă, până când nu mai rămase nici un semn care să-l dea de gol.

Înainte de miezul nopţii îşi puse din nou cuţitul la treabă, ca să desprindă fundul fals al coşului de găini, lăsând murdăria să cadă pe fundul adevărat, acoperind astfel orice urmă legată de acea cavitate de opt centimetri înălţime. În timp ce-şi vedea de treabă, găinile zgâriară podeaua în toate felurile, sperând să găsească ceva grăunţe, dar trebuind până la urmă să se mulţumească doar cu vreo câţiva gândaci.

Martin îşi termină măslinele şi brânza, după care împărţi resturile de pâine cu cele două orătănii, aşa cum făcu şi cu apa luată de la robinetul de afară.

Găinile se întoarseră în coş şi nu protestară în nici un fel când văzură că adăpostul lor era ceva mai adânc ca de obicei. Fusese o zi foarte lungă şi adormiră imediat.

Ca un ultim gest, Martin urină peste toţi trandafirii lui Kulikov în întuneric înainte de a stinge lumânările, de a se înveli cu o pătură şi de a urma exemplul găinilor.

Se trezi singur la patru dimineaţa, fără nici un fel de ceas deşteptător. După ce scoase aparatele de transmisie din săculeţele de plastic, înregistră un scurt mesaj pentru Riad, îl aduse la o viteză de două sute de ori mai mare, legă casetofonul de transmiţător şi montă antena satelit care ocupa cea mai mare parte a centrului colibei şi al cărei vârf ieşea puţin pe uşa deschisă.

La ora patru şi trei sferturi transmise bâzâitul fulger pe canalul

stabilit pentru ziua aceea, după care demontă toată instalaţia şi ascunse piesele componente la locul ştiut.

Cerul era încă negru ca smoala deasupra Riadului când o antenă de acelaşi tip, amplasată pe acoperişul uneia dintre reşedinţele ocupate de SIS, interceptă semnalul de o secundă şi îl transmise sălii de comunicaţii. Intervalul de emisie fusese stabilit între patru şi jumătate şi cinci dimineaţa, aşa că specialiştii erau pe recepţie.

Bâzâitul emis de la Bagdad fu înregistrat pe rolele care se învârteau în permanenţă, iar un semnal de avertisment clipi pentru a-i pune în alertă pe tehnicieni. Aceştia încetiniră mesajul de două sute de ori şi-l reduseseră la viteza la care putea fi ascultat aşa cum era normal. Unul dintre tehnicieni îl notă, stenografiind, îl bătu la maşină şi ieşi din încăpere.

Julian Gray şeful agenturii SIS din Riad, fu trezit din somn la cinci şi un sfert.

— Un mesaj de la Ursul Negru, domnule. A ajuns.

Gray citi mesajul cu o emoţie crescândă şi se duse să-l trezească pe Simon Paxman. Şeful secţiei pentru Irak se afla de câtva timp la Riad, în timp ce îndatoririle lui la Londra erau preluate de subalterni. Paxman se trezi brusc când auzi despre ce era vorba şi citi atent ce era scris pe foaia de hârtie.

— Drace, până aici totul e-n regulă.

— Problemele s-ar putea să înceapă când o să vrea să-l reactiveze pe Jericho, spuse Gray.

Era, într-adevăr, un gând de natură să-i readucă pe amândoi cu picioarele pe pământ. Trecuseră deja trei luni de când fosta sursă de informaţii a Mossadului din Bagdad ieşise din circuit.

Între timp s-ar fi putut întâmpla mai multe lucruri; era posibil ca Jericho să fi fost compromis, să fi fost prins sau, pur şi simplu, să se fi răzgândit şi să fi ieşit din joc definitiv. Ar fi putut, de asemenea, să primească o misiune în altă parte; n-ar fi fost deloc de mirare să fi ajuns general şi să comande, la ora asta, o parte din trupele din Kuweit. Orice era posibil. Paxman se ridică în picioare.

— Ar fi bine să vorbim cu Londra. Crezi că e rost de vreo cafea?

— Îi spun lui Mohammed să pună apa la fiert, spuse Gray.

La cinci şi jumătate, când în vilă începură să se dea unele semne de viaţă, Mike Martin stropea deja florile. Bucătăreasa, o rusoaică voinică şi cu un piept impunător, îl văzu de la fereastră şi, când apa era fiartă, îl chemă la geamul de la bucătărie.

— *Kak vas zovut?* întrebă ea, după care se gândi puţin şi folosi echivalentul arab: Numele?

— Mahmoud, răspunse Martin.

— Ei bine, Mahmoud, ia şi tu o cafea.

Mahmoud dădu din cap de câteva ori, acceptând cafeaua încântat, murmurând „shukran” şi luând cana fierbinte cu amândouă mâinile. Nu glumea; era cafea autentică, delicioasă şi totodată prima băutură caldă de când băuse ceaşca aceea de ceai înainte de a trece graniţa din Arabia Saudită.

Micul dejun fu servit la şapte şi constă într-o farfurie cu linte şi pâine arăbească; Martin le mâncă imediat. Se părea că servitorul care-i deschisese cu o seară înainte şi cu soţia lui, bucătăreasa, aveau grijă de primul secretar Kulikov şi că acesta nu era căsătorit. La ora opt Martin se întâlni cu şoferul, un irakian care o rupea anevoie pe ruseşte şi care era util pentru interpretarea mesajelor simple.

Martin se hotărî să nu se apropie prea mult de şofer, dat fiind că acesta ar fi putut fi infiltrat de poliţia secretă AMAM sau chiar de oamenii din contraspionajul lui Rahmani. Aici nu întâmpină nici un fel de probleme; indiferent dacă era sau nu agent, şoferul era un snob şi-l trata pe grădinar cu un dispreţ nedisimulat. Cu toate acestea, el acceptă să-i explice bucătăresei că Martin trebuia să plece pentru puţin timp, fiindcă stăpânul îi poruncise să scape de găini.

Ajuns înapoi pe străzi, Martin se îndreptă spre staţia de autobuz şi dădu drumul orătăniilor pe un tăpşan pe care îl găsi fără probleme.

Ca în foarte multe oraşe arabe şi la Bagdad staţiile de autobuz nu sunt doar locuri unde pasagerii se urcă la bordul unor vehicule care-i transportă în altă parte, ci aglomerări însufleţite, unde o sumedenie de oameni au diverse lucruri de cumpărat sau de vândut. În apropierea zidului sudic al oraşului se afla o piaţă de vechituri unde, după tocmeala tradiţională, Martin cumpără o bicicletă veche şi ca vai de capul ei, care scârţâia înfiorător când te suiai pe ea şi care avea mare nevoie să fie unsă.

Ştia foarte bine că nu-şi putea permite să meargă cu maşina şi că până şi o motocicletă ar fi fost prea mult pentru un simplu grădinar. Îşi aminti de omul la toate pe care-l folosise tatăl lui şi care pedala de la o piaţă la alta, cumpărând tot ce trebuia pentru gospodărie. Din câte-şi dădea seama, bicicleta era un mijloc obişnuit de deplasare şi folosirea ei n-ar fi sărit în ochi nimănui.

Meşteri puţin cu briceagul la partea de sus a coşului unde stătuseră găinile şi-l transformă într-un coş pătrat, după care legă produsul astfel obţinut de partea din spate a bicicletei, fixându-l cu două bentiţe de cauciuc, cumpărate de la un garaj situat pe o străduţă lăturalnică.

Se întoarse pe bicicletă în centrul oraşului şi cumpără patru crete de culori diferite de la un magazin de pe strada Shurja, chiar vizavi de Biserica St. Joseph unde veneau la slujbă creştinii caldeeni.

Îşi aminti zona din copilărie; se numea Agid al Nasara sau Cartierul Creştinilor, iar strada Shurja şi strada Băncii erau încă pline

de maşini parcate ilegal şi de străini care intrau în toate prăvăliile unde se vindeau mirodenii.

Pe când era copil existau doar trei poduri peste Tigru: Podul Feroviar în nord, Podul Nou în zona centrală şi Podul Regelui Faisal în sud. Acum numărul lor ajunsese la nouă. La patru zile după declanşarea raidurilor aeriene nu avea să mai rămână nici unul, fiindcă toate aveau să constituie obiective de distrus, aşa cum se va fi stabilit în consiliul de război de la Riad. Însă în acea primă săptămână din noiembrie viaţa oraşului se organiza în jurul lor la fel ca şi până atunci, fără nimic deosebit.

Celălalt lucru pe care-l observă Martin fu prezenţa masivă a poliţiei secrete AMAM, numită aşa în ciuda faptului că marea majoritate a lucrătorilor ei nu făcea nici cel mai mic efort să rămână secretă. Poliţiştii stăteau la pândă la colţurile de stradă sau în maşinile parcate în diverse locuri. De două ori asistă la oprirea unor străini cărora li se cerură actele la control şi tot de două ori avu ocazia să revadă scena, dar de data asta cu cetăţeni irakieni. Dacă atitudinea străinilor părea să denote o iritare resemnată, comportamentul localnicilor degaja o teamă cât se poate de evidentă.

La suprafaţă viaţa oraşului se desfăşura ca de obicei, iar oamenii din Bagdad îşi păstraseră dispoziţia jovială pe care Martin şi-o amintea din copilărie; însă antenele lui invizibile îi spuneau că, dincolo de aparenţe, groaza impusă de tiranul aflat în imensul palat de pe malul fluviului, în apropierea Podului Tamuz, săpase urme adânci în sufletele tuturor.

O singură dată în cursul acelei dimineţi avu prilejul să simtă întrucâtva ceea ce trebuia să suporte o mulţime de irakieni zi de zi. Se afla în piaţa de fructe şi legume din Kasra, pe malul opus celui unde se găsea reşedinţa primului secretar sovietic şi se târguia cu un vânzător bătrân pentru nişte fructe proaspete. Dacă ruşii aveau de gând să nu-i dea altceva decât cereale şi pâine, cel puţin putea să-şi îmbunătăţească meniul zilnic cu aşa ceva.

În apropiere, patru oameni din AMAM îl percheziţionară fără menajamente pe un tânăr înainte de a-l lăsa să plece. Bătrânul târgoveţ scoase un mormăit şi scuipă pe jos, fiind cât pe-aci să nimerească una din vinetele pe care le avea de vânzare.

— Într-o bună zi Beni Naji se vor întoarce şi vor alunga gunoaiele astea, bombăni el.

— Uşurel, moşule, astea sunt vorbe grele şi pot să te coste, şopti Martin şi pipăi câteva pere, ca să vadă cât erau de coapte.

Bătrânul îşi ridică ochii spre el.

— De unde eşti, frăţioare?

— De departe. Dintr-un sat din nord, dincolo de Baji.

— Ascultă sfatul unui om bătrân şi întoarce-te acolo. Am văzut

multe la vremea mea. Beni Naji or să coboare din ceruri şi Beni el Kalb o dată cu ei.

Scuipă încă o dată şi, de data asta, pătlăgelele nu mai avură noroc. Martin îşi cumpără perele şi lămâile de care avea nevoie şi se îndepărtă pe bicicletă. La prânz era deja înapoi la reşedinţa primului secretar sovietic. Kulikov plecase de mult la ambasadă şi şoferul la fel; prin urmare, muştruluiala primită de la bucătăreasă avu loc în limba rusă, aşa că Martin ridică din umeri şi îşi văzu de lucru în grădină.

Însă continuă să se gândească la bătrânul din piaţă. Se părea că unii oameni prevedeau deja invadarea propriei lor ţări şi nu i se opuneau. Fraza „or să alunge gunoaiele astea” nu se putea referi decât la poliţia secretă şi, în concluzie, chiar la Saddam Hussein.

Pe străzile din Bagdad englezilor li se spune Beni Naji. Adevărata identitate a lui Naji se pierde în negura timpului, dar se crede despre el că a fost un om înţelept şi sfânt. Tinerii ofiţeri englezi, însărcinaţi cu misiuni în aceste locuri pe vremea Imperiului, se duceau să-l vadă, să i se aşeze la picioare şi să-i asculte vorbele înţelepte. Naji îi trata ca pe fiii lui, deşi erau creştini şi deci păgâni, motiv pentru care oamenii începuseră să le spună „fiii lui Naji”.

Beni el Kalb este denumirea generică acordată americanilor. Kalb în limba arabă înseamnă câine, o creatură care, din păcate, nu se bucură de prea mare consideraţie în cultura arabă.

Gideon Barzilai avea un singur motiv de relativă mulţumire, în urma raportului întocmit de *sayan*-ul expert în probleme financiare referitor la Banca Winkler, cel puţin ştia ce avea de făcut.

Prioritatea numărul unu era să vadă care dintre cei trei vicepreşedinţi, Kessler, Gemutlich şi Blei, era însărcinat cu controlul contului aflat în proprietatea renegatului irakian Jericho.

Cel mai uşor mod de identificare a acestui lucru ar fi fost prin telefon, dar din raport reieşea că nici unul dintre angajaţii băncii nu ar fi fost dispus să recunoască ceva pe o linie deschisă şi interceptabilă.

Aşa stând lucrurile, Barzilai formulă o cerere scrisă, într-un cod foarte greu de accesat, din subsolul Ambasadei Israeliene din Viena, care era, de fapt, sediul agenturii Mossadului şi primi răspunsul de la Tel Aviv în cel mai scurt timp cu putinţă.

Era vorba de o scrisoare redactată pe o hârtie cu antet. Deşi scrisoarea în sine era un fals, hârtia era autentică şi provenea din una dintre băncile cele mai vechi şi mai solide din Anglia, respectiv Banca Coutts, situată în Strand, în inima Londrei.

Semnătura imita perfect iscălitura unuia dintre directorii executivi de la Coutts, care conducea secţia internaţională şi care exista aievea. Nu exista nici un destinatar pe plic sau la începutul scrisorii în sine, care începea simplu cu formula „Stimate domn…”.

Conţinutul epistolei era simplu şi la obiect. Un client important al Băncii Coutts avea să efectueze în curând un transfer substanţial în contul numeric al unuia dintre clienţii Băncii Winkler, respectiv în contul… Clientul de la Coutts îi informase că, din cauza unor motive tehnice inevitabile, transferul avea să fie întârziat cu câteva zile. În cazul în care clientul de la Winkler se va interesa de ce transferul nu se efectuase la timp, Coutts va fi foarte recunoscătoare dacă domnii de la Winkler îl vor informa pe client că transferul era în curs de efectuare şi că nu vor exista şi alte întârzieri. În final, Coutts dorea să existe o confirmare de primire a scrisorii din partea Băncii Winkler.

Barzilai aprecie că, în condiţiile în care băncile priveau întotdeauna cu ochi buni sumele de bani care le intrau în conturi, iar Winkler nu făcea defel excepţie de la regulă, amintita instituţie de pe Ballgasse avea să expedieze o confirmare de primire pe adresa bancherilor Casei Regale Windsor tot sub forma unei scrisori. Calculul lui se dovedi a fi corect.

Plicul de la Tel Aviv se potrivea cu hârtia şi avea pe el timbre englezeşti, fiind, chipurile, pus la poştă din Trafalgar Square cu două zile în urmă. Pe el fusese scris simplu DIRECTOR, CONTURI INTERNAŢIONALE, BANCA WINKLER etc. Bineînţeles că în cadrul Băncii Winkler nu exista o asemenea funcţie, dat fiind că toate activităţile erau împărţite între cei trei vicepreşedinţi.

În toiul nopţii, plicul fu strecurat pe furiş în cutia de scrisori a băncii.

Echipa yaridă de filaj ţinea sub supraveghere banca de o săptămână, notându-şi sau chiar fotografiind toate activităţile de rutină, ţinând evidenţa orelor de deschidere şi închidere şi consemnând momentul în care sosea corespondenţa, poziţia funcţionarului de la ghişeul din hol şi cea a paznicului de la o măsuţă în partea opusă.

Winkler nu avea un sediu nou. Ballgasse şi, de fapt, întreaga zonă Franziskanerplatz se aflau în partea veche a oraşului, în apropiere de Singerstrasse. Probabil că sediul băncii fusese reşedinţa uneia dintre familiile de negustori înstăriţi din Viena; era o clădire solidă, voluminoasă, protejată de o uşă masivă de lemn şi împodobită cu o plăcuţă discretă de bronz. Judecând după cele observate şi prin comparaţie cu alte clădiri pe care echipa yaridă le ţinuse sub observaţie, se părea că banca avea cinci etaje şi că la fiecare etaj se găseau cam şase birouri. Membrii echipei de filaj pătrunseseră în incinta instituţiei, dându-se drept clienţi care aveau nevoie de consultanţă pe anumite probleme legate de operaţiunile contabile.

Printre multe alte lucruri depistate, filatorii remarcaseră că în fiecare seară, exact înainte de ora închiderii, corespondenţa era ridicată şi dusă la o cutie poştală situată în piaţă. Acest lucru era

îndeplinit de paznicul care era, totodată şi curier şi care se întorcea apoi la bancă, pentru a le ţine uşa deschisă angajaţilor care plecau acasă. În cele din urmă, acesta era înlocuit de paznicul de noapte şi putea să părăsească banca. Paznicul de noapte se baricada bine în interiorul clădirii, trăgând un număr atât de mare de zăvoare montate pe uşa de lemn, încât nici chiar o maşină blindată nu ar fi reuşit s-o clintească din loc.

Înainte ca plicul de la Coutts să ajungă la destinaţie, şeful echipei neviote, care se ocupa de problemele tehnice, avusese grijă să examineze cutia poştală din Franziskanerplatz şi pufnise cu dezgust. Era o joacă de copil. Unul dintre membrii echipei era spărgător de meserie, aşa că deschiderea şi închiderea la loc a cutiei nu dură mai mult de trei minute. Chiar când efectuă deschiderea cutiei văzu că era posibil să facă o cheie care să se potrivească şi procedă întocmai. După câteva modificări minore, cheia ajunsese să funcţioneze la fel de bine ca cea a factorului poştal.

Supravegherea zonei le arătă filatorilor că paznicul băncii se ducea întotdeauna să pună la cutie corespondenţa cu douăzeci sau treizeci de minute înainte de ora şase seara, când îşi făcea apariţia furgoneta poştei care ridica toate scrisorile.

În ziua în care scrisoarea de la Coutts fu strecurată prin fanta practicată în uşa Băncii Winkler, echipa yaridă colaboră îndeaproape cu spărgătorul din echipa neviotă. În timp ce paznicul se întorcea la post, după ce pusese corespondenţa la cutie pentru seara în curs, spărgătorul procedă la deschiderea uşii cutiei. Cele douăzeci şi două de scrisori expediate de Banca Winkler se aflau deasupra. Spărgătorului îi trebui doar treizeci de secunde ca s-o găsească pe cea adresată Băncii Coutts din Londra, să le pună la loc pe celelalte şi să încuie uşa.

Toţi cei cinci membri ai echipei yaride fuseseră postaţi în piaţă, în eventualitatea în care cineva ar fi încercat să se amestece în treaba „poştaşului” a cărui uniformă, procurată în grabă de la un magazin de mâna a doua, semăna izbitor cu uniformele adevărate ale factorilor vienezi.

Numai că paşnicii cetăţeni din Viena nu sunt obişnuiţi ca agenţii din Orientul Mijlociu să pătrundă în intimitatea unei cutii poştale; la ora aceea în piaţă erau doar vreo doi oameni şi nici unul nu dădu atenţie angajatului de la poştă care-şi vedea de treaba pentru care era plătit. După douăzeci de minute îşi făcu apariţia adevăratul poştaş, dar, între timp, trecătorii din piaţă se schimbaseră cu alţii, aşa că nu se întâmplă nimic.

Barzilai deschise plicul care conţinea răspunsul Băncii Winkler pentru cei de la Coutts şi descoperi o confirmare de primire concisă şi politicoasă, redactată într-o engleză destul de bună şi semnată de

Wolfgang Gemutlich. Din clipa aceea şeful echipelor trimise de Mossad ştiu exact cine se ocupa de contul lui Jericho. Îi rămânea doar să ia măsurile cuvenite. Ceea ce nu ştia Barzilai era că problemele lui abia atunci începeau.

Se întunecase bine când Mike Martin părăsi reşedinţa secretarului sovietic din cartierul Mansour. Nu văzu nici un motiv să-i deranjeze pe ruşi, ieşind pe poarta principală, cu atât mai mult cu cât în zidul din spate fusese practicată o uşiţă cu o broască ruginită de la care primise o cheie. Îşi scoase bicicleta pe alee, încuie uşa la loc şi se puse pe pedalat.

Ştia foarte bine că îl aştepta o noapte lungă. Diplomatul chilian Moncada le descrisese riguros ofiţerilor din Mossad, care se ocupaseră de el după ieşirea din joc, amplasamentul celor trei „locaşuri" unde trebuiau puse mesajele pentru Jericho, precum şi locurile unde se făceau semnele cu cretă, ca Jericho să ştie că îl aştepta un mesaj. Martin calculă că singura soluţie era să se folosească de toate trei în acelaşi timp, lăsând la fiecare dintre ele acelaşi mesaj.

Scrisese deja mesajele respective în arabă pe foiţă şi le împachetase separat în punguţe de plastic, lipind apoi pacheţelele de propria coapsă stângă şi ţinând mai departe creta într-unul din buzunare.

Prima lui oprire fu la cimitirul Alwazia situat în Risafa, pe malul celălalt al fluviului. Era un loc pe care îl ştia şi-l amintea din copilărie şi, oricum, îl cercetase cu atenţie prin intermediul fotografiilor de la Riad. Partea cu adevărat complicată era cum să găseşti pe întuneric o cărămidă care nu fusese lipită bine.

Avu nevoie de zece minute, timp în care căută cu vârful degetelor şi pipăi pietrele care alcătuiau zidul înconjurător înainte de a găsi ce căuta. Cărămida se afla exact acolo unde spusese Moncada. O scoase cu grijă de la locul ei, lăsă mesajul în punguţa de plastic şi apoi aşeză cărămida aşa cum fusese înainte.

Al doilea locaş fusese practicat tot într-un zid vechi şi dărăpănat, dar în apropierea citadelei ruinate din Aadhamiya, unde din mlaştinile întinse de odinioară rămăsese doar un heleşteu pe care nu se mişca nimic. Nu departe de citadelă se află mormântul imamului Aladham, iar între ele fusese construit un zid aproape la fel de vechi şi de părăginit ca însăşi citadela. Martin descoperi zidul şi copacul singuratic care crescuse parcă lipit de el. Întinse mâna în spatele copacului şi numără zece rânduri de cărămizi de sus în jos. Cea de-a zecea se clătină, ca un dinte stricat. Cel de-al doilea pliculeţ fu plasat la locul potrivit, iar cărămida fu pusă aşa cum stătuse şi înainte. Martin se uită să vadă dacă nu îl urmărea cineva, dar era singur-singurel; nimeni nu s-ar fi încumetat să vină în pustietatea aceea pe

întuneric.

Cel de-al treilea şi ultimul locaş se afla tot într-un cimitir; era vorba de cel englez, abandonat cu mult timp în urmă şi situat în Waziraya, lângă Ambasada Turcă. Ca şi în Kuweit, locaşul era într-unul din morminte, însă într-un mic vas de piatră, chiar lângă crucea care străjuia o ridicătură neîngrijită şi lăsată de izbelişte.

— Nu contează, îi murmură Martin războinicului jertfit pentru Imperiu şi care îşi dormea somnul de veci de cine ştie când, ţine-o tot aşa, e perfect.

Dat fiind că Moncada lucrase în clădirea Naţiunilor Unite de pe Şoseaua Aeroportului Matar Sadam, avusese grijă să lase semne cu cretă mai aproape de străzile largi din cartierul Mansour, ca să poată fi văzute de la volanul unei maşini care nu se deplasa cu o viteză prea mare. Regula stabilită spunea că, indiferent cine descoperea un semn făcut cu creta, Moncada sau Jericho, trebuia să ţină minte la care dintre locaşuri se referea şi apoi să-l şteargă cu o cârpă udă. După o zi sau două, cel care făcuse semnul ar fi văzut că nu mai era acolo şi ar fi înţeles că mesajul fusese primit şi că celălalt se dusese, între timp, la locaşul semnalat şi luase ce se afla acolo.

În acest fel comunicaseră cei doi agenţi timp de doi ani, fără a se întâlni măcar o dată.

Spre deosebire de Moncada, Martin nu avea maşină, aşa că se văzu nevoit să parcurgă întreaga distanţă cu bicicleta. Primul lui semn, o cruce a Sfântului Andrei poziţionată sub forma unui X, fu desenat cu cretă albastră lângă uşa de la intrarea unei case părăsite.

Al doilea fu cu cretă albă şi apăru pe uşa metalică, ruginită, a unui garaj de undeva din cartierul Yarmuk, având forma unei cruci de Lorena. În fine, al treilea semn fu marcat cu cretă roşie era o semilună islamică străpunsă la mijloc de o linie orizontală şi împodobind unul dintre zidurile sediului Uniunii Ziariştilor Arabi de la intrarea în cartierul Mutanabi. Ziariştii irakieni nu sunt încurajaţi să se arate deosebit de curioşi, motiv pentru care un semn cu creta, apărut pe unul dintre ziduri, are mici şanse să apară pe prima pagină în ziua următoare.

Martin nu avea de unde să ştie dacă Jericho ţinuse seama de avertismentul lui Moncada referitor la faptul că s-ar putea întoarce şi dacă acesta străbătea în continuare oraşul cu maşina, ca să vadă eventualele semne de recunoaştere la locurile stabilite. Nu-i rămânea decât să verifice în fiecare zi şi să aştepte.

Abia pe data de 7 noiembrie observă că semnul făcut cu creta albă dispăruse. Dar dacă proprietarul garajului se hotărâse pe nepusă masă să cureţe uşa ruginită de la intrare şi nimic mai mult?

Martin pedală mai departe şi constată că lipseau atât semnul albastru de lângă intrare, cât şi cel roşu de pe zidul Uniunii Ziariştilor.

În seara aceleiaşi zile se ocupă de toate cele trei locaşuri destinate lăsării de mesaje de către Jericho pentru colaboratorul său.

Unul se afla în spatele unei cărămizi nefixate prea bine, în zidul care închidea piaţa de legume Kasrade, lângă strada Saadun. Pe Martin îl aştepta o foiţă subţire şi împăturită pe care fuseseră scrise mai multe cuvinte în arabă. Cel de-al doilea mesaj avea aceeaşi ofertă şi fusese lăsat sub o piatră din pervazul unei case dărăpănate care se afla pe una din aleile labirintului situat pe malul nordic al fluviului, chiar lângă Podul Shuhada. Al treilea şi ultimul fusese ascuns sub una dintre lespezile de piatră dintr-o curte părăsită de lângă Abu Nawas şi consta tot într-o bucăţică pătrată de foiţă.

Martin ridică toate mesajele, le lipi cu bandă adezivă de coapsa stângă şi se urcă din nou pe bicicletă, pornind înapoi spre Mansour.

Le citi pe toate la lumina şovăielnică a unei lumânări. Mesajul era acelaşi: Jericho era viu şi nevătămat. Era pregătit să lucreze din nou pentru Occident şi înţelesese că, de data asta, beneficiarii informaţiilor lui aveau să fie englezii şi americanii. Numai că, între timp, doza de risc crescuse nemaipomenit de mult, motiv pentru care acelaşi lucru avea să se întâmple cu onorariul lui. În concluzie, dorea un acord asupra acestei probleme şi apoi să i se spună ce se aşteaptă de la el.

Martin arse toate cele trei mesaje şi făcu să dispară cenuşa. Ştia deja răspunsurile la ambele întrebări. Langley era gata să fie generos, chiar foarte generos, cu condiţia ca marfa să fie de calitate. Cât despre informaţiile necesare, Martin memorase o listă de întrebări legate de starea de spirit a lui Saddam, concepţia lui despre strategie şi localizarea principalelor centre de comandă şi a laboratoarelor în care se fabricau armele de distrugere în masă.

Înainte de ivirea zorilor avu grijă să le transmită un mesaj celor de la Riad: JERICHO A INTRAT DIN NOU ÎN PÂINE.

Pe data de 10 noiembrie doctorul Terry Martin se întoarse la biroul lui mic şi înghesuit din cadrul Academiei de Studii Orientale şi Africane ca să găsească un bileţel pe care secretara i-l plasase pe masa de lucru, chiar pe sugativă.

„A sunat un domn Plummer; a spus că aveţi numărul lui şi că ştiţi despre ce e vorba."

Caracterul laconic al mesajului arăta că domnişoara Wordsworth era supărată. Era o doamnă căreia îi plăcea să-şi protejeze universitarii daţi în grijă, cu un spirit de posesiune asemănător cloştii care-şi ascunde puii. Fireşte, asta presupunea să ştie tot ce se întâmpla la orice oră din zi şi din noapte. Oamenii care sunau să-şi declare scopul apelului fără să mărturisească de ce voiau să stea de vorbă cu respectivii universitari, nu se bucurau deloc de aprobarea

ei.

Dat fiind că semestrul de toamnă era în toi şi că trebuia să se acomodeze cu o mulţime de studenţi noi, Terry Martin aproape că uitase de cererea pe care el însuşi o formulase pe adresa directorului secţiei arabice de la Government Communications Headquarters.

Când sună la numărul cunoscut, Plummer ieşise să ia prânzul, iar Martin avea cursuri care îl ţinură la clasă până la patru. Încercă din nou la Gloucestershire şi îl găsi pe cel pe care-l căuta tocmai când acesta se hotărâse să se ducă acasă, întrucât era aproape cinci.

— A, da, spuse Plummer. Ţii minte că mi-ai cerut tot ce era ciudat şi părea ilogic? Ieri am dat peste ceva cu ajutorul colegilor pe relaţia Cipru şi ni se pare destul de pe dos. Dacă te interesează, poţi să asculţi.

— Aici, la Londra? întrebă Martin.

— A, nu, mă tem că nu se poate. Îl avem pe bandă şi aici, bineînţeles, dar, ca să fiu sincer, ar fi mai indicat să-l auzi la un aparat mare, unde se poate umbla mai bine şi la volum şi la acordul fin. Un casetofon simplu nu are gradul de fidelitate necesar. E destul de înfundat, de aceea nici chiar arabii mei nu-i pot da de cap.

Problema era că ambii aveau agenda plină pe întreaga durată a săptămânii. Martin acceptă să vină cu maşina în cursul zilei de duminică, iar Plummer se oferi să-l invite la prânz „la un local destul de cumsecade, la un kilometru şi jumătate de birou”.

Cei doi bărbaţi în sacouri de tweed nu provocară nici o reacţie surpriză în localul în stil rustic şi comandară clasica friptură de vită, care se servea de obicei duminica şi o porţie de budincă.

— Habar n-avem cine cu cine vorbeşte spuse Plummer, dar e limpede că sunt doi indivizi de rang înalt. Nu se ştie de ce, dar cel care a sunat a folosit o linie telefonică obişnuită şi se pare că tocmai s-a întors dintr-o deplasare din Kuweit, unde a fost la cartierul general instalat acolo. Poate că a folosit telefonul din maşină. Ce ştim e că nu s-a folosit reţeaua telefonică a armatei, de unde am tras concluzia că persoana care a fost sunată nu este ofiţer. E posibil să fie o înaltă oficialitate a statului.

Chiar în clipa aceea sosi friptura şi cei doi îşi întrerupseră conversaţia cât timp fură serviţi cu câte o porţie, inclusiv garnitura de cartofi şi păstârnac. După ce ospătăriţa plecă de lângă masa lor, Plummer îşi continuă ideea:

— Cel care a sunat se pare că a comentat ceva legat de raportul aviaţiei irakiene referitor la numărul din ce în ce mai mare de bombardiere şi nave de patrulare americane şi britanice care zboară până la graniţa irakiană şi fac cale întoarsă în ultima secundă.

Martin încuviinţă din cap. Auzise de această tactică. Scopul ei era supravegherea reacţiilor apărării antiaeriene a Irakului în faţa

unor asemenea atacuri simulate în acest fel, irakienii fiind nevoiţi să-şi „ilumineze” ecranele radarelor şi să-şi dezvăluie poziţia lansatoarelor de proiectile SAM, în folosul sistemelor de supraveghere AWACS care survolau în permanenţă, la mare înălţime, zona Golfului.

— Cel care a sunat se referă la Beni el Kalb, fiii câinilor, adică americanii, iar celălalt râde şi sugerează că Irakul comite o greşeală răspunzând acestei tactici care are intenţia clară de a-l atrage în cursă şi de a-l face să-şi dea în vileag propriile poziţii defensive. Ei bine, apoi acesta spune un lucru pe care nu reuşim să-l descifrăm. Chiar în clipa aceea se aude un bruiaj şi vocea devine cam înfundată. Putem să prelucrăm banda şi să scăpăm de zgomotul de fond, dar partea proastă e că a rostit cuvintele acelea vrând să sune cât mai înfundat. Oricum, cel care ascultă se enervează foarte tare şi-i spune să-şi ţină gura şi să nu mai folosească linia asta. Ba mai mult, acelaşi ascultător, despre care credem că se află în Bagdad, trânteşte telefonul în furcă. Iar ceea ce vreau eu să auzi sunt ultimele două propoziţii.

După prânz Plummer îl duse pe Martin cu maşina la centrul de ascultare şi supraveghere care, deşi era duminică, opera ca într-o zi normală de lucru. GCHQ funcţionează şapte zile din şapte şi nu-şi îngăduie răgazuri. Ajuns într-o cameră izolată fonic, ca un studio de înregistrări, Plummer îi ceru unuia dintre tehnicieni să mai pună o dată banda misterioasă. Se aşeză împreună cu Martin şi ascultară în linişte convorbirea celor doi irakieni cu voci guturale.

Discuţia începu exact aşa cum relatase Plummer. Spre sfârşitul ei, irakianul care telefonase părea că devine agitat, iar timbrul vocii era ceva mai strident.

— Nu pentru mult timp, rafeek. În curând o să…

În clipa aceea începu bruiajul şi cuvintele se auziră foarte prost. Însă efectul lor asupra persoanei de la Bagdad fu egal cu cel al unui şoc electric, obligându-l să-şi întrerupă interlocutorul.

— Taci din gură, ibn-al-gahba.

Apoi trânti brusc telefonul, de parcă şi-ar fi dat seama, cuprins de groază, că nu vorbea pe o linie neinterceptabilă.

Tehnicianul puse încă de trei ori banda, la tot atâtea viteze diferite.

— Ce părere ai? întrebă Plummer.

— Păi, în primul rând sunt amândoi membri de partid, spuse Martin. Doar cei din ierarhia de partid folosesc apelativul rafeek, care e un fel de „tovarăşe” al lor.

— În regulă. Deci avem doi barosani irakieni care sporovăie despre amplasamentele militare americane şi despre raidurile de provocare ale aviaţiei SUA până la limita spaţiului aerian al Irakului.

— Apoi cel care a sunat devine agitat, poate chiar supărat, cu o undă de exaltare. Foloseşte formula „nu pentru mult timp…”

— Indicând că la un moment dat vor avea loc schimbări? sugeră Plummer.

— Aşa se pare, spuse Martin.

— După aceea vine partea bruiată. Fii atent la reacţia celui care ascultă, Terry. Nu numai că trânteşte telefonul, dar în plus îl face pe celălalt „fiu de curvă”. Destul de dur, nu găseşti?

— Foarte dur. Dacă a zis ceva şi n-a păţit nimic, înseamnă că era mai mare în grad sau funcţie, declară Martin. De la ce naiba s-o fi aprins aşa?

— Sunt cuvintele neclare. Mai ascultă o dată.

Tehnicianul puse din nou banda şi insistă pe porţiunea în discuţie.

— Ceva despre Alah? sugeră Plummer. În curând o să fim cu Alah? O să fim în mâinile lui Alah?

— Mai degrabă s-ar părea că zice: „În curând o să avem… ceva… ceva, nu ştiu… Alah”.

— În regulă, Terry. De acord cu tine. Eventual „o să avem ajutorul lui Alah”?

— Dar atunci de ce ar exploda celălalt de furie? întrebă Martin. Nu e nimic nou în apelul la voinţa divină pentru o cauză sau alta. Şi nu e ceva insultător. Nu ştiu. Poţi să-mi dai o copie după casetă, ca s-o ascult acasă?

— Sigur.

— Pe verii noştri americani i-ai întrebat?

Deşi avusese de-a face cu această lume doar câteva săptămâni, Terry Martin începuse să folosească limbajul de profil. Pentru membrii Serviciului Englez de Informaţii, propriii lor colegi sunt „prietenii”, în timp ce omologii americani au statutul de „veri”.

— Cum să nu. Cei de la Fort Meade au interceptat aceeaşi convorbire cu ajutorul unui satelit. Nici ei nu pot să-i dea de capăt. La drept vorbind, nici nu li se pare ceva nemaipomenit. Am impresia că au şi uitat de povestea asta.

Terry Martin se întoarse acasă cu maşina, având la el o casetă cu înregistrarea convorbirii. Spre marea iritare a lui Hilary, el insistă să asculte de o mulţime de ori porţiunea neclară, la casetofonul instalat la capul patului. La un moment dat, Terry protestă în faţa îmbufnării ei şi contraatacă, spunând că de multe ori şi pe ea o obseda câte un cuvânt care nu-i venea în minte când rezolva rebusul din *The Times.* Pe Hilary comparaţia avu darul s-o umple de revoltă.

— Eu, cel puţin, aflu răspunsul a doua zi dimineaţă, spuse ea pe un ton sec, după care se întoarse cu spatele la el şi adormi.

Terry Martin nu primi soluţia la problema lui nici în dimineaţa următoare şi nici după două zile. Puse banda de zeci de ori în timpul pauzelor de la cursuri şi ori de câte ori avea puţin timp liber, notându-

şi diverse variante pentru cuvintele acelea înfundate. Însă de fiecare dată sensul real al formulei trecea pe lângă el. De ce se enervase atât de tare bărbatul de la celălalt capăt al firului, după o simplă şi inofensivă trimitere la Alah?

Abia după cinci zile cele două cuvinte guturale şi legătura dintre ele dobândiră un sens logic şi rezolvară dilema. Când se întâmplă acest lucru, Martin încercă să dea de Simon Paxman la Century House, dar i se spuse că omul lui de legătură nu putea fi găsit deocamdată. Profesorul ceru să stea de vorbă cu Steve Laing, dar nici directorul Operaţiunilor pentru Orientul Mijlociu nu era acolo.

Deşi nu avea cum să ştie, Paxman îşi planificase o şedere prelungită la cartierul general al SIS de la Riad, în timp ce Laing se deplasase în acelaşi oraş pentru o întrevedere foarte importantă cu Chip Barber de la CIA.

Bărbatul căruia i se spunea „Detectorul” ajunse cu avionul la Viena, după ce se îmbarcase la Tel Aviv şi făcuse două escale la Londra şi Frankfurt. Nu fu aşteptat de nimeni, aşa că luă un taxi de la Aeroportul Schwechat până la Hotelul Sheraton unde avea o rezervare.

Detectorul era un tip rubicond şi jovial, un avocat american tipic din New York, având asupra lui şi acte doveditoare. Engleza lui cu accent american era fără cusur – fapt deloc surprinzător, dat fiind că petrecuse ani de zile în State – iar germana pe care o vorbea era onorabilă.

În primele ore după sosirea la Viena, bărbatul se folosi de serviciile de secretariat de la Sheraton, pentru a redacta o scrisoare curtenitoare pe hârtia cu antet a biroului de avocatură unde era angajat, pe adresa unui anume domn Wolfgang Gemutlich, vicepreşedinte al Băncii Winkler.

Hârtia de scris era cu desăvârşire autentică şi, în eventualitatea unei verificări telefonice, s-ar fi descoperit că semnatarul era, într-adevăr, unul dintre asociaţii principali ai acelui prestigios birou de avocatură din New York, deşi era plecat în concediu (Mossadul avusese grijă să controleze acest lucru) şi, în mod sigur, nu era una şi aceeaşi persoană cu musafirul poposit la Viena.

Scrisoarea fu redactată pe un ton de scuze şi, în acelaşi timp, uşor ambiguu, exact aşa cum îşi propusese autorul. Acesta reprezenta un client foarte înstărit şi cu o bună poziţie în societate, care dorea la această oră să-şi îmbunătăţească substanţial depunerile din băncile europene.

Clientul însuşi insistase, se pare că ulterior informaţiilor primite de la un prieten, pentru abordarea exclusivă a Băncii Winkler şi, în mod special, a prea bunului domn Gemutlich.

Autorul scrisorii ar fi fixat o întâlnire din vreme, numai că atât clientul lui, cât şi biroul de avocatură acordau o importanţă uriaşă discreţiei totale, ceea ce însemna, printre altele, evitarea liniilor telefonice interceptabile şi a faxurilor pentru discutarea afacerilor clientului. Prin urmare, autorul prezentei scrisori profitase de o călătorie în Europa pentru a face un ocol pe la Viena şi pentru a purta o discuţie personală.

Din păcate, programul lui nu-i permitea să stea mai mult de trei zile în Viena, însă, dacă Herr Gemutlich avea amabilitatea să accepte o întrevedere, atunci el, americanul, se va prezenta cu mare plăcere la bancă.

Scrisoarea fu pusă chiar de american în cutia de scrisori a băncii în toiul nopţii şi a doua zi la prânz curierul băncii lăsă răspunsul la Sheraton. Herr Gemutlich va fi încântat să se întreţină cu avocatul american în dimineaţa următoare, la ora zece.

Din clipa în care Detectorul intră în incinta băncii, ochii lui nu scăpară nimic. Nu îşi făcu nici un fel de însemnări, însă nu omise nici un detaliu şi reţinu totul. Funcţionara de la recepţie îi verifică identitatea, telefonă sus pentru confirmarea întrevederii, apoi îi făcu un semn portarului, care îl conduse până în faţa uşii austere de cherestea la care bătu. Detectorul avu grijă ca pe drum să înregistreze totul pe retină.

Când auzi „intră”, portarul deschise uşa şi îl pofti înăuntru pe oaspetele american, retrăgându-se discret şi întorcându-se la locul lui, în holul de la intrare.

Herr Wolfgang Gemutlich se ridică de la masa de lucru, dădu mâna cu vizitatorul, îi arătă un fotoliu în faţa mesei, apoi îşi reocupă locul.

În germana cuvântul „gemutlich” înseamnă confortabil şi are o conotaţie vag asociată ideii de cumsecădenie. Ei bine, rar se întâmpla ca un om să aibă un nume atât de nepotrivit ca în cazul de faţă. Acest domn Gemutlich era slab spre cadaveric, probabil că nu de mult împlinise şaizeci de ani, era îmbrăcat cu un costum gri, o cravată de aceeaşi culoare, avea un păr ce începuse să se rărească şi o faţă pe măsură. Întreaga lui fiinţă emana un aer morocănos şi cenuşiu. În ochii lui spălăciţi nu exista nici cea mai mică bănuială de bună dispoziţie, în timp ce zâmbetul de bun venit de pe buzele ca hârtia semăna mai mult cu rictusul unui animal capturat pentru vivisecţie.

Biroul avea o austeritate egală cu cea a ocupantului: pereţi lambrisaţi cu lemn închis la culoare, câteva diplome înrămate şi atârnând pe ici, pe colo în locul tablourilor şi o masă de lucru mare şi îngrijit finisată, pe care nu se afla nimic în afara strictului necesar.

Wolfgang Gemutlich nu se făcuse bancher ca să se distreze şi acest lucru era clar ca bună ziua. Din punctul lui de vedere, toate

formele de distracţie erau, în mod egal, condamnabile. Operaţiunile bancare erau ceva cât se poate de serios, ba mai mult, erau însăşi chintesenţa vieţii. Dacă exista un lucru pe care Herr Gemutlich să-l dezaprobe în primul şi-n primul rând, acesta era cheltuiala banilor. Banii fuseseră inventaţi pentru a fi economisiţi sau depuşi, de preferinţă sub egida Băncii Winkler. Retragerea unei sume îi putea cauza neplăceri gastrice, în timp ce un transfer important dintr-un cont de la Winkler în altă parte îi strica toată săptămâna.

Detectorul ştia că ajunsese acolo ca să ţină minte şi să dea raportul. Dat fiind că prima lui însărcinare fusese îndeplinită, acum trebuia să-l identifice pe Gemutlich pentru echipa yaridă, care stătea la pândă pe străzi. În acelaşi timp, căuta din priviri orice seif care putea conţine detalii funcţionale despre contul lui Jericho şi tot ce putea exista în birou în materie de încuietori, zăvoare şi sisteme de alarmă – pe scurt, motivul prezenţei lui în acea încăpere era evaluarea terenului în vederea unei viitoare pătrunderi prin efracţie.

Evitând datele concrete despre suma pe care voia s-o depună clientul lui în Europa, dar lăsând să se înţeleagă că era ceva imens, Detectorul readuse discuţia la nivelul de securitate şi de discreţie oferit şi menţinut de Banca Winkler. Herr Gemutlich îi explică, încântat, că toate conturile numerice de la Winkler erau inatacabile, iar discreţia devenise o obsesie.

O singură dată discuţia fu întreruptă. O uşă laterală se deschise şi în cadrul ei se ivi o femeie care semăna cu un şoricel şi care aduse trei scrisori la semnat. Gemutlich se încruntă în faţa acestei neplăceri.

— Chiar dumneavoastră aţi spus că sunt importante, Herr Gemutlich. Altfel… spuse femeia şi se întrerupse.

Dacă te uitai mai atent, nu era chiar atât de în vârstă pe cât dăduse impresia în primul moment şi probabil că avea undeva în jurul a patruzeci de ani. Însă părul adunat la spate într-un coc, îmbrăcămintea sobră şi pantofii fără toc produceau un efect cu totul nedorit.

— *Ja, ja, ja…* spuse Gemutlich, întinzând mâna după scrisori şi adăugând pentru musafirul său: *Entschuldigung…*

Cei doi vorbeau în germană după ce reieşise că engleza lui Gemutlich era poticnită şi lipsită de coerenţă. Cu toate acestea, Detectorul se ridică în picioare şi se înclină uşor în direcţia femeii.

— *Gruss Gott, Fraulein, rosti el.*

Femeia păru stânjenită. De obicei, musafirii lui Gemutlich nu se ridicau în picioare ca s-o salute pe secretară. Oricum, gestul îl obligă pe Gemutlich să-şi dreagă vocea şi să murmure:

— A, da, secretara mea personală, domnişoara Hardenberg.

Detectorul îşi notă şi acest lucru în minte în timp ce se aşeza la loc.

Când părăsi instituţia, dându-i asigurări gazdei sale că îi va prezenta clientului său din New York o imagine foarte favorabilă a Băncii Winkler, procedura fu aceeaşi ca la sosire. Portarul fu chemat de la uşa de jos şi-şi făcu apariţia la etaj. Detectorul îşi luă la revedere şi îl urmă pe angajatul băncii.

Cei doi se îndreptară spre liftul cu grilaj din dreptul uşilor, care tocmai venea de sus şi se pregătea să coboare. Detectorul se interesă dacă putea să meargă la toaletă înainte de a ieşi. Portarul se încruntă, ca şi cum nu era deloc normal ca asemenea necesităţi fiziologice să se exercite pe teritoriul Băncii Winkler, dar opri liftul la mezanin şi îi indică solicitantului o uşă de lemn pe care nu scria nimic şi spre care Detectorul se îndreptă cu pas vioi.

Toaleta era, evident, destinată uzului angajaţilor de sex bărbătesc al băncii. Un singur vas, o singură cabină, o chiuvetă şi un rând de prosoape într-un dulap în perete. Detectorul dădu drumul la apă ca să creeze zgomot şi inspectă rapid încăperea. Exista o fereastra cu gratii prin dreptul căreia treceau firele unui sistem de alarmă – era posibil, dar nu avea să fie uşor. Mai exista şi un ventilator electric. Dulapul conţinea, de asemenea, mături, găleţi, detergent pentru podele şi gresie şi chiar un aspirator. Dar oare când îşi desfăşurau activitatea? În timpul nopţii sau în week-end-uri? Dacă bănuielile lui erau corecte, probabil că şi îngrijitorii aveau acces în birouri, pentru curăţenie, doar sub supraveghere. În mod evident, problema paznicului de noapte sau a portarului putea fi rezolvată uşor, dar partea delicată era alta. Ordinele lui Kobi Dror fuseseră foarte precise: nu lăsaţi nici o urmă.

Când ieşi de la toaletă, portarul îl aştepta în faţa uşii. Văzând că în continuarea coridorului se aflau treptele de marmură care duceau la parter, Detectorul zâmbi, arătă în direcţia lor şi porni pe coridor, preferând să meargă pe jos decât cu liftul, mai ales că distanţa era atât de mică.

Portarul îl urmă, îl conduse până în holul de la intrare şi închise uşa principală. Detectorul auzi limba mare de alamă a mecanismului de blocare, iar sunetul ei îi dădu de ştire că uşa se încuiase la loc. În acelaşi timp, se întrebă cum putea femeia de la recepţie să dea drumul înăuntru unui client sau mesager dacă portarul se afla la unul din etajele superioare.

Petrecu două ore instruindu-l pe Gidi Barzilai în legătură cu modul în care funcţiona banca, din ceea ce avusese ocazia să constate, iar raportul final aruncă o perspectivă sumbră asupra operaţiunii. Şeful echipei neviote căzu serios pe gânduri şi clătină din cap de mai multe ori.

El aprecie că de intrat se putea intra uşor, asta nu era o problemă. Găseau sistemul de alarmă şi-l neutralizau. Problema mare

era că nu aveau voie să lase urme. Exista un paznic de noapte care probabil că, din când în când, mai făcea un tur al băncii. În plus, ce trebuia să caute? Un seif? Dacă da, unde? Ce tip? Cât de vechi? Era prevăzut cu cheie, cu cifru sau cu ambele? Avea să dureze ore întregi. Şi totuşi, va trebui să se procedeze la anihilarea paznicului. Dar asta însemna că vor lăsa urme. Or, Kobi Dror nici nu voia să audă de aşa ceva. În cursul zilei următoare, Detectorul se îmbarcă la bordul unei curse care-l duse de la Viena înapoi la Tel Aviv. În după-amiaza aceleiaşi zile, cu ajutorul unui număr de fotografii îi identifică pe Wolfgang Gemutlich şi, pentru orice eventualitate, pe Fraulein Hardenberg. După plecarea lui, Barzilai avu o nouă discuţie cu şeful echipei neviote.

— Zău aşa, Gidi, am nevoie de mai multe informaţii. Sunt prea multe lucruri de care încă n-am idee. Mai mult ca sigur că actele astea după care umbli sunt ţinute într-un seif. Unde? În spatele lambriurilor? Într-un loc ascuns în podea? În biroul secretarei? Într-o încăpere specială la subsol? Avem nevoie de informaţii din interior.

Barzilai scoase un mormăit. Cu mult timp în urmă, în cursul instrucţiei la sânge pe care o făcuse, unul dintre instructori îi spusese: Nu există om care să nu aibă un punct slab. Găseşte-l, insistă pe lângă el şi, până la urmă, omul o să coopereze. Prin urmare, încă din dimineaţa următoare echipa yaridă şi cea neviotă declanşară o supraveghere atenta a lui Wolfgang Gemutlich.

Numai că vicepreşedintele vienez cu probleme gastrice avea să-i demonstreze lui Barzilai că până şi instructorii Mossadului se puteau înşela din când în când.

Steve Laing şi Chip Barber aveau o problemă importantă. La jumătatea lui noiembrie Jericho dăduse primul răspuns la întrebările care-i fuseseră adresate prin intermediul unui locaş secret din Bagdad. Preţul lui fusese ridicat, dar guvernul american efectuase transferul în contul vienez fără să crâcnească.

Dacă informaţiile lui Jericho erau corecte – şi nu exista nici un motiv ca să nu fie – atunci se dovedeau extrem de folositoare. Renegatul nu răspunsese la toate întrebările, ci doar la câteva, confirmând totodată acele nelămuriri la care se răspunsese anterior pe jumătate.

În principal, Jericho numise cu exactitate şaptesprezece locuri legate de producerea armelor de distrugere în masă. Opt dintre acestea erau deja în atenţia aliaţilor, iar în două din cazuri informaţiile primite îi ajutară să traseze coordonatele cu şi mai mare precizie. Celelalte nouă erau oferite în premieră; dintre ele cea mai importantă era informaţia legată de localizarea exactă a laboratorului subteran unde funcţiona acea cascadă de centrifuge de producere a

gazului necesar fabricării bombei cu uraniu 235.

Problema era următoarea: cum să li se comunice aceste date celor din armată, fără a divulga faptul că Langley şi Century aveau o sursă infiltrată la nivel înalt la Bagdad?

Asta nu însemna că agenţii din serviciile secrete nu aveau încredere în armată. Ofiţerii ei erau bine pregătiţi şi parcurseseră treptele ierarhice pe merit. Însă în lumea serviciilor de spionaj există o regulă veche şi testată în repetate rânduri, care se numeşte „să ştii doar atât cât este nevoie". Cineva care nu ştie un anumit lucru nu are cum să-l dea de gol, chiar fără să-şi dea seama. Iar dacă civilii veneau pur şi simplu cu o listă de ţinte, câţi generali, câţi colonei şi alţi ofiţeri de comandă vor încerca să afle şi, până la urmă, îşi vor da seama de unde apăruse?

În cea de-a treia săptămână a lunii în curs, Barber şi Laing avură o întrevedere personală în subsolul Ministerului Aviaţiei din Arabia Saudită cu generalul Buster Glosson, adjunctul generalului Chuck Homer, care comanda raidurile aeriene din zona Golfului.

Deşi mai mult ca sigur că generalul de brigadă Glosson avea un prenume oficial, nimeni nu i se adresa altfel decât cu „Buster". El era cel care planificase şi continua să planifice masiva ofensivă aeriană împotriva Irakului, despre care toată lumea ştia că avea să preceadă invazia trupelor de uscat.

Londra şi Washingtonul căzuseră cu mult timp în urmă de acord că, indiferent de situaţia Kuweitului, maşina de război a lui Saddam Hussein trebuia distrusă, fapt care includea şi bombardarea amenajărilor unde se fabricau gaze, germeni şi bombe atomice.

Înainte ca Scutul Deşertului să distrugă orice perspectivă a unui atac irakian asupra Arabiei Saudite, planurile pentru invazia aeriană erau destul de avansate şi purtau denumirea secretă de Operaţiunea Tunetul. Adevăratul arhitect al războiului aerian era Buster Glosson.

Pe data de 16 noiembrie, Naţiunile Unite şi o serie de cancelarii diplomatice din lume încă mai încercau să încropească un aşa-numit „plan de pace", pentru a se pune capăt crizei fără să se tragă nici un foc de armă, fără să se lanseze nici o bombă şi fără să se declanşeze nici o rachetă. Însă cei trei bărbaţi adunaţi în acea încăpere de la subsol ştiau prea bine că planul de renunţare la acţiunea armată nu avea să fie pus în aplicare sub nici o formă.

Barber fu concis şi la obiect.

— Cum bine ştii, Buster, am încercat împreună cu englezii să identificăm facilităţile de producere a ADM-urilor pe care le are Saddam şi ne-am chinuit luni de zile.

Generalul de aviaţie dădu din cap cu un aer precaut. Avea pe coridor o hartă mai plină de ace decât un arici şi fiecare ac era unul dintre obiectivele de bombardat. Ce mai putea să urmeze?

— În cele din urmă, Buster, am luat legătura cu constructorii şi am verificat nişte lucruri. E vorba de cei care au înălţat toate fabricile unde se produc gaze toxice. Ei bine, află că unii dintre ei mi-au spus lucruri extraordinare. Mine de aur şi alta nu.

Barber îi înmână generalului noua listă cu obiective. Glosson o studie cu interes. Chiar dacă nu se identificau sută la sută cu harta pe care o avea la dispoziţie zi şi noapte, aşa cum ar fi fost nevoie în cazul unei ofensive atât de ample, descrierile erau confirmate de fotografiile din satelit care fuseseră efectuate cu câtva timp în urmă.

Glosson scoase un mormăit. Ştia că unele dintre facilităţi aveau deja statutul unor ţinte de bombardat; altora li se pusese un semn de întrebare, confirmat de apariţia acestei noi liste, iar altele erau cu desăvârşire noi. Glosson îşi ridică ochii spre cei doi.

— E absolut reală? întrebă el.

— Absolut, răspunse englezul. Suntem convinşi că muncitorii şi inginerii din construcţii sunt o sursă foarte bună, poate chiar cea mai bună, fiindcă sunt oameni pricepuţi, care ştiu foarte exact cu ce se ocupă şi care vorbesc mult mai liber decât birocraţii.

Glosson se ridică de pe scaun.

— În regulă. O să-mi mai aduceţi şi altceva?

— Mai facem săpături prin Europa, Buster, spuse Barber. Cum aflăm alte ţinte, cum îţi dăm de ştire. Ştii că o mulţime sunt îngropate la mama naibii în inima deşertului. Mă refer la proiectele importante.

— Îmi spui unde sunt şi dărâm acoperişul peste ei, se angajă generalul.

Mai târziu, Glosson îi arătă lista lui Chuck Homer. Comandantul aviaţiei americane era mai scund decât Glosson şi avea o figură sumbră, o dispoziţie belicoasă şi subtilitatea diplomatică a unui rinocer cu hemoroizi. Însă îşi adora subalternii care, la rândul lor, îi răspundeau pe măsură.

Era un lucru de la sine înţeles că Homer era gata oricând să se ia de piept cu civilii, politicienii şi birocraţii, mergând până la Casa Albă dacă era nevoie, nefiind înclinat defel să-şi modereze limbajul. Generalul era ilustrarea vie a formulei „ce e-n guşă e şi-n căpuşă”.

În timpul vizitelor efectuate în statele din zona Golfului – cu escale la Bahrain, Abu Dhabi şi Dubai – unde erau cantonaţi o parte din oamenii lui, evitase întotdeauna hotelurile luxoase gen Sheraton sau Hilton, unde puteai găsi tot ce îţi doreai ca să te simţi bine, preferind să rămână lângă piloţii staţionaţi la cine ştie ce bază aeriană deşertică şi să doarmă într-un pat de campanie ca toţi ceilalţi.

Bărbaţii şi femeile din serviciul militar nu au timp de fandoseli şi îşi dau seama imediat ce le place şi ce dispreţuiesc. Ei bine, piloţii din aviaţia americană îi erau atât de devotaţi generalului Chuck Homer, încât de dragul lui ar fi luptat împotriva Irakului şi de la

bordul unor deltaplane. Homer cercetă lista primită de la membrii serviciilor secrete şi scoase un sunet nedefinit. Două dintre locurile de pe hartă erau în plin deşert şi nu lăsau să se vadă nimic.

— De unde au luat chestiile astea? îl întrebă el pe Glosson.

— Cică au stat de vorbă cu constructorii care le-au ridicat, răspunse Glosson.

— Prostii, zise generalul. Labagiii ăştia au pe cineva la Bagdad. Fii atent, Buster, nu suflăm o vorbuliţă despre asta. Dar nimănui, ai înţeles? Le punem pe listă şi le radem.

Homer căzu pe gânduri câteva secunde, după care adăugă cu voce tare:

— Mă întreb cine o fi ticălosul ăla.

Steve Laing se întoarse la Londra pe data de 18 şi ajunse în plină criză politică internă, când Partidul Conservator se văzu ameninţat din interior de un membru de mâna a doua care încerca să folosească disciplina de partid ca s-o înlăture pe doamna Margaret Thatcher din funcţia de prim-ministru.

În ciuda oboselii resimţite, Laing citi mesajul care-l aştepta din partea lui Terry Martin şi-l sună pe acesta la serviciu. Dată fiind agitaţia universitarului, Laing acceptă să stea de vorbă cu el la un pahar după orele de program, decalându-şi puţin ora întoarcerii la domiciliul situat într-una dintre suburbii.

După ce se aşezară la o măsuţa din colţul unui bar din West End, Martin scoase din servieta diplomat un casetofon şi o casetă. I le arătă lui Laing şi-i povesti atât despre cererea formulată cu câteva săptămâni în urmă pe adresa lui Sean Plummer, cât şi despre întâlnirea de săptămâna trecută.

— Vrei să ţi-o pun şi ţie? întrebă el.

— Mă rog, dacă cei de la GCHQ n-o înţeleg, eu cu atât mai puţin, spuse Laing. Uite ce-i, Sean Plummer are o mulţime de arabi pe schemă. Dacă nici ei nu pot să-i dea de capăt…

Cu toate astea, ascultă politicos.

— Ai auzit? îl întrebă Martin în culmea agitaţiei. Ai prins ultima literă din cuvânt? Individul nu invocă ajutorul lui Alah pentru cauza irakiană, ci foloseşte un titlu. De asta s-a înfuriat celălalt atât de tare. E clar că nimeni n-are voie să rostească titlul acela când pot să-l audă şi alţii. Probabil că doar foarte puţini oameni ştiu de el.

— Bine, dar ce spune, de fapt? întrebă Laing complet nedumerit.

Martin îi aruncă o privire fixă. Oare acest Laing chiar nu pricepea nimic?

— Spune că toate concentrările de trupe americane nu fac două parale, fiindcă „în curând o să avem Qubth-ut-Alah”.

Laing era în continuare pradă derutei.

— O armă, insistă Martin, asta trebuie să fie. Ceva care va fi gata atât de repede, încât va putea să-i ţină la respect pe americani.

— Iartă-mă că am lacune la limba arabă, dar *ce* înseamnă Qubth-ut-Alah? întrebă Laing.

— A, da, răspunse Martin. Înseamnă Pumnul lui Dumnezeu.

Capitolul 12

După ce deţinuse puterea timp de unsprezece ani şi câştigase de trei ori alegerile generale, premierul britanic a căzut la data de 20 noiembrie, deşi nu şi-a anunţat public decizia de a demisiona decât două zile mai târziu.

Bârfa la cocteilurile din cercurile înalte londoneze a pus căderea ei pe seama izolării de restul politicienilor din Comunitatea Europeană. Explicaţie, evident, fără suport real; britanicii nu renunţă niciodată la un lider numai pentru că nu le este pe plac străinilor.

În cele treizeci de luni care au urmat, guvernul italian care organizase izolarea ei la conferinţa de la Roma, a fost, la rândul său, înlăturat de la putere, iar unii din membrii săi au înfundat închisoarea, cu acuzaţii de corupţie de o gravitate care făcea ca această ţară, altfel minunată, să devină practic neguvernabilă.

Guvernul francez fusese înlăturat de la putere într-un masacru cum Franţa nu mai văzuse din Noaptea Sfântului Bartolomeu. Cancelarul german se confrunta cu recesiunea, şomajul, neonazismul şi sondajele de opinie din care reieşea că poporul german nu avea nici cea mai mică intenţie de a abandona mult iubita marcă germană în favoarea unui simbol de tinichea, impus de domnul Delors la Bruxelles.

Adevăratele motive ale prăbuşirii sale fuseseră în număr de patru, legate între ele. Primul fusese că, atunci când un obscur membru al Parlamentului făcuse uz de o şi mai obscură regulă de funcţionare a Partidului Conservator, pentru a-l obliga să îşi confirme şefia printr-un nou rând de alegeri, îşi alesese o echipă de manageri de campanie de o incompetenţă rar întâlnită.

În al doilea rând, se lăsase convinsă să plece la Paris la o conferinţă, tocmai în acea zi de 18 noiembrie. Or, dacă a existat vreo zi în care să fie mai multă nevoie să fie văzută pe coridoarele de la Westminster, îmbiind, îndemnând, linguşind, liniştindu-i pe cei şovăielnici, promiţând aluziv favoruri celor loiali şi un viitor negru trădătorilor, atunci aceea era ziua…

Elementul-cheie în alegeri era un grup de vreo cincizeci de parlamentari, reprezentanţi ai unor circumscripţii mici – o majoritate de sub cinci mii – care se temeau că, dacă ea păstra puterea, aveau să rămână fără locuri în următoarele alegeri. Jumătate dintre ei şi-au pierdut curajul – iar după aceea şi locurile.

Punctul vulnerabil al acestor cincizeci de parlamentari era impozitul pe cap de locuitor, măsură recent introdusă pentru creşterea veniturilor locale, considerată de întreaga naţiune ca impracticabilă şi nedreaptă. Cu o singură aluzie, făcută în zilele acelea, că aspectele

cele mai inechitabile ale legii vor fi discutate şi îndreptate, doamna Thatcher ar fi câştigat alegerile din primul tur. Un al doilea nu ar mai fi fost necesar, iar oponentul său s-ar fi pierdut în uitare. Pentru a câştiga scrutinul de la 20 noiembrie, avea nevoie de o majoritate de două treimi; i-au lipsit patru voturi şi aşa s-a ajuns la al doilea tur.

În scurt timp, ceea ce începuse cu câteva pietricele rostogolite în jos pe pantă s-a transformat în avalanşă. După consultările cu membrii Cabinetului, care i-au comunicat că în al doilea tur de scrutin avea să piardă şi-a înaintat demisia. Pentru a evita o victorie a contracandidatului ei, ministrul de finanţe John Major şi-a depus candidatura pentru locul fruntaş şi a câştigat.

Vestea a venit ca o lovitură pentru soldaţii din Golf, americani şi britanici deopotrivă. La întrebările lor cu privire la ce se petrecea, piloţii de vânătoare americani staţionaţi în Oman, care de-acum se întâlneau zilnic cu soldaţii din SAS de la bazele din vecinătate, au căpătat ca răspuns ridicări din umeri neputincioase.

Înşiraţi de-a lungul graniţei dintre Arabia Saudită şi Irak, dormind sub tancurile Challenger, într-un deşert din ce în ce mai îngheţat pe măsură ce iarna îşi intra în drepturi, soldaţii din Brigada a 7-a blindate, Şobolanii Deşertului, înjurau zgomotos cu urechile lipite de aparatele de radio.

Mike Martin auzi ştirea de la şoferul irakian care i-o transmise mândru. Martin rămase puţin pe gânduri, ridică din umeri şi întrebă:

— Cine-i ăsta?

— Tâmpitule! se răsti şoferul la el. E liderul lui Beni Naji. Acum o să câştigăm.

Se întoarseră la maşină ca să asculte radio Bagdad. Câteva momente mai târziu, primul secretar Kulikov ieşea grăbit din casă, ordonând să fie dus direct la ambasadă.

În aceeaşi noapte, Martin transmitea la Riad o „rafală” lungă, conţinând ultimul set de răspunsuri primite de la Jericho şi cerând instrucţiuni pe mai departe pentru sine. Ghemuit pe vine în uşa colibei, pentru a se păzi de nepoftiţi, căci antena era instalată chiar în prag, cu faţa spre sud, Martin aşteptă răspunsul. Acesta sosi la unu şi jumătate, semnalizat de luminiţa roşie, intermitentă, de pe consolă.

Demontă antena, o băgă la loc sub duşumea împreună cu bateriile şi emiţătorul, încetini mesajul şi ascultă.

Era o nouă listă de întrebări pentru Jericho şi acceptul faţă de ultimele pretenţii financiare ale agentului; banii fuseseră deja transferaţi în contul său. În mai puţin de o lună, renegatul din Consiliul Revoluţionar de Comandă câştigase peste un milion de dolari.

În plus, erau două ordine pentru Martin. Primul era de a-i trimite lui Jericho un mesaj – de data aceasta nu o întrebare – care, se

spera, avea să se infiltreze în gândirea strategilor de la Bagdad.

Mesajul era că ştirile de la Londra însemnau, probabil, că acţiunea de recuperare a Kuweitului de către Coaliţie va fi suspendată dacă Rais-ul se menţinea pe poziţie.

Nu vom şti niciodată dacă această falsă informaţie a ajuns până la nivelurile cele mai înalte de la Bagdad, dar, în mai puţin de o săptămână, Saddam Hussein afirmase că prăbuşirea doamnei Thatcher se datora faptului că populaţia Marii Britanii era nemulţumită de atitudinea ei faţă de el.

Ultima instrucţiune de pe banda din noaptea aceea pentru Mike Martin era să-l întrebe pe Jericho dacă auzise vreodată de o armă sau de vreun sistem ofensiv denumit Pumnul lui Dumnezeu.

Martin petrecu restul nopţii transcriind întrebările, în arabă, pe două foiţe subţiri de hârtie par avion, la lumina lumânării. În următoarele douăzeci de ore foiţele fuseră ascunse în spatele cărămizii dislocate din zidul din apropiere de mormântul imamului Aladham din Aadhamiya.

Trecu o săptămână până primi răspunsurile. Martin citi scrisul cu caractere arabe, fine, al lui Jericho şi traduse totul în englezeşte. Din punctul de vedere al unui soldat, lucrurile deveneau interesante.

Cele trei divizii ale Gărzii Republicane, care stăteau faţă în faţă cu trupele americane şi britanice de-a lungul frontierei, Tawakkulna şi Medina, cărora li se adăugase acum şi Hammurabi, erau dotate cu o combinaţie de tancuri de luptă T54/55, T62 şi T72, toate trei ruseşti. Numai că, la un recent tur de inspecţie, generalul Abdullah Kadiri de la Blindate descoperise îngrozit că cele mai multe echipaje demontaseră bateriile, pe care le foloseau pentru alimentarea ventilatoarelor, a maşinilor de gătit electrice, a radiourilor şi casetofoanelor. Era îndoielnic că, în condiţii de luptă, vreuna din ele avea să mai pornească. Avuseseră loc câteva execuţii pe loc, iar doi dintre ofiţerii superiori fuseseră demişi şi trimişi acasă.

Fratele vitreg al lui Saddam, Ali Hassan Majid, acum guvernator general al Kuweitului, raportase că ocupaţia se transforma într-un coşmar în care atacurile împotriva soldaţilor irakieni nu putuseră fi stăvilite, iar dezertările se înmulţeau. Mişcarea de rezistenţă nu dădea semne de slăbiciune, în ciuda interogatoriilor în forţă şi a numeroaselor execuţii organizate de colonelul AMAM Sabaawi. Nici cele două vizite ale şefului său, Omar Khatib, nu avuseseră efecte mai încurajatoare.

Mai mult, rezistenţa pusese mâna, nu se ştia cum, pe un explozibil denumit Semtex-H, mult mai puternic decât dinamita industrială.

Jericho identificase încă două posturi militare de comandă, ambele construite în peşteri şi invizibile din aer.

Opinia generală în cercurile apropiate lui Saddam Hussein era de-acum că prăbuşirea lui Margaret Thatcher i se datorase în mare măsură. De două ori îşi reafirmase refuzul de a se retrage din Kuweit.

În fine, Jericho nu auzise niciodată de aşa-numitul Pumn al lui Dumnezeu, dar avea să fie atent de acum încolo. El, personal, se îndoia că putea exista vreo armă sau vreun sistem ofensiv necunoscut Aliaţilor.

Martin înregistră întregul mesaj pe bandă, îl acceleră şi îl transmise. La Riad era aşteptat cu nerăbdare; tehnicienii înregistrară momentul recepţiei: 30 noiembrie 1990, ora douăzeci şi trei şi cincizeci şi cinci.

Leila Al-Hilla ieşi încet din baie, oprindu-se în prag, cu lumina care cădea din spate, cu braţele ridicate pe tocul uşii, într-o atitudine studiată.

Neglijeul subţire, prin care se filtra lumina, îi punea în evidenţă silueta plină, voluptuoasă. Era şi normal; din cea mai fină dantelă neagră, costase o mică avere şi fusese importată direct de la Paris pentru un butic din Beirut.

Bărbatul masiv, întins în pat, o privea cu ochi flămânzi. Îşi trecu limba peste buza groasă de jos şi rânji.

Leilei îi plăcea să petreacă mult timp în baie înainte de o şedinţă amoroasă. Anumite părţi trebuiau spălate şi unse, ochii trebuiau accentuaţi cu rimel, buzele conturate cu ruj şi diferite porţiuni ale corpului parfumate cu diverse arome.

Pentru treizeci de primăveri, corpul ei arăta aşa cum le plăcea clienţilor mai mult: nu gras, dar cu toate curbele la locul lor, cu şolduri şi sâni plini, cu musculatura vizibilă sub piele.

Îşi coborî braţele şi se apropie de patul slab luminat, legănându-şi şoldurile, pe tocurile care îi mai adăugau zece centimetri în înălţime şi îi accentuau legănarea.

Dar bărbatul întins gol pe spate, în pat, închisese ochii.

Să nu-mi adormi tocmai acum, blegule, nu astă-seară, când am nevoie de tine. Leila se aşeză pe marginea patului şi îi trecu unghiile ascuţite prin părul de pe burtă, în sus spre piept, excitând fiecare sfârc, apoi îşi coborî mâna înapoi, peste stomac, spre vintre.

Se aplecă şi îl sărută pe gură, forţându-i buzele cu limba. Dar răspunsul fu fără tragere de inimă şi Leila simţi mirosul de arak.

Iar e beat, îşi spuse ea. De ce nu se lasă de băutură, nerodul? Dar şi sticla de arak – una pe seară – îşi avea avantajele ei. Ei, hai la treabă!

Leila Al-Hilla era o prostituată bună şi o ştia. Unii spuneau că era cea mai bună din tot Orientul Mijlociu şi, cu siguranţă, printre cele mai scumpe.

Educaţia şi-o primise cu ani în urmă, în copilărie, într-o şcoală cu acces foarte restrâns din Liban, unde şiretlicurile şi vicleşugurile *ouled-nail*-elor marocane, ale fetelor *nautsh* indiene şi ale subtilelor tehnocrate ale artei *Fukuiomi-cho* erau practicate de fetele de vârste mai mari, în timp ce cele mici priveau şi învăţau.

După cincisprezece ani de carieră pe cont propriu, ştia acum că nouăzeci la sută din meşteşugul ei de prostituată de lux nu avea nimic de-a face cu problema satisfacerii nesăţioase. Asta era pentru revistele şi filmele porno. Talentul ei adevărat era acela de a flata, de a măguli, de a lăuda şi de a se supune, dar, mai ales, acela de a obţine o erecţie adevărată, virilă, dintr-un şir nesfârşit de apetituri vlăguite şi forţe sleite.

Îşi coborî, cercetătoare, mâna spre penisul bărbatului şi oftă în sinea ei. Moale ca o macaroană fiartă. Astă-seară generalul Abdullah Kadiri, comandantul trupelor de blindate din Armata Republicii Irak, avea nevoie de un pic de încurajare.

De sub pat, unde o ascunsese ceva mai devreme, scoase o gentuţă de pânză moale pe care o răsturnă alături, pe cearşaf. Luă pe deget un gel gros ca o cremă şi unse un vibrator de dimensiuni medii, săltă o coapsă a generalului şi i-l introduse cu o mişcare expertă în anus. Generalul Kadiri mârâi, deschise ochii, o privi pe femeia goală, ghemuită deasupra organelor sale genitale şi rânji iar, o sclipire a dinţilor albi de după mustaţa neagră şi groasă.

Leila apăsă pe discul de la baza vibratorului şi mişcarea pulsatorie, insistentă, începu să se răspândească în partea de jos a trupului lui. Femeia simţi mădularul flasc începând să se umfle sub mâna ei.

Dintr-un flacon prin al cărui capac era trecut un tub, ea îşi umplu gura pe jumătate cu un gel fără gust sau miros, apoi se aplecă şi prinse între buze penisul care începea să se trezească la viaţă.

Combinaţia dintre atingerea catifelată a gelului şi acţiunea limbii experimentate începu să-şi facă efectul. Timp de zece minute, până ce începură să o doară maxilarele, prostituata continuă să mângâie şi să sugă, până ce se convinse că nu se putea mai mult. Înainte ca erecţia să moară, îşi săltă capul, se aşeză deasupra lui şi introduse penisul înăuntrul ei. Avusese parte de mai mare şi mai bine, dar mergea şi aşa puţin.

Leila se aplecă şi-şi legănă sânii prin faţa lui.

— Ah, ursul meu negru şi puternic, gânguri ea, eşti la fel de superb ca întotdeauna.

El îi zâmbi. Ea începu să se ridice şi să se lase, nu prea repede, sus până ce vârful abia dacă mai era prins între labii, apoi jos până la rădăcină. O dată cu aceste mişcări, musculatura vaginală, exersată, se strângea şi se relaxa, se strângea şi se relaxa.

Cunoştea efectele dublei excitaţii. Generalul Kadiri începu să geamă, apoi să strige, ţipete scurte şi răguşite pe care i le smulgea senzaţia de vibraţie pulsândă din zona sfincterului şi femeia care sălta şi cobora pe mădularul său, într-un ritm din ce în ce mai rapid.

— Da, da! Ah, e aşa de bine, nu te opri, iubitul meu! gâfâi ea, respirându-i cald în faţă.

În timp ce el ejacula înăuntrul ei, Leila se îndreptă de spate, încremenind într-un spasm, ţipând de plăcere, mimându-şi propriul orgasm uriaş. Apoi el se muie imediat, iar ea descăleca şi extrase vibratorul ca generalul să nu adoarmă înainte de vreme. După atâta muncă, era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Dar munca nu se sfârşise.

Se întinse lângă el, trăgând cearşaful pe deasupra amândurora, proptită într-un cot, cu sânii lipiţi de obrazul lui, netezindu-i părul şi mângâindu-i chipul cu degetele mâinii drepte, libere.

— Bietul meu urs, murmură ea. Eşti tare obosit? Munceşti prea mult, iubitul meu cel minunat. Te muncesc prea tare răii ăia. Cum a fost azi? Iar au fost probleme la consiliu şi, ca de obicei, tu a trebuit să le rezolvi pe toate? Mmm? Spune-i Leilei. Ştii că micii tale Leila poţi să-i povesteşti.

Înainte de a adormi, îi povesti.

Ceva mai târziu, în timp ce generalul sforăia sub efectul arakului şi al amorului, Leila se retrase în baie cu uşa încuiată şi, aşezată pe capacul closetului, cu o tavă în poală, notă totul cu caligrafia ei ordonată şi dreaptă.

Încă şi mai târziu, în dimineaţa următoare, avea să predea foiţele de hârtie subţire, rulate şi introduse într-un tampon golit pe dinăuntru, pentru a evita controalele de rutină, celui care o plătea. Ştia că era periculos, dar merita: câştiga dublu pentru aceeaşi activitate. Într-o zi avea să fie bogată; suficient de bogată pentru a părăsi Irakul şi a deschide propria şcoală undeva, poate la Tanger, unde avea un cârd de fete frumoase cu care să se culce şi câţiva băieţi în casă, marocani, pe care să-i biciuiască ori de câte ori avea chef.

Dacă măsurile de securitate de la Banca Winkler îl lăsaseră pe Gidi Barzilai cu un sentiment de frustrare, după două săptămâni de supraveghere a lui Wolfgang Gemutlich simţea cum îl apuca disperarea. Tipul era imposibil.

Imediat după ce fusese identificat, îl urmăriseră până acasă, dincolo de parcul Prater. A doua zi, în timp ce el era la lucru, echipa yaridă pândise până când Frau Gemutlich plecase la cumpărături. Singura fată din echipă pornise pe urmele ei, rămânând în legătură cu colegii prin radio, ca să-i poată avertiza de întoarcerea femeii. De fapt, soţia bancherului lipsise de acasă două ore, timp mai mult decât suficient.

Intrarea în casă nu constituia o problemă pentru experţii nevioţi. Microfoanele fură iute instalate în sufragerie, în dormitor şi în aparatul telefonic. Percheziţia, rapidă, expertă şi fără urme, nu dezvălui nimic. Hârtiile erau cele obişnuite: actele casei, paşapoarte, certificate de naştere şi de căsătorie, chiar şi câteva documente bancare. Fotografiară totul, iar la o privire fugară, contul din bancă nu dezvălui nici o eventuală fraudă la Banca Winkler. Se profila oribila posibilitate ca individul să fie perfect onest.

Nici dulapul de baie, nici baia nu dezvăluia obiceiuri personale bizare – întotdeauna un bun motiv de şantaj pentru reprezentanţii respectabili ai clasei mijlocii – ceea ce nu-l surprinse pe şeful echipei de supraveghere.

Dacă secretara bancherului era ştearsă ca un şoricel, nevasta era ca o bucată de hârtie mototolită. Israelianul nu văzuse de mult o figură atât de tristă.

Când fata care o urmărea anunţă şoptit că soţia bancherului se îndrepta spre casă, echipa de experţi nevioţi terminase deja şi plecase. Cel în uniforma echipei de telefoane încuie uşa principală, după ce toţi ceilalţi o şterseră pe uşa din dos, traversând grădina.

De acum înainte, echipa avea să stea la panoul de control al aparaturii de ascultare, instalată în microbuzul parcat ceva mai în josul străzii şi să urmărească ce se petrecea în casă. Două săptămâni mai târziu, exasperat, liderul echipei de supraveghere îi raportă lui Barzilai că abia dacă umpluseră o bandă. În prima seară înregistraseră optsprezece cuvinte. Ea spusese: „Cina e gata, Wolfgang”. Nici un răspuns. Apoi ea ceruse nişte perdele noi. Fusese refuzată. El spusese: „Mă duc să mă culc. Mâine mă scol devreme”.

— Asta spune în fiecare seară, am impresia că spune acelaşi lucru de treizeci de ani încoace, se plânse agentul neviot.

— Ceva sex? întrebă Barzilai.

— Cred că glumeşti, Gidi. Ăştia nu-şi vorbesc, dar să se mai reguleze!

Toate celelalte încercări de a găsi o fisură în caracterul lui Wolfgang Gemutlich sfârşiseră în acelaşi fel. Nu tu jocuri de noroc, nu tu băieţei, jocuri de societate, cluburi de noapte, amante sau escapade în cartierele rău famate. O singură dată, când Gemutlich părăsise casa, echipa începu să spere.

Era îmbrăcat într-un pardesiu de culoare închisă, cu pălărie, plecase pe jos, după cină şi după ce se lăsase întunericul. Porni pe străduţele întunecoase ale cartierului şi ajunse în faţa unei case, la câteva intersecţii mai încolo. Bătu şi aşteptă. Uşa se deschise, apoi se închise în urma lui. Imediat, la parter se aprinse o lumină, în spatele draperiilor groase. Până să se închidă uşa, unul din oamenii care-l urmăreau avu timp să zărească o siluetă feminină îmbrăcată într-un

halat alb de nailon.

Băi de frumuseţe, poate? Duşuri asiatice, saune mixte cu vreo două fetişcane voinice care să mânuiască rămurelele de arţar? A doua zi de dimineaţă, află că femeia în halat alb era pedichiuristă şi avea un cabinet particular acasă. Wolfgang Gemutlich se dusese să-şi scoată bătăturile.

Pe 1 decembrie Gidi Barzilai primi un mesaj fulminant de la Kobi Dror, din Tel Aviv. Era avertizat că operaţiunea nu se putea întinde la nesfârşit. Naţiunile Unite dăduseră Irakului termen până pe 16 ianuarie să părăsească Kuweitul. După aceea avea să înceapă războiul. Orice s-ar întâmpla, daţi-i drumul o dată!

— Gidi, pe tăntălăul ăsta putem să-l urmărim până în ziua de apoi, raportară cei doi şefi de echipă superiorului lor. În viaţa lui pur şi simplu nu există pete întunecate. Eu, unul, nu înţeleg. Nimic, nu face absolut nimic din ce am putea folosi împotriva lui.

Barzilai se afla într-o dilemă. Ar fi putut să o răpească pe soţie şi să-l ameninţe pe soţ că, dacă nu cooperează… Necazul era că idiotul era, cu siguranţă, mai degrabă dispus să o lase să moară decât să subtilizeze măcar un bon de masă. Mai mult, era în stare să anunţe poliţia.

Ar fi putut să-l răpească pe Gemutlich şi să-l „convingă”. Aici partea proastă era că trebuia să se întoarcă la bancă, pentru a face transferul şi a încheia contul lui Jericho. Şi odată aflat înăuntrul băncii, avea să înceapă să ţipe ca din gură de şarpe. Iar ordinele lui Kobi Dror fuseseră clare: nu daţi greş şi nu lăsaţi urme.

— Hai să ne ocupăm de secretară, propuse el. Secretarele ştiu adesea tot ce ştiu şi şefii lor.

Astfel, cele două echipe îşi transferară atenţia asupra nu mai puţin ştersei Fraulein Edith Hardenberg.

Pentru ea nu le trebuiră decât zece zile. O urmăriră până acasă, un mic apartament într-o casă veche, în apropiere de Trautenauplatz, departe în Districtul 19, o suburbie nord-vestică a Grinzingului.

Locuia singură. Fără un iubit, fără un prieten, fără măcar un animal lângă casă. O privire prin hârtiile personale dezvălui un cont modest în bancă, o mamă pensionară la Salzburg – apartamentul însuşi fusese, iniţial, închiriat de mamă, după cum arăta contractul de închiriere, dar fiica se mutase aici în urmă cu şapte ani, când mama ieşise la pensie şi se retrăsese în Salzburgul natal.

Edith avea un Seat mic, pe care-l parca pe stradă, în faţa casei. În mod normal, mergea la serviciu cu mijloacele de transport în comun, fără îndoială din cauza problemelor cu parcarea în centrul oraşului.

Din cecurile de salariu reieşea o leafă mizeră – „Zgârciţi nenorociţi!” exclamase agentul neviot la vederea sumei – iar din

certificatul de naştere se putea deduce că avea treizeci şi nouă de ani. „Şi arată de cincizeci”, mai constatase agentul.

În apartament nu exista fotografia nici unui bărbat, doar una a mamei, una cu cele două împreună, în vacanţă, pe malul unui lac şi una aparent a tatălui, decedat, în uniforma Serviciilor Vamale.

Singurul bărbat din viaţa ei părea a fi Mozart.

— Are o singură manie, cea a operei, îi raportă şeful echipei lui Barzilai, după ce lăsară apartamentul aşa cum îl găsiseră. Are o colecţie mare de LP-uri – n-a reuşit încă să-şi cumpere un CD – toate cu operă. Cred că îşi dă aproape toţi banii pe ele. Cărţi despre operă, compozitori, cântăreţi şi dirijori. Afişul din stagiunea de iarnă a operei din Viena, deşi nici cu gândul nu-şi poate permite un bilet…

— Şi zici că-n viaţa ei nu sunt bărbaţi, da? spuse Barzilai, pe gânduri.

— S-ar putea să-i cadă în braţe lui Pavarotti, dacă poţi să i-l aduci. Altfel, renunţă.

Dar Barzilai nu renunţă. Îşi amintea de un caz la Londra, cu mult timp în urmă. O funcţionară de la Ministerul Apărării, fată bătrână tipică; apoi sovieticii apăruseră cu un tânăr iugoslav, superb… Până şi judecătorul, la proces, fusese de partea ei.

În seara aceea Barzilai trimise o telegramă lungă, codificată, la Tel Aviv.

Spre mijlocul lunii decembrie, operaţiunea de consolidare a armatei Coaliţiei în sudul graniţei Kuweitului se transformase într-un uriaş val format din oameni şi oţel. Trei sute de mii de bărbaţi şi femei din treizeci de ţări se înşiruiau în coloane de-a curmezişul deşertului saudit, începând de pe coastă şi înaintând o sută cincizeci de kilometri spre vest.

În porturile Jubail, Dammam, Bahrain, Doha, Abu Dhabi şi Dubai navele venite de pe mare descărcau tancuri, combustibil şi provizii, alimente şi corturi, muniţie şi piese de rezervă într-o succesiune fără sfârşit.

Ieşite din docuri, convoaiele porneau spre vest, pe şoseaua Tapline, pentru a stabili bazele logistice de care avea să aibă nevoie într-o zi armata invadatoare.

Unul dintre piloţii de pe avioanele Tornado, din Tabuq, deviat spre sud dintr-un fals atac asupra graniţelor irakiene, le povesti colegilor că zburase pe deasupra unui convoi de camioane, de la cap la coadă. La o viteză de opt sute de kilometri pe oră îi trebuiseră şase minute pentru a ajunge la coada convoiului care se întindea pe optzeci de kilometri, cu camioanele care mergeau bară la bară.

Pe unul din terenurile de depozitare ale Bazei Logistice Alfa, butoaiele cu combustibil erau stocate câte trei, unul deasupra celuilalt,

pe platforme de doi metri, cu spaţiu suficient între ele cât să treacă un motostivuitor. Terenul măsura şaizeci şi cinci de kilometri pe şaizeci şi cinci.

Şi asta numai pentru combustibil. În alte zone ale lui Log Alfa se găseau proiectile, rachete, mortiere, chesoane pentru mitraliere, rachete antitanc şi grenade. Sau alimente şi apă, aparatură şi piese de schimb, baterii pentru tancuri şi ateliere mobile.

În momentul acela, din ordinul generalului Schwarzkopf, forţele Coaliţiei erau concentrate exclusiv în porţiunea de deşert de la sud de Kuweit. Ceea ce nu ştia Bagdadul era că, înainte de a ataca, generalul american intenţiona să trimită o parte din forţele sale dincolo de Wadi al Batin, încă o sută cincizeci de kilometri înăuntrul deşertului, pentru a invada Irakul însuşi, întâi spre nord şi apoi spre est, atacând Gărzile Republicane din flanc şi distrugându-le.

Pe 13 decembrie escadrila 336, Rocketeers, din Comandamentul Aviaţiei Tactice al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite fu transferată de la baza Thumrait, în Oman, la Al Kharz, în Arabia Saudită. Decizia de mutare fusese luată pe 1 decembrie.

Al Kharz era un „aeroport schelet”, cu piste de decolare şi aterizare, dar atât şi nimic mai mult. Nu avea nici un turn de control, nici hangare, nici ateliere, nici spaţii de locuit pentru personal. Era o întindere plată, cu piste de beton, în mijlocul deşertului.

Ca aerodrom era însă foarte bun. Dând dovadă de o prevedere uimitoare, guvernul saudit comandase şi construise destule baze aeriene care să deservească o flotă de cinci ori mai mare decât a Arabiei Saudite.

La 1 decembrie intraseră în acţiune constructorii americani, în treizeci de zile ridicaseră un orăşel de corturi, capabil să adăpostească cinci mii de oameni şi cinci escadrile de vânătoare. Rolul principal îl jucau construcţiile grele, echipele denumite Red Horse, dublate de patruzeci de generatoare uriaşe ale forţelor aeriene. O parte din echipament sosise încărcat pe trailere, dar majoritatea sosea pe calea aerului. Ei au construit hangarele, atelierele, depozitele de combustibil şi cele de armament, sălile de instrucţie, operaţiunile, sala de întruniri, turnul de control şi garajele.

Pentru membrii echipajelor de pe avioane sau de la sol, au ridicat străzi întregi de corturi, latrine, duşuri, bucătarii, săli de mese şi un turn de apă, aprovizionat cu camioanele de la sursa cea mai apropiată.

Al Kharz se află la optzeci de kilometri sud-est de Riad, ceea ce s-a dovedit a fi cu exact cinci kilometri în afara razei maxime de acţiune a rachetelor Scud irakiene. Avea să fie, timp de trei luni, căminul a cinci escadrile: două de F15E Strike Eagles, Rocketeers şi Chiefs, Escadrila 335 de la Baza Seymour Johnson, care li s-a alăturat;

una de avioane de luptă F-15C Eagles şi două avioane de interceptie F-16 Fighting Falcon.

Personalul auxiliar feminin, în număr de două sute cincizeci, avea o stradă special destinată. Acesta consta în: o avocată, şefe de echipe de la sol, şoferiţe de camion, funcţionari, asistente medicale şi doi ofiţeri de contrainformaţii.

Echipele de zbor au venit cu tot cu avioane de la Baza Thumrait. Cele de la sol şi restul personalului au sosit cu avioanele de marfă. Transferul a durat două zile; la sosirea lor constructorii erau încă în plină activitate şi aveau să continue lucrul până la Crăciun.

Don Walker se simţise bine la Thumrait. Condiţiile de locuit erau moderne şi de bună calitate şi, în atmosfera relaxată din Oman, băuturile alcoolice erau permise înăuntrul taberei. Pentru prima dată făcuse cunoştinţă cu britanicii din SAS, care aveau acolo o bază permanentă de antrenament şi cu alţi „ofiţeri temporari”, angajaţi în trupele sultanului Qaboos al Omanului. Participase la câteva chefuri memorabile, reprezentantele sexului opus fuseseră deosebit de accesibile, iar misiunile „de păcăleală” pe avioanele Eagles până la graniţa irakiană erau o plăcere.

Referitor la SAS, Walker îi spusese locotenent-colonelului Steve Turner, noul său şef de escadrilă, după o escapadă cu ei în deşert, în maşini de teren uşoare:

— Indivizii sunt nebuni cu diplomă.

Al Kharz avea să se dovedească a fi total diferit. Ca ţară a celor două locuri sfinte, Mecca şi Medina, Arabia Saudită interzice cu desăvârşire consumul de alcool şi expunerea siluetei feminine de la bărbie în jos, cu excepţia mâinilor şi a picioarelor. În ordinul de zi cu numărul 1, generalul Schwarzkopf anunţase prohibiţia pentru toate forţele Coaliţiei de sub comanda sa. Ordinul privea absolut toate unităţile de luptă americane şi, mai cu seamă, pe cele de la Al Kharz.

În portul Dammam însă, descărcătorii americani au rămas uimiţi de cantităţile de şampon destinate trupelor britanice din Royal Air Force. Ladă după ladă, erau descărcate, reîncărcate în camioane sau în avioane de marfă C-130 Hercules şi trimise escadrilelor RAF. Mirarea lucrătorilor americani din port venea din faptul că, într-un mediu atât de uscat, piloţii englezi îşi petreceau atât de mult timp spălându-se pe cap. Enigma avea să rămână nerezolvată până la sfârşitul războiului.

De partea cealaltă a peninsulei, la Baza Tabuq, pe care avioanele britanice Tornado o împărţeau cu Falcon-urile americane, piloţii americani au fost şi mai intrigaţi să-i vadă pe englezi, la apusul soarelui, şezând sub prelate, vărsând puţin dintr-o sticla de şampon în câte un pahar, pe care apoi îl umpleau cu apă.

La Al Kharz problema aceasta nu s-a pus. Acolo nu exista

şampon. Înghesuiala era mai mare decât la Thumrait. În afară de comandantul escadrilei, care îşi avea propriul cort, ceilalţi, de la colonel în jos, împărţeau corturile câte doi, patru, şase, opt sau doisprezece, după rang.

Ce era mai rău era că zonele alocate personalului feminin fuseseră declarate inaccesibile, situaţie agravată de faptul că americancele, credincioase tradiţiilor proprii şi scăpate de sub ochiul poliţiei religioase Saudi Mutawa, adoptaseră obiceiul de a face plajă în sumare costume de baie, în spatele gardurilor nu prea înalte care le înconjurau corturile.

Ceea ce a dus la o cerere deosebit de mare pentru camioanele hi-lux ale bazei, al căror şasiu este ridicat mult deasupra roţilor. Un adevărat patriot nu putea străbate distanţa de la cortul său până la locul de îmbarcare decât cocoţat într-unul din aceste camioane, pe vârfuri, făcând un ocol enorm printre corturile femeilor, pentru a verifica dacă doamnele se menţineau în formă.

În afara acestor obligaţii civile, viaţa se rezuma la un pat de campanie care scârţâia şi somnul dintre misiuni.

Starea de spirit se schimbase şi din alt motiv. Naţiunile Unite îi dăduseră lui Saddam Hussein un ultimatum pentru 16 ianuarie. Dar declaraţiile Bagdadului rămâneau sfidătoare. Pentru prima dată, era clar că aveau să intre în război. Misiunile de antrenament căpătau un alt sens, mai dramatic.

Întâmplarea făcuse ca la Viena ziua de 15 decembrie să fie deosebit de caldă. Soarele strălucea, iar temperatura se ridicase binişor. În pauza de prânz, Fraulein Hardenberg părăsi, ca de obicei, banca şi hotărî, sub impulsul momentului, să cumpere nişte sandvişuri şi să le mănânce în Stadtpark, nu prea departe de Ballgasse.

De obicei, făcea asta vara şi uneori toamna, când îşi aducea sandvişurile de acasă. Pe 15 decembrie nu şi le adusese. Totuşi, văzând cerul albastru şi strălucitor care se boltea deasupra lui Franziskanerplatz şi simţindu-se la adăpost în pardesiul de lână, hotărî că, dacă natura era dispusă să-i ofere, fie chiar şi pentru o zi, un pic de *Altweibersommer* – „vara babelor" pentru vienezi – trebuia să profite şi să mănânce în parc.

Avea un motiv special pentru care iubea părculeţul de pe partea cealaltă a Ring-ului. La unul dintre capetele lui se află Hubner Kursalon, un restaurant cu pereţi de sticlă, ca o seră mare, unde, de obicei, la ora prânzului o orchestră cânta melodii de Strauss, cel mai vienez dintre compozitori.

Cei care nu-şi permit să ia masa în restaurant pot să găsească o bancă în apropiere şi să savureze muzica pe gratis. Mai mult, în centrul parcului, protejată de arcada ei de piatră, se ridică statuia

marelui Johann însuşi.

Edith Hardenberg îşi cumpără sandvişurile la un băruleţ, găsi o bancă la soare şi începu să mănânce, ascultând muzica de vals.

— *Entschuldigung.*

Tresări, smulsă din reverie de vocea joasă, care spunea: „Scuzaţi-mă”.

Dacă era un lucru pe care domnişoara Hardenberg nu-l suporta, atunci acela era de a fi acostată de străini. Aruncă o privire în lături.

Era tânăr, brunet, cu ochi căprui, catifelaţi şi vorbea cu un accent străin. Era pe punctul de a-şi întoarce din nou privirea când observă că tânărul ţinea în mână o broşură ilustrată şi că îi arăta un cuvânt din text. În ciuda propriei voinţe, privi textul. Broşura era partitura ilustrată a operei *Flautul fermecat.*

— Vă rog, cuvântul ăsta nu e în germană, nu?

Arătătorul era pe cuvântul „partitura”.

Ar fi trebuit, desigur, să se ridice şi să plece imediat. Începu să-şi strângă sandvişurile.

— Nu, îi răspunse scurt, e în italiană.

— A, spuse el pe un ton de scuză. Eu învăţ germana, dar italieneşte nu ştiu. Înseamnă muzică, vă rog?

— Nu, înseamnă partitură, notele.

— Vă mulţumesc, îi spuse el cu recunoştinţă. Operele dumneavoastră vieneze sunt greu de înţeles, dar mie îmi plac atât de mult.

Mâinile care împachetau sandvişurile îşi încetiniră mişcările.

— Ştiţi, acţiunea se petrece în Egipt.

Ce prostie să-i spună asta tocmai ei, care ştia *die Zauberflote* pe dinafară.

— Da, aşa e, îi răspunse ea.

Adăugă în gând că lucrurile merseseră prea departe. Indiferent cine era, era un tânăr impertinent. Ce mai, aproape că intrase în vorbă cu ea! Câtă neruşinare!

— La fel ca şi *Aida,* remarcă el, întorcându-se la studiul broşurii. Îmi place Verdi, dar cred că îl prefer pe Mozart.

Sandvişurile erau împachetate; era gata de plecare. Trebuia să se ridice şi să plece. Se întoarse să-l privească, iar el alese tocmai acest moment ca să ridice privirea şi să zâmbească.

Avea un zâmbet timid, aproape rugător şi ochii căprui de cocker, cu gene pentru care un top model ar fi făcut moarte de om.

— Nu se pot compara, spuse ea. Mozart e cel mai mare.

Zâmbetul lui se lărgi, arătându-i dinţii egali, albi.

— A locuit odată aici. Poate a şi stat aici, pe banca asta şi şi-a compus muzica aceea.

Se ridică şi se întoarse. Tânărul se ridică, de asemenea şi făcu o

plecăciune scurtă, vieneză.

— Iertaţi-mă că v-am deranjat, Fraulein. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Ieşind din parc şi îndreptându-se către birou, unde avea să-şi termine prânzul, Edith era furioasă. Azi conversaţii cu tineri necunoscuţi prin parcuri, mâine…? Pe de altă parte, nu era decât un student străin, care voia să cunoască opera vieneză. Ce era rău în asta? Dar ce-i mult nu-i bun. Trecu pe lângă un afiş. Sigur, la Opera din Viena se cânta Flau*tul fermecat pes*te trei zile. Poate că era în programa lui de studiu.

În ciuda pasiunii sale, Edith Hardenberg nu, fusese niciodată la un spectacol la Staatsoper. Desigur, cutreierase clădirea în timpul zilei, când era deschisă, dar nu-şi putuse niciodată permite să cumpere un bilet. De altfel, biletele erau greu de găsit şi pe bani. Abonamentele se transmiteau din generaţie în generaţie şi erau accesibile doar celor bogaţi. Biletele obişnuite nu se puteau obţine decât cu relaţii, pe care ea nu le avea. Chiar şi cele mai ieftine depăşeau posibilităţile ei financiare. Oftă şi se întoarse la serviciu.

Fusese ultima zi însorită. Frigul şi norii negri se întorseseră. Şi o dată cu ei se întorsese şi ea la cafeneaua ei obişnuită, la masa ei obişnuită. Era o persoană ordonată, cu tabieturi.

A treia zi după întâmplarea din parc, la exact aceeaşi oră, la minut, se aşeză la masă, observând doar pe jumătate că cea de alături era, probabil, ocupată. Pe ea erau vreo două cursuri – nu-şi bătu capul să citească titlurile – şi un pahar pe jumătate plin cu apă.

Abia comandase meniul zilei când ocupantul mesei se întoarse de la toaletă. Abia când se aşeză îl recunoscu, cu o tresărire de surpriză.

— O, *Gruss Gott,* din nou, spuse el.

Ea îşi strânse buzele într-un zâmbet dezaprobator. Chelneriţa sosi cu mâncarea. Era încolţită. Iar tânărul era de neoprit.

— Am terminat de citit partitura. Acum cred că am înţeles totul.

Ea dădu din cap şi începu să mănânce delicat.

— Excelent. Studiaţi aici?

Ce sens avusese întrebarea? Ce-o apucase? Zumzetul din restaurant o înconjura. De ce să-ţi faci griji, Edith? Ce rău poate să facă o conversaţie civilizată, chiar şi cu un student străin? Se întrebă ce ar spune Herr Gemutlich. Ar fi împotrivă, bineînţeles.

Tânărul brunet zâmbi fericit.

— Da. Studiez ingineria la Universitatea Tehnică. După ce îmi iau diploma, am să mă întorc acasă să ajut la dezvoltarea ţării mele. Vă rog, mă cheamă Karim.

— Fraulein Hardenberg, spuse ea înţepat. Şi de unde sunteţi,

domnule Karim?

— Sunt din Iordania.

Dumnezeule mare, un arab! Asta e, probabil că la Universitatea Tehnică, aflată la numai două străzi de Karntner Ring, erau o mulţime de arabi. Mai toţi cei pe care îi văzuse până atunci erau vânzători ambulanţi, oameni imposibili care vindeau covoare şi ziare prin cafenelele în aer liber, care se ţineau de tine ca scaiul. Tânărul de lângă ea părea onorabil. Poate venea dintr-o familie bună. Totuşi, un arab… Termină de mâncat şi ceru să i se aducă nota. Era timpul să-l părăsească pe tânărul acesta, chiar dacă era extrem de politicos… pentru un arab.

— Din păcate, cred că nu voi putea să mă duc, spuse el cu regret.

Venise nota. Ea se căută de monede.

— Unde?

— La operă. La *Flautul fermecat.* Singur nu am curaj. E atâta lume. Iar eu nu ştiu încotro să o iau sau când să aplaud.

Ea îi zâmbi condescendent.

— A, nici eu nu cred că ai să te duci, tinere, pentru că n-o să ai bilet.

El făcu o figură uimită.

— A, dar nu asta e problema.

Se căută în buzunar şi puse două bucăţele de hârtie pe masă. Pe masa ei. Alături de nota de plată. Al doilea rând, în stal. Aproape la picioarele soliştilor. În centru.

— Am un prieten la Naţiunile Unite. Iar ei primesc o cotă. El nu le-a vrut şi mi le-a dat mie.

Date. Nu vândute, date. A dat pe nimic nişte bilete nepreţuite.

— Aţi accepta să mă luaţi cu dumneavoastră? întrebă tânărul, rugător.

Formulase frumos invitaţia, ca pe o rugăminte. Edith se gândi cum ar fi să stea în paradisul acela rococo imens, cu tavane arcuite, aurit, înălţându-se o dată cu vocile başilor, baritonilor, tenorilor şi sopranelor până sus, în bolta pictată…

— Bineînţeles că nu, răspunse ea.

— Ah, iertaţi-mă, Fraulein, v-am jignit.

Întinse mâna şi luă biletele, un capăt într-una din mâinile acelea puternice, celălalt în cealaltă mână şi începu să le rupă.

— Nu! şi mâna ei îl opri după ce rupsese mai bine de un centimetru din nepreţuitele bilete. Nu trebuie să faceţi una ca asta.

Se îmbujorase.

— Dar mie nu-mi folosesc…

— Atunci, ştiu eu…

Chipul lui se lumină.

— Deci vreţi să-mi arătaţi Opera dumneavoastră, da?

Să-i *arate* Opera. Sigur, asta era altceva. Nu era o întâlnire. Nu genul de întâlnire la care merg cei care… acceptă întâlniri. Era mai mult o excursie. Un gest de politeţe vienez faţă de un student străin care vrea să vadă minunile capitalei austriece. Ce putea fi rău în asta…?

Stabiliră să se întâlnească pe treptele de la intrare la ora şapte şi un sfert. Ea venise de la Grinzing cu maşina, pentru care găsise destul de uşor un loc de parcare. Împreună, se alăturară mulţimii care fremăta deja de nerăbdare.

Dacă pentru Edith Hardenberg, fata bătrână de douăzeci de primăveri lipsite de iubire, paradisul avea să-şi deschidă vreodată porţile, atunci aceasta se întâmplă în seara aceea din 1990 când, aşezată la câţiva metri de scenă, se lăsă inundată de muzică. Dacă era să afle vreodată ce înseamnă beţia, fu în seara aceea, când se lăsase complet ameţită de torentul vocilor care suiau şi coborau.

În timpul primului act, când Papageno cânta zglobiu nu departe de ea, simţi o mână caldă şi tânără aşezându-se peste mâna ei. Din instinct, îşi retrase mâna cu o mişcare rapidă. În timpul actului al doilea, când întâmplarea se repetă, nu mai reacţionă, ci lăsă căldura trupului de lângă ea să i se scurgă în sânge, o dată cu muzica.

Când totul luă sfârşit, era ca beată. Altfel, nu l-ar fi lăsat niciodată să o conducă vizavi, la Cafe Landtmann, altădată frecventată de Freud, care tocmai îşi recăpătase splendoarea din anii 1890. Însuşi Robert, şeful de sală, îi conduse la masă, unde comandară o cină târzie.

În fine, o conduse la maşină. Se mai calmase. Stăpânirea de sine îi revenea.

— Mi-ar plăcea să-mi arăţi Viena adevărată, îi spuse Karim încet. Viena ta, Viena muzeelor şi a concertelor. Altfel, n-o să pricep niciodată cultura austriacă, nu aşa cum mi-ai putea-o arăta tu.

— Karim, ce tot spui?

Rămaseră în picioare, lângă maşină. Nu, nici nu se gândea să se ofere să-l conducă acasă, oriunde ar fi fost aceasta, iar o aluzie cât de slabă ca s-o însoţească acasă ar fi dovedit că nu era decât un mizerabil.

— Spun că mi-ar face plăcere să ne mai vedem.

— De ce?

Dacă-mi spune că sunt frumoasă, îl plesnesc, îşi spuse ea.

— Pentru că eşti amabilă.

— Ah.

Roşise violent în întuneric. Fără să mai spună un cuvânt, el se aplecă şi o sărută pe obraz. Apoi dispăru, traversând piaţa cu paşi mari. Ea se duse acasă, singură.

Edith Hardenberg avu o noapte agitată. Visă lucruri care se întâmplaseră demult. Pe Horst, care o iubise în vara aceea lungă şi fierbinte a lui 1970, când avea doar nouăsprezece ani şi era virgină. Horst îi răpise castitatea şi o făcuse să-l iubească. Horst, care o părăsise în iarna aceluiaşi an, fără un cuvânt de explicaţie sau de rămas-bun.

La început crezuse că avusese un accident şi sunase la toate spitalele. Apoi se gândise că îndatoririle lui de comis-voiajor îl chemaseră în altă parte, dar că o va suna. Mai târziu aflase că se căsătorise cu o fată din Graz, cu care se iubea ori de câte ori drumurile îl duceau într-acolo.

Plânsese până în primăvară. Apoi strânsese toate amintirile de la el, tot ce-i amintea de trecerea lui şi le arsese. Arsese darurile şi fotografiile făcute în plimbările la Luxemburg, la Schlosspark, dar, mai ales, arsese fotografia copacului sub care o iubise pentru prima dată, o iubise cu adevărat şi ea devenise a lui.

După aceea nu mai avusese alţi bărbaţi. Nu fac altceva decât să te înşele şi să te părăsească, îi spusese mama ei, iar mama avea dreptate. Jurase că nu va mai exista în viaţa ei un alt bărbat.

În noaptea aceea dinainte de Crăciun, visele dispărură în zori şi o lăsară cu programul operei *Flautul fermecat* strâns la pieptul mic şi uscat. În somn, o parte din ridurile de la colţurile ochilor şi ale gurii îi dispărură. Şi tot în somn zâmbi. Ce putea fi rău în asta?

Capitolul 13

Mercedesul mare, cenuşiu, avea probleme cu traficul. Apăsând furios pe claxon, şoferul trebui să-şi facă loc cu forţa prin şuvoiul de maşini, camionete, căruţuri şi cărucioare care dădeau viaţă străzilor Khulafa şi Rashid.

Acesta era vechiul Bagdad, unde de zece secole îşi au vadul negustorii şi comercianţii, vânzătorii de pânzeturi, aur şi mirodenii, amatorii de chilipiruri şi deţinătorii celor mai diferite mărfuri.

Maşina coti pe strada Băncii unde automobilele erau înghesuite pe ambele părţi şi intră, în cele din urmă, pe strada Shurja. Ceva mai în faţă, piaţa negustorilor de mirodenii era o masă impenetrabilă. Şoferul îşi întoarse capul pe jumătate.

— Mai departe de-atât nu se poate.

Leila Al-Hilla dădu din cap şi aşteptă să i se deschidă portiera. Alături de şofer stătea Kemal, uriaşa gardă de corp a generalului Kadiri, un sergent din corpul de Blindate, ataşat de ani de zile pe lângă general. Ea îl ura.

După ce aşteptă puţin, sergentul deschise portiera din dreptul său, coborî pe trotuar îndreptându-şi silueta masivă şi deschise portiera din spate. Ştia că-l umilise din nou, i se vedea în priviri. Ea coborî fără o privire sau un cuvânt de mulţumire. Unul dintre motivele pentru care îl ura era că o urma pretutindeni. Era responsabilitatea lui, desigur din ordinul generalului, dar asta nu o făcea să-l deteste mai puţin. Când era treaz, Kadiri era un ostaş profesionist deosebit de dur. În amor, era gelos până la nebunie. De aici regula ca ea să nu iasă niciodată singură în oraş.

Al doilea motiv al urii ei faţă de sergent era pofta pe care o citea în ochii lui. Femeia, cu gusturi de mult pervertite, înţelegea foarte bine dorinţa oricărui bărbat faţă de trupul ei şi, dacă preţul era bun, era gata oricând să satisfacă toate aceste pofte, oricât de bizare ar fi fost ele. Dar Kemal comisese o greşeală fatală: ca sergent, era sărac. Cum îndrăznea să se gândească la ea? Şi totuşi, uite că putea, într-un amestec de dispreţ pentru ea şi dorinţă animalică, vizibilă atunci când generalul Kadiri era întors cu spatele.

La rândul lui, era conştient de repulsia pe care i-o stârnea şi îl amuza să o insulte din priviri în timp ce cuvintele îi erau politicoase.

Leila i se plânsese lui Kadiri de insolenţa mută a sergentului, dar nu-i stârnise decât râsul. Ar fi devenit bănuitor faţă de oricare alt bărbat care şi-ar fi manifestat dorinţa pentru ea, dar Kemal îşi putea permite multe, pentru că îi salvase viaţa în mlaştinile Al Fao, în luptele contra iranienilor. În plus, Kemal era gata să moară pentru el. Sergentul trânti portiera şi i se alătură în drumul pe jos, pe strada

Shurja.

Zona se numeşte Agid al Nasara, Cartierul Creştinilor. În afară de Biserica Sfântul Gheorghe de peste fluviu, construită de englezi pentru ei înşişi şi credinţa lor protestantă, în Irak mai funcţionează încă trei secte creştine, care reprezintă cam şapte procente din totalul populaţiei. Cea mai mare este aceea a asirienilor sau secta siriacă, a cărei catedrală se înalţă în Cartierul Creştinilor, în apropierea străzii Shurja. La nici doi kilometri distanţă este biserica armeană, în vecinătatea unei reţele încâlcite de străduţe şi alei a căror istorie se pierde în negura vremurilor, denumită Camp el Arman, vechiul cartier armenesc.

Chiar în coasta catedralei siriace se ridică Sfântul Iosif, biserica creştinilor caldeeni, cea mai mică dintre secte. Dacă ritul siriac este asemănător celui grec-ortodox, caldeenii sunt o ramură a bisericii catolice.

Cel mai cunoscut dintre irakienii de rit caldeean era în acel moment ministrul de externe Tariq Aziz, al cărui devotament faţă de Saddam Hussein şi politica sa de genocid părea să indice mai degrabă o filiaţie descendentă din învăţăturile Prinţului Păcii. Leila Al-Hilla se născuse şi ea în credinţa caldeeană, lucru care se dovedea acum folositor.

Nepotrivita pereche ajunse la poarta de fier forjat care dădea spre curtea pavată cu lespezi de piatră din faţa intrării cu arcadă a bisericii caldeene. Kemal se opri. Ca musulman, nu putea face nici un pas mai departe. Ea îi făcu semn cu capul şi trecu dincolo de poartă. Kemal o urmări cumpărând o mică lumânare de la standul de lângă uşă, trăgându-şi şalul bogat de dantelă neagră peste faţă şi pătrunzând în întunericul greu de tămâie.

Sergentul ridică din umeri, apoi se îndepărtă câţiva paşi, în căutarea unei cutii de coca-cola şi a unui loc de unde să poată supraveghea intrarea. Nu înţelegea de ce stăpânul său permitea asemenea prostii. Femeia era o târfă. Într-o zi generalul avea să se plictisească de ea şi îi promisese că înainte de a o elimina, el, Kemal, va putea să-şi satisfacă poftele. Zâmbi gândului şi un firişor de coca-cola i se scurse pe bărbie.

Înăuntru, în biserică, Leila se opri să-şi aprindă lumânarea de la una dintre sutele care ardeau lângă uşă, apoi, cu capul plecat, îşi croi drum către locurile de spovedanie aflate la capătul celălalt al navei. Un preot îmbrăcat în negru trecu pe lângă ea, fără să-i acorde vreo atenţie.

Confesionalul era întotdeauna acelaşi. Intră exact la ora stabilită, luând-o înaintea unei femei în negru, aflată şi ea în căutarea unui preot care să-i asculte litania păcatelor, probabil mult mai banale decât ale femeii mai tinere care o împinsese la o parte şi-i luase locul.

Leila închise uşa în urma ei, se întoarse şi se aşeză pe scaunul de penitenţă. În stânga avea un grilaj dantelat. În spatele acestuia auzi un foşnet. Era acolo; era întotdeauna acolo la ora stabilită.

Se întreba cine era. Şi de ce o plătea atât de bine pentru informaţiile pe care i le aducea. Nu era un străin – araba pe care o vorbea era prea fluentă, limba unuia născut şi crescut în Bagdad. Iar ce lua de la el erau bani frumoşi.

— Leila?

Un murmur, scăzut şi egal. Întotdeauna trebuia să sosească după el şi să plece înaintea lui. O avertizase ca nu cumva să tragă de timp pe-afară, în speranţa că l-ar putea vedea; dar cum ar fi putut face asta cu Kemal alături de ea? Idiotul avea să observe imediat şi să-i raporteze stăpânului. Nu merita să-şi rişte viaţa.

— Identifică-te, te rog.

— Părinte, am greşit în cele trupeşti şi nu sunt demnă de iertarea ta.

El inventase fraza aceasta, pe care nimeni altcineva nu ar fi putut-o rosti.

— Ce ai pentru mine?

Ea îşi băgă mâna între picioare, trase bazonul chiloţilor şi scoase tamponul fals pe care el i-l dăduse cu două săptămâni în urmă. Unul din capete se deşuruba. Din interior scoase hârtia rulată într-un tub nu mai mare decât un creion. I-l trecu printr-un ochi al grilajului.

— Aşteaptă.

Auzi foşnetul foiţei de ţigară în timp ce bărbatul îşi aruncă un ochi expert pe notiţele ei, un raport asupra dezbaterilor şi concluziilor consiliului de planificare din ziua trecută, condus de Saddam Hussein însuşi, la care fusese prezent şi generalul Abdullah Kadiri.

— Bine, Leila, foarte bine.

Azi plata era în franci elveţieni, în bancnote foarte mari, care trecură prin grilaj de la el la ea. Le ascunse în acelaşi loc în care adusese şi informaţiile, loc pe care ştia că cei mai mulţi bărbaţi musulmani îl considerau spurcat în anumite momente. Numai un doctor sau temutul AMAM le putea găsi acolo.

— Cât mai durează toată povestea asta? întrebă ea prin grilaj.

— Nu mai e mult. Curând va începe războiul. La sfârşitul lui, Rais-ul va cădea. Puterea va fi preluată de alţii. Eu voi fi unul dintre ei. Atunci îţi vei căpăta adevărata răsplată, Leila. Păstrează-ţi calmul, fă-ţi treaba şi ai răbdare.

Ea zâmbi. Adevărata răsplată. Bani, grămezi de bani, destul ca să plece undeva, departe, bogată pentru tot restul vieţii.

— Acum, du-te.

Se ridică şi ieşi din confesional. Bătrâna în negru găsise pe altcineva care să-i asculte spovedania. Leila traversă nava şi ieşi la

lumina soarelui. Idiotul de Kemal era dincolo de poarta de fier forjat; mototolea în mână o cutie de coca-cola şi asuda de căldură. Bun, lasă-l să asude. Ar fi asudat şi mai tare dacă ar fi ştiut…

Fără măcar să se uite la el, Leila ieşi pe strada Shurja, trecu prin piaţa aglomerată, îndreptându-se spre maşină. Kemal, înfuriat, dar neputincios, se ţinu în urma ei. Femeia nu dădu nici o atenţie ţăranului sărac care împingea o bicicletă pe ghidonul căreia avea instalat un coş de nuiele fără capac şi nici ţăranul nu păru să o observe. Venise la piaţă trimis de bucătăreasa casei unde locuia, să cumpere nucşoară, coriandru şi şofran.

Rămas singur în confesional, bărbatul îmbrăcat în sutana neagră a preoţilor caldeeni mai stătu o vreme, pentru a se asigura că agenta sa părăsise zona. Posibilitatea ca ea să-l recunoască era extrem de mică, dar în jocul acesta chiar şi şansele cele mai îndepărtate erau prea periculoase pentru a nu fi luate în seamă.

Nu o minţise. Războiul se apropia, într-adevăr. Nici măcar căderea Doamnei de Fier de la Londra nu mai putea schimba nimic. Americanii mirosiseră prada şi nimic nu-i mai putea întoarce din drum.

Atâta vreme cât descreieratul din palatul de peste râu, de la Podul Tamuz, nu strica totul retrăgându-se necondiţionat din Kuweit. Din fericire, părea pornit fără întoarcere pe drumul către propria distrugere. Americanii vor câştiga războiul, apoi vor intra în Bagdad, ca să termine treaba. Nu se putea să se mulţumească cu cucerirea Kuweitului, nu-i aşa? Nu se putea ca un popor să fie atât de puternic, dar atât de stupid. Şi când vor veni, vor avea nevoie de un nod regim. Americani fiind, se vor orienta către cineva care să vorbească fluent englezeşte, care să le înţeleagă obiceiurile, modul de a gândi şi de a vorbi, cineva care să ştie ce să spună, ca să-i încânte şi să le intre în graţii.

Însăşi educaţia lui, civilizaţia cosmopolită care acum îi erau duşmani, vor deveni atuurile sale. Acum era exclus din consiliile la nivelul cel mai înalt şi din cercurile de decizie cele mai apropiate Raisului. Pentru că nu făcea parte din tribul tembel al-Tikrit, pentru că nu era susţinător fanatic al Partidului Baas, general plin sau frate vitreg al lui Saddam.

Dar Kadiri era tikrit şi deci demn de încredere. Generalul de blindate mediocru, cu gusturile unei cămile în călduri, se jucase odinioară în ţărâna uliţelor din Tikrit cu Saddam şi clanul lui şi asta era de ajuns. El, Kadiri, era prezent la toate întâlnirile importante şi cunoştea toate secretele. Dar, pentru a-şi face pregătirile, bărbatul din confesional avea la rândul lui nevoie de aceste secrete.

Convins că drumul era liber, se ridică şi ieşi. În loc să traverseze nava, se strecură în vestiar printr-o uşă lăturalnică, salută

din cap un preot adevărat care se îmbrăca pentru slujbă şi părăsi biserica pe uşa din spate.

Bărbatul cu bicicleta era la nu mai mult de şase metri de el. Din întâmplare, îşi ridică ochii chiar când preotul în sutană neagră ieşi în lumină şi se răsuci pe călcâie în ultimul moment. Omul în sutană îi aruncă o privire, îl observă, dar nu luă în seamă ţăranul care, aplecat acum peste bicicletă, îşi aranja lanţul, apoi se îndreptă grăbit spre alee, către un automobil mic, fără semne distinctive.

Cumpărătorul de mirodenii simţi şiroaiele de transpiraţie curgându-i pe faţă şi inima bătându-i nebuneşte. Aproape, al naibii de aproape! Special evitase să se apropie de cartierul general al Mukhabaratului din Mansour, pentru a nu întâlni acest chip. Ce dracu' căuta tipul îmbrăcat în haine preoţeşti în cartierul creştin?

Doamne, câţi ani trecuseră… Ani de când se jucau împreună pe pajiştea din faţa Şcolii Pregătitoare Tasisiya a domnului Hartley, de când îl pocnise pe unul dintre puşti, pentru că dăduse în fratele lui mai mic, de când recitau poezii în clasă, întrecuţi întotdeauna de Abdelkarim Badri. Trecuse multa vreme de când nu-l mai văzuse pe vechiul său prieten Hassan Rahmani, acum şeful Serviciului de Contraspionaj al Republicii Irak.

Crăciunul se apropia şi în deşertul de la nordul Arabiei Saudite trei sute de mii de americani şi europeni îşi trimiteau gândurile acasă, în timp ce se pregăteau să sărbătorească naşterea Domnului pe un tărâm musulman. În ciuda sărbătorii care nu era departe, acumulările care aveau să ducă la cea mai mare invazie din Normandia încoace continuau.

Forţele Coaliţiei erau încă masate în porţiunea de deşert la sud de Kuweit. Nu se ştia că jumătate din ele vor fi dislocate la un moment dat şi trimise mult mai spre vest.

Noile divizii continuau să sosească în porturile de pe coastă. Brigada 4 blindate, britanică, împreună cu Brigada 7, Şobolanii Deşertului, formau acum Divizia 1 blindate. Francezii îşi măriseră contribuţia la zece mii de soldaţi, inclusiv din Legiunea Străină. Americanii aduseseră, sau urma să aducă în curând, Divizia 1 cavalerie, Regimentele 2 şi 3 cavalerie blindată, Divizia 1 infanterie mecanizată, Diviziile 1 şi 3 blindate, două divizii de infanterie marină şi Diviziile 82 şi 101 aeropurtate. Chiar pe graniţă, aşa cum doriseră, erau staţionate Gruparea operativă şi Trupele speciale saudite, cărora li se alăturaseră câteva divizii egiptene şi siriene, plus o serie de unităţi aparţinând ţărilor arabe mai mici.

Apele din nordul Golfului Persic erau acoperite cu nave ale Coaliţiei. În Golf sau în Marea Roşie, de partea cealaltă a Arabiei Saudite, Statele Unite îşi poziţionaseră cinci grupuri de transportoare,

sub conducerea portavioanelor „plate” *Eisenhower, Independence, John F. Kennedy, Midway* şi *Saratoga,* iar *America, Ranger şi Theodore Roosevelt* urma să sosească.

Numai forţa aeriană de pe aceste nave, avioanele Tomcat, Hornet, Intruder, Prowler, Avenger şi Hawkeye constituia un spectacol impresionant.

În Golf era staţionată nava de război *Wisconsin,* căreia în ianuarie urma să i se alăture şi *Missouri.*

Pe tot teritoriul statelor din Golf şi al Arabiei Saudite, toate aerodromurile cât de cât demne de numele acesta erau supraaglomerate cu aparate de zbor de luptă, de bombardament, de marfă sau de cercetare îndepărtată, toate în stare de funcţionare douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, chiar dacă nu în spaţiul aerian irakian, cu excepţia avioanelor fantomă, care străbăteau cerul pe nevăzute.

Erau cazuri în care Forţele Aeriene ale Statelor Unite împărţeau aerodromurile cu RAF-ul britanic. Dat fiind că echipajele vorbeau aceeaşi limbă, comunicarea se făcea uşor, într-o atmosferă degajată şi amicală. Din când în când, totuşi, aveau loc şi neînţelegeri. O asemenea neînţelegere a intervenit în legătură cu un loc secret pe care britanicii îl pomeneau numai cu sigla MMFD.

Aflat într-una din misiunile de antrenament, unui Tornado britanic i s-a cerut să precizeze turnului de control dacă atinsese un anumit punct de întoarcere. Răspunsul pilotului a fost nu, erau tot deasupra MMFD.

Timpul trecea, iar piloţii americani care auziseră despre acest loc scrutau hărţile în căutarea lui. Motivele de nedumerire erau două: britanicii petreceau o mulţime de timp deasupra lui şi nu era trecut pe nici o hartă americană.

S-a vehiculat teoria că era vorba, de fapt, despre KKMC – King Khaled Military City – o bază saudită de mari dimensiuni. Teoria a căzut, iar cercetările au continuat. Indiferent unde se afla acest MMFD, el nu era pe hărţile pe care comandanţii de la Riad le dăduseră escadrilelor Forţelor Aeriene Americane.

În cele din urmă, piloţii de pe Tornado au fost siliţi să dezvăluie secretul lui MMFD. El însemna „miles and miles of fucking desert”, sau „mile peste mile de deşert împuţit”.

La sol, trupele locuiau în inima MMFD. Pentru mulţi dintre soldaţii care dormeau sub tancuri, tunuri mobile sau maşini blindate, viaţa era grea sau şi mai rău, plicticoasă.

Existau şi momente de rupere a monotoniei: vizitele la vecini, care făceau timpul să se târască mai repede. Americanii aveau paturi de campanie foarte confortabile, după care britanicii tânjeau. Din întâmplare însă, tot americanii erau dotaţi cu raţii alimentare

preambalate, absolut revoltătoare, inventate de vreun funcţionar de la Pentagon care mai degrabă ar fi murit decât să mănânce din ele de trei ori pe zi.

Li se spunea MRE-uri, adică Meals-Ready-to Eat[11]. Soldaţii americani le negau această calitate şi hotărâseră că MRE însemna de fapt, Meals Rejected by Ethiopians[12]. Prin contrast, britanicii mâncau mult mai bine, aşa că, în conformitate cu etica tipic capitalistă, s-a stabilit un troc rapid cu paturi americane contra raţii englezeşti.

O altă informaţie ciudată, care a trecut liniile de la britanici la americani, privea ordinul dat de Ministerul Apărării de la Londra ca soldaţilor din Golf să li se trimită o jumătate de milion de prezervative. În contextul monotonului deşert arab, o asemenea achiziţie demonstra că britanicii ştiau ceva ce soldaţii americani nu ştiau.

Misterul s-a limpezit cu o zi înainte de începerea războiului la sol. Americanii îşi petrecuseră o sută de zile curăţindu-şi iar şi iar puştile de nisipul, praful, murdăria şi pietrişul care intrau pe ţevi fără a putea fi oprite. Britanicii au scos prezervativele care îmbrăcaseră ţevile, acum lucioase şi bine unse cu ulei.

Unul dintre principalele evenimente desfăşurate chiar înainte de Crăciun a fost reintegrarea contingentului francez în centrul planurilor aliate. La începutul conflictului, Franţa avea un ministru al apărării catastrofal, pe nume Jean-Pierre Chevenement, care părea să se bucure de o bună relaţie cu Irakul şi care ceruse comandantului trupelor franceze să transmită Parisului toate planurile şi deciziile Aliaţilor.

Când au aflat, generalul Schwarzkopf şi sir Peter de la Billiere aproape că au izbucnit în râs. Monsieur Chevenement era la ora aceea şi preşedinte al Societăţii de Prietenie Franco-Irakiene.

Deşi contingentul francez era comandat de un soldat excelent în persoana generalului Michel Roquejoffre, Franţa a trebuit exclusă din toate consiliile decizionale.

Spre sfârşitul anului, Pierre Joxe a fost numit ministru al apărării şi a revocat imediat ordinul în chestiune. Din acest moment, generalul Roquejoffre a fost reprimit în consiliile americano-britanice.

Cu două zile înainte de Crăciun, Mike Martin primi de la Jericho, răspunsul la o întrebare pusă cu o săptămână înainte. Jericho era categoric: în cele câteva zile care trecuseră avusese loc o întâlnire de urgenţă a cabinetului, la care participaseră numai cei din cercul intim al lui Saddam Hussein, Consiliul Revoluţionar de Comandă şi generalii mai importanţi.

Se pusese problema părăsirii de bunăvoie a Kuweitului. Evident, problema nu fusese pusă sub forma unei propuneri – nimeni

nu era atât de inconştient. Toţi îşi aminteau prea bine o ocazie anterioară când, în timpul războiului dintre Irak şi Iran, i se prezentase lui Saddam ideea, venită din partea iranienilor, că dacă s-ar retrage, s-ar putea asigura pacea. Saddam ceruse păreri. Ministrul sănătăţii spusese că o asemenea mişcare s-ar putea dovedi inteligentă, desigur cu caracter temporar. Saddam îl invitase într-o încăpere alăturată, scosese pistolul, îl împuşcase, apoi se întorsese la şedinţa sa de cabinet.

În cazul Kuweitului, chestiunea fusese ridicată sub forma unui vot de blam acordat Naţiunilor Unite numai pentru a fi îndrăznit să sugereze o astfel de idee. Toţi aşteptau ca Saddam să dea tonul reacţiilor. Acesta refuzase să o facă, rămânând, ca de atâtea ori, în capul mesei, ca o cobră la pândă, cu ochii trecându-i de la un chip la altul, în încercarea de a detecta cel mai mic semn al trădării.

Normal, fără un semn din partea lui, conversaţia sleise. Apoi Saddam îşi începuse discursul, pe tonul reţinut pe care îl folosea atunci când era mai periculos.

Oricine lăsa numai gândul de a admite o asemenea umilinţă catastrofală să-i treacă prin minte însemna că se pregătea să rămână lingăul americanilor pentru restul vieţii. Or, pentru un asemenea om nu era loc la masa aceasta.

Era ceea ce aşteptau. Toţi cei prezenţi se dăduseră peste cap să explice că un asemenea gând nu ar fi putut trece nicicând prin mintea vreunuia dintre ei.

Apoi dictatorul irakian adăugase că numai dacă Irakul câştiga, primind şi recunoaşterea victoriei sale, numai în acest caz se punea problema retragerii din cea de-a nouăsprezecea provincie.

Toţi cei prezenţi dăduseră înţelept din cap, deşi nici unul nu avea habar ce voia să spună.

Raportul era lung, iar Mike Martin îl transmise către vila de la periferia Riadului în aceeaşi noapte.

Chip Barber şi Simon Paxman îşi petrecură ore întregi aplecaţi asupra lui. Amândoi hotărâseră să-şi ia câte o scurtă vacanţă şi să plece acasă pentru câteva zile, lăsându-i pe Mike Martin şi pe Jericho în mâinile lui Julian Gray din partea britanicilor şi a agentului local CIA din partea americanilor. Până la expirarea ultimatumului Naţiunilor Unite şi începerea războiului aerian al generalului Chuck Homer împotriva Irakului nu mai rămăseseră decât douăzeci şi patru de zile. Amândoi aşteptau cu nerăbdare un moment de respiro, acasă, iar raportul lui Jericho le oferea o bună ocazie. Îl puteau duce personal.

— Ce crezi că înseamnă „Irakul câştigă, primind şi recunoaşterea victoriei sale”? întrebă Barber.

— Habar n-am, răspunse Paxman. Va trebui să convingem nişte

analişti, care se pricep mai bine decât noi, să arunce o privire.

— Dar va trebui să ne gândim şi noi. Cred că în următoarele câteva zile nu va fi prea multă lume de găsit pe-aici, în afara celor de serviciu. O să i-l dau aşa cum e lui Bill Stewart, iar el, cu siguranţă, are vreo câţiva deştepţi care să-i ataşeze o analiză în profunzime înainte de a i-l prezenta directorului şi Departamentului de Stat.

— Ştiu şi eu un „deştept" care cred că ar trebui să-l vadă, spuse Paxman – şi cu asta porniră spre aeroport, de unde urma să ia fiecare avionul către casă.

În Ajunul Crăciunului, aşezat împreună cu Simon Paxman într-un băruleţ discret din West End, în Londra, doctorul Terry Martin primi textul integral al mesajului lui Jericho, împreună cu rugămintea de a vedea ce voia să spună Saddam atunci când vorbea despre o victorie împotriva americanilor ca preţ pentru retragerea din Kuweit.

— Apropo, îi spuse el lui Paxman, ştiu că încalc regulile cerând o astfel de informaţie, dar sunt realmente îngrijorat. Fac toate astea pentru voi, dar faceţi şi voi ceva pentru mine: cum se descurcă Mike, fratele meu, în Kuweit? E în siguranţă?

Timp de câteva secunde, Paxman îl privi neclintit pe doctorul în orientalistică.

— Tot ce pot să-ţi spun e că nu se mai află în Kuweit, spuse el. Şi după asta slujba mea nu mai face doi bani.

Terry Martin roşi uşurat.

— E cel mai frumos cadou pe care puteam să-l primesc de Crăciun. Îţi mulţumesc, Simon.

Ridică privirea şi îşi agită arătătorul pe sub nasul lui Paxman.

— Numai ţine minte, nici să nu vă treacă prin cap să-l trimiteţi la Bagdad.

Paxman nu făcea degeaba meseria aceasta de cincisprezece ani. Îşi păstră imobilitatea chipului şi tonul obişnuit al vocii. Profesorul glumea, desigur.

— Serios? Şi de ce nu?

Terminându-şi de băut vinul din pahar, Martin nu zări sclipirea de nelinişte din ochii ofiţerului de contrainformaţii.

— Dragul meu Simon, Bagdadul e singurul oraş din lume în care fratele meu nu trebuie cu nici un chip să pună piciorul. Îţi aminteşti benzile interceptate de pe frecvenţele radio irakiene pe care mi le-a arătat Sean Plummer? Câteva dintre voci fuseseră deja identificate. Iar unul dintre nume l-am recunoscut eu. A fost o şansă la o mie, dar sunt sigur că nu mă înşel.

— Serios? întrebă Paxman neclintit. Mai spune-mi.

— Desigur, e multă vreme de-atunci, dar e aceeaşi persoană. Şi ştii cine e? Şeful Contrainformaţiilor de la Bagdad, principalul vânător de spioni al lui Saddam.

— Hassan Rahmani, murmură Paxman.

Terry Martin n-ar fi trebuit să bea, nici măcar de Crăciun, fiindcă nu rezista. Îl lua gura pe dinainte.

— Exact. Nu ştiu dacă ştii, au fost colegi de şcoală. Am fost amândoi. La şcoala primară a bunului domn Hartley. Mike şi Hassan erau prieteni la toartă. Acum înţelegi de ce nu trebuie să fie văzut nici măcar prin împrejurimile Bagdadului?

La ieşirea din bar, Paxman privi silueta bondoacă a orientalistului îndepărtându-se în josul străzii.

— Fir-ar să fie. Fir-ar ea a dracului de treabă! izbucni el.

Cineva tocmai îi stricase Crăciunul, iar el se pregătea să i-l strice lui Steve Laing.

Edith Hardenberg se dusese la Salzburg să petreacă sărbătorile Crăciunului cu mama ei, o tradiţie pe care o respecta de mulţi ani. Karim, tânărul student iordanian, putea astfel să-l viziteze pe Gidi Barzilai în apartamentul său secret, unde liderul Operaţiunii Joshua împărţea de băut membrilor echipelor neviote şi yaride din subordinea sa. În afară de unul, ceilalţi ieşiseră „din schimb”. Nefericitul rămas la datorie era la Salzburg, unde o supraveghea pe domnişoara Hardenberg, pentru cazul în care i-ar fi trecut prin cap să se întoarcă mai repede în capitală.

Numele real al lui Karim era Avi Herzog. Avea douăzeci şi nouă de ani şi fusese transferat Mossadului cu câţiva ani în urmă de la Unitatea 504, o ramură a Serviciului de Informaţii al Armatei, specializată în incursiuni peste graniţă, ceea ce explica faptul că vorbea fluent araba. Pentru că arăta bine şi putea aborda un comportament politicos şi aparent timid ori de câte ori dorea, Mossadul îl mai folosise de două ori până acum pe post de capcană unsă cu miere.

— Ei, cum merge, amorezule? îl întrebă Gidi în timp ce împărţea paharele cu băutură.

— Încet, răspunse Avi.

— Nu te lungi prea mult. Bătrânul vrea rezultate, nu uita.

— Fata se ţine tare. N-o interesează decât întâlnirile în plan intelectual… deocamdată.

Ca student din Amman i se găsise un mic apartament pe care îl împărţea cu un alt student arab, în realitate un membru al echipei neviote, specializat în ascultarea telefoanelor şi care, de asemenea, vorbea curent araba. Asta pentru cazul în care lui Edith Hardenberg sau oricui altcuiva i-ar fi trecut prin cap să verifice unde şi cum locuia şi cu cine. Apartamentul ar fi trecut cu brio orice inspecţie: era împânzit cu manuale tehnice şi peste tot erau aruncate ziare şi reviste iordaniene. Cei doi se înscriseseră cu adevărat la Universitatea

Tehnică, pentru cazul în care s-ar fi făcut o verificare acolo. Colegul său de cameră fu cel care vorbi:

— Întâlniri în plan intelectual? Dă-o-n…

— Asta e, că nu pot, replică Avi.

Când hohotele de râs se potoliră, tot el adăugă:

— Apropo, am să cer spor de periculozitate.

— De ce? îl întrebă Gidi. Crezi că o să te muşte când îţi dai jos blugii?

— Nu. Din cauza galeriilor de artă, a concertelor, a operelor şi a recitalurilor. O să mor de plictiseală înainte de a ajunge la treburi mai serioase.

— Tu fă-ţi treaba aşa cum ştii, puiule. Eşti aici numai pentru că Centrul zice că ai ceva ce noi n-avem.

— Da, adăugă fata din echipa de urmărire, vreo douăzeci şi doi de centimetri.

— Gata cu bancurile, Yael. Dacă vrei, poţi să te întorci oricând la „circulaţie".

Băuturile, râsul şi glumele în ivrit continuară. Târziu în noaptea aceea, Yael află că avusese dreptate. Pentru echipa Mossad din Viena, Crăciunul era fericit.

— Ei, ce crezi, Terry?

Simon Paxman şi Steve Laing îl invitaseră pe Terry Martin într-unul din apartamentele Firmei din Kensington. Aveau nevoie de mai multă intimitate decât puteau găsi într-un restaurant. Era cu două zile înainte de Anul Nou.

— E fascinant, spuse doctorul Martin. Absolut fascinant. E adevărat? Saddam a spus, într-adevăr, toate astea?

— De ce întrebi?

— Păi, dacă-mi permiteţi, e o înregistrare cam ciudată pentru o convorbire telefonică. Cel care vorbeşte pare să relateze cuiva o întâlnire la care a participat… Celălalt nu pare să spună nimic.

În nici un caz, Firma nu-i putea mărturisi lui Terry Martin cum intraseră în posesia raportului.

— Intervenţiile celui de-al doilea erau sumare, numai mârâieli şi sunete prin care îşi exprima interesul, spuse Laing calm. Ne-am gândit că nu are sens să le includem.

— Dar *sunt,* într-adevăr, cuvintele lui Saddam?

— Da, aşa ni s-a spus.

— Fascinant. E prima oară când văd declaraţii de-ale lui care nu sunt destinate publicării sau unei audienţe mai largi.

Ceea ce avea Martin în mână nu era raportul scris al lui Jericho, distrus de propriul său frate la Bagdad, după ce-l citise cuvânt cu cuvânt, înregistrându-l pe bandă, ci transcrierea în arabă a textului

trimis Riadului în „rafala” de dinainte de Crăciun. Mai avea şi traducerea în englezeşte făcută de Firmă.

— Fraza asta de la coadă, unde spune „Irakul câştigă, primind şi recunoaşterea victoriei sale”, îţi spune ceva?

— Sigur. Dar vezi, voi folosiţi „câştigă” cu conotaţia care i se dă în Europa şi în America de Nord. Eu aş folosi mai degrabă „reuşeşte”.

— Foarte bine, Terry şi cum crede el că poate reuşi împotriva Americii şi a Coaliţiei? întrebă Laing.

— Prin umilire. V-am mai spus, trebuie să arate că şi-a bătut joc de America.

— Dar n-are de gând să se retragă din Kuweit în următoarele douăzeci de zile, nu? Asta trebuie neapărat să ştim, Terry.

— Uite ce e, Saddam a intrat în Kuweit numai pentru că pretenţiile lui nu au fost satisfăcute. A cerut patru lucruri: Insulele Warba şi Bubiyan, pentru a avea ieşire la mare; compensaţii pentru excesul de petrol pe care susţine că l-a extras Kuweitul din zăcământul unde operează în comun; să se pună capăt producţiei suplimentare kuweitiene; şi prescrierea datoriei de război de cincisprezece miliarde de dolari. Dacă obţine toate astea, se poate retrage plin de glorie, lăsând Statele Unite cu buza umflată. Asta e reuşita pentru el.

— Reiese de undeva că speră să capete satisfacţie?

Martin ridică din umeri.

— E convins că mediatorii Naţiunilor Unite ar putea încerca să-l ducă cu preşul. În ideea că timpul e de partea lui, crede că, dacă menţine tensiunea destul de multă vreme, ONU s-ar putea să cedeze. Poate că are dreptate.

— Individul nu-i în toate minţile! exclamă Laing. Are un termen. Şaisprezece ianuarie, peste nici douăzeci de zile. O să fie strivit.

— Doar dacă, interveni Paxman, nu cumva unul dintre membrii permanenţi ai Consiliului de Securitate nu apare în ultima clipă cu un plan de pace şi amână termenul *sine die*.

Laing se posomorî.

— Parisul sau Moscova, sau amândouă, pronostică el.

— Dacă se ajunge la război, speră să câştige? Pardon, să reuşească? întrebă Paxman.

— Da, spuse Terry Martin. Dar mă întorc la ce v-am mai spus o dată despre pierderile americane. Nu uitaţi că Saddam e un ucigaş de joasă speţă. Nu vine din lumea diplomatică de la Cairo sau Riad. El vine din bazarurile şi aleile lăturalnice pline de palestinieni şi alţi arabi care detestă America, sprijinitoarea Israelului. Oricine poate face America să sângereze, indiferent care e preţul plătit de propria ţară, va deveni eroul tuturor acestor milioane de oameni.

— Dar nu poate, insistă Laing.

— El crede că poate, replică Martin. E suficient de inteligent să-şi fi dat seama că, în ochii propriilor cetăţeni, Statele Unite nu-şi pot permite să piardă. Perspectiva e de neconceput. Gândiţi-vă la Vietnam. Veteranii întorşi acasă au fost împroşcaţi cu gunoi. Pentru America, pierderile suferite din cauza unui inamic dispreţuit sunt o formă a eşecului. A unui eşec inacceptabil. Saddam îşi poate permite să piardă cincizeci de mii de oameni oriunde şi oricând. Nu-i pasă. Dar Unchiului Sam îi pasă. Cu asemenea pierderi, America va fi zguduită din rădăcini. Vor cădea capete, se vor nărui cariere, se vor prăbuşi guverne. Reproşurile şi învinuirile vor dura o generaţie.

— Nu poate face una ca asta, spuse Laing.

— El crede că poate, replică Martin.

— Arma chimică, murmură Paxman.

— Poate. Dar, apropo, aţi descifrat sintagma aceea din convorbirea telefonică?

Laing îi aruncă o privire lui Paxman. Din nou Jericho. Numele lui Jericho nu trebuia pomenit.

— Nu. Nimeni din cei pe care i-am întrebat nu a auzit vreodată de aşa ceva. Nimeni nu i-a dat de capăt.

— S-ar putea să fie important, Steve. Poate e altceva, nu arma chimică.

— Terry, spuse Laing răbdător, în mai puţin de douăzeci de zile americanii împreună cu noi, francezii, italienii, saudiţii şi alţii vom arunca împotriva lui Saddam cea mai mare forţă aeriană care s-a văzut vreodată. Cu suficientă putere de foc pentru a depăşi, în douăzeci de zile, toată muniţia de bombardament consumată în al doilea război mondial. Generalii de la Riad nu-şi mai văd capul de treburi. Nu ne putem duce la ei să le spunem: „Băieţi, opriţi totul, avem un fragment dintr-o convorbire telefonică pe care nu-l putem descifra". Hai să nu ne amăgim, ce-am auzit a fost numai un om agitat, vorbind la telefon şi spunând că Dumnezeu e de partea lor.

— Nu-i nimic neobişnuit în asta, Terry, spuse Paxman. Dintotdeauna cei care pleacă la război susţin că îl au pe Dumnezeu de partea lor. Asta e tot.

— Dar partenerul de conversaţie i-a cerut să tacă şi a întrerupt convorbirea, le aminti Martin.

— Poate că era ocupat şi nervos.

— L-a făcut pui de lele.

— Poate că nu se simpatizează prea tare.

— Poate.

— Terry, te rog, las-o moartă. Nu e decât o formula. E arma chimică. Pe asta contează. Cu restul analizei tale suntem perfect de acord.

Martin plecă primul, cei doi agenţi la douăzeci de minute mai

târziu. Înfăşuraţi în paltoane, cu gulerele ridicate, porniră pe trotuar în căutarea unui taxi.

— Ştii, individul e isteţ, îmi place. Dar e tare pisălog. Ai auzit despre viaţa lui particulară?

Trecu un taxi gol, cu lumina stinsă. Pauza de ceai. Laing îi aruncă o înjurătură.

— Sigur, Cutia l-a verificat.

Cutia, sau Cutia 500, e termenul familiar pentru Serviciul de Securitate, M15. Odată, pe vremuri, adresa reală a M15 era Cutia Poştală 500, Londra.

— Şi ce mai vrei? întrebă Laing.

— Steve, eu cred că n-au nici o legătură una cu alta.

Laing se opri să-şi privească subalternul.

— Simon, crede-mă, individul are o idee fixă şi ne pierdem timpul cu el. Ascultă sfatul meu. Lasă-l pe profesor cu ale lui.

— Este arma chimică domnule preşedinte.

La trei zile după Anul Nou, puţinele activităţi festive care avuseseră loc, pentru mulţi munca desfăşurându-se fără întrerupere, se terminaseră de mult. Întreaga aripă de vest, inima Administraţiei americane, forfotea.

În liniştea Biroului Oval, George Bush şedea la masa de lucru masivă, având în spate ferestrele înalte şi înguste, din sticlă incasabilă, groasă de doisprezece centimetri, de culoare verde pal. Deasupra capului avea sigiliul Statelor Unite.

În faţa lui se afla generalul Brent Scowcroft, consilierul preşedintelui în probleme de securitate naţională. Preşedintele îşi aruncă ochii pe rezumatul analizelor care tocmai îi fusese prezentat.

— E părerea unanimă?

— Da, domnule. Materialele sosite de la Londra arată că şi ei sunt de acord. Saddam Hussein nu se va retrage din Kuweit decât dacă i se oferă o ieşire, o posibilitate de a-şi salva mândria, pe care vom avea grijă să nu i-o oferim. În rest, se va concentra asupra atacurilor chimice împotriva forţelor de la sol ale Coaliţiei, fie înainte, fie după ce acestea trec graniţa.

După John F. Kennedy, George Bush era primul preşedinte american care luptase efectiv pe front. Văzuse americani ucişi în acţiune. Dar gândul la tinerii americani zbătându-se în ultimele clipe de viaţă, în timp ce gazul le sfâşia ţesuturile pulmonare şi le schilodea sistemul nervos central, avea ceva care făcea totul mult mai oribil, mai hidos decât oricând.

— Şi cum îşi propune să lanseze gazul? întrebă el.

— După părerea noastră, are patru posibilităţi, domnule preşedinte. Cea mai la îndemână este aceea de a-l lansa în containere

din avioanele de luptă sau bombardiere. Colin Powell tocmai a vorbit la telefon cu Chuck Homer, care e la Riad. Generalul Homer spune că are nevoie de treizeci şi cinci de zile de atac aerian neîntrerupt. După ziua a douăzecea nici un avion irakian nu va mai atinge graniţa. În ziua a treizecea nici un avion irakian nu se va mai ridica de la sol mai mult de şaizeci de secunde. Zice că garantează cu stelele de pe umeri.

— Şi celelalte?

— Saddam are un număr de baterii MLRS[13].

Sistemele de lansatoare multirachetă, aflate în posesia irakienilor, erau de producţie sovietică, pe principiul Katiuşelor folosite cu efecte devastatoare de către Uniunea Sovietică în cel de-al doilea război mondial. Acum, mult îmbunătăţite, rachetele lansate în secvenţe rapide din „pachetul” dreptunghiular montat pe un camion sau în poziţie fixă aveau o rază de acţiune de o sută de kilometri.

— Desigur, domnule preşedinte, datorită razei lor de acţiune, ele vor trebui să fie lansate de undeva din Kuweit sau din deşertul din vestul Irakului. Avem convingerea că J-STARS le vor identifica pe radarele lor şi că vor putea fi distruse. Irakienii pot să le camufleze cât vor, metalul tot se va vedea.

În ce priveşte restul, Irakul are cantităţi mari de obuze cu gaz, pentru uzul tancurilor şi al artileriei. Raza de acţiune, treizeci şi şapte de kilometri sau nouăsprezece mile. Ştim că sunt deja stocate la locurile de utilizare, dar, cum sunt în deşert, n-au unde să le ascundă. Băieţii din trupele aeriene sunt convinşi că le pot detecta şi distruge. Apoi, mai sunt rachetele Scud. Problema lor se rezolvă chiar acum, în timp ce noi vorbim.

— Şi măsurile preventive?

— S-au luat, domnule preşedinte. Se face inocularea în caz de antrax. Britanicii au făcut-o şi ei. Producţia de vaccin antiantrax creşte de la o oră la alta. Toţi cei din zonă, bărbaţi sau femei, au primit o mască de gaze şi o pelerină. Dacă încearcă…

Preşedintele se ridică, se întoarse şi privi la sigiliu. Vulturul pleşuv, cu ghearele încleştate pe săgeţi, îl privea la rândul lui.

Cu douăzeci de ani în urmă văzuse sacii oribili, cu fermoar, întorcându-se din Vietnam. Ştia că sub soarele saudit, în containere discrete, sacii aceştia aşteptau. În ciuda tuturor măsurilor de precauţie, vor rămâne porţiuni de piele expusă, măşti care nu vor putea fi scoase şi puse la vreme.

Anul următor era unul electoral. Dar nu asta conta, învingător sau învins, nu avea intenţia să intre în istorie ca preşedintele care condamnase la moarte zeci de mii de tineri, nu ca în Vietnam, pe o perioadă de nouă ani, ci în câteva săptămâni sau chiar zile.

— Brent…

— Domnule preşedinte.

— Nu peste multă vreme, James Baker trebuie să se întâlnească cu Tariq Aziz.

— Peste şase zile, la Geneva.

— Spune-i să vină să mă vadă, te rog.

În prima săptămână a lui ianuarie Edith Hardenberg începu, pentru prima oară, să se bucure cu adevărat de viaţă. Îi făcea mare plăcere să exploreze, împreună cu tânărul ei prieten, minunile culturii oraşului său şi să i le explice.

Banca Winkler dădea salariaţilor ei o vacanţă de Anul Nou de patru zile. După aceea, va trebui să se mulţumească cu întâlnirile de seara, când puteau merge la teatru, concerte sau recitaluri, sau în week-end, când erau deschise muzeele şi galeriile de artă.

Petrecură o jumătate de zi la Jugendstill, admirând operele art nouveau şi o altă jumătate la Sezession, unde exista o expoziţie permanentă Klimt. Tânărul iordanian era încântat şi punea un potop de întrebări, iar Edith Hardenberg se molipsise de entuziasmul lui şi, cu ochii strălucind, îi spunea că la Kunstlerhaus mai era o expoziţie minunată, care trebuia neapărat vizitată în săptămâna următoare.

După Klimt, Karim o duse să cineze la Rotisserie Sirk. Ea protestă la auzul preţurilor, dau noul ei prieten îi spuse că tatăl său era unul dintre chirurgii bogaţi din Amman şi că îi asigura o rentă generoasă.

Ca niciodată, îl lăsă să-i toarne un pahar de vin şi nu observă când i-l umplu a doua oară. Conversaţia ei deveni mai animată şi în obraji îi apăru câte o pată de culoare.

La cafea, Karim se aplecă şi-şi puse mâna peste mâna ei. Stânjenită, privi în jur să vadă dacă observase cineva, dar nimeni nu-şi bătea capul. Îşi retrase mâna, dar destul de încet.

Până la sfârşitul săptămânii vizitaseră patru dintre tezaurele culturale pe care le aveau în plan şi, după o vizită la Musikverein, pe când se îndreptau, prin întunericul rece, către maşina ei, Karim îi luă o mână înmănuşată şi i-o ţinu într-a lui. Ea nu şi-o retrase, ci lăsă căldura să o pătrundă prin mănuşa de bumbac.

— Eşti foarte bună că faci toate astea pentru mine, îi spuse el grav. Sunt sigur că te plictiseşti grozav.

— A, nu, deloc, protestă ea vehement. Îmi face mare plăcere să văd şi să aud atâtea lucruri frumoase. Şi mă bucur că îţi plac şi ţie. Curând ai să fii expert în arta şi cultura europeană.

Ajunseră la maşină. El îi zâmbi, îi prinse chipul îngheţat între mâinile goale, dar surprinzător de calde şi o sărută uşor pe buze.

— Îţi mulţumesc, Edith.

Apoi se îndepărtă. Cu mâini tremurânde, ea conduse până acasă, evitând în ultima clipă ciocnirea cu un tramvai.

Secretarul de stat James Baker se întâlni cu ministrul de externe Tariq Aziz la Geneva pe 9 ianuarie. Fu o întâlnire scurtă, neamicală. Nici nu era programată să fie. Nu era prezent decât un singur interpret pentru engleză şi arabă, deşi Tariq Aziz era perfect capabil să-l înţeleagă pe american, care vorbea rar şi limpede. Mesajul era simplu.

— Dacă în cursul ostilităţilor care s-ar putea să aibă loc între ţările noastre guvernul dumneavoastră hotărăşte să folosească arma chimică, interzisă prin convenţiile internaţionale, sunt autorizat să vă informez, pe dumneavoastră şi pe preşedintele Hussein, că ţara mea va face recurs la armele nucleare. Pe scurt, vom lansa bomba nucleară asupra Bagdadului.

Deşi pricepu sensul mesajului, irakianul bondoc şi cărunt ascultă, fără să-i vină să creadă. În primul rând, nici un om cu mintea întreagă nu va avea curajul să-i transmită Rais-ului un asemenea mesaj. Obiceiul lui, moştenit de la regii babilonieni, era să-şi verse mânia pe aducătorul veştilor.

În al doilea rând, nici nu era sigur că americanul vorbea serios. Distrugerile, efectele colaterale ale unui bombardament nuclear nu se vor limita la zona Bagdadului. Ele vor afecta jumătate din Orientul Mijlociu, cu siguranţă.

Tariq Aziz se îndreptă spre casă împovărat de griji, dar fără a şti trei lucruri: unul era că aşa numitele bombe nucleare „teatrale”, produse de ştiinţa modernă, sunt departe de cea de la Hiroshima din 1945. Aceste noi bombe cu efect limitat, „curate” şi-au primit acest nume pentru că, deşi efectul termic şi şocul sunt la fel de îngrozitoare ca întotdeauna, radioactivitatea pe care o lasă în urmă este de foarte scurtă durată.

Al doilea era că, în cala navei de război *Wisconsin,* staţionată împreună *cu Missouri* în Golf, se aflau trei containere din oţel şi beton, suficient de solide ca, dacă nava se scufunda, să reziste timp de zece mii de ani. În ele erau trei rachete Tomahawk Cruise, pe care Statele Unite sperau să nu fie nevoie să le utilizeze.

Al treilea era că secretarul de stat nu glumea câtuşi de puţin.

Generalul sir Peter de la Billiere se plimba singur prin întunericul nopţii de deasupra deşertului, însoţit numai de scârţâitul nisipului şi de propriile gânduri neliniştite. Soldat profesionist de o viaţă şi veteran în luptă, gusturile îi erau la fel de ascetice ca şi înfăţişarea. Incapabil să se simtă în largul lui în luxul oferit de marile oraşe, era mult mai relaxat în tabere şi bivuacuri, în compania soldaţilor ca el. Ca atâţia alţii înaintea lui, îndrăgea deşertul arab, orizonturile sale vaste, căldura dogoritoare şi frigul nimicitor şi, de multe ori, tăcerea înfricoşătoare.

În noaptea aceea, pornit într-o vizită în linia întâi, lux pe care şi-l permitea cât de des era posibil, lăsase în urmă tabăra St. Patrick, cu tancurile Challenger ghemuite sub plase, ca nişte animale care îşi aşteptau răbdătoare prada şi cu husarii care îşi pregăteau cina prin preajma lor.

Deja prieten la cataramă al generalului Schwarzkopf şi participant la toate consiliile, oricât de restrânse, ştia că se apropia războiul. Cu mai puţin de o săptămână înainte de expirarea ultimatumului Naţiunilor Unite, Saddam Hussein nu dădea nici un semn că ar intenţiona să se retragă din Kuweit. Ceea ce-l preocupa în mod deosebit în noaptea aceea sub stelele deşertului arab era că nu înţelegea ce urmărea tiranul irakian. Ca soldat, generalului britanic îi plăcea să-şi înţeleagă inamicul, să-i poată pătrunde intenţiile, motivaţiile, tacticile, strategia generală.

Personal nu nutrea decât dispreţ pentru individul aflat la Bagdad. Dosarele bine documentate în care se descriau genocidul, torturile şi crimele îl revoltaseră. Saddam nu era şi nu fusese niciodată un soldat, iar puţinul talent militar pe care îl avusese şi-l irosise nesocotind sfaturile generalilor săi sau dând ordin ca cei mai buni dintre ei să fie executaţi.

Dar nu asta era problema; problema era că, în mod evident, Saddam Hussein preluase comanda absolută, politică şi militară şi nimic din ceea ce făcea nu părea să aibă vreun sens.

Invadase Kuweitul într-un moment nepotrivit şi pentru motive nepotrivite. Odată ajuns acolo, ratase şansa de a-i convinge pe ceilalţi arabi că era deschis soluţiilor diplomatice, raţionale şi că problema se putea rezolva prin negocieri inter-arabe. Dacă ar fi procedat aşa, ar fi putut, probabil, conta pe faptul că petrolul va continua să curgă şi că Occidentul avea să-şi piardă interesul pentru nesfârşitele conferinţe ale ţărilor arabe, întinse de-a lungul multor ani de zile.

Propria lui prostie adusese Occidentul în acest joc şi, mai mult, izolarea şi-o pecetluise prin ocuparea Kuweitului, cu violurile şi brutalităţile sale, cu încercarea de a folosi cetăţeni occidentali pe post de scut uman.

În primele zile, Saddam Hussein avusese în palmă bogatele terenuri petrolifere din nord-estul Arabiei Saudite, dar ezitase. Cu armata şi forţele aeriene bine conduse de generali capabili, ar fi putut ajunge chiar şi la Riad, de unde şi-ar fi putut impune condiţiile. Dăduse greş, iar Operaţiunea Scutul Deşertului fusese organizată în timp ce el prezida dezastru după dezastru la Bagdad.

Poate ca pungaş era priceput, dar în toate celelalte aspecte nu era decât un bufon. Dar chiar şi aşa, se întrebă generalul britanic, cum putea fi cineva atât de prost? Chiar şi confruntat cu uriaşa forţă aeriană concentrată sub ochii lui, continua să nu facă decât mişcări

greşite, din punct de vedere politic şi militar. Nu-şi dădea seama ce mânie avea să dezlănţuie cerul asupra Irakului? Nu pricepea că nivelul lui militar avea să fie împins înapoi cu zece ani în numai cinci săptămâni?

Generalul se opri şi privi spre nord, pe deasupra deşertului. Noaptea era fără lună, dar stelele în deşert erau destul de puternice, încât contururile se distingeau clar chiar şi numai la lumina lor. Terenul plat ducea până la zidurile de nisip, tranşeele, câmpurile de mine şi valurile de sârmă ghimpată care formau liniile defensive irakiene, prin care inginerii americani din Big Red One aveau să taie cărare, pentru a lăsa tancurile Challenger să treacă.

Dar tiranul de la Bagdad avea în mânecă un as, pe care generalul îl cunoştea şi de care se temea. Se putea retrage din Kuweit.

Timpul nu era de partea Aliaţilor, el aparţinea Irakului. Pe 15 martie avea să înceapă sărbătoarea musulmană a Ramadanului. Timp de o lună, nici mâncarea, nici apa nu vor atinge buzele credincioşilor musulmani între răsăritul şi apusul soarelui. Mâncării şi băuturii îi era dedicată noaptea. De aceea, în această perioadă, războiul era aproape de neconceput pentru armata musulmană.

După 15 aprilie, deşertul avea să se transforme într-un infern, cu temperaturi până la patruzeci şi cinci de grade. Acasă vor începe presiunile pentru retragerea trupelor; când va veni vara, aceste presiuni, combinate cu mizeria deşertului, vor deveni de nesuportat. Aliaţii se vor retrage forţat şi, o dată ce se va întâmpla aceasta, nu se vor mai putea întoarce. Coaliţia era un fenomen cu existenţă singulară.

Deci 15 martie era limita. Socotind înapoi, războiul la sol putea să dureze până la douăzeci de zile. Va trebui să înceapă, dacă era să înceapă, nu mai târziu de 23 februarie. Dar Chuck Homer avea nevoie de cele treizeci şi cinci de zile de război aerian, pentru a zdrobi armamentul irakian, regimentele şi sistemele defensive. Şaptesprezece ianuarie, aceasta era ultima dată posibilă.

Şi dacă Saddam se retrăgea? O jumătate de milion de Aliaţi vor rămâne cu buza umflată în deşert, agăţaţi în sârmele ghimpate, fără nici o ţintă decât înapoi acasă. Dar Saddam era categoric: nu avea de gând să se retragă. Ce avea în cap nebunul? se întrebă el din nou. Aştepta ceva, vreo intervenţie divină care să-i strivească pe inamici şi să-l lase unic învingător?

Din tabăra de blindate din spatele lui se auzi un strigăt. Se întoarse. Ofiţerul comandant al Regimentului regal de husari irlandezi, Arthur Denaro, îl striga la masă. Denaro, jovial şi mătăhălos, avea să fie primul care va trece prin spărtură.

Zâmbi şi porni înapoi. Va fi bine să şadă cu oamenii lui, să înfulece fasole cu pâine din gamela de aluminiu, ascultând vocile la

lumina focului, tonul plat al celor din Lancashire, accentul rulat din Hampshire şi intonaţia moale irlandeză; să râdă la glumele şi înţepăturile lor, cu umorul, dar şi cu vocabularul frust al bărbaţilor care spun ce gândesc.

Bătu-l-ar Dumnezeu pe individul ăla de-acolo, de la nord! Ce dracu' mai aştepta?!

Capitolul 14

Răspunsul la întrebarea generalului englez stătea pe un cărucior capitonat, sub lămpile fluorescente ale fabricii în care fusese construit, la douăzeci şi cinci de metri sub deşertul irakian. Un mecanic care lustruia obiectul, dându-i luciu, făcu iute un pas înapoi şi luă poziţie de drepţi în clipa în care uşa încăperii se deschise. Numai cinci persoane intrară înainte ca cei doi soldaţi din trupele pentru paza preşedintelui, Amn-al-Khass, să închidă uşa în urma lor.

Patru dintre ele erau, clar, în subordinea celui din centru. Purta, ca de obicei, uniformă kaki şi cizme negre, lucitoare, din piele de viţel, cu pistolul la şold şi basmaua verde de bumbac care îi acoperea triunghiul dintre gât şi haină.

Unul dintre cei patru era garda sa personală care nu-l părăsea nici aici, unde toată lumea trecuse prin cinci filtre contra armelor. Între Rais şi garda sa stătea ginerele său, Hussein Kamil, conducătorul Ministerului Industriilor şi al Industrializării Militare sau MIMI. Ca în atâtea alte cazuri, MIMI preluase însărcinările Ministerului Apărării. De cealaltă parte a preşedintelui stătea doctorul Jaafar Al-Jaafar, creierul programului irakian, geniul căruia i se spunea Robert Oppenheimer al Irakului. Alături de el şi puţin mai în urmă era doctorul Salah Siddiqui. Dacă Jaafar era fizicianul, Siddiqui era inginerul proiectului.

Odrasla lor de oţel lucea stins în lumina albă. Avea patru metri şi jumătate lungime şi puţin peste un metru în diametru. Ultimul metru din lungime era sistemul de absorbţie a şocului, care urma sa se desprindă imediat după lansare. Chiar şi ce mai rămânea din cartuşul lung de trei metri şi jumătate era, de fapt, un sabot, o mânecă compusă din opt secţiuni identice. Mici şuruburi explozive o vor îndepărta în momentul în care proiectilul va porni în misiune, lăsând miezul mult mai suplu, cu un diametru de numai şaizeci de centimetri, să-şi continue singur călătoria. Sabotul nu avea decât rolul de a umple spaţiul până la diametrul de un metru al ţevii lansatorului şi de a proteja cele patru aripioare rigide din coadă. Irakul nu poseda aparatura telemetrică necesară controlului aripioarelor mobile, de la sol, prin semnale radio, dar aripioarele rigide aveau să stabilizeze proiectilul în zbor, împiedicându-l să se rostogolească sau să se clatine.

Vârful ascuţit ca un ac era construit din oţel superdur. În cele din urmă şi el avea să se desprindă de restul. Când o rachetă reintră din spaţiul cosmic în atmosfera pământească, aerul mai dens produce, prin frecare, temperaturi suficient de ridicate pentru a topi vârful. De aceea astronauţii au nevoie de scutul termic ca să le protejeze capsula.

Dispozitivul pe care îl priveau cei cinci irakieni în această seară era unul asemănător. Vârful conic de oţel, care trebuia să uşureze ascensiunea, nu avea să supravieţuiască reintrării în atmosferă. Dacă el refuza să se desprindă, atunci metalul topit avea să se îndoaie şi să se răsucească, provocând distorsiuni în traiectoria proiectilului şi incendierea lui. Vârful de oţel era în aşa fel proiectat, încât să se desprindă la apogeul traiectoriei, lăsând în loc un alt vârf, de reintrare, mai scurt, mai puţin ascuţit şi construit din fibre de carbon.

Pe când mai era încă în viaţă, doctorul Gerald Bull încercase să cumpere, în numele Bagdadului, o firmă britanică din Irlanda de Nord, pe nume Lear Fan. Era o companie aviatică falimentară care încercase să producă avioane cu reacţie de capacitate mică, ale căror componente erau în mare parte din fibre de carbon. Doctorul Bull şi Bagdadul nu erau interesaţi de avioane, ci de aparatura de filare a fibrelor de carbon a lui Lear Fan.

Fibra de carbon este extrem de rezistenta la căldură, dar şi foarte greu de prelucrat. Mai întâi, carbonul este transformat într-un fel de „lână”, care trebuie toarsă în filamente. Acestea, suprapuse în multe straturi de reţele dense, capătă, în final, forma dorită.

Dat fiind că fibrele de carbon sunt unele dintre punctele cheie ale construcţiei de rachete, iar tehnologia aceasta este păstrată secretă, exportul de aparatură este monitorizat cu străşnicie. Achiziţia a căzut când serviciile de informaţii britanice au aflat care era destinaţia echipamentului aparţinând lui Lear Fan şi, mai ales, după consultaţiile cu Washingtonul. S-a presupus în continuare că Irakul nu va putea să-şi achiziţioneze elementele necesare producerii fibrelor de carbon.

Dar experţii s-au înşelat. Irakul a încercat o altă metodă, care a dat roade. Un producător american de instalaţii pentru aer condiţionat şi izolatori a fost convins să vândă unei firme irakiene, „de faţadă”, aparatura pentru vata de sticlă. Ajunsă în Irak, aceasta a fost adaptată de inginerii irakieni la prelucrarea fibrelor de carbon.

Între sistemul de absorbţie a şocului, din spate şi vârful ascuţit de oţel se afla rezultatul muncii doctorului Siddiqui: o bombă atomică mică, dar funcţională, activată pe principiul ţevii de puşcă, prin folosirea litiului şi a poloniului drept catalizatori care dau naştere furtunii de neutroni necesare iniţierii reacţiei în lanţ.

Înăuntru se afla capodopera doctorului Siddiqui, o sferă şi un cilindru cântărind împreună treizeci şi cinci de kilograme şi produse sub supravegherea doctorului Jaafar. Ambele erau făcute din uraniu 235 îmbogăţit.

Un zâmbet de satisfacţie se lăţi sub mustaţa neagră şi groasă. Preşedintele făcu un pas înainte şi-şi trecu un deget peste suprafaţa de oţel lustruit.

— Va merge? Sunteţi sigur că va merge? şopti el.
— Da, Sayidi Rais, răspunse fizicianul.
Capul cu beretă neagră se mişcă de câteva ori încet.
— Meritaţi felicitări, fraţii mei.
Dedesubtul proiectilului, pe un suport de lemn, era o placă simplă. Pe ea nu scria decât: QUBTH-UT-ALAH.

Tariq Aziz se gândise mult cum şi dacă să-i transmită preşedintelui ameninţarea americană care-i fusese atât de puţin ceremonios prezentată la Geneva.

Se cunoşteau de douăzeci de ani, ani în care ministrul de externe îşi slujise stăpânul cu un devotament de câine, luându-i partea în zilele de început, când în ierarhia Partidului Baas mai existau şi alţi pretendenţi la putere, întotdeauna cu convingerea intimă că brutalitatea necruţătoare a celui venit din Tikrit va triumfa, convingere care i se confirmase întotdeauna.

Urcaseră împreună alunecoasa scară a puterii dictatoriale în Orientul Mijlociu, unul permanent în umbra celuilalt. Căruntul, bondocul Aziz reuşise să compenseze handicapul iniţial al unei educaţii care includea şi stăpânirea a două limbi europene printr-o supunere oarbă.

Lăsând violenţa fizică în seama altora, fusese martor mut, aşa cum trebuia să fie oricine voia să supravieţuiască la curtea lui Saddam Hussein, la toate epurările în rândul ofiţerilor armatei, la căderea în dizgraţie şi executarea unor membri ai partidului altădată respectaţi, execuţii de multe ori precedate de ore petrecute în agonie, cu călăii de la Abu Ghraib.

Văzuse generali îndepărtaţi şi împuşcaţi numai pentru că încercaseră să-şi apere subalternii şi ştia că cei care conspiraseră mureau de o moarte pe care nici nu îndrăznea să şi-o închipuie.

Văzuse tribul Al-Juburi, cândva foarte puternic în cadrul armatei, încât nimeni nu le trecea pe dinainte, decimat şi umilit şi pe supravieţuitorii săi aduşi la ascultare, sub călcâi. Tăcuse atunci când fratele vitreg al lui Saddam, Ali Hassan Majid, pe atunci ministru de interne, comandase genocidul kurzilor nu numai de la Halabja, ci şi din alte cincizeci de sate şi oraşe, şterse de pe faţa pământului cu bombe, obuze şi gaze.

Ca toţi cei din anturajul Rais-ului, Tariq Aziz ştia că nu avea unde altundeva să se ducă. Dacă stăpânului său i se întâmpla ceva, era terminat definitiv.

Spre deosebire de alţi apropiaţi ai tronului, era prea inteligent ca să-şi închipuie că regimul se bucura de popularitate. Teama lui cea mai mare nu era de străini, ci de răzbunarea poporului irakian atunci vălul i se va ridica de pe ochi.

Problema lui în acea zi de 11 ianuarie, în timp ce aştepta să intre în audienţa care i se acordase la întoarcerea din Europa, era cum să formuleze ameninţarea americană, fără a-şi atrage mânia asupra capului său. Ştia că Rais-ul avea să bănuiască imediat că ameninţarea venise la sugestia sa, a ministrului de externe. Paranoia nu face uz de logică, numai de instincte, uneori corecte, alteori nu. Mulţi fuseseră aceia care muriseră, împreună cu familiile lor, din cauza unei simple bănuieli a Rais-ului.

Două ceasuri mai târziu, se întorcea la maşină uşurat, zâmbitor şi nedumerit.

Uşurarea era explicabilă: preşedintele se dovedise a fi relaxat şi în toane bune. Ascultase cu un aer aprobator raportul pătimaş făcut de Tariq Aziz asupra vizitei la Geneva, a simpatiei pentru cauza irakiană pe care o detectase la toţi cei cu care stătuse de vorbă şi a atmosferei generale antiamericane ce părea să se extindă în Occident. Dăduse din cap înţelegător atunci când Tariq aruncase vina pe americanii certăreţi. Când, în cele din urmă, mânat de propria sa elocinţă, pomenise şi de mesajul lui James Baker, aşteptata explozie de furie din partea lui Saddam întârziase să izbucnească. În timp ce toţi ceilalţi prezenţi în jurul mesei tunau şi fulgerau, Saddam Hussein continuase să dea din cap şi să zâmbească.

Zâmbetul de pe faţa ministrului de externe, la plecare, se datora faptului că Rais-ul chiar îl felicitase pentru misiunea sa europeana. Faptul că, în conformitate cu orice fel de standarde diplomatice, misiunea aceasta fusese un dezastru – fusese respins de către toţi, tratat cu o politeţe rece de către gazde, incapabil sa înmoaie hotărârea Coaliţiei de a porni război împotriva ţării sale – nu părea să aibă importanţă.

Nedumerirea i-o stârnise o remarcă a Rais-ului, făcută chiar la sfârşitul audienţei, în şoaptă, numai pentru urechile ministrului de externe, pe care îl conducea spre uşă.

— Dragul meu tovarăş, nu te teme. Le pregătesc americanilor o surpriză, curând. Nu acum. Dar dacă Beni el Kalb încearcă să treacă graniţa, le voi răspunde nu cu arme chimice, ci cu Pumnul lui Dumnezeu.

Tariq Aziz dăduse din cap aprobator, chiar dacă nu înţelegea ce voia Saddam să spună. Avea să înţeleagă, împreună cu alţii, douăzeci şi patru de ore mai târziu.

În dimineaţa zilei de 12 ianuarie s-a ţinut ultima întâlnire în plen a Consiliului Revoluţionar de Comandă la Palatul Prezidenţial, la colţul străzii 14 iulie şi al străzii Kindi. În săptămâna următoare palatul avea să fie transformat în ruine în urma bombardamentelor, dar pasărea îşi va fi luat de mult zborul.

Ca de obicei, chemarea la întrunire sosise în ultimul moment. Indiferent cât de sus urcai în ierarhie şi de câtă încredere aveau în tine, nimeni în afara câtorva membri ai familiei, prieteni intimi şi gărzi personale, nu ştia unde avea să se afle Rais-ul la o anumită oră, într-o anumită zi. Faptul că mai era încă în viaţă după şapte încercări majore de asasinat se datora tocmai preocupării obsesive pentru siguranţa proprie.

Nici Contrainformaţiile, nici Poliţia Secretă a lui Omar Khatib şi în nici un caz Armata, dar nici măcar Garda Republicană nu fusese considerată suficient de demnă de încredere pentru a primi această însărcinare. Ea revenise lui Amn-al-Khass. E adevărat, erau tineri, mulţi abia ieşiţi din adolescenţă, dar loialitatea lor era fanatică şi absolută. Însuşi Kusay, fiul Rais-ului, le era comandant.

Nici un conspirator nu putea afla traseul pe care urma să se deplaseze Rais-ul sau cu ce maşină. Vizitele la bazele militare sau instalaţiile industriale erau întotdeauna vizite surpriză, nu numai pentru cei vizitaţi, ci şi pentru cei din jurul lui. Chiar şi în Bagdad, se muta dintr-o locuinţă în alta după cum avea chef, petrecând uneori zile întregi la palat sau retrăgându-se în buncărul său din spatele – şi dedesubtul – Hotelului Rashid.

Orice farfurie cu mâncare care i se punea în faţă trebuia mai întâi gustată de primul născut al bucătarului-şef. Orice fel de băutură era dintr-o sticlă cu sigiliul nedesfăcut. În dimineaţa aceea, ordinul pentru întâlnirea de la palat fuse transmis prin mesageri speciali. Fiecărui membru al Consiliului, cu o oră înainte de începere. Astfel, nu li se lăsa timp pentru organizarea unei tentative de asasinat.

Limuzinele intrau pe poartă, îşi descărcau pasagerii şi se retrăgeau într-o parcare specială. Fiecare dintre membrii Consiliului trecea printr-un filtru detector de metal; nu erau admise nici un fel de arme.

Când se adunară în sala mare de conferinţe, cu masa în formă de T, erau în total treizeci şi trei. Opt şedeau pe latura superioară a T-ului, de-o parte şi de alta a tronului gol, de la mijloc. Restul stăteau faţă în faţă, de-a lungul piciorului T-ului.

Şapte dintre cei prezenţi erau rude de sânge cu Rais-ul şi alţi trei prin alianţă. Aceştia, plus încă opt, erau fie din Tikrit, fie din împrejurimile sale imediate. Toţi erau membri cu state vechi în Partidul Baas.

Zece din cei treizeci şi trei erau miniştri, membri ai Cabinetului, iar nouă erau generali de armată sau în forţele aeriene. Saadi Tumah Abbas, fost comandant al Gărzii Republicane, fusese promovat ministru al apărării chiar în acea dimineaţă şi stătea zâmbitor la masa favoriţilor. Îl înlocuise pe Abd-al-Jabber Shenshall, kurdul renegat care-şi trădase de mult neamul, o dată cu măcelurile la

care participase.

Dintre generalii de armată erau prezenţi Mustafa Radi, de la infanterie, Farouk Ridha de la artilerie, Ali Musuli de la corpurile de ingineri şi Abdullah Kadiri de la tancuri.

La coada mesei stăteau cei trei care aveau în sarcină informaţiile: doctorul Ubaidi de la Mukhabaratul pentru străinătate, Hassan Rahmani de la Contrainformaţii şi Omar Khatib de la Poliţia Secretă.

La intrarea Rais-ului toată lumea se ridică şi începu să aplaude. El le zâmbi şi se aşeză la locul lui, le ordonă să se aşeze şi-şi începu declaraţia. Nu fuseseră chemaţi la o discuţie, ci pentru a asculta un comunicat.

Singurul care nu părea surprins de peroraţia Rais-ului era ginerele său, Hussein Kamil. Când, la sfârşitul unui discurs de patruzeci de minute, în care evocase şirul neîntrerupt de victorii care îi marcaseră cariera, le dărui şi ştirea pregătită, reacţia imediată fuse una de tăcere înmărmurită.

Ştiau că Irakul făcea încercări de ani de zile. Dar li se părea de necrezut că fructificarea eforturilor în acest domeniu al tehnologiei, ea singură capabilă să inspire teamă lumii întregi, chiar şi atotputernicilor americani, venise exact acum, în pragul războiului. Era o intervenţie divină. Dar Divinitatea nu se afla în cerul de deasupra, ci şedea acolo, printre ei şi le zâmbea liniştită.

Hussein Kamil, prevenit, fusese cel care se ridică şi dădu tonul ovaţiilor. Ceilalţi se grăbiră să-l urmeze, fiecare cu teama de a nu fi ultimul care se ridică în picioare sau de a nu aplauda mai încet decât restul. Şi nici unul nu ar fi îndrăznit să fie primul care să se oprească.

Întorcându-se la sediu două ore mai târziu, Hassan Rahmani, civilizatul şef al Contrainformaţiilor, îşi făcu ordine pe masa de lucru, ceru să nu fie deranjat şi se aşeză, cu o cafea neagră în faţă. Avea nevoie de timp de gândire şi trebuia să se gândească bine.

Veştile îl zguduiseră la fel de tare ca şi pe ceilalţi prezenţi în încăpere. Dintr-o trăsătură de condei, echilibrul de forţe din Orientul Mijlociu se schimbase, chiar dacă nimeni nu ştia. După ce Rais-ul ceruse, cu mâinile ridicate într-un admirabil gest de modestie, ca ovaţiile să înceteze şi îşi reluase locul, fiecare dintre cei de faţă fusese pus să jure că va păstra tăcerea.

Era un lucru pe care Rahmani îl înţelegea. În ciuda euforiei ce îi cuprinsese pe toţi la plecare şi căreia i se alăturase cu entuziasm bine jucat, se puteau prevedea probleme majore.

O astfel de armă nu face doi bani dacă prietenii, dar mai ales duşmanii, nu ştiu că o ai. Atunci şi numai atunci, inamicii potenţiali vin, târându-se, ca prieteni.

Unele dintre ţările care puseseră la punct arma nucleară o

anunţaseră făcând un test de mari dimensiuni şi lăsaseră restul lumii să evalueze consecinţele. Altele, ca Israelul sau Africa de Sud, dăduseră numai să se înţeleagă, fără a confirma vreodată oficial, lăsând lumea, dar mai ales pe vecini, să facă presupuneri. Uneori tactica aceasta era cea mai bună, pentru că imaginaţia face minuni.

Dar Rahmani era convins că în cazul Irakului nu va funcţiona. Dacă ce auzise era adevărat, iar el nu era convins că nu era o nouă stratagemă care miza pe scurgerea de informaţii pentru a acoperi o altă amânare, atunci nimeni din afara Irakului nu avea să-i dea crezare.

Irakului nu-i rămânea decât să facă dovada practică. Dar, aparent, Rais-ul refuza să facă asta. Desigur, nu era un lucru uşor.

Testarea pe teritoriul ţării era în afara oricărei discuţii, ar fi fost o nebunie. Declanşarea pe o navă abandonată undeva, în largul Oceanului Indian, ar fi fost posibilă cândva, dar nu acum. Toate porturile erau sub blocadă. Dar putea fi invitată o echipă de specialişti ai Agenţiei Internaţionale pentru Energie Atomică a Naţiunilor Unite, care să verifice şi să se convingă că nu era o minciună. La urma urmelor, Agenţia le făcuse vizite anuale timp de un deceniu, fără să-şi dea seama de ce se întâmpla. Puşi în faţa dovezilor concrete, vor trebui să accepte ceea ce vedeau cu ochii şi rezultatele testelor, să-şi recunoască incompetenţa şi să confirme adevărul.

Dar el, Rahmani, tocmai auzise că această cale le era interzisă. De ce? Pentru că totul era o minciună? Pentru că Rais-ul avea alte planuri? Şi cel mai important, care aveau să fie consecinţele pentru el însuşi?

De luni de zile aştepta ca Saddam Hussein să intre prosteşte într-un război pe care nu-l putea câştiga; acum o făcuse. Rahmani contase pe o înfrângere care să culmineze cu prăbuşirea – ajutată de americani – a Rais-ului şi cu propria-i ascensiune în regimul succesor – sponsorizat de americani. Acum lucrurile se schimbaseră. Ştia că avea nevoie de timp pentru a găsi cea mai bună modalitate de a juca această nouă şi neaşteptată carte.

În aceeaşi seară, după căderea întunericului, pe zidul din spatele bisericii caldeene Sfântul Josif, în Cartierul Creştinilor, apăru un semn făcut cu cretă. Semăna cu un opt culcat.

Fusese o noapte grea pentru locuitorii Bagdadului. În ciuda valurilor propagandistice emise de posturile irakiene locale şi a credinţei oarbe a multora că ce auzeau era adevărat, erau alţii care ascultau emisiunile BBC World Service în limba arabă, realizate la Londra, dar transmise din Cipru şi care ştiau că Beni Naji spuneau adevărul. Războiul era aproape.

Prin oraş circula zvonul că americanii vor începe cu un covor

de bombe aruncat asupra Bagdadului, zvon care ajunsese în Palatul Prezidenţial. Numărul victimelor civile va fi mare.

Reprezentanţii regimului făcuseră şi ei această presupunere, care însă nu-i deranja. În sferele înalte, calculul era că efectul global al unui asemenea masacru împotriva civililor şi a locuinţelor avea să fie o repulsie generală faţă de Statele Unite, care vor forţa această ţară să se retragă. De aceea se permisese unui contingent atât de numeros de reprezentanţi ai presei străine să ocupe încă Hotelul Rashid. Ba chiar fuseseră încurajaţi. Ghizii erau pregătiţi să-i conducă pe cameramanii de televiziune străini la locurile genocidului, o dată ce acesta va începe.

Nu se ştia de ce, dar locuitorii obişnuiţi ai Bagdadului nu reuşiseră să perceapă subtilitatea acestor argumente. Mulţi dintre ei părăsiseră deja oraşul, cei care nu erau irakieni îndreptându-se spre graniţa iordaniană, îngroşând rândurile refugiaţilor kuweitieni, irakienii care îşi căutau adăpost la ţară.

Nimeni, nici chiar milioanele de telespectatori americani care zăceau inerţi în faţa televizoarelor, nu bănuia adevăratul nivel de complexitate al aparaturii pe care o avea la îndemână Chuck Homer la Riad. Nimeni nu şi-ar fi închipuit că cele mai multe dintre ţinte aveau să fie selectate de pe o listă pregătită de camerele sateliţilor şi distruse cu bombe ghidate cu laser, care rareori îşi ratau ţinta.

Ceea ce ştiau locuitorii Bagdadului, către care adevărul emisiunilor radio se filtra prin bazaruri şi pieţe, era că, la patru zile de la acest 12 ianuarie, la miezul nopţii, ultimatumul pentru părăsirea Kuweitului avea să expire şi vor apărea avioanele americane. Oraşul era într-o stare de panică mută.

Mike Martin pedala încet pe bicicletă, pe strada Shurja, pe după biserică. Văzu semnul făcut cu cretă şi trecu mai departe. La capătul aleii se opri, coborî de pe bicicletă şi stătu un timp moşmondind ceva la lanţ, în timp ce privea în urmă, atent la orice mişcare. Nu-l urmărea nimeni. Nu se vedeau nici picioarele celor din Poliţia Secretă retrăgându-se grăbite sub arcadele uşilor şi nici vreun cap pe deasupra liniei acoperişurilor. Călare pe bicicletă se întoarse, întinse o mână cu o cârpă udă, şterse semnul şi îşi continuă drumul.

Optul însemna că îl aşteaptă un mesaj sub lespedea din curtea abandonată de pe strada Abu Nawas, lângă fluviu, la numai un kilometru depărtare. Pe când era copil se jucase cu Hasan Rahmani şi Abdelkarim Badri pe chei, unde vânzătorii ambulanţi coceau deliciosul *masgouf* pe jăratic de mărăcini şi ofereau trecătorilor porţii fragede de crap de Tigru.

Magazinele erau închise, ceainăriile oblonite; prea puţini cei care se mai plimbau pe chei, ca altădată. Liniştea era în avantajul lui. În capăt, la Abu Nawas, văzu un grup de soldaţi AMAM în haine

civile, care însă nu-l luară în seamă pe ţăranul care împingea la pedale, trimis cu treburi de stăpânul său. Vederea lor îl bucură; cei din AMAM erau oricum, dar nu proşti. Dacă ar fi supravegheat cutia poştală, n-ar fi plantat un grup atât de evident de soldaţi la colţul străzii. Ar fi încercat ceva mai subtil, chiar dacă nu ar fi reuşit.

Mesajul îl aştepta. În clipa următoare, piatra era la locul ei, iar bucata de hârtie împăturită, în bazonul chiloţilor. După numai câteva minute, traversă Tigrul pe Podul Ahrar, înapoi din Risafa în Karch şi se îndreptă către locuinţa diplomatului sovietic din Mansour.

În nouă săptămâni, viaţa în vila împrejmuită cu ziduri îşi recăpătase ritmul. Bucătăreasa rusoaică şi soţul ei se purtau frumos cu el, iar el prinsese câte ceva din limba lor. În fiecare zi făcea cumpărăturile aducând produse proaspete, care îi ofereau o scuză excelentă pentru a verifica toate cutiile poştale. Îi transmisese Jericho paisprezece mesaje şi primise de la el cincisprezece.

De opt ori fusese oprit de AMAM, dar purtarea lui umilă, bicicleta şi coşul cu legume, fructe, cafea, mirodenii şi alte cumpărături, plus scrisoarea din partea diplomatului şi evidenta sa sărăcie îl ajutaseră să-şi vadă nestingherit de drum.

Nu avea de unde şti ce planuri de război se ţeseau la Riad, dar trebuia să transcrie în arabă, cu mâna lui, toate întrebările venite pe bandă pentru Jericho, după cum trebuia să citească toate răspunsurile acestuia pentru a le transmite în „rafale” lui Simon Paxman. Ca soldat, nu putea decât să presupună că informaţiile cu caracter politic sau militar primite de la Jericho erau nepreţuite pentru orice general care pregătea un atac împotriva Irakului.

Căpătase un radiator cu ulei pentru colibă şi o lampă Petromax care îi dădea lumină. La ferestre avea perdele făcute din saci de pânză luaţi din piaţă, iar scârţâitul nisipului sub picioare îl avertiza ori de câte ori se apropia cineva de uşa lui.

În seara aceea, după ce se întoarse mulţumit acasă, la căldură, încuie uşa, se asigură că perdelele acopereau fiecare centimetru de fereastră, aprinse lampa şi citi ultimul mesaj de la Jericho. Era mai scurt decât de obicei, dar asta nu micşora impactul. Martin îl citi de două ori, ca să se asigure că nu-şi pierduse brusc cunoştinţele de arabă, mormăi „Iisuse Hristoase!” şi desfăcu cele câteva plăci care acopereau magnetofonul.

Pentru ca să nu încapă nici o îndoială, citi mesajul atent şi rar atât în arabă, cât şi în engleză, înregistrându-l, apoi apăsă pe butoanele care măreau viteza, reducând mesajul de la cinci minute la o secundă şi jumătate.

Îl transmise la douăzeci de minute după miezul nopţii.

Ştiind că între douăsprezece şi un sfert şi douăsprezece şi

jumătate era perioada de transmisie, Simon Paxman nu se mai obosise să se culce. Juca o partidă de cărţi cu unul dintre operatorii radio când sosise mesajul. Cel de-al doilea operator îl aduse din camera comunicaţiilor.

— Cred că ar fi bine să-l asculţi… chiar acum, Simon, spuse el.

Deşi operaţiunile SIS la Riad presupuneau activitatea a mai mult de patru oameni, legătura cu Jericho fusese considerată atât de importantă, încât numai Paxman, şeful staţiei, Julian Gray şi doi operatori radio ştiau de ea. Cele trei camere în care locuiau fuseseră, practic, izolate de restul vilei.

Simon ascultă vocea înregistrată pe magnetofonul mare din „studioul radio”, de fapt un fost dormitor modificat. Martin citi mai întâi mesajul scris al lui Jericho în arabă, de două ori, apoi propria sa traducere, tot de două ori. În timp ce asculta, Paxman simţi o gheară rece scormonindu-i măruntaiele. Ceva luase o întorsătură proastă, foarte proastă. Ce auzea nu putea fi adevărat. Ceilalţi doi rămaseră tăcuţi lângă el.

— El e? întrebă Paxman de îndată ce mesajul luă sfârşit.

Primul său gând fusese că Martin căzuse şi că ce auzea era vocea unui impostor.

— El e, am verificat. Nu încape îndoială, e el.

Matricele de vorbire au tonuri şi ritmuri diferite, maxime şi minime, cadenţe ce pot fi înregistrate pe un osciloscop care le reproduce cu o serie de linii pe ecran, ca un monitor cardiac. Fiecare voce umană este diferită de celelalte, oricât de bune ar fi imitaţiile. Înainte de a pleca spre Bagdad, Mike îşi înregistrase vocea pe un asemenea aparat. Mai târziu, transmisiunile de la Bagdad avuseseră aceeaşi soartă, pentru cazul în care mărirea şi micşorarea vitezei, combinate cu distorsiunile produse de magnetofon sau de preluarea prin satelit, ar fi putut provoca modificări.

Vocea venită în acea noapte de la Bagdad era aceeaşi cu cea înregistrată. Cel care vorbea nu era altul decât Martin.

Al doilea gând al lui Paxman fusese că Mike căzuse prizonier, fusese torturat şi trădase şi transmitea acum sub presiune. Respinse ideea ca foarte puţin probabilă.

Conveniseră asupra unor semne – anumite cuvinte, o pauză, o ezitare, o tuse, care să-i avertizeze pe cei din Riad daca s-ar întâmpla să nu mai transmită în libertate. În plus, transmisiunea anterioară fusese cu numai trei zile în urmă. Poliţia Secretă irakiană era brutală, dar nu şi rapidă. Iar Martin era un tip rezistent. Un om torturat şi „convins” într-un timp atât de scurt era un om zdrobit, o epavă schilodită, iar asta s-ar fi simţit în vocea lui.

Ceea ce însemna că Martin era în libertate, iar mesajul pe care îl citise era exact ceea ce primise în seara aceea de la Jericho. Dar asta

ridica alte semne de întrebare. Jericho putea să aibă dreptate, să se înşele sau să mintă.

— Trimiteţi-mi-l pe Julian, îi spuse Paxman unuia dintre operatori.

În timp ce acesta se duse să-l scoale pe şeful de staţie britanic, Paxman îl sună pe linia telefonică personală pe omologul lui american, Chip Barber.

— Chip, mişcă-ţi fundul până aici, iute.

Agentul CIA se trezi brusc. Ceva în vocea englezului îi spunea că nu era timp pentru bancuri nocturne.

— Belele, bătrâne?

— Aşa se pare, recunoscu Paxman.

În treizeci de minute, Barber traversă oraşul şi intră pe uşa vilei SIS, cu puloverul şi pantalonii peste pijama. Era unu noaptea. Paxman avea deja banda, în engleză şi arabă, plus transcrierea ambelor versiuni. Cei doi operatori, care lucraseră mulţi ani în Orientul Mijlociu, vorbeau limba arabă curent şi confirmară traducerea lui Martin.

— Glumeşte, desigur, şopti Barber după ce ascultă banda.

Paxman îi prezentă verificările pe care le făcuse deja pentru autentificarea vocii lui Martin.

— Ascultă, Simon, ăsta e Jericho, relatând ceea ce susţine el că l-a auzit pe Saddam spunând azi-dimineaţă, scuze, ieri dimineaţă. Sunt toate şansele ca Saddam să mintă. Hai să recunoaştem, individul minte tot aşa de uşor cum respiră.

Minciună sau nu, chestiunea nu era de resortul Riadului. Agenţii locali CIA şi SIS puteau furniza generalilor lor informaţii militare cu caracter tactic sau chiar strategic, dar tot ce ţinea de politică mergea la Londra şi la Washington. Barber se uită la ceas. La Washington era şapte seara.

— La ora asta tocmai îşi amestecă un cocteil, zise el. Sper că le faceţi tari, băieţi. Transmit chestia asta la Langley imediat.

— La Londra e cacao cu biscuiţi, spuse Paxman. Iar eu transmit la Century. Să se spele pe cap cu ea.

Barber se duse să transmită mesajul, codificat special, lui Bill Stewart, cu menţiunea de urgenţă maximă „fulger”. Ceea ce însemna că va fi găsit oriunde se afla şi că i se va cere să ajungă la un telefon sigur.

Paxman procedă la fel cu Steve Laing care, trezit în miez de noapte, va trebui să se dea jos din patul lui cald şi să pornească prin noaptea îngheţată către biroul de la Londra.

Nu mai rămânea decât un singur lucru la îndemâna lui Paxman, pe care acesta îl şi făcu. Martin avea stabilită o perioadă de ascultare la ora patru dimineaţa. Rămas treaz, Paxman transmise omului său un

mesaj scurt, dar foarte explicit. Îi ceru lui Martin ca, până la noi ordine, să nu se apropie de nici una dintre cutiile poştale. Pentru orice eventualitate.

Karim, studentul iordanian, progresa încet, dar sigur, în curtea pe care i-o făcea lui Fraulein Edith Hardenberg. Acum îi permitea să o ţină de mână în timp ce se plimbau pe străzile vechii Viene, pe trotuarele îngheţate care le scârţâiau sub paşi. Ba chiar recunoscu în sinea ei că atingerea mâinilor lui îi făcea plăcere.

În a doua săptămână a lui ianuarie făcuse rost de bilete la Burgtheater – le plătise Karim – la un spectacol cu o piesă de Grillparzer, *Gygus und sein Ring*.

Înainte de a intra îi explicase plină de nerăbdare că era vorba despre un rege bătrân care avea câţiva fii, iar acela care va primi inelul va fi succesorul său. Karim şezuse ca fermecat şi ceruse câteva explicaţii cu privire la text, la care se făceau referiri dese în timpul spectacolului. Edith fusese bucuroasă să răspundă la toate, în pauză. Ceva mai târziu, Avi Herzog avea să-i spună lui Gidi Barzilai că fusese tot atât de interesant ca şi cum ar fi urmărit un strat de vopsea uscându-se.

— Eşti un filistin, îi spuse agentul Mossadului. N-ai nici un pic de cultură.

— Nu pentru cultură mă aflu aici.

— Atunci, dă-i drumul la treabă, băiete.

Duminică, Edith, catolică devotată, merse la slujba de dimineaţă, la Votivkirche. Karim îi spuse că, musulman fiind, nu o putea însoţi, dar o va aştepta la cafeneaua de pe partea cealaltă a pieţei.

După aceea, la o cafea pe care o îmbunătăţise cu o gură bună de şnaps, care aducea un val de roşeaţă în obrajii ei, el îi explică diferenţele şi asemănările dintre creştinism şi islamism: venerarea Dumnezeului unic, şirurile de patriarhi şi profeţi, învăţăturile cărţilor sfinte şi codurile morale. Edith era prudentă, dar fascinată. Se întreba dacă, ascultând toate acestea, îşi punea în primejdie sufletul nemuritor, dar află că greşise crezând că musulmanii se închinau la idoli.

— Aş vrea să cinăm, spune Karim trei zile mai târziu.

— Da, dar cheltuieşti prea mulţi bani cu mine, răspunse Edith.

Descoperise că privea cu plăcere chipul tânăr cu ochii căprui, catifelaţi, fără să uite că diferenţa de vârstă de zece ani dintre ei făcea ca orice altă relaţie decât o prietenie platonică să devină ridicolă.

— Nu la restaurant.

— Dar unde?

— N-ai vrea să găteşti ceva pentru mine? Ştii să găteşti

mâncare vieneză adevărată?

La gândul acesta ea roşi violent. Seara, dacă nu ieşea singură la vreun concert, îşi prepara o gustare modestă în arcada care servea drept sufragerie din apartamentul ei. Bineînţeles, ştia să gătească. Nu mai gătise de atâta vreme…

Şi apoi, îşi spuse, o dusese de câteva ori la restaurante atât de scumpe… plus că era atât de politicos şi de bine crescut. Ce putea fi rău în asta?

Daca am afirma că raportul lui Jericho din noaptea de 12 spre 13 ianuarie stârni consternare în anumite cercuri din Londra şi Washington, ar însemna să nu spunem tot adevărul. Termenul de panică stăpânită ar fi ceva mai aproape.

Una dintre probleme o constituia cercul extrem de restrâns de persoane care ştiau de existenţa lui Jericho, fără a mai pomeni detaliile. Principiul minimului necesar de informaţie poate părea o pedanterie sau o obsesie, dar nu funcţionează degeaba.

Orice agenţie de informaţii are anumite obligaţii faţă de cel care lucrează pentru ea în condiţii speciale de risc, indiferent cât de josnic ar fi el ca fiinţă umană.

Faptul că Jericho era, în mod evident, un mercenar şi nu un ideolog cu principii înalte nu avea nici o importanţă. Faptul că îşi trăda cu cinism ţara şi guvernul era irelevant. Guvernul irakian era, oricum, considerat respingător, aşa că el nu era decât un tâlhar care trăda alţi tâlhari.

Rămânea faptul că, în afara valorii evidente a informaţiilor lui, care puteau salva multe vieţi aliate pe câmpul de luptă, Jericho era un pion preţios şi că ambele Agenţii care întreţineau legătura cu el păstraseră existenţa lui strict secretă, cu excepţia unui cerc foarte restrâns de iniţiaţi. Nici un ministru, nici un politician, nici un funcţionar sau soldat nu fusese informat oficial că Jericho exista.

De aceea, rezultatele activităţii sale fuseseră deghizate în diverse moduri. Se ţesuse o seamă întreagă de poveşti pentru a explica de unde venea tot valul acesta de informaţii.

Cele militare veneau, vezi Doamne, de la o serie de dezertori irakieni veniţi din Kuweit, inclusiv de la un inexistent maior, interogat amănunţit la o bază secretă a serviciilor de informaţii din Orientul Mijlociu, dar în afara Arabiei Saudite.

Datele ştiinţifice şi tehnice privitoare la armele de distrugere în masă erau furnizate de un doctor în ştiinţe irakian care trecuse de partea britanicilor după ce studiase la Imperial College din Londra şi se îndrăgostise de o englezoaică; de asemenea, dintr-o a doua tranşă de interogatorii luate tehnicienilor europeni care lucraseră în Irak între 1985 şi 1990.

Tot ce avea caracter politic era atribuit unui amestec de refugiaţi irakieni, mesaje radio codificate din Kuweitul ocupat şi informaţii obţinute din ascultarea electronică şi prin satelit.

Dar cum să explici un raport care conţinea chiar cuvintele lui Saddam (indiferent cât de bizar sună ele), rostite într-o şedinţă restrânsă, în propriul lui palat, fără a admite existenţa unui agent recrutat din cele mai înalte cercuri de la Bagdad?

Pericolele ce decurg dintr-o asemenea recunoaştere sunt înspăimântătoare. În primul rând, scurgerile de informaţii. Ele sunt permanente. Informaţia se scurge din documentele ministeriale, din memorandumurile funcţionarilor şi din mesajele interdepartamentale. Iar cei mai răi din acest punct de vedere sunt politicienii. Dacă e să dăm crezare coşmarurilor marilor agenţi, aceştia îşi dau drumul la gură în faţa nevestelor, a iubitelor, a iubiţilor, a frizerilor, şoferilor şi barmanilor. Ba chiar întreţin conversaţii confidenţiale în timp ce chelnerii sunt aplecaţi peste masa lor.

Dacă adăugăm la toate astea faptul că atât Marea Britanie, cât şi Statele Unite au ziarişti şi alţi veterani ai mass-media ale căror talente detectivistice lasă Scotland Yard-ul şi FBI-ul de căruţă, e uşor de înţeles de ce prezentarea informaţiilor primite de la Jericho, fără a recunoaşte existenţa acestuia, constituia într-adevăr o problemă.

Apoi şi la Londra şi la Washington se aflau încă sute de studenţi irakieni, unii dintre ei, cu siguranţă, agenţi în Mukhabaratul doctorului Ismail Ubaidi, gata să raporteze tot ce vedeau şi auzeau. Nu era numai problema numelui real al lui Jericho; acesta nu putea fi dezvăluit. Dar o singură aluzie la informaţiile care veneau de la Bagdad şi care nu trebuiau să fie cunoscute şi reţeaua de contrainformaţii a lui Hassan Rahmani intra într-un program de ore suplimentare, încercând să izoleze sursa. În cel mai bun caz, rezultatul putea fi reducerea la tăcere a lui Jericho, care trebuia să-şi apere viaţa şi, în cel mai rău caz, moartea lui.

În timp ce numărătoarea inversă până la declanşarea războiului aerian continua, cele două Agenţii îşi contactară din nou toţi specialiştii în fizică nucleară, cărora li se ceruse o reevaluare rapidă a informaţiilor pe care le deţineau deja. Exista totuşi posibilitatea ca Irakul să se afle în posesia unei instalaţii de separare a izotopilor, mai mare şi mai rapidă decât se apreciase iniţial? În Marea Britanie fuseră din nou consultaţi experţii de la Harwell şi Aldermaston; în America, cei de la Sandia, Lawrence Livermore şi Los Alamos. Cele mai mari presiuni se făcură asupra celor din Departamentul Z de la Livermore, cei care urmăreau permanent evoluţia Lumii a Treia.

Savanţii revenită, cam morocănoşi, cu aceleaşi rezultate. Chiar şi în cazul cel mai prost, spuseră ei, presupunând că nu una, ci două „cascade” de centrifuge pentru difuzia gazului funcţionau nu de unul,

ci de doi ani, Irakul nu avea cum să aibă până acum mai mult de jumătate din uraniul 235 îmbunătăţit, de care avea nevoie pentru o bombă de dimensiuni medii.

Asta oferea agenţiilor câteva posibilităţi.

Saddam minţise pentru că, la rândul lui, fusese minţit. Concluzia: improbabil. Pentru o asemenea faptă, responsabilii ar plăti cu viaţa.

Saddam spusese, într-adevăr, toate acestea, dar minţea. Concluzia: foarte posibil. Pentru a ridica moralul din ce în ce mai scăzut al sprijinitorilor săi tot mai ezitanţi. Dar în cazul acesta de ce limitase ştirea la cercul de fanatici din jurul lui, care nu ezitau şi al căror moral nu scăzuse? Propaganda pentru ridicarea moralului e făcută pentru mase şi străinătate. Întrebare fără răspuns.

Cuvintele nu aparţineau lui Saddam. Concluzia: întregul raport era o împletitură de minciuni. Concluzie secundară: Jericho minţea, pentru că voia mai mulţi bani şi ştia că, o dată cu războiul, se apropia şi sfârşitul lui. Preţul pentru această informaţie, stabilit de el, fusese de un milion de dolari.

Jericho minţea, pentru că fusese demascat şi dăduse totul pe faţă. Concluzia: posibil, variantă care presupunea un pericol îngrozitor pentru omul de legătură din Bagdad.

În acest moment, CIA preluă legătura. Fiind plătitori ai cecurilor, cei de la Langley aveau tot dreptul.

— Am să-ţi fac un rezumat, Steve, îi spuse Bill Stewart lui Steve Laing într-o convorbire telefonică de la CIA la Century House în seara de 14 ianuarie. Saddam se înşală sau minte, Jericho se înşală sau minte. Oricum ar fi, Unchiul Sam n-are de gând să depună un milion de verzişori într-un cont din Viena pentru asemenea gunoaie.

— Nu putem să considerăm că posibilitatea cealaltă e cea reală, Bill?

— Care e aceea?

— Că Saddam a spus-o şi că spune adevărul?

— În nici un caz. E o înşelătorie. Şi noi n-o s-o înghiţim. Ştiu, Jericho a fost minunat timp de nouă săptămâni, deşi acum va trebui să verificăm din nou tot ce avem de la el. Jumătate s-a dovedit deja că e corect. Dar cu acest ultim raport a stricat totul. După părerea noastră, asta a fost tot. Nu ştiu care sunt motivele, dar ce-ţi spun sunt ordinele de sus.

— Care ne creează nouă probleme, Bill.

— Ştiu, amice, tocmai de asta te-am şi sunat imediat ce s-a terminat şedinţa cu directorul. Jericho fie a fost prins şi a dat în vileag totul, fie şi-a pus coada pe spinare. Dar cred că, dacă află că nu avem de gând să-i dăm milionul de dolari, o să se înfurie. În ambele cazuri, pentru omul vostru de-acolo tot rău iese. E bun, nu-i aşa?

— Cel mai bun. Are nervi de oţel.

— Atunci, scoateţi-l de acolo, Steve. Cât mai repede.

— Cred că asta va trebui să facem, Bill. Mulţumesc pentru informaţie. Păcat, fusese un caz reuşit.

— Foarte reuşit, atâta timp cât a mers.

Stewart închise. Laing urcă la etaj, la sir Colin. Într-o oră hotărârea fu luată.

La ora micului dejun, pe 15 ianuarie, în Arabia Saudită, fiecare membru al echipajelor forţelor aeriene americane, britanice, franceze, italiene, saudite şi kuweitiene ştia că avea să înceapă războiul. Credeau că politicienii încercaseră, dar nu reuşiseră, să-l împiedice. În cursul zilei toate unităţile intrară în alertă.

La marginea Bazei Militare Aeriene Riad se afla un grup de corturi uriaşe, dotate cu instalaţii cu aer condiţionat, cunoscute sub numele de „Taverna”, datorită luminii verzui care răzbătea prin pânza groasă. Aici era primul filtru pentru valul de fotografii aeriene care veneau încontinuu de câteva săptămâni şi aveau să se dubleze sau chiar să se tripleze în săptămânile următoare. Produsele Tavernei, o sinteză a celor mai importante informaţii fotografice aduse din raidurile de recunoaştere, mai parcurgeau doi kilometri până la cartierul general al Forţelor Aeriene Regale Saudite, apoi la Forţele Aeriene Centrale sau CENTAF.

În ciuda dimensiunilor subsolului, spaţiul nu era suficient, iar parcarea era supraaglomerată cu alte corturi verzi şi Portakabine, în care continua activitatea de interpretare. Subsolul însă găzduia punctul vital, Centrul de Protecţie Vizuală Combinată, un fagure de încăperi legate între ele, unde, pe toată durata războiului, aveau să lucreze două sute cincizeci de analişti britanici şi americani, reprezentând toate trei armatele şi toate rangurile. Aici era Gaura Neagră.

Tehnic, la comandă era comandantul Forţelor Aeriene, generalul Chuck Homer, dar, cum el era adesea chemat la Ministerul Apărării, la doi kilometri depărtare, figura cel mai des întâlnită era cea a adjunctului său, generalul Buster Glosson.

Tacticienii războiului aerian din Gaura Neagră consultau zilnic, uneori chiar din oră în oră, un document numit Graficul Ţintelor Esenţiale, o listă şi o hartă a tuturor punctelor din Irak catalogate ca posibile ţinte. Din el extrăgeau cartea de căpătâi zilnică a oricărui comandant de zbor, ofiţer cu Informaţiile pe escadrilă, ofiţer cu Operaţiunile, ofiţer şi membru al echipajelor prezent în teatrul operaţiunilor din Golf: Ordinul de Zbor. OZ-ul era un document extrem de detaliat, care însuma peste o sută de pagini dactilografiate. Pentru pregătirea lui erau necesare trei zile.

În prima zi se făcea porţionarea: se stabileau procentul de posibile ţinte irakiene accesibile într-o singură zi şi tipurile de avioane disponibile pentru o asemenea acţiune. În ziua a doua se făcea alocarea: convertirea procentului de ţinte în numere absolute şi localizări geografice. Ziua a treia era pentru distribuţie: se hotăra „cine ce ia”. În procesul de distribuţie se decidea, de exemplu, că avioanele Tornado britanice aveau să capete o anumită ţintă, avioanele Strike Eagles americane o alta, Tomcat-urile aparţinând Infanteriei Marine o alta, Phantom-urile alta şi Fortăreţele Zburătoare B-52 alta.

Abia după aceea, fiecărei escadrile i se trimitea programul pentru ziua următoare. După aceea lucrurile rămâneau la latitudinea lor: să identifice ţinta şi traseul, să organizeze legăturile cu aparatele de alimentare aeriană, să-şi planifice direcţia din care vor lovi, să-şi calculeze ţintele secundare pentru cazul în care primul ordin se contramanda, ca şi traseul de întoarcere la bază.

Comandantul de escadrilă era cel care îşi alegea echipajele – de multe ori o escadrilă primea mai multe sarcini pentru aceeaşi zi – pe comandanţii de zbor şi ajutoarele lor.

Ofiţerii cu armamentul – dintre care făcea parte şi Don Walker – făceau selecţia tipului de muniţie: „ghiulele” sau „bombe mute”, fără sistem de ghidare, bombe ghidate cu laser, rachete ghidate cu laser etc.

La alţi doi kilometri, în josul Şoselei Vechiului Aeroport, se înălţa o a treia clădire. Ministrul Apărării Saudit este, de fapt, un complex imens de cinci blocuri de ciment alb, sclipitor, înalte de şapte etaje, cu coloane canelate până la nivelul al patrulea.

La acest al patrulea etaj i se alocase generalului Norman Schwarzkopf un apartament luxos de care nu se bucura decât arareori, pentru că de cele mai multe ori dormea într-o garsonieră mică de la subsolul al doilea, unde era mai aproape de postul de comandă.

Cu totul, ministerul are patru sute de metri lungime şi treizeci înălţime, risipă de spaţiu care s-a dovedit utilă pe timpul războiului, când Riadul a trebuit să găzduiască atâţia oaspeţi neaşteptaţi. Sub nivelul solului, complexul mai are două niveluri locuibile; din cei patru sute de metri, Coaliţiei i s-au alocat şaizeci. Aici s-au ţinut conclavurile generalilor pe tot parcursul războiului. Pe harta uriaşă, ofiţerii de serviciu marcau tot ce se făcuse, ce nu se făcuse, ce apăruse nou, ce se mişcase din loc, răspunsurile şi reacţiile irakienilor.

La adăpost de soarele arzător al zilei de ianuarie, un comandant de escadrilă britanic stătea în faţa hărţii pe care erau marcate cele şapte sute de ţinte irakiene, două sute patruzeci primare, restul secundare. Spuse:

— Cam asta ar fi tot.

Din păcate, nu era chiar tot. Cu toată aparatura şi toţi sateliţii de care dispunea Coaliţia, ingeniozitatea, sub forma camuflajului şi a „maskirovkăi”, reuşise să le înşele vigilenţa. Pe teritoriul Irakului şi al Kuweitului, tancurile irakiene şedeau la adăpost sub plase, înregistrate ca ţinte de Aliaţi, datorită conţinutului de metal perceput de radarurile aeriene. Multe dintre ele erau făcute din carton presat, placaj şi tablă de aluminiu, umplute cu fier vechi pentru a da senzorilor reacţia aşteptată.

Zeci de şasiuri vechi de camion aveau montate false lansatoare de rachete Scud. Aceste „lansatoare” mobile aveau să fie bombardate cu cea mai mare seriozitate de Aliaţi.

Dar, ce era mai grav, un număr de şaizeci de ţinte primare, adăpostind mijloace de distrugere în masă, rămăseseră necunoscute pentru că erau fie adânc îngropate, fie deghizate cu măiestrie.

Mult mai târziu, strategii aveau să se întrebe cum de reuşiseră irakienii să reconstituie divizii întregi cu asemenea viteză; mult mai târziu, inspectorii Naţiunilor Unite aveau să descopere fabrică după fabrică şi depozit după depozit care scăpaseră neatinse, cu convingerea că mai erau încă atâtea altele, îngropate adânc în pământ.

Dar nimeni nu ştia toate acestea în ziua aceea fierbinte a lui 1991. Tot ce ştiau tinerii din prima linie, de la Tabuq, la vest, până în Bahrain, la est şi la ultrasecreta Khamis Mushait, la sud, era că peste patruzeci de ore aveau să plece la război şi unii dintre ei nu se vor mai întoarce.

În ultima zi dinaintea instructajelor finale unii scriau acasă. Alţii mestecau capetele creioanelor, întrebându-se ce ar putea scrie. Alţii se gândeau la neveste şi la copii şi plângeau scriind. Mâinile obişnuite să stăpânească tone de metal ucigaş se străduiau să modeleze cuvintele în aşa fel încât să spună ce voiau ei. Îndrăgostiţii încercau să exprime ce ar fi trebuit să şoptească altădată. Taţii îşi îndemnau fiii să aibă grijă de mamele lor dacă se întâmpla ceva.

Căpitanul Don Walker primi vestea o dată cu ceilalţi piloţi şi membri ai echipajelor din Escadrila Rocketeers, printr-un anunţ sec, făcut de comandantul de la Al Kharz. Încă nu era ora nouă dimineaţa, dar soarele cădea deja asupra deşertului ca un ciocan care izbeşte nicovala în aşteptare.

De data asta, la ieşirea din cortul-sală de instructaj nu se mai auziră glumele obişnuite; fiecare era adâncit în propriile gânduri. Pentru mulţi, ele erau asemănătoare: se făcuse o ultimă încercare de evitare a războiului, eşuată; politicienii convocaseră o conferinţă după alta, gesticulând şi declamând, îndemnând, împingând, pledând, ameninţând şi ademenind, pentru a evita un război… dar dăduseră greş.

Sau, cel puţin, aşa credeau toţi aceşti tineri cărora li se spusese că, în sfârşit, vremea vorbele trecuse, dar care nu ştiau că destinul lor fusese hotărât cu multe luni în urmă.

Walker îl urmări cu privirea pe comandantul său de escadrilă, Steve Turner, îndreptându-se spre cortul său pentru a scrie ceea ce credea din tot sufletul că s-ar putea să fie ultima scrisoare către Betty-Jane, care îl aştepta în Goldsboro, Carolina de Nord. Randy Roberts schimbă câteva cuvinte, în şoaptă, cu Boomer Henry, apoi se despărţiră.

Tânărul din Oklahoma privi bolta albastră a cerului, unde îşi dorise să urce încă de când era un băietan în Tulsa şi unde era posibil să moară curând, la treizeci de ani, apoi se întoarse către bază. Ca şi ceilalţi, voia să fie singur.

Baza Al Kharz nu era înconjurată de gard, numai de marea gălbuie de nisip şi piatră care se întindea până la orizont şi dincolo de el. Trecu de hangarele grupate în jurul platformei de beton unde mecanicii îşi vedeau de treburi; şefii de echipe treceau de la unul la altul, discutând, verificând, asigurându-se că, atunci când vor intra în luptă, odraslele lor vor fi maşinării perfecte, atât cât putea să le facă mâna omenească.

Walker îşi văzu avionul Eagle printre ele, impresionat, aşa cum era întotdeauna când vedea aparatul F-15 din afară, de aerul său de ameninţare mută. Stătea liniştit pe roţi, printre roiurile de bărbaţi şi femei în salopete care se cocoţau peste tot pe el, insensibil la pasiune sau la dorinţă, la ură sau la frică, aşteptând răbdător clipa în care trebuia să-şi îndeplinească sarcina pentru care fusese proiectat cu atâţia ani în urmă: să verse flăcări şi moarte asupra unor oameni desemnaţi de preşedintele Statelor Unite. Walker îşi invidia avionul: în ciuda complexităţii sale nebănuite, nu simţea nimic şi nu avea să-i fie niciodată frică.

Lăsă orăşelul de corturi în urmă şi porni peste întinderea argiloasă, cu ochii apăraţi de cozorocul şepcii de base-ball şi de ochelarii de soare, aproape fără să simtă căldura soarelui pe umeri.

Timp de opt ani zburase cu avioanele ţării sale, pentru că asta îşi dorise să facă. Dar niciodată până acum nu se confruntase cu perspectiva reală de a muri în luptă. Există în sufletul oricărui pilot de vânătoare o parte care se numeşte speranţa de a-şi încerca într-o zi nervii, cunoştinţele şi calităţile avionului său într-o confruntare cu un alt pilot, nu cu un simulator. O altă parte însă presupune că asta nu se va întâmpla niciodată. Că nu va trebui să ucidă pe fiii altor mame sau să fie ucis de ei.

În dimineaţa aceea, ca toţi cei din jurul lui, realiza că acum venise clipa; că toţi anii de studiu şi de antrenamente îl aduseseră până în această zi, în acest loc; că peste patruzeci de ore avea să se

înalţe din nou cu avionul său Eagle în înaltul cerului, dar că, de data aceasta, s-ar putea să nu se mai întoarcă.

La fel ca şi ceilalţi, se gândea la cei de acasă. Copil unic şi neînsurat, se gândea la părinţi. Îşi amintea copilăria şi toate locurile din Tulsa, jocurile în curtea din spatele casei, ziua în care primise prima mănuşă de base-ball şi în care îl obligase pe tatăl său să-i arunce mingea până apusese soarele.

Gândurile i se întorceau la vacanţele petrecute împreună până la plecarea lui la colegiu, apoi în Forţele Aeriene. Cel mai bine îşi amintea de ziua în care tatăl său îl luase într-una din expediţiile de pescuit, numai pentru bărbaţi, în Alaska, în timpul vacanţei de vară. Pe atunci Ray Walker era cu aproape douăzeci de ani mai tânăr, mai suplu şi mai în formă, mai puternic decât fiul său, înainte ca anii să inverseze lucrurile. Într-un caiac, împreună cu un ghid şi alţi câţiva expediţionari, străbătuseră apele îngheţate ale lui Glacier Bay, văzuseră urşii negri la adunat de zmeură pe pantele muntelui şi focile din golf făcând plajă pe ultimele sloiuri plutitoare, apoi soarele înălţându-se deasupra gheţarului Mendenhall, dincolo de Juneau. Împreună, smulseseră monştri de treizeci de kilograme din adâncurile lui Halibut Hole şi prinseseră agilii somoni imperiali în canalul Sitka.

Realiză că umbla printr-o mare de nisip arzător, într-un ţinut departe de casă, cu lacrimile curgându-i pe obraji, neşterse, uscându-se la soare. Dacă murea, nu avea să se mai căsătorească niciodată, nici să aibă copii. Fusese de două ori pe punctul de a cere pe cineva în căsătorie: o dată pe când era în colegiu, dar era foarte tânăr şi foarte îndrăgostit, a doua oară pe o femeie mai în vârstă pe care o cunoscuse lângă Baza McConnell, dar care îi comunicase că nu va putea fi niciodată soţia unui pilot de supersonic.

Acum dorea, aşa cum nu-şi dorise niciodată, să aibă copii; dorea o femeie la care să se întoarcă seara, o fiică pe care să o adoarmă cu poveşti şi un fiu pe care să-l înveţe să prindă o minge de fotbal, să arunce şi să prindă una de base-ball, să urce pe munte şi să pescuiască, aşa cum îl învăţase tatăl lui pe el. Mai mult decât orice însă, voia să se întoarcă la Tulsa să-şi îmbrăţişeze din nou mama, care îşi făcuse atâtea griji pentru lucruri pe care el le făcuse, dar, curajos, nu le recunoştea…

În cele din urmă, tânărul pilot se întoarse la bază, se aşeză la masa şubredă din cortul comun şi încercă să scrie o scrisoare acasă. Nu se pricepea la scris scrisori. Cuvintele nu-i veneau uşor. De obicei, descria întâmplările mai recente din escadrilă, evenimentele din viaţa socială, starea vremii. De data aceasta era altfel.

Ca atâţia alţi fii, în ziua aceea, scrise părinţilor o scrisoare de două pagini, încercând să le explice ce se petrecea în capul lui, ceea ce nu era uşor. Le comunică vestea primită în acea dimineaţă şi îi rugă să

nu-şi facă griji din pricina lui. Avusese parte de cea mai bună instrucţie din lume şi zbura cu cel mai bun avion din lume în cea mai bună forţă aeriană din lume.

Le scrise că-i pare rău pentru toate momentele când le fusese o povară şi le mulţumi pentru tot ce făcuseră pentru el în decursul anilor, din prima zi când trebuiseră să-l şteargă la fund până în ziua în care traversaseră Statele Unite pentru a fi prezenţi la parada în care generalul îi prinsese pe piept mult râvnitele aripi.

Peste patruzeci de ore, le explică, avea să decoleze din nou, doar că de data aceasta avea să fie altfel. De data aceasta, pentru prima oară, va încerca să ucidă alte fiinţe umane, care vor încerca, la rândul lor, să-l ucidă. Nu le va vedea chipurile şi nu le va simţi teama, după cum nici ei nu vor şti cine este el, căci acesta e războiul modem. Dacă ei izbândeau, iar el dădea greş, voia ca părinţii lui să ştie cât de mult îi iubeşte şi că spera că le-a fost un fiu bun.

Încheie şi sigilă scrisoarea. De-a lungul şi de-a latul Arabiei Saudite se sigilau o mulţime de scrisori în ziua aceea. Aveau să fie preluate de serviciile poştale militare şi trimise la Trenton şi Tulsa, la Londra, Rouen şi Paris.

În aceeaşi noapte, Mike Martin primi un mesaj de la şefii lui din Riad. Pe bandă era vocea lui Simon Paxman. Mesajul nu era lung, dar era limpede şi la obiect.

În ultimul său mesaj, Jericho greşise fundamental. Toate verificările datelor ştiinţifice dovedeau că nu avea cum să aibă dreptate. Ori minţise, ori se înşela. În primul caz, probabil se lăsase dus de lăcomie şi trădase sau fusese prins. În al doilea, avea să fie neplăcut surprins să afle că CIA refuza categoric să-i plătească şi un singur dolar pentru asemenea informaţii.

Aşa stând lucrurile, nu era altă posibilitate decât de a considera că, prin ajutorul lui Jericho, întreaga operaţiune fusese făcută cunoscută Contrainformaţiilor irakiene, acum pe mâna „prietenului tău, Hassan Rahmani”, sau că va fi, curând, dacă Jericho încerca să se răzbune, trimiţându-i lui Rahmani un denunţ anonim.

Trebuia presupus că toate cele şase cutii poştale erau compromise. În nici un caz nu mai trebuia să se apropie de ele. Martin trebuia să se pregătească să părăsească Irakul cu prima ocazie, poate la adăpostul haosului care se va crea în primele douăzeci şi patru de ore. Sfârşitul mesajului.

Pentru tot restul nopţii, Martin rămase pe gânduri. Nu se mira că Occidentul refuză să-i dea crezare lui Jericho. Faptul că plata mercenarului avea să înceteze era, într-adevăr, o lovitură. Dar tipul nu făcuse decât să relateze conţinutul unei întâlniri la care vorbise Saddam. Deci, Saddam minţise – şi ce era nou în asta? Ce ar fi trebuit

să facă Jericho, să treacă cu vederea? Tupeul de a cere un milion de dolari îi făcuse figura.

Dincolo de toate astea, logica lui Paxman era fără cusur. În patru, cinci zile Jericho avea să verifice şi să constate că nu primise banii. Se va înfuria. Dacă nu era deja prins, în mâinile lui Omar Khatib, Torţionarul, era perfect posibil să răspundă loviturii cu un denunţ anonim.

Şi totuşi, asta ar fi o prostie din partea lui Jericho. Dacă Martin era capturat şi „zdrobit" şi nu era sigur cât putea răbda din torturile lui Omar Khatib şi ale profesioniştilor săi de la Sala de Gimnastică, informaţiile smulse de la el i-ar putea pune pe urmele lui Jericho, oricine va fi fost el. Dar oamenii fac adesea prostii. Paxman avea dreptate. Cutiile puteau fi sub supraveghere.

Cât despre fuga din Bagdad, era mai uşor de spus decât de făcut. Din bârfa din pieţe, Martin aflase că drumurile care duceau afară din oraş erau pline de patrule AMAM şi ale poliţiei militare, în căutarea dezertorilor şi a celor care se sustrăgeau concentrărilor. Scrisoarea diplomatului sovietic nu-l acoperea decât pentru slujba de grădinar în Bagdad. Ar fi fost greu de explicat la un punct de control ce căuta îndreptându-se spre vest, spre deşertul unde era îngropată motocicleta.

Se hotărî, până la urmă, să mai rămână o vreme în reşedinţa sovietică. Era, probabil, cel mai sigur loc din Bagdad.

Capitolul 15

Ultimatumul acordat lui Saddam Hussein pentru a părăsi Kuweitul expira la miezul nopţii, pe data de 15 ianuarie. În o mie de încăperi, adăposturi, corturi şi cabine de pe tot cuprinsul Arabiei Saudite şi în Marea Roşie, oamenii îşi priveau ceasurile şi se priveau unul pe altul. Nu mai rămăseseră prea multe de spus.

La subsolul al doilea, sub Ministerul Saudit al Forţelor Aeriene, în spatele unor uşi care ar fi făcut cinste oricărei bănci din lume, era o atmosferă aproape de dezamăgire. După toată munca, toată activitatea de planificare, acum nu mai era nimic de făcut… pentru următoarele două ore. Acum totul era în mâinile celor tineri. Aveau sarcinile trasate, trebuia să le ducă la îndeplinire în întunericul ca smoala de deasupra capetelor generalilor.

La ora două şi un sfert, generalul Schwarzkopf intră în camera de comandă. Toată lumea se ridică în picioare. El citi cu voce tare un mesaj adresat trupelor, preotul rosti o rugăciune, apoi comandantul suprem spuse:

— OK, haideţi la treabă.

Afară, în adâncul deşertului, oamenii erau deja la treabă. Primele care aveau să treacă graniţa nu erau avioanele de vânătoare, ci o escadrilă de opt elicoptere Apache aparţinând Diviziei 101 aeropurtate. Sarcina lor era limitată, dar crucială.

La nord de graniţă, între aceasta şi Bagdad, se găseau două baze radar irakiene foarte puternice, ale căror antene parabolice supravegheau tot cerul de la plajele Golfului, la est, până în deşertul de la vest.

Fuseseră preferate elicopterele, în ciuda vitezei lor mici în comparaţie cu avioanele cu reacţie, din două motive. Puteau zbura sub altitudinea de acţiune a radarelor, la nivelul deşertului, apropiindu-se nevăzute de cele două baze radar. În plus, comandanţii voiau o confirmare a distrugerii acestora, de la cineva care să o fi văzut cu ochii proprii. Or, numai elicopterele puteau face aceasta. Dacă radarele rămâneau în funcţiune, asta putea costa multe vieţi omeneşti.

Elicopterele îşi făcură datoria. În momentul în care deschiseră focul încă nu fuseseră observate. Toţi membrii echipajelor aveau ochelari speciali pentru vederea de noapte, care arată ca nişte mici binocluri ataşate pe faţa căştilor. Ele oferă pilotului o viziune perfectă, astfel încât, într-un întuneric de nepătruns cu ochiul liber, acesta vede totul în jur, ca şi cum ar fi luminat de o lună strălucitoare.

Mai întâi au fost distruse generatoarele electrice care alimentau radarele, apoi sistemele de comunicaţii prin care prezenţa lor putea fi

anunţată bazelor de rachete, aflate ceva mai în interiorul ţării. În cele din urmă, au fost distruse antenele.

În mai puţin de două minute lansaseră douăzeci şi şapte de rachete Hellfire, ghidate prin laser, o sută de rachete de 70 mm şi patru mii de cartuşe din mitralierele grele. Ambele baze radar au fost transformate în ruine fumegânde.

Misiunea aceasta a deschis o uriaşă spărtură în sistemul de apărare antiaeriană a Irakului, prin care a intrat restul forţei de atac în noaptea aceea. Aceia care au văzut planul de atac aerian al generalului Chuck Homer au afirmat că era unul dintre cele mai strălucite concepute vreodată. Era de o precizie chirurgicală, etapă cu etapă, dar şi suficient de flexibil pentru a face faţă oricărei împrejurări care cerea variaţie.

Etapa întâi avea un obiectiv foarte clar: distrugerea apărării antiaeriene irakiene, pentru a transforma superioritatea din start a Aliaţilor în supremaţie şi ducea direct către celelalte trei etape. Pentru reuşita acestora în limita autoimpusă a celor treizeci şi cinci de zile, aviaţia aliată trebuia să aibă controlul absolut asupra spaţiului aerian irakian.

Radarele erau punctul cheie în suprimarea apărării irakiene. Războiul modern face uz de acest instrument extrem de important mai mult decât de oricare altul din armamentul contemporan. Radarul detectează avioanele care se apropie; prin el se face ghidajul avioanelor proprii de interceptare; el ghidează rachetele antiaeriene şi gurile de foc.

Distrugerea radarelor îl lasă pe inamic orb, ca un boxer de categorie grea rămas fără vedere în ring. Poate fi încă mare şi puternic, poate avea un pumn de temut, dar adversarul, care dansează în jurul acestui Samson orb, îl loveşte din toate părţile până la sfârşitul inevitabil.

Odată făcută spărtura în reţeaua exterioară de radare a Irakului, avioanele Tornado şi Eagle, F-111 Aardvarks şi F-4G Wild Weasels pătrunseră către staţiile radar din interior şi către bazele de rachete comandate de acestea; ţintele principale erau centrele de comandă ale generalilor şi distrugerea centrelor de comunicaţii între generali şi unităţile lor.

De pe navele de război *Wisconsin* şi *Missouri,* ca şi de pe crucişătorul *San Jacinto* ancorat departe, în Golf, fură lansate în noaptea aceea cincizeci şi două de rachete Tomahawk Cruise. Conducându-se cu un sistem combinat de memorie computerizata şi camere de televiziune, montate în vârf, rachetele Tomahawk percep contururile terenului şi urmează traseele prestabilite spre ţintă. Ajunse în apropierea ei, o „văd”, o compară cu cea pe care o au introdusă în memorie, identifică exact clădirea şi se îndreaptă spre ea.

Wild Weasel este o versiune a aparatelor Phantom, specializată în distrugerea radarelor. Sunt echipate cu HARM[14]. Atunci când „se aprinde”, antena radar emite obligatoriu unde electromagnetice. Sarcina HARM-ului este să găsească aceste unde cu ajutorul detectorilor şi să se îndrepte spre centrul radarului, unde explodează.

Poate cel mai ciudat dintre toate avioanele apărute pe cer în noaptea aceea erau avioanele de vânătoare F-117A, cunoscute sub numele de „Stealth”[15]. Negru şi proiectat în aşa fel încât nenumăratele sale unghiuri fac să ricoşeze cea mai mare parte a undelor emise de radar şi absorb restul, avionul Stealth refuză să reflecte undele ostile înapoi de unde au venit şi să-şi trădeze astfel prezenţa inamicului.

Aceste avioane invizibile F-117A s-au strecurat, pur şi simplu, printre radarele irakiene, lansându-şi bombele de o mie de kilograme, cu ghidaj prin laser, asupra celor treizeci şi patru de ţinte din sistemul naţional de apărare. Treisprezece dintre aceste ţinte se aflau în jurul Bagdadului. În arabă, Stealth a fost denumit „shabah”, adică „fantoma”. După căderea bombelor, irakienii au deschis focul asupra inamicului nevăzut, ratându-l.

Ele veneau de la baza secretă de la Khamis Mushait, situată mult la sudul deşertului saudit, unde fuseseră transferate de la baza lor proprie, la fel de secretă, de la Tonopah, în statul Nevada. Dacă alţi piloţi americani, mai puţin norocoşi, locuiau în corturi, Khamis Mushait fusese construită, ce-i drept, în mijlocul deşertului, dar avea adăposturi speciale antiaeriene şi locuinţe cu aer condiţionat. De aceea avioanele Stealth atât de preţuite fuseseră aduse aici.

Pentru a avea o autonomie de zbor atât de mare, misiunile lor au fost dintre cele mai lungi din tot războiul, uneori până la şase ore între decolare şi aterizare, în condiţii speciale. În ciuda faptului că trebuia să treacă printr-unul dintre cele mai dense baraje antiaeriene din lume, cel irakian, nici unul dintre aceste avioane nu a fost atins, nici în noaptea aceea, nici altă dată. Îşi făceau treaba pentru care veniseră şi se întorceau la Khamis Mushait, tăcute ca ţiparii în apa mării.

Cea mai periculoasă misiune a revenit avioanelor britanice Tornado. Sarcina lor, pentru noaptea aceea şi pentru tot restul săptămânii, până va putea fi considerată îndeplinită, era aceea de „anihilare a aeroporturilor” cu ajutorul bombelor de mare calibru JP-233, special destinate distrugerii pistelor de decolare.

Problema cu care se confruntau avea două aspecte. Irakienii construiseră aeroporturi, imense; Tallil era de patru ori cât Heathrow, cu şaisprezece piste de decolare-aterizare şi de manevră. Distrugerea lor totală era absolut imposibilă.

Al doilea aspect se lega de înălţimea şi viteza de zbor. Bombele JP-233 trebuie lansate dintr-un Tornado aflat în zbor drept şi plan.

Chiar şi după lansare, avioanele nu aveau de ales decât să treacă peste zona în care căzuse proiectilul. Chiar dacă radarele erau scoase din funcţiune, trăgătorii nu erau. Artileria antiaeriană, cunoscută sub numele de Triplu-A, se concentra în valuri asupra lor pe măsură ce se apropiau, astfel că unul dintre piloţi a descris aceste misiuni ca pe „un zbor printr-o ţeavă de oţel topit".

Americanii renunţaseră la JP-233, pe care le considerau prea periculoase pentru piloţi. Avuseseră dreptate. Dar avioanele RAF şi-au făcut datoria cu încăpăţânare, până când au fost retrase şi li s-au dat alte sarcini.

Bombardierele nu au fost singurul tip de avioane în zbor în acea noapte. În urma lor şi împreună cu ele, sosea o varietate extraordinară de servicii auxiliare.

Avioane de luptă zburau „acoperite" în faţa şi deasupra bombardierelor. Instrucţiunile controlorilor de zbor irakieni pentru propriii lor piloţi, puţinii care au reuşit să decoleze în noaptea aceea, au fost bruiate de aparatele Raven ale Forţelor Aeriene şi de echivalentul lor aparţinând Infanteriei Marine, Prowler. Piloţii irakieni aflaţi în aer nu au putut primi instrucţiuni verbale, nici ghidaj radar. Cei mai mulţi au ales soluţia cea mai înţeleaptă şi s-au întors direct la bază.

Şaizeci de avioane-cisternă se roteau pe graniţă: KC-135 şi KC-10 americane, KA-6D ale Infanteriei Marine şi Victor şi WC-10 britanice. Sarcina lor era să intercepteze avioanele de luptă venite din Arabia Saudită, să le realimenteze pentru misiune, apoi să le aştepte la întoarcere pentru a le realimenta încă o dată pe drumul către bază. Poate părea o simplă rutină, dar efectuarea acţiunii în întuneric perfect a fost asemănată de un pilot cu „încercarea de a vârî spaghete în fundul unei mâţe sălbatice".

În Golf, unde se aflau de cinci luni încoace, Hawkeye E-2 ale Infanteriei Marine şi E-3 Sentry AWACS ale Forţelor Aeriene Americane se roteau permanent, în timp ce radarele lor detectau toate aparatele aflate în zbor, prieteni şi duşmani, ofereau avertismente, sfaturi, îndrumări şi pază.

Până în zori, mai toate instalaţiile radar ale irakienilor fuseseră zdrobite, bazele de rachete orbite şi centrele de comandă distruse. Avea să mai dureze patru zile până la desăvârşirea acţiunii, dar supremaţia aeriană era aproape cucerită. Aveau să urmeze staţiile electrice, turnurile de telecomunicaţie, centralele telefonice, releele, adăposturile antiaeriene, turnurile de control şi toate facilităţile cunoscute pentru producerea şi stocarea armelor de distrugere în masă.

Mai târziu avea să vină rândul „degradării" sistematice a forţei de luptă a Irakului până la sub cincizeci la sută în sudul şi sud-vestul

frontierei kuweitiene, condiţie asupra căreia generalul Schwarzkopf insistase înainte de intrarea în luptă a armatei de uscat.

Cursul războiului avea să fie schimbat de doi factori, la ora aceea încă necunoscuţi. Unul era decizia Irakului de a lansa un baraj de rachete Scud împotriva Israelului; celălalt avea să fie consecinţa unei manifestări de frustrare din partea căpitanului Don Walker din Escadrila de vânătoare tactică 336.

Zorii zilei de 17 ianuarie se ridicară peste un Bagdad zguduit din temelii. Cetăţenii obişnuiţi nu închiseseră ochii de la ora trei dimineaţa; când se făcu lumină, unii dintre ei se aventurară să iasă din case, privind curioşi la ruinele care se înălţau în câteva puncte importante ale oraşului lor. Multora li se părea un miracol că supravieţuiseră acestei nopţi, căci, oameni simpli fiind, nu ştiau că cele douăzeci de mormane de dărâmături fumegânde fuseseră selectate atent şi ochite cu atâta precizie, încât viaţa locuitorilor să nu fie pusă în primejdie.

Şocul cel mai mare îl avură cei din straturile superioare ale ierarhiei. Saddam Hussein părăsise Palatul Prezidenţial şi se adăpostea în buncărul multietajat din spatele şi de dedesubtul Hotelului Rashid, încă plin cu occidentali, cei mai mulţi dintre ei ziarişti. Buncărul fusese construit cu mulţi ani în urmă într-un crater săpat de excavatoare, cu tehnologie în cea mai mare parte suedeză. Măsurile de securitate erau atât de complexe, încât buncărul era ca o cutie în interiorul altei cutii, cea de la interior montată pe arcuri extrem de solide, care îi puteau proteja pe cei dinăuntru de un bombardament atomic, reducând undele de şoc care aveau să strivească oraşul de deasupra, la o simplă vibraţie în subsol.

Deşi accesul se făcea prin intermediul unei rampe hidraulice, situate pe terenul unde se depozitau gunoaiele din spatele Hotelului Rashid, structura principală se afla dedesubtul hotelului, construit special pentru a oferi un loc de adunare occidentalilor aflaţi în vizită la Bagdad. Orice inamic care ar fi încercat să bombardeze în adâncime buncărul trebuia mai întâi să şteargă hotelul de pe faţa pământului.

Sicofanţii din jurul Rais-ului erau puşi la greaua încercare de a da lustru dezastrelor din cursul nopţii. Încetul cu-ncetul, catastrofa li se dezvăluia la adevărata ei amploare. Cu toţii contaseră pe un covor de bombe care sa distrugă zonele rezidenţiale şi să ucidă mii de civili nevinovaţi. Carnagiul ar fi fost apoi prezentat celor din mass-media, care ar fi filmat şi ar fi arătat totul celor de acasă, dezgustându-i. Astfel, ar fi început valul internaţional al repulsiei faţă de preşedintele Bush şi de America, val care ar fi culminat într-o nouă reuniune a Consiliului de Securitate, în care China şi Rusia ar fi oprit, printr-un veto, continuarea masacrului.

La ora prânzului era limpede ca Puii de Căţea de peste Atlantic nu aveau de gând să le facă pe plac. Atât cât îşi puteau da seama generalii irakieni, bombele căzuseră aproximativ la ţintă, dar asta era tot. Dat fiind că toate instalaţiile militare importante fuseseră, în mod deliberat, amplasate în cele mai populate zone ale Bagdadului, pierderile majore în vieţi omeneşti ar fi trebuit să fie inevitabile. Şi totuşi, un tur al oraşului dezvăluia douăzeci de posturi de comandă, baze de rachete, baze radar şi centre de comunicaţii făcute praf, în timp ce restul care nu fuseseră amplasate în clădiri ţintă nu aveau decât câteva geamuri sparte, care se căscau la distrugerile din jur.

Autorităţile trebuiră să se mulţumească să inventeze pierderi de vieţi omeneşti şi să susţină că avioanele americane căzuseră din cer ca frunzele toamna. Cei mai mulţi dintre irakieni, amorţiţi de anii de propagandă, dădură crezare acestor prime rapoarte… o vreme.

Dar generalii responsabili cu apărarea antiaeriană nu se amăgeau. Până la prânz era limpede că pierduseră aproape toate instalaţiile radar de alarmă, rachetele sol-aer (SAMs) erau oarbe, iar comunicaţiile cu unităţile exterioare erau aproape complet tăiate. Mai rău decât atât, operatorii radar rămaşi în viaţă susţineau că dezastrul fusese comis de avioane de bombardament care, pur şi simplu, nu apăreau pe ecranele lor. Mincinoşii au fost arestaţi imediat.

Se înregistraseră, e drept şi pierderi în rândurile populaţiei civile. Cel puţin două rachete Tomahawk Cruise, cu aripile deteriorate mai degrabă de focul antiaerienei decât de rachetele sol-aer, „se prostiseră” şi se prăbuşiseră la întâmplare. Una demolase două case şi scuturase faianţa de pe o moschee, nelegiuire prezentată corpului de presă în aceeaşi după-amiază. Cealaltă căzuse pe un teren viran şi făcuse un crater uriaş. Târziu, după-amiază, în fundul acestuia a fost găsit trupul unei femei, aparent zdrobit în timpul impactului. Raidurile de bombardament au continuat în tot cursul zilei, aşa că personalul ambulanţei care a ridicat-o nu a avut timp să facă mai mult decât să o învelească într-o pătură, să o ducă până la morga celui mai apropiat spital şi să o lase acolo.

Spitalul se întâmplase să fie lângă un centru de comandă al forţelor aeriene, demolat şi toate paturile erau ocupate de personalul rănit în timpul atacului. La aceeaşi morgă au ajuns câteva zeci de cadavre, toate ale unor persoane decedate în urma bombardamentelor. Cel al femeii nu era decât unul dintre ele.

Ajuns la limita rezistenţei fizice, medicul legist lucra grăbit şi expeditiv. Principalele puncte de interes pentru el erau identificarea victimei şi cauza morţii, căci nu avea timp pentru examene detaliate. Peste tot în oraş se auzeau bubuiturile altor proiectile; zgomotul focurilor apărătorilor era neîntrerupt şi nu se îndoia că seara şi noaptea aveau să-i aducă alte şi alte cadavre.

Ce îl surprinse pe medic fu faptul că toate victimele erau din personalul centrului de comandă, cu excepţia femeii. Aceasta părea să aibă în jur de treizeci de ani, fusese atrăgătoare cândva, iar praful de ciment amestecat cu sângele de pe faţa zdrobită, împreună cu locul unde fusese găsită, ducea la concluzia că încerca să fugă când racheta lovise terenul viran, ucigând-o. Trupului i se ataşă o etichetă în conformitate, apoi fu înfăşurat pentru înmormântare.

Poşeta găsită alături de cadavru conţinea o trusă de fard, ruj şi documentele de identitate. După ce stabili că numita Leila Al-Hilla era, fără putinţă de îndoială, o victimă civilă a bombardamentelor, legistul suprasolicitat o trimise mai departe, pentru a fi îngropată.

Un examen post-mortem mai detaliat, pentru care el nu avea timp în acea zi de 17 ianuarie, ar fi dezvăluit că femeia fusese violată de mai multe ori, cu sălbăticie, înainte de a fi bătută sistematic, până decedase. În crater fusese aruncată numai la câteva ore după aceea.

Cu două zile înainte, generalul Abdullah Kadiri se mutase din somptuosul său birou în clădirea Ministerului Apărării. Nu avea rost să rămână pe loc aşteptând să fie făcut bucăţele de o bombă americană şi era sigur că ministerul său avea să fie lovit şi distrus înainte ca războiul să împlinească prea multe zile. Şi nu se înşelase.

Se retrăsese în vila personală care, deşi luxoasă, era suficient de anonimă, încât să nu apară pe lista cu ţinte a americanilor. Nici de această dată nu se înşelase.

Vila dispunea de propriul său centru de comunicaţii, acum populat de personal de la minister. Toate comunicaţiile cu diverse cartiere generale ale corpurilor de blindate din jurul Bagdadului se făceau prin cabluri optice, îngropate adânc, unde bombardamentele nu le puteau ajunge.

În noaptea aceea, în timp ce întunericul se întindea peste Bagdad, problema care îl preocupa nu era nici cum să ia contact cu comandanţii trupelor sale blindate, nici ce ordine să le dea. Oricum, nu puteau lua parte la războiul aerian şi li se ordonase să-şi disperseze tancurile cât mai mult printre şirurile de tancuri false, sau să le îngroape în adăposturile subterane şi să aştepte.

Ceea ce îl preocupa era siguranţa sa personală şi nu de americani îi era cel mai teamă.

Cu două nopţi în urmă se trezise din cauza băşicii care stătea să-i plesnească şi, cu ochii împăienjeniţi de arak, ca de obicei, se împleticise până la baie. Găsise uşa, după cum credea el, înţepenită şi împinsese tare. Cele o sută de kilograme ale sale scoseseră balamaua din şuruburi şi uşa zburase de perete.

O fi avut el ochii împăienjeniţi, dar n-ar fi ajuns ca, dintr-o uliţă mărginaşă a Tikritului, să comande toate tancurile irakiene cu excepţia Gărzii Republicane, n-ar fi urcat alunecoasa scară a luptelor

interne în Partidul Baas şi nu şi-ar fi păstrat un loc de încredere în Consiliul Revoluţionar de Comandă dacă nu ar fi avut rezerve uriaşe de viclenie animalică.

Privea în tăcere la metresa care şedea înfăşurată într-un halat pe closet, cu gura căscată într-un O de groază şi de surpriză, cu pixul încremenit în aer. Apoi o smulsese de unde era şi o lovise cu pumnul în maxilar.

Până să-şi revină ea, ajutată cu o cană cu apă aruncata în faţă, el avusese timp să citească raportul pe care tocmai îl scria şi să-l cheme pe Kemal, a cărui locuinţă era de partea cealaltă a curţii. Kemal o dusese pe târfă la subsol.

Kadiri citise şi recitise raportul aproape terminat. Dacă ar fi conţinut referiri la gusturile şi preferinţele lui personale, motiv de şantaj pentru mai târziu, ar fi uitat imediat totul şi ar fi ordonat să fie, pur şi simplu, omorâtă. Oricum, şantajul nu ar fi funcţionat niciodată. Josnicia unora dintre cei din anturajul Rais-ului o depăşea pe a lui, ştia prea bine. Şi mai ştia că Rais-ului nu-i păsa.

Cu permisiunea stăpânului său, Kemal îşi satisfăcuse mai întâi poftele. Ce mai rămăsese după ce Kemal îşi încheiase interogatoriul nu mai avea să stârnească poftele nimănui, niciodată. Durase câteva ore. Şi Kemal aflase totul; sau măcar tot ce ştia prostituata. După aceea continuase, pentru propriul său amuzament, până o omorâse.

Kadiri era convins că nu ştiuse adevăratul nume al celui care o recrutase să îl spioneze, dar portretul se potrivea perfect lui Hassan Rahmani. Descrierea schimburilor de informaţii contra bani în confesionalul din Biserica Sfântul Iosif lăsa să se vadă că era vorba de un profesionist, ceea ce Rahmani era, cu siguranţă.

Faptul că era supravegheat nu-l îngrijora pe Kadiri. Toţi cei din jurul Rais-ului erau; ba chiar se supravegheau unul pe celălalt. Regulile stabilite de Rais erau simple şi clare. Oricine avea un rang înalt era urmărit de trei dintre egalii săi. Denunţarea unei trădări putea şi, de cele mai multe ori, chiar ducea la ruină. Astfel, prea puţine conspiraţii puteau ajunge departe. Unul dintre cei cărora li se făceau confidenţe avea să raporteze şi totul ajungea la urechile Rais-ului.

Pentru a complica şi mai mult lucrurile, fiecare dintre cei din anturaj era provocat din când în când, pentru a vedea ce reacţii avea. Unul dintre colegi, special instruit, îşi lua deoparte prietenul căruia îi propunea să trădeze. Dacă prietenul accepta, era un om terminat. Dacă nu-l pâra pe cel care îi făcuse propunerea, era terminat. Deci orice abordare putea fi o provocare şi putea fi riscant să presupui altceva. În consecinţă, toată lumea turna pe toată lumea.

De data asta, lucrurile erau diferite. Rahmani era şeful Contrainformaţiilor. Ce făcuse era din iniţiativă proprie şi dacă era,

atunci care era motivul? Operaţiunea se făcuse cu ştirea Rais-ului şi dacă da, de ce?

Acum se întreba ce spusese. Lucruri indiscrete, fără îndoială, dar ceva care să fie considerat trădare?

Cadavrul rămăsese în subsol până începuse bombardamentul, apoi Kemal găsise un crater pe un teren viran şi-l aruncase acolo. Generalul insistase ca poşeta să fie aruncată în apropiere. Netrebnicul de Rahmani trebuia să afle ce i se întâmplase târâturii lui.

Miezul nopţii trecu şi generalul Abdullah Kadiri transpira de unul singur, turnându-şi câteva picături de apă în cel de-al zecelea pahar de arak. Dacă Rahmani juca pe cont propriu, avea să-l strivească. Dar cum putea să afle cât de sus în ierarhie ajunsese lipsa de încredere în el? Trebuia ca de acum încolo să fie prudent, mai prudent decât fusese vreodată în viaţa lui. Excursiile prin oraş noaptea târziu vor trebui să înceteze. Oricum, ar fi încetat acum, de când începuse războiul aerian.

Simon Paxman se întoarse la Londra. Şederea la Riad nu mai avea nici un rost. Jericho fusese scos cu fermitate din joc de către CIA, deşi renegatul irakian încă nu ştia asta, iar Mike Martin era consemnat în casă până va putea ieşi în deşert, de unde va încerca să-şi găsească drumul spre libertate, peste graniţă.

Mai târziu avea să jure cu mâna pe inimă că întâlnirea cu doctorul Terry Martin din seara de 18 fusese o simplă coincidenţă; ştia că Martin locuia, ca şi el, în Bayswater, dar acesta era un cartier mare, cu multe magazine.

Cum soţia sa era plecată să-şi viziteze mama bolnavă şi întoarcerea lui nu fusese programată, Paxman găsi un frigider gol într-un apartament gol, drept care plecă să facă ceva cumpărături la un supermarket din Westbourne Grove, care ţinea deschis până târziu.

La colţul dintre culoarul cu paste făinoase şi cel cu hrană pentru animale, căruţul lui Terry Martin aproape că se ciocni cu al lui. Amândoi se arătară surprinşi.

— Am voie să te cunosc? întrebă Martin, cu un zâmbet stânjenit.

Nu era nimeni altcineva în jur.

— De ce nu? Sunt un biet funcţionar public care face cumpărături pentru masa de seară.

Îşi încheiară cumpărăturile împreună şi hotărâră să cineze într-un restaurant indian decât să gătească acasă. Aparent şi Hilary era plecată.

Desigur, Paxman ar fi fost bine să se abţină. Nu ar fi trebuit să se simtă vinovat pentru pericolul teribil prin care trecea fratele mai mare al lui Terry Martin şi în care el însuşi îl băgase, chiar dacă

împreună cu alţii. Nu ar fi trebuit să-l preocupe faptul că firavul profesor trăia cu convingerea că adoratul său frate era în siguranţă în Arabia Saudită. Toate regulile jocului insistau asupra acestui lucru. Cu toate astea…

Mai avea şi un alt motiv de îngrijorare. Steve Laing era superiorul lui la Century House, dar Laing nu fusese niciodată în Irak. Experienţa şi-o căpătase în Egipt şi Iordania. Paxman cunoştea Irakul. Şi limba arabă. Nu la fel de bine ca Martin, desigur, dar Martin era un caz excepţional. Avea însă suficient de multe date de pe vremea când fusese şeful departamentului care se ocupa de Irak, pentru a fi căpătat un respect sincer pentru calitatea savanţilor irakieni şi inteligenţa inginerilor lor. Nu mai era un secret faptul că cele mai multe institute tehnice britanice recunoşteau că absolvenţii veniţi din această ţară erau cei mai buni din lumea arabă.

Teama care nu-i dădea pace încă de când fusese anunţat că ultimul raport al lui Jericho nu era decât o mare minciună era că, în ciuda tuturor evidenţelor, Irakul ar putea fi mai avansat decât voiau să ştie oamenii de ştiinţă occidentali.

Aşteptă până la sosirea celor două feluri de mâncare, înconjurate de numeroase boluri cu condimente, fără de care nici o masă indiană nu era completă, apoi se hotărî.

— Terry, am să fac acum un lucru care, dacă transpiră vreodată, va însemna sfârşitul carierei mele în Serviciu.

Martin îl privi uimit.

— Sună dramatic. De ce?

— Pentru că mi s-a interzis în mod oficial să-ţi mai vorbesc.

Profesorul, pe cale să-şi pună în farfurie nişte sos de mango, se opri.

— Nu mai au încredere în mine? Steve Laing m-a băgat în toată povestea asta.

— Nu asta e problema. Ideea e că… îţi faci prea multe griji.

Paxman nu avea nici un motiv să repete cuvintele lui Laing.

— Poate. E din cauza formaţiei. Nouă, profesorilor, nu ne plac întrebările fără răspuns. Suntem obişnuiţi să ne batem capul până când hieroglifele capătă sens. E vorba de formula aceea din convorbirea interceptată?

— De ea şi de câteva alte lucruri.

Paxman ceruse pui khorma; lui Martin îi plăcea mai condimentat, comandase vindaloo. Dar pentru că era un cunoscător al mâncărurilor orientale, bea ceai negru, fierbinte, nu bere rece, care nu făcea decât să accentueze iuţeala. Clipi în direcţia lui Paxman, peste marginea ceştii.

— Bine şi care e marea confesiune?

— Îmi dai cuvântul că toată chestiunea asta nu merge mai

departe?

— Bineînţeles.

— Am interceptat o altă convorbire.

Lui Paxman nici nu-i trecea prin cap să-i dezvăluie existenţa lui Jericho, Grupul care ştia de agentul din Irak era încă foarte restrâns şi aşa avea să rămână.

— Pot să o ascult?

— Nu. E pusă la index. Şi nu i-o cere lui Sean Plummer. Va nega totul şi vei dezvălui şi sursa informaţiei.

Martin se servi cu orez, ca să mai potolească arşiţa curry-ului.

— Şi ce se spune în această nouă convorbire?

Paxman îi spuse. Martin lăsă furculiţa jos şi îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă de păr roşcat.

— E posibil… ar putea fi adevărat? îl întrebă Paxman.

— Nu ştiu. Nu sunt fizician. Cei de sus au zis că nu e?

— Categoric. Toţi specialiştii în fizică nucleară susţin că nu poate fi adevărat. Deci Saddam minte.

Părerea personală a lui Martin era că această intercepţie era tare ciudată. Suna mai degrabă a informaţie obişnuită dintr-un cerc închis.

— Sadam minte tot timpul, spuse el. Dar, de obicei, minte pentru public. Informaţia asta era pentru cercul lui de intimi? Mă întreb de ce. Ca să le ridice moralul acum, în pragul războiului?

— Asta e părerea celor mari, spuse Paxman.

— Armatei i s-a spus?

— Nu. Pe motiv că sunt extrem de ocupaţi şi că nu trebuie deranjaţi cu prostii.

— Şi ce vrei de la mine, Simon?

— Felul în care funcţionează mintea lui Saddam. Noi nu avem acces la el. În Vest nimeni nu înţelege nimic din ce face. E nebun de legat sau doar şiret ca o vulpe?

— În lumea lui e valabilă a doua variantă. În lumea lui, tot ce face are un sens. Teroarea, care pe noi ne revoltă, pentru el nu are o latură morală negativă şi are sens. Ameninţările şi manifestările gălăgioase au şi ele un sens. Doar atunci când încearcă să intre în lumea noastră, cu demonstraţiile alea stupide de la Bagdad, când face pe unchiul cel bun şi răvăşeşte părul câte unui puşti englez, abia atunci devine ridicol. Pentru lumea lui nu e deloc ridicol. Supravieţuieşte, rămâne la putere, păstrează Irakul unit, inamicii sunt înfrânţi şi pier…

— Terry, acum, când noi stăm aici, ţara lui e pulverizată.

— Nu contează, Simon, totul se poate înlocui.

— Dar de ce a spus ce se presupune că ar fi spus?

— Cei de sus ce zic?

— Că a minţit.

— Nu, spuse Martin. Minciunile sunt pentru public. Cu cei din jurul lui nu are nevoie să mintă. Ei, oricum, îi aparţin. Ori sursa a minţit şi Saddam nu a spus niciodată aşa ceva, ori a spus-o pentru că era convins că e adevărat.

— Şi a fost, la rândul lui, minţit?

— Posibil. Dar cel care a făcut-o va plăti scump când minciuna va ieşi la iveală. Dar poate convorbirea voastră interceptată e falsă. Un bluf făcut special.

Paxman nu-i putea spune tot ce ştia şi anume că nu era o convorbire interceptată. Că venea de la Jericho. Care în trei ani, cu israelienii şi trei luni cu anglo-americanii, nu se înşelase niciodată.

— Ai dubii, nu-i aşa? întrebă Martin.

— Cred că da, recunoscu Paxman.

Martin oftă.

— Astea-s paie aruncate în vânt, Simon. O sintagmă dintr-o convorbire interceptată, un om făcut pui de lele şi căruia i se ordonă să tacă din gură. O frază a lui Saddam despre victoria care trebuie recunoscută ca victorie – prin loviturile date Americii – şi asta acum. Avem nevoie de o bucăţică de sfoară.

— Sfoară?

— Paiele nu fac un snop decât dacă le legi. Trebuie să mai fie ceva care să ne pună pe drumul cel bun. Altfel, cei de sus au dreptate şi individul va folosi arma chimică de care dispune deja.

— Bine, am să caut bucata de sfoară.

— Cât despre mine, nu te-am văzut astă-seară şi n-am stat de vorbă cu tine.

— Îţi mulţumesc.

Hassan Rahmani află de moartea agentei sale Leila la două zile după ce se petrecuse, pe 19 ianuarie. Pentru că nu apăruse la o întâlnire la care trebuia să-i predea informaţiile obţinute în patul generalului Kadiri şi temându-se de tot ce era mai rău, Rahmani verificase la morgile din oraş. Dovada o găsise la Spitalul Mansour, dar cadavrul fusese îngropat, împreună cu altele găsite între ruinele clădirilor militare, într-o groapă comună.

Aşa cum nu credea în fantome, Hassan Rahmani nu putea crede că agenta fusese lovită de o bombă întâmplătoare, în timp ce traversa un maidan la miezul nopţii. Singurele fantome pe cerul Bagdadului erau bombardierele americane invizibile despre care citise în revistele occidentale de armament şi nici în ele nu erau fantome adevărate, ci invenţii construite pe principii logice. Aşa cum era şi moartea Leilei Al-Hilla.

Singura lui concluzie logică era că generalul descoperise

activităţile ei suplimentare şi le pusese capăt. Ceea ce însemna că, înainte de a muri, ea vorbise.

Dacă ar fi ştiut că generalul Kadiri era la fel de îngrijorat ca şi el, ar fi fost încântat. Dar nu ştia. Nu ştia decât că, de acum înainte, va trebui să fie extrem de prudent.

În a doua zi a războiului aerian, Irakul şi-a lansat primele rachete împotriva Israelului. Presa a anunţat imediat că ele erau rachete Scud-B, de producţie sovietică şi aşa le-a rămas numele pentru tot restul războiului. De fapt, nu erau deloc rachete Scud.

Ţinta atacului nu fusese aleasă la întâmplare. Irakul ştia bine că Israelul nu-şi putea permite să suporte un număr mare de victime civile. Imediat după ce primele proiectile căzuseră în suburbiile Tel Avivului, Israelul reacţionase declarând război. Ceea ce era exact ce dorea Bagdadul.

În cadrul Coaliţiei formate împotriva Irakului se numărau şaptesprezece state arabe şi dacă era un element care le reunea în afara credinţei islamice, acela era ostilitatea lor faţă de Israel. Calculele irakienilor, probabil corecte, erau că, dacă Israelul putea fi provocat să intre în război printr-un atac, statele arabe se vor retrage din Coaliţie. Chiar şi regele Fahd, monarhul Arabiei Saudite şi păzitorul celor două locuri sfinte, avea să fie pus într-o situaţie imposibilă.

Prima reacţie după căderea rachetelor în Israel fusese că ele aveau încărcături chimice sau culturi de germeni. Dacă temerea s-ar fi dovedit reală, Israelul nu ar fi putut fi împiedicat să intre în război. Dar s-a dovedit repede că rachetele aveau încărcături convenţionale. Cu toate acestea, impactul psihologic în Israel fusese enorm.

Statele Unite au început imediat presiunile asupra Israelului, ca acesta să nu contraatace. Lui Itzak Shamir i s-a spus că Aliaţii se vor ocupa de toate. Până la urmă, Israelul a lansat un contraatac, sub forma unui val de bombardiere F15, care au fost însă rechemate când încă nu depăşiseră teritoriul propriu.

Adevăratele rachete Scud erau nişte proiectile primitive, de fabricaţie sovietică, din care Irakul achiziţionase nouă sute cu câţiva ani în urmă. Aveau o rază de acţiune sub trei sute de kilometri şi o încărcătură de aproape cinci sute de kilograme. Nu erau ghidate şi, chiar şi în forma originală, aveau o aproximaţie la aterizare de un kilometru.

Pentru irakieni erau o achiziţie aproape inutilă. În cursul războiului cu Iranul nu putuseră atinge Teheranul şi, cu siguranţă, nu ar fi putut ajunge în Israel, nici dacă erau lansate de la frontiera vestică a Irakului.

Între timp însă, cu ajutor tehnic german, irakienii făcuseră un

lucru curios: tăiaseră Scud-urile în bucăţele şi din trei rachete vechi făcuseră două noi. Într-un limbaj nu prea elegant, noua rachetă Al-Husayn era o amestecătură. Mărindu-i rezervoarele de combustibil, irakienii crescuseră raza de acţiune la şase sute douăzeci de kilometri, astfel încât acum putea (şi chiar reuşea) ajunge la Teheran şi în Israel. Dar încărcătura fusese redusă la numai optzeci de kilograme. Sistemul de ghidare, dintotdeauna aproximativ, acum era de-a dreptul haotic. Două dintre ele, lansate asupra Israelului rataseră nu numai Tel Avivul, ci întreaga ţară, căzând în Iordania.

Dar ca armă care provoacă teroarea, aproape că au funcţionat. Chiar dacă toate rachetele Al-Husayn căzute în Israel aveau la un loc o încărcătură mai mică decât a unei singure bombe americane de o tonă lansată împotriva Irakului, populaţia Tel Avivului a intrat într-o stare vecină cu panica.

Americanii au răspuns în trei feluri. O mie de echipaje aliate au fost retrase din misiunile lor curente şi trimise în căutarea bazelor de lansare fixe ale rachetelor şi a lansatoarelor mobile, mai greu de depistat.

Bateriile de rachete americane Patriot au fost trimise în Israel la interval de câteva ore, pentru a încerca să distrugă Scud-urile în aer, dar mai ales pentru a convinge Israelul să nu intre în război.

În plus, trupele SAS şi mai târziu Beretele Verzi americane, au fost trimise în deşertul din vestul Irakului pentru a găsi lansatoarele mobile şi a le distruge fie cu propriile lor proiectile Milan, fie chemând în ajutor raiduri aeriene.

Rachetele Patriot, deşi aclamate ca salvatorii omenirii, nu au dar rezultate prea bune, dar asta nu din vina lor. Fuseseră proiectate pentru a intercepta avioane, nu rachete, apoi adaptate în grabă noului lor rol. Nu s-a făcut niciodată public motivul pentru care nu reuşeau decât rareori să doboare rachetele inamice.

Adevărul este că, în încercarea lor de a mări raza de acţiune a Scud-urilor, irakienii le măriseră şi altitudinea de croazieră. La reintrarea în spaţiul interior, noua rachetă se încălzea până la roşu în timpul coborârii, ceea ce Scud-ul nu făcea. Aşa că, la întoarcerea în atmosferă, proiectilul se dezintegra. Obiectele căzute pe teritoriul Israelului nu mai erau rachete întregi, ci nişte lăzi de gunoi căzătoare. Patriot-urile, încercând să-şi îndeplinească misiunea, se trezeau confruntate nu cu un singur obiect, ci înconjurate de zeci de bucăţi de metal. Şi atunci creierul lor mititel le ordona să facă ceea ce fuseseră învăţate: să pornească după bucata mai mare. De obicei, aceasta era rezervorul cu combustibilul gata consumat, care se prăbuşea scăpat de sub control. Focosul, mult mai mic şi eliberat în urma impactului, continua în cădere liberă. Multe dintre ele nici nu au explodat, iar cea mai mare parte a distrugerilor în rândul clădirilor israeliene s-a

datorat loviturilor propriu-zise.

Dacă aşa-zisul Scud era un factor de teroare psihologică, Patriot erau factorul psihologic salvator. Dar psihologia a funcţionat foarte bine, până acolo unde a devenit parte integrantă a soluţiei.

O altă parte a constituit-o acordul în trei părţi semnat în secret de Statele Unite şi Israel. Partea întâi privea ajutorul cu rachete Patriot – gratis. Partea a doua se referea la rachetele Arrow, mult îmbunătăţite, atunci când aveau să fie gata – şi instalate în 1994. Partea a treia era dreptul Israelului de a alege până la o sută de obiective de pe lista celor pe care urma să le lovească forţele Aliate. Selecţia s-a oprit, în principal, asupra unor obiective din vestul Irakului, care afectau Israelul: drumuri, poduri, aeroporturi, orice deschidea o cale către Israel. Prin localizarea lor geografică, nici unul dintre ele nu avea vreo legătură cu eliberarea Kuweitului, aflat de cealaltă parte a peninsulei.

Avioanele de vânătoare şi bombardament ale forţelor aeriene americane şi britanice, însărcinate cu descoperirea lansatoarelor Scud şi-au revendicat numeroase succese, privite cu mult scepticism de CIA, scepticism care a stârnit furia generalilor Chuck Homer şi Schwarzkopf.

Doi ani mai târziu, Washingtonul a negat în mod oficial că vreun lansator mobil Scud ar fi fost distrus de către forţele aeriene, afirmaţie chiar şi astăzi capabilă să înfurie la maximum orice pilot. Adevărul este că piloţii s-au lăsat în mare măsură înşelaţi de maskirovka.

Dacă deşertul din sudul Irakului este plat ca o masă de biliard, cele din vest şi nord-vest sunt stâncoase, pline de denivelări şi străbătute de o mie de văi şi torente secate. Acesta era terenul pe care venise Mike Martin cu maşina spre Bagdad. Înainte de a-şi lansa atacurile cu rachete, Bagdadul construise o mulţime de lansatoare mobile fictive, mascate, împreună cu cele reale, în peisaj.

Obiceiul era de a le scoate noaptea, un tub de tablă cocoţat pe remorca unui camion vechi, apoi în zori se dădea foc unui şomoiog de vată îmbibată în petrol, înăuntrul tubului. De departe, unde stăteau, AWACS simţeau sursa de căldură şi pregăteau o rachetă. Servanţii o lansau pe coordonatele date şi raportau un succes.

Singurii care nu se lăsaseră păcăliţi erau cei din SAS. Deşi puţini la număr, străbăteau deşertul vestic ca furnicile, în Land Rover-uri şi pe motociclete, stând lungiţi în crevase de-a lungul zilelor dogoritoare şi al nopţilor îngheţate, pândind. De la două sute de metri depărtare vedeau foarte bine care lansator mobil era real şi care era fals. Lansatoarele erau scoase din adăposturi şi de sub poduri, unde erau ascunse de ochii observatorilor aerieni, urmărite prin binocluri de bărbaţii tăcuţi de printre stânci. Dacă în jur erau prea mulţi

irakieni, atunci cereau prin radio intervenţia forţelor aeriene. Dacă ei considerau că aveau şanse de reuşită, foloseau propriile rachete antitanc Milan, care făceau un zgomot impresionant când loveau rezervorul unei Al-Husayn adevărate.

Curând a devenit evident că de la nord la sud, de-a lungul deşertului, se putea trasa o linie imaginară. Lansate de la vest de ea, rachetele irakiene puteau atinge teritoriul Israelului; de la est de ea, raza lor de acţiune era prea scurtă. Ideea era să-i sperie pe soldaţii irakieni suficient de tare ca să nu se aventureze la vest de linia aceasta, ci să-şi lanseze rachetele de la est de ea şi să-şi mintă superiorii. Toate acestea au durat opt zile, apoi atacurile împotriva Israelului au încetat pentru totdeauna.

Ceva mai târziu, drumul de la Bagdad până în Iordania a devenit linie de demarcaţie. La nord de el era Scud-Alley North, terenul Forţelor Speciale Americane care foloseau elicoptere cu autonomie de zbor mare. La sud de această şosea era Scud-Alley South, fieful Serviciului Special American. Patru oameni valoroşi au fost ucişi aici, în deşert, dar şi-au îndeplinit misiunea pe care o primiseră, acolo unde tehnologia în valoare de miliarde de dolari se dovedise neputincioasă.

În ziua a patra a războiului aerian, pe 20 ianuarie, Escadrila 336 de la Al Kharz era una dintre unităţile care nu fuseseră trimise în deşertul vestic. Obiectivul lor pentru ziua aceea includea o baza de rachete SAM la nord-vest de Bagdad. SAM-urile erau comandate cu ajutorul a două antene radar mari.

Atacurile aeriene plănuite de generalul Homer se îndreptau acum spre nord. Cum cele mai multe dintre bazele de rachete şi antenele radar aflate la sud de linia imaginară orizontală, trasată în sudul Bagdadului, fuseseră distruse; venise timpul să treacă la curăţarea zonei aeriene de la est, vest şi nord de capitală.

Pentru cele douăzeci şi patru de avioane Strike Eagle din escadrilă, ziua de 20 ianuarie avea să fie o zi cu misiuni de zbor multiple. Comandantul escadrilei, locotenent-colonelul Steve Turner, alocase bazei de rachete un detaşament de douăsprezece avioane. Detaşamentele de asemenea dimensiuni erau cunoscute sub numele de „gorile”.

Gorila era sub conducerea unuia din cei doi ofiţeri cu vechime mai mare. Patru dintre avioane erau dotate cu HARM, rachetele specializate în radare şi care se conduc după razele infraroşii emise de antenele radar. Celelalte aveau la bord două bombe lucitoare, de oţel inoxidabil, ghidate prin laser, cunoscute ca GBU-10-I. După anihilarea radarelor şi orbirea rachetelor, ele aveau să urmeze HARM-urilor, distrugând bateriile de rachete.

Părea că lucrurile nu aveau de ce să meargă prost. Cele

douăsprezece avioane Eagle au decolat în trei grupuri de câte patru, s-au adunat în formaţie liberă şi au urcat la opt mii de metri altitudine. Cerul era strălucitor de albastru, iar deşertul de sub ei perfect vizibil.

Prognoza meteo referitoare la obiectivul lor indica o viteză a vântului mai mare decât în Arabia Saudită, dar nu pomenea de vreun „shamal”, una din acele furtuni de nisip care pot oblitera o ţintă în câteva secunde.

La sud de frontieră, cele douăsprezece Eagle se întâlniră cu avioanele cisternă, două KC-10. Fiecare din acestea putea face plinul a şase avioane de luptă înfometate, aşa că, unul câte unul, Eagle-urile se aşezară la rând, aşteptând ca operatorul, care le urmărea prin fereastra de perspex, de la o depărtare de câţiva metri, să-şi îndrepte furtunul de alimentare către boturile lor nerăbdătoare. În fine, realimentate pentru misiune, cele douăsprezece avioane porniră spre nord, spre Irak. O instalaţie AWACS staţionată în Golf le transmise că nu-i aştepta nici un fel de activitate ostilă. Dacă în aer s-ar fi aflat avioane de luptă irakiene, americanii aveau la bord, în afară de bombe, două tipuri de rachete aer-aer: racheta de interceptare aeriană AIM-7 şi AIM-9, cunoscute mai degrabă ca Sparrow şi Sidewinder.

Găsiră baza de rachete, dar radarele nu erau active. Chiar dacă nu funcţionau în momentul aprinderii lor, acestea ar fi trebuit să „se aprindă” imediat, pentru a ghida SAM-urile în căutarea nepoftiţilor. Imediat ce radarele se activau, cele patru Eagle dotate cu HARM-uri aveau să le scoată din funcţiune sau, în jargonul forţelor aeriene americane, să le strice toată ziua.

Americanii nu au aflat niciodată dacă comandantului irakian i-a fost frică pentru propria piele sau a fost doar extrem de şiret. Fapt este că radarele refuzară să intre în funcţiune. Primele patru Eagle, conduse de comandantul de detaşament coborâră cât de mult, încercând să le provoace, dar degeaba, acestea refuzară, pur şi simplu, să prindă viaţă.

Bombardierele ar fi făcut o greşeală atacând radarele intacte: dacă acestea ar fi început să funcţioneze pe neaşteptate, le-ar fi luat ca din oală. După douăzeci de minute de zbor deasupra obiectivului, misiunea a fost rechemată. Membrii gorilei au primit ordin să se îndrepte către ţintele secundare.

Don Walker schimbă câteva cuvinte cu Tim Nathanson, copilotul aşezat în spatele lui. Ţinta secundară pentru ziua aceea era o bază de rachete Scud, la sud de Samarra, aflată oricum în colimatorul celorlalţi, pentru că era şi amplasamentul unei cunoscute instalaţii de producere a gazelor toxice.

AWACS confirmară că nu se înregistrase nici o decolare de pe cele două baze mari de la Samarra Est şi Balad Sud-Est. Don Walker îşi chemă secundul şi formaţia de două avioane se îndreptă spre baza de

rachete.

Toate comunicaţiile între aparatele de zbor americane se fac printr-un sistem special, care bruiază convorbirile pentru oricine încearcă să tragă cu urechea, fără a folosi acelaşi sistem. Codurile de bruiaj se pot schimba zilnic, dar ele erau comune pentru toate avioanele aliate.

Walker privi în jur – cerul era limpede; la un kilometru distanţă, secundul său, Randy Roberts sau R-2, zbura în dreapta şi puţin mai sus decât el, cu copilotul propriu, Jim Henry, zis Boomer.

Ajuns deasupra obiectivului, Walker coborî pentru o mai bună identificare. Ţinta era acoperită de nori învălătuciţi de praf, un shamal care izbucnise din senin, stârnit de vântul deşertului, care bătea puternic la sol, ceea ce îl înfurie. Bombele ghidate prin laser aveau să ajungă direct la ţintă dacă aparatul îşi putea proiecta raza de ghidaj laser. Dar pentru asta avea nevoie să vadă ţinta.

Iritat şi cu combustibilul pe terminate, se întoarse. Două eşecuri în aceeaşi dimineaţă era prea mult. Îl scotea din sărite gândul că se întorcea cu muniţia intactă la bord. Dar nu avea de ales, trebuia să o ia spre sud, pe drumul către casă.

Trei minute mai târziu, dedesubtul lui apăru un imens complex industrial.

— Ce-i asta? îl întreba el pe Tim.

Acesta verifică pe hartă.

— I se spune Tarmiya.

— E mare, fir-ar să fie.

— Mda.

Chiar dacă nici unul din ei n-o ştia, complexul industrial de la Tarmiya avea trei sute optzeci şi una de clădiri şi acoperea o arie de optsprezece kilometri pe optsprezece.

— E pe listă?

— Nu.

— Coborâm, oricum. Randy, acoperă-mi spatele.

— Înţeles, veni de undeva din aer vocea secundului.

Walker coborî până la trei mii de metri. Complexul era uriaş.

În centru avea o clădire enormă, de dimensiunile unui stadion acoperit.

— Bombardez.

— Don, nu e pe lista cu obiective.

Coborând până la două mii cinci sute de metri, Walker îşi activă laserul de ghidaj şi se aşeză în linie cu fabrica de dedesubtul şi din faţa sa. Pe display avea distanţa care se micşora şi numărul secundelor până în momentul focului. În clipa în care acesta ajunse la zero lansă bombele, ţinând drumul spre ţintă.

Sistemul laser care „adulmeca", montat în botul celor două

proiectile, era aşa-numitul PAVEWAY. Sub fuzelajul său era modulul de ghidaj denumit Lantern. Acesta arunca, spre ţintă, un fascicul de raze infraroşii, care se reflecta sub forma unui „coş” electronic ca o pâlnie, cu vârful spre el. Sistemul PAVEWAY din vârful proiectilului îl simţea, pătrundea în el şi urma linia pâlniei în jos, până ce atingea exact punctul către care fusese îndreptată raza.

Ambele bombe îşi făcură datoria, explodând sub streaşină fabricii. Apoi Don Walker trase de manşă şi ridică avionul înapoi până la opt mii cinci sute de metri. O oră mai târziu, el şi secundul său ajunseră înapoi la Al Kharz, după ce făcuseră o nouă alimentare în zbor.

Înainte de a cabra avionul, Walker văzuse explozia orbitoare a celor două bombe, coloana de fum ridicată şi zărise ceva din norul de praf care urmează unui bombardament.

Ceea ce nu văzuse el era că cele două proiectile afectaseră una din extremităţile fabricii, săltând o bună bucată din acoperiş în aer, ca pânza unei corăbii în larg. Şi nu văzuse nici că vântul din acea dimineaţă, care ridicase norii de praf, dezvelind baza de rachete Scud, completase treaba smulgând acoperişul fabricii ca pe capacul unei cutii de sardele şi făcând foile de tablă ucigaşe să zboare în toate părţile.

Întors la bază, ca toţi ceilalţi piloţi, Don Walker făcu un raport amănunţit. Pentru piloţii obosiţi era un proces sâcâitor, dar trebuia să treacă prin el. Cel căruia i se dădea raportul era ofiţerul cu informaţiile pe escadrilă, maiorul Beth Kroger.

Nimeni nu pretindea că fusese cine ştie ce succes, dar toţi piloţii îşi atinseseră ţintele secundare, mai puţin unul. Acesta, ofiţerul cu armamentul, ratase obiectivul şi alesese o a treia ţintă, la întâmplare.

— Ce dracu’ te-a apucat să faci una ca asta? întrebă Beth Kroger.

— Deoarece era mare şi părea importantă.

— Nici măcar nu e pe lista de obiective, se plânse ea.

Înregistră ţinta aleasă, localizarea exactă şi descrierea, evaluarea pagubelor şi le trimise la TACC[16], care se afla la Riad, în acelaşi subsol al CENTAF-ului, de dedesubtul cartierului general al Forţelor Aeriene Saudite, cu analiştii din Gaura Neagră.

— Dacă se dovedeşte că e o fabrică de îmbuteliat apă minerală sau de produse alimentare pentru copii, or să-ţi ia capul, îl avertiză ea pe Walker.

— Auzi, Beth, îţi stă bine când te-nfurii, o tachină el.

Beth Kroger era un bun ofiţer. Dacă era să i se facă avansuri, le prefera de la colonei în sus. Dar cum numai trei bărbaţi din cei de la Al Kharz îşi luau căsnicia în serios, activitatea aici începea să devină

complicată.

— Îţi ieşi din atribuţii, căpitane, îi răspunse ea şi plecă să înregistreze raportul.

Walker oftă şi se duse să se întindă în pat, să se odihnească. Da, avea dreptate. Dacă reuşise să şteargă de pe faţa pământului cel mai mare orfelinat din lume, generalul Homer însuşi avea să-şi facă scobitori din gradele lui. Întâmplător, lui Don Walker nu i s-a spus niciodată ce bombardase în dimineaţa aceea. În orice caz, nu un orfelinat.

Capitolul 16

În acea seară Karim veni să ia cina cu Edith. Găsise singur drumul până în suburbia din afara oraşului şi adusese cu el daruri: o pereche de lumânări parfumate, pe care le aşeză pe măsuţa din alcov şi le aprinse şi două sticle de vin bun.

Edith îi deschise, îmbujorată şi încurcată ca întotdeauna, apoi se întoarse să vadă de şniţelul vienez pe care îl pregătea. De douăzeci de ani nu mai făcuse de mâncare pentru un bărbat; acum lucrul acesta o speria puţin, dar, spre surpriza ei, o şi incita.

Karim o salutase în prag cu o sărutare castă pe obraz, care o intimidase şi mai tare, apoi găsise în discotecă un LP cu *Nabucco* de Verdi şi îl pusese să cânte. Curând, aroma de mosc şi paciuli a lumânărilor, împreună cu cadenţa blândă a „Corului robilor" se răspândiră prin apartament.

Locul arăta exact aşa cum îi fusese descris de echipa neviotă care intrase aici cu câteva săptămâni în urmă; ordonat, simplu şi curat. Apartamentul unei femei singure.

Când cina fu gata, Etith o prezentă cu nenumărate scuze. Karim gustă carnea, pe care o decretă cea mai bună pe care o mâncase în viaţa lui, ceea ce o făcu să arate mai încurcată decât oricând, dar şi grozav de încântată.

În timpul mesei discutară despre cultură; despre proiectata lor vizită la Palatul Schonbrunn şi la Hofreitschule, la Şcoala Spaniolă de Călărie, să vadă celebrii cai lipiţani.

Edith mânca aşa cum făcea totul în viaţă, delicat, ca o pasăre care ciuguleşte firimituri. Avea părul, ca de obicei, pieptănat pe spate şi legat într-un coc sever pe ceafă. La lumina lumânărilor, căci stinsese lustra prea puternică de deasupra mesei, Karim era la fel de fermecător şi de curtenitor ca întotdeauna. Îi umplea permanent paharul, aşa că ea sfârşi prin a bea mult mai mult decât paharul pe care şi-l îngăduia din când în când.

Efectul mâncării, al vinului, al lumânărilor, al muzicii şi al companiei tânărului ei prieten înfrânse până la urmă rezerva de care se înconjurase. Pe deasupra farfuriilor goale, Karim se aplecă spre ea, privind-o în ochi.

— Edith…

— Da.

— Pot să te întreb ceva?

— Dacă vrei.

— De ce porţi părul aşa, dat pe spate?

Era o întrebare personală, impertinentă.

— L-am… întotdeauna l-am purtat aşa.

Nu, nu era adevărat. Fusese o vreme de care îşi amintea, cu Horst, când îl purta liber pe umeri, castaniu şi des, în vara lui 1970. Fusese o vreme când îi fluturase în vânt, pe malul lacului, la Schlosspark, în Laxenburg.

Fără un cuvânt, Karim se ridică şi trecu în spatele ei. O inundă panica. Ce se întâmpla era revoltător. Degete experte îi desprinseră pieptenele de baga din coc. Trebuia să-l oprească. Simţi acele de păr cum ies unul câte unul, părul cum îi cade desfăcut pe spate. Rămase pe loc, încremenită. Aceleaşi degete îi ridicară părul aducându-i-l în faţă, lăsându-l să cadă pe lângă obraji.

Ridică ochii spre Karim, care stătea lângă ea. El îi întinse ambele mâini şi îi zâmbi.

— Aşa e mai bine. Arăţi cu zece ani mai tânără şi mai drăguţă. Hai să stăm pe sofa. Tu alegi ce disc vrei să asculţi, iar eu fac cafeaua, bine?

Fără voia ei, o luă de mâini şi o ridică de pe scaun. Eliberându-i o mână, el o conduse din alcov în sufragerie. Apoi intră în bucătărie, dând drumul şi celeilalte mâini.

Slavă cerului! Tremura din cap până-n picioare. Prietenia lor trebuia să fie platonică. Dar… n-o atinsese… n-o atinsese cu adevărat. Pentru că ea nu va permite niciodată una ca a*sta.*

Îşi zări chipul în oglinda de pe perete, îmbujorată, cu părul lăsat pe umeri acoperindu-i urechile, încadrându-i faţa. I se păru că o vede, o clipă, pe fata pe care o ştiuse cu douăzeci de ani în urmă. Făcu un efort şi alese un disc. Iubitul ei Strauss, ale cărui valsuri le cunoştea notă cu notă: „Rozele din sud”, „Pădurea vieneză”, „Patinatorii”, „Dunărea”… Slavă cerului că el era în bucătărie şi nu o văzuse aproape scăpând discul din mână când îl puse pe platan. Aparent, el nu întâmpina greutăţi în a găsi cafeaua, apa, filtrele, zahărul.

Când veni să se aşeze alături şi îi întinse cafeaua, ea şedea la un capăt al sofalei, cu genunchii strânşi. Ar fi vrut să deschidă discuţia despre noul concert programat la Musikverein pentru săptămâna următoare, dar nu-i veneau cuvintele. Sorbi din cafea.

— Edith, te rog nu te teme de mine, murmură el. Sunt prietenul tău, aşa-i?

— Nu fi caraghios, bineînţeles că nu mi-e teamă.

— Foarte bine. Pentru că n-am să-ţi fac nici un rău.

Prieten. Da, erau prieteni, o prietenie născută din dragostea comună pentru muzică, artă, operă, cultură. Desigur, nimic mai mult. Un pas atât de mic, de la prieten la iubit. Ştia că celelalte secretare de la bancă aveau soţi sau iubiţi, le vedea nerăbdătoare înaintea unei întâlniri, chicotind pe hol a doua zi dimineaţă, compătimind-o pentru că era singură.

— Este vorba de „Rozele din sud”, nu?

— Da, sigur.

— Cred că dintre toate valsurile îmi place cel mai mult.

— Şi mie.

Era mai bine, se întorseseră la muzică.

El îi luă ceaşca de cafea din poală şi o puse alături de a lui, pe o măsuţă. Apoi se ridică, o luă de mâini şi o ridică în picioare.

— Ce…?

Se trezi că mâna dreaptă îi era prinsă în cea stângă a lui, mijlocul înconjurat de un braţ puternic şi persuasiv şi că se rotea încet pe porţiunea mică de parchet dintre piesele de mobilier, dansând un vals.

Aşa, băiete, ar fi spus Gidi Barzilai, dă-i drumul, nu mai pierde vremea. Ce ştia el? Habar nu avea. Mai întâi, încrederea, apoi căderea. Karim îşi ţinea mâna dreaptă sus, pe spatele lui Edith.

În timp ce se roteau, cu un spaţiu de câţiva centimetri între ei, Karim îşi trase mâna, în care o ţinea pe a ei, mai aproape de umăr şi, cu braţul drept, o aduse pe Edith mai aproape de el. Mişcarea era imperceptibilă. Edith se trezi aproape de pieptul lui şi trebui să întoarcă faţa într-o parte. Pieptul ei mic era lipit de trupul lui şi simţea din nou mirosul acela masculin. Se trase înapoi. El o lăsă şi îi dădu drumul mâinii drepte şi, cu stânga, o apucă de bărbie şi-i ridică faţa spre el. Apoi o sărută, continuând să danseze.

Nu era un sărut lasciv. Îşi ţinuse buzele lipite şi nu încercase să le forţeze pe ale ei să se deschidă. Mintea ei era un vârtej de gânduri şi senzaţii, ca un avion scăpat de sub control, care se prăbuşeşte în vrie, printre protestele care încercau să se înfiripe şi nu reuşeau. Banca, Gemutlich, reputaţia ei, tinereţea lui, faptul că era străin, diferenţa de vârstă, căldura, vinul, parfumul, forţa, buzele. Muzica încetă.

Dacă ar fi făcut un gest, l-ar fi dat afară. Dar el îşi desprinse buzele de ale ei şi îi lipi capul de pieptul său. Rămaseră aşa câteva clipe, nemişcaţi în apartamentul tăcut.

Ea fu cea care se desprinse din îmbrăţişare. Se întoarse şi se aşeză pe sofa, privind neclintită drept înainte. Descoperi că el îngenunchease în faţa ei. Îi luă mâinile într-ale lui.

— Eşti supărată pe mine, Edith?

— N-ar fi trebuit să faci asta.

— N-am vrut. Jur. Dar nu m-am putut opri.

— Cred că ar fi mai bine să pleci.

— Edith, dacă eşti supărată şi vrei să mă pedepseşti, există un singur fel în care poţi s-o faci. Să nu-mi mai dai voie să te văd.

— Ştiu eu, nu sunt sigură.

— Te rog, spune-mi că pot să te mai văd.

— Probabil că da.

— Dacă spui nu, voi abandona studiile şi voi pleca acasă. N-aş

mai putea sta la Viena dacă nu vrei să ne mai vedem.

— Nu spune prostii. Trebuie să-ţi termini studiile.

— Atunci pot să te mai văd?

— Da.

Cinci minute mai târziu plecă. Ea stinse luminile, se îmbrăcă în cămaşa de noapte curată, din bumbac, se spălă pe faţă şi pe dinţi şi se urcă în pat. Rămase în întuneric, cu genunchii la piept. După două ore făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse de ani de zile. Zâmbi pe întuneric. Un gând aiurit i se învârtea prin minte şi nu-i dădea pace, dar n-o supăra. Am un iubit. E cu zece ani mai tânăr, e student, e străin, arab şi musulman. Dar nu-mi pasă.

Colonelul Dick Beatty din Forţele Aeriene Americane era în schimbul din cimitir în noaptea aceea, în Riad.

Activitatea în Gaura Neagră nu se oprea şi nu-şi încetinea niciodată ritmul, iar în aceste prime zile ale războiului era mai intensă şi mai susţinută decât oricând. Planul iniţial al generalului Chuck Homer privind războiul aerian trecea prin modificările cerute de sutele de avioane care primiseră ordin să repereze lansatoarele Scud, în loc să se ocupe de obiectivele care le fuseseră repartizate iniţial.

Orice general care a fost în luptă poate confirma că, oricât de bine pus la punct ar fi un plan, el suferă transformări fundamentale când e să fie pus în practică. Criza provocată de bombardarea Israelului se dovedea a fi o problemă serioasă. Tel Avivul ţipa cât îl ţinea gura la Washington, iar Washingtonul la Riad. Diversiunea tuturor avioanelor pornite la vânătoare după invizibilele lansatoare mobile era preţul pe care Washingtonul trebuia să-l plătească pentru a împiedica Israelul să riposteze. Iar ordinele de la Washington nu suportau comentarii. Oricine putea vedea că, dacă Israelul îşi pierdea răbdarea şi intra în război, situaţia devenea catastrofală pentru Coaliţia şi aşa fragilă reunită împotriva Irakului. Problema rămânea extrem de serioasă.

Obiectivele stabilite iniţial pentru ziua a treia au fost amânate din lipsă de aparate de zbor, iar efectul a fost conform principiului dominoului. O altă problemă era că încă nu era posibilă o evaluare a pagubelor făcute de bombardamente, evaluare esenţială şi care trebuia cu orice preţ făcută. Altfel, alternativa putea fi oribilă.

Evaluarea pagubelor în urma bombardamentelor era crucială pentru că cei din Gaura Neagră trebuiau să ştie care era nivelul de reuşită – sau de nereuşită – al fiecărui val de atac aerian. Fiecare obiectiv de pe lista oficială, fie el centru de comandă irakian, bază radar sau baterie de rachete, era atacat când îi venea rândul. Dar erau ele şi distruse? Şi dacă da, în ce proporţie? Zece la sută, cincizeci la sută sau fuseseră reduse la o grămadă de ruine fumegânde? Simpla

presupunere că o baterie de rachete fusese spulberată de pe faţa pământului nu era de ajuns. A doua zi ar fi putut fi trimise în zonă avioane ale căror echipaje să nu bănuiască nimic, cu misiuni diferite. Dacă bateria era încă în funcţiune, pe piloţi îi aştepta moartea.

Deci în fiecare zi, după zborurile obositoare piloţii descriau exact ce făcuseră şi ce ţinte loviseră. Sau credeau că loviseră. A doua zi alte avioane erau trimise în acelaşi loc, să facă fotografii.

Astfel, în fiecare zi începea pregătirea unui nou Ordin de Zbor, în care trebuiau incluse şi misiunile care presupuneau o „a doua vizită”, care să încheie treaba începută cu o zi înainte.

În a patra zi a războiului aerian, pe 20 ianuarie, forţele Aliate încă nu reuşiseră să anihileze în mod oficial instalaţiile industriale marcate ca fiind cele în care se produceau arme de distrugere în masă. Se concentrau însă asupra suprimării forţelor de apărare aeriană ale inamicului.

În acea noapte colonelul Beatty tocmai pregătea lista de obiective pentru misiunile de recunoaştere de a doua zi, pe baza recoltei de informaţii obţinute de la piloţi de către ofiţerii cu informaţiile.

La miezul nopţii era aproape gata, iar primele ordine se grăbeau deja să ajungă la comandanţii de escadrile care aveau în grijă operaţiunile de fotografiere. Aceste misiuni începeau în zori.

— Şi mai e asta, domnule colonel.

Era un ofiţer inferior din Infanteria Marină, lângă umărul lui. Colonelul privi obiectivul.

— Cum adică, Tarmiya?

— Aşa zice aici.

— Şi unde, mă rog, e Tarmiya asta?

— Aici, domnule colonel.

Colonelul îşi ridică ochii spre hartă. Locul nu-i spunea nimic.

— Radar? Rachete, bază aeriană, post de comandă?

— Nu, domnule colonel. O instalaţie industrială.

Colonelul era obosit. Avusese o noapte lungă şi până dimineaţă mai avea de lucru.

— La naiba, încă n-am ajuns la obiective industriale. Dă-mi lista.

O parcurse cu privirea. Conţinea toate instalaţiile industriale cunoscute Aliaţilor ca producând arme de distrugere în masă: fabrici care produceau obuze, explozibili, vehicule, piese de schimb pentru armament şi pentru tancuri.

În prima categorie intrau Al-Qaim, As-Sharqat, Tuwaitha, Fallujah, Hillah, Al-Atheer şi Al-Furat. Colonelul nu avea cum să ştie că lipsea Rasha-dia, unde irakienii îşi instalaseră cea de a doua cascadă de centrifuge pentru producerea uraniului rafinat, chestiune

care le scăpase experţilor din Comitetul Meduza. Instalaţia, descoperită mult mai târziu de Naţiunile Unite, nu era subterană, ci deghizată sub aparenţa unei fabrici de îmbuteliat apă.

De asemenea, colonelul Beatty nu avea cum să ştie că în subteranele de la Al-Furat era prima cascadă de uraniu, cea vizitată de doctorul Stemmler „undeva în apropiere de Tuwaitha”, a cărei poziţie exactă fusese dezvăluită de Jericho.

— Nu văd nici o Tarmiya, mormăi el.

— Nu, domnule colonel, nu e pe listă.

— Dă-mi grila de referinţă.

Nimeni nu se aştepta ca analiştii să ţină minte sutele de nume geografice arabe, confuze, cu atât mai mult, cu cât adeseori un singur nume acoperea zece obiective diferite, aşa că toate obiectivele fuseseră aşezate de către Sistemul de Poziţionare Globală pe o grilă cu o precizie de douăsprezece zecimale, în careuri de cincizeci de metri pe cincizeci. După ce bombardase uriaşa fabrică de la Tarmiya, Don Walker o marcase pe grilă, care era ataşată la raportul său.

— Nu-i aici, protestă colonelul. Nici măcar nu e printre nenorocitele astea de obiective! Cine a tras asupra ei?

— Unul dintre piloţii din 336 de la Al Kharz. A ratat primele două ţinte, dar nu din vina lui. Cred că n-a vrut să se-ntoarcă acasă plin.

— Idiotul, murmură colonelul. Bine, dă-o celor de la Evaluări. Fără grabă. Nu irosi filmul pe ea.

Căpitanul-locotenent Darren Cleary şedea la comenzile avionului său F-14 Tomcat, profund dezamăgit.

Sub el, masa cenuşie a portavionului american *Ranger* străbătea apele cu prova în vânt şi o viteză de douăzeci şi şapte de noduri. În nordul Golfului, apa era calmă ca într-un lighean, iar cerul avea să se lumineze curând. Ar fi trebuit ca pentru un tânăr pilot care zbura pe unul din cele mai bune avioane din lume aceasta să fie o zi excelentă.

Supranumit Fleet Defender[17], avionul Tomcat cu două locuri îşi făcuse o mulţime de adepţi de când jucase rolul principal în filmul „Top Gun”. Carlinga lui este, probabil, cel mai căutat loc din întreaga aviaţie de luptă americană, iar faptul că se afla la comenzile unui asemenea aparat într-o zi atât de frumoasă, la numai o săptămână de la sosirea în Golf, ar fi trebuit să-l facă pe Darren Cleary fericit. Motivul dezamăgirii lui consta în faptul că nu fusese inclus într-o misiune de luptă, ci alocat pe lângă serviciul Evaluări şi că acum trebuia să se ducă să facă poze, după cum se plânsese el cu o seară înainte. Se rugase cu cerul şi cu pământul de ofiţerul cu Operaţiunile pe escadrilă să-l lase să meargă să vâneze MIG-uri, dar degeaba.

— Cineva trebuie să facă şi asta, fusese răspunsul.

Ca toţi piloţii de vânătoare aliaţi din Golf, se temea că aviaţia irakiană va părăsi spaţiul aerian după primele câteva zile, răpindu-i şansa unei confruntări.

Prin urmare, spre marea lui supărare, fusese „lipit” la o misiune TARPS.

În spatele lui şi a copilotului lui torceau cele două motoare General Electric, în timp ce echipajul îl agăţa de catapulta de la capătul punţii înclinate, cu botul puţin în afara liniei mediane a lui *Ranger*. Pe timpul acestor pregătiri, Cleary aştepta, cu mâna stângă pe ambreiaj şi dreapta pe manşa neclintită, în poziţie neutră. În fine, o întrebare scurtă, o înclinare a capului şi catapulta îl propulsă, pe el şi avionul în greutate de treizeci şi patru de tone, de la zero la o sută cincizeci de noduri în trei secunde.

Pe când oţelul cenuşiu al portavionului se pierdea în urmă, iar marea sclipea întunecat dedesubt, Tomcat-ul simţi curentul de aer ce-l susţinea şi se înălţă lin către cerul care se lumina.

Urma o misiune de patru ore, cu două realimentări. Avea de fotografiat douăsprezece obiective, dar nu era singur. Deja înaintea lui se găsea un A-6 Avenger, dotat cu bombe ghidate cu laser, în eventualitatea că dădeau peste bateriile Triplu-A, caz în care Avenger-ul avea să-i înveţe pe irakieni să stea în banca lor.

La aceeaşi misiune mai participa un EA-6B Prowler, dotat cu rachete HARM, pentru cazul în care întâlneau vreun SAM ghidat prin radar. Prowler-ul avea atunci să-şi utilizeze HARM-urile pentru a anihila radarul, iar Avenger-ul va contracara rachetele cu LGB-urile sale.

Pentru o eventuală întâlnire cu aviaţia irakiană, alte două Tomcat-uri zburau ca gardă de corp, ceva mai sus şi de fiecare parte a fotografului. Radarele lor aeriene puternice, AWG-9, puteau spune şi cât cântărea pilotul irakian dimineaţa, pe burta goală.

Toată această risipă de metal şi inteligenţă era menită să protejeze un lucru care stătea acum suspendat sub tălpile lui Darren Cleary, un sistem de cercetare aeriană tactică – TARPS.

Ataşat puţin la dreapta centrului de greutate al avionului, TARPS-ul, ca un coşciug aerodinamic lung de aproape şase metri, era puţin mai complicat decât aparatul de fotografiat turistic.

În partea din faţă avea un aparat fotografic cu două poziţii: înainte-şi-în-jos şi direct-în-jos. În spatele acestuia era o cameră panoramică, cu vedere înainte, în lateral şi în jos. În spatele ei se afla setul de recunoaştere cu infraroşii, destinat să înregistreze radiaţiile termice şi sursa lor. Dacă făcea o ultimă voltă, pilotul putea vedea obiectul fotografiat pe un ecran, în partea superioară a carlingii, în timp ce se afla chiar deasupra lui.

Darren Cleary urcă până la cinci mii de metri, se întâlni cu

restul escortei şi împreună porniră către locul de alimentare, la sud de graniţa irakiană.

Fără a întâmpina rezistenţă din partea irakienilor, fotografie principalele unsprezece obiective care-i fuseseră repartizate, apoi se întoarse către Tarmiya, unde se afla cel de-al doisprezecelea, de importanţă secundară. Aflat deasupra instalaţiei de la Tarmiya îşi privi ecranul şi bombăni:

— Ce mama mă-sii e asta?

Fu momentul în care se terminară toate cele şapte sute cincizeci de cadre din cele două aparate fotografice principale.

După o a doua realimentare, ateriză fără incidente pe *Ranger*. Cei din echipaj descărcară aparatele şi duseră filmele la laborator pentru a fi developate. Cleary îşi făcu raportul, apoi se prezentă în laborator, împreună cu ofiţerul de la Informaţii. Pe măsură ce negativele apăreau pe ecranul orizontal, luminat de dedesubt, Cleary explica fiecare cadru şi de unde provenea. Ofiţerul de la Informaţii lua notiţe pentru propriul său raport care, împreună cu fotografiile, avea să fie ataşat la raportul lui Cleary. Ajunşi la ultimele douăzeci de cadre, ofiţerul întrebă:

— Ce-s astea?

— Nu mă întreba, spuse Cleary. Sunt ale obiectivului de la Tarmiya; ştii care, acela pe care l-a adăugat Riadul în ultima clipă.

— Mda, dar ce sunt chestiile alea, din clădirea fabricii?

— Parcă-s farfurii pentru uriaşi, spuse Cleary cu îndoială în glas.

Şi aşa le rămase numele. Ofiţerul de la Informaţii îl folosi în propriul său raport, o dată cu mărturisirea că nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut fi. În final, un avion Lockheed S-3 Viking fu catapultat de pe *Ranger* şi le duse pe toate la Riad. Darren Cleary se întoarse la misiunile sale de luptă, fără a întâlni vreodată un MIG şi părăsi Golful, împreună cu *Ranger*, la sfârşitul lunii aprilie 1991.

Wolfgang Gemutlich era din ce în ce mai îngrijorat de starea secretarei sale personale. Era politicoasă şi convenţională ca întotdeauna, activitatea ei era ireproşabilă, în ciuda faptului că Herr Gemutlich nu era uşor de mulţumit. Tip nu prea sensibil, la început nu văzuse nimic, dar când ea intrase pentru a treia oară în sanctuarul lui pentru a scrie o scrisoare, el observă ceva neobişnuit.

Nimic uşuratic, desigur şi în orice caz nu frivol, aşa ceva nu ar fi tolerat niciodată. Dar avea un aer special. A treia oară o observă mai atent în timp ce, cu capul aplecat asupra caietului, lua notiţe după dictare.

E adevărat, costumul taior auster era la locul lui, până sub genunchi. Părul tot strâns în coc, la spate… Abia a patra oară realiză

cu o tresărire de oroare că Edith Hardenberg avea pudră pe faţa. Nu multă, doar o idee. Se uită repede să vadă dacă nu cumva avea şi ruj pe buze şi constată uşurat că nu.

Poate se înşela, îşi spuse el. Era ianuarie, vremea rece de afară i-o fi crăpat pielea obrajilor; fără îndoială că pudra era pentru a-i atenua usturimea. Dar asta nu era tot.

Ochii. Nu rimel, *um gotteswillen,* numai rimel să nu fie. O privi din nou, dar nu era. Se înşelase, îşi spuse din nou. Era ora prânzului; îşi întinse şerveţelul de in pe sugativă şi, în timp ce mânca sandvişurile preparate conştiincios de Frau Gemutlich, ca în fiecare zi, lucrurile i se limpeziră.

Străluceau. Ochii lui Fraulein Hardenberg străluceau. Asta nu mai era din cauza vremii, doar stăteau în birou de câteva ore. Bancherul lăsă jos sandvişul mâncat doar pe jumătate şi-şi dădu seama că mai întâlnise acest sindrom la secretarele lui mai tinere vinerea seara, înainte de a pleca acasă.

Era fericirea. Edith Hardenberg era fericită. Acum îşi dădea seama că se vedea în felul în care mergea, în felul în care vorbea şi privea. Aşa fusese toată dimineaţa… asta şi urma de pudră. Era suficient pentru a-l tulbura profund pe Wolfgang Gemutlich. Nu putea decât să spere că nu începuse să-şi cheltuie banii.

Fotografiile făcute de căpitanul-locotenent Darren Cleary ajunseră la Riad după-amiază, ca parte din torentul de imagini care se scurgeau la CENTAF în fiecare zi. Unele dintre aceste fotografii erau făcute de sus de sateliţii KH-11 şi KH-12 şi dădeau o imagine generală, panoramică a întregului Irak. Dacă în ele nu se observau schimbări faţă de ziua precedentă, erau clasate.

Altele proveneau din misiunile permanente de recunoaştere la înălţime mică, făcute de TR-1. În unele se vedea activitatea irakienilor, militară şi industrială şi noutăţile: mişcări de trupe, avioane de luptă pe piste unde nu fuseseră până atunci, lansatoare de rachete în locuri neaşteptate. Acestea mergeau la Analiza Obiectivelor.

Cele făcute de Tomcat-urile de pe *Ranger* erau preluate de Evaluarea Pagubelor Bombardamentelor. Filtrate de Tavernă, grupul de corturi verzui de la marginea bazei militare, apoi identificate şi etichetate, făceau restul drumului până în Gaura Neagră, unde aterizau la departamentul de Evaluări.

În seara aceea, colonelul Beatty intră de serviciu la ora şapte. Timp de două ore examină o bază de rachete (parţial distrusă, două baterii aparent încă intacte) şi un centru de comunicaţii (făcut praf), plus un număr de adăposturi antiaeriene pentru avioanele MIG, Mirage şi Sukhoi (spulberate).

Ajunse şi la duzina de fotografii făcute la instalaţia din Tarmiya

şi se încruntă. Se ridică şi se apropie de biroul unui sergent englez din RAF.

— Charlie, ce sunt astea?

— Tarmiya, domnule. Vă amintiţi, fabrica bombardată de Strike Eagle ieri, cea care nu era pe listă?

— A, da, cea care nu era nici măcar un obiectiv pentru noi.

— Aceea. Fotografiile au fost făcute de un Tomcat de pe *Ranger* puţin după ora zece dimineaţa.

Colonelul Beatty bătu cu degetul în fotografiile din mână.

— Şi ce dracu' se întâmplă acolo, jos?

— Nu ştiu, domnule colonel. De aceea vi le-am pus pe birou. Nimeni nu le dă de capăt.

— Ce mai, pilotul ăsta de pe Eagle a stârnit un cuib de viespi.

Sergentul englez şi colonelul american priviră imaginile aduse de avionul Tomcat de la Tarmiya. Erau perfect clare, detaliile erau fantastice. Parte din ele fuseseră făcute de aparatul din vârful TARPS-ului, cu vedere înainte-şi-în-jos şi în ele se vedea fabrica avariată în timp ce Tomcat-ul se apropia de la cinci mii de metri; celelalte erau luate de aparatul panoramic instalat în partea centrală a TARPS-ului. Cei de la Tavernă le selectaseră pe cele mai bune şi mai clare.

— Cât de mare e fabrica asta? întrebă colonelul.

— Cam o sută de metri pe şaizeci, domnule colonel.

Acoperişul gigantic fusese smuls şi numai un sfert de clădire mai rămăsese neatinsă. Înăuntrul celor trei sferturi de fabrică fără acoperiş se vedea totul ca-n palmă. Pereţii interiori o fragmentau în câteva subdiviziuni, fiecare dintre ele ocupată în cea mai mare parte de câte un disc mare, întunecat.

— Astea-s de metal?

— Da, domnule colonel, conform scanerului cu infraroşii. Oţel.

Încă şi mai neaşteptată şi de aceea motiv pentru toată atenţia acordată de cei de la Evaluări, fusese reacţia irakienilor la raidul lui Don Walker. În jurul fabricii rămase fără acoperiş erau grupate nu una, ci cinci macarale gigantice, cu ciocurile îndreptate către interior, ca cinci berze care ciuguleau dintr-un peşte. La distrugerile suferite de Irak în tot locul, macaralele de asemenea dimensiuni erau la mare preţ. Iar înăuntrul şi-n jurul fabricii roiau muncitori care încercau să ataşeze discurile la cârligele macaralelor, pentru a le scoate de acolo.

— I-aţi numărat, Charlie?

— Sunt peste două sute, domnule colonel.

— Şi discurile astea – colonelul consultă raportul ofiţerului cu informaţiile de pe *Ranger* – farfuriile astea pentru uriaşi?

— N-am idee, domnule colonel. N-am văzut în viaţa mea aşa ceva.

— În orice caz, pentru domnul Saddam Hussein sunt

importante al dracului. Şi Tarmiya chiar nu e pe lista de obiective?

— Nu, de aceea a fost trecută ulterior. Dar vă rog să vă uitaţi puţin la asta.

Sergentul extrase o altă fotografie, descoperită într-un dosar. Colonelul îşi încordă privirile asupra punctului indicat.

— E împrejmuită cu un gard de plasă.

— Dublu. Iar aici…

Colonelul Beatty luă o lupă şi privi din nou.

— Câmp minat… baterii Triplu-A… turnuri de pază. Unde au găsit toate astea, Charlie?

— Aici. Aveţi imaginea generală.

Colonelul Beatty rămase cu ochii pironiţi la fotografia care-i fusese pusă în faţă, o imagine a întregii zone Tarmiya şi a împrejurimilor, făcută de la altitudine foarte mare. Apoi dădu drumul aerului din plămâni într-un oftat adânc.

— Dumnezeule mare, va trebui să reevaluăm toată Tarmiya. Cum dracu' de ne-a scăpat?

De fapt, întregul complex industrial de trei sute optzeci şi una de clădiri fusese analizat şi eliminat de pe listele de obiective ca având caracter non-militar, pentru motive ce aveau să devină mai târziu o parte din folclorul cârtiţelor umane care lucraseră şi supravieţuiseră în Gaura Neagră.

Toţi erau experţi NATO, americani sau britanici. Toţi fuseseră instruiţi să depisteze ţinte de fabricaţie sovietică şi asta căutaseră, după câţiva indicatori standard, pe principiul că, dacă o clădire sau un complex avea caracter militar şi era considerată importantă, accesul la ea avea să fie limitat şi ea însăşi trebuia protejată împotriva atacurilor. Se vedeau turnuri de pază, garduri de plasă, baterii antiaeriene, rachete, câmpuri minate, barăci pentru garnizoane? Se vedeau urme de camioane grele intrând şi ieşind? Sau linii electrice de mare putere, sau vreo capacitate de generare înăuntrul zonei cercetate? Toate acestea însemnau că aveau de-a face cu o ţintă posibilă. Dar Tarmiya nu avea nici unul din aceste însemne… aparent.

Într-un moment de inspiraţie, sergentul RAF reexaminase o fotografie făcută întregii zone de la o altitudine foarte mare. Şi descoperise… şi gardul şi bateriile şi barăcile şi porţile întărite şi rachetele şi sârma ghimpată şi câmpurile de mine. Dar la distanţă mare. Irakienii izolaseră, pur şi simplu, o porţiune de o sută de kilometri pe o sută, împrejmuind-o. În Europa, nici măcar în cea de est, aşa ceva nu ar fi fost cu putinţă.

Complexul industrial, din ale cărui trei sute optzeci şi una de clădiri şaptezeci s-au dovedit mai târziu a fi dedicate producţiei de război, stătea chiar în centrul acestui pătrat, destul de mare pentru a reduce riscurile în caz de bombardament, dar chiar şi aşa nu acoperea

decât două sute din cele patru mii de hectare împrejmuite.

— Şi liniile de alimentare? Aici nu este nici o sursă care să-ţi alimenteze mai mult de o periuţă de dinţi.

— Uitaţi-vă aici, domnule colonel. Patruzeci şi cinci de kilometri mai la vest. Reţelele de alimentare duc în direcţia opusă. Pun pariu pe cincizeci de lire contra o bere caldă că sunt false. Firele adevărate sunt îngropate şi duc de la generator până în inima complexului de la Tarmiya. E o staţie de generatoare de o sută cincizeci de megawaţi.

— Ticăloşii! blestemă colonelul, apoi se îndreptă de şale şi apucă teancul de fotografii. Bună treabă, Charlie. Îi duc toate astea lui Buster Glosson. Între timp, nu mai e nevoie să ne învârtim în jurul fabricii fără acoperiş. Dacă pentru irakieni e importantă, atunci o bombardăm.

— Da, domnule colonel, o pun pe listă.

— Dar nu peste trei zile, ci mâine. Ce avem liber?

— Nimic, domnule colonel. Toate unităţile sunt ocupate până peste cap.

— Nu putem detaşa o escadrilă?

— Nu prea. Suntem în întârziere din cauza Scud-urilor. A, staţi puţin, Patru Mii Trei Sute e la Diego. Ei au o capacitate suficientă.

— OK, dă-le-o celor de la Buff.

— Dacă-mi permiteţi să mă exprim aşa, domnule colonel, remarcă sergentul în limbajul politicos care ascundea dezacordul, cei de la Buff nu sunt chiar cei mai buni ţintaşi.

— Charlie, dacă mai stăm douăzeci şi patru de ore, irakienii curăţă locul. Nu avem de ales. Dă-le-o celor de la Buff.

— Să trăiţi, am înţeles.

Mike Martin nu avea răbdare să stea ascuns mai mult de câteva zile în reşedinţa sovietică. Şoferul rus şi nevasta lui erau înnebuniţi de nopţile nedormite din cauza bombardamentelor, de zgomotul nesfârşit al obuzelor şi rachetelor, combinat cu cel al bateriilor antiaeriene irakiene, gălăgioase, dar nu prea eficiente.

Azvârleau blesteme pe fereastră asupra piloţilor englezi şi americani, în timp ce proviziile de hrană se micşorau – iar pentru ruşi stomacul era un argument convingător. Soluţia era de a-l trimite pe Mahmoud, grădinarul, din nou la cumpărături.

Martin îşi reluase de trei zile drumurile cu bicicleta prin oraş când zări semnul făcut cu cretă. Era pe peretele din spate al uneia dintre casele vechi din Karadit-Mariam şi însemna că Jericho lăsase un mesaj la cutia poştală corespunzătoare.

În ciuda bombardamentelor, dorinţa naturală a oamenilor de a-şi continua existenţa obişnuită începea să se facă simţită. Fără un

cuvânt, poate doar câte o şoaptă murmurată unui membru al familiei, pe care se putea conta că n-o să-l toarne pe vorbitor AMAM-ului, oamenii obişnuiţi începeau să priceapă că Puii de Căţea şi Fiii lui Naji păreau să lovească numai anumite obiective, lăsând restul neatins.

După cinci zile, Palatul Prezidenţial era un morman de ruine, Ministerul Apărării nici nu mai exista, la fel cum nu mai existau nici centrala telefonică, nici principala staţie electrică. Ce era mai rău era faptul că cele nouă poduri zăceau pe fundul Tigrului. Dar o mână de întreprinzători deschisese linii de transport peste fluviu: unii cu vase suficient de mari pentru transportul camioanelor şi al maşinilor, alţii cu bărci cu fundul plat, care puteau duce zece pasageri şi bicicletele lor, alţii cu simple bărci cu vâsle.

Cea mai mare parte a clădirilor mai importante erau neatinse. Hotelul Rashid din Karch era încă plin ochi cu ziarişti străini, în ciuda faptului că Rais-ul locuia acum în buncărul de dedesubt. Mai rău, sediul AMAM, un şir de case comunicând între ele, cu interioare modernizate în spatele faţadelor tradiţionale, de pe o străduţă cu acces interzis din Risafa, în apropiere de Qars-el-Abyad, era intact. În subsolul comun a două din aceste case se afla Sala de Gimnastică pe care nimeni nu o pomenea altfel decât în şoaptă, unde Omar Khatib, Torţionarul, îşi obţinea mărturiile.

Dincolo de fluviu, Mansour, blocul în care se găsea sediul Mukhabaratului, Serviciul de Informaţii şi cel de Contrainformaţii, era de asemenea întreg.

Pedalând pe drumul de înapoiere către vila sovietică, Mike Martin rumega problema semnului făcut cu cretă. Ordinele fuseseră clare: nu avea voie să se apropie. Dacă ar fi fost un oarecare diplomat chilian, s-ar fi supus lor şi bine ar fi făcut. Dar Moncada nu fusese niciodată instruit să aştepte nemişcat într-un post de observaţie, zile întregi dacă era nevoie, pândind împrejurimile până când păsările îşi făceau cuib pe casca lui.

În seara aceea traversă din nou fluviul, pe jos şi intră în Risafa la ora la care începeau bombardamentele, îndreptându-se spre piaţa de zarzavat de la Kasra. Pe trotuare se mai vedea câte o siluetă ici şi colo, îndreptându-se către adăpost, ca şi când locuinţele modeste i-ar fi putut apăra de rachetele Tomahawk Cruise; Mike nu era decât una din aceste siluete. Mizase, în mod corect, că nici patrulele AMAM nu se dădeau în vânt după spaţiile deschise, cu americanii deasupra capului.

Găsi punctul de observaţie de pe acoperişul depozitului de fructe, de la marginea căruia vedea toată strada şi cărămida din zid care marca ascunzătoarea. Timp de opt ore, de la opt seara la patru dimineaţa aşteptă, întins pe acoperiş.

Dacă supravegheau ascunzătoarea, AMAM nu puteau folosi mai

puţin de douăzeci de oameni. În toată această perioadă nu se putea să nu perceapă o gheată târşâită pe piatră, o tuse, un foşnet al cuiva care-şi schimba poziţia pentru a-şi relaxa muşchii înţepeniţi, scrâşnetul unui chibrit, capătul aprins al unei ţigări, un ordin gutural de a o stinge. Pur şi simplu, nu putea crede că oamenii lui Khatib sau a lui Rahmani puteau rămâne imobili şi tăcuţi timp de opt ore.

Bombardamentele încetară puţin înainte de ora patru. Dedesubt, în piaţă, nu se vedea nici o lumină. Mai căută încă o dată din priviri eventualele camere video montate la ferestre, dar în zonă nu erau ferestre. La patru şi zece se strecură jos de pe acoperiş, traversă aleea, un punct întunecat în straniul cenuşiu, mişcându-se prin întuneric, găsi cărămida, extrase mesajul şi dispăru.

Chiar înainte de ivirea zorilor sărea gardul locuinţei secretarului unu Kulikov şi intra în colibă, fără ca cineva să-i fi observat absenţa.

Mesajul lui Jericho era simplu. De nouă zile nu primise nici o veste. Nu văzuse nici un semn făcut cu cretă. De la ultimul său comunicat nimeni nu luase legătura cu el. Contul bancar nu înregistrase nici o depunere nouă. Dar mesajul său ajunsese la destinatar; ştia asta pentru că verificase. Ce se petrecea?

Martin nu transmise mesajul la Riad. Ştia că ar fi trebuit să se supună ordinelor, dar că, el fiind cel de la faţa locului şi nu Simon Paxman, avea şi dreptul de a lua unele decizii. Riscul pe care şi-l asumase în acea noapte fusese un risc calculat: pusese în balanţă pregătirea sa cu cea a unor oameni despre care ştia că îi erau inferiori în acest joc. Dacă ar fi avut vreun indiciu cât de mic că aleea era supravegheată, ar fi dispărut aşa cum venise şi nimeni nu l-ar fi văzut.

Era posibil ca Paxman să aibă dreptate şi Jericho să fie compromis. Era, de asemenea, posibil ca Jericho să fi transmis ceea ce îl auzise pe Saddam Hussein spunând. Punctul sensibil rămânea milionul de dolari pe care CIA refuzase să-l plătească. Martin compuse el însuşi un răspuns în care îi spunea că începutul războiului provocase câteva întârzieri, dar nu se întâmplase nimic care să nu poată fi rezolvat cu puţină răbdare. Îi confirma lui Jericho că ultimul său mesaj fusese, într-adevăr, ridicat şi predat mai departe, dar sigur că el, Jericho, ca om de lume ce era, înţelegea că un milion de dolari era o sumă mare şi că informaţia trebuia verificată. Asta avea să dureze puţin. Jericho trebuia să-şi păstreze calmul în aceste vremuri tulburi şi să aştepte apariţia următorului semn cu cretă care să-i semnaleze reluarea aranjamentului lor.

În cursul zilei Martin puse mesajul în spatele cărămizii din zidul de lângă şanţul cu apă al Vechii Citadele din Aadhamiya şi la apus făcu un semn cu cretă pe peretele ruginit al garajului din Mansour.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu semnul dispăruse. Martin aşteptă în fiecare noapte ordine de la Riad, fără să primească nimic. Ştia că, după ce-i ordonaseră să părăsească Bagdadul, superiorii săi îl aşteptau, probabil, să apară undeva, dincolo de graniţă. Se hotărî să mai aştepte puţin.

Diego Garcia nu este unul dintre cele mai aglomerate locuri din lume. E o insuliţă puţin mai mare decât un atol de corali, în josul Arhipelagului Chagos, în partea de sud a Oceanului Indian. Fost teritoriu britanic, era de mulţi ani închiriată Statelor Unite. În ciuda izolării ei, a jucat rolul de gazdă a Escadrilei americane 4300 de bombardiere B-52 Stratofortress.

B-52 este, probabil, cel mai bătrân veteran dintre avioanele de război, în funcţiune de mai bine de treizeci de ani. Cea mai mare parte a acestor ani a fost coloana vertebrala a Comandamentului Strategic al Aerului cu cartierul general în Omaha, statul Nebraska, mastodontul însărcinat să patruleze zi şi noapte la periferia imperiului sovietic, încărcat cu proiectile nucleare.

În ciuda vârstei sale, avionul era încă un bombardier de temut, iar în timpul războiului din Golf varianta G, modernizată, a fost utilizată cu un efect devastator asupra trupelor de elită ale aşa-numitei Gărzi Republicane, în deşertul din sudul Kuweitului. Dacă această cremă a armatei irakiene a ieşit din ascunzătoare cu mâinile ridicate şi nervii la pământ în timpul ofensivei terestre a Coaliţiei, aceasta a fost şi datorită moralului distrus de bombardamentele permanente ale avioanelor B-52.

În război nu au fost folosite decât optzeci din aceste aparate, dar capacitatea lor este atât de mare şi încărcătura enormă, încât ele au lansat douăzeci şi şase de mii de tone de obuze, patruzeci la sută din întreaga cantitate lansată în război. Sunt atât de mari, încât la sol aripile, pe care sunt montate opt motoare Pratt and Whitney J-57, în seturi de câte două, se curbează spre pământ. La decolare, cu sarcină completă, aripile sunt cele dintâi care se ridică deasupra carenei uriaşe, că cele ale unui pescăruş. Numai în zbor ele stau orizontal.

Unul dintre motivele pentru care au semănat atâta groază în rândurile Gărzii Republicane aflate în deşert a fost faptul că zboară prea sus pentru a fi văzute sau auzite, astfel încât bombele aruncate cad fără avertisment, cu atât mai înfricoşătoare. Dar, deşi sunt ideale pentru a aşterne covoarele de bombe, ele nu sunt ţintaşii cei mai buni, după cum încercase să sublinieze sergentul RAF.

În zorii zilei de 22 ianuarie, trei Buff-uri decolară de pe Diego Garcia, îndreptându-se spre Arabia Saudită. Fiecare avea încărcătura maximă, cincizeci şi unu de obuze „moarte”, care cad unde vor ele, lansate de la douăsprezece mii de metri. Douăzeci şi şapte erau stocate

în interiorul avionului, restul în spaţiile special destinate de sub aripi.

Cele trei bombardiere constituiau „celula” obişnuită a operaţiunilor Buff. Echipajele, care speraseră să-şi petreacă ziua pescuind, înotând şi făcând scufundări în reciful care le servea de ascunzătoare tropicală, trasaseră resemnate cursul până deasupra unei fabrici îndepărtate, pe care nu o văzuseră şi nu aveau să o vadă niciodată.

Deci cele trei Buff-uri porniră spre nord, găsiră Tarmiya, reperară „imaginea” fabricii desemnate şi-şi lansară toate cele o sută cincizeci şi trei de bombe. Apoi se întoarseră acasă, în Arhipelagul Chagos.

În dimineaţa zilei de 23, cam la aceeaşi vreme când Londra şi Washingtonul începeau să ţipe după noi fotografii ale misterioaselor „farfurii”, Evaluările cerură o altă misiune, îndeplinită de data asta de un Phantom al Gărzii Aeriene Naţionale din Alabama, de la baza Sheikh Isa din Bahrain, cunoscută prin cei cantonaţi acolo ca Shakey’s Pizza.

Încălcând o veche tradiţie, Buff-urile îşi atinseseră ţinta. Acolo unde se aflase fabrica de farfurii, acum se căsca un crater imens. Londra şi Washingtonul trebuiră să se mulţumească cu ce fotografii aveau de la căpitanul-locotenent Darren Cleary.

Cei mai buni analişti din Gaura Neagră văzuseră aceste fotografii, ridicaseră din umeri a neştiinţă şi le trimiseră mai departe superiorilor lor din cele două capitale.

Copiile lor ajunseră imediat la JARIC, centrul de interpretare fotografică britanic şi la ENPIC, la Washington.

Cei care trec pe lângă blocul de cărămidă roşie, aşezat pe un colţ din partea mai dărăpănată şi mai sărăcăcioasă a centrului Washingtonului, cu greu şi-ar putea imagina ce se petrece înăuntru. Singurul indiciu al existenţei Centrului Naţional de Interpretare Fotografică sunt valurile emanate de instalaţiile de aer condiţionat, destinate să menţină o temperatură constantă pentru buna funcţionare a unei formidabile baterii formate din cele mai puternice computere din America. În rest, ferestrele prăfuite şi dârele lăsate de ploi, intrarea banală şi gunoiul bătut de vânt pe stradă ar putea duce cu gândul la un depozit de marfă nu tocmai prosper.

Aici ajung imaginile luate de toţi sateliţii, iar experţii care lucrează aici traduc pentru cei din Biroul Naţional de Recunoaştere, de la Pentagon şi de la CIA ceea ce au văzut aceste „păsări” costisitoare. Experţii sunt buni, la curent cu ultimele noutăţi în tehnologia cu care lucrează, tineri, inteligenţi şi bine pregătiţi. Dar nici ei nu mai văzuseră până atunci farfurii ca cele de la Tarmiya. Aşa că au pus fotografiile în mapă, recunoscându-şi neputinţa.

Specialiştii Ministerului Apărării, la Londra şi cei ai Pentagonului, la Washington, care ştiau cam tot ce se putea şti despre o armă începând de la arcul cu săgeţi, au examinat pozele, au clătinat din cap şi le-au trimis înapoi.

În ideea că ar putea fi cumva legate de armele de distrugere în masă, ele au fost prezentate savanţilor de la Porton Down, Harwell şi Aldermaston în Anglia şi de la Sandia, Los Alamos şi Lawrence Livermore în Statele Unite. Rezultatul a fost acelaşi.

Cea mai plauzibilă sugestie a fost că discurile fac parte din marile transformatoare electrice destinate unei noi staţii de generatoare electrice irakiene. A fost explicaţia cu care a trebuit să se mulţumească atunci când, la cererea de noi fotografii, Riadul a răspuns că fabrica de la Tarmiya încetase, practic, să mai existe.

Explicaţia nu era rea, dar nu lămurea un aspect: de ce încercaseră autorităţile irakiene cu atâta disperare să le ascundă sau să le salveze?

Abia în seara zilei de 24, Simon Paxman îl sună pe doctorul Terry Martin de la un telefon public.

— Cum ţi-ar plăcea iar o cină indiană?

— Nu pot astă-seară, spuse Martin, îmi fac bagajele.

Nu pomeni nimic despre faptul că se întorsese Hilary şi că dorea şi el să-şi petreacă seara cu prietena lui.

— Unde pleci? întrebă Paxman.

— În America, am o invitaţie pentru o conferinţă despre Califatul Abassid. Adevărul e că sunt flatat. Se pare că le-au plăcut studiile mele despre structura juridică în timpul celui de-al treilea calif. Îmi pare rău.

— Am iarăşi o chestie venită din sud. Alt detaliu pentru care nimeni nu are nici o explicaţie. De data asta e ceva tehnic, nu despre nuanţele limbii arabe. Totuşi…

— Ce este?

— O fotografie. Am făcut o copie.

Martin ezita.

— Alt pai în vânt? întrebă el. Bine, la acelaşi restaurant. La opt.

— Probabil asta e, doar un alt pai, spuse Paxman.

Ceea ce nu ştia încă era că, în cabina de telefon îngheţată, ţinea în mână o bucată zdravănă de sfoară.

Capitolul 17

Terry Martin ateriza pe Aeroportul Internaţional San Francisco a doua zi, puţin după ora trei după-amiază (ora locală), întâmpinat de gazda sa, profesorul Paul Maslowski, amabil şi zâmbitor în uniforma academică, un sacou de tweed cu petice de piele; se simţi imediat prins în îmbrăţişarea caldă a ospitalităţii americane.

— Betty şi cu mine ne-am gândit că un hotel ar fi prea impersonal şi dacă n-ai vrea mai degrabă să stai la noi? îl întrebă Maslowski pe când scotea maşina din complexul aeroportului, intrând pe autostradă.

— Vă mulţumesc, ar fi nemaipomenit, spuse sincer Martin.

— Studenţii abia aşteaptă să te audă, Terry. Nu suntem prea mulţi, facultatea noastră de limbi arabe e, probabil, mai mică decât a voastră de la ASOA, dar toţi sunt foarte entuziaşti.

— Grozav. Abia aştept să-i cunosc.

Cei doi continuară să converseze pe tema pasiunii lor comune, Mesopotamia medievală, până ajunseră în faţa casei profesorului Maslowski din complexul suburban Meno Park. Aici o cunoscu pe Betty, soţia lui Paul şi fu condus în camera de oaspeţi, primitoare şi confortabilă. Îşi privi ceasul: era cinci fără un sfert.

— Pot să dau un telefon? întrebă el, coborând scările.

— Desigur, spuse Maslowski, vrei să suni acasă?

— Nu, aici, în oraş. Aveţi o carte de telefon?

Profesorul îi dădu cartea şi se retrase. Îl găsi la Livermore. Laboratorul Naţional Lawrence L., în ţinutul Alameda. Sunase exact la timp.

— Puteţi să-mi faceţi legătura cu Departamentul Z? ceru el centralistei care îi răspunse, pronunţând „zed”.

— Cu cine? spuse fata.

— Departamentul Z, spuse Martin. Biroul directorului.

— Un moment, vă rog.

Pe fir intră o a doua voce feminină.

— Biroul directorului, cu ce vă pot fi de folos?

Probabil că accentul britanic îşi făcu efectul. Martin spuse că era doctorul Martin, un profesor venit din Anglia într-o scurtă vizită şi că ar dori să vorbească cu directorul. Receptorul fu preluat de o voce masculină.

— Domnul doctor Martin?

— Da.

— Sunt Jim Jacobs, directorul adjunct. Cum vă pot ajuta?

— Ştiu că e cam din scurt, dar mă aflu aici numai pentru o prelegere la Berkeley, la Facultatea de Studii pentru Orientul

Apropiat. Apoi trebuie să plec înapoi. Aş fi vrut să vin să vă văd.

Pe fir păru să se transmită un sentiment de uimire.

— N-aţi putea să-mi spuneţi mai exact despre ce este vorba?

— Păi, nu prea. Sunt unul dintre membrii britanici ai Comitetului Meduza. Vă spune ceva?

— Desigur. Acum programul e pe terminate. Mâine vă convine?

— Perfect. După-amiază am o prelegere. Dimineaţă se poate?

— Să zicem ora zece? întrebă doctorul Jacobs.

Aşa se stabili întâlnirea. Martin reuşise să evite să menţioneze că nici măcar nu era fizician, ci specialist în studii orientale. Nu era nevoie să complice şi mai mult lucrurile.

În aceeaşi noapte, în cealaltă parte a lumii, la Viena, Karim se culcă cu Edith Hardenberg. Actul de seducţie nu fusese nici pripit, nici stângaci, urmând perfect firesc unei seri cu un concert şi o cină la restaurant. Pe drumul cu maşina din centru până la apartamentul ei din Grinzing, Edith mai încerca încă să se convingă că nu va urma decât o cafea şi un sărut de noapte bună, deşi undeva în adâncul sufletului ştia că se preface.

Când o luă în braţe şi o sărută, blând, dar convingător, îl lăsă; hotărârea pe care o luase mai devreme, de a se opune, păru să se topească, iar ea nu se mai împotrivi. Ştia, tot aşa, în adâncul sufletului, că nici nu mai voia.

Când o ridică şi o duse în dormitorul minuscul, nu făcu decât să-şi îngroape faţa în umărul lui şi să lase lucrurile să se întâmple. Abia dacă simţi rochia austeră alunecând pe podea. Degetele lui aveau o îndemânare pe care Horst nu o avusese niciodată, nu smuceau, nu împingeau şi nu rupeau nasturi şi fermoare.

Era încă în furou când el se strecură lângă ea, sub plapuma umplută cu puf, mare şi moale; căldura trupului lui tânăr şi puternic era reconfortantă în noaptea îngheţată.

Pentru că nu ştia ce altceva să facă, închise ochii strâns şi aşteptă. Senzaţii stranii, îngrozitoare, asociate cu păcatul, începură să-i răvăşească nervii, sub atenţia buzelor şi a degetelor cercetătoare. Cu Horst nu fusese niciodată aşa.

Începu să intre în panică atunci când buzele se dezlipiră de ale ei şi se îndreptară către sâni şi apoi către alte locuri, necurate, interzise, locuri pe care mama ei nu le numea niciodată altfel decât „acolo jos”.

Încercă să-l îndepărteze, protestând stins, cu conştiinţa faptului că valurile care începeau să-i inunde partea de jos a trupului nu erau normale şi nici decente, dar el era întărâtat ca un căţel de vânătoare care a găsit o prepeliţă doborâtă. Nu ascultă repetatul ei *„niein, Karim, das solist du nicht”,* iar valurile se transformară în maree şi ea nu mai

era decât o bărcuţă pe un ocean zbuciumat până ce ultimul talaz se prăbuşi deasupra ei, înecând-o într-o senzaţie cu care nici o dată în cei treizeci şi nouă de ani pe care îi avea nu trebuise să împovăreze auzul părintelui confesor de la Votivkirche.

Apoi îi luă capul în braţe şi-l ţinu lipit de sânii ei mici, legănându-l în tăcere.

O iubi de două ori în noaptea aceea, o dată imediat după miezul nopţii şi a doua oară în întunericul dinaintea zorilor. Era atât de puternic şi de blând, încât toată dragostea ei încarcerată se ridica în întâmpinarea lui într-un fel pe care nu l-ar fi crezut posibil vreodată. Abia după cea de-a doua oară se putu hotărî să-şi treacă palmele peste trupul lui în timp ce el dormea, uimită de netezimea pielii şi de iubirea pe care o simţea pentru fiecare centimetru al ei.

Deşi nu-i trecea prin cap că pe oaspetele său l-ar putea interesa şi altceva pe lume în afara studiilor orientale, doctorul Maslowski insistă să-l ducă pe Terry Martin cu maşina până la Livermore în dimineaţa aceea, decât să-l lase să cheltuie banii pe un taxi.

— Am impresia că am sub acoperiş o persoană mai importantă decât credeam, bătu el un apropo pe drum.

În ciuda protestelor lui Martin, aflase suficient de multe despre Laboratorul Lawrence Livermore ca să ştie că nu oricine pătrundea acolo după un simplu telefon. Dar, discret, doctorul Maslowski se abţinu de la alte întrebări.

Gărzile în uniformă de la poarta principală examinară paşaportul lui Martin, dădură un telefon şi îl îndrumară către o parcare.

— Te aştept aici, îi spuse Maslowski.

Raportat la activitatea sa, laboratorul era o adunătură stranie de clădiri, pe şoseaua Vasco, unele dintre ele moderne, cele mai multe datând de pe vremea când era unitate militară. Pentru a mări conglomeratul de stiluri, printre vechile barăci, se înghesuiseră locuinţe „temporare”, ca nişte cutii, devenite, nu se ştie cum, permanente. Martin fu condus până la un grup de birouri de pe partea dinspre Aleea de Est a complexului.

Chiar dacă nu e prea arătos, acesta este locul de unde un grup de oameni de ştiinţă supraveghează modul în care tehnologia nucleară se extinde în ţările Lumii a Treia.

Jim Jacobs se dovedi a fi numai cu puţin mai în vârstă decât Terry Martin, aproape de patruzeci de ani, doctor, specialist în fizică nucleară. Îl primi pe Martin într-un birou înţesat cu hârtii.

— E o dimineaţă rece. Pun pariu că aţi crezut că în California trebuie să fie cald. Toată lumea crede la fel. Dar nu şi aici. O cafea?

— Ar fi grozavă.

— Zahăr, lapte?

— Nu, neagră, vă rog.

Doctorul Jacobs apăsă pe butonul intercomului.

— Sandy, ne faci două cafele? A mea ştii cum. Şi încă una, neagră.

Zâmbi oaspetelui pe deasupra mesei de lucru. Nu pomeni de telefonul pe care îl dăduse la Washington pentru a confirma numele vizitatorului, cât şi faptul că acesta era, într-adevăr, membru în Comitetul Meduza. Cineva pe care-l cunoştea din ramura americană a comitetului verificase o listă şi îi confirmase. Jacobs era impresionat. Musafirul părea tânăr, dar era, desigur, una dintre persoanele importante în Anglia. Americanul cunoştea Meduza foarte bine, el şi colegii lui fuseseră consultaţi săptămâni la rând în legătură cu Irakul şi dăduseră toate informaţiile pe care le aveau, descriseseră în toate detaliile erorile şi neglijenţa Occidentului, care aproape îi oferise lui Saddam Hussein arma atomică.

— Deci, cum vă pot ajuta? întrebă el.

— Ştiu că şansele sunt mici, răspunse Martin, umblând în servietă, dar presupun că deja aţi văzut asta?

Puse pe birou una dintre fotografiile fabricii de la Tarmiya, cea pe care i-o dăduse Paxman, încălcându-şi ordinele.

— Desigur, Washingtonul a trimis o duzină acum vreo trei, patru zile. Ştiu şi eu ce să spun? Nu au nici o semnificaţie. Nu pot să vă spun mai mult decât ce le-am spus şi celor de la Washington. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Intră Sandy cu tava cu cafele; era o californiană blondă, sigură de ea.

— Bună, îi spuse ea lui Martin.

— A, ăă, bună. Directorul a văzut astea?

Jacobs se încruntă. Implicaţia era că el însuşi putea să nu fie destul de competent.

— Directorul e la schi în Colorado. Dar le-am dat câtorva dintre cei mai buni oameni pe care îi avem şi, credeţi-mă, sunt foarte buni, foarte buni.

— A, nu mă îndoiesc, spuse Martin.

Alt drum închis. De altfel, nu fusese decât o încercare.

Sandy puse ceştile de cafea pe birou şi ochii îi căzură pe fotografie.

— Ah, iar astea, spuse ea.

— Da, iar astea, zâmbi doctorul Jacobs. Doctorul Martin aici de faţă e de părere că poate ar fi bine să le vadă şi cineva mai… în vârstă.

— Atunci arătaţi-i-le lui Taica Lomax.

Şi ieşi.

— Cine e Taica Lomax?

— A, nu trebuie s-o luaţi în seamă. A lucrat aici. Acum a ieşit la pensie şi stă singur sus, în munţi. Din când în când mai apare ca să-şi aducă aminte de vremurile bune. Fetele îl adoră pentru că le aduce flori de munte. E un bătrânel ciudat.

Îşi băură cafeaua, fără a avea prea multe să-şi mai spună. Jacobs avea de lucru. Se scuză încă o dată pentru a nu fi putut să-l ajute. Apoi îşi conduse oaspetele, se întoarse în sanctuarul său şi încuie uşa. Martin aşteptă câteva clipe pe culoar, după care băgă capul pe uşă.

— Unde-l găsesc pe Taica Lomax? o întrebă el pe Sandy.

— Nu ştiu. Stă la munte. N-a fost nimeni până acolo.

— Are telefon?

— Nu, liniile nu ajung până acolo. Dar cred că are unul portabil. Compania de asigurări a insistat, pentru că e îngrozitor de bătrân.

Chipul i se încreţi de îngrijorarea reală pe care numai un tânăr californian o poate manifesta pentru cineva care a trecut de şaizeci de ani. Răsfoi un index şi găsi un număr. Martin îl notă, îi mulţumi şi plecă.

La o distanţă de zece fusuri orare, la Bagdad, era seară. Călare pe bicicletă, Mike Martin pedala pe strada Port Said, spre nord-vest. Tocmai trecuse de Clubul Britanic, acolo unde fusese ceea ce se numea Poarta Sudică şi, pentru că îi amintea de copilărie, se întoarse să se mai uite o dată. Lipsa lui de atenţie aproape că dădu naştere unui accident. Ajunsese la marginea Pieţei Nafura şi, fără să se grăbească, pedala mai departe. Din stânga lui venea o limuzină mare care, teoretic, nu avea prioritate, dar cei doi motociclişti din escortă nu aveau nici o intenţie de a opri. Unul din ei cârmi violent pentru a-l evita pe ţăranul mototol cu coşul de zarzavat pe portbagajul bicicletei şi roata din faţă a motocicletei muşcă din roata bicicletei, aruncând-o cât colo.

Martin se prăbuşi o dată cu bicicleta şi se întinse printre zarzavaturile răsturnate. Limuzina frână, ocolindu-l, apoi se îndepărtă în viteză.

Rămas în genunchi, Martin ridică ochii către maşina care trecea. Chipul pasagerului de pe bancheta din spate privi la idiotul care îndrăznise să-l întârzie o fracţiune de secundă. Era chipul unui general de brigadă în uniformă, subţire şi dur, cu şanţuri adânci care coborau de pe fiecare parte a nasului, încadrând gura aspră. Ceea ce văzu Martin în fracţiunea aceea de secundă fură ochii. Nu furioşi sau reci, nu înroşiţi sau vicleni, nici măcar cruzi. Erau ochi goi, complet şi definitiv goi, ochi morţi de mult. În clipa următoare chipul din maşină

dispăruse.

Nu mai avea nevoie de şoaptele celor doi muncitori care îl ridicară şi-l ajutară să-şi strângă zarzavaturile. Mai văzuse faţa aceea, dar ştearsă şi neclară, în poziţie de salut, într-o fotografie pe o masă din Riad, cu câteva săptămâni în urmă. Tocmai se întâlnise cu omul cel mai de temut din Irak după Rais sau poate chiar înaintea lui. Cel pe care lumea îl supranumise Al-Mu'azib, Torţionarul, părintele confesiunilor forţate, şeful AMAM-ului, Omar Khatib.

În timpul prânzului Terry Martin încercă la numărul care i se dăduse. Fără răspuns, în afară de sunetul dulce al unei voci care spunea: „Persoana căutată nu este disponibilă sau se află la o distanţă inoperantă. Vă rugăm să reveniţi”.

Paul Maslowski îl invitase la prânz în campus, împreună cu ceilalţi colegi de la facultate. Conversaţia academică fuse animată. După prânz, pe drumul spre Barows Hali, însoţit de directoarea Departamentului de Studii pentru Orientul Apropiat, Kathlene Keller, mai încercă o dată la telefon, tot fără rezultat.

Prelegerea avu succes. Auditoriul era format din douăzeci şi şapte de absolvenţi, toţi doctoranzi care îl impresionară prin nivelul şi profunzimea la care înţeleseseră lucrările sale referitoare la Califatul care condusese Mesopotamia centrală în perioada pe care europenii o numeau Evul Mediu.

În timp ce unul dintre ei se ridicase pentru a-i mulţumi că făcuse drumul până la ei pentru a le vorbi şi ceilalţi aplaudau, iar el se înroşea tot dând din cap şi mulţumindu-le, la rândul lui, Terry Martin zări pe peretele din hol un telefon. De data aceasta îi răspunse o voce răguşită:

— Mda.

— Iertaţi-mă, sunteţi doctorul Lomax?

— Acela-i numai unul, amice. Şi anume eu.

— Ştiu că s-ar putea să vă sune ciudat, dar am venit din Anglia şi aş dori să vă văd. Numele meu este Terry Martin.

— Din Anglia, hai? Departe tare. Şi ce anume doriţi de la un nătărău bătrân ca mine, domnule Martin?

— Vreau să mă folosesc de memoria dumneavoastră. Să vă arăt ceva. Cei de la Livermore îmi spun că sunteţi cel mai vechi în meserie şi că aţi văzut cam tot ce e de văzut. Vreau să vă arăt ceva. Mi-e greu să vă explic la telefon. Aş putea să vin să vă văd?

— Nu-i un formular fiscal?

— Nu.

— Şi nici un poster din *Playboy*?

— Mă tem că nu.

— Acum chiar că m-aţi făcut curios. Ştiţi drumul?

— Nu, dar am un creion şi o hârtie. Puteţi să mi-l descrieţi?

Taica Lomax îi explică în ce fel se ajungea la el. Explicaţia dură ceva timp. Martin notă totul.

— Mâine dimineaţă, îi spuse fizicianul pensionat. Acum e prea târziu, v-aţi rătăci pe întuneric. Şi o să aveţi nevoie de o maşină cu tracţiune dublă.

Semnalul din dimineaţa de 27 ianuarie fu interceptat de unul din cele două avioane E-8A J-STAR care luau parte la războiul din Golf. J-STAR-ul era încă în fază experimentală şi zbura cu un echipaj compus în mare parte din tehnicieni civili, când fusese scos în grabă de la baza Grumman Melbourne din Florida şi trimis la capătul celălalt al lumii, în Arabia.

În dimineaţa aceea, unul din ele, decolat de la baza militară aeriană din Riad, se învârtea pe deasupra graniţei Arabiei Saudite cu Irakul şi trăgea cu ochiul radarului său în jos şi în lateral, peste o porţiune de două sute de kilometri din deşertul vestic irakian.

Semnalul era slab, dar indica prezenţa metalului, în mişcare lentă, departe, înăuntrul teritoriului irakian, un convoi de nu mai mult de două sau trei camioane. Dar acesta era motivul prezenţei J-STAR-urilor acolo, iar comandantul misiunii pasă informaţia unuia dintre AWACS-urile de pe partea de nord a Mării Roşii, dându-le poziţia exactă a micului convoi irakian.

În adăpostul său, comandantul AWACS localiză exact ţinta şi porni în căutarea vreunui element aeropurtat care ar putea face convoiului o vizită neamicală. Operaţiunile din deşertul vestic se concentrau în continuare asupra vânătorii de Scud-uri, în afara atenţiei speciale acordate celor două imense baze irakiene denumite H2 şi H3, situate în aceeaşi parte a deşertului. Era posibil ca J-STAR-ul să fi depistat un lansator Scud mobil, deşi la lumina zilei acest lucru părea imposibil.

AWACS găsi o formaţie de două avioane F-15E Strike Eagle care se întorceau din Scud-Alley North.

Don Walker zbura spre sud la o altitudine de şapte mii de metri, după o misiune la periferia Al Qaim-ului, unde el şi secundul său, Randy Roberts, tocmai distruseseră o bază fixă de rachete care proteja una dintre instalaţiile de fabricare a gazelor chimice, planificată pentru mai târziu. Primi apelul şi verifică nivelul combustibilului. Era pe terminate. Mai rău, pentru că lansase rachetele cu ghidaj prin laser, acum nu mai avea sub aripi decât două Sidewinder şi două Sparrow. Dar acestea nu erau decât rachete aer-aer, pentru eventualele întâlniri cu aparatele irakiene.

Undeva, la sud de graniţă, avionul de alimentare îl aştepta răbdător şi avea să aibă nevoie şi de ultima picătură de combustibil

pentru a ajunge înapoi la Al Kharz. Dar convoiul era la numai optzeci de kilometri distanţă şi la doar douăzeci şi cinci în afara rutei lui iniţiale. Chiar dacă nu mai avea muniţie, nu strica să arunce o privire.

Secundul auzise discuţia, aşa că Walker nu-i mai făcu decât un semn prin aerul limpede şi cele două avioane se lăsară pe-o aripă, virând spre dreapta.

Ajuns la două mii cinci sute de metri, văzu sursa semnalului apărut pe ecranul J-STAR-ului. Nu era un lansator Scud, ci două camioane şi două BRDM-2, vehicule blindate uşoare de fabricaţie sovietică, nu pe şenile, ci pe roţi.

De unde se afla, vedea mult mai bine decât J-STAR-ul. Undeva, jos, într-o vale adâncă, era un Land-Rover. De la o mie şapte sute de metri îi văzu şi pe cei patru britanici din SAS, furnicuţe pe pânza cafenie a deşertului. Ceea ce ei nu aveau cum să vadă era faptul că vehiculele irakiene formau o potcoavă în jurul lor şi că soldaţii coborau în număr mare din cele două camioane, încercând să încercuiască valea.

Don Walker îi cunoscuse pe cei din SAS în Oman. Ştia că operau împotriva lansatoarelor Scud în deşertul vestic şi câţiva dintre colegii lui de escadrilă erau contactaţi de vocile astea cu accent straniu englezesc, de la sol, atunci când descopereau o ţintă căreia nu-i puteau face faţă singuri.

De la o mie de metri înălţime îi văzu pe cei patru englezi ridicând curioşi capetele. La un kilometru depărtare, irakienii făceau acelaşi lucru. Walker apăsă pe butonul de transmisie.

— Drept în faţă, ia camioanele.

— Le-am luat.

Chiar dacă nu mai avea nici rachete şi nici bombe, ascunsă în aripa dreaptă a avionului, chiar lângă gura de aer deschisă, era o mitralieră M-61-A1 de 20 mm, cu şase butoiaşe capabile să golească întregul încărcător de patru sute cincizeci de cartuşe cu o viteză impresionantă. Cartuşul de douăzeci de milimetri e cam cât o banană mică şi explodează în momentul impactului. Pentru cei prinşi într-un camion sau fugind în spaţiu deschis, poate fi fatal.

Walker apăsă pe butoanele de „ochit” şi „armat”, iar pe aparatul indicator de deasupra capului îi apărură cele două vehicule blindate, plus o cruce care marca deja ţinta. Primul BRDM încasă o sută de cartuşe şi explodă. Ridicând puţin botul avionului, amplasă crucea pe fundul celui de-al doilea vehicul. Văzu rezervorul luând foc, apoi se ridică pe deasupra lui, răsucindu-se şi întorcându-se până când deşertul îi apăru deasupra capului. Continuându-şi mişcarea, reveni la poziţia normală. Orizontul albastru cu cafeniu se întoarse şi el la starea obişnuită, cu deşertul cafeniu dedesubt şi cerul albastru deasupra. Ambele BRDM-uri erau în flăcări, unul culcat pe-o parte,

celălalt făcut bucăţi. Siluetele minuscule alergau cu disperare căutându-şi adăpost în spatele stâncilor.

În vale, cei patru englezi din SAS înţeleseseră mesajul. Se aruncaseră în maşină şi goneau în josul cursului secat de apă, îndepărtându-se de locul ambuscadei. Nu aveau să afle niciodată cine îi „ochise” şi le trădase poziţia – probabil nişte păstori în trecere – dar ştiau foarte bine cine le scăpase pielea.

Eagle-urile se ridicară cu aripile vibrând, luând-o spre graniţă şi către avionul de alimentare, care le aştepta.

Ofiţerul comandant al patrulei SAS, sergentul Peter Stephenson, ridică o mână spre avioanele care se îndepărtau şi spuse:

— Habar n-am cine eşti, amice, dar îţi rămân dator.

Întâmplător, doamna Maslowski avea un Jeep Suzuki şi, deşi nu-l folosise niciodată cu tracţiune dublă, insistă să i-l împrumute lui Terry Martin. Chiar dacă avionul spre Londra era abia la cinci după-amiază, Terry porni la drum devreme, căci nu ştia cât avea să întârzie. Îi spuse că ar vrea să se întoarcă pe la ora două, cel mai târziu.

Doctorul Maslowski trebuia să fie la facultate, dar îi dădu o hartă ca să nu se rătăcească.

Drumul până în valea râului Mocho ducea înapoi, pe lângă Livermore, unde găsi şoseaua Mines care ieşea dinspre Tesla. Kilometru după kilometru, casele suburbiei Livermore rămaseră în urmă şi terenul începu să urce. Avea noroc cu vremea. Prin aceste locuri, iarna nu e niciodată atât de grea cum poate fi prin alte părţi ale Statelor Unite, dar vecinătatea mării dă naştere unor nori deşi şi unor valuri încâlcite de ceaţă. În această zi de ianuarie însă, cerul era albastru şi proaspăt, iar aerul rece şi liniştit.

Prin parbriz vedea vârful îndepărtat, acoperit cu gheaţă, al muntelui Cedar. După cincisprezece kilometri, părăsi şoseaua Mines şi coti pe un drumeag săpat în coasta unui deal prăpăstios. Jos, în vale, Mocho sclipea în soare, prăbuşindu-se printre stânci.

Iarba de pe margini făcu loc unui amestec de mărăcini şi arbuşti; deasupra capului lui, pe fondul albastru, se învârteau două deltaplane, iar drumeagul continua să se înfunde în sălbăticia de pe coastele muntelui Cedar. Trecu pe lângă o fermă, dar Lomax îi spusese să meargă până la capătul drumeagului. După încă cinci kilometri găsi cabana din trunchiuri de copac, cu coşuri de piatră din care se înălţa spre cer o pală de fum albăstrui.

Trase în curte şi coborî. Dintr-un şopron, o vacă de Jersey îl urmărea cu ochii catifelaţi. Dincolo de cabană se auzeau zgomote ritmice; se îndreptă spre partea din faţă a casei şi îl găsi pe Taica Lomax la marginea abruptă a văii, privind în jos, spre râul din depărtare.

Avea şaptezeci şi cinci de ani şi, în ciuda îngrijorării lui Sandy, arăta de parcă şi-ar fi petrecut timpul liber în trânte cu urşii grizzly. Înalt de aproape un metru nouăzeci şi îmbrăcat într-o pereche de blugi purtaţi şi o cămaşă în carouri, bătrânul savant spărgea buşteni cu uşurinţa cu care ai tăia pâine. Părul alb ca neaua îi ajungea până pe umeri, iar bărbia îi era acoperită cu tuleie de culoarea fildeşului. Alte bucle albe i se revărsau din gulerul descheiat al cămăşii; nu părea să simtă frigul, deşi Terry Martin se gândea acum cu recunoştinţă la hanoracul său vătuit.

— Deci te-ai descurcat? Te-am auzit venind, spuse Lomax şi cu o singură lovitură, despică un ultim buştean.

Apoi puse toporul jos şi se apropie de vizitatorul său. Îşi strânseră mâinile. Lomax arătă către o buturugă din apropiere şi se aşeză, la rândul său, pe o alta.

— Doctorul Martin, nu-i aşa?

— Ăă, da.

— Din Anglia?

— Da.

Lomax băgă mâna în buzunarul de la piept, scoase o pungă de tutun şi nişte hârtie de orez şi începu să-şi răsucească o ţigară.

— Sper că n-ai principii, spuse el.

— Nu, cred că nu.

Lomax mormăi ceva ce părea a fi o manifestare aprobatoare.

— Am avut o dată un doctor cu principii. Tot timpul ţipa la mine să mă las de fumat.

Martin observă timpul trecut.

— Presupun că l-aţi abandonat?

— Nu, m-a abandonat el pe mine. A murit săptămâna trecută. Avea cincizeci şi şase de ani. Stresul. Ce te aduce până aici?

Martin scotoci în servietă.

— Ar trebui să-mi cer scuze încă de la început. Probabil că nu e decât o pierdere de timp atât pentru dumneavoastră, cât şi pentru mine. Dar m-am gândit să vă rog să vă uitaţi puţin la asta.

Lomax luă fotografia care i se întindea şi rămase cu ochii pironiţi pe ea.

— Eşti chiar din Anglia?

— Da.

— Ai făcut un drum atât de lung ca să-mi arăţi asta.

— Ştiţi ce e?

— Aşa ar trebui. Mi-am petrecut cinci ani din viaţa lucrând acolo.

Şocul îl lăsă pe Martin cu gura căscata.

— Aţi fost acolo?

— Am locuit acolo cinci ani.

— La Tarmiya?

— Unde dracu' e aia? Ăsta e Oak Ridge.

Martin înghiţi în sec de câteva ori.

— Domnule doctor Lomax, fotografia asta a fost făcută în urmă cu şase zile de un avion de vânătoare american în timp ce survola o fabrică irakiană afectată de bombardamente.

Lomax îşi ridică ochii albaştri, strălucitori sub sprâncenele stufoase, apoi se întoarse la fotografie.

— Nemernicul, spuse el în cele din urmă. Şi le-am spus tâmpiţilor ălora. Acum trei ani le-am spus. Am scris un material în care îi avertizam că ăsta e tipul de tehnologie pe care o vor folosi ţările din Lumea a Treia.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— Ştiu eu, probabil l-au aruncat la gunoi.

— Cine?

— Cum cine, capetele alea pătrate.

— Şi discurile astea, farfuriile din clădire, ştiţi ce sunt?

— Bineînţeles. Calutroni. E o copie a instalaţiei de la Oak Ridge.

— Calu… ce?

Lomax îşi ridică din nou privirile.

— Nu eşti doctor în ştiinţe? Fizician?

— Nu. Mă ocup de studii orientale.

Lomax mormăi iar, ca şi cum faptul că nu era fizician trebuia să fie o mare povară pe umerii unui om.

— Calutroni. Ciclotroni californieni. Pe scurt, calutroni.

— Şi ce fac?

— SEMI. Separarea electromagnetică a izotopilor. Pe limba voastră, ajută la rafinarea uraniului 238 brut în uraniu 235, care poate fi folosit în producţia de bombe. Spui că locul ăsta e în Irak?

— Da, a fost bombardat din întâmplare acum o săptămână. Fotografia a fost făcută a doua zi. Şi nimeni nu pare să aibă idee ce reprezintă.

Lomax privi pe deasupra văii, trase din ţigară şi dădu drumul unui norişor de fum azuriu.

— Nemernicul, spuse el din nou. Domnule, eu locuiesc aici, sus, pentru că aşa am vrut. Departe de smog şi de circulaţie… am avut destul parte de ele în trecut. N-am televizor, dar am radio. Toată chestia asta e despre individul ăla, Saddam Hussein, nu?

— Da. Îmi spuneţi ce e cu calutronii?

Bătrânul strivi mucul de ţigară şi rămase privind ţintă, de data asta nu pe deasupra văii, ci în urmă cu mulţi ani.

— O mie nouă sute patruzeci şi trei. E mult de atunci, nu? Aproape cincizeci de ani. Înainte să te fi născut, înainte ca cei mai

mulţi dintre cei de azi să se fi născut. Eram pe atunci o mână de oameni care încercau să facă imposibilul. Eram tineri, nerăbdători şi ingenioşi, dar nici prin cap nu ne trecea că nu se poate. Aşa că am reuşit.

Fermi din Italia şi Pontecorvo; Fuchs din Germania, Nils Bohr din Danemarca, Nunn May din Anglia şi alţii; plus noi, yankeii: Urey, Oppie şi Ernest. Eu eram foarte tânăr, abia împlinisem douăzeci şi şapte de ani.

În cea mai mare parte a timpului mergeam pe bâjbâite, făcând lucruri care nu mai fuseseră încercate până atunci, testând altele despre care ni se spunea că sunt imposibile. Aveam un buget cu care în ziua de azi nu ţi-ai putea cumpăra nici un pachet de ţigări, aşa că trebuia să muncim zi şi noapte şi să căutăm tot felul de scurtături. Trebuia, pentru că timpul era la fel de puţin ca şi banii şi, într-un fel sau altul, am reuşit în trei ani. Am spart codurile şi am fabricat bomba. Little Boy şi Fat Man. Pe care aviaţia le-a lansat la Hiroshima şi Nagasaki, despre care lumea a spus apoi că nu trebuiau făcute. Dar, dacă n-am fi făcut-o noi, ar fi făcut-o alţii: Germania nazistă, Rusia lui Stalin…

— Calutronii… sugeră Martin.

— Mda, ai auzit de Proiectul Manhattan?

— Desigur.

— În Manhattan aveam multe capete geniale, dar mai ales două, Robert J. Oppenheimer şi Ernest O. Lawrence. Ai auzit de ei?

— Da.

— Şi credeai că au fost prieteni, nu? Parteneri?

— Cred că da.

— Incorect. Erau rivali. Vezi tu, toţi ştim că uraniul este cel mai greu element de pe pământ, el era cheia. Până în 1941 aflaserăm că numai izotopul mai uşor, 235, va da naştere reacţiei în lanţ de care aveam nevoie. Secretul era separarea celor 0,7 procente de 235 care se ascundeau în masa de uraniu 238.

Când America a intrat în război, am primit un impuls teribil. După ani întregi în care nu ne băgaseră în seamă, autorităţile voiau acum rezultate imediate. Aceeaşi poveste. Am încercat separarea izotopilor în toate felurile.

Oppenheimer a optat pentru difuzia gazoasă – reducerea uraniului mai întâi la starea fluidă apoi la cea gazoasă, hexafluoratul de uraniu, otrăvitor şi coroziv, cu care se lucra deosebit de greu. Centrifuga a apărut mai târziu, inventată de un austriac capturat de ruşi şi pus la treabă la Sukhumi. Înainte de aceasta, difuzia gazoasă era complicată şi lentă. Lawrence a ales cealaltă cale – separarea electromagnetică prin accelerarea particulelor. Ştii ce înseamnă asta?

— Mă tem că nu.

— La modul simplist, atomilor li se imprimă o viteză imensă, apoi sunt aruncaţi pe o traiectorie curbă cu ajutorul unor magneţi gigantici. Dacă două maşini, una mai grea şi alta mai uşoară, intră cu mare viteză într-o curbă, care va sfârşi în afara drumului?

— Cea mai grea, răspunse Terry Martin.

— Corect. Ăsta este principiul. Calutronii au la bază magneţi uriaşi, de aproape şapte metri diametru. Aceştia – bătu cu degetul în farfuriile din fotografie – sunt magneţii. Amplasarea e o copie a instalaţiei noastre de la Oak Ridge, Tennessee.

— Dacă au dat rezultate de ce s-a oprit lucrul cu ei? întrebă Martin.

— Din cauza timpului scurt. Oppenheimer a câştigat cursa. Modalitatea lui era mai rapidă. Calutronii erau şi foarte înceţi şi foarte costisitori. După 1945, dar mai ales după ce austriacul a fost eliberat de ruşi şi a venit încoace să ne prezinte centrifuga inventată de el, tehnologia calutronilor a fost abandonată. Scoasă de la secret. Toate detaliile şi planurile se pot obţine de la Biblioteca Congresului. Probabil că aşa au şi procedat irakienii.

Cei doi rămaseră câteva minute în tăcere.

— Vreţi să spuneţi că Irakul a hotărât să utilizeze tehnologie Ford Model-T şi, pentru că toată lumea presupunea că vor să construiască maşini de curse, nu i-a băgat în seamă?

— Exact, nepoate. Ceea ce uită lumea e că Fordul Model-T o fi el vechi, dar a funcţionat. Mergea. Te ducea de la punctul A la punctul B. Şi se strica foarte rar.

— Domnule doctor Lomax, oamenii de ştiinţă pe care i-au consultat guvernele noastre, al meu şi al dumneavoastră, ştiu că Irakul dispune de o cascadă de centrifuge pentru difuzia gazoasă, care funcţionează de un an de zile. Se pregăteşte o a doua, dar care, probabil, nu e încă operaţională. Plecând de la aceste informaţii, ei au calculat că Irakul nu poate să fi rafinat suficient uraniu pur, ca, de exemplu, treizeci şi cinci de kilograme, pentru a fabrica o bombă.

— Corect, aprobă Lomax. Cu o cascadă, e nevoie de cel puţin cinci ani. Cu două, minimum trei.

— Dar dacă presupunem că au utilizat în paralel şi calutroni. Dacă aţi fi şeful programului nuclear irakian, cum aţi proceda?

— Nu în felul ăsta, spuse fizicianul şi începu să-şi răsucească o nouă ţigară. Cei de la Londra ţi-au spus că se pleacă de la concentratul de uraniu, cu un grad de puritate denumit zero la sută, care trebuie rafinat până la o puritate de 93 la sută, pentru fabricarea unei bombe?

Martin se gândi la doctorul Hipwell, cu pipa lui ca un foc de tabăra, care spusese exact acelaşi lucru într-una din încăperile din subsolul de la Whitehall.

— Da, mi-au spus.

— Dar nu şi-au bătut capul să-ţi mai spună şi că rafinarea de la 0 la 20 la sută durează cel mai mult? Nu ţi-au spus că, pe măsură ce gradul de puritate creşte, procesul se accelerează?

— Nu.

— Ei bine, asta se întâmplă. Dacă aş avea şi calutroni şi centrifuge, nu le-aş folosi paralel, ci în serie. Aş prelucra uraniul brut cu ajutorul calutronilor pentru a-l aduce de la 0 la 20, poate 25 la sută; apoi pe acesta l-aş folosi ca materie primă pentru noile cascade.

— De ce?

— Ar reduce timpul de rafinare în cascade cu un factor zece.

Martin rămase pe gânduri, în timp ce Taica Lomax pufăia.

— Şi atunci cam când credeţi că ar putea Irakul să aibă cele treizeci şi cinci de kilograme de uraniu pur?

— Depinde când au început lucrul cu calutronii.

Martin se gândi puţin. După ce avioanele israeliene distruseseră reactorul irakian de la Osirak, Bagdadul adoptase două tactici: dispersia şi dedublarea, împrăştiindu-şi laboratoarele pe toată suprafaţa ţării, în aşa fel încât să nu mai poată fi bombardate şi o tehnică de achiziţionare şi experimentare care nu lăsa nimic să iasă la iveală. Osirak-ul se întâmplase în 1981.

— Să presupunem că au cumpărat componentele de pe piaţa liberă în 1982 şi le-au asamblat până în 1983.

Cu un beţişor luat de jos, Lomax începu să mâzgălească în praf.

— Au vreo dificultate în aprovizionarea cu uraniu brut, pentru procesul iniţial? întrebă el.

— Nu, din acela au destul.

— Da, mormăi Lomax, în ziua de azi poţi să-l cumperi şi de la autoservire.

După o vreme bătu cu băţul în fotografie.

— În poza asta sunt vreo douăzeci de calutroni. Asta-i tot ce au?

— Poate mai mulţi. Nu ştim. Dar să presupunem că sunt toţi cei în funcţiune.

— Din 1983 încoace, aşa-i?

— Ca ipoteză de lucru.

Lomax conţină să scurme în praf.

— Domnu' Hussein a avut vreo pană de curent?

Martin se gândi la centrala electrică de o sută cincizeci de megawaţi din deşertul de la Tarmiya şi la ideea celor din Gaura Neagră cum că aceasta ar putea alimenta Tarmiya printr-o reţea subterană.

— Nu, n-are nici o problemă cu energia electrică.

— Noi am avut, spuse Lomax. Pentru a funcţiona, calutronii au nevoie de o cantitate de electricitate uimitor de mare. La Oak Ridge

am construit cea mai mare termocentrală din lume. Şi chiar şi aşa a trebuit să ne conectăm şi la reţeaua publică. De fiecare dată când le dădeam drumul, lăsam tot Tennessee-ul pe întuneric, nici un cuptor şi nici un bec nu mai funcţiona ca lumea, atâta electricitate consumam.

Continua să mâzgălească cu băţul, făcând şi ştergând calcul după calcul pe aceeaşi bucăţică de pământ.

— Au vreo problemă cu sârma de cupru?

— Nu şi pe asta şi-o pot procura pe piaţa liberă.

— Magneţii ăştia uriaşi trebuie înfăşuraţi în mii de kilometri de sârmă de cupru. În timpul războiului nu aveam de unde s-o luăm. Fiecare gram era folosit de producţia de război. Ştii ce-a făcut bătrânul Lawrence?

— N-am idee.

— A împrumutat toate lingourile de argint de la Fort Knox şi le-a tras în fire. Au funcţionat la fel de bine. La sfârşitul războiului a trebuit să le dăm înapoi.

Chicoti. Tipul era o figură. În fine, îşi termină calculele şi se îndreptă de spate.

— Dacă au asamblat douăzeci de calutroni în 1983 şi au prelucrat uraniul brut în 1989… apoi au luat uraniu pur în proporţie de treizeci la sută şi l-au introdus în cascada de centrifuge timp de un an, înseamnă că pot avea cele treizeci şi cinci de kilograme de uraniu 93 la sută în noiembrie.

— Noiembrie viitor? întrebă Martin.

Lomax se ridică, se întinse, lăsă o mână în jos şi-şi săltă oaspetele pe picioare.

— Nu, nepoate, noiembrie trecut.

În timp ce cobora muntele, Martin se uită la ceas. Ora prânzului. Opt seara la Londra. Paxman plecase de la birou. Nu avea numărul lui de acasă. Putea aştepta douăsprezece ore în San Francisco sau putea lua avionul. Se hotărî pentru a doua variantă. Ateriză pe Heathrow la ora unsprezece în dimineaţa zilei de 28 ianuarie. La ora douăsprezece şi jumătate se întâlni cu Paxman. La ora paisprezece, Steve Laing întreţinea o conversaţie agitată cu Harry Sinclair la ambasada din Piaţa Grosvenor, iar o oră mai târziu şeful de staţie CIA de la Londra lua legătura cu directorul adjunct (Operaţiuni) Bill Stewart.

Abia în dimineaţa zilei de 30 ianuarie Bill Stewart fu gata cu raportul complet pentru directorul CIA, William Webster.

— Se potriveşte, îi spuse el fostului judecător. Mi-am trimis oamenii până la cabana de pe muntele Cedar şi bătrânul Lomax a confirmat tot. Am dat şi de urma raportului lui original – la secret. Conform înregistrărilor de la Oak Ridge, discurile sunt într-adevăr,

calutroni…

— Cum naiba a fost posibil? întrebă directorul. Cum de nu ne-am dat seama?

— Cred că ideea iniţială a aparţinut lui Jaafar Al-Jaafar, şeful irakian al programului. În afară de Harwell, în Anglia, s-a specializat şi la CERN, lângă Geneva. Au acolo un accelerator de particule gigantic.

— Şi?

— Calutronii sunt acceleratoare de particule. Iar tehnologia a fost scoasa de la secret încă din 1949. De atunci încoace se poate obţine la cerere.

— Şi calutronii de unde au fost achiziţionaţi?

— Pe bucăţele, în principal din Austria şi Franţa. Dat fiind că tehnologia e învechită, nu au ridicat nici un semn de întrebare. Instalaţia a fost cumpărată pe bază de comandă, din Iugoslavia. Li s-a spus că pentru construcţia ei e nevoie de planuri şi atunci le-au dat pe cele de la Oak Ridge – de-aceea Tarmiya e o copie identică.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— În 1982.

— Deci afirmaţiile agentului… cum îl cheamă…

— Jericho.

— Deci afirmaţiile lui nu sunt minciună?

— Jericho a redat doar ceea ce susţine că l-ar fi auzit pe Saddam Hussein afirmând într-o întâlnire cu caracter restrâns. Mă tem că nu mai putem exclude ipoteza că, de data asta, individul a spus adevărul.

— Iar noi l-am scos pe Jericho din joc cu un şut în fund?

— Cerea un milion de dolari pe informaţia asta. N-am plătit niciodată o asemenea sumă şi, la vremea aceea…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bill, la preţul ăsta e ieftină! Directorul se ridică şi se apropie de fereastră. Plopii erau goi, nu ca în august, iar în vale Potomacul curgea leneş în drumul său spre mare.

— Bill, vreau să-l trimiţi din nou pe Chip Barber la Riad. Vezi dacă nu putem restabili contactul cu acest Jericho…

— Avem un om de legătură. Un agent britanic la Bagdad. Trece drept arab. Dar le-am sugerat celor de la Century să-l scoată de acolo.

— Roagă-te să n-o fi făcut, Bill. Avem nevoie de Jericho. Banii nu contează, ţi-i aprob eu. Indiferent unde se află ascuns obiectul ăsta trebuie să-l găsim şi să-l distrugem până nu e prea târziu.

— Da. Ăă… Cine le spune generalilor?

Directorul oftă.

— Peste două ore am întâlnire cu Colin Powell şi Brent Scowcroft.

N-aş vrea să fiu în pielea ta, îi replică Stewart în gând şi ieşi.

Capitolul 18

Cei doi agenţi de la Century House ajunseră la Riad înaintea lui Chip Barber, care venea de la Washington. Steve Laing şi Simon Paxman aterizară cu puţin timp înainte de sosirea zorilor, veniţi cu zborul de noapte de pe Heathrow.

Julian Gray şeful de staţie de la Riad, îi aşteptă cu maşina obişnuită, fără însemne oficiale, pentru a-i transporta până la vila unde, cu rare excepţii, când mergea acasă să-şi vadă soţia, locuia practic de cinci luni încoace.

Era surprins de faptul că Paxman revenise de la Londra, aducându-l cu el şi pe Steve Laing, pentru a supraveghea o operaţiune efectiv încheiată.

Ajuns la vilă, în spatele uşilor închise, Laing îi explică lui Gray exact de ce trebuia să-l repereze şi să restabilească contactul cu Jericho şi asta cât mai repede.

— Dumnezeule, deci netrebnicul a reuşit, într-adevăr.

— Trebuie să plecăm de la presupunerea că da, deşi nu avem nici o dovadă, spuse Laing. Când e perioada de ascultare pentru Martin?

— Astă-seară, între unsprezece şi un sfert şi douăsprezece fără un sfert, răspunse Gray. Pentru mai multă siguranţă, în ultimele cinci zile nu i-am trimis nimic. L-am tot aşteptat să reapară dincoace de graniţă în fiecare clipă.

— Să sperăm că mai e încă acolo. Dacă nu, am dat de dracu'. Va trebui să-l infiltrăm din nou şi asta ne va lua o veşnicie. Deşertul irakian roieşte de patrule.

— Câţi ştiu toată povestea?

— Cât s-a putut de puţin şi aşa o să şi rămână.

Londra şi Washingtonul stabiliseră un grup pe baza principiului minimei informaţii, dar pentru experţi acesta încă părea prea mare. De la Washington erau preşedintele şi patru membri ai Cabinetului, plus şeful Consiliului Naţional de Securitate şi al Comitetului Şefilor de Stat Major. Acestora li se adăugau patru de la Langley, dintre care unul, Chip Barber, se îndrepta în momentul acesta spre Riad. Nefericitul doctor Lomax se pricopsise cu un oaspete nedorit în casă, care trebuia să se asigure că acesta nu lua legătura cu lumea din afară.

La Londra, veştile ajunseseră până la primul-ministru, John Major, la secretarul Cabinetului şi la doi membri ai Cabinetului; din Century House ştiau trei persoane.

La Riad erau trei la vila SIS şi Chip Barber, în drum spre ei. Dintre militari, informaţia o aveau doar patru generali, trei americani şi unul britanic.

Doctorul Martin făcuse, plin de tact, un acces de gripă şi se

refăcea locuind confortabil într-una dintre locuinţele SIS de la ţară. Sub ochii unei menajere grijulii şi a trei paznici, ceva mai puţin grijulii.

De aici încolo, toate operaţiunile îndreptate împotriva Irakului, care priveau căutarea şi distrugerea a ceea ce Aliaţii presupuneau că primise numele de cod Qubth-ut-Allah, sau Pumnul lui Dumnezeu, aveau să fie întreprinse sub pretextul măsurilor luate pentru exterminarea lui Saddam Hussein însuşi, sub orice alt pretext plauzibil.

Două asemenea încercări avuseseră deja loc. Fuseseră identificate două obiective care puteau servi drept reşedinţă, măcar temporară, preşedintelui irakian. Nimeni nu putea spune exact când, pentru că Rais-ul schimba ascunzătorile cu viteza gândului atunci când nu stătea în buncărul de la Bagdad. Cele două locuinţe erau permanent urmărite din spaţiu. Una era o vilă la ţară, la şaizeci de kilometri de Bagdad, cealaltă, o casă pe roţi, mare, transformată în centru operaţional şi rulotă de campanie.

La un moment dat, observatorii aerieni văzuseră vila înconjurată de baterii de rachete mobile şi de vehicule blindate uşoare. O escadrilă de avioane Strike Eagle făcuse vila praf şi pulbere, dar fusese o alarmă falsă, pasărea nu se afla în cuib.

În a doua ocazie, cu două zile înainte de sfârşitul lui ianuarie, rulota îşi schimbase locul. Din nou fusese comandat un atac, dar din nou obiectivul nu era acasă.

În ambele cazuri piloţii îşi asumaseră riscuri mari atacând, pentru că apărarea irakiană răspundea vehement. Neputinţa de a-l elimina pe dictator în ambele ocazii îi lăsa pe Aliaţi dezorientaţi. Pur şi simplu, nu aveau idee de mişcările lui Saddam Hussein.

Adevărul era că nimeni nu avea idee, în afara unui grup foarte mic de gărzi personale din trupele Amn-al-Khass, comandate de propriul său fiu, Kusay.

În realitate, el se mişca dintr-un loc în altul aproape tot timpul. În ciuda presupunerii că stătuse ascuns în buncărul subteran cea mai mare parte a războiului, el fusese acolo ceva mai puţin din jumătate din timp. Dar siguranţa sa era garantată de o serie de iluzii bine regizate şi de piste false, elaborate. În câteva ocazii fusese „văzut” şi aclamat de propriile trupe – cinicii spuneau că aclamaţiile erau un semn al bucuriei că nu se aflau pe front, sub bombardamentele celor din Buff. Cel pe care-l văzuseră soldaţii cu aceste ocazii era una din sosiile sale, care putea trece drept Saddam pentru oricine, în afara celor din cercul său de intimi.

Altă dată convoaie întregi de până la douăsprezece limuzine, cu geamuri fumurii, traversau în goană Bagdadul, lăsând locuitorilor impresia că Rais-ul se afla într-una din maşini. Nu era adevărat; toate

aceste cavalcade erau simple capcane. Atunci când se deplasa, el o făcea într-o singură maşină fără însemne.

Chiar şi înăuntrul cercului său, măsurile de siguranţă erau foarte stricte. Când aveau o întâlnire cu el, membrilor Cabinetului li se lăsau doar cinci minute pentru a ieşi din casă, a se urca în maşină şi a urma escorta de motociclişti. Chiar şi atunci, destinaţia lor nu era locul real al întâlnirii. Erau duşi până la un autocar cu ferestre negre, parcat, în care se găseau toţi miniştrii, aşteptând în întuneric. Între ei şi şofer era un ecran protector. Pentru a ajunge la destinaţie, şoferul trebuia să-l urmeze pe motociclistul din Amn-al-Khass. În spate, miniştrii, generalii şi consilierii şedeau în beznă, ca nişte şcolari într-un tur misterios, fără să ştie unde mergeau şi, după aceea, fără să afle unde fuseseră.

În cele mai multe cazuri, întâlnirile se ţineau în vile mari, retrase, rechiziţionate pentru o zi şi părăsite înainte de căderea nopţii. Un detaşament special din Amn-al-Khass nu avea altă însărcinare decât aceea de a găsi aceste vile atunci când Rais-ul dorea să organizeze o întâlnire, să-i ţină izolaţi pe proprietari şi apoi să-i lase să se întoarcă la casele lor, mult timp după plecarea acestuia.

Nu e de mirare că Aliaţii nu au putut da de el. Dar au încercat, cel puţin până la începutul lunii februarie. După aceea s-a pus capăt tuturor încercărilor de asasinat, din motive pe care militarii nu le-au înţeles niciodată.

Chip Barber sosi la vila britanicilor din Riad pe la prânz, în ultima zi a lui ianuarie. După formulele de salut, cei patru se aşezară să aştepte trecerea orelor până puteau încerca să ia legătura cu Martin, dacă mai era acolo.

— Presupun că avem şi un termen limită? întrebă Laing.

Barber aprobă cu o înclinare a capului.

— Douăzeci februarie. Norman Furtunosul vrea să intre cu trupele pe 20 februarie.

Paxman şuieră.

— Drace, douăzeci de zile! Unchiul Sam achită nota pentru chestia asta?

— Da. Directorul a aprobat milionul de dolari care va intra în contul lui Jericho acum, astăzi. Pentru locul unde se află obiectul, presupunând că nu e decât unul, suntem gata să-i plătim încă cinci.

— Cinci milioane de dolari? Iisuse Hristoase, nimeni n-a plătit vreodată atâta pentru o informaţie.

Barber ridică din umeri.

— Oricine ar fi el, Jericho e un mercenar. El vrea bani, nu altceva. Aşa că lasă-l să şi-i câştige. Dar mai e ceva. Arabii se tocmesc, noi nu. La cinci zile după ce primeşte mesajul, începem să scădem câte

o jumătate de milion pe zi, până apare cu amplasamentul. Asta trebuie să înţeleagă limpede.

Cei trei britanici se gândeau la aceste sume, mai mari decât toate salariile lor la un loc pentru o viaţă întreagă.

— Ce mai, spuse Laing, asta ar trebui să-i dea aripi.

Mesajul fu compus în cursul după-amiezei şi al serii. Mai întâi, trebuia stabilit contactul cu Martin, care trebuia să confirme, utilizând cuvinte cheie dinainte stabilite, că era încă la post şi în libertate. Apoi Riad-ul urma să-i dea detaliile asupra ofertei făcute lui Jericho şi să-l facă să înţeleagă cât de urgentă era chestiunea.

Mâncară puţin, mai mult jucându-se cu mâncarea, apăsaţi de tensiunea din încăpere. La zece şi jumătate, Simon Paxman intră în camera radioului şi înregistră mesajul pe bandă. Pasajul vorbit fu reînregistrat la o viteză de două sute de ori mai mare decât cea reală, rezultatul având mai puţin de două secunde lungime.

La unsprezece, cincisprezece minute şi zece secunde, operatorul principal transmise un semnal scurt: mesajul de „eşti acolo?” Trei minute mai târziu receptă un sunet aproape imperceptibil, ca de paraziţi în transmisie. Captat de antena satelitului şi încetinit, el se dovedi a fi vocea lui Mike Martin.

— Ursul Negru către Rocky Mountain, vă aud, terminat.

În vila din Riad fu o explozie de bucurie. Patru bărbaţi în toată firea se bătură unul pe altul pe spate ca nişte elevi care au câştigat cupa interşcolară la fotbal. Pentru cei care nu au trăit niciodată un asemenea moment, e greu de înţeles ce înseamnă să afli că „unul dintre ai noştri” e, nu se ştie cum, încă viu şi liber undeva, departe în spatele liniilor inamice.

— E acolo de paisprezece nenorocite de zile, se minună Barber. Cum dracu’ de n-a plecat când i s-a spus?

— Pentru că e un catâr încăpăţânat, murmură Laing. Cu atât mai bine.

Operatorul radio, ceva mai calm, transmitea deja o altă serie de întrebări. Voia cinci cuvinte, chiar dacă oscilograful verificase matricea vocală ca fiind cea a lui Martin, care să-i confirme că maiorul SAS nu fusese capturat. Paisprezece zile erau mai mult decât suficiente pentru a înfrânge rezistenţa unui om. Mesajul său către Bagdad fu scurt:

— Despre Nelson şi nordul, repet, despre Nelson şi Polul Nord. Terminat.

Mai trecură trei minute. La Bagdad, Martin, chircit pe podeaua colibei din fundul grădinii secretarului unu Kulikov, recepţionă apelul scurt, înregistră răspunsul, apăsă pe butonul pentru mărirea vitezei şi transmise o rafală în lungime de o zecime de secundă până în capitala saudită. Cei care ascultau îl auziră spunând:

— Cântă renumele acestei zile luminoase.

Operatorul radio zâmbi.

— El e. Viu şi în libertate.

— Asta-i o poezie? întrebă Chip Barber.

— În realitate, al doilea vers este „Cântă renumele acestei zile glorioase”, spuse Laing. Dacă ni l-ar fi dat corect, ar fi însemnat că vorbeşte cu pistolul la tâmplă. Caz în care…

Ridică din umeri. Operatorul transmise şi mesajul final, cel adevărat, apoi închise. Barber căută ceva în servietă.

— Ştiu că s-ar putea să fie împotriva tradiţiilor locale, dar statutul diplomatic îşi are avantajele sale.

— Nu zău, murmură Gray. Dom Perignon. Credeţi că Langley îşi poate permite?

— Langley, replică Barber, tocmai a pus cinci milioane pe masa de joc. Cred că pot să vă ofer şi eu o sticlă de şampanie.

— Foarte frumos, zise Paxman.

O singură săptămână o transformase pe Edith Hardenberg; o săptămână şi efectele iubirii. Încurajată blând de Karim, fusese la un coafor din Grinzing, care îi tunsese şi aranjase părul, lăsându-i-l liber pe ambele părţi ale feţei, până în dreptul bărbiei, completându-i trăsăturile înguste şi dându-i un aer de strălucire matură.

Cu acceptul ei timid, iubitul îi alesese câteva preparate cosmetice; nimic strident, doar puţin creion dermatograf, puţin fond de ten, un pic de pudră şi o idee de ruj pe buze.

La bancă, Wolfgang Gemutlich era în sinea lui îngrozit, urmărind-o pe ascuns cum traversează încăperea, mai înaltă acum în pantofii cu toc de trei centimetri. Dar ceea ce îl îngrijora nu erau nici tocurile, nici tunsoarea şi nici măcar fardurile, deşi, dacă Frau Gemutlich ar fi îndrăznit măcar să le pomenească, i le-ar fi interzis cu desăvârşire. Ceea ce îl tulbura era aerul ei, sentimentul de încredere în sine pe care îl emana atunci când îi prezenta scrisorile la semnat sau scria după dictare.

Evident, ştia ce se întâmplase. Una dintre domnişoarele alea cu minte puţină, de jos, o convinsese să-şi cheltuiască banii. Asta era chichiţa, bani aruncaţi. Întotdeauna în experienţa lui asta dusese la ruină, iar acum avea cele mai negre presimţiri.

Timiditatea ei naturală nu se evaporase cu totul şi, la bancă, era la fel de retrasă ca întotdeauna, în vorbire măcar dacă nu şi în purtări, dar în prezenţa lui Karim, în intimitate, se minuna continuu de propria ei îndrăzneală. Timp de douăzeci de ani aspectul fizic al lucrurilor îi repugnase; acum era un explorator care descoperea încet lucruri minunate, pe jumătate jenată şi speriată, pe jumătate curioasă şi nerăbdătoare. Astfel încât dragostea fizică, la început exclusiv

unilaterală, devenise curioasă şi reciprocă. Prima dată când îl atinsese „acolo jos” crezuse că o să moară de spaimă şi de ruşine, dar, spre mirarea ei, supravieţuise.

În seara de 3 februarie el îi aduse o cutie ambalată frumos, legată cu panglică.

— Karim, nu trebuie să faci asta. Cheltuieşti prea mult.

El o luă în braţe şi-i mângâie părul. Lui Edith începuse să-i placă foarte mult gestul acesta.

— Uite ce e, pisicuţo, tata e bogat. Îmi asigură o rentă generoasă. Ţi-ar plăcea mai mult dacă i-aş cheltui prin baruri?

Îi plăcea şi când o tachina astfel. Desigur, Karim nu ar fi putut intra vreodată într-unul din locurile acelea oribile. Aşa că accepta parfumurile şi cosmeticele de care, în urmă cu numai două săptămâni, nici nu s-ar fi atins.

— Pot să o deschid? întrebă ea.

— De-aceea am adus-o.

La început nu înţelese ce erau. În cutie părea să se găsească doar o spumă de dantele şi mătase colorată. Când pricepu, pentru că le mai văzuse prin reviste şi nu pentru că semănau cu cele pe care le cumpăra ea, se înroşi toată.

— Karim, nu pot. Nu pot.

— Ba poţi, spuse el, zâmbind. Haide, pisicuţo, du-te în dormitor şi încearcă-le. Închide uşa, nu mă uit.

Întinse lucrurile pe pat şi le privi. Ea, Edith Hardenberg? Niciodată. Erau acolo ciorapi şi portjartiere, chiloţi şi sutiene, centuri şi cămăşuţe de noapte, negre, roz, roşii, crem şi bej. Lucruri de dantelă sau numai brodate, materiale mătăsoase şi netede peste care mâna aluneca aşa cum alunecă pe gheaţă.

Rămase singură în dormitor timp de o oră, înainte de a deschide uşa, îmbrăcată într-un halat de casă. Karim lăsă jos ceaşca de cafea, se ridică şi se apropie de ea. O privi cu un zâmbet cald şi începu să deznoade cordonul cu care era legat halatul. Ea se îmbujoră din nou şi, incapabilă să-l privească în ochi, îşi întoarse privirea. El lăsă halatul să se desfacă.

— O, pisicuţo, spuse blând, eşti senzaţională.

Nu ştia ce să spună, aşa că-şi puse braţele în jurul gâtului lui, fără să se mai sperie sau să se ruşineze de umflătura pe care coapsa i-o simţea sub blugi.

După ce terminară de făcut dragoste, se ridică şi intră în baie. La întoarcere, rămase în picioare, privindu-l. Nu exista bucăţică din el pe care să nu o iubească. Se aşeză pe marginea patului şi îşi trecu uşor arătătorul peste cicatricea de pe bărbia lui, cea pe care îi spusese că o avea de când căzuse prin acoperişul serei din livada tatălui său, de lângă Amman.

El deschise ochii, zâmbi şi întinse o mână către chipul ei; ea îi prinse mâna, mângâind cu faţa degetele, atingând inelul cu sigiliul de pe degetul mic, inelul cu opal rozaliu pe care îl avea de la mama lui.

— Ce facem astă-seară? îl întrebă.

— Hai să ieşim la un restaurant. Mâncăm o friptură la Bristol.

— Îţi place prea mult carnea.

El întinse mâinile şi îi apucă fesele mici, pe sub ţesătura subţire.

— Asta e carnea care îmi place, zâmbi el.

— Potoleşte-te, Karim, eşti îngrozitor. Trebuie să mă schimb.

Se trase îndărăt şi se zări în oglindă. Cum de se putuse schimba atât de mult? Cum de se putuse hotărî să poarte lenjerie fină? Apoi înţelese cum. Pentru Karim. Karim al ei, pe care îl iubea şi care o iubea, era în stare de orice. Dragostea venise târziu, dar venise cu toată forţa unui torent de munte.

Departamentul de Stat al Statelor Unite
Washington, D.C. 20520
MEMORANDUM PENTRU: James Bacher, secretar de stat
DE LA: Grupul de Informaţie şi Analiză Politică
SUBIECT: Asasinarea lui Saddam Hussein
DATA: 5 februarie 1991
STATUT: Exclusiv pentru a fi citit

Nu va fi scăpat atenţiei dumneavoastră faptul că, de la începutul ostilităţilor între Forţele Aeriene ale Coaliţiei, care decolează din Arabia Saudită şi din alte state vecine şi Republica Irak, s-au făcut cel puţin două încercări de a-l elimina pe preşedintele irakian Saddam Hussein.

Toate aceste încercări au fost făcute prin intermediul bombardamentelor aeriene, exclusiv de către Statele Unite.

Grupul nostru a considerat absolut necesar să evalueze consecinţele posibile ale unei asemenea încercări reuşite de a-l asasina pe domnul Hussein.

Ideal ar fi, desigur, ca regimul care succede prezentei dictaturi a Partidului Baas să ia forma unei guvernări umane şi democratice, sub auspiciile forţelor Coaliţiei victorioase.

După părerea noastră, o asemenea speranţă este iluzorie.

În primul rând, Irakul nu este şi nu a fost niciodată o ţară unită. Nu a trecut decât o generaţie de când nu era decât o uniune pestriţă de triburi rivale şi, adesea, aflate pe picior de război. Cuprinde, în număr aproape egal, două secte islamice potenţial ostile, suniţii şi şiiţii, plus trei minorităţi creştine. Acestora li se adaugă kurzii din nord, care fac eforturi serioase pentru a-şi obţine independenţa. În al doilea rând, Irakul nu a avut niciodată măcar o încercare de democraţie, trecând de la dominaţia turcească la cea haşemită şi apoi la cea a Partidului Baas, fără a beneficia de vreun interludiu democratic, aşa cum înţelegem noi noţiunea de

democraţie.

De aceea, în eventualitatea unui sfârşit brusc al actualei dictaturi printr-un asasinat, se întrevăd două scenarii posibile.

Primul ar fi acela al impunerii din afară a unei forme de guvernare prin consens, care să includă toate principalele fracţiuni, pe principiul unei coaliţii lărgite.

Dar noi credem că o asemenea structură va supravieţui la putere o perioadă extrem de limitată. Rivalităţilor vechi, tradiţionale nu le va trebui mult până să o sfâşie literalmente.

Kurzii se vor folosi de această ocazie, de mult aşteptată, de a opta pentru secesiune şi de a-şi înfiinţa propria lor republică în nord. Un guvern central slab la Bagdad, bazat pe consens, va fi incapabil să împiedice o astfel de mişcare.

Reacţia previzibilă a turcilor va fi una adversă, căci propria lor minoritate kurdă de la graniţă se va grăbi să se alăture fraţilor lor de dincolo de frontieră, într-o nouă mişcare de rezistenţă antiturcă.

În partea de sud-est, majoritatea şiită din regiunile Basra şi Shatt-al-Arab va profita de ocazie pentru a face avansuri Teheranului. Iranul va rezista greu tentaţiei de a răzbuna moartea tinerilor săi în recentul conflict iraniano-irakian şi va răspunde acestor avansuri, în speranţa de a anexa partea de sud-est a Irakului condus de la Bagdad de un guvern neputincios.

Statele din Golf apropiate Occidentului şi Arabia Saudită se vor confrunta cu o stare vecină cu panica la gândul că Iranul va ajunge cu graniţele sale până aproape de Kuweit.

Mai departe, spre nord, arabii din Arabistanul iranian îşi vor descoperi o cauză comună cu fraţii lor arabi de peste graniţa cu Irakul, mişcare reprimată viguros de către ayatollahii de la Teheran.

În centrul Irakului vom asista aproape cu certitudine la izbucnirea conflictelor intertribale, pentru încheierea unor socoteli mai vechi şi pentru stabilirea supremaţiei asupra a ceea ce va mai fi rămas din ţară.

Urmărim cu toţii, cu mare nelinişte, războiul civil izbucnit între sârbii şi croaţii din fosta Iugoslavie. Până acum, luptele nu s-au extins şi asupra Bosniei, unde stă în aşteptare o a treia forţă, a musulmanilor bosniaci. Când conflictul va cuprinde Bosnia, ceea ce se va întâmpla, cu siguranţă, într-o zi, măcelul va fi cu atât mai înspăimântător şi mai greu de soluţionat.

Cu toate acestea, grupul nostru este de părere că dezastrul din Iugoslavia va părea insignifiant prin comparaţie cu scenariul pe care tocmai l-am prezentat, al unui Irak în curs de dezintegrare. Într-un asemenea caz, ne putem aştepta la un război civil major în inima Irakului, înconjurat de alte patru războaie la frontiere şi însoţit de destabilizarea completă a zonei Golfului. Numai numărul refugiaţilor va fi de ordinul milioanelor.

Singura soluţie viabilă este ca Saddam Hussein să fie urmat la

putere de către un alt general sau membru important al Partidului Baas. Dar cum toţi cei din conducerea actuală a partidului sunt la fel de mânjiţi de sânge ca şi conducătorul lor, e greu de spus ce avantaj ar mai avea omenirea din înlocuirea unui monstru cu un altul poate mult mai inteligent.

Soluţia ideală, chiar dacă nu perfectă, ar fi deci păstrarea statu-quo-ului în Irak, doar că toate armele de distrugere în masă vor trebui eliminate, iar forţa ofensivă convenţională atât de măcinată, încât să nu mai poată fi o ameninţare la adresa vecinilor timp de cel puţin un deceniu.

Se poate argumenta că încălcarea în continuare a drepturilor omului de către actualul regim irakian, dacă i se îngăduie să supravieţuiască, va fi greu de acceptat. Cu siguranţă. Totuşi, Occidentul a fost nevoit să fie martorul unor evenimente oribile în China, Rusia, Vietnam, Tibet, Timorul de Est, Cambodgia şi în multe alte părţi ale lumii. Statele Unite nu pot impune binele la scară mondială decât dacă sunt pregătite să intre într-un război global permanent.

De aceea, rezultatul cel mai puţin dezastruos al prezentului război în Golf şi al invaziei inevitabile a Irakului ar fi supravieţuirea la putere a lui Saddam Hussein, conducător unic al unui Irak unit, chiar dacă emasculat din punct de vedere militar şi în ce priveşte agresiunile împotriva altor ţări.

Pentru toate motivele enumerate, grupul nostru recomandă oprirea încercărilor de a-l asasina pe Saddam Hussein şi ocuparea Irakului până la Bagdad.

Ai dumneavoastră, cu respect,

GIAP

Mike Martin găsi semnul cu cretă pe 7 februarie şi recuperă punguţa de plastic subţire din cutia poştală în seara aceleiaşi zile.

Imediat după miezul nopţii îşi instală antena în uşa colibei şi citi mesajul scris cu caractere arabe, subţiri, pe o singură pagină, înregistrându-l direct pe bandă. După aceea adăugă propria sa traducere în engleză şi transmise totul la ora douăzeci şi patru şi şaisprezece minute, la numai un minut de la începutul „ferestrei" de transmisie.

La auzul rafalei captate de satelit, operatorul de serviciu de la Riad strigă:

— Vine! Transmite Ursul Negru!

Patru bărbaţi somnoroşi intrară în fugă din camera învecinată. Magnetofonul mare de lângă perete micşoră viteza şi decodifică mesajul. La o apăsare de buton a tehnicianului, încăperea se umplu de sunetul vocii lui Mike Martin vorbind în arabă. Paxman, ale cărui cunoştinţe de arabă erau cele mai bune din tot grupul, ascultă şi, pe la jumătate, şopti:

— L-a găsit, Jericho zice că l-a găsit.

— Taci, Simon.

Mesajul în arabă se încheie şi începu versiunea englezească. La final, după „iscălitură”, Barber îşi izbi un pumn în palma deschisă a celeilalte mâini, entuziasmat.

— Fir-ar să fie, a reuşit! Băieţi, puteţi să-mi faceţi o transcriere chiar *acum!*

Tehnicianul dădu banda înapoi, îşi puse căştile pe urechi, se aşeză în faţa procesorului de text şi se apucă să scrie. Barber se mută la telefonul din sufragerie şi sună la sediul subteran al CENTAF-ului. Era acolo un om cu care trebuia să vorbească.

Generalul Chuck Homer era o persoană care aparent nu avea nevoie de prea mult somn. Nimeni nu dormea prea mult în cursul acelor săptămâni, nici la Comandamentul Coaliţiei din subsolul Ministerului Saudit al Apărării, nici la cartierul general al Forţelor Aeriene din subsolul clădirii care adăpostea Forţele Aeriene Saudite, pe Şoseaua Vechiului Aeroport, iar generalul Homer părea să doarmă mai puţin decât oricine altcineva.

Poate că nu putea dormi în timp ce prea iubitele lui echipaje erau în misiune departe, în interiorul spaţiului aerian irakian. Şi cum misiunile aveau loc douăzeci şi patru de ore pe zi, asta îi lăsa prea puţin timp pentru somn.

Îşi făcuse un obicei din a bântui birourile complexului CENTAF în miez de noapte, făcând curse între analiştii din Gaura Neagră şi Centrul de Control Aerian Tactic. Dacă suna vreun telefon, iar el se afla prin apropiere, răspundea. Erau ofiţeri departe, în deşert, care sunau ca să ceară o lămurire sau aveau vreo întrebare de pus, stupefiaţi să constate că, în locul maiorului de serviciu, se trezeau vorbind cu însuşi Şeful.

Un obicei foarte democratic, care însă uneori dădea naştere la surprize. La un moment dat, unul dintre comandanţii de escadrilă, al cărui nume va trebui să rămână necunoscut, a sunat să se plângă că piloţii lui întâlneau în fiecare noapte un baraj de Triplu-A pe drumul către obiective. N-ar putea bombardierele grele, Buff-urile, să le facă o vizită trăgătorilor irakieni şi să-i stârpească?

Generalul Homer îi răspunse că nu era posibil, cei de la Buff erau ocupaţi până peste cap. Comandantul aflat în deşert protestă, dar răspunsul rămase acelaşi.

— În cazul ăsta, spuse locotenent-colonelul, n-ai decât să mă pupi în fund.

Sunt puţini ofiţerii care pot să facă o asemenea recomandare unui general plin şi să scape nevătămaţi. Faptul că, două săptămâni mai târziu, agresivul comandant de escadrilă era înaintat la gradul de colonel plin spune multe despre relaţia generalului Homer cu cei din subordinea sa.

Tot acolo îl găsi şi Chip Barber în acea noapte, puţin înainte de ora unu. Patruzeci de minute mai târziu se întâlniră în biroul personal al generalului, în complexul subteran.

Generalul citi, încruntat, transcrierea versiunii în englezeşte a mesajului de la Riad. Cu ajutorul procesorului de text, Barber făcuse unele adnotări şi rezultatul nu mai arăta ca un mesaj primit prin radio.

— E o nouă deducţie din interogatoriile luate oamenilor de afaceri prin Europa? întrebă el sarcastic.

— Părerea noastră este că informaţiile sunt reale, domnule general.

Homer mormăi. Ca mulţi alţi militari, nu avea o părere prea bună despre cei din lumea acţiunilor secrete, cei pe care îi numea „strigoi”. Întotdeauna a fost aşa, iar motivele sunt simple.

Cariera militară este dedicată soluţiilor optimiste, chiar dacă prudente, optimiste totuşi, altfel, nu s-ar apuca nimeni de ea. Acţiunile secrete pleacă de la premise pesimiste. Cele două puncte de vedere nu au prea multe în comun, iar în acest stadiu al războiului cei din Forţele Aeriene Americane începuseră să se simtă din ce în ce mai atinşi de apropourile celor de la CIA, cum că ar distruge mai puţine obiective decât pretindeau.

— Şi obiectivul ăsta e legat de ce cred eu că e? întrebă generalul.

— Noi credem că este extrem de important, domnule general.

— Atunci, domnule Barber, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să aruncăm o privire asupra lui.

De data aceasta onorurile au fost făcute de un TR-1 de la Baza Taif. Versiunea perfecţionată a bătrânului U-2, TR-1, era folosită pentru obţinerea de informaţii, datorită capacităţii sale de a zbura nevăzut şi neauzit, folosindu-şi aparatura pentru a sonda în adâncul liniilor de apărare, cu ajutorul imaginilor radar şi al echipamentului de ascultare. Dar continua să aibă la bord şi obişnuitele aparate fotografice şi era folosit uneori nu pentru tablouri generale, ci pentru câte o misiune „confidenţială”. Sarcina de a fotografia locul cunoscut sub unicul nume de Al-Qubai era cât se poate de confidenţială.

Mai exista şi un al doilea motiv pentru folosirea unui TR-1: acesta avea capacitatea de a-şi transmite imaginile în timp util. Nu mai era nevoie să aştepte încheierea misiunii, descărcarea TARPS-ului, developarea filmului şi trimiterea lui la Riad. Pe măsură ce avionul survola zona de deşert trasată, la vest de Bagdad şi la sud de baza aeriană Al-Muhammadi, imaginile receptate de el apăreau direct pe monitorul din subsolul cartierului general al Forţelor Aeriene Saudite.

În încăpere se găseau cinci bărbaţi, incluzându-l pe tehnicianul

de la consolă care, la un ordin dat de unul dintre ceilalţi patru, putea comanda computerului să îngheţe imaginea de pe ecran şi să o reia cadru cu cadru pentru o examinare detaliată.

Se aflau acolo Chip Barber şi Steve Laing, toleraţi în hainele lor civile în această Mecca a autorităţii militare; ceilalţi doi erau colonelul Beatty din USAF şi comandantul de escadrilă Peck din RAF, amândoi experţi în analiza obiectivelor.

Motivul pentru denumirea de „Al-Qubai” era simplu: acesta era cel mai apropiat sat de ţintă. Şi, pentru că era prea mic pentru a apărea pe hărţi, instrumentele de lucru pentru analişti erau grila de referinţă şi materialul descriptiv.

Avionul TR-1 depistă obiectivul la câţiva kilometri distanţă de unde figura pe grila lui Jericho, dar nu încăpea îndoială că descrierea era corectă şi că nu mai exista nimic altceva prin împrejurimi care să corespundă fie şi în cel mai mic grad.

Cei patru văzură obiectivul apărând lent pe ecran, oprindu-se şi îngheţând acolo. Tehnicianul scoase o imagine pentru studiu.

— E-aici, dedesubt? şopti Laing.

— Aici trebuie să fie, spuse colonelul Beatty. Pe kilometri în jur nu mai e nimic care să semene.

— Vulpoi şireţi, comentă Peck.

Al-Qubai era, de fapt, instalaţia nucleară, punctul central al întregului program nuclear irakian condus de doctorul Jaafar Al-Jaafar. Un specialist britanic în inginerie nucleară a spus odată că meseria lui este „zece la sută geniu şi nouăzeci la sută ţevăraie”, dar în realitate era ceva mai mult decât atât.

Instalaţia ca atare este locul unde inginerii preiau rezultatul produs de fizicieni, calculele matematicienilor şi ale computerelor şi rezultatul muncii chimiştilor şi le asamblează într-un produs final. Inginerii sunt aceia care transformă totul într-o bucată palpabilă de metal.

Irakienii îngropaseră instalaţia de la Al-Qubai la treizeci de metri sub nivelul deşertului; la treizeci de metri era acoperişul. Dedesubtul lui, din ce în ce mai adânc, se aflau trei niveluri de ateliere. Măiestria cu care fuseseră toate acestea disimulate îi smulsese comandantului Peck aprecierea „vulpoi şireţi”.

Construirea unei întregi fabrici subterane nu pune probleme prea mari, problemele încep o dată cu nevoia de a o masca. Construcţia odată încheiată, buldozerele pot umple la loc craterul, acoperind cu totul pereţii de beton armat şi acoperişul. Canalizarea se poate face printr-un sistem de conducte aflate sub ultimul nivel.

Dar fabrica are nevoie de aer condiţionat: două guri de aer, una pentru aerul proaspăt, cealaltă pentru cel uzat, care răsar din senin în mijlocul deşertului.

Are, de asemenea, nevoie de mari cantităţi de energie electrică, presupunând un generator electric diesel foarte puternic. Acesta, la rândul lui, necesită două guri de aer, una de intrare, alta de ieşire.

Trebuie să existe o rampă sau un ascensor de persoane şi unul de marfă, pentru aprovizionare şi pentru transferul de personal şi de materiale, adică o altă structură de suprafaţă. Camioanele de marfă nu se pot deplasa pe nisipul moale, ele au nevoie de o suprafaţă dură, un drum asfaltat care să facă legătura cu cea mai apropiată şosea.

Vor exista şi emisii de căldură, uşor de disimulat în timpul zilei, când temperatura de afară este ridicată, dar nu la fel de uşor pe frigul din timpul nopţii.

Deci, cum se poate ascunde de ochii care veghează din aer o suprafaţă de deşert pe care apar un drum care pare să nu ducă nicăieri, patru guri mari de aerisire, un puţ de lift, un du-te-vino permanent de camioane şi o sursă frecventă de căldură?

Colonelul Osman Badri, tânărul inginer genial al Armatei Irakiene, fusese acela care găsise soluţia; iar soluţia aceasta îi păcălise pe Aliaţi cu toate avioanele lor perfecţionate.

Văzut din aer, Al-Qubai era un cimitir de maşini cu o suprafaţă de o sută de hectare. Patru dintre grămezile de şasiuri erau, de fapt, sudate între ele – ceea ce observatorii de la Riad nu aveau cum să vadă nici prin obiectivele cele mai puternice – cupole solide de metal contorsionat de sub care gurile de aerisire absorbeau aerul curat sau îl eliminau pe cel dinăuntru, printre caroseriile sfărâmate ale maşinilor şi camioanelor.

Atelierul principal, cel de tăiere, cu rezervoarele sale din oţel pentru oxigen şi acetilenă, aşezate ostentativ în faţă, masca intrarea la ascensoare. Necesitatea aparatelor de sudură într-un asemenea loc justifica şi sursa de căldură.

La fel de evidentă era şi nevoia de a avea un drum de acces asfaltat pentru camioanele care soseau cu epavele maşinilor şi plecau cu ele transformate în fier vechi.

Întregul sistem fusese, de altfel, reperat încă de la început de către AWACS, care înregistraseră o mare masă de metal în mijlocul deşertului. O divizie de tancuri? Un depozit de muniţie? Un avion care survolase locul stabilise că nu era decât un cimitir de maşini şi lumea îşi pierduse interesul.

De asemenea invizibile pentru cei patru oameni de la Riad erau alte patru turnuri mai mici, compuse din şasiuri ruginite, la fel sudate între ele, goale pe dinăuntru, sub care se găseau cricuri hidraulice. Două adăposteau baterii antiaeriene puternice, dotate cu tunuri ruseşti ZSU-23-4, cu mai multe guri, celelalte două ascundeau SAM-uri, modelele 6, 8 şi 9, nu cele ghidate prin radar, ci tipul mai mic, pe bază de emisie de căldură, pentru că o antenă radar ar fi stricat totul.

— Deci aici e, şopti Beatty.

Sub ochii lor intră în cadru un camion lung, încărcat cu caroserii vechi. Părea să înainteze în mici salturi, aceasta datorită faptului că avionul TR-1, care zbura la douăzeci şi cinci de mii de metri deasupra Al-Qubai-ului trăgea, de fapt, cadre fixe, câteva pe secundă. Fascinaţi, cei doi agenţi de la Informaţii urmăreau camionul care intra cu spatele spre atelierul de sudură.

— Pun pariu că sub caroserii sunt apa, mâncarea şi proviziile, spuse Beatty, rezemându-se de spătarul scaunului. Necazul e că nu putem ajunge până la blestemata de instalaţie. Nici măcar Buff-urile nu bombardează la o adâncime atât de mare.

— Putem să le închidem prăvălia, sugeră Peck. Le distrugem casa liftului şi-i blocăm acolo. Apoi, dacă încearcă operaţiuni de salvare, îi lichidăm.

— Sună bine, aprobă Beatty. Câte zile mai avem până la invazia terestră?

— Douăsprezece, răspunse Barber.

— Se poate, afirmă Beatty, de sus, cu ghidaj prin laser, cu avioane multe, o gorilă.

Laing îi aruncă lui Barber o privire de avertisment.

— Am prefera ceva un pic mai discret, spuse agentul CIA. Un raid cu două aparate, zburând jos şi cu confirmarea vizuală a pagubelor.

Se aşternu tăcerea.

— Ne ascundeţi ceva? întrebă Beatty. Că, de exemplu, Bagdadul nu trebuie să ştie că obiectivul ne interesează?

— S-ar putea face aşa cum v-am spus? insistă Laing. Locul nu pare apărat. Important a fost să-l mascheze.

Beatty suspină. Strigoi împuţiţi, îşi spuse el în gând, ăştia încearcă să apere pe cineva. Dar nu e treaba mea.

— Tu ce crezi, Joe? îl întrebă el pe comandantul de escadrilă.

— Tomado-urile ar putea, spuse Peck. Dacă au avioane Buccaneer care să le marcheze ţinta. Cu şase bombe de cinci sute de kilograme aruncate chiar pe uşa atelierului. Pun pariu că, sub tablă, e făcut din beton armat. Ar trebui să îndrepte efectele exploziei spre interior.

Beatty dădu din cap.

— OK, fie cum vreţi voi. O să cer şi aprobarea generalului Homer. Pe cine vrei să foloseşti, Joe?

— Escadrila şase sute opt de la Maharraq. Îl cunosc pe comandant, Phil Curzon. Să-i spun să vină aici?

Comandantul de escadrilă Philip Curzon avea în subordine douăsprezece dintre avioanele Panavia Tornado ale lui Royal Air Force din Escadrila 608, staţionată pe Insula Bahrain, unde fuseseră

aduse cu două luni mai devreme de la Baza Laarbruck, în Germania. Pe la prânz, în ziua de 8 februarie, el primi un ordin, care nu admitea nici o întârziere, să se prezinte imediat la sediul CENTAF din Riad. Graba era atât de mare, încât nici nu apucase bine să confirme primirea ordinului că ordonanţa veni să-l anunţe că tocmai ateriza un avion american Huron de la Shakey's Pizza, de pe cealaltă parte a insulei, venit să-l ia. Când urcă la bordul avionului Beach King Air, după ce îmbrăcase în grabă vestonul şi cascheta, constată că micul aparat cu două motoare aparţinea generalului Homer însuşi.

— Ce dracu' se-ntâmplă aici? se întrebă pe bună dreptate comandantul.

La baza militară aeriană de la Riad îl aştepta o maşină a USAF, care trebuia să-l transporte cei doi kilometri pe Şoseaua Vechiului Aeroport până la Gaura Neagră.

Cei patru care se întâlniseră în dimineaţa aceea la ora zece, pentru a vedea imaginile transmise de TR-1, erau încă acolo. Singurul care lipsea era tehnicianul. Nu mai aveau nevoie de imagini. Cele pe care le aveau acopereau întreaga suprafaţă a mesei. Comandantul de escadrilă Peck făcu prezentările. Steve Laing îi explică de ce aveau nevoie şi Curzon examină pozele.

Dacă ar fi fost un prost, Philip Curzon nu ar fi ajuns să comande o escadrilă de bombardiere a Maiestăţii Sale. Într-una dintre misiunile precedente la înălţime mică, cu bombe JP-233 împotriva aeroporturilor irakiene, pierduse două aparate şi patru oameni. Despre doi dintre ei ştia că erau morţi. Ceilalţi doi fuseseră prezentaţi de televiziunea irakiană, torturaţi şi buimăciţi, într-o nouă demonstraţie de măiestrie în relaţiile cu publicul a lui Saddam Hussein.

— De ce nu-l putem pune pe lista oficială de obiective, ca pe toate celelalte? întrebă el încet. De ce atâta grabă?

— Am să fiu cinstit cu dumneavoastră, răspunse Laing. Avem acum convingerea că acest obiectiv este depozitul principal şi poate singurul, care adăposteşte proiectile cu gaz toxic deosebit de nociv. Şi avem informaţii că se pregăteşte mutarea unei prime tranşe în direcţia frontului. De aceea graba.

Beatty şi Peck ridicară capetele. Era prima explicaţie care li se dădea despre interesul atât de mare al strigoilor pentru instalaţia de dedesubtul cimitirului de maşini.

— Dar cu două avioane de asalt? Numai două? insistă Curzon. Asta înseamnă o misiune cu un grad de prioritate foarte scăzut. Ce trebuie să le spun echipajelor? Pentru că, domnilor, să ne înţelegem bine, nu am de gând să-i mint.

— Nici nu va fi nevoie şi nici noi nu am tolera aşa ceva, spuse Laing. Spuneţi-le adevărul. Că observaţiile aeriene indică mişcări de camioane spre şi de la locul menţionat. Că analiştii sunt de părere că e

vorba de camioane militare şi că au tras concluzia că aşa-zisul cimitir de maşini ascunde, de fapt, un depozit de muniţii. În principal, în atelierul cel mare. Deci, iată obiectivul. Cât despre faptul că va trebui să zburaţi la altitudine mică, vedeţi bine că nu există nici rachete, nici Triplu-A.

— Să fie acesta adevărul?

— Vă jur.

— Atunci, domnilor, de unde vine intenţia clară ca, dacă vreunul din echipaje e doborât şi interogat, membrii lui să nu poată dezvălui Bagdadului de unde au informaţiile? Pentru că nici dumneavoastră nu credeţi în istoria cu camioanele militare mai mult decât cred eu.

Colonelul Beatty şi comandantul Peck se lăsară pe spate în scaune. Tipul îi strângea zdravăn pe spioni de unde-i durea mai tare. Bravo lui.

— Spune-i, Chip, se resemnă Laing.

— Bine, domnule comandant, am să fiu sincer cu dumneavoastră. Dar asta e exclusiv pentru urechile dumneavoastră. Restul e absolut adevărat. Avem un dezertor. În Statele Unite. A venit ca doctorand înainte de a începe războiul. Acum s-a îndrăgostit de o americancă şi vrea să rămână. În timpul interviurilor cu cei de la Imigrări, se pare că a ieşit ceva la iveală şi un funcţionar mai isteţ ni l-a pasat nouă.

— CIA-ului? întrebă Curzon.

— Mă rog, da, CIA-ului. Am făcut un târg cu individul. Dacă ne ajută, primeşte cartea verde. Pe când era în Irak, a lucrat, în cadrul Corpului de Geniu al Armatei, la câteva proiecte secrete. Şi acum a început să spună tot. Ei, deci aţi aflat. Dar e strict secret. Nu schimbă cu nimic misiunea şi dacă nu spuneţi toate astea oamenilor dumneavoastră nu înseamnă că-i minţiţi. Şi, apropo, poate nu le spuneţi.

— O ultimă întrebare. Dacă tipul e în siguranţă în State, ce nevoie mai aveţi să prostiţi Bagdadul?

— Mai sunt şi alte obiective pe care le cunoaşte. O să dureze, dar sperăm să scoatem de la el o primă listă de douăzeci de ţinte noi. Dacă Bagdadul află că individul ciripeşte ca o ciocârlie, o să-şi mute bunătăţile în altă parte cât ai clipi din ochi. Nici ei nu s-au născut ieri.

Philip Curzon se ridică şi strânse fotografiile. Fiecare dintre ele era exact marcată pe harta imprimată în lateral.

— Bine. Mâine în zori. Atelierul va înceta să mai existe.

Plecă. În timpul zborului înapoi medită asupra misiunii.

Ceva îi spunea că mirosea a peşte mort. Dar explicaţiile fuseseră perfect logice, iar el avea un ordin de îndeplinit. Nu putea minţi, dar i se interzisese să dezvăluie toate amănuntele. Partea bună

era că apărarea obiectivului se baza pe iluzie, nu pe mijloacele de protecţie. Oamenii săi vor putea să ajungă până acolo şi înapoi nevătămaţi. Ştia deja şi cine va conduce atacul.

Apelul îl găsi pe şeful de escadrilă Lofty Williamson şezând mulţumit, răsturnat într-un scaun, sub soarele înserării. Citea ultima ediţie din *World Air Power Journal,* cartea de căpătâi a pilotului de luptă şi întreruperea, survenită în timp ce studia un articol extrem de bine argumentat în legătură cu unul dintre avioanele de vânătoare irakiene pe care s-ar fi putut să-l întâlnească într-o zi, îl irită.

Comandantul de escadrilă îl aştepta în biroul său, cu fotografiile întinse dinainte. Timp de o oră îi dădu toate detaliile ofiţerului său cu cea mai mare experienţă.

— O să ai două Buck-uri care să-ţi marcheze ţintele, aşa că presupun că vei putea să intri şi să ieşi de-acolo înainte ca păgânii să înţeleagă ce i-a lovit.

Williamson îşi găsi navigatorul, cel de pe scaunul din spate căruia americanii îi spun „vrăjitor” şi care, în zilele noastre, se ocupă cu mult mai mult decât cu navigaţia, fiind şi responsabil cu sistemele electronice şi cele ofensive. Locotenentul Sid Blair avea reputaţia că era în stare să găsească, în Sahara şi o cutie de conserve, dacă aceasta trebuia bombardată.

Cei doi, ajutaţi de ofiţerul cu Operaţiunile, făcură traseul misiunii. Găsiră amplasamentul exact al cimitirului de maşini şi îl transferară de pe grila de referinţă pe hărţile lor, desenate la scara de unu la cincizeci de mii.

Pilotul spuse că voia să atace dinspre est chiar în momentul răsăritului, astfel încât trăgătorii irakieni să aibă soarele în ochi, iar el, Williamson, să poată vedea clar ţinta.

Blair insistă că avea nevoie de o „bornă”, un semn fix pe traseu, faţă de care să poată face ultimele ajustări asupra cursului. Găsiră una la cincisprezece kilometri est de obiectiv, un releu radio aflat la doi kilometri faţă de traiectoria planificată.

Momentul de atac în zori le dădea şi vitalul TOT[18]. Motivul pentru care el trebuie respectat la secundă este că precizia este cea care face diferenţa dintre succes şi eşec. Dacă primul pilot întârzie o secundă, cel din spatele său riscă să treacă prin explozia bombei lansate de colegul său. Mai mult, primul pilot se va trezi cu un Tornado în coadă apropiindu-se cu o viteză de cincisprezece kilometri pe minut, privelişte nu prea atrăgătoare. În fine, dacă primul pilot ajunge prea devreme sau al doilea prea târziu, vor da timp trăgătorilor de la sol să se dezmeticească şi să-i ia la ochi. Deci, cel care zboară al doilea trebuie să intre în scenă când şrapnelele celui dintâi se răresc.

Williamson îşi alesese secundul şi pe cel de-al doilea navigator, doi locotenenţi tineri, Peter Johns şi Nicky Tyne.

Momentul exact al răsăritului soarelui dincolo de dealurile joase de la est de obiectiv fu stabilit la ora şapte şi opt minute, iar atacul direcţionat la două sute şaptezeci de grade, îndepărtându-se spre vest.

Două avioane Buccaneer din Escadrila 12, de asemenea staţionată la Maharraq, primiră misiunea de luptă. Williamson urma să ia legătura cu piloţii lor a doua zi dimineaţă. Armurierii aveau ordin să doteze fiecare din Tomado-uri cu câte trei bombe de cinci sute de kilograme, echipate cu sisteme de ghidaj prin laser PAVEWAY. La ora opt, în seara aceea, cele patru echipaje cinară şi merseră la culcare, cu ceasul pus să sune la ora trei dimineaţa.

Era încă întuneric beznă când un soldat din Forţele Aeriene se prezentă într-o camionetă la barăcile Escadrilei 608 pentru a-i duce pe membrii celor patru echipaje în zona de decolare.

Dacă americanii de la Al Kharz dormeau în condiţii de campanie, în corturi, cei din Bahrain se bucurau de confortul unui trai civilizat. Unii dormeau, câte doi în cameră, la Hotelul Sheraton. Alţii, în blocuri de garsoniere, în apropiere de baza aeriană. Mâncarea era excelentă, băutura permisă, iar singurătatea vieţii de campanie era îndulcită de prezenţa celor trei sute de stewardese care se pregăteau la o şcoală a Companiei Gulf Air din apropiere.

După ce iniţial li se spusese că nu era nevoie de ele, avioanele Buccaneer fuseseră aduse în Golf cu numai o săptămână în urmă. Săptămână în care îşi dovediseră cu vârf şi îndesat valoarea. Proiectate pentru vânătoarea de submarine, Buck-urile erau mai degrabă obişnuite să scruteze apele Mării Nordului în căutare de submersibile sovietice, dar se părea că nici deşertul nu le deranja. Specialitatea lor era zborul la mică altitudine şi, deşi deja veterane la vechimea lor de treizeci de ani, s-au văzut cazuri când în cadrul competiţiilor militare interşcoli cu cei de la Şcoala de Piloţi de Luptă a USAF de la Miramar, în California, ele au păcălit mult mai rapidele aparate americane, pur şi simplu, „mâncând pământul”, adică zburând atât de jos, încât să fie imposibil de urmărit printre ridicăturile şi râpele deşertului.

În folclorul tradiţionalei rivalităţi dintre cele două forţe aeriene, se spune că americanilor nu le place zborul la joasă altitudine şi că sub o sută cincizeci de metri tind să coboare trenul de aterizare, în timp ce piloţilor din Royal Air Force le place la nebunie şi, la peste treizeci de metri, încep să se plângă de rău de înălţime. Adevărul este că şi unii şi alţii pot zbura la fel de bine atât la înălţime mare, cât şi mică, dar cu avioanele Buccaneer, fără a fi supersonice, ci cu un grad admirabil de manevrabilitate, susţin că pot zbura mai jos decât oricine altcineva şi supravieţui experienţei.

Motivul aducerii lor în Golf erau în pierderile suferite de Tomado-uri în primele lor misiuni la mică altitudine. Operând singure, acestea erau nevoite să-şi lanseze bombele şi apoi să le urmeze pe tot traiectul până la ţintă, chiar în inima bateriilor antiaeriene. Atunci când lucrau împreună însă, Tomado-urile erau dotate cu bombe ghidate prin sistemul PAVEWAY cu laser, iar Buck-urile cu transmiţătoarele laser, denumite PAVESPIKE. Zburând puţin deasupra şi în spatele Tomado-ului, Buccaneer-ul putea „marca” ţinta cu o rază laser, dând posibilitatea partenerului să lanseze bomba şi să o şteargă cât mai repede de-acolo.

Mai mult, sistemul PAVESPIKE era montat în burta avionului pe un balansier giroscopic stabilizat, ceea ce-i dădea posibilitatea să se mişte şi să se rotească, în timp ce raza laser rămânea fixată pe obiectiv până când acesta era atins de bombă.

Ajunşi la Centrul de Zbor, Williamson şi piloţii celor două Buccaneer stabiliră Punctul Iniţial, adică punctul de unde începea operaţiunea de bombardare, la cincisprezece kilometri est de ţintă, apoi se despărţiră pentru a-şi îmbrăca echipamentul de zbor. Ca de obicei, sosiseră îmbrăcaţi civil, pentru că principiul la bazele din Bahrain era că prea mulţi soldaţi pe străzi ar putea alarma populaţia.

Când toată lumea fu echipată, Williamson, ca şef al misiunii, încheie instructajul. Mai aveau două ore până la decolare. Se terminase de mult cu „îmbulzeala” de treizeci de secunde înainte de decolare de pe vremea celui de al doilea război mondial. Mai aveau timp de o cafea şi pentru următoarea etapă a pregătirilor, îşi luaseră toţi pistoalele, câte un mic Walther PPK pe care îl detestau şi despre care afirmau că, dacă erai atacat în deşert, mai degrabă puteai spera să-l nimereşti pe irakian aruncându-i arma în cap.

Se asigurară, de asemenea, cu cele o mie de lire sterline în câte cinci monede de aur şi cu „chitanţa de eliberare”. Americanii au făcut cunoştinţă pentru prima dată cu acest document în Golf, dar englezii, implicaţi în conflictele din această zonă încă din anii douăzeci, le cunosc prea bine. „Chitanţa” este o scrisoare scrisă în limba arabă şi în şase dialecte beduine. Mesajul ei este următorul:

„Stimate domnule beduin, posesorul acestei scrisori este ofiţer britanic. Dacă-l predaţi celei mai apropiate patrule britanice, întreg, împreună cu testiculele sale, preferabil acolo unde ar trebui să se afle şi nu în gură, veţi fi răsplătit cu cinci mii de lire din aur.”

Uneori efectul este cel scontat.

Pe umerii uniformei de zbor aveau cusute petice reflectorizante, vizibile pentru Aliaţii aflaţi în căutarea piloţilor doborâţi în deşert. Deasupra buzunarului stâng însă nu se găsea nici un însemn al gradului, doar un steguleţ britanic prins cu bandă adezivă.

După cafea urmă sterilizarea… operaţiune nu chiar atât de rea

pe cât pare după nume. Toate inelele, ţigările, brichetele, scrisorile şi fotografiile de familie sunt lăsate acasă, împreună cu tot ce ar putea oferi vreo „pârghie” de convingere a prizonierului. Percheziţia corporală se făcea de către o superbă membră a corpului auxiliar feminin al WAAF, iar echipajele decretaseră că aceasta era partea cea mai plăcută a întregii misiuni. Piloţii mai tineri îşi ascundeau obiectele de valoare în cele mai surprinzătoare locuri, pentru a vedea dacă Pamela le găsea. Din fericire, aceasta fusese soră medicală înainte, aşa că trata lucrurile calm şi cu umor.

O oră până la decolare. Unii mâncau, alţii nu puteau să mănânce, unii mai trăgeau câte un pui de somn, alţii mai beau câte o cafea şi se rugau cerului să nu vrea să facă pipi la jumătatea misiunii.

Autobuzul îi duse pe cei opt până la avioanele lor, în jurul cărora roiau deja mecanicii şi armurierii. Fiecare pilot dădu ocol aparatului de zbor, urmărind ritualul dinaintea decolării. În fine, se îmbarcară.

Primul lucru era să se aşeze, să-şi prindă centurile şi să-şi cupleze aparatele radio care le permiteau să comunice între ei. Apoi porneau APU[19], sistemul care făcea imediat să danseze indicatoarele tuturor aparatelor.

În spate, masa de navigaţie inerţială prinse viaţă, dându-i lui Sid Blair posibilitatea de a-şi înregistra cursul planificat, cu toate modificările sale. Williamson porni motorul drept şi Rolls-Royce-ul RB-199 începu să huruie, apoi stângul.

În formaţie strânsă se îndreptară spre punctul de staţionare, punctul unu. Cu aprobarea turnului de control intrară în zona de decolare. Williamson aruncă o privire în dreapta. Tomado-ul lui Peter Johns era alături, puţin în urmă, iar în spatele lui se aflau cele două Buccaneer. Ridică o mână. Alte trei, în mănuşi albe, se ridicară în semn de răspuns.

Cu piciorul pe frână, ambală motoarele la maximum, „pe sec”. Tomado-ul trepida uşor. Împinse manşa şi îl simţi tremurând. Un ultim semn cu degetul mare ridicat şi trei răspunsuri. Piciorul luat de pe frână, impulsul, rulajul, asfaltul fugind în urmă din ce în ce mai iute şi se ridicară, patru în formaţie, pe deasupra apelor întunecate, lăsând în urmă luminile din Manama şi îndreptându-se spre locul de întâlnire cu avionul cisternă, un Victor din Escadrila 55, care îi aştepta undeva la graniţa saudită cu Irakul.

Williamson reduse puterea şi se stabili pe un curs ascendent la trei sute de noduri până la şapte mii de metri. Cele două RB-199 sunt fiare lacome şi la forţa maximă „pe sec” consumă o sută patruzeci de kilograme de combustibil pe minut… fiecare. Folosite la capacitate maximă se ridică la înspăimântătoarea cifră de şase sute de kilograme pe minut, motiv pentru care această treaptă este folosită cu economie,

pentru decolări, momentele de confruntare directă şi fugă.

Cu ajutorul radarului dădură de avionul Victor în întuneric, se aliniară în spatele lui şi se cuplară la conductele de alimentare, îşi consumaseră deja o treime din combustibil. Când încheiară alimentarea, Tomado-urile făcură loc aparatelor Buccaneer. Apoi toate patru făcură stânga-mprejur şi se lăsară deasupra deşertului.

Williamson stabili o înălţime de şaptezeci de metri şi o viteză de croazieră de patru sute optzeci de noduri şi, astfel, intrară în Irak. Navigatorii preluară iniţiativa, trasând primul din trei cursuri diferite, cu două întoarceri, care trebuia să-i aducă la Punctul Iniţial dinspre est. De unde erau, soarele începea să se zărească la răsărit, dar deşertul era încă învăluit în întuneric.

Williamson naviga cu ajutorul unui sistem denumit TIALD[20], construit într-o veche fabrică de biscuiţi de la periferia oraşului Edinburgh, acum transformată. TIALD este o combinaţie între o cameră TV mică, cu definiţie superfină şi un senzor termal cu infraroşii. Piloţii vedeau perfect deşertul de dedesubtul lor, cu stâncile, bolovanii, dealurile şi râpele sale într-o lumină fosforescentă.

Cu puţin înainte de răsăritul soarelui ajunseră la Punctul Iniţial, unde cotiră, intrând pe cursul de atac. Sid Blair văzu releul radio şi ceru pilotului să modifice cursul cu un grad.

Williamson apăsă pe butonul care fixează bombele în poziţia „fiţi gata” şi privi la afişajul de deasupra capului, care marca kilometrii şi secundele rămase până la lansare. Era la o înălţime de treizeci de metri deasupra unui sol plat, în zbor uniform. Undeva, în spate, secundul său făcea acelaşi lucru. Timpul de ajungere la ţintă fusese respectat. Motoarele funcţionau intermitent la capacitate maximă, pentru a menţine viteza de atac la cinci sute patruzeci de noduri.

Când răsări soarele pe deasupra dealurilor şi razele sale tăiară podişul, la o distanţă de zece kilometri în faţă apăru ţinta. Văzu sclipirea metalului, mormanele de maşini abandonate, cu atelierul cenuşiu în mijloc, cu uşile duble orientate către el.

Buck-urile erau la treizeci de metri mai sus de ei şi doi kilometri mai în spate. Huruitul lor, pe care începuse să-l audă în căşti când ajunseră la Punctul Iniţial, continua. Opt kilometri şi ne apropiem, şapte kilometri, mişcare în zona obiectivului, şase kilometri.

— Marchez, spuse navigatorul de pe primul Buck.

Raza laser emisă de el se odihnea exact pe uşa atelierului. La patru kilometri şi jumătate Williamson începu „ridicarea”, săltând botul avionului şi obturându-şi culoarul de vizibilitate către ţintă. Nu avea nici o importanţă, aparatura urma să aibă grijă de restul. La o sută de metri, pe afişaj apăru ordinul de lansare. Apăsă pe buton şi

toate cele trei bombe de câte cinci sute de kilograme îşi luară zborul de sub burta avionului. Dat fiind că acesta avea un curs ascendent, bombele se ridicară o dată cu el, înainte ca gravitaţia să-şi spună cuvântul şi ele să pornească pe o traiectorie graţioasă, parabolică spre atelier.

Avionul, mai uşor cu o tonă şi jumătate, se înălţă repede până la trei sute de metri. Williamson viră o sută treizeci şi cinci de grade şi continuă să împingă de manşă. Aparatul se răsucea, virând înapoi spre pământ şi pe drumul pe care venise. Buccaneer-ul trecu pe deasupra capului său, apoi făcu şi el cale întoarsă.

Mulţumită camerei TV din pântece, acesta putea vedea impactul bombelor asupra uşilor atelierului. Întreaga zonă din faţă se dizolvase într-o perdea de fum şi flăcări, în timp ce o coloană de pământ se ridica acum pe locul unde fusese clădirea.

La treizeci de secunde în urma liderului, Peter Johns tocmai se apropia când praful începuse să se mai liniştească.

Navigatorul de pe al doilea Buccaneer văzu chiar mai mult. Mişcările detectate ceva mai devreme începeau să capete sens. Tunurile ieşiră la iveală.

— Au Triplu-A! strigă el.

Al doilea Tornado se înălţa. Din al doilea Buccaneer se vedea perfect totul. Clădirea atelierului se făcuse bucăţi sub acţiunea bombelor, dând la iveală o structură interioară, răsucită şi contorsionată. Dar, dintre grămezile de maşini vechi, răsăriseră gurile lucioase ale tunurilor antiaeriene.

— Bombele lansate! răcni Johns şi forţă Tomado-ul să facă un uriaş viraj strâns.

Avionul Buccaneer care îl urma se îndepărta la rândul său de ţintă, dar raza emisă de sistemul PAVESPIKE din pântecele lui continua să rămână fixată pe ce mai rămăsese din atelier.

— Impact! urlă navigatorul Buck-ului.

Dintre caroseriile turtite izbucni o flamă. Două SAM-uri lansate de mână o luară pe urmele Tomado-ului.

Williamson îşi încheiase virajul descendent, ajuns din nou la treizeci de metri, dar îndreptându-se acum în direcţie opusă, spre soarele care răsărise. Auzi vocea lui Peter Johns strigând:

— Ne-au lovit!

În spatele lui, Sid Blair tăcea. Înjurând furios, Williamson întoarse din nou, în speranţa că îi putea ţine pe loc pe ochitorii irakieni, cu ajutorul mitralierelor. Prea târziu. Auzi unul din Buccaneer-e spunând:

— Ăia de jos au rachete.

Apoi văzu Tomado-ul lui Johns urcând, scuipând fum dintr-unul din motoare, în flăcări şi îl auzi pe tânărul de douăzeci şi cinci de

ani spunând clar:

— Ne prăbuşim… ejectez.

Nici unul din ei nu mai putea face nimic. De regulă, Buccaneere-le însoţeau avioanele Tornado până înapoi acasă. De data aceasta se convenise însă ca ele să se întoarcă pe cont propriu. În tăcere, cele două marcatoare făcură lucrul la care se pricepeau cel mai bine: luminate de soarele dimineţii, puseră burta aproape de pământ şi nu se mai dezlipiră de acest curs.

Lofty Williamson vedea roşu de furie, convins că fusese minţit. Nu era adevărat; nimeni nu ştiuse despre bateria antiaeriană şi despre rachetele ascunse la Al-Qubai.

De departe, deasupra capetelor lor, un TR-1 transmitea la Riad imagini, în timp util, ale distrugerilor. Un E-3 Sentry interceptase toate discuţiile şi anunţase Riadul că pierduseră un Tornado.

Lofty Williamson se întoarse acasă singur, pentru a-şi face raportul şi a-şi vărsa năduful asupra celor de la Riad care făceau selecţia obiectivelor.

La sediul CENTAF, pe Şoseaua Vechiului Aeroport, bucuria lui Chip Barber şi a lui Steve Laing de a şti că Pumnul lui Dumnezeu era îngropat în pântecele în care se născuse era întunecată de pierderea celor doi tineri piloţi.

În drumul lor spre casă, pe deasupra deşertului neted ca-n palmă, la sud de graniţa irakiană, cele două avioane Buccaneer întâlniră un pâlc de cămile la păscut, ceea ce îi puse pe piloţi în faţa unei decizii amuzante: să le ocolească sau să o ia pe dedesubt?

Capitolul 19

Generalul de Brigadă Hassan Rahmani şedea în biroul său din clădirea Mukhabaratului din Mansour, contemplând evenimentele ultimelor douăzeci şi patru de ore cu un sentiment ce se apropia de disperare.

Faptul că principalele centre militare şi ale producţiei de război din ţara sa erau distruse sistematic de bombe şi rachete nu-l impresiona. Evoluţia aceasta, pe care el o prevăzuse cu multe săptămâni în urmă, nu făcea decât să apropie invazia americană şi căderea de la putere a individului din Tikrit.

Era însă altceva, un lucru pe care îl plănuise, după care tânjise şi pe care îl aşteptase plin de încredere, fără să ştie, în ziua de 11 februarie, că nu avea să se întâmple. Rahmani era un bărbat foarte inteligent, dar nu putea prevedea viitorul.

Ceea ce îl preocupa în dimineaţa aceea era propria sa supravieţuire şi şansele de a mai apuca să-l vadă pe Saddam Hussein prăbuşindu-se.

Bombardamentele din ziua precedentă de la instalaţia nucleară de la Al-Qubai, atât de bine ascunsă, încât nimeni nu şi-ar fi putut închipui că va fi vreodată descoperită, zguduiseră din rădăcini elita de la Bagdad.

La numai câteva minute după plecarea bombardierelor britanice, apărătorii care supravieţuiseră intrase în legătură cu Bagdadul pentru a raporta atacul. La aflarea întâmplării, doctorul Jaafar Al-Jaafar însuşi sărise în maşină şi se dusese la faţa locului, pentru a verifica ce se întâmplase în subteran. Savantul era negru de furie şi până în prânz se plânsese deja vehement lui Hussein Kamil, răspunzător de întregul program nuclear, prin intermediul Ministerului Industriilor şi Industriei Militare.

Se spunea că micuţul om de ştiinţă ţipase la ginerele lui Saddam Hussein că programul, care costase singur opt miliarde din totalul de cincizeci investite într-un deceniu în industria producătoare de armament, era distrus tocmai acum, în clipa sa de triumf. Ce protecţie oferea statul oamenilor lui etc., etc.?

Fizicianul irakian nu avea mai mult de un metru şaizeci şi o siluetă de ţânţar, dar compensa prin influenţă, iar zvonurile spuneau că-şi continuase mult timp peroraţia. Un Hussein Kamil cu coada între picioare se prezentase la raport în faţa socrului său, care făcuse o criză de furie. Iar când se întâmpla aşa ceva, întreg Bagdadul tremura de frică.

Oamenii de ştiinţă care lucrau în subteran nu numai că supravieţuiseră, dar şi scăpaseră prin tunelul îngust care ieşea la un

kilometru mai departe, în deşert şi se termina cu un puţ circular, cu suporturi montate în pereţi, pentru căţărat. Personalul ieşise pe aici, dar aparatura grea nu putea fi transportată pe aceeaşi cale.

Principalul ascensor pentru marfă fusese transformat într-o masă de metal contorsionat de la suprafaţă până la o adâncime de aproape şapte metri, iar reparaţiile ar fi implicat operaţiuni majore care ar fi luat săptămâni – săptămâni de care Hassan Rahmani bănuia că Irakul nu dispunea.

Dacă totul s-ar fi sfârşit aici, Rahmani ar fi răsuflat uşurat, căci de când cu şedinţa de la palat, înainte de începutul războiului aerian, în care Saddam le anunţase existenţa bombei, fusese foarte îngrijorat. Ce îl preocupa acum pe Rahmani era furia oarbă a şefului statului. Adjunctul preşedintelui, Izzat Ibrahim, îl chemase cu o zi înainte, pe la prânz, într-o stare de nervi cum şeful Contrainformaţiilor nu mai văzuse niciodată.

Ibrahim îi spuse că Rais-ul era înnebunit de mânie şi, de obicei, când era aşa cădeau capete. Numai asta mai potolea furia celui din Tikrit. Adjunctul preşedintelui îi explicase limpede că aşteptau de la el, Rahmani, să apară cu rezultate şi încă repede. La ce rezultate se gândea, mai precis? îl întrebase Rahmani.

— Află cum de-au ştiut! urlase Ibrahim la el.

Rahmani luase legătura cu câţiva prieteni din Armată care, la rândul lor, stătuseră de vorbă cu apărătorii. Rapoartele conţineau, în mod sigur, un punct asupra căruia erau cu toţii de acord. Englezii veniseră cu două avioane. Mai fuseseră două la o altitudine mai mare, dar se presupunea că erau doar escorta, formată din avioane de vânătoare; sigur era că nu luaseră parte la bombardament.

După Armată, Rahmani vorbise cu cei de la Operaţiuni, din cadrul Forţelor Aeriene. După părerea lor – iar câţiva dintre ofiţeri îşi făcuseră studiile în Occident – niciodată un obiectiv militar de mare importanţă nu va fi atacat cu numai două avioane. Niciodată.

Deci, se întreba Rahmani, dacă britanicii nu acceptaseră ideea că cimitirul de maşini era doar un teren pentru fierul vechi, atunci ce crezuseră că era? Răspunsul îl aveau probabil cei doi piloţi. Personal, i-ar fi făcut mare plăcere să conducă el însuşi interogatoriul lor, convins că i-ar fi făcut să vorbească în numai câteva ore – şi să spună adevărul – cu ajutorul substanţelor halucinogene.

Armata confirmase capturarea pilotului şi a navigatorului la trei ore după raid, în deşert; unul din ei şchiopăta din cauza unei glezne fracturate. Din păcate, un detaşament AMAM îşi făcuse apariţia cu o viteză surprinzătoare şi îi preluase pe cei doi aviatori. Iar cu AMAM-ul nu se contrazicea nimeni. Astfel încât cei doi englezi erau acum în mâna lui Omar Khatib, Allah să aibă îndurare de ei.

Acum că i se răpise şansa de a ieşi în faţă, obţinând de la ei

informaţiile mult aşteptate, Rahmani înţelegea că va trebui totuşi să contribuie cumva. Întrebarea era: cum? Singurul lucru satisfăcător era ceva ce-şi dorea Rais-ul. Şi anume, ce? Bineînţeles, o conspiraţie. Atunci va avea o conspiraţie. Iar cheia ei va fi transmiţătorul.

Puse mâna pe telefon şi-l sună pe maiorul Mohsen Zayeed, şeful secţiei de captare electronică a informaţiilor, secţie însărcinată cu interceptarea convorbirilor radio. Era momentul să aibă o nouă discuţie.

La treizeci şi doi de kilometri vest de Bagdad se găseşte orăşelul Abu Ghraib, un loc prin nimic ieşit din comun, dar al cărui nume, deşi cunoscut, este doar rareori pomenit pe teritoriul Irakului. Pentru că la Ghraib se află marea închisoare rezervată aproape în exclusivitate încarcerării şi interogatoriilor luate prizonierilor politici. Pentru acest motiv, gardienii şi închisoarea nu se află sub jurisdicţia autorităţii naţionale a închisorilor, ci sub cea a Poliţiei Secrete, AMAM.

Pe când Hassan Rahmani îşi convoca expertul în capturarea de informaţii, un Mercedes mare, negru, se apropie de uşile duble de lemn ale închisorii. Recunoscându-l pe ocupantul maşinii, doi soldaţi de pază se repeziră şi deschiseră porţile. Tocmai la timp, pentru că cel din maşină putea replica printr-un tratament de o brutalitate rece fiecărei întârzieri, oricât de mici, provocate de neglijenţa în serviciu.

Automobilul trecu şi porţile se închiseră. Silueta din maşină nu înclină din cap, nu făcu nici un gest de răspuns la eforturile soldaţilor. Ei nu contau.

În faţa treptelor ce duceau către principala clădire în care erau birourile, maşina opri şi un alt soldat alergă să deschidă portiera din spate. Generalul Omar Khatib coborî, elegant în uniforma din stofă cu fir de mătase şi urcă treptele. Una câte una, uşile i se deschideau dinainte. Un ofiţer inferior îi ducea servieta.

Pentru a ajunge în biroul său, Khatib luă liftul până la etajul al cincilea şi ultimul, apoi, când rămase singur, ceru o cafea turcească şi se apucă să citească documentele şi rapoartele zilei care descriau ce progrese făcuseră în extragerea informaţiilor necesare de la cei aflaţi în subsol. Dincolo de faţada sa, Omar Khatib era la fel de îngrijorat ca şi colegul său de la capătul celălalt al Bagdadului, un om pe care îl ura cu tot atâta patimă cu care era detestat la rândul său.

Spre deosebire de Rahmani, care, din cauza educaţiei sale în parte britanică, a limbilor străine pe care le vorbea şi a aerelor sale cosmopolite, devenise automat suspect, Khatib putea conta pe avantajul fundamental de a se fi născut în Tikrit. Atâta vreme cât îşi îndeplinea slujba cu care îl însărcinase Rais-ul şi dacă o făcea bine, asigurând fluxul de confesiuni ale trădării la un nivel care să-i satisfacă poftele paranoice, era în siguranţă.

Dar ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră pline de nelinişte. Şi el primise un telefon, dar de la ginere, Hussein Kamil. Ca şi Ibrahim lui Rahmani, Kamil îi dăduse vestea furiei oarbe a Rais-ului, stârnită de bombardamentul de la Al-Qubai şi îi ceruse rezultate.

Spre deosebire de Rahmani, Khatib îi avea în mâinile lui pe cei doi aviatori britanici. Acesta putea fi un avantaj, dar şi o capcană. Rais-ul va vrea să ştie – şi încă repede – tot ce li se spusese acestora înainte de începerea misiunii: ce ştiau Aliaţii despre Al-Qubai şi de unde aflaseră? Era la îndemâna lui, a lui Khatib, să obţină aceste informaţii, iar oamenii lui erau la lucru cu piloţii de cincisprezece ore, de la ora şapte, din seara trecută, când aceştia ajunseseră la Abu Ghraib. Până acum proştii rezistaseră.

Din curtea de dedesubtul ferestrelor sale se auzi un şuierat, un pocnet şi un geamăt uşor. Khatib se încruntă nedumerit, apoi îşi aminti şi fruntea i se destinse. În curtea interioară de jos era un irakian atârnat de încheieturile mâinilor pe o bară transversală, cu degetele picioarelor la numai zece centimetri. Alături se afla un ulcior plin ochi cu saramură, cândva limpede, acum de un roz închis.

Toţi soldaţii şi gardienii care treceau prin curte aveau ordin ferm să se oprească, să ia unul dintre bastoanele de trestie din ulcior şi să administreze o singură lovitură pe spatele celui atârnat, în zona dintre gât şi genunchi. Un caporal care stătea sub o copertină din apropiere ţinea socoteala.

Tâmpitul era un negustor care fusese auzit făcându-l pe Preşedinte fiu de curvă şi care învăţa, chiar dacă puţin cam târziu, măsura respectului pe care toţi cetăţenii trebuie să i-l acorde Rais-ului.

Ciudat era că se mai afla încă acolo. Asta ca dovadă a rezistenţei ce o puteau avea oamenii ăştia din clasa muncitoare. Negustorul primise deja peste cinci sute de lovituri, un record impresionant. Va muri înainte de a ajunge la o mie – nimeni nu rezistase până acum la o mie – dar faptul rămânea interesant. Celălalt aspect interesant era că individul fusese denunţat de fiul său în vârstă de zece ani. Omar Khatib sorbi din cafea, deşurubă capacul stiloului de aur şi se aplecă deasupra hârtiilor. O jumătate de oră mai târziu se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse el, ridicând ochii şi aşteptând.

Avea mare nevoie de veşti bune şi un singur om putea bate la uşa lui neanunţat de ofiţerul de gardă.

Bărbatul care intră avea o constituţie solidă şi un chip pe care nici măcar propria lui mamă nu l-ar fi putut numi frumos. Avea faţa plină de bube şi două cicatrice circulare acolo de unde îi fuseseră extirpate două chisturi. Închise uşa şi rămase în picioare, aşteptând să i se permită să vorbească.

Deşi era doar sergent, pe salopeta sa pătată nu se vedeau nici

măcar însemnele acestui rang. Cu toate astea, era unul dintre puţinii faţă de care generalul avea un sentiment de colegialitate. Dintre toţi cei care făceau parte din personalul închisorii, numai sergentului Ali i se îngăduia să şadă în prezenţa lui, atunci când era poftit.

Khatib îi făcu semn către un scaun şi îi oferi o ţigară. Sergentul o aprinse şi pufăi recunoscător; avea o muncă grea şi obositoare, iar ţigara constituia o binevenită întrerupere. Motivul pentru care Omar Khatib tolera asemenea familiarisme din partea unuia de rang inferior era că, pentru Ali, nutrea o admiraţie sinceră. Khatib respecta eficienţa, iar sergentul nu-i înşelase niciodată aşteptările. Calm, metodic, soţ şi tată bun, Ali era un profesionist adevărat.

— Ei? îl întrebă.

— Navigatorul e aproape, foarte aproape. Pilotul…

Ridică din umeri.

— Încă o oră sau ceva mai mult.

— Îţi amintesc că trebuie zdrobiţi amândoi, Ali. Nu trebuie să ne scape nimic. Iar mărturiile lor trebuie să concure. Rais-ul însuşi contează pe noi.

— Poate că ar trebui să veniţi şi dumneavoastră, domnule general. Cred că veţi avea răspunsul în zece minute. Mai întâi, navigatorul, apoi, când pilotul va afla, va ceda şi el.

— Foarte bine.

Khatib se ridică, iar sergentul îi deschise uşa. Coborâră împreună, trecând de parter şi oprindu-se cu liftul la nivelul primului subsol. Până la cel de-al doilea se ajungea pe scările care coborau de la capătul unui coridor. De o parte şi de alta a culoarului erau uşi de oţel în spatele cărora, ghemuiţi în propria murdărie, erau şapte aviatori americani, alţi patru englezi, un italian şi un kuweitian de pe Skyhawk.

La nivelul de dedesubt se aflau alte celule, dintre care două ocupate. Khatib privi prin viziera primei celule. Aceasta, luminată de un singur bec, avea pereţii mânjiţi cu excremente şi plini de pete învechite de sânge. În centru, pe un scaun de birou, era aşezat un bărbat, gol pe pieptul căruia se prelingeau firişoare de hrană vomitată, salivă şi sânge. Avea mâinile prinse la spate, în cătuşe, iar faţa acoperită cu o mască de pânză, fără despicături pentru ochi.

De fiecare parte a celui de pe scaun erau doi soldaţi AMAM îmbrăcaţi în salopete ca aceea a sergentului Ali, mângâind în mâini tuburi de plastic lungi de un metru, umplute cu bitum care adaugă greutate, dar nu afectează flexibilitatea. Stăteau în picioare, odihnindu-se. Înainte de pauză păreau să se fi concentrat asupra gambelor şi genunchilor acum cu pielea jupuită, de o culoare galben-albăstrie.

Khatib dădu din cap şi trecu la uşa alăturată. Prin vizieră văzu

că prizonierului de aici nu i se pusese mască. Un ochi îl avea complet închis, iar peste el carnea vie a sprâncenelor şi a obrazului era unită printr-o crustă de sânge. Când deschise gura, lăsă să se vadă locurile goale acolo unde fuseseră doi dinţi şi scuipă o spumă însângerată printre buzele strivite.

— Tyne, şopti el. Nicholas Tyne. Locotenent de aviaţie. Cinci zero – unu – zero – nouă – şase – opt.

— Navigatorul, şopti sergentul.

Khatib şopti la rândul său:

— Care dintre ai noştri e vorbitorul de limbă engleză?

Ali făcu un gest către cel din stânga.

— Scoate-l de-acolo.

Ali intră în celula navigatorului şi ieşi împreună cu unul din torţionari. Khatib purtă cu el o discuţie în arabă. Omul dădu din cap, reintră în celulă şi îi puse navigatorului o mască. Abia atunci Khatib permise să se deschidă uşile ambelor celule. Vorbitorul de engleză se aplecă la tâmpla lui Nicky Tyne şi îi spuse ceva prin pânză. Vorbea cu accent puternic, dar acceptabil.

— Gata, domnule locotenent, asta a fost. S-a terminat. Gata cu pedeapsa.

Tânărul navigator auzi cuvintele şi trupul păru să i se prăbuşească pe scaun de uşurare.

— Dar prietenul tău nu e la fel de norocos. E pe moarte. Aşa că putem să-l ducem la spital, să-i punem dinţi noi, să-i dăm doctori care să-l îngrijească şi tot ce mai are nevoie; sau putem termina treaba. Alege. În momentul în care ne-ai spus, ne oprim şi-l trimitem la spital.

Khatib făcu un semn cu capul sergentului Ali, care intră în cealaltă celulă. Prin uşa deschisă se auzi sunetul furtunului de plastic plesnit pe pieptul gol. Apoi pilotul începu să ţipe.

— Bine, sunt obuze! strigă Nicky Tyne de sub cagulă. Opriţi-vă, nenorociţilor, e un depozit de obuze cu gaze toxice…

Loviturile încetară. Ali ieşi, gâfâind, din celula pilotului.

— Sunteţi genial, sayidi general.

Khatib ridica modest din umeri.

— Să nu subestimezi niciodată sentimentalismul englezilor şi al americanilor, îi spuse elevului său. Adu traducătorii şi înregistrează detaliile, toate până la ultimul. Când ai gata transcrierile, adu-le în biroul meu.

Întors în sanctuarul său, generalul Khatib îl sună direct pe Hussein Kamil. O oră mai târziu Kamil îl sună, la rândul său. Tata socru era încântat; va fi convocată o întâlnire, probabil chiar în seara aceea. Omar Khatib trebuia să fie pregătit de apel.

În noaptea aceea Karim o tachina din nou pe Edith, blând şi

fără maliţiozitate, de data aceasta în legătură cu slujba ei.

— Nu te plictiseşti niciodată la bancă, iubito?

— Nu, e o activitate interesantă. De ce-ntrebi?

— Ştiu şi eu? Doar că nu înţeleg ce găseşti tu interesant. Pentru mine ar fi cel mai plicticos lucru din lume.

— Uite că nu e.

— Perfect, ce-i atât de interesant în ea?

— Faptul că manevrezi conturi, faci investiţii şi aşa mai departe. E o activitate importantă.

— Aiurea, nu faceţi altceva decât să spuneţi Bună dimineaţa, Da, domnule, Nu, domnule, Desigur, domnule, oricui intră să încaseze un cec de cincizeci de şilingi. Plictisitor.

Era întins pe patul ei. Ea se apropie şi se întinse lângă el, trăgându-i un braţ pe după umeri, ca să se poată cuibări în braţele lui. Îi plăcea grozav să fie ţinută în braţe.

— Uneori eşti cam trăsnit, Karim. Dar te iubesc şi aşa trăsnit. Banca Winkler nu e o bancă de emisiuni, e o bancă comercială.

— Şi care e diferenţa?

— Nu avem clienţi care să vină şi să plece cu carnetele de cecuri. Nu aşa funcţionăm.

— Deci, fără clienţi nu aveţi bani.

— Ba sigur că avem, dar din conturi bancare.

— N-am avut niciodată aşa ceva, recunoscu Karim. Doar un mic cont curent. Şi, oricum, eu prefer banii gheaţă.

— Dacă ai milioane, nu le poţi ţine în bani gheaţă. Ţi le-ar fura. Şi atunci la depui la o bancă şi le investeşti.

— Adică, Gemutlich manevrează milioane? Ale altora?

— Da, multe milioane.

— Şilingi sau dolari?

— Dolari, lire sterline, milioane peste milioane.

— Ei, uite că eu n-aş avea încredere să-i dau pe mână banii mei.

Ea se ridică, realmente şocată.

— Herr Gemutlich este cinstea întruchipată. Nici nu i-ar trece prin cap aşa ceva.

— Poate lui nu, dar altcuiva i-ar putea trece. Uite, să zicem că ştiu pe cineva care are un cont la Winkler. Şi că îl cheamă Schmitt. Într-o bună zi mă prezint şi spun: „Bună dimineaţa, Herr Gemutlich, numele meu e Schmitt şi am un cont aici.” El se uită în catastif şi zice: „Da aşa e”. Şi atunci spun: „Aş vrea să-l retrag”. Iar când adevăratul Schmitt îşi face apariţia, constată că nu mai are nimic. De-aia îmi plac mie mai mult banii gheaţă.

Ea râse de naivitatea lui şi-l trase în jos, muşcându-l uşor de lobul urechii.

— Nu ţi-ar merge. Mai întâi, Herr Gemutlich l-ar cunoaşte, probabil, pe Schmitt al tău. Şi, oricum, acesta ar trebui să prezinte nişte acte.

— Paşapoartele se pot falsifica. Blestemaţii de palestinieni fac asta tot timpul.

— Şi i s-ar cere o semnătură, care ar fi comparată cu un specimen.

— Aş exersa semnătura lui Schmitt până aş învăţa-o.

— Karim, cred că, într-o zi, o să devii infractor. Eşti rău.

Ideea îi făcu pe amândoi să chicotească.

— Dar, în orice caz, pentru cei care locuiesc în străinătate există conturi numerotate. Sunt absolut intangibile.

Privi în jos la ea, stând într-un cot, cu sprâncenele împreunate.

— Ce-s alea?

— Conturile numerotate?

— Mmm.

Îi explică modul de funcţionare.

— E o nebunie! explodă el la sfârşit. Oricine îşi poate face apariţia să pretindă orice. Dacă Gemutlich nici nu l-a văzut măcar pe posesor…

— Există alte procedee de stabilire a identităţii, blegule. Coduri foarte complicate, metode de a scrie scrisorile, anumite amplasamente pentru semnături, tot felul de modalităţi prin care se poate verifica dacă o anumită persoană este, într-adevăr, deţinătorul contului. Dacă aceste elemente nu sunt respectate până în cel mai mic amănunt, Herr Gemutlich nu face nici o mişcare. Deci, substituirea nu e posibilă.

— Trebuie să aibă o memorie grozavă.

— Of, tare mai eşti fraier. Totul e pus pe hârtie. Mă scoţi în oraş la cină?

— Meriţi?

— Ştii că merit.

— Hm, bine. Dar vreau mai întâi un aperitiv.

Ea îl privi nedumerită.

— Foarte bine, comandă unul.

— Adică pe tine.

Întinse mâna şi o apucă de elasticul chiloţeilor, trăgând-o înapoi în pat cu un deget făcut cârlig. Ea chicoti de plăcere. Se rostogoli deasupra ei şi începu să o sărute. Brusc se opri. Ea se alarmă.

— Ştiu ce-aş face, exclamă el. Aş angaja un spărgător, aş pătrunde în seiful lui Herr Gemutlich şi m-aş uita la conturi. *Aşa* aş reuşi.

Ea râse uşurată că nu-şi schimbase gândul de a face dragoste.

— Nu ţi-ar merge. Mmmm, mai fă o dată.

— Ba mi-ar merge.

— Aah. Ba nu.

— Ba da. În fiecare zi se sparg seifuri. Ziarele sunt pline.

Ea îşi coborî o mână cercetătoare „acolo jos” şi făcu ochii mari.

— Oho, asta e toată pentru mine? Eşti un bărbat minunat, mare şi puternic, Karim şi te iubesc. Dar bătrânul Gemutlich, cum îi spui tu, e ceva mai deştept decât tine…

Un minut mai târziu nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie cât de deştept era Gemutlich.

În timp ce agentul Mossadului făcea dragoste în Viena, Mike Martin îşi instala antena pentru satelit, căci se apropia miezul nopţii şi ziua de unsprezece ale lunii făcea loc zilei de doisprezece.

Irakul mai avea doar opt zile până la invazia programată pentru 20 februarie. La sud de graniţă, felia nordică de deşert care aparţinea Arabiei Saudite era înţesată cu cea mai mare concentrare de oameni şi arme, tunuri, tancuri şi provizii înghesuite pe o porţiune relativ mică de teren, de la al doilea război mondial încoace.

Loviturile aeriene continuau să curgă, chiar dacă cele mai multe dintre ţintele de pe lista iniţială fuseseră atinse chiar de două sau mai multe ori. În ciuda introducerii de noi obiective cauzate de scurtul baraj Scud îndreptat împotriva Israelului, planul aerian revenise la normal. Toate instalaţiile pentru producţia de arme de distrugere în masă, cele *cunoscute,* fuseseră pulverizate. Lor li se adăugaseră alte douăsprezece semnalate de Jericho.

Forţele Aeriene Irakiene încetaseră practic să mai existe ca forţă ofensivă. Avioanele de intercepţie care intraseră în dispute cu aparatele Eagle, Hornet, Tomcat, Falcon, Phantom sau Jaguar ale Aliaţilor nu se mai întorseseră decât rareori la bazele lor; pe la mijlocul lui februarie nu se mai osteneau să se ridice de la sol. Parte din crema aviaţiei de vânătoare şi bombardament fusese trimisă în Iran, unde aparatele fuseseră prompt confiscate. Altele fuseseră distruse în hangarele lor întărite sau făcute bucăţele dacă erau prinse în loc deschis.

La nivelurile cele mai înalte, Aliaţii nu reuşeau să priceapă de ce Saddam hotărâse să-şi trimită cele mai bune avioane vechiului său duşman. Explicaţia era în convingerea sa că, după o anumită dată, toate ţările din zonă vor fi nevoite să i se supună; iar atunci îşi va lua înapoi şi flota aeriană.

În acest moment nu mai exista aproape nici un pod intact şi nici o centrală electrică în întreaga ţară.

Pe la mijlocul lui februarie, un efort aerian Aliat crescând era îndreptat împotriva armatei irakiene din sudul Kuweitului şi dincolo de graniţa kuweitiană, în Irakul vecin.

De la graniţa nordică a Arabiei Saudite şi până la autostrada

Bagdad-Basra, Buff-urile tocau artileria, tancurile, bateriile de rachete şi poziţiile infanteriei. Avioanele americane A-10 Thunderbolt, poreclite „mistreţii zburători”, datorită graţiei lor în aer, străbăteau cerul în lung şi-n lat, făcând ce se pricepeau mai bine, adică distrugând tancuri. Eagle-urile şi Tomado-urile căpătaseră şi ele aceeaşi sarcină, de a „lua la ţintă” tancurile.

Un lucru pe care nu-l ştiau generalii Aliaţi de la Riad era că mai rămăseseră patruzeci de fabrici mari de armament pentru distrugerea în masă, ascunse sub podişul deşertului sau în munţi. De asemenea, nu ştiau că bazele aeriene Sixco erau încă intacte.

De când cu lichidarea instalaţiei de la Al-Qubai, starea de spirit era mult îmbunătăţită, atât a celor patru generali care ştiau adevărul despre ea, cât şi a agenţilor CIA şi SIS staţionaţi la Riad. O stare de spirit oglindită în scurtul mesaj trimis lui Mike Martin în aceeaşi noapte. Şefii de la Riad începeau prin a-l informa de succesul misiunii, în ciuda avionului Tornado pierdut. Transmisia continua cu felicitări pentru faptul că rămăsese la Bagdad, după ce i se permisese să-l părăsească şi pentru întreaga lui misiune. În fine, mai era un singur lucru de făcut. Jericho trebuia să primească un ultim mesaj, cum că Aliaţii îi erau recunoscători, că toţi banii fuseseră achitaţi şi că vor restabili legătura după război. Apoi, i se comunică lui Martin, trebuia să evadeze spre Arabia Saudită, cât mai avea timp.

Martin strânse aparatul, îl împachetă, îl puse la loc sub duşumea şi se întinse pe pat, fără să adoarmă. Interesant, îşi spuse el, deci armatele nu se îndreaptă spre Bagdad. Atunci cum rămâne cu Saddam, nu era el scopul întregului exerciţiu? Ceva se schimbase.

Dacă ar fi ştiut despre întâlnirea care avea loc la sediul Mukhabaratului, la nici un kilometru depărtare de el, Mike Martin n-ar mai fi dormit atât de liniştit.

După calităţile lor tehnice, agenţii se împart în patru categorii: competent, foarte bun, sclipitor şi „un talent natural”. Ultima categorie merge dincolo de simpla abilitate, într-o zonă în care cunoştinţele tehnice sunt dublate de ceva înnăscut, un al şaselea simţ, un grad de empatie cu subiectul şi procedurile pe care manualele nu-l pot defini.

Maiorul Mohsen Zayeed era un asemenea talent natural în problemele legate de transmisiile radio. Relativ tânăr, cu ochelari rotunzi care îi dădeau aerul unui elev sârguincios, Zayeed trăia mâncând tehnologie radio pe pâine. Casa era împânzită cu cele mai noi reviste occidentale şi, ori de câte ori descoperea ceva care ar fi putut mări eficacitatea departamentului său de interceptare a transmisiunilor radio, nu trebuia decât să spună. Pentru că îl preţuia, Hassan Rahmani avea grijă ca el să obţină tot ce cerea. Nu mult după

miezul nopţii, cei doi stăteau în biroul lui Rahmani.

— Ai făcut vreun progres? întrebă Rahmani.

— Cred că da. E aici, nu mai încape îndoială. Necazul e că transmite în rafale imposibil de interceptat. Totul se desfăşoară foarte rapid. Aproape prea rapid – dar nu chiar. Cu îndemânare şi răbdare, pot depista câte una, chiar dacă rafalele nu au o lungime mai mare de câteva secunde.

— Cât eşti de aproape?

— Păi, am ajuns la câteva frecvenţe ultrascurte posibile, ceea ce îmi uşurează mult viaţa. Am avut noroc acum câteva zile. Tocmai ascultam, la întâmplare, pe o bandă îngustă când a început să transmită. Ascultaţi.

Zayeed scoase un magnetofon şi îi dădu drumul. Biroul se umplu de o amestecătură de zgomote. Rahmani rămase perplex.

— Asta-i tot?

— E în cod, evident.

— Evident, spuse Rahmani. Poţi să-l spargi?

— Aproape sigur că nu. Codificarea se face cu ajutorul unui cip unic cu silicon, a cărui matrice are microcircuite complexe.

— Şi nu poate fi decodat?

Rahmani arăta pierdut; Zayeed trăia într-o lume proprie şi vorbea o limbă proprie. Acum făcea chiar eforturi mari să folosească un limbaj accesibil superiorului său.

— Ăsta nu e un cifru. Pentru a reconverti gălăgia asta în forma vorbită originară e nevoie de un cip cu silicon identic. Permutările posibile sunt cu sutele de milioane.

— Şi-atunci ce rost mai are?

— Are, pentru că am început să-l localizez.

Hassan Rahmani se aplecă în scaun, nerăbdător.

— Să-l localizezi?

— Da. Mai mult decât atât, mesajul a fost transmis la miezul nopţii, cu treizeci de ore înainte de bombardamentul de la Al-Qubai. Părerea mea e că el cuprindea detalii referitoare la instalaţia nucleară. Şi mai e ceva.

— Spune.

— E aici.

— Aici în Bagdad?

Maiorul Zayeed zâmbi şi clătină din cap. Păstrase bucăţica cea mai bună pentru sfârşit. Voia să fie lăudat.

— Nu, domnule general, e aici, în cartierul Mansour. Cred că e în interiorul unui perimetru de doi pe doi kilometri.

Rahmani făcu nişte calcule rapide. Se apropiau, se apropiau foarte repede. Sună telefonul. Ascultă câteva secunde, apoi puse receptorul în furcă şi se ridică.

— Sunt convocat. Încă ceva. De câte intercepţii mai ai nevoie ca să-l localizezi exact? Până la un cvartal sau o casă.

— Cu puţin noroc, doar de una. Şi dacă nu-l prind din prima, la următoarea intercepţie cred că-l găsesc. Sper să trimită un mesaj mai lung, de câteva secunde. O să pot să vă dau un pătrat cu latura de o sută de metri.

Pe drumul până la maşina care îl aştepta, Rahmani inspiră adânc.

Ajunseră la întâlnirea cu Rais-ul în două autocare cu ferestre întunecate. Cei şapte miniştri într-unul, cei şase generali şi trei agenţi de la Informaţii în celălalt. Nici unul nu ştia încotro se îndrepta şi, dincolo de ecranul protector, şoferii nu făceau altceva decât să-i urmărească pe motociclişti.

Abia când autocarul opri într-o curte împrejmuită cu zid, li se permise celor nouă din al doilea autocar să coboare. Drumul durase patruzeci şi cinci de minute şi fusese ocolit. Rahmani aprecie că se aflau în afara Bagdadului, la vreo cincizeci de kilometri. Nu se auzeau zgomotele circulaţiei, iar în lumina stelelor de deasupra se vedea conturul slab al unei vile mari, cu obloane întunecate.

În sufrageria principală aşteptau deja cei şapte miniştri. Generalii îşi ocupară locurile destinate, în tăcere. Gărzile indicară doctorului Ubaidi, de la Informaţii, lui Rahmani, de la Contrainformaţii şi lui Omar Khatib, din Poliţia Secretă, cele trei scaune aşezate chiar în faţa unicului fotoliu mare, capitonat, rezervat Rais-ului.

Cel care trimisese după ei intră câteva minute mai târziu. Se ridicară cu toţii, iar el le făcu semn să stea jos.

Unii nu-l mai văzuseră de mai bine de trei săptămâni. Acum arăta obosit, iar pungile din jurul ochilor şi de sub fălci erau mai pronunţate.

Fără altă introducere, Saddam Hussein deschise subiectul. Avusese loc un raid de bombardament şi toţi ştiau despre el, chiar şi aceia care înainte nu aveau idee de vreun loc cu numele de Al-Qubai. Locul era ţinut atât de secret, încât în întregul Irak nu existau mai mult de douăzeci de persoane care ştiau de existenţa lui. Şi totuşi, fusese bombardat. Numai cei din primele rânduri ale puterii şi câţiva tehnicieni devotaţi nu îl vizitaseră vreodată altfel decât legaţi la ochi sau în mijloacele de transport sigilate şi totuşi fusese bombardat.

În încăpere se aşternu tăcerea fricii. Generalii, Radi de la Infanterie, Kadiri de la Tancuri, Ridha de la Artilerie, Musuli de la Trupele de Geniu şi ceilalţi doi, de la Garda Republicană şi şeful de stat major, priveau fix covorul de la picioarele lor.

— Camaradul nostru, Omar Khatib, i-a interogat pe cei doi aviatori englezi, intonă Rais-ul. El are să vă explice acum ce s-a

întâmplat.

La Rais nu îndrăznea nimeni să-şi ridice ochii, dar toţi îşi întoarseră acum privirile către silueta uscată a lui Omar Khatib. Torţionarul îşi ţinea privirile aţintite undeva în regiunea pieptului preşedintelui, aşezat în faţa lui, de cealaltă parte a încăperii.

Aviatorii vorbiseră, spuse el sec. Nu ascunseseră nimic. Comandantul de escadrilă le spusese că avioanele aliate văzuseră camioane ale Armatei intrând şi ieşind dintr-un cimitir de maşini. De aici Puii de Căţea traseseră concluzia că cimitirul era, de fapt, un depozit de muniţii mascat, mai exact un depozit de obuze cu gaze toxice. Nu era considerat ca fiind important şi nu-l crezuseră apărat de antiaeriană. De aceea la această misiune participaseră doar două avioane, plus încă două de marcaj. Pentru că nu ştiau de antiaeriană, nu alocaseră aparate de protecţie împotriva ei. Ei înşişi, pilotul şi navigatorul, nu ştiau mai mult.

Rais-ul făcu un semn generalului Farouk Ridha.

— Adevărat, rafeek?

— În mod normal, Sayidi Rais, spuse comandantul artileriei şi al bazelor de rachete SAM, trimit mai întâi avioanele care să distrugă rachetele antiaeriene şi abia apoi bombardierele. Întotdeauna au procedat aşa. Nu s-a întâmplat niciodată să trimită numai două avioane, fără alt ajutor, în cazul unor obiective importante.

Saddam rămase pe gânduri, gânduri pe care ochii întunecaţi nu le trădau nicicum. Făcea parte din arsenalul cu care îi stăpânea pe aceşti oameni: nu ştiau niciodată cum avea să reacţioneze.

— Exista vreo şansă, rafeek Khatib, ca cei doi să-ţi fi ascuns ceva, să ştie mai mult decât au recunoscut?

— Nu, Rais, au fost convinşi să coopereze întru totul.

— Deci cu asta s-a încheiat? întrebă Rais-ul încet. Raidul n-a fost decât o coincidenţă nefericită?

De jur împrejurul încăperii capetele se înclinară afirmativ. Urletul izbucnit pe neaşteptate îi paraliză pe toţi.

— ERONAT! Vă înşelaţi cu toţii!

În clipa următoare vocea reveni la o şoaptă calmă, dar sământa spaimei fusese semănată. Ştiau prea bine că blândeţea glasului putea anticipa cea mai îngrozitoare dezvăluire şi cele mai sălbatice pedepse.

— N-au existat nici un fel de camioane, nu camioane ale Armatei. E un pretext, chiar şi pentru piloţi, pentru cazul în care cad prizonieri. Trebuie să mai fie ceva, nu?

În ciuda aerului condiţionat, cei mai mulţi transpirau abundent. Din totdeauna fusese la fel, încă din zorii istoriei, când şeful de trib îl chema pe vraci, iar sătenii aşteptau, tremurând şi sperând fiecare să nu fie el acela către care se va îndrepta acuzator braţul magic.

— E o conspiraţie, şopti Rais-ul. Există un trădător. Cineva de-

aici e un trădător care unelteşte împotriva mea.

Rămase tăcut timp de câteva minute, lăsându-i să tremure. Când deschise din nou gura, se adresă celor trei aşezaţi chiar în faţa sa, în partea cealaltă a încăperii.

— Găsiţi-l. Găsiţi-l şi aduceţi-l la mine. Va afla care e pedeapsa pentru aceste crime. El şi întreaga lui familie.

Ieşi val-vârtej din cameră, urmat de garda personală. Cei şaisprezece rămaşi nu îndrăzniră nici să se privească unul pe altul. Era nevoie de un sacrificiu. Nimeni nu ştia cine avea să fie cel sacrificat, dar fiecare se temea pentru propria sa piele, se temea de un cuvânt întâmplător, poate nici măcar atât.

Cincisprezece din cei şaisprezece se ţineau la distanţă de ultimul, vraciul, cel pe care îl botezaseră Al-Mu'azib, Torţionarul. El era cel care va alege victima sacrificiului.

Hassan Rahmani rămase la fel de tăcut ca toţi ceilalţi. Nu era momentul pentru a menţiona interceptiile radio. Mişcările sale erau delicate, subtile, bazate pe deducţie şi inteligenţă. AMAM-ul, intrat cu cizmele sale grele peste investigaţiile în curs, era ultimul lucru de care avea nevoie acum.

Miniştrii şi generalii se întoarseră la îndatoririle lor cu groaza în suflet.

— Nu le ţine în seiful din cabinet, îi spuse Avi Herzog, alias Karim, şefului lui, Gidi Barzilai, la un mic dejun luat târziu, în dimineaţa următoare.

Întâlnirea era sigură şi se făcuse în apartamentul lui Barzilai. Herzog nu dăduse telefon – dintr-o cabină publică – până ce n-o văzuse pe Edith intrată în clădirea băncii. La puţină vreme după aceea sosise echipa yaridă care îl închisese pe colegul lor într-o „cutie" şi-l escortase până la locul întâlnirii, pentru a se asigura că nu este urmărit. Dacă i-ar fi crescut pe neaşteptate o „codiţă", ar fi observat-o. Aceasta era specialitatea lor.

Gidi Barzilai se aplecă peste masa acoperită cu farfurii, cu ochii strălucindu-i.

— Bravo, puiule, acum ştim unde nu-şi ţine codurile. Întrebarea e, unde le ţine?

— În birou.

— În birou? Ai înnebunit? Oricine poate deschide un birou.

— L-ai văzut?

— Biroul lui Gemutlich? Nu.

— Se pare că e foarte mare, foarte ornamentat şi foarte vechi. Un autentic obiect de artă. De asemenea, are un compartiment special creat de cel care l-a construit. Atât de secret şi atât de greu de găsit, încât Gemutlich e convins că e mai sigur decât orice seif. După

părerea lui, un spărgător va ataca seiful, nu şi biroul. Iar dacă ar examina biroul, nu ar putea da de compartimentul secret.

— Ea nu ştie unde e?

— Nu. Nu l-a văzut niciodată deschis. Ori de câte ori trebuie să umble la el, tipul se încuie pe dinăuntru.

Barzilai medită.

— Al dracului individ. Nu-l credeam în stare. Ba chiar cred că are dreptate.

— Pot s-o rup acum cu ea?

— Nu, Avi, nu încă. Dacă aşa stau lucrurile, te-ai descurcat admirabil. Dar mai rămâi prin preajmă, continuă să-ţi joci rolul. Dacă dispari acum, are să se gândească la ultima voastră conversaţie, o să facă o socoteală simplă şi poate chiar o să aibă remuşcări. Rămâi cu ea, dar nu mai deschide subiectul.

Barzilai se gândea. Din echipa sa aflată la Viena nimeni nu văzuse biroul, dar exista cineva care-l văzuse. Îi trimise un mesaj codificat lui Kobi Dror la Tel Aviv. Detectorul fu adus şi închis într-o cameră cu un desenator. El nu avea prea multe calităţi, dar dispunea de un dar uimitor: o memorie fotografică. Timp de cinci ore stătu cu ochii închişi, amintindu-şi conversaţia pe care o avusese cu Gemutlich şi pentru care jucase rolul unui avocat din New York. La vremea aceea, sarcina sa fusese să depisteze sistemele de alarmă de la uşi şi ferestre, seiful, alarmele cu puncte de presiune şi toate celelalte şmecherii folosite pentru a asigura o încăpere. Pe acestea le reţinuse şi le raportase. Biroul nu-l interesase prea mult. Dar acum, aşezat într-o cameră din subsolul de pe bulevardul Regele Saul la atâtea săptămâni după aceea şi-l amintea închizând ochii.

I-l descrise desenatorului linie cu linie. Din când în când privea schiţa, mai făcea câte o corectură, apoi continua. Desenatorul lucra în tuş, cu o peniţă subţire; culoarea o dădu cu acuarelă. După cinci ore avea, pe o bucată de hârtie de desen din cea mai bună, imaginea exactă, colorată, a biroului lui Herr Wolfgang Gemutlich de la Banca Winkler din Ballgasse, Viena.

Desenul plecă spre Gidi Barzilai, în servieta diplomatică, de la Tel Aviv către Ambasada Israeliană din Austria. Făcu două zile pe drum.

Între timp o verificare a listei de *sayanim* din Europa dădu la iveală existenţa domnului Michel Levy, anticar în bulevardul Raspail din Paris, cunoscut ca unul dintre cei mai mari experţi în mobilă clasică de pe continent.

Abia în seara de 14, aceeaşi zi în care lui Barzilai îi parvenea desenul la Viena, Saddam Hussein îşi convocă din nou miniştrii, generalii şi şefii serviciilor de informaţii. Din nou, întâlnirea se

organiză la cererea lui Omar Khatib, şeful AMAM-ului, care transmisese prin ginerele Hussein Kamil ştirea victoriei sale şi, din nou, ea avu loc într-o vilă, în miez de noapte.

Rais-ul intră simplu în încăpere şi-i făcu semn lui Khatib să raporteze.

— Ce mai pot să spun, Sayidi Rais?

Şeful Poliţiei Secrete îşi ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă într-un gest de neajutorare. O manifestare de modestie excelent interpretată.

— Ca de obicei, Rais-ul a avut dreptate, iar noi toţi ne-am înşelat. Bombardamentul de la Al-Qubai într-adevăr nu a fost o coincidenţă. *A existat* un trădător, iar el a fost depistat.

În încăpere se făcu auzit un murmur de aprobări măgulitoare. Bărbatul aşezat în fotoliul înalt de piele, cu spatele la peretele orb, zâmbi şi ridică mâinile, pentru a opri ropotele de aplauze care nu i se cuveneau. Acestea se opriră, dar nu prea curând.

Nu-i aşa că am avut dreptate – spunea zâmbetul – şi nu am eu întotdeauna dreptate?

— Cum ai descoperit asta, rafeek? întrebă Rais-ul.

— Printr-o combinaţie de noroc şi muncă detectivistică, recunoscu modest Khatib. Cât despre noroc, ştim cu toţii că el este darul lui Allah revărsat asupra Rais-ului nostru. Din nou murmure aprobatoare de jur împrejurul camerei. Cu două zile înaintea atacului bombardierelor lui Beni Naji, am stabilit un punct de control al traficului pe un drum din apropiere. Era un punct pentru controalele de rutină pe care oamenii mei le fac în căutarea dezertorilor, a contrabandiştilor şi aşa mai departe. Au fost notate numerele vehiculelor. Alaltăieri am verificat aceste numere şi am constatat că cele mai multe erau din zonă, camioane şi dube. Dar unul era un automobil scump, înregistrat aici, la Bagdad. A fost găsit proprietarul, un om care ar fi putut avea motivele lui pentru a vizita Al-Qubai-ul. Dar printr-un telefon am aflat că el *nu* vizitase instalaţia. Atunci m-am întrebat ce căutase în zonă.

Dacă era aşa, atunci într-adevăr munca detectivistică fusese de calitate. Ceea ce nu era genul lui Khatib, care, de obicei, miza pe forţa brută.

— Şi ce căutase? întrebă Rais-ul.

Khatib făcu o pauză pentru a impresiona auditoriul.

— Voia să obţină o descriere exactă a zonei cimitirului de maşini, să stabilească distanţa şi direcţia până la cel mai apropiat punct de reper – toate informaţiile de care aveau nevoie atacatorii.

Toţi cei din jurul mesei expirară adânc.

— Dar asta am aflat mai târziu, Sayidi Rais. Mai întâi, l-am invitat pe cel în cauză la sediul AMAM-ului, la o discuţie deschisă.

Khatib îşi aminti o clipă de discuţia deschisă din subsolul AMAM-ului din Bagdad, subsol cunoscut sub denumirea de Sala de Gimnastică.

În mod normal, Omar Khatib încredinţa subalternilor săi sarcina interogatoriului, el fiind numai acela care decidea gradul de severitate şi superviza rezultatul. Dar aceasta era o chestiune atât de delicată, încât o îndeplinise el însuşi, exilându-i pe toţi ceilalţi dincolo de uşile prin care nu pătrundea sunetul.

Din tavanul celulei atârnau două cârlige, la un metru distanţă unul de altul, iar de ele erau ataşate două lanţuri scurte, prinse de o bârnă de lemn. Suspectul avea încheieturile mâinilor legate de capetele bârnei, astfel încât stătea atârnat cu braţele în lături. Dat fiind că acestea nu stăteau vertical, poziţia era cu atât mai dureroasă.

Picioarele îi erau la zece centimetri de podea, cu gleznele legate de un alt drug lung de un metru. Poziţia în X făcea posibil accesul la toate părţile corpului prizonierului, mai ales că, fiind în centrul încăperii, se putea ajunge la el din orice unghi.

Omar Khatib lăsă bastonul încleiat pe o masă laterală şi ocoli prizonierul, ajungând în faţa lui. Urletele înnebunite ale bărbatului la primele cincizeci de lovituri încetaseră, făcând loc unor murmure bolborosite, rugătoare. Khatib îl privi în faţă.

— Amice, eşti un prost. Poţi pune capăt foarte uşor acestei întâmplări. L-ai trădat pe Rais, dar el e îndurător. Nu am nevoie decât de o mărturisire.

— Nu, mă jur… wa-Allah-el-Adheem… pe Marele Allah, n-am trădat pe nimeni.

Plângea ca un copil şi lacrimi de durere i se scurgeau pe faţă. Era moale, constată Khatib, n-o să-i ia mult.

— Ba da, ai trădat. Qubth-ut-Allah, ştii ce-i asta?

— Sigur, scânci bărbatul.

— Şi ştii unde e ascuns?

— Da.

Khatib îşi repezi cu putere genunchiul în testiculele expuse. Omul ar fi încercat să se chircească, dar nu putea. Vomită, iar lichidul i se prelinse pe trupul gol, picurând de la capătul penisului.

— Da, ce?

— Da, sayidi.

— Aşa e bine. Şi locul unde e ascuns Pumnul lui Dumnezeu, locul acesta nu era cunoscut duşmanilor noştri?

— Nu, sayidi, e secret.

Palma lui Khatib zvâcni şi-l lovi pe cel atârnat, peste faţă.

— Manyouk, manyouk împuţit, atunci cum se face că azi-dimineaţă avioanele inamice l-au bombardat şi ne-au distrus arma?

Prizonierul căscă ochii larg, şocul depăşind ruşinea provocată

de insultă. În limba arabă, manyouk este cel care joacă rolul pasiv într-un cuplu de homosexuali.

— Dar nu este cu putinţă. Prea puţini ştiu despre Al-Qubai…

— Dar inamicul ştia… şi l-a distrus.

— Sayidi, vă jur, nu se poate. Nu au cum să-l găsească. Cel care l-a construit, colonelul Badri, l-a ascuns mult prea bine…

Interogatoriul continuase încă o jumătate de oră. Până la încheierea inevitabilă.

Fu întrerupt din reverie de însuşi Rais-ul.

— Şi cine este acest trădător?

— Inginerul, doctorul Salah Siddiqui, Rais.

Se auzi o inspiraţie şuierătoare. Preşedintele dădu încet din cap, ca şi cum l-ar fi suspectat pe individ de la bun început.

— Pot să întreb, spuse Hassan Rahmani, pentru cine lucra nenorocitul?

Khatib îi aruncă o privire veninoasă şi nu se grăbi cu răspunsul.

— Asta n-a spus, Sayidi Rais.

— Dar va spune, va spune, rosti preşedintele.

— Sayidi Rais, murmură Khatib, mă tem că trebuie să vă raportez că, la acest punct al confesiunii, trădătorul a decedat.

Rahmani sări în picioare, ignorând protocolul.

— Domnule preşedinte, mă văd nevoit să protestez. Este o dovadă uimitoare de incompetenţă. Trădătorul trebuie să fi avut o linie de legătură cu inamicul, o modalitate de transmitere a mesajelor. Acum e posibil să n-o mai aflăm niciodată.

Khatib îi azvârli o privire încărcată cu atâta ură, încât lui Rahmani, care la şcoala domnului Hartley îl citise pe Kipling, îi aminti de Krait, vipera care şuiera: „Feriţi-vă, căci eu sunt moartea”.

— Ce ai de spus? întrebă Rais-ul.

Khatib era plin de căinţă.

— Sayidi Rais, ce pot să spun? Oamenii mei te iubesc ca pe tatăl lor, ba nu, mai mult. Ar muri pentru tine. Când au auzit de toată murdăria trădării… au făcut exces de zel.

Pe dracu’, replică Rahmani în gând. Dar Rais-ul dădu încet din cap. Era un limbaj pe care îi plăcea să-l audă.

— E de înţeles. Lucrurile astea se mai întâmplă. Cât despre dumneata, domnule general Rahmani, care îţi critici colegul, dumneata ai făcut vreun progres?

Deci lui Rahmani nu-i spunea rafeek sau camarade. Trebuia să fie prudent, foarte prudent.

— Există un transmiţător, Sayidi Rais, aici în Bagdad.

Continuă, relatând descoperirile maiorului Zayeed. Vru să mai adauge o frază. O singură transmisie, dacă o receptăm şi cred că-l prindem pe cel care transmite. Dar hotărî să nu se grăbească.

— Atunci, de vreme ce trădătorul e mort, pot să vă dezvălui ceea ce nu v-am putut spune acum două zile. Pumnul lui Dumnezeu nu este distrus, nici măcar blocat sub dărâmături. Cu douăzeci şi patru de ore înaintea raidului am dat ordin să fie mutat într-un loc mai sigur.

Aplauzele prin care cercul de intimi îşi exprimă admiraţia faţă de geniul liderului lor durară câteva secunde până să se potolească. Le spuse că bomba se afla acum în Fortăreaţă, al cărei amplasament nu-i privea şi că de la Qa'ala va fi lansată, schimbând cursul istoriei în ziua în care primul soldat american punea piciorul pe pământul sfânt al Irakului.

Capitolul 20

Ştirea că avioanele britanice îşi rataseră ţinta reală de la Al-Qubai îl zguduise puternic pe cel cunoscut sub numele de Jericho. Îi trebuise un efort enorm pentru a se ridica în picioare şi a-l aplauda pe Rais cu aceeaşi adoraţie ca a celorlalţi.

În autocarul întunecat care îl transporta, împreună cu ceilalţi generali, înapoi spre centrul Bagdadului, rămase tăcut, în spate, învăluit în propriile gânduri. Puţin îi păsa de bomba ascunsă acum în alt loc, denumit Qa'ala, Fortăreaţa, despre care nu auzise niciodată şi habar nu avea unde se afla şi care încă putea provoca foarte multe morţi. Ce-l preocupa acum era propria sa soartă. Timp de trei ani riscase totul, deconspirarea, ruina şi o moarte oribilă, fiindcă trădase regimul ţării sale. Şi nu pentru a aduna o avere imensă undeva în afara ţării; asta ar fi putut face, probabil, prin furt şi înşelăciune şi aici, în Irak, cu toate riscurile implicate. Scopul fusese acela de a se retrage în străinătate, cu o identitate şi o istorie nouă, asigurate de cei care îl plătiseră, la adăpost, sub mantia lor, de răzbunarea echipelor morţii. Cunoştea soarta celor care furau şi încercau, pur şi simplu, să dispară: trăiau sub o teroare permanentă până când, într-o zi, erau descoperiţi de răzbunătorii irakieni.

El, Jericho, dorise şi averea, dar şi siguranţa, motiv pentru care se bucurase când controlul său firesc fusese transferat din mâinile israelienilor în cele ale americanilor. Aceştia aveau să aibă grijă de el şi, conform înţelegerii, să-i creeze o nouă identitate, permiţându-i să devină un alt individ, cu o altă naţionalitate, să-şi cumpere un conac în Mexic, la malul mării, unde să trăiască o viaţă uşoară şi confortabilă.

Acum lucrurile se schimbaseră. Dacă tăcea, iar bomba era folosită, aveau să creadă că-i minţise. Nu minţise, dar, în furia momentului, nu-l va crede nimeni. Indiferent cât îi va costa, americanii vor bloca contul şi totul va fi fost degeaba. Într-un fel sau altul, trebuia să-i anunţe că se făcuse o greşeală. Va risca din nou, dar apoi se va încheia totul. Irakul va fi înfrânt, Rais-ul înlăturat de la putere iar el, Jericho, departe de-aici.

În singurătatea biroului său îşi scrise mesajul, ca de obicei în arabă, pe hârtia subţire care ocupa foarte puţin loc. Relată întâlnirea din acea seară. Faptul că, atunci când trimisese ultimul mesaj, bomba se afla, într-adevăr, la Al-Qubai, după cum spusese, dar patruzeci şi opt de ore mai târziu, când atacaseră Tomado-urile, ea dispăruse. Dar nu era vina lui.

Continuă cu toate celelalte informaţii pe care le avea: despre existenţa unei ascunzători secrete, denumită Fortăreaţa şi despre faptul că de acolo, de la Qa'ala, va fi lansată bomba, când primul

american va trece graniţa irakiană.

Nu mult după miezul nopţii se urcă într-o maşină fără însemne oficiale şi dispăru în cartierele mărginaşe ale Bagdadului. Nu-i punea nimeni la îndoială dreptul de a face asta; nimeni nu ar fi îndrăznit. Plantă mesajul sub o dală dintr-o curte veche de pe strada Abu Nawas, apoi făcu semnul cu cretă în spatele Bisericii Sfântul Iosif din Cartierul Creştin. De data aceasta semnul era uşor schimbat. Spera că necunoscutul care va ridica mesajele nu va pierde vremea.

Întâmplarea făcu ca Mike Martin să părăsească vila sovietică devreme, în dimineaţa zilei de 15 februarie. Bucătăreasa rusoaică îi dăduse o listă lungă de cumpărături de făcut din piaţă, care aveau să se dovedească a fi extrem de greu de procurat. Hrana începea să dispară. Nu atât din cauza ţăranilor, cât a lipsei mijloacelor de transport. Cele mai multe poduri fuseseră distruse, iar platoul central irakian era împânzit de râuri care udau recoltele din care se hrănea populaţia Bagdadului. Nevoiţi să plătească taxe de fiecare dată când treceau aceste râuri cu barca, ţăranii preferau să stea acasă.

Din fericire, Martin începu cu piaţa de mirodenii din strada Shurja, apoi, călare pe bicicletă, ocoli Biserica Sfântul Iosif. Tresări când văzu semnul făcut cu cretă.

Semnul trasat pe peretele acela trebuia să fie un opt culcat, cu o linioară orizontală legând cele două cercuri. Dar îi spusese lui Jericho ca, în caz de maximă urgenţă, să înlocuiască linioara cu două cruciuliţe, câte una în fiecare jumătate a optului. Astăzi cruciuliţele apăruseră.

Martin se îndreptă în goana bicicletei spre curtea din strada Abu Nawas, aşteptă până avu timp liber, se aplecă, aşa cum făcea întotdeauna, să-şi aranjeze sandaua, strecurând o mână în ascunzătoare şi găsi plicul subţire. Pe la prânz se întoarse la vilă, explicându-i bucătăresei furioase că făcuse tot ce-i stătea în putinţă, dar produsele întârziau să sosească în oraş. Va trebui să mai facă un drum după-amiază.

Citi mesajul lui Jericho şi înţelese prea bine de ce acesta intrase în panică. Martin compuse o depeşă proprie, explicând Riadului de ce considera că era mai bine să preia el însuşi chestiunea şi să ia singur deciziile. Nu mai era timp pentru conferinţele de la Riad şi nici pentru schimburile de mesaje. Pentru el, cea mai rea parte era aceea că Serviciul de Contrainformaţii irakian ştia de prezenţa unui transmiţător, care emitea în „rafale”. Nu avea idee cât de aproape erau, dar trebuia să presupună că nu-şi mai putea permite conversaţii îndelungate cu Riadul. Aşa că lua totul pe cont propriu.

Citi mai întâi mesajul lui Jericho în arabă, apoi traducerea în englezeşte, înregistrându-le pe bandă. Adăugă partea care îi aparţinea şi se pregăti să emită. În seara aceea nu avea „fereastră” decât foarte

târziu – totul se făcea noaptea, ca locuitorii casei lui Kulikov să fi avut timp să adoarmă adânc. Dar, ca şi Jericho şi el dispunea de o procedură de urgenţă.

Ea consta în emiterea unui semnal sonor unic, prelungit, în acest caz un fluierat pe o frecvenţă foarte înaltă, alta decât banda sa obişnuită VHE.

Se convinse că şoferul era la ambasadă, în centru, cu secretarul unu, Kulikov şi că majordomul rus şi soţia sa prânzeau. Apoi, cu tot riscul de a fi descoperit, ridică antena în pragul uşii deschise şi emise semnalul.

În dormitorul transformat în studio radio din vila SIS de la Riad se aprinse un bec. Era ora unu la prânz. Operatorul de serviciu, care se ocupa de comunicaţiile obişnuite între vilă şi Century House de la Londra, lăsă baltă totul, strigă prin uşă după întăriri şi se întoarse pentru a „primi” mesajul lui Martin pe frecvenţa zilei.

Cel de-al doilea operator băgă capul pe uşă.

— Cee?

— Anunţă-i pe Steve şi pe Simon că transmite Ursul Negru şi e urgent.

Celălalt ieşi. Martin lăsă timp Riadului cincisprezece minute, apoi îşi începu transmisia propriu-zisă.

Dar Riadul nu era singurul care interceptase rafala. În afara Bagdadului, o altă antenă, care baleia permanent banda VHF, prinse o parte a sa. Mesajul era atât de lung încât, chiar şi comprimat, dura patru secunde. Ascultătorii irakieni prinseră două, care le permiteau o localizare.

De îndată ce termină, Martin îşi strânse şi împacheta echipamentul, punându-l la loc sub duşumea. Nu terminase bine când auzi paşi pe pietriş. Era majordomul rus care, într-un acces de generozitate, traversa curtea pentru a-i oferi o ţigară balcanică. Martin o primi cu multe plecăciuni şi mulţumiri. Rusul se întoarse în casă, mândru de propria lui generozitate.

Nenorocitul, îşi spuse acesta, ce viaţă are.

Rămas singur, nenorocitul se puse pe scris, cu caractere arabe, în carneţelul pe care îl ţinea ascuns sub salteaua de paie. În timp ce el făcea aceasta, genialul maior Zayeed medita în faţa unei hărţi detaliate a oraşului şi mai ales a cartierului Mansour.

Îşi încheie calculele, le mai verifică o dată şi îl sună pe generalul Hassan Rahmani, la sediul Mukhabarat, la nici cinci sute de metri de porţiunea din Mansour, de forma romboidală, trasată cu cerneală verde. I se fixă o întâlnire pentru ora patru.

La Riad, Chip Barber măsura de la un capăt la altul camera cea mare a vilei, cu o foaie de hârtie în mână, înjurând cum nu mai

înjurase de când ieşise din marină în urmă cu treizeci de ani.

— Ce mama dracului e în capul lui? îi întrebă el pe cei doi ofiţeri britanici aflaţi în încăpere.

— Potoleşte-te, Chip, îi răspunse Laing. Ştii că e acolo de foarte multă vreme. E într-o tensiune teribilă. Ceilalţi sunt din ce în ce mai aproape de el. După toate regulile, ar trebui să-l scoatem de-acolo acum, imediat.

— Mda, ştiu, tipul e grozav. Dar n-are nici un drept să facă ce face. Nu uitaţi că noi achităm nota de plată.

— Nu uităm, spuse Paxman, dar e vorba de omul nostru, care e departe, în teritoriul inamic. Dacă el hotărăşte să mai stea, o face pentru a termina o treabă începută, care vă priveşte şi pe voi în aceeaşi măsură în care ne priveşte pe noi.

Barber se mai calmă.

— Trei milioane de dolari. Cum naiba le voi explica celor de la Langley că el i-a mai oferit încă trei milioane lui Jericho, ca de data asta, informaţia să fie corectă? Porcul ăla irakian trebuia să aibă datele reale de prima dată. Poate că individul trişează numai ca să stoarcă mai mulţi bani.

— Chip, spuse Barber, aici e vorba de o bombă nucleară.

— Poate, mârâi Barber. *Poate* vorbim de o bombă nucleară. *Poate* că Saddam a reuşit să obţină destul uraniu. *Poate* că le-a asamblat pe toate la timp. Tot ce avem sunt calculele unor savanţi şi afirmaţiile lui Saddam. Dacă o fi făcut vreodată aceste afirmaţii. Daţi-o dracului, Jericho e un mercenar, ce-l împiedică să mintă de să-ngheţe apele? Savanţii se pot înşela, iar Saddam minte mai des decât respiră. Până la urmă, cu ce ne alegem pentru toţi banii ăştia?

— Eşti dispus să-ţi asumi riscul? întrebă Laing.

Barber se prăbuşi pe un scaun.

— Nu, spuse el, în cele din urmă. Nu, nu sunt. Bine, am să vorbesc cu Washingtonul. Apoi le spun generalilor. Trebuie să afle şi ei. Dar ascultaţi-mă bine: într-o zi o să dau de Jericho ăsta şi, dacă ne trage pe sfoară, îi smulg braţele şi-l bat cu ele până crapă.

La ora patru în aceeaşi după-amiază, maiorul Zayeed intră în biroul lui Hassan Rahmani, cu hărţile şi cu hârtiile cu calcule. Îi explică atent că în ziua aceea interceptase cel de-al treilea mesaj, care îi dădea posibilitatea de a reduce zona la cea încercuită pe harta cartierului Mansour. Rahmani se uită la el neîncrezător.

— Are o sută de metri pe o sută. Credeam că aparatura asta modernă poate identifica o sursă de emisie la un metru pătrat.

— Dacă prind o transmisie mai lungă, se poate, îi explică răbdător maiorul. Pot să prind o bandă de la receptorul de intercepţie nu mai lată de un metru. Dacă o încrucişez cu alta, plecată din alt

punct, obţin metrul pătrat. Dar transmisiile cu care avem de-a face sunt extrem de scurte. Din momentul în care încep şi până când se termină nu durează mai mult de două secunde. Deci maximum ce pot să obţin este un con foarte îngust, cu vârful spre receptor şi care se lărgeşte pe măsură ce creşte distanţa. Cam cu o secundă dintr-un grad pe compas. Dar la o distanţă de trei-patru kilometri asta înseamnă o sută de metri. Uitaţi, zona încă nu e prea întinsă.

Rahmani studie harta. Porţiunea marcată cuprindea patru clădiri.

— Hai să mergem s-o vedem, propuse el.

Cei doi cercetară cartierul până dădură de porţiunea respectivă. Era o zonă rezidenţială foarte prosperă. Cele patru clădiri erau locuinţe separate, fiecare cu o curte proprie. Când terminară prospecţiunile, se însera.

— Le cercetaţi mâine dimineaţă, spuse Rahmani. O să închid toată porţiunea cu trupe, fără tevatură. Tu ştii ce cauţi. Intri cu experţii şi desfaceţi totul, bucată cu bucată. Când găsiţi ce căutaţi, am pus mâna şi pe spion.

— Avem o mică problemă, replică maiorul. Vedeţi plăcuţa de alamă de colo? E o clădire a Ambasadei Sovietice.

Rahmani rămase pe gânduri. Nimeni n-avea să-l decoreze dacă dădea naştere unui incident internaţional.

— Începeţi cu celelalte trei, ordonă el. Dacă nu găsiţi nimic, o să cer aprobarea Ministerului de Externe pentru clădirea sovieticilor.

În timp ce ei stăteau de vorbă, unul dintre membrii personalului vilei sovietice se afla la o depărtare de cinci kilometri. Grădinarul Mahmoud Al-Khouri era în vechiul cimitir britanic unde, într-o urnă de piatră de la căpătâiul unui mormânt de mult abandonat, aşeză un plic subţire de plastic. Mai târziu, desenă un semn cu creta pe peretele sediului Uniunii Jurnaliştilor. Făcând un tur de cartier seara târziu, observă, cu puţin înainte de miezul nopţii, că semnul fusese şters.

În aceeaşi seară se ţinu, la Riad, o întâlnire secretă, la subsolul al doilea al Ministerului Apărării. Erau prezenţi patru generali şi doi civili, Barber şi Laing. Când aceştia încheiară ce aveau de spus, cei patru militari rămaseră cufundaţi într-o tăcere sumbră.

— E-adevărat? întrebă unul dintre americani.

— Nu avem dovezi sută la sută, răspunse Barber. Dar suntem de părere că există şanse mari ca informaţia să fie reală.

— Şi ce vă face să fiţi aşa de siguri? întrebă generalul din USAF.

— După cum probabil aţi ghicit deja, de câteva luni încoace avem pe cineva în straturile înalte ale ierarhiei de la Bagdad.

Se auziră câteva mormăieli aprobatoare.

— Nici nu ne-am închipuit că Langley-ul a văzut toate obiectivele alea în vreun glob de cristal, replică generalul din Forţele Aeriene, încă supărat că CIA punea la îndoială rapoartele piloţilor săi.

— Fapt este că, până acum, toate informaţiile primite de la el au fost exacte până în cel mai mic detaliu. Dacă de data asta ne minte, înseamnă că ne-a tras o cacealma de zile mari. Pe de altă parte însă, ne putem permite să riscăm?

Timp de câteva minute se aşternu tăcerea.

— Pierdeţi din vedere un lucru, observă aviatorul. Lansarea.

— Lansarea? întrebă Barber.

— Exact. Una e să pui mâna pe o bombă, alta s-o arunci drept în capul inamicului. Saddam încă nu a auzit de miniaturizare, asta cere o tehnologie superavansată. Aşa că, dacă are bomba, n-o poate lansa de pe un tanc. Şi nici cu vreo altă piesă de artilerie, din cauza calibrului. Şi nici cu o baterie de Katiuşa sau de rachete.

— De ce nu cu o rachetă, domnule general?

— Din cauza încărcăturii, răspunse sarcastic aviatorul. A nenorocitei de încărcături. Dacă e vorba de o bombă nu prea evoluată, are cel puţin o jumătate de tonă. Ştim că rachetele Al-Abeid şi Al-Tammuz încă nu erau perfecţionate când am bombardat instalaţia de la Saad-16. La fel şi Al-Abbas şi Al-Badr. Nefuncţionale, fie făcute zob, fie cu o sarcină utilă prea mică.

— Şi Scud-urile? întrebă Laing.

Acelaşi lucru. Aşa-numitele Al-Husayn, cu rază mare de acţiune, continuă să se dezintegreze la intrarea în atmosferă şi au o sarcină maximă de o sută şaizeci de kilograme. Nici Scud-urile furnizate iniţial de sovietici nu au mai mult de şase sute de kilograme. E prea puţin.

— Mai există posibilitatea lansării ei dintr-un avion, remarcă Barber.

Generalul de aviaţie luă un aer solemn.

— Domnilor, aveţi cuvântul meu, aici şi acum. Din această clipă nici un avion irakian nu va mai atinge graniţa. Cele mai multe nu vor mai apuca nici măcar să decoleze. Acelea care apucă şi se îndreaptă spre sud vor fi doborâte la jumătatea drumului spre frontieră. Am suficiente radaruri şi avioane de vânătoare ca să vă pot garanta aceasta.

— Şi Fortăreaţa? întrebă Laing. Baza de lansare?

— Un hangar ultrasecret, probabil subteran, cu o singură pistă, în care se află un Mirage, un MIG sau un Sukhoi – echipat şi gata de drum. Dar n-o să apuce să ajungă la graniţă.

Decizia cădea pe umerii generalului din capul mesei.

— Şi vreţi să găsiţi locul unde e depozitată bomba, această aşa-

numită Fortăreaţă? întrebă el încet.

— Da, domnule general, încercăm. Cred că mai avem nevoie doar de câteva zile, răspunse Barber.

— Găsiţi-o şi noi o vom distruge.

— Iar invazia de peste patru zile? întrebă Laing.

— O să vă anunţ.

În aceeaşi seară se anunţă amânarea invaziei Kuweitului şi a Irakului pentru data de 24 februarie.

Ulterior, istoricii au găsit tot felul de explicaţii pentru această amânare. Una dintre ele era că puşcaşii marini americani au dorit să-şi mute axa de atac cu câţiva kilometri mai spre vest, ceea ce necesita mişcări de trupe, transferuri de provizii şi alte preparative. Ceea ce era adevărat.

O altă explicaţie, apărută ceva mai târziu în presă, se referea la doi „piraţi” englezi care penetraseră reţeaua de computere a Ministerului Apărării, încurcând setul de materiale şi date meteorologice referitoare la zona de atac, producând confuzii în legătură cu ziua de începere a atacului, optimă din punct de vedere al condiţiilor atmosferice. În realitate, vremea a fost frumoasa între 20 şi 24, dar s-a deteriorat exact când trupele au început să avanseze.

Generalul Norman Schwarzkopf era un bărbat masiv şi foarte puternic atât fizic, cât şi psihic şi moral. Dar ar fi trebuit să fie mai mult decât un om obişnuit – sau mai degrabă mai puţin – dacă tensiunea acestor ultime zile nu şi-ar fi pus amprenta şi asupra lui. Timp de şase luni, fără întrerupere, lucrase până la douăzeci de ore pe zi. Nu numai că organizase cea mai masivă şi mai rapidă acumulare de forţe armate din istoria omenirii, sarcină care ea singură ar fi putut zdrobi un om mai puţin rezistent, dar înfruntase şi hăţişul relaţiilor cu o societate saudită extrem de sensibilă, menţinuse pacea Coaliţiei, ameninţată de cel puţin zece ori de conflicte interne şi, în plus, ţinuse la distanţă intervenţiile bine intenţionate, dar inutile şi epuizante, ale Congresului de pe Capitol Hill.

Totuşi, nici una din aceste sarcini nu-i strica somnul, atât de necesar în aceste ultime câteva zile. Coşmarurile i le stârnea responsabilitatea de a avea în mână atâtea vieţi tinere.

Triunghiul îi apărea întotdeauna în vise. Veşnicul Triunghi. Triunghiul dreptunghic de uscat, culcat pe o parte. Ceea ce ar fi trebuit să fie baza era linia coastei de la Khafji în jos, dincolo de Jubail, până la cele trei oraşe legate între ele, Dammam, Al Khoba şi Dhahran. Latura perpendiculară era graniţa care se îndrepta de pe coastă spre vest, despărţind întâi Arabia Saudită şi Kuweitul şi devenind apoi frontiera irakiană, în deşert. Ipotenuza forma o linie oblică ce lega ultimul punct vestic de coastă în deşert, în dreptul

oraşului Dhahran.

În acest triunghi erau aproape o jumătate de milion de tineri bărbaţi şi câteva femei, care aşteptau ordinul său. Optzeci la sută din ei erau americani. La est erau saudiţii, alte contingente arabe şi puşcaşii marini. În centru, marile unităţi americane de blindate şi infanteria mecanizată, iar printre ele, Divizia 1 blindate britanică. În flanc, la extremă, francezii.

Fusese o vreme când, în vis, zecile de mii de tineri mureau înecaţi de ploaia toxică, prinşi între pereţii de nisip şi valurile de sârmă ghimpată. Acum era şi mai rău.

Cu numai o săptămână în urmă, un ofiţer de la Informaţii sugerase, contemplând triunghiul pe o hartă de campanie:

— Poate că Saddam vrea să arunce bomba aici.

Ofiţerul intenţionase să facă o glumă. În acea noapte, generalul comandant al trupelor încercase din nou, în zadar, să adoarmă. Din nou, triunghiul. Prea mulţi oameni într-un spaţiu prea mic.

La vila SIS, Laing, Paxman şi cei doi operatori radio împărţeau frăţeşte o ladă cu sticle de bere, cumpărată pe ascuns de la Ambasada Britanică. La rândul lor, resimţeau tensiunea.

— O singură bombă, una tâmpită, amărâtă, mai mică decât cea de la Hiroshima, aruncată aici, de pe sol sau din aer… spuse Laing.

Nu aveau nevoie să fie savanţi. Prima explozie ar fi ucis peste zece mii de tineri soldaţi. În câteva ore norul radioactiv avea să se deplaseze, absorbind milioane de tone de nisip contaminat din deşert, acoperind totul în cale cu aripa morţii.

Navele aflate în larg aveau timp să se pună la adăpost; nu şi trupele de uscat sau locuitorii oraşelor saudite. Urma să se îndrepte spre est, crescând tot mai mult, peste Bahrain şi în zona ocupată de Aliaţi, otrăvind marea, traversând coasta Iranului, exterminând acea categorie despre care Saddam Hussein declarase că nu merita să trăiască… „Perşii, evreii şi muştele”.

— N-o poate lansa, spuse Paxman. Nu are avionul sau racheta potrivită pentru asta.

Departe, în nord, în Jebal al Hamreen, ascuns în adâncurile unui tun cu o ţeava lungă de o sută optzeci de metri şi o bătaie de o mie de kilometri, Pumnul lui Dumnezeu zăcea inert, gata de zbor.

Casa din Qadisiya era doar pe jumătate trează, total nepregătită pentru sosirea oaspeţilor din zori. Cu mulţi ani în urmă, când fusese construită de către proprietarul său, se afla în mijlocul unei zone de livezi. Era la cinci kilometri depărtare de cele patru vile din Mansour, pe care maiorul Zayeed de la Contrainformaţii tocmai se pregătea să le pună sub supraveghere. Suburbiile Bagdadului se extinseseră apoi spre

sud-vest, înghiţind vechea casă pe lângă care trecea acum zgomotoasa autostradă Qadisiya, pe locul unde altădată creşteau piersici şi caişi.

Casa era încă frumoasă şi aparţinea unui proprietar de mult pensionar; curtea, împrejmuită cu un zid înalt, mai avea încă vreo câţiva pomi fructiferi în fundul grădinii.

Cele două camioane de soldaţi AMAM, sub comanda unui maior, nu umblară cu prea multe fineţuri. Sparseră lacătul cu câteva focuri de armă, dădură poarta de perete cu piciorul şi intrară, fărâmând uşa şi bruscându-l pe servitorul slăbănog care încercase să-i oprească.

Trecură în fugă din încăpere în încăpere, distrugând dulapurile, sfâşiind draperiile, în timp ce bătrânul proprietar al locuinţei încerca să-şi protejeze soţia.

Soldaţii desfăcură totul aproape bucată cu bucată, fără să găsească nimic. La rugămintea bătrânului de a i se spune ce căutau, maiorul îi răspunse că ştia el foarte bine şi percheziţia continuă.

După casă urmă grădina. La capătul ei, lângă zid, pământul era proaspăt săpat. În timp ce doi îl ţineau pe bătrân, ceilalţi săpau. Le spuse că nu ştia de ce era pământul afânat, pentru că el nu îngropase nimic. Dar era acolo.

Era într-un sac de pânză groasă şi toţi văzură, când îl deschiseră, că era un aparat de radio. Maiorul nu ştia nimic despre asemenea aparate – şi nici nu-l interesa să ştie că transmiţătorul Morse din sac era la ani lumină distanţă de transmiţătorul ultramodern, prin satelit, utilizat de Mike Martin şi care se afla încă sub podeaua colibei sale din grădina secretarului Kulikov. Pentru maiorul AMAM aparatele radio erau maşinării suspecte, folosite de spioni. Restul nu era treaba lui.

Plângând, bătrânul protestă că nu-l mai văzuse până atunci şi că altcineva sărise gardul în timpul nopţii şi-l îngropase acolo, dar fu doborât cu o lovitură cu patul puştii, la fel ca şi soţia sa, care începuse să strige.

Maiorul examină trofeul: chiar şi el vedea că hieroglifele de pe sac păreau a fi în ivrit.

Nu aveau ce face nici cu servitorul, nici cu femeia, le trebuia doar bărbatul. Deşi acesta trecuse de şaptezeci de ani, îl târâră cu burta în jos, dus de mâini şi de picioare de patru soldaţi şi îl aruncară în remorca unuia dintre camioane ca pe un sac cu smochine.

Maiorul era încântat. Îşi făcuse datoria, plecând de la un denunţ anonim. Superiorii săi vor fi mulţumiţi. Acesta nu era un caz pentru închisoarea de la Abu Ghraib, ci pentru Sala de Gimnastică a AMAM-ului. După părerea lui, acesta era singurul loc cuvenit spionilor israelieni.

În aceeaşi zi de 16 februarie, Gidi Barzilai se afla la Paris, unde îi arăta lui Michel Levy desenul. Bătrânul anticar era bucuros să poată fi util. O singură dată i se mai ceruse ajutorul, atunci când împrumutase nişte mobilă unui *katsa* care încerca să pătrundă într-o locuinţă, dându-se drept vânzător de antichităţi.

Pentru Michel Levy, faptul că Mossadul îl consulta şi că putea fi de folos era o plăcere şi o aventură, un lucru care mai înviora existenţa unui om în vârstă.

— Boulle, spuse el.

— Pardon? răspunse Barzilai, crezând că era victima unei glume proaste.

— Boulle, repetă bătrânul. Sau Buhl. Mare ebenist francez. Stilul e inconfundabil. Dar ăsta nu e făcut de mâna lui. E dintr-o perioadă ulterioară.

— Atunci cine l-a construit?

Monsieur Levy era trecut de optzeci de ani şi avea părul rar şi alb, lipit de craniul zbârcit; obrajii însă îi erau rumeni, iar ochii îi străluceau de bucuria vieţii. Îşi condusese la groapă o mulţime de colegi de generaţie.

— Când a murit, Boulle şi-a lăsat atelierul protejatului său, germanul Oeben. Acesta, la rândul lui, a transmis tradiţia unui alt german, Riesener. Părerea mea e că piesa e din perioada Riesener. În orice caz, aparţine unui discipol, nu maestrului. Vreţi să-l cumpăraţi?

Evident, glumea. Ştia prea bine că Mossadul nu achiziţiona obiecte de artă. Ochii îi sclipeau amuzaţi.

— Să zicem doar că mă interesează.

Levy era încântat. Iar erau puşi pe şotii. El, unul, nu avea să afle niciodată exact ce, dar era interesant.

— Aceste mese…

— Birouri, preciză Levy. Acesta este un birou.

— Bine, aceste birouri au vreun compartiment secret?

— A, vrei să spui vreo ascunzătoare. Desigur. Tinere, cu mulţi ani în urmă, când un bărbat putea fi oricând provocat şi ucis într-un duel, pentru o chestiune de onoare, doamnele trebuiau să fie foarte discrete în legătură cu aventurile lor sentimentale. Nu aveau telefoane, nici faxuri, nici video. Toate gândurile năstruşnice ale iubitului trebuiau puse pe hârtie. Şi atunci, cum puteau fi ele ascunse de ochiul bărbatului? Nu în seifuri, căci nu existau. Nu într-o cutie de metal, căci soţul putea cere cheia. Aşa că oamenii de lume ai zilei au început să-şi comande piese de mobilier cu ascunzători secrete. Nu întotdeauna, numai uneori. Acestea cereau multă măiestrie, altfel ar fi fost prea vizibile.

— Şi cum puteai să afli dacă o anumită piesă pe care… te gândeai să o cumperi avea o asemenea ascunzătoare?

A, ce grozav! Tipul de la Mossad nu avea de gând să cumpere un birou Riesener, ci să spargă unul.

— Vrei să vezi unul? întrebă Levy.

Dădu câteva telefoane şi, în cele din urmă, ieşiră din magazin şi urcară într-un taxi. Ajunseră la un alt anticar. După o conversaţie pe şoptite cu Levy, acesta dădu din cap şi ieşi, lăsându-i singuri. Levy îi promisese un mic onorariu, cuvenit celui care a găsit piesa, dacă aceasta se vindea, nimic mai mult. Anticarul era mulţumit; aşa mergeau adesea lucrurile în lumea lui.

Biroul pe care îl văzură semăna uimitor de mult cu cel din Viena.

— Acum, începu Levy, ascunzătoarea nu poate avea dimensiuni prea mari, pentru că ar ieşi la iveală prin compararea măsurătorilor exterioare cu cele interioare. Deci trebuie să fie îngustă, aşezată fie pe orizontală, fie pe verticală. Probabil, nu va avea mai mult de doi centimetri grosime, mascată într-o placă aparent compactă, groasă de trei centimetri, dar compusă, de fapt, din două foi subţiri de lemn cu un gol între ele. Esenţial este butonul care o deschide.

Trase afară unul din sertarele de sus.

— Bagă mâna aici.

Barzilai băgă mâna până atinse fundul sertarului.

— Pipăie bine.

— Nimic, spuse *katsa.*

— Asta pentru că nici nu e nimic. Nu în acesta. Dar ar putea fi un buton plat, pe care se apasă, unul care se răsuceşte sau care se deplasează lateral, ca să vezi ce se întâmplă.

— Ce-ar trebui să se întâmple?

— Un declic şi o bucăţică de marchetărie iese în afară, împinsă de un arc. În spatele ei se află ascunzătoarea.

Dar chiar şi ingeniozitatea marchetarilor secolului al optsprezecelea îşi avea limitele ei. Într-un ceas, Michel Levy îi arătase agentului Mossad cele zece locuri principale unde se putea găsi mecanismul care, la rândul său, deschidea compartimentul secret.

— Nu folosi niciodată forţa, insistă Levy. Cu forţa n-ai să reuşeşti să-l găseşti şi nu faci decât să laşi urme pe lemn.

Zâmbi şi-l împunse pe Barzilai în coaste. Acesta îi oferi un prânz copios la Coupole, apoi luă un taxi înapoi la aeroport şi se întoarse la Viena.

Devreme în aceeaşi dimineaţă de 16 februarie, maiorul Zayeed şi echipa sa se prezentară la primele trei dintre vilele ce trebuiau cercetate. Celelalte două erau înconjurate cu soldaţi postaţi la uşi şi ocupanţii nedumeriţi încuiaţi înăuntru.

Politeţea maiorului era desăvârşită, dar autoritatea sa nu lăsa

loc pentru obiecţii. Spre deosebire de echipa AMAM, aflată la doi kilometri mai departe, în Qadisiya, oamenii lui Zayeed erau specialişti, care nu provocau distrugeri definitive, dar a căror activitate era cu atât mai eficientă. Începând de la parter, în căutarea unei ascunzători sub dalele podelelor, examinară încăpere cu încăpere, dulap cu dulap şi nişă cu nişă.

Grădina fuse cercetată, de asemenea, fără rezultat. La prânz, maiorul, convins în fine, îşi ceru scuze de la ocupanţii casei şi ieşi. Trecând alături, începu cercetarea celei de-a doua case.

În subsolul sediului AMAM din Saadun, bătrânul stătea întins pe spate, legat de încheieturile mâinilor şi de mijloc, pe o masă solidă de lemn, înconjurat de specialişti în extragerea de informaţii. În afara acestora, mai erau prezenţi un doctor şi generalul Omar Khatib, care se consulta într-un colţ cu sergentul Ali.

Şeful AMAM-ului era acela care hotăra lista modalităţilor de tortură folosite. Sergentul Ali ridică o sprinceană; azi avea să-i fie de folos salopeta, asta cu siguranţă. Omar Khatib dădu scurt din cap şi ieşi. Sus, în birou, îl aşteptau hârtii importante.

Bătrânul continua să susţină, pe un ton rugător, că nu ştia nimic despre emiţător, că din cauza vremii urâte nu ieşise de câteva zile în grădină. Dar cei care îl interogau nu se arătau interesaţi. Îi legară de ambele picioare o coadă de mătură, pe scobitura tălpilor. Doi din cei patru îi ridicară picioarele în poziţia necesară, cu tălpile spre încăpere, în timp ce Ali şi colegul său coborau de pe perete cablurile electrice groase.

Când începu bătaia, bătrânul porni să ţipe, acompaniat de ceilalţi; pe urmă vocea i se curmă şi leşină. O găleată cu apă rece ca gheaţa dintr-un colţ unde aşteptau mai multe, înşirate, îl readuse în simţiri.

Din când în când, în tot cursul dimineţii, fură nevoiţi să se oprească pentru a-şi odihni muşchii osteniţi. În acest timp îi aruncau căni cu apă sărată peste labele sângerânde ale picioarelor. Apoi, cu forţe proaspete, se apucau din nou de treabă.

Între leşinuri, bătrânul continuă să susţină că nici măcar nu ştia cum funcţionează un radio-emiţător şi că, deci, la mijloc era o greşeală.

Spre prânz, pielea şi carnea de pe tălpi i se curăţaseră complet, lăsând să se vadă oasele albe sub stratul de sânge. Sergentul Ali dădu din cap în semn că procedura putea înceta, îşi aprinse o ţigară şi savură fumul, în timp ce asistentul său zdrobea oasele picioarelor victimei între glezne şi genunchi, cu o bară metalică scurtă.

Bătrânul făcu apel la doctor, ca la un coleg de breaslă, dar medicul AMAM-ului nu-şi desprinse ochii din tavan. Ordinele sale

erau să-l menţină pe prizonier în viaţă şi conştient.

De cealaltă parte a oraşului, maiorul Zayeed termină percheziţia celei de-a doua vile la ora patru, în acelaşi moment în care Gidi Barzilai şi Michel Levy se ridicară de la masă. Din nou, fără rezultat. Cu scuze politicoase faţă de cuplul îngrozit, care asistase la desfacerea sistematică în bucăţele a casei, îşi luă echipa de asalt şi se îndreptă spre cea de a treia şi ultima vilă.

În Saadun, bătrânul începuse să leşine din ce în ce mai des; doctorul ceru mai mult timp de refacere. Pregăti o injecţie pe care i-o făcu intravenos. Efectul fu aproape imediat: îl scoase dintr-o stare apropiată de comă şi dădu sistemului nervos un nou impuls.

Acele încălzite până la alb pe jăratic pătrunseră în scrotul zbârcit şi în testiculele uscate.

Cu puţin înainte de ora şase bătrânul reintră în comă, iar de data aceasta intervenţia doctorului veni prea târziu. Lucră disperat, cu sudoarea spaimei scurgându-i-se pe chip, dar stimulentele, injectate direct în inimă, nu mai avură nici un efect.

Ali părăsi încăperea şi se întoarse, cinci minute mai târziu, împreună cu Omar Khatib. Acesta aruncă o privire cadavrului şi anii de experienţă îi dezvăluiră un lucru pentru care nu avea nevoie de nici o pregătire medicală. Se întoarse şi, cu palma deschisă, îl plesni puternic peste faţă pe doctorul înspăimântat.

Forţa loviturii, combinata cu faima celui care o administrase, îl aruncă pe doctor la podea, printre seringi şi fiole.

— Cretinule! şuieră Khatib. Ieşi de-aici!

Doctorul îşi adună instrumentele în geantă şi ieşi în patru labe. Torţionarul examină rezultatele activităţii lui Ali. În aer plutea un miros pe care amândoi îl cunoşteau bine, un amestec dulceag de transpiraţie, spaimă, urină, excremente, sânge, vomă, plus un iz de carne arsă.

— A negat până la sfârşit, spuse Ali. Dacă ar fi ştiut ceva, jur că am fi scos totul de la el.

— Puneţi-l într-un sac şi înapoiaţi-l nevesti-sii să-l înmormânteze, lătră Khatib.

Sacul alb, de pânză tare, de o sută optzeci de centimetri lungime şi şaptezeci şi cinci lăţime, fu azvârlit pe pragul casei din Qadisiya la ora zece seara. Încet şi cu mare greutate, căci amândoi erau bătrâni, văduva şi servitorul îl ridicară, îl duseră în casă şi îl aşezară pe masa mare. Femeia se aşeză la capul mesei şi începu să jelească.

Talat, bătrânul servitor, se duse la telefon, dar acesta fusese smuls din perete şi nu mai funcţiona. Luând cu el cartea de telefon a stăpânei, pe care nu o putea citi, se duse la farmacist acasă şi îl rugă

să ia legătura cu tânărul stăpân – cu oricare dintre ei.

La aceeaşi oră la care farmacistul încerca să se descurce în reţeaua de telefoane irakiană, aproape complet distrusă, iar Gidi Barzilai, întors la Viena, compunea o nouă telegramă către Kobi Dror, maiorul Zayeed îi raporta lui Hassan Rahmani nereuşitele zilei.

— Nu este, îi spuse el şefului Contrainformaţiilor. Dacă era, l-am fi găsit. Deci trebuie să fie în a patra casă, cea a diplomatului.

— Eşti sigur că nu te înşeli? Că nu poate fi în altă parte?

— Nu, domnule general. Cea mai apropiată clădire e mult în afara zonei delimitate de încrucişarea celor două coordonate. Sursa de emisie e înăuntrul rombului de pe hartă. Pot să jur.

Rahmani ezită. Diplomaţii erau extrem de greu de cercetat, gata oricând să dea fuga la Ministerul de Externe cu reclamaţii. Pentru a pătrunde în reşedinţa tovarăşului Kulikov avea nevoie de o aprobare de sus, chiar foarte de sus.

După plecarea maiorului, Rahmani sună la Ministerul de Externe. Avea noroc: ministrul, care în ultimele luni fusese mai tot timpul plecat, era acum la Bagdad. Mai mult decât atât, se afla chiar în biroul său. Rahmani îşi fixă o audienţă pentru a doua zi, la ora zece.

Farmacistul, om de suflet, continuă să încerce toată noaptea. Nu reuşi să dea de fiul mai mare, dar, printr-o relaţie pe care o avea în armată, trimise un mesaj celui mai tânăr dintre fiii răposatului său prieten. Chiar dacă nu reuşi să-l contacteze personal, mesajul fu transmis.

Fiul cel mic, aflat la o bază departe în afara Bagdadului, îl primi în zori. Se urcă imediat în maşină şi porni la drum. În mod normal, nu i-ar fi luat mai mult de două ore. În ziua aceea de 17 februarie îi trebuiră şase. Drumul era înţesat de patrule şi filtre. Folosindu-şi rangul, putea intra în faţă, unde-şi prezenta permisul şi trecea mai departe. Dar asta nu-l ajuta şi să treacă peste podurile distruse. De fiecare dată era nevoit să aştepte venirea bacului. Când ajunse la casa părinţilor săi din Qadisiya se făcuse ora prânzului.

Mama îi alergă în întâmpinare şi îl îmbrăţişă, plângând. Încercă să obţină de la ea detalii asupra celor petrecute, dar, pe lângă că nu mai era nici ea tânără, femeia era în pragul isteriei. O luă în braţe şi o duse în camera ei. În harababura de medicamente aruncate de soldaţi peste tot pe podeaua băii găsi un flacon cu somnifere la care tatăl său făcea apel când frigul iernii îi stârnea artrita. Îi dădu două pastile şi ea adormi curând.

Intră în bucătărie şi îi ceru bătrânului Talat să facă două cafele, apoi, aşezat la masă, servitorul îi povesti tot ce se întâmplase, începând cu zorii zilei precedente. La sfârşit îi arătă groapa din

grădină în care soldaţii găsiseră sacul. Cercetând de-a lungul zidului, tânărul găsi zgârieturile lăsate de cel care îl sărise în cursul nopţii pentru a îngropa sacul. Apoi se întoarse în casă.

Hassan Rahmani era făcut să aştepte, lucru care îi displăcea. Dar avea audienţă la ministrul de externe, Tariq Aziz. Întâlnirea avu loc cu puţin înainte de ora unsprezece.

— Nu sunt sigur că te înţeleg, spuse ministrul, privindu-l prin ochelari, cu nişte ochi rotunzi de bufniţă. Ambasadele pot comunica prin radio cu capitalele lor, iar mesajele lor sunt întotdeauna codificate.

— Da, domnule ministru, dar transmisiile se fac din clădirea Cancelariei. Şi fac parte din traficul diplomatic obişnuit. De data aceasta, lucrurile stau altfel. Aici e vorba de un emiţător secret, ca cele utilizate de spioni şi care transmite în rafale pentru un receptor care, suntem convinşi, se află nu la Moscova, ci mult mai aproape.

— Rafale?

Rahmani îi explică.

— Tot nu reuşesc să pricep de ce ar transmite un agent KGB, pentru că trebuie să presupunem că avem de-a face cu un agent KGB, mesaje în rafale de la reşedinţa secretarului unu, când ar putea foarte bine să o facă cu aparatura mult mai puternică de la ambasadă?

— Nu ştiu.

— Atunci trebuie să găseşti o explicaţie mai potrivita, domnule general. Ai idee ce se întâmplă dincolo de pereţii biroului dumitale? Nu ştii că ieri seară m-am întors de la Moscova, unde am avut discuţii serioase cu domnul Gorbaciov şi cu reprezentantul său Evgheni Primakov, care a fost aici săptămâna trecută? Nu ştii că am adus cu mine o propunere de pace care, dacă va fi acceptată de către Rais, căruia urmează să i-o prezint peste două ore, ar putea să-i facă pe sovietici să convoace Consiliul de Securitate şi să interzică americanilor să ne atace? Şi în momentul acesta, cu această perspectivă înainte, dumneata îmi ceri să umilesc Uniunea Sovietică ordonând o descindere la reşedinţa secretarului unu? Zău, domnule general, cred că ţi-ai pierdut minţile.

Lucrurile se încheiară aici. Hassan Rahmani părăsi clădirea ministerului spumegând de furie neputincioasă. Mai exista însă un lucru pe care Tariq Aziz nu i-l interzisese. Înăuntrul zidurilor casei sale, Kulikov putea fi inabordabil. Aflat în maşină, era intangibil. Dar străzile nu erau ale lui Kulikov.

— Vreau să o înconjuraţi, ordonă el celei mai bune echipe de supraveghere pe care o avea, la întoarcerea în birou. În linişte, cu discreţie, fără tapaj. Dar vreau clădirea sub supraveghere totală. Şi oaspeţii, căci trebuie să aibă oaspeţi; îi vreau puşi sub urmărire.

Până la prânz, agenţii îşi ocupaseră poziţiile în maşinile parcate sub copacii care înconjurau reşedinţa lui Kulikov pe toate cele patru laturi, având sub ochi ambele capete ale singurei străzi care ducea la ea. Alţii, ceva mai la distanţă, aveau sarcina să anunţe ori de câte ori se apropia cineva şi să urmărească pe oricine ieşea.

Fiul cel mic stătea în sufrageria părinţilor săi, privind sacul lung de pânză în care se afla tatăl lui. Lăsând lacrimile să se scurgă pe faţă, făcându-i pete întunecate pe uniformă, îşi aminti de copilărie. Pe atunci tatăl său era un medic prosper, cu o clientelă numeroasă, printre care se numărau şi câteva familii din comunitatea britanică, recomandate de prietenul lui, Nigel Martin. Se gândi la zilele când, împreună cu fratele său, se jucau în grădina familiei Martin cu Mike şi cu Terry şi se întrebă ce s-o fi ales de ei.

După o oră observă că unele din petele de pe sac păreau mai mari decât fuseseră. Se ridică şi se duse la uşă.

— Talat?

— Da, stăpâne.

— Adu-mi o foarfecă şi un cuţit de bucătărie.

Singur în încăpere, colonelul Osman Badri deschise sacul, tăindu-l la capăt, pe o latură, apoi la picioare. Trase partea de deasupra şi o rulă. Trupul bătrânului era gol.

Conform tradiţiei, aceasta era treabă de femeie, dar mama sa nu o putea face. Ceru apă şi bandaje, îmbăie şi curăţă trupul mutilat, legă picioarele rupte, îndreptă şi propti oasele sfărâmate şi acoperi organele genitale înnegrite. În timp ce făcea toate astea plângea; şi, plângând, ceva în el se schimba.

În amurg îl chemă pe imamul de la cimitirul Alwazia din Risafa şi făcu toate aranjamentele pentru înmormântarea de a doua zi dimineaţă.

Mike Martin fusese în oraş în dimineaţa zilei de duminică 17 februarie, dar se întorsese după ce-şi făcuse cumpărăturile şi verificase cele trei ziduri, căutând semne; ajunsese înapoi acasă cu puţin înaintea prânzului. În cursul după-amiezei avusese de lucru în grădină. Domnul Kulikov, nici creştin, nici musulman, care nu ţinea nici vinerea sfântă pentru mahomedani, nici sabatul creştin de duminica, era acasă, gripat şi nemulţumit de straturile de trandafiri.

În timp ce Martin muncea la trandafiri, echipele de supraveghere ale Mukhabaratului îşi ocupau neobservate poziţiile dincolo de zid. După socoteala lui, Jericho nu putea avea veşti pentru el în mai puţin de două zile; va verifica din nou locurile stabilite în seara următoare.

Înmormântarea doctorului Badri avu loc la Alwazia imediat după ora nouă. Cimitirele Bagdadului erau aglomerate şi imamul avea

mult de lucru. Cu numai câteva zile în urmă, americanii bombardaseră un adăpost antiaerian civil, ucigând mai mult de trei sute de persoane. Spiritele începeau să se încingă. Câţiva dintre participanţii la o altă înmormântare din apropiere îl întrebară pe tăcutul colonel dacă ruda sa murise în urma bombardamentului american. Le răspunse scurt că fusese o moarte naturală.

În tradiţia musulmană înmormântarea are loc repede, la scurt timp după deces. Nu există sicriu de lemn, ca la creştini; trupul este învelit în pânză. Farmacistul veni, sprijinind-o pe doamna Badri, după care plecară în grup, la încheierea scurtei ceremonii.

Colonelul Badri nu se îndepărtase mai mult de câţiva metri de poarta cimitirului când se auzi strigat pe nume. La mică distanţă se afla o limuzină cu geamuri fumurii. Unul era deschis, în spate. Vocea îl strigă din nou.

Colonelul Badri îl rugă pe farmacist să o însoţească pe mama sa până acasă, în Qadisiya; avea să-i ajungă din urmă mai târziu. Când îi văzu plecaţi se întoarse către maşină. Vocea spuse:

— Te rog să urci, domnule colonel. Avem de vorbit.

Deschise portiera şi privi înăuntru. Unicul ocupant al maşinii se mutase pentru a-i face loc. Lui Badri i se păru că recunoaşte vag chipul. Îl mai văzuse undeva. Urcă şi închise portiera. Bărbatul îmbrăcat în costum cenuşiu apăsă pe un buton şi geamul se ridică, blocând zgomotele exterioare.

— Tocmai ţi-ai înmormântat tatăl.

— Da.

Cine era individul? Cum de nu putea da un nume feţei aceleia?

— Ce i s-a întâmplat a fost oribil. Dacă aş fi aflat la timp, i-aş fi oprit. Am aflat prea târziu.

Osman Badri simţi ceva ca un pumn în stomac. Îşi dădu seama cu cine stătea de vorbă, tipul îi fusese arătat la o recepţie pentru militari, cu doi ani în urmă.

— Domnule colonel, am să-ţi spun un lucru care, dacă-l transmiţi mai departe, îmi va atrage o moarte şi mai îngrozitoare decât a tatălui dumitale.

Nu exista decât un singur lucru, îşi spuse Badri. Trădarea.

— A fost o vreme, spuse celălalt încet, când l-am iubit pe Rais.

— Şi eu, spuse Badri.

— Dar lucrurile se schimbă. El a înnebunit. În nebunia lui comite cruzime după cruzime. Trebuie oprit. Bineînţeles, ştii despre Qa'ala.

Badri fu din nou surprins, de data asta de schimbarea bruscă de subiect.

— Evident. Eu am construit-o.

— Exact. Ştii ce se află acolo?

— Nu.

Ofiţerul mai mare în grad îi spuse.

— Nu se poate să vorbească serios, protestă Badri.

— E extrem de serios. Intenţionează să o folosească împotriva americanilor. Asta poate că nu e treaba noastră. Dar ştii cum va reacţiona America? Ne va răspunde cu aceeaşi monedă. Nu va mai rămâne piatră pe piatră sau cărămidă pe cărămidă. Rais-ul va fi singurul care va supravieţui. Eşti dispus să fii complice la toate astea?

Colonelul Badri se gândi la trupul din cimitir, deasupra căruia groparii nu terminaseră încă de îngrămădit pământul uscat.

— Ce vreţi?

— Să-mi spui despre Qa'ala.

— De ce?

— Americanii o vor distruge.

— Puteţi să le transmiteţi astfel de informaţii?

— Crede-mă, modalităţi se găsesc întotdeauna. Qa'ala…

Şi, astfel, colonelul Osman Badri, tânărul care visase cândva să ridice case frumoase care să dureze secole, aşa cum făcuseră înaintaşii săi, îi spuse totul celui care îşi spunea Jericho.

— Coordonatele.

Badri i le dădu.

— Întoarce-te la post, domnule colonel. Ai să fii în siguranţă.

Colonelul Badri coborî din maşină şi se îndepărtă. Stomacul se strânse ghem. După o sută de metri începu să se întrebe: Ce-am făcut? Brusc, simţi nevoia să stea de vorbă cu fratele său, fratele mai mare, care avusese întotdeauna mintea mai limpede, sfatul mai înţelept.

Cel pe care echipa Mossad îl botezase Detectorul sosi din nou la Viena în acea zi de luni, trimis de Tel Aviv. Era din nou avocatul new-yorkez cu prestanţă şi toate hârtiile necesare pentru a dovedi aceasta.

Chiar dacă adevăratul avocat se întorsese de-acum din vacanţă, şansele ca Gemutlich, care detesta telefoanele şi faxurile, să sune la New York pentru a verifica, fuseseră considerate ca minime. Era un risc pe care Mossadul era dispus să şi-l asume.

Din nou Detectorul se instală la Sheraton şi scrise o scrisoare adresată personal lui Herr Gemutlich. Se scuza iar pentru sosirea neanunţată în capitala austriacă, dar venise însoţit de contabilul firmei şi împreună doreau să deschidă un cont substanţial în numele clientului lor.

Scrisoarea fu înmânată personal destinatarului în aceeaşi după-amiază; în dimineaţa următoare la hotel sosi răspunsul lui Gemutlich, care propunea o întâlnire pentru ora zece.

Detectorul era, într-adevăr, însoţit. Cel care îl acompania era cunoscut, pur şi simplu, ca Spărgătorul, căci asta era specialitatea lui.

Dacă la cartierul său general din Tel Aviv, Mossadul dispune de o colecţie, practic, neegalată de companii paravan, paşapoarte false, hârtii cu antet şi toate celelalte accesorii necesare meşteşugului, mândria acestei colecţii o constituie spărgătorii şi lăcătuşii. Abilitatea Mossadului de a pătrunde în orice loc încuiat şi zăvorât merită un loc aparte în lumea interlopă. De multă vreme, această organizaţie este numărul unu în ştiinţa efracţiei. Dacă afacerea Watergate ar fi fost dată pe mâna unei echipe neviote, nimeni pe lume n-ar fi aflat vreodată.

Reputaţia spărgătorilor israelieni este atât de bună, încât ori de câte ori fabricanţii britanici aveau un produs nou pentru care doreau comentariile SIS-ului, Century House trimitea produsul mai departe la Tel Aviv. Mossadul, cu duplicitatea sa neegalată, studia obiectul, afla cum putea fi desfăcut sau deschis şi-l trimitea înapoi la Londra ca fiind „inexpugnabil”. Până la urmă, SIS a aflat.

Data următoare când o companie britanică a scos o broască nouă, deosebit de complexă, Century House le-a cerut să o ia înapoi şi să o păstreze, dar să furnizeze pentru analiză o variantă ceva mai „uşoară”. Aceasta a fost trimisă la Tel Aviv. Acolo, ea a fost studiată şi, în cele din urmă, deschisă, apoi returnată ca „de nespart”. SIS-ul însă a recomandat producătorului să scoată pe piaţă varianta iniţială.

Astfel s-a ajuns, un an mai târziu, la un incident neplăcut, în care un spărgător al Mossadului a petrecut trei ceasuri deosebit de frustrante pe coridorul unui complex de birouri, într-o capitală europeană, înainte de a ieşi, negru la faţă de furie. De atunci britanicii şi-au testat singuri broaştele şi i-au lăsat pe cei din Mossad să le dea de cap dacă pot.

Spărgătorul adus de la Tel Aviv nu era cel mai bun din Israel, ci al doilea ca valoare. Aceasta pentru un motiv foarte simplu: el avea un lucru pe care numărul unu nu-l avea.

Tânărul petrecu şase ore într-un instructaj de noapte cu Gidi Barzilai, pe tema activităţii ebenistului franco-german Riesener, plus o descriere completă făcută de Detector structurii interne a clădirii pazei Băncii. Echipa yaridă de urmărire îi completă nivelul de cunoştinţe cu o imagine a pazei de noapte, dedusă din modul în care se aprindeau şi se stingeau luminile în diverse locuri din clădirea băncii pe timpul nopţii.

În aceeaşi zi de luni, Mike Martin aşteptă până la ora cinci după-amiază înainte de a-şi lua bicicleta hodorogită, cu care traversă grădina cu pietriş şi ieşi pe poarta din spatele ei. Încălecă şi se îndreptă către cel mai apropiat bac care trecea fluviul unde, înainte ca avioanele Tornado să-şi îndrepte atenţia spre el, se aflase Podul Jamhuriya.

Dădu colţul, ieşi din raza de vedere a vilei şi văzu prima maşină parcată. Apoi a doua, ceva mai încolo. Stomacul i se strânse la vederea celor doi oameni care coborâseră din maşină şi se postaseră în mijlocul drumului. Riscă o privire peste umăr; doi indivizi coborâţi din prima maşină îi blocaseră retragerea. Convins că totul se terminase, continuă să pedaleze. Nu avea altceva de făcut. Unul din cei din faţa lui îi făcu semn către marginea drumului.

— Tu de colo! strigă el. Vino-ncoace!

Opri sub copacii de la margine. Alţi trei indivizi apărură, toţi în uniforme, cu armele aţintite spre el. Încet îşi ridică mâinile.

Capitolul 21

În acea după-amiază, la Riad, se întâlniră ambasadorul britanic şi cel american, aparent neoficial, doar cu scopul de a lua parte la acest straniu obicei englezesc, ceaiul cu prăjiturele de la ora cinci.

Mai erau prezenţi pe pajiştea Ambasadei Britanice Chip Barber, sub titlul de angajat al ambasadei şi Steve Laing, care putea declara oricui l-ar fi întrebat că lucra la secţia culturală a ambasadei ţării sale. Un al treilea oaspete, aflat într-unul din rarele momente de întrerupere a activităţii sale în subteran, era generalul Norman Schwarzkopf.

În scurt timp, cei cinci se întâlniră într-un colţ al pajiştii, toţi cu ceştile de ceai în mână. Viaţa era mult mai simplă atunci când fiecare dintre membrii grupului ştia care erau ocupaţiile reale ale celorlalţi.

Singurul subiect de conversaţie pentru tot restul invitaţilor era războiul iminent, dar aceştia cinci deţineau informaţii la care ceilalţi nu aveau acces. Între ele se numărau şi ultimele detalii ale planului de pace pe care Tariq Aziz îl prezenta în ziua aceea lui Saddam Hussein, planul cu care Aziz se întorsese de la Moscova, după discuţiile cu Mihail Gorbaciov. Pentru diverse motive, acesta constituia un subiect de îngrijorare.

Generalul Schwarzkopf primise deja o sugestie de la Washington cum că ar putea ataca mai devreme decât era planificat. Planul de pace al sovieticilor cerea o încetare imediată a focului şi retragerea Irakului din Kuweit în ziua următoare.

Washingtonul primise deja aceste detalii nu de la Bagdad, ci de la Moscova. Răspunsul fusese că planul îşi avea meritele sale, dar nu rezolva punctele cheie. Nu impunea Irakului să renunţe pentru totdeauna la pretenţiile asupra Kuweitului; nu avea în vedere pierderile uriaşe suferite de Kuweit: cele cinci sute de sonde incendiate, milioane de tone de petrol vărsat, care otrăveau apele Golfului, cei două sute de cetăţeni kuweitieni executaţi, jaful din Kuweit City.

— Colin Powell îmi spune că Departamentul de Stat doreşte termeni mult mai drastici, zise generalul. Vor să ceară capitularea necondiţionată.

— Nici nu mă îndoiesc că asta vor, murmură trimisul american.

— Aşa că le-am spus că pentru asta au nevoie de un specialist în probleme arabe.

— Serios? replică ambasadorul britanic. Şi de ce, mă rog?

Ambii ambasadori erau diplomaţi de carieră, cu state vechi de serviciu în Orientul Mijlociu. Ambii erau specialişti în probleme arabe.

— Ei bine, spuse comandantul suprem, genul ăsta de ultimatum

n-o să aibă efect asupra arabilor. Vor prefera să moară mai întâi.

Asupra grupului se aşternu tăcerea. Ambasadorii scrutară chipul neclintit al generalului, căutând o urmă de ironie.

Cei doi ofiţeri de la Informaţii rămaseră tăcuţi, amândoi cu acelaşi gând în minte: exact asta e buba, stimate domnule general.

— Ai ieşit din casa rusului.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Agentul de la Contrainformaţii era în civil, dar se vedea clar că era ofiţer.

— Da, bey.

— Documentele.

Martin se scotoci prin buzunarele dish-dashului, de unde scoase cartea de identitate şi scrisoarea primită de la secretarul unu Kulikov, acum murdară şi şifonată. Ofiţerul studie cartea, ridicând privirea pentru a confrunta chipul cu fotografia, apoi examină scrisoarea.

Falsificatorii israelieni îşi făcuseră cum trebuie datoria. De sub stratul crăpat de plastic se iţea mutra uşor nătângă, nerasă, a lui Mahmoud Al-Khouri.

— Percheziţionaţi-l, spuse ofiţerul.

Celălalt agent în civil îşi trecu mâinile peste corpul de sub dish-dash şi scutură din cap. Nu avea arme.

— Buzunarele.

Acestea conţineau câţiva dinari în bancnote, câteva monede, un briceag, bucăţi de cretă de diferite culori şi o pungă de plastic. Ofiţerul o ridică între degete.

— Ce-i asta?

— A aruncat-o păgânul. Îmi ţin tutunul în ea.

— Nu văd tutun înăuntru.

— Nu, bey, l-am terminat. Trăgeam nădejde să-mi cumpăr din piaţă.

— Şi nu-mi mai spune „bey”. Asta s-a dus o dată cu turcii. De unde eşti?

Martin îi descrise un sătuc îndepărtat, din nordul ţării.

— E foarte cunoscut pentru pepeni, adăugă el îndatoritor.

— Lasă-mă dracului cu pepenii tăi! se răţoi ofiţerul, căruia i se păruse că soldaţii făceau eforturi să nu zâmbească.

La capătul îndepărtat al străzii se ivi o limuzină mare, care opri la o distanţă de două sute de metri. Ofiţerul inferior îi făcu semn superiorului său şi înclină din cap. Celălalt se întoarse şi-i spuse lui Martin:

— Aşteaptă aici.

Se duse la automobilul mare şi se aplecă pentru a se adresa, pe geamul portierei din spate, persoanei dinăuntru.

— Ce-ai prins? întrebă Hassan Rahmani.

— Un grădinar şi om bun la toate, domnule general. Lucrează aici. Are grijă de trandafiri şi de grădină şi face cumpărăturile pentru bucătăreasă.

— Isteţ?

— Nu, domnule general. E aproape redus mintal. Un ţăran din nord, dintr-un sat de cultivatori de pepeni.

Rahmani medită. Dacă-l reţinea, ruşii aveau să se întrebe unde dispăruse. Asta o să-i pună în gardă. Spera că, dacă planul de pace eşua, va primi aprobarea să percheziţioneze clădirea. Dar, dacă îl lăsa să-şi vadă de treburi, individul îşi putea alerta stăpânii. Din experienţa lui Rahmani, exista o limbă pe care orice irakian o vorbea la perfecţie. Îşi scoase portofelul şi extrase o sută de dinari.

— Dă-i asta. Spune-i să-şi termine cumpărăturile şi să se întoarcă acasă. Să caşte bine ochii după cineva cu o umbrelă mare, argintie. Dacă-şi ţine gura şi ne raportează mâine ce vede, va fi răsplătit cum se cuvine. Dacă se duce şi le spune ruşilor, îl predau AMAM-ului.

— Da, domnule general.

Ofiţerul luă banii, se întoarse şi îl instrui pe grădinar în legătură cu ce avea de făcut. Omul îl privi uimit.

— O umbrelă, sayidi?

— Da, una mare şi argintie, sau poate neagră, îndreptată spre cer. Ai văzut vreodată aşa ceva?

— Nu, sayidi, răspunse omul trist. Când plouă, fug toţi înăuntru.

— Pe Allah cel atotputernic, murmură ofiţerul, asta nu-i pentru ploaie, tontule, e pentru mesaje.

— O umbrelă care trimite mesaje, repetă încet grădinarul. O să mă uit după ea, sayidi.

— Du-te-n drumul tău, îi spuse ofiţerul exasperat. Şi să nu pomeneşti nimic din ce-ai văzut aici.

Martin urcă pe bicicletă şi îşi continuă drumul, trecând pe lângă limuzină. Când se apropie, Rahmani se afundă între pernele banchetei. Nu era bine ca ţăranul să vadă chipul şefului Serviciului de Contrainformaţii al Republicii Irak.

Martin găsi mesajul cu cretă la ora şapte şi recuperă mesajul la nouă. Îl citi la lumina din fereastra unei cafenele, nu electrică, fiindcă aceasta nu mai exista, ci lumina unei lămpi cu gaz. La vederea textului scoase un şuierat uşor, împături hârtia cât mai mult posibil şi o băgă în chiloţi.

Nici nu se punea problema întoarcerii la vilă. Emiţătorul era deconspirat şi un mesaj nu putea face altceva decât să declanşeze dezastrul. Se gândi la staţia de autobuz, dar aceasta era plină de patrule ale AMAM-ului şi ale Armatei, în căutare de dezertori.

Se răzgândi şi se duse la piaţa de fructe din Kasra, unde găsi un şofer cu un camion care mergea spre vest. Omul voia să ajungă la câţiva kilometri dincolo de Habbaniya şi douăzeci de dinari îl convinseră să ia un pasager. Mulţi dintre şoferii de camioane preferau să conducă noaptea, cu credinţa că Puii de Căţea nu-i vedeau pe întuneric de acolo, de sus, din avioanele lor, fără să ştie că, indiferent că era zi sau noapte, camioanele hodorogite de fructe nu constituiau o prioritate pentru generalul Chuck Homer.

Porniră deci la drum noaptea, în lumina slabă a farurilor; în zori, Martin se văzu lăsat pe şoseaua care trecea la vest de lacul Habbaniya, unde camionul cotea spre fermele bogate din nordul văii Eufratului.

Pe drum fuseseră opriţi de două ori, dar, de fiecare dată, Martin scosese hârtiile şi scrisoarea diplomatului rus în care se spunea că lucrase ca grădinar pentru necredincioşi, dar acum aceştia plecau acasă şi îl concediaseră. Atâta se văicărise de felul în care se purtaseră cu el, încât soldaţii îşi pierduseră răbdarea şi îl lăsaseră să treacă, numai să tacă din gură.

Osman Badri nu era departe de Mike Martin în noaptea aceea, doar că era înaintea lui, îndreptându-se în aceeaşi direcţie.

Avea ca destinaţie baza de avioane de luptă unde Abdelkarim, fratele său mai mare, era comandant de escadrilă.

În anii ’80, o companie de construcţii belgiană numită Sixco încheiase un contract pentru ridicarea a opt baze aeriene superprotejate, care să adăpostească crema aviaţiei de luptă irakiene.

Detaliul esenţial era că aproape totul trebuia să se găsească în subteran – barăcile, hangarele, rezervoarele de combustibil, depozitele de muniţii, atelierele, sălile de instructaj, sălile rezervate echipajelor, ca şi marile generatoare necesare funcţionării bazelor.

Singurele componente vizibile deasupra nivelului solului erau pistele, lungi de trei mii de metri. Dar cum acestea erau aparent lipsite de hangare sau de alte clădiri, Aliaţii le consideraseră „aeroporturi schelet”, cum fusese cel de la Al Kharz înainte să îl preia americanii.

Un examen mai amănunţit făcut la sol ar fi descoperit porţile de beton, groase de un metru, de la capătul pistelor, ducând către rampele ce coborau în subsol. Toate bazele erau cuprinse în pătrate cu latura de cinci kilometri şi închise cu garduri de sârmă ghimpată. Dar, ca şi la Tarmiya, bazele Sixco, aparent inactive, fuseseră lăsate în pace.

Pentru misiunile iniţiate aici, piloţilor li se făcea instructajul în subsol; tot acolo urcau în carlingă şi porneau motoarele. Numai în clipa în care motoarele erau ambalate la maximum, între zidurile special construite pentru a proteja restul bazei de gazele de

eşapament, eliminate prin conducte speciale şi amestecate cu aerul fierbinte al deşertului de afară, numai atunci se deschideau şi porţile rampelor.

Avioanele puteau urca rampele şi ieşi în plină viteză, cu motoarele huruind; decolarea se făcea în câteva secunde. Chiar şi când erau detectate de AWACS, ele veneau aparent de nicăieri şi se putea presupune că erau într-o misiune la mică înălţime, pornite dintr-un punct mai îndepărtat.

Colonelul Abdelkarim Badri era staţionat la una din acele baze Sixco, cunoscută doar drept KM 160, fiind amplasată în apropiere de drumul care lega Bagdadul de Ar Rutba, la o sută şaizeci de kilometri de capitală. Fratele mai mic se prezentă la postul de pază imediat după apusul soarelui.

Datorită rangului pe care îl avea, soldatul de gardă dădu imediat un telefon la locuinţa comandantului de escadrilă şi curând îşi făcu apariţia, parcă de nicăieri, un Jeep care îşi croia drum prin deşert.

Un tânăr locotenent de aviaţie îl escortă pe vizitator înăuntrul bazei, în Jeepul care coborî pe o rampă tot ascunsă, dar mai mică, ce cobora în complexul subteran.

Lăsând Jeepul într-o parcare, o luă înainte pe coridoarele lungi, betonate, care treceau pe lângă cavernele în care mecanicii lucrau la MIG-urile 29. Aerul filtrat era curat şi peste tot se auzea zumzetul generatoarelor.

Pătrunseră în cele din urmă, în zona rezervată ofiţerilor superiori şi locotenentul bătu la o uşă. La ordinul venit dinăuntru, îl pofti pe Osman Badri în apartament.

Abdelkarim se ridică şi cei doi fraţi se îmbrăţişară. Cel mai mare, în vârstă de treizeci şi şapte de ani, tot colonel, era un bărbat chipeş, brunet, cu o mustaţă ca a lui Ronald Colman. Necăsătorit, nu dusese niciodată lipsă de atenţii feminine, înfăţişarea, comportamentul uşor cinic, uniforma şi aripile de aviator de pe ea i le asiguraseră întotdeauna. Dar înfăţişarea nu era totul; generalii Forţelor Aeriene recunoşteau că era cel mai bun pilot de vânătoare din ţară, iar ruşii, care îl pregătiseră pe cel mai bun aparat din flotila de vânătoare sovietică, MIG 29 Fulcrum, supersonic, erau de aceeaşi părere.

— Hei, frăţioare, ce vânt te-aduce până aici? întrebă el.

Aşezat şi servit cu o cafea proaspăt făcută, Osman avu timpul necesar pentru a-şi studia fratele mai în vârstă. Avea riduri în jurul gurii, pe care nu le avusese înainte, plus o oboseală în privire.

Abdelkarim nu era nici prost, nici laş. Luptase în opt misiuni împotriva englezilor şi a americanilor. Apucase să se şi întoarcă din ele… uneori la mustaţă. Îşi văzuse cei mai buni dintre colegi doborâţi sau pulverizaţi de rachetele Sparrow sau Sidewinder şi reuşise el

însuşi să evite patru dintre acestea. După prima misiune de interceptare a avioanelor de bombardament americane înţelesese că sorţii le erau cu totul potrivnici. Ai lui nu beneficiau nici de informaţii, nici de ghidaj care să le spună unde se aflau inamicii, câţi erau, ce tip, la ce înălţime şi încotro se îndreptau. Radarurile irakiene erau distruse, centrele de control şi comandă făcute zob, piloţii lăsaţi de capul lor.

Mai mult, americanii, cu instalaţiile lor AWACS, puteau depista aparatele irakiene încă înainte ca acestea să ajungă la trei sute de metri înălţime şi puteau indica propriilor piloţi locul şi cea mai bună direcţie de atac. Abdelkarim Badri ştia că pentru irakieni fiecare misiune era o încercare de sinucidere.

Dar nu spusese nimic despre toate acestea, făcând un efort să zâmbească şi îndemnându-şi fratele să-i dea veştile pentru care venise. Acestea îi uciseră zâmbetul pe buze.

Osman îi relată evenimentele ultimelor şaizeci de ore: sosirea în zori a trupelor AMAM, percheziţia, descoperirea din grădină, brutalizarea mamei şi a servitorului Talat şi arestarea tatălui. Povesti cum fusese chemat atunci când vecinul farmacist reuşise, în fine, să-i transmită mesajul şi cum alergase acasă pentru a găsi trupul tatălui lor întins pe masa din sufragerie.

Auzind ce descoperise Osman, tăind sacul şi detaliile înmormântării, Abdelkarim îşi strânse buzele într-o linie subţire de furie. Când Osman îi povesti cum fusese interceptat la ieşirea din cimitir şi-i relată convorbirea care urmase, fratele mai mare se aplecă brusc înainte.

— I-ai spus toate astea? întrebă el când fratele său încheie.

— Da.

— Şi e adevărat, totul? Tu ai construit această Fortăreaţă, această Qa'ala?

— Da.

— Şi i-ai spus unde se află, ca el să le spună americanilor?

— Da. Am greşit?

Abdelkarim rămase o vreme pe gânduri.

— Câţi oameni în întregul Irak ştiu toate astea?

— Şase, răspunse Osman.

— Numele lor.

— Rais-ul însuşi; Hussein Kamil, cel care a furnizat finanţele şi forţa de muncă; Amer Saadi, care a furnizat tehnologia; apoi generalul Ridha, care a adus artileriştii şi generalul Musuli de la Corpul de Geniu – el m-a propus pentru slujba asta. Şi eu, eu am construit-o.

— Piloţii elicopterelor care-i aduc pe vizitatori?

— Trebuie să cunoască direcţia, pentru a şti încotro se îndreaptă. Dar nu ştiu şi ce e înăuntru. Şi, oricum, stau în carantină,

undeva la o bază, nu ştiu care.

— Vizitatorii? Câţi dintre ei ar putea să ştie?

— Nici unul. Sunt legaţi la ochi din momentul decolării şi până ajung la destinaţie.

— Dacă americanii distrug acest Qubth-ut-Allah, pe cine crezi că o să bănuiască AMAM-ul? Pe Rais, pe miniştri, pe generali… sau pe tine?

Osman îşi lăsă capul în palme.

— Ce-am făcut? gemu el.

— Mă tem, frăţioare, că ne-ai distrus pe toţi.

Amândoi ştiau foarte bine care erau regulile. Pentru trădare, Rais-ul nu se mulţumea cu un singur sacrificiu, ci cerea exterminarea a trei generaţii: taţii şi unchii, ca să nu mai aibă cine împrăştia sământa blestemată; fraţii, pentru acelaşi motiv; iar fiii şi nepoţii, ca să nu aibă cine purta în suflet flacăra răzbunării împotriva lui. Osman Badri începu să plângă încet. Abdelkarim se ridică, îl săltă pe Osman în picioare şi îl îmbrăţişă.

— Ai făcut bine, frate, ai făcut ceea ce trebuia să faci. Acum trebuie să vedem cum ieşim de-aici.

Îşi verifică ceasul: era opt.

— De aici nu există linii telefonice pentru public. Doar linii subterane directe cu diversele buncăre ale Ministerului Apărării. Dar nu cu ei vreau să vorbesc. Cât timp îţi ia ca să ajungi la mama noastră acasă?

— Trei ore, poate patru, răspunse Osman.

— Ai opt, ca să ajungi până acolo şi înapoi. Spune-i mamei să strângă ce are mai de preţ în maşina tatei. Poate să conducă, dar nu destul de bine. Să-l ia pe Talat şi să se îndrepte spre satul lui. Să se adăpostească în mijlocul tribului până când vine unul din noi să o ia. Ai înţeles?

— Da. Pot să fiu înapoi până în zori. Dar de ce?

— Până în zori. Mâine trebuie să duc nişte avioane MIG peste graniţă, în Iran. E un plan aiurit al Rais-ului, pentru a-şi salva avioanele cele mai bune. E o prostie, bineînţeles, dar s-ar putea să ne salveze viaţa. Tu ai să vii cu mine.

— Credeam că MIG-urile 29 au un singur loc.

— Eu am unul de antrenament, cu două locuri. Model UB. O să ai uniformă de ofiţer de aviaţie. Cu puţin noroc, scăpăm. Acum, du-te.

Când maşina lui Osman Badri trecu în acea noapte pe lângă el, îndreptându-se spre Bagdad, Mike Martin mergea spre vest, pe şoseaua Ar Rutba. Nici unul din ei nu-l băgă în seamă pe celălalt. Destinaţia lui Martin era următorul punct de trecere peste fluviu, la douăzeci şi cinci de kilometri distanţă. Acolo, dat fiind că podul fusese dărâmat,

camioanele aveau de aşteptat la bacul care făcea trecerea şi va avea mai multe şanse să găsească un alt şofer care să-l ducă mai departe spre vest.

În orele mici ale dimineţii găsi exact ce-i trebuia, dar nici acesta nu-l putea duce mai departe decât până la Muhammadi. Acolo urmă o nouă aşteptare. La ora trei maşina colonelului Badri goni din nou pe lângă el. Nu-i făcu semn, iar ea nu opri. Era limpede că şoferul se grăbea. Cu puţin înainte de ivirea zorilor sosi un al treilea camion, care intră pe şosea venind de pe un drum lăturalnic, dar care se opri să-l ia. Din nou plăti şoferului din teancul din ce în ce mai mic de bancnote, recunoscător necunoscutului care îi dăduse banii în Mansour. După socotelile sale, în zori, cei de la reşedinţa lui Kulikov aveau să-i reclame lipsa.

Cercetările în locuinţa sa aveau să scoată la iveală carnetul ascuns sub saltea, ciudată avere pentru un analfabet, iar o percheziţie mai amănunţită va dezvălui emiţătorul de sub pardoseală. Până la prânz vânătoarea va fi în toi, mai întâi în Bagdad, apoi extinzându-se în ţară. Până seara trebuia să fie departe în deşert, îndreptându-se spre graniţă.

Camionul cu care călătorea trecuse de KM 160 când îşi luă zborul formaţia de MIG-uri 29.

Fiind unul dintre cei care urau ideea de zbor, Osman Badri era îngrozit. Aflat în cavernele subterane care formau baza, se ţinuse deoparte în timp ce fratele său le făcea instructajul celor patru tineri piloţi ce constituiau restul formaţiei. Cei mai mulţi dintre colegii de generaţie ai lui Abdelkarim erau morţi, iar aceştia erau mult mai tineri, cu mai bine de zece ani mai mici decât el şi nu părăsiseră de mult băncile şcolii. Îşi ascultau comandantul de escadrilă cu o atenţie concentrată, dând din cap la tot ce le spunea.

Urcat în MIG, chiar şi cu carlinga închisă, Osman îşi spuse că nu mai auzise nicicând un asemenea muget; în spaţiul închis, cele două motoare sovietice RD 33, turbo, urcau către puterea maximă „pe sec". Ghemuit în carlingă, în spatele fratelui său, Osman văzu uşile grele deschizându-se pe pistoanele lor hidraulice şi un petic pătrat de cer apărând la capătul opus al cavernei. Zgomotul crescu şi mai mult pe măsură ce pilotul ambala motorul şi mai tare, iar aparatul sovietic de intercepţie începu să trepideze, înfrânat.

În clipa decuplării frânelor, Osman avu senzaţia că primise o copită în şale de la un catâr. MIG-ul făcu un salt înainte, zidurile de beton o luară la fugă înapoi, avionul intră pe rampă şi se ridică în lumina zorilor. Osman închise ochii şi începu să se roage. Zgomotul roţilor încetă, simţi că pluteşte şi deschise ochii. Erau în aer, primul MIG se rotea la mică înălţime deasupra bazei, în timp ce restul de

patru aparate ieşeau huruind din tunelul de dedesubt. Apoi uşile se închiseră şi baza încetă să mai existe.

De jur împrejurul său, pentru că UB este versiunea de antrenament a MIG-ului 29, erau numai cadrane şi ceasuri, butoane, întrerupătoare, mânere şi pârghii. Între picioare aveau o a doua manşă de control. I se spusese să nu se atingă de nimic, ordin căruia i se supunea bucuros.

La nici trei sute de metri înălţime, formaţia de cinci MIG-uri se ordonă în şir, cei patru tineri în urma comandantului de escadrilă. Acesta fixă cursul pe direcţia sud-sud-est, sperând să rămână neobservaţi şi să traverseze periferia sudică a Bagdadului, pierzându-se din ochii cercetători ai americanilor în hăţişul de instalaţii industriale şi alte imagini radar. Era un joc primejdios, dar nu aveau de ales. Ordinele erau ferme, iar acum Abdelkarim Badri avea un motiv în plus pentru a dori să ajungă în Iran.

Norocul era de partea lui în această dimineaţă, într-una din acele întâmplări de război neverosimile, dar adevărate. La sfârşitul fiecărui schimb prelungit deasupra Golfului, AWACS-urile se întorceau la bază, pentru a fi înlocuite de altele. Aceasta era numită „schimbarea de trupe”. În timpul lui exista o perioadă scurtă în care urmărirea radar era suspendată. Trecerea formaţiei de MIG-uri pe deasupra părţii de sud a Bagdadului şi a lui Salman Pak coincidea cu o asemenea întrerupere fericită.

Zburând la trei sute de metri, pilotul irakian spera să se poată strecura pe sub patrulele americane, care mergeau, în general, de la şapte mii de metri în sus. Dorea să ocolească oraşul irakian Al Kut pe la nord şi apoi să se îndrepte direct spre graniţa iraniană, unde era în siguranţă.

În acea dimineaţă, la acea oră, căpitanul Don Walker din Escadrila 336 tactică de luptă, staţionată la Al Kharz, conducea o formaţie de patru aparate Strike Eagle spre nord, spre Al Kut, cu misiunea de a bombarda un pod important peste Tigru, pe care fuseseră reperate tancuri ale Gărzii Republicane, care se îndreptau spre sud, în direcţia Kuweitului.

Escadrila 336 îşi petrecuse cea mai mare parte a războiului în misiuni de noapte, dar podul de la nord de Al Kut era o „ţintă fierbinte”, ceea ce însemna că era urgentă, fiindcă tancurile se foloseau de el pentru a coborî spre sud. În consecinţă, raidul de bombardament din această dimineaţă era codificat „Ieremia porunceşte”: generalul Chuck Homer dorea ca lucrurile să fie făcute repede.

Avioanele Eagle aveau la bord bombe de o mie de kilograme, cu ghidaj prin laser şi rachete aer-aer. Datorită poziţionării pilonilor de fixare a bombelor dedesubtul aripilor, încărcătura era asimetrică,

bombele de pe o parte mai grele decât rachetele Sparrow de pe partea opusă. Era aşa-numita „încărcătură nenorocită". Avionul dispunea de un sistem automat de echilibrare, dar chiar şi în aceste condiţii nu era deloc tipul de încărcătură cu care piloţii ar fi dorit să intre într-o luptă deschisă.

În timp ce MIG-urile, coborâte acum la aproape două sute de metri, survolau deşertul şi se apropiau dinspre vest, Eagle-urile veneau din sud, la o sută cincizeci de kilometri depărtare.

Primul semn al prezenţei lor fu o vibraţie joasă pe care Abdelkarim o simţi în urechi. Aflat în scaunul din spate, fratele său nu înţelegea semnificaţia ei, dar ceilalţi piloţi o cunoşteau. Cu MIG-ul de antrenament în frunte, cei patru tineri stăteau în spate, într-un V nu prea strâns. Cu toţii percepeau acelaşi lucru.

Vibraţia venea de la RWR[21] şi însemna că undeva în apropiere erau şi alte radaruri care scrutau cerul.

Cele patru Eagle aveau radarurile fixate pe „căutare", trimiţându-şi semnalele înainte, în tatonare. Receptoarele de avertizare radar, sovietice, percepuseră aceste semnale şi le transmiteau piloţilor. MIG-urile nu aveau de ales decât să-şi continue drumul. La o altitudine de o sută şaptezeci de metri se aflau mult sub aparatele Eagle şi urma să se încrucişeze cu acestea pe o traiectorie proiectată.

La nouăzeci de kilometri, vibraţiile din urechile piloţilor irakieni se transformară într-un şuier ascuţit. Ceea ce însemna: ceilalţi au ieşit din starea de „căutare" şi vă urmăresc.

În spatele lui Don Walker, „vrăjitorul" Tim observă schimbarea din altitudinea radarului său. De la baleiajul lent dintr-o parte în alta, radarurile americane trecuseră în urmărire, îngustându-şi fasciculele de semnale şi concentrându-se asupra obiectelor descoperite.

— Avem cinci neidentificaţi, jos, la ora 10, murmură vrăjitorul, declanşând IFF-ul[22].

Colegii săi de formaţie făcură la fel.

IFF e un sistem de emisie-recepţie cu care sunt dotate toate avioanele de luptă. El emite un semnal pulsatoriu pe anumite frecvenţe, schimbate zilnic. Avioanele de aceeaşi parte a baricadei recepţionează semnalul şi răspund: „Sunt prieten". Inamicii nu pot face acelaşi lucru. Cele cinci puncte pe ecranul radarului, care tăiau calea avioanelor Eagle la mulţi kilometri în faţă şi la mică înălţime, ar fi putut fi prieteni, la întoarcerea dintr-o misiune. Ceea ce era foarte posibil de vreme ce pe cer se găseau deja mult mai multe avioane aliate decât irakiene.

Tim le trimise neidentificaţilor un semnal interogativ în modurile unu, doi şi patru. Fără răspuns.

— Inamici, raportă el.

Don Walker cuplă rachetele la radar, murmură „Angajaţi” celorlalţi trei colegi, coborî botul avionului şi se lăsă în jos.

Abdelkarim Badri era dezavantajat şi o ştia. O ştiuse din clipa în care îl descoperiseră americanii. Ştia şi fără ajutorul vreunui IFF că avioanele nu puteau fi irakiene. Ştia că fusese depistat de inamic şi că prea tinerii lui tovarăşi nu erau pe măsura duşmanilor lor.

Era dezavantajat de MIG-ul pe care îl conducea. Dat viind că era versiunea de antrenament, singurul cu două locuri, nu era destinat să se angajeze în luptă. În timp ce MIG-ul cu un singur loc avea un radar circular care asistă rachetele, versiunea de antrenament nu dispunea decât de un radar simplu, inutil într-o luptă, care îi oferea colonelului Badri o vizibilitate de numai şaizeci de grade în faţă. Ştia că inamicul îl văzuse, dar el nu îl putea vedea.

— Cum stăm? îl întrebă răstit pe secund.

Replica veni sugrumată, speriată.

— Patru inamici la ora trei, în coborâre rapidă.

Deci pierduseră jocul. Americanii se repezeau către ei de sus, din ceruri, hotărâţi să îi distrugă.

— Împrăştiaţi-vă, coborâţi şi îndreptaţi-vă cu toată viteza spre Iran! strigă el.

Tinerii piloţi nu aveau nevoie de un al doilea îndemn. Motoarele cu reacţie ale MIG-urilor lăsară în urmă flăcări în timp ce cei patru piloţi accelerară şi avioanele depăşiră bariera sunetului, aproape dublându-şi viteza.

În ciuda creşterii extraordinare a consumului de combustibil, aparatele cu un singur loc se puteau menţine la viteza maximă suficient timp pentru a scăpa de americani şi a ajunge în Iran.

Aveau deja un avantaj care făcea ca aparatele americane să nu-i mai poată ajunge, nici în regim de viteză maximă.

Dar Abdelkarim Badri nu avea opţiunea aceasta. Atunci când creaseră versiunea de antrenament, inginerii sovietici nu îi puseseră numai un radar mai simplu, ci, pentru a compensa greutatea suplimentară a elevului şi a carlingii duble, reduseseră considerabil din capacitatea rezervorului interior de combustibil.

Colonelul avea sub aripi rezervoare de capacitate mare, pentru distanţe lungi, dar acestea nu îi erau de ajuns. Avea patru soluţii la îndemână. Nu-i luă mai mult de două secunde pentru a le evalua.

Putea să urce la viteza maximă, să scape de americani şi să se întoarcă la una din bazele irakiene, unde va fi arestat şi predat, mai devreme sau mai târziu, AMAM-ului, pentru a fi torturat şi omorât.

Putea să urce la viteza maximă şi să-şi continue drumul spre Iran, scăpând de americani, dar urmând să rămână fără combustibil imediat după ce trecea graniţa. Chiar dacă el şi fratele său scăpau catapultându-se, vor cădea printre triburile de persani, care avuseseră

imens de suferit în războiul iraniano-irakian, de pe urma încărcăturilor pe care aviatorii irakieni le azvârliseră asupra loc.

Putea să urce la viteză maximă pentru a scăpa de avioanele Eagles, apoi să se îndrepte spre sud şi să se catapulteze deasupra Arabiei Saudite, unde să se predea. Nu putea să spere că va fi bine tratat.

Câteva versuri îi veniră în minte după multă vreme, versuri dintr-o poezie pe care o învăţase la şcoala domnului Hartley, în Bagdadul copilăriei sale. Tennyson? Wordsworth? Nu, Macaulay, asta era, Macaulay, ceva despre un om aflat în ultimele clipe ale vieţii, un fragment pe care îl recitase în clasă.

Pentru fiecare om pe acest pământ
Soseşte moartea mai devreme sau mai târziu.
Şi cum poate un bărbat să moară mai frumos
Decât înfruntând soarta înfricoşătoare,
În numele cenuşii părinţilor săi
Şi al templelor Dumnezeului lui?

Colonelul Abdelkarim Badri acceleră până la maxim şi forţă MIG-ul Fulcrum să intre într-un viraj ascendent, ridicându-se în întâmpinarea americanilor care se apropiau. Când se întoarse, cele patru Eagle-uri intrară în raza radarului său. Două se desprinseseră din formaţie, pornind în urmărirea avioanelor irakiene, toate în plină viteză, toate dincolo de bariera sunetului.

Dar comandantul american se îndrepta direct în jos, spre el. Badri simţi Fulcrum-ul cutremurându-se la trecerea în viteză supersonică. Ajustă puţin manşa de control şi ieşi în întâmpinarea avionului Eagle care se apropia de el.

— Iisuse, ăsta vine direct spre noi, spuse Tim de pe locul din spate.

Walker nu mai avea nevoie să i se spună. Vedea pe ecranul radarului cele patru punctişoare, aparatele de zbor irakiene, gonind spre Iran şi scânteia singuratică a vânătorului irakian care urca spre el. Distanţierul se învârtea ca arcul unui ceas deşteptător stricat. Aflaţi la o distanţă de cincizeci de kilometri, cei doi se aruncau unul asupra celuilalt cu o viteză de trei mii de kilometri pe oră. Încă nu vedea avionul Fulcrum, dar momentul nu era departe.

Aflat în MIG, colonelul Osman Badri era stupefiat. Nu înţelesese nimic din cele întâmplate. Bufnitura motoarelor intrate în regim de viteză maximă îl izbise din nou în şale şi virajul ascendent îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa timp de câteva secunde.

— Ce se-ntâmplă? strigă el în mască, fără să ştie că fratele său nu îl auzea.

Don Walker stătea cu degetul pe comenzile rachetelor. Avea de

ales: AIM-7 Sparrow, cu rază mai lungă de acţiune şi ghidate prin laser de pe Eagle, sau AIM-9 Sidewinder, cu rază mai scurtă, pe bază de detectoare de căldură.

Ajuns la o distanţă de douăzeci şi cinci de kilometri, îl zări: un punct mic şi negru, venind spre el. Aripioarele erau cele ale unui MIG 29 Fulcrum, probabil unul dintre cele mai bune avioane de intercepţie din lume, dacă încăpea pe mâini pricepute. Walker nu ştia că avea de-a face cu versiunea UB de antrenament. Ceea ce ştia era că acesta putea avea la bord rachete sovietice AA-10, cu rază de acţiune egală cu cea a propriilor sale AIM-7. De aceea optă pentru rachetele Sparrow.

La cincisprezece kilometri lansă două rachete drept înainte. Proiectilele se eliberară, sesizară undele radar reflectate de MIG şi se îndreptară ascultătoare direct spre el.

Abdelkarim Badri văzu strălucirea rachetelor care se desprinseseră de avionul Eagle şi care îi mai lăsau doar câteva secunde de trăit dacă nu reuşea să-l facă pe american să devieze. Cu mâna stângă, trase un mâner de undeva, de jos.

Don Walker se întrebase adesea cum avea să fie acest moment. Acum ştia. De sub aripile MIG-ului se văzu sclipirea de răspuns. Era ca o mână rece care îi răscolea măruntaiele, dându-i o senzaţie îngheţată de frica pură. Un altul lansase două rachete spre el şi acum privea moartea drept în faţă.

La numai două secunde după ce declanşase rachetele Sparrow, Walker îşi dori să fi optat pentru Sidewinder. Motivul era simplu: acestea erau proiectile pe care le lansai şi care apoi îşi făceau treaba singure, găsindu-şi ţinta, indiferent unde se afla Eagle-ul. Rachetele Sparrow aveau nevoie de ghidaj. Dacă devia acum, proiectilele, rămase fără ghidaj, aveau să „o ia razna” sau să „se prostească”, traversând cerul pentru a cădea inofensive la sol.

Cu o fracţiune de secundă înainte de a devia văzu cum „rachetele” lansate de MIG se rostogoleau în jos, spre pământ.

Uluit, înţelese că, de fapt, nici nu erau cu adevărat rachete; irakianul încercase să-l păcălească lansându-şi rezervoarele de combustibil de sub aripi. Baloanele de aluminiu reflectaseră razele de soare, strălucind ca şi cum ar fi fost flăcări de aprindere. Fusese doar un truc, iar el, Don Walker din Tulsa, Oklahoma, aproape că se lăsase înşelat, fir-ar să fie.

Din MIG, Abdelkarim Badri pricepu că americanul nu va mai devia. Îi pusese la încercare curajul şi pierduse. De pe locul din spate, Osman reuşise să găsească butonul pentru comunicare. Privind peste umărul fratelui său, văzu că urcau, deja la mulţi kilometri deasupra solului acum.

— Unde mergem? urlă el.

Ultimul lucru pe care îl mai auzi fu vocea calmă a lui Abdelkarim.

— Linişteşte-te, frate. Mergem să ne întâmpinăm tatăl. Allah-o-Akhbar.

În aceeaşi clipă Walker văzu cele două rachete Sparrow explodând, ca doi bujori imenşi de flăcări roşii, apoi fragmente din avionul sovietic prăbuşindu-se în peisajul de dedesubt. Sudoarea i se scurgea şiroaie în jos, pe piept.

Secundul său, Randy Roberts, care rămăsese deasupra şi în urma lui, apăru deodată în vârful aripii sale drepte, cu mâna înmănuşată în alb ridicată, cu degetul mare în sus. Îi răspunse în acelaşi fel. Celelalte două avioane abandonaseră urmărirea infructuoasă a MIG-urilor rămase şi urcau acum pentru a reintra în formaţie. Apoi se îndreptară împreună către podul de la Al Kut.

Viteza de derulare a evenimentelor este atât de mare într-o asemenea luptă, încât întreaga acţiune, de la depistarea de către radare şi până la distrugerea avionului Fulcrum, durase doar treizeci şi opt de secunde.

Detectorul se înfiinţă la bancă fix la ora zece, însoţit de „contabil". Acesta, mai tânăr, căra o servietă diplomat adâncă, în care erau o sută de mii de dolari, bani gheaţă. Aceştia constituiau, de fapt, un împrumut aranjat de *sayan*-ul bancher, încântat să afle că banii aveau să fie depuşi numai o vreme la Banca Winkler, de unde vor fi recuperaţi ulterior şi înapoiaţi.

Herr Gemutlich exultă la vederea banilor. Ar fi fost ceva mai puţin entuziasmat, dacă ar fi observat că bancnotele ocupau doar o jumătate din grosimea servietei şi de-a dreptul îngrozit să vadă ce se ascundea sub fundul fals.

Din motive legate de discreţie, contabilul fu exilat în biroul lui Frau Hardenberg, în timp ce avocatul şi bancherul stabiliră codurile operaţionale ale noului cont. Se întoarse pentru a lua în primire chitanţa pentru bani şi, până la ora unsprezece, afacerea fu încheiată. Herr Gemutlich chemă un portar ca să-i însoţească pe vizitatori înapoi în hol şi până la ieşire.

Pe drumul către ieşire, contabilul şopti ceva la urechea avocatului american, iar acesta îi traduse portarului. Cu un semn scurt din cap portarul opri liftul demodat, cu grilaj metalic, la mezanin, unde cei trei coborâră. Avocatul făcu semn colegului său spre uşa toaletei pentru bărbaţi şi acesta intră. Împreună cu portarul, rămase să aştepte pe palier.

În acest moment le ajunseră la urechi sunetele unei altercaţii venite din hol şi care se auzeau perfect, căci holul nu era la mai mult de opt metri depărtare pe culoar şi mai jos cu cincisprezece trepte de

marmură. Murmurând câteva cuvinte de scuză, portarul se îndepărtă până unde putea vedea ce se petrecea în hol, jos. Cele văzute îl făcură să coboare în goană treptele de marmură pentru a rezolva conflictul.

Scena era revoltătoare. Nu se ştia cum, trei vagabonzi, evident beţi, intraseră în hol unde îi cereau insistent funcţionarei de la recepţie bani de băutură. Aceasta avea să declare mai târziu poliţiei că o făcuseră să deschidă uşa spunând că sosise poştaşul.

Indignat, portarul încercă să-i scoată pe huligani din clădire. Nimeni nu observase că unul dintre huligani scăpase un pachet de ţigări lângă tocul uşii, în aşa fel încât să o împiedice să se închidă perfect şi să se încuie automat. De asemenea, nimeni nu observase că, în înghesuiala creată, un al patrulea individ intrase în hol, mergând în patru labe. Odată ajuns, se ridicase în picioare şi imediat i se alăturase avocatului new-yorkez, care îl urmase pe portar, coborând scara.

Rămaseră deoparte în timp ce portarul îi arunca pe cei trei vagabonzi acolo unde le era locul, în stradă. Când se întoarse, angajatul băncii constată că avocatul şi contabilul coborâseră singuri de la mezanin. Cu nenumărate scuze pentru scena neplăcută, îi conduse până la ieşire.

Afară, pe trotuar, contabilul oftă din rărunchi, uşurat.

— Sper că nu va mai fi niciodată nevoie să fac aşa ceva.

— Poţi să stai liniştit, îi răspunse avocatul. Te-ai descurcat de minune.

Discutau în ivrit, căci „contabilul” nu ştia altă limbă. Era funcţionar de bancă în Beershe’eva şi singurul motiv pentru care se afla la Viena, în prima şi ultima sa misiune secretă, era că se întâmplase să fie frate geamăn cu Spărgătorul, care în clipa aceea stătea neclintit în întunericul dulapului pentru mături de la mezaninul băncii. Avea să rămână acolo, nemişcat, pe parcursul următoarelor douăsprezece ore.

Mike Martin sosi după-amiază la Ar Rutba. Îi trebuiră douăzeci de ore pentru a parcurge o distanţă care se făcea în mod normal în şase, cu un automobil.

La marginea oraşului dădu de un păstor pe care îl lăsă cu gura căscată, dar fericit, cumpărându-i patru capre cu cei câţiva dinari pe care îi mai avea, la un preţ de două ori mai mare decât ar fi căpătat pe ele la piaţă.

Chiar dacă li se puseră căpestre noi de sfoară, caprele părură mulţumite să se întoarcă în deşert. Nu aveau de unde şti că nu se aflau acolo decât pentru că Mike Martin avea nevoie de un motiv pentru a umbla în amiaza mare prin deşertul sudic.

Problema lui era lipsa unei busole; aceasta se găsea, împreună cu restul echipamentului, sub podeaua unei colibe din Mansour. Cu

ajutorul soarelui şi al ceasului de mână ieftin, calculă cum putu mai bine traiectoria de la releul radio din oraş până în valea secată unde îşi îngropase motocicleta.

Merse mai bine de opt kilometri, încetinit de turma de capre, care se dovedi însă utilă, căci de două ori văzu grupuri de soldaţi urmărindu-l cu privirea de pe şosea, până dispăru din raza lor vizuală. Soldaţii însă nu făcură nici o mişcare.

Găsi valea cu puţin înainte de apusul soarelui şi o recunoscu după semnele scrijelite în stâncile din apropiere. Se odihni până când lumina scăzu total, apoi se apucă de săpat. Caprele, fericite, o luară care încotro.

Era acolo, înfăşurată în sacul de plastic, o Yamaha de teren, puternică, de o sută douăzeci şi cinci de centimetri cubi, neagră complet, cu coburi pentru canistrele de benzină. Găsi şi busola, îngropată împreună cu pistolul şi muniţia.

Timp de mulţi ani, trupele SAS preferaseră pistoalele Browning cu treisprezece focuri, pe care tocmai le înlocuiseră cu cele Sig Sauer de 9 mm. O asemenea armă, mai robustă, avea acum Martin în tocul de la şoldul drept. Nu se mai punea problema deghizării; nu exista ţăran irakian care să străbată partea aceasta de ţară călare pe o asemenea motocicletă. Dacă va fi oprit, va trebui să tragă şi să fugă.

Merse toată noaptea, mai repede decât ar fi făcut-o într-un Land-Rover. Cu motocicleta putea goni în mare viteză pe porţiunile plate şi traversa văile şi râpele, folosindu-se de forţa motorului sau pe picioare.

La miezul nopţii opri pentru a alimenta motorul, bău ceva apă, suplimentată cu raţiile K din pachetele lăsate în ascunzătoare. Apoi îşi continuă drumul spre sud, către graniţa cu Arabia Saudită.

Nu avea de unde şti când traversase graniţa. Peisajul dezolant era acelaşi, numai stânci şi nisip, pietriş şi grohotiş şi, dat fiind drumul în zigzag pe care fusese nevoit să-l parcurgă, era imposibil să calculeze câţi kilometri făcuse.

Probabil că va şti că se afla în Arabia Saudită când va ajunge la şoseaua Tapline, singura autostradă din zonă. Terenul era acum mai neted şi-i permitea o viteză de peste treizeci şi cinci de kilometri pe oră când văzu vehiculul. Dacă nu ar fi fost atât de obosit, ar fi reacţionat mai repede; dar era aproape în transă, iar reflexele îi erau mult încetinite.

Roata din faţă muşcă obstacolul de sârmă şi îl aruncă de-a berbeleacul de câteva ori, până rămase întins pe spate. Deschise ochii şi privi în sus la silueta aplecată spre el şi la luciul alb al stelelor pe suprafaţa metalică.

— *Bouge pas, mec.*[23]

Nu era arabă. Îşi scrută mintea ostenită. Ceva de mult de tot.

Aha, Haileybury şi nefericitul profesor care se străduise să-l înveţe tainele limbii lui Corneille, Racine şi Moliere.

— *Ne tirezpas, spuse el rar. Je suis anglais?*[24]

În Legiunea Străină franceză nu erau decât trei sergenţi britanici, iar pe unul dintre ei îl chema McCullin.

— Nu zău? zise acesta în englezeşte. Atunci mişcă-ţi fundul încoace, la drum. Şi, dacă nu-ţi e cu supărare, vreau şi pistolul ăla.

Patrula Legiunii se afla mult la vest faţă de poziţiile destinate în liniile Aliate, în căutare de posibili dezertori irakieni pe şoseaua Tapline. Cu ajutorul sergentului McCullin ca interpret, Martin îi explică locotenentului francez că venea dintr-o misiune în Irak.

Era un lucru normal pentru membrii Legiunii. Misiunile în spatele liniilor inamice erau una dintre specialităţile lor. Partea bună era că dispuneau şi de un radio.

Spărgătorul aşteptă cuminte în dulapul de mături întunecat, pe tot restul zilei de marţi, până noaptea târziu. Auzi diverşi membri ai personalului intrând în toaletă, rezolvându-şi problemele pentru care veniseră şi plecând. Prin perete auzea din când în când liftul scârţâind până la etaj şi înapoi. Şedea pe servietă, cu spatele sprijinit de perete; câte o privire aruncată cadranului luminos al ceasului îi indica trecerea orelor.

Între cinci şi jumătate şi şase auzi personalul trecând pe lângă el spre ieşire, pe drumul spre casă. Ştia că la şase sosea paznicul de noapte; acestuia îi deschidea portarul, care va fi avut timp până atunci să verifice plecarea tuturor angajaţilor, conform listelor la zi. După plecarea portarului, imediat după ora şase, paznicul de noapte încuia uşa şi conecta sistemele de alarmă. Apoi se aşeza în faţa televizorului pe care îl aducea cu sine de fiecare dată şi urmărea emisiunile până venea vremea primului rond.

Până şi persoanele care făceau curăţenie erau supravegheate, din spusele echipei yaride. Acestea se ocupau de încăperile de uz comun – holuri, scări şi toalete – lunea, miercurea şi vinerea, dar, în această noapte de marţi, Spărgătorul nu avea să fie stânjenit în activitatea sa. Sâmbăta reveneau pentru a face curat în birouri, sub privirea atentă a portarului, care stătea tot timpul cu ele.

Rutina paznicului de noapte era aparent neschimbată. Făcea trei tururi ale clădirii, încercând toate uşile, la orele zece seara, două noaptea şi cinci dimineaţa. Între ora la care intra de serviciu şi primul rond se uita la televizor şi îşi lua cina adusă de acasă. În intervalul cel mai lung, de la zece la două, moţăia cu un ceas deşteptător potrivit să îl trezească. Aceasta era perioada în care intenţiona Spărgătorul să intre în acţiune.

Văzuse deja cabinetul lui Gemutlich cu uşa lui impunătoare.

Aceasta era din lemn masiv, dar, din fericire, nu avea alarmă. Fereastra în schimb avea şi, în plus, observase conturul fin a două puncte de presiune între parchet şi covor.

La zece fix auzi liftul huruind în sus, cărându-l pe paznicul care îşi începea rondul cu uşile birourilor, luând fiecare etaj de sus în jos.

O jumătate de oră mai târziu paznicul în vârstă îşi încheiase rondul, băgase capul pe uşa toaletei pentru bărbaţi, aprinsese scurt lumina şi verificase alarma de la fereastră, închisese uşa şi se întorsese la pupitrul din hol. Acolo se hotărâse să urmărească o emisiune târzie la televizor.

La unsprezece fără un sfert Spărgătorul ieşi, pe întuneric, din toaletă şi se strecură în sus, pe scări, până la etajul al patrulea. Uşa biroului lui Herr Gemutlich îi luă cincisprezece minute. Ultimul dintre cele patru zăvoare ale broaştei se deschise, iar el pătrunse înăuntru.

Avea deja, fixată pe frunte cu o bandă, o mică lanternă, pe care o suplimentă cu o a doua, pentru a verifica încăperea. Lumina îi era suficientă pentru a-l ajuta să vadă cele două puncte de presiune şi să se apropie de birou dinspre partea care îi oferea siguranţă. Odată ajuns, stinse a doua lanternă şi rămase numai cu prima, mai mică.

Broaştele celor trei sertare de sus nu constituiau o problemă, erau mici, din alamă, vechi de mai bine de o sută de ani. Scoase cele trei sertare şi începu să caute pe pipăite butonul de declanşare. Nimic. Abia o oră mai târziu îl găsi, în fundul celui de-al treilea sertar, pe partea dreaptă. Nu mai lung de doi centimetri, din alamă, se deplasa lateral. Îl împinse, auzi un declic şi de la baza sertarului se desprinse o fâşie de lemn.

Spaţiul dinăuntru era destul de îngust, cam de doi centimetri, suficient însă pentru a conţine douăzeci şi două de foi subţiri de hârtie. Fiecare dintre ele era o scrisoare de împuternicire care îi conferea autoritate lui Gemutlich să opereze în conturi.

Spărgătorul scoase un aparat de fotografiat şi un dispozitiv format din patru picioare de aluminiu pliante, cu ajutorul cărora foile de hârtie fură fixate la distanţa potrivită pentru obţinerea unei fotografii de calitate foarte bună.

Chiar deasupra era foaia care descria modul de operare pentru contul deschis în acea dimineaţă de către Detector, în numele clientului său fictiv din America. Cea pe care o căuta era a şaptea. Numărul de cont îl ştia deja, israelienii doar contribuiseră timp de doi ani, înainte ca operaţiunea să fie preluată de americani.

Ca să fie mai sigur, le fotografie pe toate. Apoi împinse la loc ascunzătoarea, puse sertarele, le încuie şi ieşi, încuind şi uşa biroului în urma sa. La unu şi zece era la loc în dulap.

Dimineaţă, când se deschise banca, Spărgătorul lăsă liftul să urce şi să coboare timp de o jumătate de oră, ştiind că portarul nu îi

însoţea şi pe angajaţi până în birourile lor. Primul client apăru la zece şi zece. După ce liftul trecu pe lângă el, Spărgătorul ieşi tiptil de la toaletă, se apropie în vârful picioarelor de capătul coridorului şi privi în jos, în hol. La pupitrul portarului nu era nimeni; acesta era sus, împreună cu clientul.

Spărgătorul apăsă de două ori pe butonul unui aparat de semnalizare şi, în nu mai mult de trei secunde, se auzi soneria de afară. Funcţionara de la recepţie întrebă în interfon:

— *Ja?*

— *Lieferung,* se auzi o voce metalică.

Femeia declanşă mecanismul de deschidere şi în hol îşi făcu apariţia un comisionar masiv, plin de viaţă. Căra un tablou imens, învelit în hârtie maro şi legat cu sfoară.

— Poftiţi, doamnă, curăţat şi gata de agăţat pe perete, spuse el.

În urma lui uşa începu să se închidă. De afară, la nivelul solului, pe după toc, o mână vârî un ghemotoc de hârtie. Uşa păru să se închidă, dar broasca nu prinse.

Comisionarul puse tabloul în picioare, pe biroul funcţionarei. Era mare, avea o sută şaptezeci de centimetri pe o sută douăzeci şi îi bloca practic tot câmpul vizual.

— Dar nu ştiu nimic despre… protestă ea.

Capul comisionarului se iţi după tablou.

— Mie să-mi semnaţi doar de primire, vă rog, spuse el şi îi puse în faţă suportul cu formularul de primire.

În timp ce ea îl studia, Spărgătorul se strecură în jos pe scări şi apoi afară pe uşă.

— Dar aici zice Galeriile Harzmann, spuse femeia.

— Exact. Ballgasse, numărul paisprezece.

— Dar noi suntem numărul opt. Banca Winkler. Galeriile sunt mai jos.

Încurcat, comisionarul îşi ceru scuze şi ieşi. Portarul tocmai cobora treptele de marmură. Funcţionara îi explică ce se întâmplase. El pufni şi se întoarse la locul lui, în cealaltă parte a holului şi la ziarul de dimineaţă.

Un mic comitet de primire îl aştepta cu nerăbdare pe Mike Martin, adus cu un elicopter Blackhawk la baza militară aeriană din Riad, la ora prânzului. Steve Laing era acolo, împreună cu Chip Barber. Dar nu se aşteptase să-şi vadă şi şeful, pe colonelul Bruce Craig. În timp ce el se afla la Bagdad, SAS-ul trimisese în deşertul din vestul Irakului încă două escadroane întregi din cele patru pe care le avea la Hereford. Unul rămăsese pe loc, de permanenţă, iar celălalt, împărţit în unităţi mai mici, era împrăştiat în toată lumea, în misiuni de antrenament.

— Îl ai, Mike? întrebă Laing.

— Da. Ultimul mesaj de la Jericho. Nu l-am putut trimite prin radio.

Explică pe scurt de ce şi le înmână bucata mototolită de hârtie cu raportul lui Jericho.

— Omule, am stat ca pe jar în ultimele patruzeci şi opt de ore în care n-am dat de dumneata, spuse Barber. Ai făcut o treabă extraordinară, domnule maior.

— Un ultim lucru, domnilor, interveni colonelul Craig. Dacă aţi terminat cu el, pot să-mi iau omul înapoi?

Laing studia hârtia, străduindu-se să descifreze caracterele arabe. Îşi ridică privirea.

— Ăă, da, cred că da. Cu mulţumirile noastre cele mai sincere.

— Staţi un pic, spuse Barber. Ce aveţi de gând cu el, domnule colonel?

— Păi, am un pat la bază, în partea cealaltă a aeroportului, o masă bună…

— Am o idee mai bună. Domnule maior, cum ţi-ar plăcea o friptură zdravănă cu cartofi prăjiţi, o oră petrecută într-o cadă cu apă caldă şi un pat mare şi moale?

— La fix, râse Martin.

— Bun. Domnule colonel, omul dumneavoastră are o cameră la Hyatt pentru douăzeci şi patru de ore, pe cheltuiala noastră. De acord?

— De acord. Mike, ne vedem mâine tot la ora asta, spuse Craig.

Pe drumul scurt de la CENTAF până la Hyatt, care era peste drum, Mike le făcu lui Laing şi lui Barber o traducere a mesajului lui Jericho. Laing îşi notă în gând.

— Asta e, spuse Barber. Băieţii de la aviaţie or să se ducă şi or s-o bombardeze.

Fu nevoie de toată autoritatea lui Chip Barber pentru a obţine cel mai bun apartament pentru ţăranul irakian murdar. Când şi treaba asta fuse aranjată, traversă drumul şi intră în Gaura Neagră.

Martin îşi petrecu ora promisă în cada aburindă, se bărbieri şi se spălă pe cap, folosind articolele de toaletă pe care le găsise în baie şi, când termină, găsi friptura cu cartofi aşteptându-l pe o tavă, în cameră.

Nu ajunsese la jumătate când îl doborî oboseală. Ajunse aproape adormit în patul mare din dormitor. În timp ce el dormea, se întâmplară mai multe lucruri. Mai întâi, lenjerie, pantaloni, şosete, pantofi şi o cămaşă fură aduse în sufrageria apartamentului.

De la Viena, Gidi Barzilai trimise detaliile contului lui Jericho Tel Avivului, unde se pregătea o copie identică, cu formulele necesare.

Karim se întâlni cu Edith Hardenberg la plecarea ei de la birou, o duse la o cafea şi îi spuse că trebuia să plece pentru o săptămână în

Iordania, să-şi vadă mama bolnavă. Ea acceptă explicaţia lui, îl luă de mână şi îi spuse să se întoarcă la ea cât mai curând.

Gaura Neagră emise un ordin pentru baza aeriană de la Taif, unde un avion de recunoaştere TR-1 se pregătea de decolare, cu o misiune în nordul îndepărtat al Irakului, pentru a fotografia din nou complexul militar de la As-Sharqat.

Avionul primi o misiune nouă cu coordonate recente: să fotografieze o zonă deluroasă din sectorul nordic Jebal al Hamreen. Când comandantul de escadrilă protestă faţă de schimbarea bruscă a ordinelor, i se răspunse că acestea veniseră codificate ca „Ieremia porunceşte” şi protestele încetară imediat.

Avionul TR-1 decolă puţin după ora două. Pe la patru, imaginile receptate de el apărură pe ecranele din sala special destinata operaţiunii, în apropiere de Gaura Neagră.

Deasupra Jebal-ului în ziua aceea erau nori şi ploaie, dar avionul de recunoaştere îşi făcu datoria, cu ajutorul radarelor termice şi cu infraroşii şi al aparatelor ASARS-2, care sfidau norii, ploaia, grindina, lapoviţa, zăpada şi întunericul.

La sosire, imaginile fură studiate de colonelul Beatty din USAF şi de comandantul Peck din Royal Air Force, cei mai buni analişti ai fotografiilor de recunoaştere pe care îi avea Gaura Neagră.

Întâlnirea de lucru începu la ora şase. Nu erau prezenţi decât opt oameni. Discuţiile fură conduse de adjunctul generalului Homer, generalul Buster Glosson, la fel de hotărât, dar ceva mai jovial. Cei doi agenţi de la Informaţii, Steve Laing şi Chip Barber, erau prezenţi pentru că ei erau cei care veniseră cu noul obiectiv şi ştiau care era provenienţa informaţiilor referitoare la el. Cei doi analişti, Beatty şi Peck, fuseseră poftiţi pentru a-şi prezenta interpretarea dată imaginilor primite din zonă. Mai erau prezenţi trei membri ai personalului, doi americani şi un englez, a căror sarcină era de a nota toate hotărârile luate şi de a se asigura că ele erau transpuse în practică.

Colonelul Beatty deschise discuţiile cu ceea ce avea să devină laitmotivul întâlnirii.

— Avem o problemă.

— Atunci, explicaţi-ne-o, spuse generalul.

— Domnule general, între informaţiile primite erau şi trimiterile geografice. Douăsprezece cifre, şase pentru latitudine şi şase pentru longitudine. Dar nu avem de-a face cu date SATNAV, care să restrângă zona la doar câţiva metri pătraţi. Aici e vorba de un întreg kilometru pătrat. Şi, pentru a fi mai sigur, am lărgit porţiunea la un kilometru şi jumătate.

— Şi?

— Şi iat-o.

Colonelul Beatty făcu un semn către perete. Aproape tot spaţiul era ocupat de o fotografie mărită, de o calitate excelentă, prelucrată prin computer, de doi pe doi metri. Toţi rămaseră cu privirile aţintite asupra ei.

— Nu văd nimic, spuse generalul. Numai munţi.

— Exact asta e problema, domnule general. Nu este acolo.

Toată atenţia se întoarse spre spioni. La urma urmelor, *era* informaţia adusă de ei.

— Şi ce ar trebui să fie? întrebă rar generalul.

— Un tun, spuse Laing.

— Un tun?

— Aşa-numitul tun Babilon.

— Am crezut că le-aţi interceptat pe toate încă din stadiul de fabricaţie.

— Aşa am crezut şi noi. Se pare că unul totuşi a trecut.

— Dar am mai discutat o dată despre toate astea. Trebuie să fie o bază de rachete sau de avioane de luptă şi bombardiere. Nu există un tun cu o capacitate atât de mare.

— Ba da, domnule general, acesta. Am verificat la Londra. Are ţeava lungă de o sută optzeci de metri, cu deschidere de un metru. O încărcătură de mai bine de o jumătate de tonă. Şi o bătaie de până la o mie de kilometri, în funcţie de substanţa detonată.

— Care e distanţa de-aici până la Triunghi?

— Patru sute şaptezeci de mile sau şapte sute cincizeci de kilometri. Domnule general, avioanele de vânătoare pot intercepta un proiectil?

— Nu.

— Nici rachetele Patriot?

— Poate, dacă pleacă din locul potrivit la momentul potrivit şi dacă-l depistează la vreme. Dar mai probabil e să nu poată.

— Problema e, interveni colonelul Beatty, că, indiferent ce e, tun sau bază de rachete, el nu se află acolo.

— Nici îngropat, ca fabrica de la Al-Qubai? sugeră Barber.

— Aceea era mascată cu un cimitir de maşini deasupra, răspunse comandantul Peck. Aici nu e nimic. Nici drum, nici căi de acces, nici reţele electrice, nici puncte de apărare, nici heliport, nici sârmă ghimpată, nici barăci pentru soldaţi, doar dealuri şi munţi joşi, despărţiţi de văi.

— Şi dacă s-au folosit de acelaşi truc ca şi la Tarmiya şi au amplasat perimetrul de apărare atât de departe, încât iese din imagine? spuse Laing defensiv.

— Am încercat şi asta, îi răspunse Beatty. Ne-am uitat în toate direcţiile pe o rază de optzeci de kilometri. Nimic.

— N-ar putea fi o operaţiune perfect mascată? propuse Barber.

— Nici gând, irakienii îşi protejează întotdeauna instalaţiile secrete, chiar şi de propriii lor oameni. Uitaţi aici.

Colonelul Beatty se apropie de imagine şi indică un grup de colibe.

— Un sat de ţărani, în imediata apropiere. Fum de la focurile de lemne, adăposturi pentru capre, capre care pasc în vale. În afara fotografiei mai sunt încă doua.

— Poate au scobit întregul munte pe dinăuntru, spuse Laing. Voi aşa aţi făcut cu muntele Cheyenne.

— Acolo e o serie de grote şi galerii, un labirint de încăperi în spatele unor uşi întărite, spuse Beatty. Aici e vorba de o ţeava de tun lungă de o suta optzeci de metri. Încercaţi să o introduceţi în interiorul unui munte şi o să vedeţi că vă cade totul în cap. Domnilor, pot să-mi închipui afetul, magazia şi toate încăperile de locuit în subteran, dar o bucată din ţeava aceea tot trebuie să rămână pe-afară. Şi nu rămâne.

Rămase cu ochii la fotografie. În cadru intrau trei ridicături muntoase şi o parte din a patra. Cea mai mare dintre cele trei nu prezenta nici însemnele vreunei întăriri ranforsate, nici drumuri de acces.

— Dacă e acolo, înăuntru, undeva, propuse Peck, am putea bombarda până la saturaţie întregul perimetru. În felul ăsta, am face să se prăbuşească întreaga structură peste tun.

— O idee bună, comentă Beatty. Domnule general, am putea folosi Buff-urile şi face întreaga zonă una cu pământul.

— Pot să vă fac o propunere? întrebă Barber.

— Vă rog, spuse generalul Glosson.

— În locul lui Saddam Hussein, cu toată nebunia lui, dacă aş dispune de o singură armă de o asemenea valoare, aş pune la comandă un om în care să am încredere. Şi i-aş da ordin ca, dacă Fortăreaţa e vreodată atacată, să tragă. Pe scurt, dacă primele bombe nu nimeresc ţinta, iar un kilometru şi jumătate pătrat reprezintă o arie destul de mare, restul s-ar putea să cadă cu o fracţiune de secundă mai târziu.

Generalul Glosson se aplecă înainte.

— Exact ce vreţi să spuneţi, domnule Barber?

— Domnule general, dacă Pumnul lui Dumnezeu se află în interiorul acestor dealuri, el a fost ascuns printr-o operaţiune de mare fineţe. Ca să fim sută la sută siguri că îl distrugem, avem nevoie de un grad de precizie asemănător. Un unic avion, apărut din senin, într-un unic atac care să nimerească ţinta de prima – şi unica – dată.

— Nu ştiu de câte ori trebuie să vă spun, interveni exasperat colonelul Beatty, dar nu ştim unde se află butonul acesta… exact.

— Cred că colegul meu se referea la fixarea ţintei, spuse Laing.

— Dar asta presupune un al doilea avion, protestă Peck. Aşa

cum fac avioanele Buccaneer pentru Tornado. Până şi cei care fixează ţinta trebuie s-o vadă mai întâi.

— Cu rachetele SCUD a mers, spuse Laing.

— Sigur, cei din trupele SAS au marcat lansatoarele, iar noi le-am aruncat în aer. Dar ei se aflau acolo, la sol, la o mie de metri distanţă, cu binoclul, zise Peck.

— Exact.

Timp de câteva secunde se aşternu liniştea.

— Adică doriţi, spuse generalul Glosson, să trimitem oameni în munţi care să ne dea o ţintă de trei metri pătraţi.

Discuţia continuă timp de o oră. Ea revenea însă permanent la argumentul lui Laing.

Ţinta trebuia mai întâi descoperită, apoi marcată şi apoi distrusă – totul fără ca irakienii să observe, până când avea să fie prea târziu.

La miezul nopţii, un caporal al RAF fuse trimis la Hotelul Hyatt. Pentru că nu primi răspuns bătând la uşa apartamentului, ceru directorului de noapte să îi deschidă uşa. Trecu în dormitor şi îl scutură de umăr pe cel care dormea, înfăşurat într-un halat de baie, pe patul nedesfăcut.

— Domnule maior, treziţi-vă. Sunteţi aşteptat vizavi.

Capitolul 22

— E aici, spuse Mike Martin două ore mai târziu.

— Unde? întrebă colonelul Beatty curios.

— Acolo, înăuntru undeva.

În încăperea de lângă Gaura Neagră, Mike Martin stătea aplecat asupra mesei, studiind o fotografie a unei porţiuni lărgite din Jebal al Hamreen, o porţiune de opt pe opt kilometri. Arătă cu degetul.

— Satele, cele trei sate, aici şi aici.

— Ce-i cu ele?

— Sunt de paravan. Minunat executate, sunt copii perfecte ale unor sate de munte, dar sunt pline cu soldaţi.

Colonelul Beatty privi atent cele trei sate. Unul era într-o vale, la numai un kilometru de înălţimea muntoasă din mijloc, cea din centrul clişeului. Celelalte două ocupau două trasee pe pantele munţilor mai îndepărtaţi.

Nici unul nu era destul de mare pentru a avea o moschee. De fapt, nu erau decât nişte cătune. Fiecare avea, în centru, un hambar principal pentru fân şi nutreţ şi câteva adăposturi mai mici pentru capre şi oi. Restul aşezării se compunea din zece-douăsprezece locuinţe, colibe modeste din chirpici, acoperite cu stuf sau tablă, aşa cum găseşti peste tot în munţii Orientului Mijlociu. Vara s-ar fi văzut, probabil şi câteva petice de pământ cultivat, dar nu şi acum în plină iarnă.

Viaţa în munţii Irakului este dură pe timpul iernii, care aduce ploi piezişe şi nori mânaţi de vânt. Ideea că întregul Orient Mijlociu este o zonă caldă este încă o falsă legendă.

— Bine, domnule maior, cunoşti Irakul mai bine decât mine. De ce sunt de paravan?

— Sursele de hrană, spuse Martin. Prea multe sate, prea mulţi ţărani, prea multe oi şi capre. Prea puţin nutreţ. Ar muri de foame.

— Fir-ar al dracului! blestemă Beatty cu patimă. Şi era atât de simplu.

— Poate, dar asta dovedeşte că Jericho nu a minţit, nu s-a înşelat din nou. Dacă au mers atât de departe, e pentru că au ceva de ascuns.

Colonelul Craig, ofiţerul comandant al Regimentului 22 SAS, era cu ei în subsol. Până atunci vorbise pe şoptite cu Steve Laing. Acum se apropie.

— Ce zici, Mike?

— E aici, Bruce. Probabil că se şi vede – de la o mie de metri, cu un binoclu bun.

— Ştabii vor să trimită o echipă de marcare. Tu ieşi din

discuţie.

— Vezi să nu. Dealurile astea probabil roiesc de patrule pedestre. Vezi bine că nu e nici o şosea.

— Şi? Patrulele pot fi ocolite.

— Şi dacă dai de una? Aici nu vorbeşte nimeni araba mai bine decât mine, ştii şi tu. Şi pe urmă, va fi un salt HALO[25]. Nu poţi trimite nici măcar elicopterele.

— Aş fi zis că ai avut parte de suficientă acţiune.

— Am avut pe dracu'. N-am văzut nici o acţiune. M-am săturat până-n gât de spionat. Lăsaţi-mi-o mie pe asta. Ceilalţi sunt în deşert de săptămâni, iar eu m-am ţinut de grădinărit.

Colonelul Craig ridică dintr-o sprânceană. Nu-l întrebase pe Laing exact ce făcuse Martin – şi, oricum, nu i-ar fi spus – dar era surprins să afle că unul dintre cei mai buni oameni pe care îi avea se jucase de-a grădinarul.

— Hai înapoi la bază. Acolo ne putem face mai bine planurile. Dacă-mi place ideea ta, acţiunea îţi va aparţine.

Soarele nu răsărise încă atunci când generalul Schwarzkopf căzuse de acord că nu exista alternativă şi îşi dăduse consimţământul. În colţul izolat al bazei militare aeriene de la Riad, care era rezervat SAS-ului, Martin îşi expusese ideile colonelului Craig şi primise undă verde.

Coordonarea avea să fie făcută de colonelul Craig pentru trupele de la sol şi de generalul Glosson pentru atacul aerian final.

Buster Glosson îşi luă cafeaua de dimineaţă împreună cu prietenul şi şeful său, generalul Chuck Homer.

— Ai vreo idee pe cine ar trebui să trimitem în misiunea asta? întrebă el.

Generalul Homer îşi aminti de un oarecare ofiţer care, cu două săptămâni în urmă, îi dăduse nişte indicaţii deosebit de nepoliticoase.

— Mda, răspunse el. Dă-le-o celor de la 336.

— Mike Martin câştigase disputa cu colonelul Craig, subliniind – pe bună dreptate – că, dat fiind că cea mai mare parte a soldaţilor SAS prezenţi în zona teatrului de operaţiuni din Golf fuseseră deja trimişi în Irak, el rămăsese cel mai mare în grad, că era comandantul Escadronului B, aflat în clipa aceea în misiune în deşert sub comanda adjunctului său şi că era singurul care vorbea fluent limba arabă.

Dar argumentul hotărâtor îl constituise experienţa pe care o avea în salturile libere cu paraşuta. În timp ce era în Batalionul 3 paraşutişti, făcuse cursurile Şcolii Numărul Unu pentru Trupele Aeropurtate de la baza RAF Brize Norton şi sărise cu echipele de încercare. Mai târziu, absolvise şi cursul de sărituri libere de la Netheravon şi lucrase cu echipa de elită a trupelor aeropurtate,

Diavolii Roşii, mai cunoscuţi în cercul lor sub numele de Red Freds.

Singura modalitate de a ajunge în munţi, fără a stârni alarma, era în urma unui salt HALO, ceea ce presupunea lansarea din avion la opt mii de metri, urmată de o cădere liberă, cu deschiderea paraşutei la o mie două sute de metri. Nu era o treabă pentru începători.

Planificarea întregii misiuni ar fi trebuit să dureze o săptămână, dar acum nu aveau atâta timp. Singura soluţie era ca diferitele etape, saltul, marşul prin munţi şi selectarea poziţiei de pândă, să fie gândite simultan. Pentru asta avea nevoie de oameni pentru care să garanteze cu viaţa, ceea ce, oricum, avea să facă în final.

Întors în perimetrul SAS din baza militară de la Riad, prima întrebare pe care i-o puse colonelului Craig fu:

— Pe cine pot să iau?

Lista nu era prea lungă, mulţi erau deja în misiune, în deşert. De pe foaia pe care i-o aduse adjunctul, un nume îi sări imediat în ochi.

— Peter Stephenson, fără discuţie.

— Ai noroc, îi spuse Craig. S-a întors de dincolo acum o săptămână şi de atunci se odihneşte. E în formă.

Martin îl cunoştea pe sergentul Stephenson încă de când sergentul era doar caporal, iar el însuşi căpitan, la prima misiune pe care o conducea pe post de comandant de regiment. Ca şi el, Stephenson era specialist în sărituri libere şi membru al echipei pentru operaţiuni aeriene din escadronul său.

— Şi ăsta e bun, spuse Craig, indicând un alt nume. E specialist în operaţiuni montane. Eu zic că o să ai nevoie de amândoi.

Numele la care se oprise era cel al caporalului Ben Eastman.

— Îl ştiu. Ai dreptate. L-aş lua oricând cu mine. Şi mai cine?

Ultimul selecţionat fu caporalul Kevin North, dintr-un alt escadron. Martin nu mai lucrase cu el, dar North era şi el specializat în operaţiuni montane, recomandat cu căldură de comandantul său.

Aveau cinci zone de planificare care trebuiau acoperite simultan. Le împărţi, păstrându-şi rolul coordonator.

Mai întâi, trebuia ales avionul din care avea să se facă lansarea. Fără ezitare, Martin optă pentru un Hercules C-130, avionul obişnuit pentru trupele SAS, din care existau nouă în Golf. Toate erau staţionate pe Aeroportul Internaţional Regele Khaled, aflat în apropiere. La micul dejun veştile se înmulţiră: trei dintre ele aparţineau Escadrilei 47, de la Lyneham, în Wiltshire, escadrilă cu ani lungi de experienţă în conlucrarea cu săritorii SAS.

Din echipajul unuia dintre cele trei aparate de zbor făcea parte un oarecare locotenent Glyn Morris.

Pe tot parcursul războiului avioanele de transport Hercules fuseseră în centrul acţiunii, ducând marfa sosită la Riad până la bazele

mai îndepărtate ale RAF de la Tabuk, Muharraq, Dhahran şi chiar Seb, în Oman. Morris servise ca maistru la încărcare sau supraveghetor de marfă, dar funcţia sa reală pe acest pământ era de instructor de salturi cu paraşuta, iar Martin mai sărise cu el şi înainte.

Contrar legendei că trupele aeropurtate şi SAS îşi au propriile şcoli de paraşutism, tot ce înseamnă salt de la înălţime efectuat de armata britanică intră sub incidenţa RAF-ului, iar relaţia se bazează pe încrederea mutuală că celălalt ştie exact ce are de făcut.

Comandorul de aviaţie Ian Macfayden, şeful RAF în Golf, alocă imediat avionul Hercules cerut misiunii SAS, în clipa în care acesta sosea de la Tabuk, iar echipele speciale se apucară, fără întârziere, de adaptările necesare operaţiunii HALO programate pentru aceeaşi seară.

În primul rând, trebuia instalată o consolă de oxigen pe podeaua cabinei. Dat fiind că până atunci nu zburase decât la o altitudine mică, aparatul Hercules nu avusese nevoie de rezervoare de oxigen, pentru ca soldaţii din spate să poată respira. Locotenentului Morris nu-i trebuiau instrucţiuni pentru ce avea de făcut; el şi-l adusese ca ajutor pe sergentul Sammy Dawlish, instructor ca şi el, dar pe un alt Hercules. Lucrară toată ziua şi la apusul soarelui avionul fu gata.

Numărul doi pe lista de priorităţi erau paraşutele însele. Până în acel moment trupele SAS nu pătrunseseră în Irak căzând din cer – o făcuseră numai pe roţi, prin deşertul irakian – dar, pe tot parcursul războiului, misiunile de antrenament fuseseră constante.

Baza militară avea un depozit etanş cu regim de temperatură controlat, secţia pentru echipament de siguranţă, unde erau stocate paraşutele SAS-ului. Martin ceru – şi primi – opt paraşute principale şi opt de rezervă, deşi el şi oamenii lui nu aveau nevoie decât de patru din fiecare. Sergentul Stephenson primi însărcinarea să aleagă opt şi să le strângă; avea toată ziua la dispoziţie.

Paraşutele nu mai erau cele circulare, conice, care duceau pe oricine cu gândul la Regimentul de paraşutişti, ci modelul mai nou, denumit „pătrat”. În realitate, nu sunt chiar pătrate, ci dreptunghiulare şi sunt alcătuite din două straturi de material. În zbor, aerul pătrunde între straturi şi formează o „aripă” semirigidă, cu o secţiune aerodinamică, permiţând săritorului să „conducă” paraşuta spre sol, cu un grad mai mare de manevrabilitate.

Acesta este tipul care se vede de obicei la demonstraţiile de paraşutism.

Cei doi caporali primiră sarcina de a obţine şi verifica tot ce era necesar din proviziile stocate. Între acestea se numărau patru seturi de îmbrăcăminte, patru rucsacuri Bergen, mari, recipiente pentru apă, căşti, centuri, arme, HVC[26], care aveau să fie unicul fel de mâncare,

muniţie, truse de prim ajutor… şi lista continua. Fiecare dintre ei avea să ducă în rucsac câte patruzeci de kilograme şi orice gram se putea dovedi util.

Mecanicii şi echipele de întreţinere lucrau la avion într-un hangar special alocat, verificând motoarele şi desfăcând fiecare parte mobilă.

Comandantul de escadrilă îşi numise cel mai bun echipaj, al cărui navigator îl însoţise pe colonelul Craig înapoi la Gaura Neagră, pentru a face selecţia zonei de lansare, vitală.

Martin însuşi fu preluat de şase tehnicieni, patru americani şi doi britanici, care-i prezentară „jucăriile” pe care trebuia să le folosească pentru a găsi obiectivul, a-l localiza până la câţiva metri pătraţi şi a transmite informaţiile la Riad.

În final, diversele instrumente fură ambalate în aşa fel încât să nu se deterioreze din întâmplare şi fură duse în hangarul în care mormanul de echipament care îi aştepta pe cei patru creştea tot mai mult. Ca să fie mai siguri, puseseră câte două exemplare din fiecare aparat, adăugând şi mai mult poverii pe care aceştia trebuia să o care.

Martin se alătură celor care se ocupau de planificare în Gaura Neagră. Erau toţi aplecaţi deasupra unei mese mari, înţesate cu fotografii proaspete, făcute de un alt TR-1 chiar în acea dimineaţă, după răsăritul soarelui. Vremea fusese bună şi în fotografii se vedeau fiecare colţişor şi ungher din Jebal al Hamreen.

— Presupunem că blestematul ăsta de tun trebuie să fie îndreptat spre sud sau sud-est, spuse colonelul Craig. În cazul acesta, cel mai bun punct de observaţie pare să fie aici.

Indică o serie de crevase pe panta unui munte aflat la sud de aşa-zisa Fortăreaţă, vârful din centrul grupului întins pe kilometrul pătrat indicat de răposatul colonel Osman Badri.

— Cât despre zona de lansare, ai o mică vale aici, cam la patruzeci de kilometri sud… uite, se vede apa puiului care curge prin ea.

Martin se uită. Era o vale minusculă între vârfurile muntoase, lungă de aproximativ cinci sute de metri şi lată cam de o sută, cu margini acoperite de iarbă presărată cu bolovani şi cu un firicel de apă pe fund.

— Asta e cea mai bună? întrebă Martin.

Colonelul Craig ridică din umeri.

— Cinstit vorbind, asta e cam tot ce ai. Următoarea e la şaizeci de clişee distanţă de obiectiv. Dacă te apropii prea mult, or să te vadă aterizând.

Pe hartă, la lumina zilei, părea o joacă de copii; în întunericul ca smoala, la capătul unei căderi prin aerul îngheţat, cu o sută optzeci de kilometri pe oră, nu era greu de ratat. Nu aveau nici lumini după

care să se orienteze şi nici semnale de la sol. Era un salt din întuneric în întuneric.

— O iau, spuse el.

Navigatorul RAF se îndreptă de şale.

— Bun, atunci eu mă duc să mă pun pe treabă.

Urma o după-amiază plină pentru el. Datoria lui era să găsească drumul pe întuneric, pe un cer fără lună, nu până la o zonă de lansare, ci până la un punct în spaţiu de unde, ţinând cont şi de devierile provocate de vânt, patru trupuri aflate în cădere liberă să găsească valea miniaturală. Chiar şi corpurile care cad liber sunt deviate de vânt. El trebuia să calculeze cât.

Abia la ora crepusculului se reuniră în hangarul în care nimeni altcineva în toată baza nu avea acces. Avionul Hercules era gata, cu plinul făcut. Sub o aripă se găsea muntele de materiale de care aveau să se folosească cei patru. Dawlish, instructorul de sărituri, reîmpachetase fiecare dintre paraşutele grele de câte 24 de kilograme, cu tot atâta grijă ca pentru sine însuşi. Stephenson era mulţumit. Într-un colţ era o masă mare de instructaj. Martin, care adusese cu el fotografiile mărite, luate din Gaura Neagră, îi luă pe Stephenson, Eastman şi North şi se apropiară de masă, pentru a stabili ruta marşului de la zona de lansare la crevasele unde intenţionau să stea ascunşi pentru a urmări Fortăreaţa, indiferent cât le va lua aceasta. După toate calculele, era nevoie de două nopţi de marş, cu o zi de odihnă între ele. Nu se punea problema să meargă ziua, iar traseul trebuia să fie indirect.

În fine, fiecare îşi împachetă rucsacul Bergen, începând de la fund; ultimul obiect era Ordinul Centurii, un chimir greu de pânză groasă, cu numeroase buzunare, care după aterizare trebuia scos din rucsac şi purtat în jurul mijlocului.

De la intendenţă li se aduseră hamburgeri americani şi apă minerală şi, pe când soarele apunea, cei patru se întinseră să se odihnească înainte de plecare. Aceasta era programată pentru ora douăzeci şi unu şi trei sferturi, cu lansarea prevăzută pentru douăzeci şi trei şi jumătate seara.

Pentru Martin aşteptarea era întotdeauna cea mai rea; după activitatea frenetică din timpul zilei ea venea ca un contratimp. Nu mai avea nici un lucru asupra căruia să se concentreze decât tensiunea şi gândul sâcâitor că, în ciuda verificărilor şi a răsverificărilor, a pierdut din vedere un amănunt esenţial. Era perioada în care unii mâncau, alţii citeau, scriau acasă, dormeau sau, pur şi simplu, mergeau la toaletă şi se goleau.

La ora nouă un tractor remorcă avionul Hercules şi îl scoase pe pistă, iar pilotul, copilotul, navigatorul şi mecanicul de bord începură verificările la motoare. Douăzeci de minute mai târziu un autobuz cu

ferestre fumurii intră în hangar pentru a-i duce pe cei patru soldaţi şi echipamentul lor până la avionul care îi aştepta, cu uşile din spate deschise şi rampa coborâtă.

Cei doi instructori aşteptau deja, împreună cu comandantul la încărcare şi cu pliorul de paraşute. Dar numai şapte oameni urcară rampa, intrând în cabina ca o peşteră a aparatului Hercules. Rampa se ridică şi uşile se închiseră. Cel cu paraşutele se întoarse la autobuz; nu-i însoţea.

Împreună cu instructorii şi cu comandantul îmbarcării, cei patru se aşezară pe scaunele montate de-a lungul peretelui, îşi puseră centurile şi aşteptară. La ora douăzeci şi unu şi patruzeci şi patru de minute avionul decolă de pe pista din Riad şi îşi întorsese botul către nord.

În timp ce avionul RAF urca pe cerul întunecat al nopţii de 21 februarie, unui elicopter american i se cerea să aştepte înainte de a ateriza în sectorul american al bazei.

Fusese trimis la Al Kharz să ia doi oameni. Steve Turner, comandantul Escadrilei 336 tactică de luptă, fusese chemat la Riad la ordinul generalului Buster Glosson. Aşa cum i se comandase, îl aducea cu el pe cel pe care îl considera cel mai bun pilot al său pentru misiuni fulger la sol, de la mică înălţime.

Nici comandantul Rocketeer-ilor, nici căpitanul Don Walker nu avea idee de ce fusese chemat.

Aflară o oră mai târziu, într-o mică sală de instructaj din subsolul CENTAF-ului. Li se mai spuse că, exceptându-l pe ofiţerul cu armamentul, cel care stătea pe scaunul din spate, nimeni nu trebuia să ştie în detaliu despre ce era vorba.

Apoi elicopterul îi duse pe amândoi la bază.

După decolare, cei patru soldaţi putură să-şi desfacă centurile şi să se mişte prin cabina avionului, în lumina slabă, roşiatică, din plafon. Martin urcă scara până în cabina de comandă, unde rămase o vreme cu echipajul.

Se îndreptară spre graniţa irakiană, la o înălţime de trei mii de metri, apoi începură să urce. La opt mii se opriră din ascensiune; trecură graniţa irakiană, aparent singuri pe cerul luminat de stele.

În realitate, nu erau singuri. Deasupra Golfului era un AWACS ale cărui ordine erau să supravegheze neîntrerupt bolta în jurul şi dedesubtul lor. Dacă vreun radar irakian, rămas din cine ştie ce motive „nearanjat” de Aliaţi, se trezea pe neaşteptate, el trebuia atacat imediat. În acest scop, sub ei zburau două formaţiuni de avioane Wild Weasel, dotate cu rachete HARM antiradar.

În cazul în care vreunui pilot irakian i se năzărea să bântuie cerul în acea noapte, o formaţiune de avioane Jaguar ale RAF-ului

zbura deasupra şi la stânga lor, iar alta de F-15C Eagle, la dreapta. Aparatul Hercules era închis într-o cutie protectoare constituită din instrumente letale. Nici unul dintre ceilalţi piloţi nu ştia de ce. Ei doar urmau ordinele primite.

Adevărul era că şi dacă era înregistrat de vreun radar în noaptea aceea, se presupunea că transportorul era în drum spre nord, către Turcia.

Comandantul îmbarcării făcea tot ce-i stătea în puteri ca oaspeţii săi să se simtă cât mai bine, oferindu-le ceai, cafea, băuturi răcoritoare şi biscuiţi.

Cu patruzeci de minute înainte de a ajunge la punctul de lansare, navigatorul aprinse un bec de avertizare indicând P-minus-patruzeci şi ultimele pregătiri începură.

Cei patru soldaţi îşi puseră paraşutele principale şi pe cele de rezervă, pe primele sus, pe umeri, pe ultimele ceva mai jos, pe spinare. Urmară rucsacurile, atârnate cu susul în jos la spate, sub paraşute, cu capacul între picioare. Armele, pistoalele-mitralieră Heckler and Koch MP5 SD, agăţate la brâu, în partea stângă şi rezervoarele personale de oxigen prinse de-a curmezişul pe burtă.

În fine, îşi puseră căştile şi măştile de oxigen, înainte de a le conecta pe acestea din urmă la consola centrală, o structură de dimensiunile unei mese de sufragerie, plină cu butelii de oxigen. Când toată lumea fu aşezată confortabil, pilotul, anunţat, începu să dea drumul aerului şi presiunii din cabină în noaptea de afară, până când cele două se egalară.

Aceasta dură aproape douăzeci de minute. Apoi rămaseră în aşteptare. Cu cincisprezece minute înaintea momentului lansării, maistrul primi un nou mesaj din cabina de comandă. Le comunică instructorilor să le facă semn soldaţilor să comute de pe consola principală pe rezervoarele personale. Acestea ţineau până la o jumătate de oră, iar pentru saltul propriu-zis nu aveau nevoie decât de trei-patru minute.

În clipa aceea numai navigatorul, aflat în cabina de comandă, ştia exact unde se aflau; echipa SAS avea deplină încredere că vor fi lansaţi acolo unde trebuia.

Comandatul îmbarcării era de-acum în contact permanent cu soldaţii prin intermediul unui flux constant de semne, care luă sfârşit atunci când arătă cu ambele mâini luminile de deasupra consolei. În urechi începură să-i răsune instrucţiunile navigatorului, ca un val continuu.

Oamenii se ridicară şi începură să se mişte, încet, ca nişte cosmonauţi, încărcaţi cu echipament, către rampă. Instructorii, fiecare cu rezervorul său de oxigen, îi însoţeau.

Echipa SAS se alinie în faţa uşii din coada avionului, încă

închisă, fiecare verificând echipamentul celui din faţă.

Cu patru minute înainte de lansare uşa se deschise şi priviră în golul negru, şuierător, adânc de opt mii de metri. Un nou semn, cu două degete ridicate, făcut de instructor: mai aveau două minute. Se apropiară, târşâindu-şi picioarele, de marginea rampei, cu ochii aţintiţi pe becurile (stinse) de pe fiecare latură a deschiderii căscate. Becurile roşii se aprinseră şi ochelarii de protecţie fură coborâţi. Se aprinseră becurile verzi…

Toţi se răsuciră pe un călcâi, cu faţa spre cabină şi se aruncară cu spatele, cu braţele desfăcute şi cu capul în jos. Pragul rampei le trecu ca fulgerul prin faţa măştilor şi avionul Hercules dispăru.

Sergentul Stephenson era în frunte.

După ce îşi stabilizară poziţia, cei patru bărbaţi coborâră o porţiune de şapte kilometri pe cerul nopţii, fără un sunet. La o mie două sute de metri, paraşutele automate se deschiseră, acţionate de sistemele pe bază de senzori de presiune şi pânza ieşi ca o explozie. Aflat în poziţia a doua, Mike Martin văzu cum umbra aflată la cincisprezece metri sub el păru să se oprească brusc. În aceeaşi clipă, simţi vibraţia propriei paraşute care se deschidea, apoi „pătratul” preluă efortul şi îi încetini căderea de la o sută optzeci de kilometri pe secundă la douăzeci, în timp ce amortizoarele mai micşorau din şoc.

La trei sute de metri, fiecare din ei îşi desfăcu carabinele cu care era prins de spate rucsacul, lăsându-l să alunece până rămase atârnat de picioare. Rucsacurile urmau să rămână aşa până jos şi numai când ajungeau la o înălţime de treizeci de metri aveau să fie lăsaţi până la capătul frânghiei de siguranţă din nailon, lungă de cinci metri.

Paraşuta sergentului se îndrepta cu repeziciune spre dreapta, aşa că Mike îl urmă. Cerul era senin, iar sub stelele vizibile formele întunecate ale munţilor se repezeau în sus, către ei. Văzu ceea ce văzuse şi sergentul, anume licărul apei pârâului care curgea în vale.

Peter Stephenson ateriză exact în centrul zonei, la câţiva metri de malul pârâului, pe iarbă moale şi muşchi. Martin dădu drumul rucsacului atârnat de frânghie, se răsuci, se opri în aer, simţi cum rucsacul izbeşte solul sub el şi ateriză uşor, pe ambele picioare.

Caporalul Eastman trecu de el, pe deasupra, se întoarse planând şi căzu la cincizeci de metri mai încolo. Martin tocmai îşi desfăcea hamurile paraşutei, aşa că nu îl văzu pe Kevin North aterizând.

Căţărătorul era al patrulea şi ultimul din şir şi coborâse la o sută de metri distanţă, dar nu pe porţiunea cu iarbă, ci pe panta muntelui. Încerca să se apropie de colegii săi, manevrând pârghiile paraşutei, când rucsacul de sub picioarele lui lovi solul şi se târî pe coastă, tras de omul de al cărui mijloc era legat. Se rostogoli preţ de vreo cinci metri şi se înţepeni între bolovani.

Smucitura îl dezechilibră pe North, care nu mai ateriză în picioare, ci pe o parte. În locul acela nu erau prea multe stânci, dar una dintre ele îi zdrobi femurul stâng în opt locuri. Caporalul simţi, cu o claritate uimitoare, osul plesnind, dar lovitura fu atât de puternică, încât îl amorţi. Timp de câteva secunde doar. Apoi durerea începu, în valuri. Se rostogoli şi se prinse cu ambele mâini de coapsă, şoptind fără încetare:

— Ah, nu, Dumnezeule mare, te rog, nu…

Deşi nu-şi dădea seama, fiindcă hemoragia era internă, începu să sângereze. Una dintre aşchiile de os sărite din fractura multiplă îi retezase artera femurală care continua să pompeze sângele în interiorul coapsei terciuite.

Ceilalţi trei îl găsiră un minut mai târziu. Îşi deshămaseră paraşutele şi rucsacurile, convinşi că şi el făcea acelaşi lucru. Când îşi dădură seama că nu era lângă ei, porniră în căutarea lui. Stephenson scoase lanterna şi lumină piciorul.

— Drace, murmură el.

Aveau cu ei truse de prim ajutor, ba chiar şi bandaje pentru schije, dar nu aveau nimic pentru asemenea cazuri.

Caporalul avea nevoie de tratament antitraumatic de plasmă şi de o intervenţie chirurgicală şi asta încă repede. Stephenson se repezi la rucsacul lui North, smulse din el trusa de prim ajutor şi începu să pregătească o doză de morfină. Nu mai era nevoie. O dată cu sângele, se scurgea şi durerea.

North deschise ochii, îi aţinti asupra chipului lui, Mike Martin, aplecat deasupra sa, şopti „Şefule, îmi pare rău” şi îi închise la loc. Două minute mai târziu, muri.

Într-un alt timp, într-un alt loc, poate că Martin ar fi fost capabil să manifeste ceva din durerea pe care o simţea la pierderea unui om ca North, aflat sub comanda sa. Acum nu avea timp; şi nu era locul. Ceilalţi doi rămaşi înţeleseră asta şi îşi continuară treburile într-o tăcere întunecată. Avea ea să vină şi vremea durerii.

Martin sperase să strângă paraşutele şi să părăsească valea, căutând o crevasă în care să îngroape surplusul de material. Acum acest lucru nu mai era cu putinţă. Aveau de îngropat şi cadavrul lui North.

— Pete, începe să strângi tot ce putem îngropa. Găseşte o groapă sau sapă una. Ben, apucă-te să strângi pietre.

Martin se aplecă deasupra cadavrului, îi luă plăcuţele de identificare şi pistolul-mitralieră, apoi se duse să-l ajute pe Eastman. Împreună, cu mâinile şi cu cuţitele, cei trei săpară o groapă în pajiştea acoperită cu iarbă şi aşezară trupul în ea. Deasupra mai erau de pus şi altele: patru paraşute principale deschise, patru rezerve încă împachetate, patru rezervoare de oxigen, frânghii, plase.

Apoi începură să îngrămădească pietrele, nu ordonat, într-un monument uşor de detectat, ci la întâmplare. Ca şi cum bolovanii s-ar fi rostogolit de pe munte. Aduseră apă pentru a spăla pietrele şi iarba de petele roşii. Locurile goale, lăsate de bolovanii folosiţi, fură nivelate cu piciorul şi acoperite cu muşchi adus de pe malul pârâului. Valea trebuia să arate pe cât posibil aşa cum arătase cu o oră înainte de miezul nopţii.

Speraseră ca până în zori să facă cinci ore de marş, dar treaba asta le luase mai mult de trei dintre ele. O parte din conţinutul rucsacului lui North rămase înăuntru şi fu îngropată o dată cu el: îmbrăcămintea, mâncarea, apa. Restul fură nevoiţi să îl împartă între ei, îngreunându-şi şi mai mult poverile.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor părăsiră valea şi intrară în acţiune. Sergentul Stephenson preluă rolul de conducător de pluton: mergea înaintea celorlalţi doi, lăsându-se la pământ ori de câte ori trebuia trecută o culme şi privind atent peste ea, ca pe partea cealaltă să nu-i aştepte vreo surpriză neplăcută.

Drumul urca, iar el stabilise un ritm necruţător. Deşi mic de statură, vânjos şi cu cinci ani mai în vârstă decât Martin, putea umbla până când ceilalţi cădeau din picioare, cărând în tot acest timp o sarcină de cincizeci de kilograme.

Norii îşi făcură apariţia deasupra munţilor exact când Martin avea mai multă nevoie de ei, întârziind apariţia zorilor şi prelungind întunericul cu încă un ceas. În nouăzeci de minute de marş susţinut parcurseră doisprezece kilometri, punând câteva culmi şi două dealuri între ei şi vale. În cele din urmă, lumina cenuşie, dar din ce în ce mai puternică, îi sili să îşi caute un loc unde să se oprească. Martin optă pentru o fisură orizontală în stâncă, sub o streaşină mascată de ierburi înalte, chiar deasupra unui torent secat. Profitând de ultimele minute de întuneric, mâncară din raţii, băură puţină apă, apoi se acoperiră cu plasele de protecţie şi se întinseră să se odihnească. Îşi împărţiră carturile, iar Martin îl luă pe primul.

La unsprezece îl înghionti pe Stephenson şi se culcă, în timp ce sergentul rămase de pază. Se făcuse ora patru după-amiază când Ben Eastman îl împunse în coaste cu un deget ferm. Martin deschise ochii şi îl văzu pe Eastman cu degetul la buze. Martin ascultă. Din valea secată a torentului, la numai trei metri de locul unde se aflau, veneau sunetele guturale ale unor voci care vorbeau în arabă.

Sergentul Stephenson se trezi şi ridică o sprânceană. Ce era de făcut? Martin ascultă o vreme. Erau patru, în patrulare, plictisiţi să tot hălăduiască prin munţi şi obosiţi. În zece minute află că intenţionau să rămână acolo peste noapte.

Pierduseră deja destul timp. La şase, când întunericul se lăsa din nou peste înălţimi, trebuia să o ia din loc şi fiecare oră era

preţioasă dacă voiau să parcurgă distanţa care îi mai despărţea de crevasele din coasta dealului, vizavi de Fortăreaţă. Era posibil să aibă nevoie de timp suplimentar pentru a căuta şi a găsi crevasele.

Din conversaţia din vale reieşea că irakienii aveau de gând să pornească în căutare de lemne de foc. Cu siguranţă că aveau să arunce ochii şi după tufele în spatele cărora stăteau lungiţi soldaţii din SAS. Şi chiar dacă nu o făceau, putea să le ia ore întregi până să adoarmă suficient de adânc ca trupa lui Martin să se poată strecura pe lângă ei, ca să scape. Nu aveau de ales.

La un semn al lui Martin, ceilalţi doi îşi scoaseră cuţitele late, cu două tăişuri şi toţi trei îşi dădură drumul pe grohotiş, în vale.

Când totul luă sfârşit, Martin scotoci prin buzunarele irakienilor morţi. Toţi aveau patronimul Al-Ubaidi. Erau din tribul Ubaidi, munteni din partea locului. Toţi purtau însemnele Gărzii Republicane. În mod evident, Garda îi recrutase pe aceşti luptători din munţi pentru a forma patrule a căror misiune era să păzească Fortăreaţa de nepoftiţi. Observă că erau supli şi mici de statură, fără un gram de grăsime pe ei, bărbaţi care puteau merge oricât prin munţii din regiune, fără să obosească.

Le mai trebui încă o oră ca să târască trupurile neînsufleţite în crevasă, să taie cortul în bucăţi, pentru a face din el o prelată, pe care apoi o decorară cu tufe, iarbă şi buruieni. Când sfârşiră, numai un ochi extrem de ager ar fi putut descoperi ascunzătoarea de sub streaşină. Din fericire, patrula irakiană nu avusese un radio, aşa că nu erau aşteptaţi să dea raportul decât când se întorceau la bază, indiferent când putea fi aceasta. Acum, că nu aveau să se mai întoarcă deloc, cu puţin noroc aveau să treacă două zile până să li se simtă lipsa.

O dată cu căderea întunericului, trupa SAS porni mai departe, încercând să reconstituie formele munţilor văzuţi în fotografii, în lumina stelelor şi ghidându-se după busolă către vârful pe care îl căutau.

Harta lui Martin era o adevărată operă de artă, desenată de un computer pe baza fotografiilor făcute de avionul TR-1 şi având trasat pe ea drumul de la zona de lansare până la punctul de unde aveau să supravegheze Fortăreaţa. Oprindu-se din când în când să consulte dispozitivul SATNAV de mână, pentru a afla poziţia şi să studieze harta la lumina lanternei, Martin verifica direcţia şi viteza de mers. Pe la miezul nopţii ambele erau destul de bune. Aprecie că mai aveau de parcurs încă vreo cincisprezece kilometri.

În munţii Brecon din Wales, pe un teren asemănător, Martin şi ai lui ar fi putut parcurge şase kilometri pe oră, ritmul unei plimbări alerte de seară, împreună cu câinele şi fără un rucsac în greutate de patruzeci de kilograme.

Aici însă, în munţii ostili, cu posibilitatea permanentă a apariţiei patrulelor, erau obligaţi să meargă mai încet. Avuseseră deja o confruntare cu irakienii şi o a doua putea fi fatală.

Unul dintre avantajele pe care le aveau asupra irakienilor erau NVG[27]-urile, ochelari ca nişte ochi de broască ieşiţi din orbite. Cu ajutorul noii versiuni panoramice vedeau tot ce li se întindea înainte într-o culoare verzuie, fosforescentă, căci ceea ce făceau amplificatoarele de imagine era să concentreze orice strop de lumină spre retina privitorului.

Cu două ore înainte de ivirea zorilor văzură forma masivă a Fortăreţei înaintea lor şi porniră să urce panta din stânga. Vârful pe care îl aleseseră era la marginea sudică a kilometrului pătrat indicat de Jericho. Din crevasele aflate în partea sa superioară trebuia să se vadă versantul vestic al Fortăreţei – dacă *exista* într-adevăr o Fortăreaţă – la o înălţime aproximativ egală faţă de vârf.

Urcară din greu timp de o oră, cu respiraţia grea şi întretăiată. Aflat în frunte, sergentul Stephenson alesese o potecă pentru capre, care urca ocolind vârful muntelui. Chiar înainte de a ajunge în vârf, descoperiră crevasa depistată de TR-1 cu ajutorul camerei îndreptate în-jos-şi-lateral. Arăta mai bine decât sperase Martin, o spărtură naturală în stâncă, lungă de trei metri, adâncă de unu şi jumătate şi înaltă de şaptezeci de centimetri. Se prelungea în afară cu o streaşină pe care Martin putea să-şi sprijine torsul în timp ce partea inferioară a trupului şi picioarele şi le ţinea în crevasă.

Scoaseră plasele şi se apucară să facă din crevasă un punct invizibil pentru ochii cercetători ai altora.

Îşi îndesară buzunarele Ordinului Centurii cu hrană şi băutură, verificară armamentul şi îl lăsară la îndemână, iar Martin îşi trase aparatele aproape. Cu puţin înainte de răsăritul soarelui, avu ocazia să folosească unul dintre ele.

Era un transmiţător, mult mai mic decât cel pe care îl avusese la Bagdad, abia cât două pachete de ţigări puse laolaltă. Se conecta la o baterie cu cadmiu-nichel, cu suficientă putere să-i dea mai mult timp de conversaţie decât avea să-i trebuiască vreodată. Frecvenţa era gata fixată, iar la capătul celălalt exista cineva care asculta pregătit, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Pentru a-i atrage atenţia nu trebuia decât să apese pe butonul de transmisie în secvenţa convenită de semnale şi pauze, apoi să aştepte ca celălalt să îi trimită secvenţa de răspuns. A treia piesă componentă a setului era o antenă pliantă, ca aceea de la Bagdad, dar mai mică. Cu toate că se afla acum mult mai la nord decât capitala irakiană, era, în acelaşi timp şi mult mai sus.

Martin instală antena cu faţa către sud, legă bateria la un aparat şi aparatul la antenă, apoi apăsă pe butonul de transmisie. Unu-

doi-trei-patru-cinci; pauză; unu-doi-trei; pauză, unu, pauză, pauză, unu. Cinci secunde mai târziu radioul din mâna lui piui încet. Patru semnale, încă patru şi două.

Apăsă pe transmisie, rămase cu degetul apăsat şi spuse în microfon:

— Răspunde Ninive, răspunde Tyre. Repet, răspunde Ninive, răspunde Tyre.

Dădu drumul butonului şi aşteptă. Aparatul scoase repede semnalele; unu-doi-trei; pauză, unu, patru. Recepţionat şi înţeles. Martin puse setul deoparte, în husa impermeabilă, scoase binoclul şi se aplecă peste streaşină. În spatele lui, sergentul Stephenson şi caporalul Eastman stăteau înghesuiţi unul peste altul, ca doi embrioni, în crevasă, dar aparent destul de confortabil. Plasa din faţa lui era ridicată pe două crenguţe, care îi lăsau suficient spaţiu prin care strecură binoclul pentru care orice ornitolog şi-ar fi dat mâna dreaptă.

În timp ce soarele inunda munţii din Hamreen în dimineaţa de 23 februarie, maiorul Martin îşi începu activitatea de examinare a capodoperei fostului său coleg de şcoală, Osman Badri, Qa'ala neobservată de ochii nici unei maşinării.

În Riad, Steve Laing şi Simon Paxman priveau fix bucata de hârtie înmânată de operatorul care venise în fugă din camera de interceptare radio.

— La dracu', spuse Laing emoţionat, a ajuns acolo, în munţii ăia îngheţaţi.

Douăzeci de minute mai târziu, vestea ajunse la Al Khartz din biroul generalului Glosson.

Căpitanul Don Walker se întorsese la bază târziu în noaptea de 21, dormise puţinele ore rămase şi se apucase de treabă imediat după răsăritul soarelui, când piloţii întorşi din misiunile de noapte îşi încheiau rapoartele şi se duceau obosiţi la culcare.

Până la prânz elaboră un plan cu care se putea prezenta superiorilor lui. Planul fu imediat transmis la Riad şi aprobat. După-amiază, avionul necesar, echipajul şi serviciile auxiliare fură toate alocate.

În plan era atacul asupra unei baze irakiene aflate mult la nord faţă de Bagdad, nu departe de locurile natale ale lui Saddam Hussein, denumita Tikrit Est. Avea să fie un raid de noapte cu bombe de o tonă ghidate prin laser, condus de Don Walker, în formaţie cu coechipierul său obişnuit şi alte două avioane Eagle.

Misiunea apăruse în mod miraculos pe Ordinul de Zbor de la Riad, deşi fusese comandată nu cu trei zile, ci cu numai douăsprezece ore înainte. Celelalte trei echipaje necesare fură retrase imediat din orice altă operaţiune şi alocate misiunii Tikrit Est, programată pentru

noaptea de 22 (poate), sau pentru orice altă noapte, după cum veneau ordinele.

Cele patru Strike Eagle erau gata de zbor la apusul soarelui în ziua de 22; la ora zece seara misiunea fu anulată. Nici o altă misiune nu-i luă locul. Cei opt piloţi primiră ordin să meargă la culcare, în timp ce restul escadrilei plecă la „turtit” de tancuri în zona unităţilor Gărzii Republicane, în nordul graniţei kuweitiene. Pe când ei se întorceau, în zorii zilei de 23, cele patru echipaje fără ocupaţie tocmai îşi începeau activitatea. Se stabili o rută care să ducă cele patru avioane pe coridorul aerian dintre Bagdad şi graniţa iraniană, spre vest, cu o schimbare de curs de patruzeci şi cinci de grade deasupra lacului As Sa’diya şi apoi drept înainte către nord-vest, spre Tikrit.

În timp ce îşi sorbea cafeaua de dimineaţă la popotă, Don Walker fu chemat de comandantul de escadrilă.

— Marcatorul e pe poziţie. Odihneşte-te, s-ar putea sa ai o noapte grea.

În lumina răsăritului, Mike Martin începu să examineze muntele de dincolo de valea abruptă. Cu binoclul concentrat la maximum, vedea tufele una câte una; dacă transfocaliza, putea cuprinde orice porţiune dorea.

În primul ceas, muntele continuă să arate ca orice alt munte, acoperit cu iarbă, cu tufe şi arbuşti piperniciţi ca toţi ceilalţi. Din loc în loc câte un bolovan golaş sau o stâncă mai mică pe panta înclinată. La fel ca toate celelalte dealuri din raza sa vizuală, avea o formă neregulată. Nu părea să aibă nimic ieşit din comun.

Din când în când închidea ochii strâns ca să-i odihnească, îşi lăsa capul pe braţe puţin, apoi o lua de la capăt.

Pe la zece începu să vadă şi restul. Erau locuri pe pante unde iarba părea să crească altfel decât în general. Erau zone unde vegetaţia părea să fie prea ordonată, ca trasă cu linia. Dar nu vedea nici o uşă – decât dacă era pe partea cealaltă – nici un drum, nici o urmă de cauciucuri, nici o gaură de aerisire, prin care să se elimine aerul încărcat dinăuntru, sau vreo urmă a unor săpături curente sau anterioare. Soarele aflat în mişcare îi dezvălui primul indiciu.

Puţin după ora unsprezece i se păru că vede ceva lucind în iarbă. Întoarse binoclul asupra locului respectiv şi mări la maximum. Soarele tocmai intra în nori. Când ieşi, sclipirea se zări din nou. Atunci văzu şi sursa: o bucată de sârmă ascunsă în iarbă.

Clipi şi încercă din nou. O bucata de sârmă de treizeci de centimetri lungime, aşezată pieziş. Făcea parte dintr-o porţiune mai lungă de fir acoperit cu plastic verde, din care o parte se cojise, dând la iveală metalul de dedesubt.

Sârma era una dintr-un număr mai mare, toate îngropate în

iarbă, vizibile din când în când, când vântul mişca tulpinile.

Aşezate în diagonală şi plecând în direcţii opuse, formau o reţea pe sub covorul de iarbă.

La vremea prânzului deveni şi mai vizibilă. O întreagă porţiune de munte pe care solul era fixat de suprafaţa de dedesubt cu ajutorul unei plase de sârmă verde. Iarba şi tufele erau plantate în ochiurile romboidale şi crescuseră acoperind reţeaua.

Văzu şi terasele. O parte a muntelui era construită din blocuri, probabil de beton, fiecare cu cinci centimetri mai înăuntru decât cel de mai jos de el. De-a lungul teraselor astfel formate erau şănţuleţe acoperite cu pământ în care creşteau tufele pe o linie perfect orizontală. La prima vedere, nu îţi dădeai seama, pentru că aveau înălţimi diferite. Dacă te uitai doar la locul de unde răsăreau, liniile deveneau clare. Iar natura nu creştea în linii drepte.

Căută şi alte părţi ale muntelui, dar simetria se sfârşea, pentru a reîncepe ceva mai departe, spre stânga. În prima parte a după-amiezei rezolvă enigma.

Analiştii de la Riad avuseseră dreptate… până la un punct. Dacă cineva ar fi încercat să decupeze vârful, acesta s-ar fi surpat. Cel care făcuse lucrarea luase, probabil, trei vârfuri, scobise feţele interioare şi umpluse spaţiile dintre ele pentru a forma un crater gigantic. La umplerea spaţiilor, constructorul urmărise contururile naturale ale vârfurilor, stivuind blocurile de beton în trepte, formând terase miniaturale şi turnând de sus, din vârf, zeci de mii de tone de pământ pe deasupra.

Reţeaua de fixare fusese, probabil, montată ulterior: o plasă de sârmă îmbrăcată în plastic verde, prinsă cu cleme de betonul de dedesubt, care ţinea pământul să nu alunece în pante. Urmase iarba, semănată şi răsărită şi tufele, plantate în golurile lăsate special în terasele de beton.

Peste vară iarba se întinsese ca un covor, alcătuindu-şi propria reţea de rădăcini, iar tufele se înălţaseră printre sârme şi fire de iarbă pentru a se uni cu vegetaţia de pe pantele originale.

Pe deasupra craterului, acoperişul fortăreţei era mai mult ca sigur un dom geodezic, turnat în aşa fel încât şi el să conţină mii de buzunare în care putea creşte iarba. Nu lipseau nici stâncile artificiale, vopsite în cenuşiul pietrei adevărate, cu dâre lăsate de ploi.

Martin se concentră asupra zonei unde trebuia să fi fost buza craterului înainte de construirea cupolei. La cincisprezece metri mai jos găsi ce căuta. Trecuse peste protuberanta aceasta cu binoclul de cel puţin cincizeci de ori până atunci, fără să o observe.

Era o formaţiune stâncoasă, de un cenuşiu stins, dar tăiată de două linii negre, orizontale. Cu cât examina mai mult liniile, cu atât se întreba ce motiv ar fi avut cineva să urce până acolo numai ca să tragă

două linii pe un bolovan.

O pală de vânt venită dinspre nord-est mişcă plasa din faţa sa. Aceeaşi pală făcu să se clatine şi una dintre linii. Când vântul se potoli, linia încetă să se mai mişte. Martin îşi dădu seama că ce vedea nu erau linii trasate pe stâncă, ci fire de oţel care traversau bolovanul şi se pierdeau în iarbă.

De jur împrejurul bolovanului mai mare erau câţiva mai mici, aşezaţi în cerc, ca nişte santinele. De ce în cerc şi ce rol aveau firele de oţel? Presupunând că cineva, aflat dedesubt, smucea tare de fire… nu cumva bolovanul se mişca din loc?

La ora trei şi jumătate pricepu că nu avea de-a face cu un bolovan. Era o prelată cenuşie, fixată cu pietrele aşezate în cerc şi care se dădea la o parte când cineva trăgea de fire în jos, din cavernă.

Încetul cu încetul îi apăru evidentă, sub prelată, o formă circulară, cu un diametru de un metru şi jumătate. Privea, de fapt, la pânza sub care, ascunsă de ochii lui, era ultima porţiune, lungă de un metru, din tunul Babilon, care ameninţa cerul din ascunzătoarea sa de două sute de metri adâncime. Tunul era îndreptat către sud-sud-est, spre Dhahran, aflat la şapte sute cincizeci de kilometri depărtare.

— Telemetru, murmură către cei din spatele lui.

Le dădu binoclul şi luă aparatul care i se întinse. Acesta arăta ca un telescop. Îl puse la ochi, aşa cum fusese instruit de cei de la Riad şi văzu muntele şi prelata care ascundea tunul, dar la dimensiunile lor naturale. Pe prismă se vedeau patru semne de marcare în formă de V, cu vârfurile spre înăuntru. Învârti de butonul de pe laterala instrumentului până când cele patru V-uri se întâlniră într-o cruce. Aceasta era aşezată exact deasupra prelatei.

Luă instrumentul de la ochi şi privi gradaţiile: o mie optzeci de metri.

— Busola, spuse el.

Întinse telemetrul şi luă busola electronică. Aceasta nu avea nimic de-a face cu discul care plutea într-un recipient cu alcool şi nici cu acul fixat pe un balansier. O ridică la ochi, prinse în vizor prelata de pe partea cealaltă a văii şi apăsă pe buton. Busola făcu singură restul, dându-i o poziţie de trei sute patruzeci şi opt de grade, zece minute şi optsprezece secunde de la locul unde se afla.

Dispozitivul de poziţionare SATNAV îi furniză ultimul lucru de care avea nevoie şi anume poziţia sa exactă pe suprafaţa planetei, cu o aproximaţie de cincisprezece metri.

Instalarea antenei de satelit în spaţiul strâmt era o treabă complicată, care luă zece minute. Chemă Riadul şi i se răspunse imediat. Rar, Martin citi pentru cei care îl ascultau în capitala saudită cele trei seturi de cifre: poziţia sa exactă, direcţia de la el la ţintă şi distanţa. Riadul avea să facă restul şi să dea coordonatele pilotului.

Martin se strecură înapoi în crevasă şi încercă să doarmă. Sergentul Stephenson îl înlocui la pândă, în aşteptarea eventualelor patrule irakiene.

La opt şi jumătate, în întuneric complet, făcu o probă a aparatului de marcaj cu infraroşii. Acesta avea forma unei lanterne mici, cu mâner ca de pistol, dar cu cătare la un capăt. Îl conectă la baterie, îl îndreptă către Fortăreaţă şi privi. Întregul munte era luminat clar, ca scăldat în razele puternice ale unei luni verzui. Concentră amplificatorul de imagine pe prelata ce ascundea ţeava tunului Babilon şi apăsă pe trăgaci.

O rază subţire, invizibilă, de lumină infraroşie, traversă valea, iar el văzu un punct roşu apărând pe coasta muntelui. Manevră până când puse punctul pe prelată şi ţinu acolo timp de o jumătate de minut. Mulţumit, îl stinse şi se târî înapoi sub plasă.

Cele patru avioane Strike Eagle decolară de pe Al Kharz la ora douăzeci şi doi şi trei sferturi, urcând până la o înălţime de şapte mii de metri. Pentru trei dintre ele totul era o misiune de rutină, de bombardare a unei baze aeriene irakiene. Fiecare avion avea la bord câte două bombe de o tonă, ghidate prin laser, pe lângă propriile rachete defensive aer-aer.

Alimentarea cu combustibil de la avionul cisternă KC-10, aflat imediat la sudul graniţei irakiene, decurse normal, fără evenimente. Cu rezervoarele pline, se întoarseră în formaţie articulată şi grupul, codat Bluejay[28], se îndreptă aproape către nord, trecând pe deasupra oraşului irakian As-Samawa la ora douăzeci şi trei şi paisprezece minute.

Zburau ca de obicei, fără să comunice între ei prin radio şi fără lumini, fiecare copilot avându-i perfect vizibili pe ceilalţi trei pe ecranul radarului. Noaptea era senină, iar AWACS-ul care patrula deasupra Golfului le transmisese o „imagine clară”, ceea ce însemna că nu se afla în aer nici un avion de luptă irakian.

La douăzeci şi trei şi treizeci şi nouă de minute copilotul lui Don Walker murmură:

— Punct de cotitură peste cinci.

Îl auziră toţi şi înţeleseră că peste cinci minute aveau să vireze deasupra lacului As Sa’diya.

În clipa în care efectuau virajul de patruzeci şi cinci de grade la stânga, pentru a se îndrepta spre Tikrit Est, ceilalţi trei îl auziră pe Don Walker rostind clar:

— Formaţiunea Bluejay… liderul are probleme la motor. Mă întorc la bază. Bluejay Trei, preia comanda.

În seara aceea Bluejay Trei era Bull Baker, comandantul celorlalte două avioane rămase.

Din acest moment, lucrurile luară o întorsătură proastă şi foarte stranie. Secundul lui Walker, Randy Roberts, zis R-2, se apropie de lider, fără să vadă nici un defect la motorul acestuia; totuşi, avionul din frunte pierdea din viteză şi înălţime.

Dacă se întorcea la bază, era normal ca secundul să-l urmeze, cu excepţia cazului în care problema era minoră. Dar un motor defect deasupra teritoriului inamic nu constituia o problemă minoră.

— Recepţionat, confirmă Baker.

Apoi îl auziră pe Walker spunând:

— Bluejay Doi, întoarce-te alături de Bluejay Trei, repet, întoarce-te. E un ordin. Continuaţi către Tikrit Est.

Secundul, complet nedumerit, se supuse ordinului şi urcă, alăturându-se avioanelor rămase din formaţia Bluejay. Comandantul continua să piardă înălţime, aflat deasupra lacului; îl vedeau perfect pe ecranele radarelor.

În aceeaşi clipă realizară că acesta comisese o eroare inimaginabilă. Nu se ştie din ce motiv, poate în starea de zăpăceală cauzată de defectarea motorului, mesajul său nu fusese transmis pe frecvenţa rapidă codată, ci „în clar”. Mai mult, pomenise chiar şi destinaţia lor.

Deasupra Golfului, un tânăr sergent din USAF, aflat în faţa bateriei de console din cabina avionului AWACS, îşi strigă perplex comandantul.

— Avem o problemă. Liderul Bluejay are o defecţiune la motor. Vrea să se întoarcă la bază.

— Bun, am notat, răspunse comandantul misiunii.

Pe cele mai multe avioane, căpitanul este cel care are controlul absolut. Pe un AWACS, el are acest control în ce priveşte siguranţa aparatului, dar comandantul de misiune este acela care dă ordinele.

— Dar, domnule comandant, protestă sergentul, liderul Bluejay a vorbit în clar. A dat obiectivul misiunii. Să-i trimit pe toţi înapoi la bază?

— Nu, misiunea continuă, spuse comandantul. Dă-i drumul.

Sergentul se întoarse la consola lui total nelămurit. Era o nebunie. Dacă irakienii interceptaseră conversaţia, apărarea antiaeriană de la Tikrit Est avea să fie pusă în alertă.

Îl auzi din nou pe Walker.

— Liderul Bluejay, SOS, SOS! Ambele motoare moarte. Mă catapultez.

Continua să vorbească în clar. Dacă îl ascultau, irakienii auzeau totul.

Şi chiar aşa şi era. Mesajele fuseseră interceptate. La Tikrit Est tunarii trăgeau prelatele de pe bateriile de Triplu-A, în timp ce rachetele aşteptau cuminţi zumzetul motoarelor care se apropiau. Alte

unităţi fuseseră alertate şi se îndreptau spre lac, în căutarea celor doi piloţi căzuţi.

— Domnule comandant, Bluejay Unu a căzut. Trebuie să-i trimitem la bază şi pe ceilalţi.

— Am notat. Negativ, răspunse comandantul.

Se uită la ceas. Avea şi el ordinele lui. Nu ştia care era motivul lor, dar el nu putea decât să le urmeze.

Formaţia Bluejay se afla la nouă minute de obiectiv, unde o aştepta un adevărat comitet de primire. Cei trei piloţi îşi continuară drumul într-o tăcere împietrită.

În AWACS, sergentul continuă să vadă luminiţa lui Bluejay Unu din ce în ce mai jos, deasupra lacului. Avionul Eagle, evident abandonat, avea să se prăbuşească din clipă în clipă.

Patru minute mai târziu, comandantul păru că se răzgândeşte.

— Bluejay, formaţiunea Bluejay, AWACS către Bluejay, întoarceţi-vă la bază. Repet, întoarceţi-vă la bază.

Deprimate şi iritate de felul în care se desfăşuraseră evenimentele nopţii, cele trei Strike Eagle îşi abandonară cursul îndreptându-se spre casă. Lipsiţi de radare, tunarii de la Tikrit Est rămaseră să aştepte în van timp de încă o oră.

La marginea sudică a lui Jebal al Hamreen, un alt post de ascultare irakian interceptase convorbirea. Colonelul comandant nu avea sarcina să-i alerteze pe cei de la Tikrit Est sau vreo altă bază de apropierea avioanelor inamice. Singura lui îndatorire era să se asigure că nu intră nimeni în Jebal.

Intrase în alertă la apariţia aparatelor deasupra lacului; drumul de la lac la baza aeriană trecea pe deasupra părţii de sud a taberei lui. Fusese încântat când unul dintre ele se prăbuşise; iar când celelalte trei se întoarseră din drum şi o luară spre sud, răsuflă uşurat. Anulă alerta.

Don Walker plonjase în spirală până la o sută de metri deasupra lacului, de unde trimisese semnalul SOS. La nivelul apei lacului As Sa'diya, introduse noile coordonate în computer şi cârmi spre nord, în Jebal. Totodată, trecu pe LANTIRN[29].

LANTIRN este echivalentul american al sistemului britanic TIALD. Comutând pe LANTIRN şi privind prin centroplan, Walker văzu peisajul care se întindea înaintea lui, luminat perfect de razele infraroşii emise de sub aripa avionului. Înşirate pe display, coloanele de cifre îi dădeau acum cursul, viteza, înălţimea şi punctul de lansare.

Ar fi putut trece pe pilot automat, lăsând computerul să conducă aparatul prin văi şi canioane, pe după culmi şi dealuri, în timp ce pilotul şedea cu mâinile în sân. Prefera însă să rămână pe comandă manuală şi să-l piloteze el însuşi.

Cu ajutorul fotografiilor de recunoaştere trimise de Gaura

Neagră, îşi trasase un curs care să nu depăşească linia de înălţime a dealurilor. Rămase la mică înălţime, ţinându-se aproape de fundul văilor, trecând din breşă în breşă în zigzag, ca un vagonet de *montagne-russe,* din ce în ce mai aproape de Fortăreaţă.

O dată cu SOS-ul lui Walker, radioul lui Mike Martin emisese o serie de semnale convenite dinainte. Martin se trăsese până la marginea stâncii, deasupra văii, fixase marcatorul cu infraroşii asupra prelatei aflate la o distanţă de o mie de metri, având grijă ca punctul stacojiu să fie exact în mijlocul ţintei şi îl lăsase acolo. Semnalele radio însemnau că mai erau „şapte minute până la lansare din clipa aceea nu avea voie să clintească punctul roşu nici un centimetru.

— Era şi vremea, mormăi Eastman, am îngheţat aici.

— Nu mai e mult, îi replică Stephenson, înghesuind ultimele lucruri în rucsac. O să ai parte de toată alergătura de care ai nevoie, Benny.

Numai aparatul de radio rămase despachetat, în aşteptarea următoarei transmisii.

De la locul său, din spatele Eagle-ului, Tim, Copilotul, vedea pe ecran aceleaşi date ca şi pilotul său. Patru minute până la lansare… trei şi treizeci… cifrele scădeau pe măsură ce avionul şuiera printre munţi, tot mai aproape de ţintă. Trecu ca fulgerul pe deasupra văioagei în care aterizaseră Martin şi oamenii lui şi în numai câteva secunde străbătu terenul pe care îşi transportaseră cu atâta greutate poverile.

— Nouăzeci de secunde până la lansare…

Echipa SAS auzi zgomotul motoarelor venind dinspre sud, când avionul îşi începu „bucla”.

Bombardierul ajunse deasupra ultimei culmi, la cinci kilometri sud de ţintă, chiar în clipa în care numărătoarea inversă ajungea la zero. Cele două bombe ca două torpile îşi părăsiră locaşurile de sub aripi şi, purtate de inerţie, continuară să se înalţe timp de câteva secunde.

În cele trei sate fantomă, soldaţii din Garda Republicană, înecaţi în zgomotul motoarelor cu reacţie care izbucnise de nicăieri deasupra capetelor lor, săriră din paturile de campanie şi se repeziră după arme. În câteva clipe, acoperişurile hambarelor se ridicară pe pilonii hidraulici, dând la iveală rachetele de dedesubt.

Cele două bombe se eliberară din strânsoarea gravitaţiei şi începură să coboare. Detectoarele de infraroşii montate în botul lor adulmecară în căutarea razei călăuzitoare; conul răsturnat de raze invizibile ţâşnea din punctul stacojiu fixat pe ţintă.

Con pe care, odată intrat, nu-l mai puteau părăsi.

Mike Martin stătea lungit, în aşteptare, asurzit de zgomotul motoarelor care făcea munţii să trepideze şi ţinea punctul roşu fixat

asupra tunului Babilon.

Nici nu apucă să vadă bombele. Acum privea coasta muntelui, verzuie în lumina intensificatorului de imagine, dar în clipa următoare fu nevoit să-şi mute privirea şi să-şi acopere ochii în timp ce noaptea se preschimba într-o zi sângerie. Cele două bombe loviseră simultan, cu trei secunde înainte ca ofiţerul din Gardă din adâncul muntelui, un colonel, să apuce să întindă mâna după pârghia de lansare. Nu mai apucă să o facă.

Privind peste vale, Martin văzu întregul vârf al Fortăreţei izbucnind în flăcări. La lumina lor văzu imaginea de o secundă a unei ţevi uriaşe, cabrându-se ca un animal lovit, smucindu-se şi răsucindu-se în explozie, frângându-se şi prăbuşindu-se înapoi în crater o dată cu rămăşiţele cupolei.

— Toate flăcările iadului, murmură sergentul Stephenson de lângă el.

Analogia nu era rea. Limbile portocalii începură să lucească în adâncul craterului în timp ce fulgerele dintâi ale exploziei se potoleau, iar pe deasupra munţilor se aşternea din nou semiîntunericul. Martin începu să emită semnalele de „alertă" pentru cei care ascultau la Riad.

După lansarea bombelor, Don Walker cârmise la o sută treizeci şi cinci de grade, coborând în căutarea unui curs de întoarcere spre sud. Pentru că terenul nu era plat, trebuia să se înalţe mai mult decât ar fi fost normal, altfel risca să agaţe vreunul din vârfuri.

Cea mai bună şansă o avea satul cel mai îndepărtat de Fortăreaţă. Timp de o fracţiune de secundă se află deasupra lui, pe o aripă, trăgând spre sud, când fură lansate cele două proiectile. Nu mai erau SAM-uri ruseşti, ci rachete Roland franco-germane, cele mai bune de care dispunea armata irakiană. Prima zbură prea jos, în urmărirea avionului care dispăru pe după munţi. Racheta nu reuşi să evite culmea. Cea de-a doua trecu razant peste stâncile din vârf şi prinse din urmă Eagle-ul în vale.

Walker simţi şocul uriaş al impactului rachetei cu corpul avionului distrugând şi aproape smulgând motorul din dreapta.

Eagle-ul fu proiectat în înaltul cerului, cu toate sistemele lui delicate în derivă, lăsând în urmă o coadă de combustibil, ca o cometă. Walker testă comenzile şi descoperi o masă flască acolo unde până nu de mult obţinuse o reacţie promptă. Se terminase, avionul murea sub el, cu toate semnalele de alarmă aprinse, treizeci de tone de metal arzând, gata să se prăbuşească din ceruri.

— Catapultaţi, catapultaţi…

Centroplanul se sparse cu o fracţiune de secundă înainte ca cele două scaune să fie catapultate în noapte, răsucindu-se, apoi stabilizându-se. Senzorii percepură imediat altitudinea mică şi desfăcură chingile care îl legau pe pilot de scaun, eliberându-l de

metalul căzător şi permiţând paraşutei să se deschidă.

Walker nu se mai catapultase până atunci dintr-un avion. Şocul îl amorţi o vreme, răpindu-i capacitatea de decizie. Din fericire, constructorii se gândiseră şi la asta. Când scaunul greu de metal o luă înainte, paraşuta se deschise singură cu un pocnet şi se desfăşură. Ameţit, Walker se trezi într-un întuneric absolut, legănându-se în ham deasupra unei văi pe care nu o vedea.

Căderea nu fu lungă, fusese la o altitudine prea mică. În câteva secunde pământul se repezi în sus şi îl izbi, dându-l peste cap, rostogolindu-l şi răsucindu-l, mâini frenetice căutând dispozitivul care desfăcea hamul. În sfârşit, scăpă de paraşută, care porni purtată de vânt prin vale şi rămase culcat pe spate pe iarba ţepoasă. Se ridică.

— Tim! strigă el. Tim, ai păţit ceva?

O luă la fugă pe fundul văii, căutând cu privirea cea de-a doua paraşută, convins că aterizaseră amândoi în aceeaşi zonă.

Din punctul acesta de vedere avea dreptate. Ambii piloţi căzuseră la depărtare de două văi de ţintă. Pe cer, spre nord, se zărea o licărire stinsă, roşiatică.

Trei minute mai târziu se izbi de un obiect, lovindu-se la genunchi. Crezu că era un bolovan, dar în lumina slabă văzu că era unul din scaune. Poate al lui. Sau al lui Tim? Continuă să caute.

Walker îl găsi pe copilot. Tânărul se catapultase foarte bine, dar şocul rachetei afectase în parte dispozitivul de separare. Aterizase pe coasta muntelui legat de scaun, cu paraşuta încă strânsă dedesubt. Impactul cu solul smulsese, în sfârşit, trupul din scaun, dar nimeni nu supravieţuia unui asemenea şoc.

Tim Nathanson zăcea pe spate, în vale, într-o încâlceală de membre frânte, cu chipul ascuns de cască şi vizor. Walker îi scoase masca, îi smulse plăcuţele de identificare de la gât, întoarse spatele munţilor înroşiţi şi o luă la fugă cu lacrimile curgându-i pe faţă.

Alergă până obosi, apoi căută o crevasă, unde se ascunse să se odihnească.

La două minute de la explozia din Fortăreaţă, Martin luă legătura cu Riadul. Îşi trimise mai întâi seria de semnale de recunoaştere, apoi mesajul. Acesta era: „Acum Barabbas. Repet: Acum Barabbas”.

Cei trei soldaţi SAS închiseră radioul, îl împachetară, îşi puseră rucsacurile în spate şi începură coborârea – în goană. Aveau să fie mai multe patrule decât oricând, nu în căutarea lor, căci irakienilor urma să le ia ceva timp până să înţeleagă cum se făcuse că tirul fusese atât de precis, ci a echipajului american doborât.

Sergentul Stephenson determinase direcţia şi distanţa la care căzuse avionul. Presupunând că mai plutiseră în derivă o vreme după prăbuşirea aparatului, aviatorii – în cazul în care supravieţuiseră –

trebuiau să se afle undeva pe această traiectorie. Se mişcară iute, nu cu mult înaintea soldaţilor din Gardă, recrutaţi din rândurile triburilor Ubaidi, care ieşeau ca furnicile din colibele lor din sate, îndreptându-se spre tabără.

Douăzeci de minute mai târziu, Mike Martin şi cei doi soldaţi SAS găsiră trupul fără viaţă al copilotului. Nu mai era nimic de făcut, aşa că porniră mai departe. După alte zece minute auziră, în urmă, răpăitul continuu al armelor de foc de calibru mic. Acesta ţinu o vreme. Cei din Al-Ubaidi găsiseră şi ei cadavrul şi, în furia lor, îşi goliseră încărcătoarele. Gestul acesta le trăda poziţia. Cei din SAS o luară iar din loc.

Don Walker abia dacă simţi lama cuţitului sergentului Stephenson în gât. Atingerea era ca aceea a unui fir de mătase pe beregată. Ridicând ochii, văzu o siluetă aplecată deasupra lui. Bărbatul era brunet, suplu; în mână avea un pistol îndreptat către pieptul lui Walker; purta uniforma Gărzii Republicane Irakiene, Divizia vânătorilor de munte. Apoi omul vorbi:

— Prost moment ţi-ai ales pentru o ceaşcă de ceai. Ce-ai zice să ne mişcăm fundurile de-aici?

În noaptea aceea generalul Norman Schwarzkopf şedea singur în apartamentul său de la etajul al patrulea al Ministerului Apărării. Nu aici îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimelor şapte luni, ci vizitând cât mai multe unităţi combative sau în subsolul al doilea, împreună cu personalul şi cu planificatorii. Cabinetul mare, confortabil, era locul unde se retrăgea când voia să fie singur.

În noaptea aceea şedea la masa de lucru, pe care se afla, în plus, telefonul roşu care îl lega direct de Washington prin intermediul unei reţele superasigurate şi aştepta.

La unu fără zece minute, în noaptea aceea de 24 februarie, sună celălalt telefon.

— Generalul Schwarzkopf? întrebă o voce cu un accent englezesc.

— Da, la telefon.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră, domnule general.

— Dă-i drumul.

— Mesajul este: Acum Barabbas. Acum Barabbas.

— Mulţumesc, spuse comandantul suprem şi puse receptorul în furcă.

La ora patru, în aceeaşi dimineaţă, începu invazia.

Capitolul 23

Cei trei soldaţi din SAS continuară în marş susţinut toată noaptea. Ritmul urcuşului era atât de rapid, încât îl lăsă pe Don Walker, care nu căra un rucsac şi se credea într-o formă fizică bună, epuizat şi fără răsuflare.

Din când în când cădea în genunchi, convins că nu mai putea face un pas mai departe şi că până şi moartea era de preferat nesfârşitei dureri care îi sfâşia fiecare muşchi. Ori de câte ori se întâmpla aceasta simţea două mâini ca de oţel, una sub fiecare braţ şi auzea glasul cu accent cockney al sergentului Stephenson spunându-i la ureche.

— Hai, bătrâne, încă un pic. Vezi culmea aia, probabil că o să ne odihnim de partea cealaltă.

Dar nu o făceau niciodată. În loc să se îndrepte spre sud, spre baza dealurilor din Jebal al Hamreen, unde bănuia că vor întâlni un mare număr de soldaţi ai Gărzii Republicane, motorizaţi, Mike Martin hotărî să o ia către est, unde munţii treceau graniţa cu Iranul. În felul acesta obligau patrulele de munteni Al Ubaidi să vină după ei.

Imediat după ivirea zorilor, privind în urmă şi în jos, Martin văzu un grup de şase soldaţi, mai bine pregătiţi decât restul, urcând tot mai aproape. Ajunşi pe o culme, irakienii îl văzură pe unul dintre cei urmăriţi stând cu spatele la ei. Se aruncară după nişte stânci şi, din spate, deschiseră focul asupra străinului.

Cadavrul căzu într-o parte. Cei şase membri ai patrulei ieşiră din ascunzătoare şi se repeziră la el.

Abia când fu prea târziu văzură că era un rucsac Bergen, îmbrăcat într-un veston de camuflaj şi acoperit cu casca de pilot al lui Walker. Cele trei pistoale cu amortizor Heckler and Koch MP5 îi răpuseră în timp ce stăteau adunaţi în jurul „cadavrului”.

În apropierea oraşului Khanaqin, Martin dădu, în fine, ordinul de oprire şi transmise un mesaj Riadului. Stephenson şi Eastman rămaseră de strajă, privind spre vest, acolo de unde ar fi putut veni urmăritorii.

Martin comunică Riadului că nu mai erau decât trei soldaţi SAS şi că aveau cu ei un singur aviator american. Nu-şi dădu poziţia, în cazul în care mesajul ar fi fost interceptat. Apoi porniră mai departe.

Sus, în munţi, aproape de frontieră, găsiră un adăpost într-o alcătuire de piatră, folosită de păstorii din împrejurimi în timpul verii, când urcau cu turmele în munţi. Acolo, făcând de strajă cu rândul, aşteptară pe parcursul celor patru zile cât dură războiul terestru, în timp ce departe, în sud, tancurile Aliate şi Forţele Aeriene zdrobeau armata irakiană într-un război fulger de nouăzeci de ore şi intrau ca

un tăvălug în Kuweit.

În aceeaşi zi, prima a războiului terestru, un soldat singuratic pătrunse în Irak, venind dinspre vest. Era unul dintre luptătorii de comando din trupele Sayeret Matkal, selectat pentru că vorbea excelent limba arabă. Un elicopter israelian, cu rezervoare supradimensionate şi vopsit în culorile armatei iordaniene, pornise din Negev şi trecuse la nivelul deşertului iordanian, pentru a-l depune pe agent în interiorul Irakului, la sud de punctul Ruwaishid de trecere a frontierei. După care se întorsese şi pornise înapoi spre Israel, nedetectat.

Ca şi Martin, soldatul avea o motocicletă uşoară, dar solidă, cu cauciucuri dure, „de deşert”. Fusese făcută special să arate veche, ciocnită, murdară, ruginită şi îndoită, dar motorul era într-o stare perfectă şi avea două rezervoare suplimentare în coburii care încadrau roata din spate.

Soldatul o luă pe drumul principal, spre vest. La apusul soarelui intră în Bagdad.

Grija superiorilor pentru siguranţa sa fusese exagerată. Prin intermediul uimitorului telefon fără fir care părea să sfideze orice ultimă cucerire a electronicii, locuitorii Bagdadului aflaseră că armata lor era făcută fărâme în deşertul din sudul Irakului şi al Kuweitului. Încă din seara primei zile, forţele AMAM se retrăseseră acolo. Acum, că bombardamentele încetaseră deoarece era nevoie de avioanele Aliate deasupra câmpurilor de bătaie, cei din Bagdad circulau liber şi vorbeau deschis despre sosirea iminentă a americanilor şi englezilor şi despre izgonirea lui Saddam Hussein.

Euforia avea să dureze o săptămână, până când avea să devină limpede că Aliaţii nu aveau de gând să sosească şi AMAM-ul îşi va reinstaura domnia.

Staţia de autobuz era o masă mişcătoare de soldaţi, cei mai mulţi în maiou şi chiloţi, fiindcă îşi abandonaseră uniformele în deşert. Erau dezertorii care scăpaseră de plutoanele de execuţie ce aşteptau în spatele frontului. Îşi vindeau pistoalele Kalaşnikov pe preţul unui bilet de autobuz până în satul natal. La începutul săptămânii pistoalele făceau treizeci şi cinci de dinari bucata; patru zile mai târziu, preţul lor scăzuse la şaptesprezece.

Agentul israelian avea o singură însărcinare, de care se achită în timpul nopţii. Mossadul nu ştia decât despre cele trei locuri de depozitare a mesajelor secrete către Jericho, lăsate moştenire de la Alfonso Benz Moncada, în august. Martin renunţase la două dintre ele, dar al treilea era încă operaţional.

Israelianul lăsă trei mesaje identice, făcu cuvenitele semne cu cretă, se sui pe motocicletă şi porni din nou către vest, alături de

mulţimea de refugiaţi care se îndrepta în aceeaşi direcţie.

Îi luă încă o zi ca să ajungă la graniţă. Aici părăsi drumul mare şi o tăie spre sud, prin deşertul pustiu, trecu în Iordania, îşi recuperă dispozitivul de semnalizare direcţională şi îl puse în funcţiune. Semnalul fu recepţionat imediat de un avion israelian care se rotea deasupra Negev-ului, iar elicopterul se întoarse la punctul de întâlnire, pentru a-l recupera pe intrus.

Pe parcursul celor cincizeci de ore nu dormise deloc şi mâncase foarte puţin, dar îşi îndeplinise misiunea şi se întorcea acasă teafăr.

În cea de-a treia zi a războiului terestru Edith Hardenberg se întoarse la biroul său de la Banca Winkler nedumerită, dar şi furioasă. În dimineaţa zilei anterioare, chiar când se pregătea să plece la serviciu, primise un telefon.

Interlocutorul se prezentase într-o germană fără cusur, cu accentul tipic Salzburgului, ca fiind un vecin al mamei sale. Îi spusese că Frau Hardenberg alunecase pe gheaţă şi căzuse destul de rău pe scări.

Ea încercase imediat să sune la mama ei, dar telefonul suna tot timpul ocupat. În cele din urmă, foarte îngrijorată, sunase la centrala principală a oraşului, de unde i se spusese că telefonul era, probabil, deranjat.

Telefonase la bancă pentru a anunţa că nu se duce la lucru, pornise cu maşina prin zăpadă şi polei spre Salzburg, unde ajunsese spre prânz. Mama, perfect sănătoasă, o primise cu mirare. Nu căzuse şi nu se lovise. Mai mult decât atât, un vandal îi tăiase firele de la telefon, chiar în faţa casei.

Se întorsese la Viena prea târziu pentru a mai ajunge la serviciu.

Când îşi făcu apariţia la birou, îl găsi pe Wolfgang Gemutlich într-o stare de spirit mai proastă decât a ei. Îi reproşă absenţa din ziua precedentă şi îi ascultă, încruntat, explicaţiile.

Motivul proastei sale dispoziţii nu întârzie să iasă la iveală. Pe la prânz, în ziua precedentă, la bancă venise un tânăr care insistase să-l vadă. Vizitatorul spusese că se numea Aziz şi că era fiul deţinătorului unui cont personal important. Explicase că tatăl său nu se simţea prea bine, dar dorea ca fiul să acţioneze în numele lui.

Ajuns aici, Aziz prezentase documentele care îi confirmau, în mod incontestabil, statutul de ambasador al tatălui său, împuternicit să umble în contul personal. Her Gemutlich examinase hârtiile, căutând cea mai mică fisură, dar în zadar. Nu avea altă soluţie decât să se încline în faţa realităţii.

Tânărul insistase cum că dorinţa tatălui său era de a închide contul şi de a-l muta în altă parte. Şi asta, bagă de seamă, domnişoară

Hardenberg, la numai trei zile după ce în cont intraseră încă trei milioane de dolari care ridicaseră suma totală la zece milioane.

Edith Hardenberg ascultă în tăcere povestea supărării lui Gemutlich, apoi întrebă de vizitator. Da, i se spuse, numele mic era Karim. Acum, că îi amintise, avea un inel de sigiliu cu un opal, pe degetul mic şi, într-adevăr, o cicatrice pe bărbie. Dacă ar fi fost mai puţin absorbit de propria lui nenorocire, bancherul s-ar fi putut întreba de unde toate aceste întrebări pe care secretara i le punea în legătură cu un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată.

Desigur, recunoscu Gemutlich, ştiuse că deţinătorul contului era un arab, dar habar nu avea că era irakian sau că avea un fiu.

După program Edith Hardenberg plecă acasă, unde se apucă de curăţenie. Ore în şir frecă şi lustrui totul în micul apartament. Aruncă, în containerul mare de gunoi, aflat la câteva sute de metri depărtare de casa ei, două cutii de carton, pline. Într-una erau farduri, parfumuri, loţiuni şi săruri de baie, în cealaltă lenjerie de damă. Apoi se întoarse la propria curăţenie.

Mai târziu, vecinii declarară că ascultase muzică toată seara, până noaptea târziu, nu discurile obişnuite cu Mozart sau Strauss, ci Verdi, ceva din *Nabucco*. Un vecin cu ureche muzicală mai bună recunoscuse „Corul robilor”, pe care îl ascultase iar şi iar de la capăt.

Spre dimineaţă muzica se potolise şi ea plecase cu maşina, luând cu ea două obiecte din bucătărie.

Un contabil pensionar, care îşi plimba câinele prin parcul Prater la ora şapte dimineaţa, o găsi a doua zi. Acesta se abătuse de la Hauptallee ca să lase câinele să-şi vadă de treabă în pădure, departe de drum.

Era în paltonul de stofă gri, cu părul strâns într-un coc la spate, încălţată cu ciorapi groşi şi pantofi simpli, fără toc. Sfoara de rufe, trecută pe după ramura de stejar, nu o trădase, iar scăriţa de bucătărie se afla la un metru depărtare.

Era liniştită şi ţeapănă în moarte, cu mâinile pe lângă corp şi vârfurile picioarelor aţintite ordonat spre pământ. Edith Hardenberg fusese întotdeauna o femeie foarte ordonată.

Douăzeci şi opt februarie, ultima zi a războiului terestru. În deşertul irakian, la vest de Kuweit, armata irakiană fusese copleşită şi anihilată. În sudul oraşului diviziile Gărzii Republicane care invadaseră Kuweitul pe 2 august încetară să mai existe. În această zi forţele de ocupaţie fugiră spre nord, într-o coloana şerpuitoare de semiblindate, camioane, dube, automobile şi căruţe, după ce incendiaseră tot ce se putea incendia şi încercaseră să distrugă ceea ce nu ardea.

Coloana fu imobilizată în locul unde autostrada spre nord taie

lanţul muntos Mutla. Avioanele Eagle şi Jaguar, Tomcat şi Homet, Tornado şi Thunderbolt, Phantom şi Apache se aruncară asupra ei, reducând-o la o grămadă de fiare carbonizate. Odată capetele coloanei distruse şi drumul blocat, restul coloanei nu mai putea scăpa nici înainte, nici înapoi şi, pentru că se afla într-o trecătoare, nici în afara şoselei. Mulţi muriră, ceilalţi se predară. La apusul soarelui primele forţe arabe intrară în Kuweit pentru a-l elibera.

În acea seară Mike Martin stabili din nou contactul cu Riadul şi află ultimele ştiri. Îşi dădu poziţia, ca şi pe aceea a unei pajişti relativ plate din apropiere.

Soldaţii SAS şi Walker, rămaşi fără hrană, topeau zăpada pentru a obţine apă de băut şi îngheţau de frig, neîndrăznind să aprindă focul, pentru a nu fi reperaţi. Războiul se sfârşise, dar patrulele de vânători de munte puteau să nu fi aflat sau să nu le pese.

Imediat ce se luminase de ziuă două elicoptere Blackhawk, împrumutate de la Divizia 101 aeropurtată americană, sosiră să-i ia. Distanţa până la graniţa cu Arabia Saudita era atât de mare, încât aparatele decolaseră de la baza înfiinţată de Divizia 101 la optzeci de kilometri înăuntrul Irakului imediat după cel mai mare asalt cu elicoptere din istorie. Chiar şi de la această bază de pe Eufrat, calea până la graniţa muntoasă, lângă Khanaqin, era lungă. De aceea şi erau două elicoptere; cel de-al doilea era încărcat cu combustibil suplimentar, pentru drumul de întoarcere. Pentru mai multă siguranţă, opt avioane Eagle se învârteau în cerc pe deasupra, asigurând protecţia, în timp ce pe pajişte se făcea realimentarea. Don Walker îşi miji ochii spre cer.

— Hei, ăia-s băieţii mei! strigă el.

Cele două Blackhawk luară drumul spre casă, însoţite de avioanele Strike Eagle, ca escortă, până la graniţa sudică.

Îşi luară rămas-bun pe o fâşie nisipoasă, măturată de vânt, înconjuraţi de rămăşiţele unei armate înfrânte, în apropiere de frontiera dintre Arabia Saudita şi Irak. Palele rotorului unui elicopter Blackhawk se învârteau stârnind pietrişul şi praful, aşteptând să îl ducă pe Don Walker la Dhahran, unde avea un avion spre Al Kharz. Un Puma britanic aştepta ceva mai încolo, urmând să-i transporte pe soldaţii SAS la baza lor secretă, bine păzită.

În aceeaşi seară, într-o casă confortabilă, situată între dealurile molatice ale Sussex-ului, doctorul Terry Martin află unde fusese cu adevărat fratele său începând din octombrie şi că el se afla acum în afara Irakului, în siguranţă în Arabia Saudită.

După ce aproape că i se făcu rău de bucurie, profesorul fu condus înapoi la Londra, unde îşi reluă activitatea de lector la Facultatea de Studii Orientale şi Africane.

Două zile mai târziu, pe 3 martie, într-un cort aflat pe un aerodrom irakian mic şi pustiu, Safwan, comandanţii forţelor din Coaliţie se întâlniră cu doi generali de la Bagdad, pentru a negocia condiţiile capitulării. Singurii împuterniciţi ca purtători de cuvânt ai Aliaţilor erau generalul Norman Schwarzkopf şi prinţul Khalid bin Sultan. Alături de generalul american se afla comandantul forţelor britanice, generalul sir Peter de la Billiere.

Ambii ofiţeri occidentali sunt şi astăzi convinşi că la Safwan sosiseră numai doi generali irakieni. În realitate fuseseră trei.

Sistemul de securitate american era extrem de strâns, ca nici un potenţial asasin să nu poată ajunge până la cortul în care se întâlneau generalii forţelor antagoniste. Aerodromul era înconjurat de o întreagă divizie americană, ai cărei soldaţi erau aşezaţi în aşa fel încât să privească înspre exterior.

Spre deosebire de comandanţii Aliaţi, care sosiseră dinspre sud în mai multe elicoptere, irakienilor li se ceruse să vină cu maşina, până la o intersecţie aflată la nord de aerodrom. Acolo coborâseră şi se mutaseră în mai multe vehicule semiblindate ale armatei americane, conduse de şoferi americani, pe ultimii trei kilometri până la aerodrom şi la grupul de corturi unde erau aşteptaţi.

La zece minute după ce grupul de generali intrase împreună cu interpreţii în cortul unde se desfăşurau negocierile, pe drumul dinspre Basra, apropiindu-se de intersecţie, îşi făcu apariţia o nouă limuzină Mercedes, neagră. Corpul de pază al barajului era comandat acum de un căpitan din Brigada a 7-a americană de blindate, căci toţi ofiţerii superiori erau pe aerodrom. Limuzina neaşteptată fu oprită imediat.

Pe bancheta din spate se afla un alt general irakian, chiar dacă numai general de brigadă, cu o servietă diplomat neagră. Nici el şi nici şoferul nu vorbeau englezeşte, iar căpitanul nu ştia limba arabă. Tocmai se pregătea să ia legătura prin radio cu aerodromul când se apropie un Jeep, condus de un colonel american, cu un al doilea pe post de pasager. Cel de la volan purta uniforma Beretelor Verzi, în timp ce cel de alături avea însemnele Serviciului de Informaţii al Armatei, G2.

Ambii îşi prezentară documentele de identitate căpitanului, care le cercetă, le recunoscu ca fiind valabile şi salută.

— În regulă, domnule căpitan, îl aşteptam pe ticălos, spuse cel din Beretele Verzi. Se pare că a întârziat din cauza unei pene de cauciuc.

— În servieta aceea – adăugă cel de la G2, arătând către servieta generalului irakian care stătea lângă maşina lui fără să înţeleagă ce se întâmplă – se află numele tuturor prizonierilor noştri de război, inclusiv echipajele avioanelor dispărute. Norman

Furtunosul are nevoie de ele chiar acum.

Semiblindatele dispăruseră toate. Colonelul din Beretele Verzi îl îmbrânci pe irakian spre Jeep. Căpitanul era perplex. Nu ştia nimic de vreun al treilea general irakian. Dar mai ştia că nu de mult unitatea sa se pusese rău cu Ursul, declarând că ocupase Safwan-ul, când, de fapt, nu atinsese acest obiectiv. Ultimul lucru de care avea acum nevoie era să atragă şi mai tare furia generalului Schwarzkopf asupra Diviziei a 7-a blindate, reţinând lista cu piloţii dispăruţi. Jeepul dispăru în direcţia Safwan-ului.

Căpitanul ridică din umeri şi-i făcu semn şoferului irakian să parcheze alături de ceilalţi.

Pe drumul către aerodrom, Jeepul trecu preţ de aproape doi kilometri printre şiruri de vehicule blindate americane parcate. Urma o porţiune liberă, apoi elicopterele Apache, care înconjurau zona propriu-zisă a negocierilor.

Ieşiţi dintre tancuri, colonelul din G2 se răsuci spre irakian şi îi spuse într-o arabă cursivă:

— Sub scaun. Nu coborî din Jeep, dar pune-le repede pe tine.

Irakianul purta uniforma verde închis a ţării sale. Hainele înfăşurate de sub scaun erau uniforma maroniu deschis a unui colonel din Trupele Speciale saudite. Îşi schimbă rapid pantalonii, vestonul şi bereta.

Cu puţin înainte de a ajunge în dreptul cercului de elicoptere Apache de pe pistă, Jeepul cârmi spre deşert, ocolind aerodromul şi luând-o spre sud. Dincolo de Safwan vehiculul reintră pe drumul către Kuweit, la treizeci de kilometri mai departe.

Pe ambele părţi erau tancuri americane, aşezate cu faţa spre în afară. Sarcina lor era de a împiedica infiltrările. Din turelele lor, comandanţii urmăriră unul dintre propriile Jeepuri, în care se aflau doi colonei americani şi unul saudit, ieşind din perimetrul încercuit şi îndepărtându-se; nu era treaba lor.

Jeepului îi luă aproape o oră ca să ajungă pe aeroportul Kuweit, o ruină devastată, distrusă de irakieni şi acoperită de pale negre de fum, care veneau dinspre câmpurile petroliere incendiate pe tot cuprinsul emiratului. Drumul le luase atât de mult pentru că, vrând să ocolească dezastrul de la Mutla, fuseseră nevoiţi să facă o buclă mare prin deşert, la vest de oraş.

La opt kilometri de aeroport, colonelul din G2 scoase un transmiţător portabil din torpedo şi lansă o serie de semnale scurte. Deasupra aeroportului, un avion îşi începu coborârea.

Turnul de control improvizat al aeroportului era într-un transportor comandat de americani. Avionul care se pregătea să aterizeze era un HS 125 British Aerospace. Nu numai atât, era chiar avionul personal al comandantului trupelor britanice, generalul de la

Billiere. Nu putea fi altul, avea toate însemnele şi semnalele de recunoaştere. Controlorul de trafic îi dădu aprobarea de aterizare.

Avionul nu se apropie de clădirea distrusă a aeroportului, ci se îndreptă spre un capăt al pistei, unde îl aştepta un Jeep american. Trapa se deschise, scara coborî şi trei bărbaţi urcară la bordul avionului cu reacţie.

— Granby Unu, cer permisiunea pentru decolare, auzi controlorul de trafic.

Tocmai se ocupa de un Hercules canadian, care ateriza încărcat cu medicamente pentru spital.

— Aşteaptă, Granby Unu… ce plan de zbor ai?

Adică „Al dracului te mai grăbeşti, unde te crezi?”

— Îmi cer scuze, turnule.

Accentul acela precis şi uşor sacadat, Royal Air Force sută la sută. Controlorul îi mai auzise şi altă dată pe cei din RAF, toţi vorbeau la fel. Nişte snobi.

— Turnule, tocmai au luat la bord un colonel al Trupelor Speciale Saudite. E foarte bolnav. Face parte din suita prinţului Khalid. Generalul Schwarzkopf a cerut evacuarea lui imediată, iar sir Peter ne-a oferit avionul personal. Aşa că dă-ne aprobarea de decolare, te rog, bătrâne.

Într-o singură răsuflare, pilotul englez pomenise un prinţ, un general şi un cavaler al regatului. Controlorul era sergent şi îşi făcea cu conştiinciozitate datoria. Îl aştepta o carieră frumoasă în cadrul Forţelor Aeriene Americane. Refuzul de a permite evacuarea unui colonel bolnav din suita unui prinţ, la cererea unui general şi în avionul personal al comandantului trupelor britanice ar putea să nu aducă nici un serviciu carierei sale.

— Granby Unu, aveţi permisiunea de decolare, spuse el.

Avionul HS 125 părăsi Kuweitul, dar, în loc să se îndrepte spre Riad, unde era unul dintre cele mai bune spitale din Orientul Mijlociu, o luă spre vest, de-a lungul graniţei nordice a regatului.

AWACS-urile, veşnic treze, îl reperară şi îi cerură să-şi decline destinaţia. De data asta glasul britanic cu inflexiuni preţioase spuse că se îndreptau spre baza engleză Akrotiri din Cipru, ducând înapoi pe un prieten apropiat şi camarad de arme al generalului de la Billiere, grav rănit de o mină. Comandantul AWACS nu auzise nimic despre un asemenea prieten, dar se întrebă ce anume ar putea face. Să ordone doborârea lui?

Cincisprezece minute mai târziu aparatul HS 125 părăsea spaţiul aerian saudit intrând în Iordania.

Irakianul care şedea pe unul din locurile din spate ale avionului nu ştia nimic din ce se întâmpla, dar era impresionat de eficacitatea americanilor şi a englezilor. Avusese îndoieli când primise ultimul

mesaj din partea occidentalilor care îl plăteau, dar hotărâse că era mai bine să fugă acum decât să mai aştepte şi să o facă de unul singur, fără nici un ajutor. Planul expus în mesaj funcţionase ca uns.

Unul din cei doi piloţi RAF în uniformă tropicală ieşi din cabina de comandă şi şopti ceva la urechea colonelului american din G2, care zâmbi.

— Bun venit în lumea liberă, domnule general, spuse el în arabă. Am ieşit din spaţiul saudit. Curând vă veţi afla la bordul unui avion comercial, în zbor spre America. Apropo, am ceva pentru dumneavoastră.

Din buzunarul de la piept scoase un plic pe care i-l arătă irakianului, care citi conţinutul cu mare plăcere. Era un total simplu, suma adunată în contul său dintr-o bancă vieneză şi care depăşea acum zece milioane de dolari.

Cei din Beretele Verzi vârî mina într-un dulăpior de unde scoase câteva pahare şi câteva sticle miniaturale de Scotch. Turnă câte o sticlă în fiecare pahar şi le împărţi.

— Să bem pentru pensie şi prosperitate, prietene.

Bău, celălalt american bău şi el. Irakianul zâmbi şi bău la rândul lui.

— Odihniţi-vă, îi spuse colonelul din G2 în arabă. Ajungem în mai puţin de o oră.

După care îl lăsară în pace. Îşi rezemă capul de spătarul fotoliului şi îşi lăsă mintea să hoinărească, revăzând ultimele douăzeci de săptămâni, care îi aduseseră bogăţie.

Îşi asumase riscuri uriaşe, dar meritase. Îşi aminti ziua în care, aşezat în sala de şedinţe a Palatului Prezidenţial, îl ascultase pe Rais anunţând că, în sfârşit, Irakul poseda, înainte de a fi prea târziu, propria sa bombă atomică. Şocul fusese real, ca şi întreruperea bruscă a contactelor, imediat ce le comunicase vestea americanilor.

Aceştia reveniseră, mai insistenţi decât oricând, vrând să afle unde era ascuns dispozitivul. Habar nu avea, dar pentru cele cinci milioane de dolari promise venise vremea să rişte totul. Şi fusese mai simplu decât ar fi crezut vreodată.

Nenorocitul de inginer, doctorul Salah Siddiqi, fusese ridicat de pe stradă în Bagdad şi acuzat, printre valurile de durere, că trădase locul unde se afla dispozitivul. Dornic să îşi dovedească nevinovăţia, el dezvăluise existenţa complexului de la Al-Qubai, camuflat sub cimitirul de maşini. De unde să ştie inginerul că interogatoriul se desfăşura nu la două zile după bombardament, ci cu trei zile înaintea lui?

Următorul şoc al lui Jericho fusese atunci când aflase de doborârea celor doi piloţi britanici. Era un lucru neprevăzut. Trebuia neapărat să afle dacă instructajul lor cuprindea detalii referitoare la

felul în care ajunseseră informaţiile în mâinile Aliaţilor.

Uşurarea resimţită atunci când devenise limpede că nu ştiau mai mult decât li se spusese în timpul instructajului şi anume că locul ar putea adăposti un depozit de muniţie, avusese viaţă scurtă, căci Rais-ul insistase să creadă în existenţa unui trădător. Doctorul Siddiqi, înlănţuit în celula din subsolul Sălii de Gimnastică, trebuia eliminat, ceea ce se făcuse cu ajutorul unei injecţii masive cu aer în inimă, care îi provocase o embolie coronariană. Înregistrările interogatoriului său, început cu trei zile înaintea bombardamentului şi încheiat la două zile după, fuseseră modificate cu grijă.

Dar şocul cel mare îl primise atunci când aflase că Aliaţii rataseră ţinta şi că bomba fusese strămutată într-un loc secret numit Qa'ala, Fortăreaţa. Ce Fortăreaţă? Unde?

O remarcă întâmplătoare, făcută de inginer înainte de a muri, dezvăluise că specialistul în camuflaj era un oarecare colonel Osman Badri din Corpul de Geniu, dar din verificarea dosarului său reieşise că tânărul ofiţer era un admirator înfocat al preşedintelui. Cum să-i schimbe părerea?

Răspunsul fusese arestarea conform unor probe falsificate şi asasinarea cu cruzime a tatălui pe care îl iubea atât de mult. După aceea, deziluzionat, Osman Badri fusese moale ca lutul în mâinile lui Jericho, la întâlnirea de pe bancheta din spate a maşinii, după înmormântare.

Bărbatul cu numele de Jericho, cunoscut, de asemenea, ca Al Mu'azib, Torţionarul, se simţea împăcat cu lumea. Începuse să îl învăluie o amorţeală plăcută, probabil efectul tensiunii din ultimele câteva zile. Încercă să se mişte, dar descoperi că membrele nu-l ascultau. Cei doi colonei americani îl priveau, vorbind într-o limbă pe care nu o înţelegea, dar care ştia că nu era engleză. Încercă să le răspundă, dar gura refuza să formeze cuvintele.

Avionul HS 125 cârmise spre sud-vest şi coborâse până la trei mii de metri deasupra teritoriului iordanian. Deasupra golfului Aqaba, cel din Beretele Verzi deschise trapa; un val de aer umplu cabina, în ciuda faptului că avionul aproape stătea pe loc. Cei doi colonei îl ridicară, fără ca el să protesteze, încercând zadarnic să spună ceva. Deasupra apelor din sudul golfului Aqaba, generalul de brigadă Omar Khatib părăsi avionul şi plonjă în valurile care se despărţiră să-l primească. Restul rămase în seama rechinilor.

Avionul se întoarse spre nord, trecu peste Eilat după ce reintră în spaţiul aerian israelian şi ateriză, în cele din urmă, pe Sde Dov, aerodromul militar la nord de Tel Aviv. Acolo, cei doi piloţi îşi dezbrăcară uniformele britanice şi coloneii pe cele americane. Toţi patru îşi reluară rangurile obişnuite israeliene. Avionul fu curăţat de însemnele RAF, revopsit şi trimis înapoi firmei cipriote de curse

charter de unde fusese închiriat.

Banii din Viena ajunseră într-o bancă americană, după ce trecuseră prin Banca Kanoo din Bahrain. O parte fură transferaţi la Banca Hapoalim din Tel Aviv şi înapoiaţi guvernului israelian partea pe care Israelul i-o plătise lui Jericho până la trecerea lui sub controlul CIA. Restul, opt milioane de dolari, intră în ceea ce Mossadul numea „Fondul de distracţii”.

La cinci zile de la încheierea războiului alte două elicoptere americane cu rază mare de acţiune reveneau în văile Hamreen-ului. Nu ceruseră permisiunea nimănui şi nu aveau nevoie de nici o aprobare.

Trupul ofiţerului cu sistemul de armament de pe avionul Strike Eagle, locotenentul Tim Nathanson, nu mai fu găsit niciodată. Soldaţii îl hăcuiseră cu mitralierele, iar şacalii, vulpile fenec, corbii şi găile făcuseră restul.

Probabil că oasele lui se odihnesc şi azi într-una din văile îngheţate, la nici o sută de kilometri de locul unde trudiseră şi plânseseră strămoşii săi lângă apele Babilonului. La primirea veştii tatăl său, aflat la Washington, rosti rugăciunile pentru morţi, jelind singur în casa mare din Georgetown.

Trupul caporalului Kevin North fu recuperat în timp ce marile elicoptere Blackhawk aşteptau alături, mâini britanice dărâmară movila de pietre şi dezveliră cadavrul caporalului, pe care îl trimiseră într-un sac, mai întâi la Riad şi de acolo mai departe, acasă, într-un avion Hercules.

La mijlocul lui aprilie, la baza centrală SAS, un grup de clădiri joase, din cărămidă, de la periferia Hereford-ului, avu loc o mică ceremonie. SAS-ul nu are un cimitir special; morţii lor nu se adună cu toţii în acelaşi loc de odihnă. Cei mai mulţi dintre ei zac pe zeci de câmpuri de luptă ale căror nume nu le ştie nimeni. Unii stau sub dunele de nisip ale deşertului libian, unde au căzut luptând cu armatele lui Rommel în 1941 şi 1942. Alţii sunt împrăştiaţi printre insulele greceşti, prin munţii Abruzzi, Jura sau Vosgi. Sau răspândiţi prin Malaiezia şi Borneo, Yemen şi Oman, prin jungle şi deşerturi îngheţate sau sub apele reci ale Atlanticului, în largul Insulelor Falkland.

Atunci când trupurile lor sunt recuperate, ele se întorc acasă, în Anglia, dar sunt întotdeauna predate familiilor ca să le înmormânteze. Pe nici o piatră de mormânt nu e menţionat vreodată SAS-ul, ci regimentul din care a provenit iniţial soldatul: infanterie, Aeropurtate, Gărzi şi aşa mai departe.

Nu există decât un singur monument. În inima bazei din Hereford a fost ridicat un turn scund, masiv, îmbrăcat în lemn vopsit

într-un ciocolatiu stins. În vârful lui un ceas măsoară timpul, aşa că edificiul este cunoscut, pur şi simplu, ca Turnul cu Ceas. De jur împrejurul bazei sale sunt fixate plăci simple de bronz, pe care sunt gravate numele soldaţilor şi locurile unde au căzut.

În acea zi de aprilie fură dezvelite cinci nume noi. Unul fusese împuşcat de irakieni în captivitate, doi ucişi în luptă în timp ce încercau să treacă înapoi în Arabia Saudită. Al patrulea murise în urma unei pneumonii contractate după multe zile petrecute îmbrăcat în haine ude, pe o vreme îngheţată. Al cincilea era caporalul North.

Erau prezenţi în aceasta zi ploioasă câţiva din foştii comandanţi ai regimentului. Veniseră John Simpson, vicontele Johnny Slim şi sir Peter. Era de faţă directorul Forţelor Speciale, J.P. Lovat, împreună cu colonelul Bruce Craig, comandantul din acel moment. La fel şi Mike Martin şi câţiva alţii.

Pentru că se aflau pe teren propriu, cei încă activi puteau purta rar văzutele berete nisipii cu emblema pumnalului înaripat cu motto-ul „Who Dares Wins”[30].

Ceremonia nu fu lungă. Ofiţerii şi soldaţii asistară la dezvelirea plăcii de bronz, pe care numele noi ieşeau albe în evidenţă. Salutară şi se întoarseră la cazarmele lor.

Nu mult după aceea, Mike Martin se duse la micul său automobil din parcare, ieşi pe poarta păzită de soldaţi şi coti pe drumul care ducea la căsuţa pe care o mai avea încă într-un sat, între dealurile din Herefordshire.

În timp ce conducea, se gândea la tot ce se petrecuse pe străzile şi printre dunele Kuweitului; pe cerul de deasupra lor; în aleile şi bazarurile Bagdadului sau pe înălţimile Hamreenului. Şi pentru că era un tip discret, găsea că măcar un lucru era bun în toate astea: că nu va afla nimeni niciodată.

Epilog

Orice război trebuie să ne înveţe câte ceva. Dacă nu, atunci el a fost inutil, iar cei care au murit în el au făcut-o degeaba.

Războiul din Golf ne-a învăţat două lucruri, dacă Marile Puteri vor vrea să le ia în seamă.

Primul, că este o nebunie ca cele treizeci de state puternic industrializate ale lumii, care împreună dispun de nouăzeci şi cinci la sută din armamentul cel mai perfecţionat şi de mijloacele tehnice pentru a-l produce, să vândă aceste produse celor demenţi, agresivi şi periculoşi, numai de dragul profitului financiar de moment.

Timp de zece ani guvernului Republicii Irak i s-a permis să se înarmeze până la un nivel înfricoşător, datorită unei combinaţii de naivitate politică, orbire birocratică şi lăcomie generală. Distrugerea, în cele din urmă parţială, a acestei maşini de război s-a dovedit a fi mai costisitoare decât încurajarea ei.

Repetarea acestor evenimente poate fi evitată prin înfiinţarea unui registru de control centralizat al exporturilor către anumite guverne, cu pedepse draconice pentru eludarea lui. Experţii capabili să examineze tabloul general vor descoperi uşor, după cantităţile de materiale comandate sau livrate, dacă cineva construieşte arme de distrugere în masă.

Alternativa, este o proliferare a armamentului superperfecţionat, care va face Războiul Rece să arate ca o eră a păcii şi a liniştii.

Al doilea priveşte culegerea de informaţii. La sfârşitul Războiului Rece mulţi au fost aceia care au sperat că spionajul avea să ia sfârşit. Realitatea se dovedeşte însă contrarie.

În anii şaptezeci şi optzeci progresele făcute în domeniul informaţiei electronice şi prin semnal au fost atât de impresionante, încât ţările Lumii Libere au început să creadă, pe măsură ce savanţii produceau tot mai multe minunăţii costisitoare, că maşinile pot face singure toată treaba. Rolul „informaţiei umane”, al informaţiilor adunate de către oameni, a scăzut în importanţă.

Toată această panoplie a tehnicii occidentale a fost utilizată în războiul din Golf şi considerată, în parte datorită costului său uriaş, ca infailibilă.

Eroare. Printr-o combinaţie de îndemânare, ingeniozitate, tenacitate şi muncă îndârjită, o mare parte a arsenalului irakian şi mijloacele de producere ale acestuia fuseseră deja ascunse sau mascate în aşa fel încât aparatele să nu le poată detecta.

Piloţii, curajoşi şi bine antrenaţi, s-au lăsat şi ei adesea înşelaţi de viclenia acelora care construiseră falsurile şi gândiseră mijloacele

de camuflaj.

Faptul că nu s-a ajuns la un război chimic, microbian sau nuclear s-a datorat, ca şi rezultatul bătăliei de la Waterloo, „unei şanse prea strâns jucate”.

Ceea ce s-a dovedit până la urmă a fost că, pentru anumite ţinte şi în anumite împrejurări, încă nu există un aparat care să înlocuiască cel mai vechi dispozitiv pentru colectarea de informaţii de pe pământ: Ochiul Omenesc.

Cuprins

PUMNUL LUI DUMNEZEU

Operațiunea „Furtună în deșert" e pe cale de a începe cînd serviciile secrete americane află că Saddam Hussein are la dispoziție o armă secretă ucigătoare care poate nimici armatele aliate. Maiorul Mike Martin este parașutat în munții Irakului, cu ținta Bagdad. Misiunea: să găsească și să distrugă *Qubth-ut-Allah* – „Pumnul lui Dumnezeu".

„Un roman formidabil... O mare varietate de personaje prezentate cu măiestrie... Și, mai presus de orice, Forsyth te ține cu sufletul la gură prin arta de a povesti..."

Sunday Times

RAO
International
Publishing
Company

Observații

[←1]

Institutul Canadian de Cercetare şi Dezvoltare a Armamentului (*n. trad.)*.

[←2]
Proiectul de Cercetare la Mare Altitudine *(n. trad.)*.

[←3]

Rândunica *(n. trad.)*.

[←4]

Superproiectul de Cercetare pentru Altitudini Superioare *(n. trad)*.

[←5]

Calibrul tunului *(n. trad.)*.

[←6]

Îmbrăcăminte tradiţională arabă *(n. trad.)*.

[←7]

Serviciul de Aviaţie cu Misiuni Speciale *(n. trad.)*.

[←8]
Şef (*n. trad.*).

[←9]

Lovitură înăbuşită *(n. trad.)*.

[←10]

Referire la un episod din Biblie în care Joshua a dărmat zidurile Ierihonului (Jericho) *(n. trad.)*.

[←11]

Mese gata de mâncat (*n .trad.)*.

[←12]

Mese refuzate de etiopieni *(n. trad.)*.

[←13]

Lansarea multirachetă *(n. trad.)*.

[←14]

High-speed Anti Radiation Missiles – rachete anti-radiaţii de mare viteza (*n. trad.)*.

[←15]

Tiptil, pe furiş *(n. trad)*.

[←16]

Tactical Air Control Centre – Centrul de dirijare a aviaţiei tactice (n. *trad.)*.

[←17]

Apărătorul flotei (*n. trad.)*

[←18]

Time on Target — momentul ajungerii asupra obiectivului (*n. trad.*).

[←19]

Auxiliary Power Unit – Sistemul auxiliar se alimentare.*(n. trad.)*

[←20]

Thermal Imaging and Laser Designator – Sistem de detecţie termală şi prin laser *(n. trad.)*

[←21]

Receptor de avertizare radar *(n. trad.)*.

[←22]

Identification Friend or Foe – Identificare prieten sau duşman *(n. trad.)*.

[←23]

Nu mişca amice *(n. trad.)*.

[←24]

Nu trage. Sunt englez *(n. trad.)*.

[←25]

High Altitude Low Opening – Salt de la mare înălţime cu deschidere aproape de sol (*n. trad.*).

[←26]

High Value Concentrates – Concentrate cu valoare calorică mare (*n. trad.)*.

[←27]

Night Vision Goggles – Ochelari pentru vizibilitatea pe timp de noapte (*n. trad.*)

[←28]

Stăncuţă *(n. trad.)*

[←29]

Low-Altitude Navigation and Targeting, Infra-Red for Night – Sistem de navigaţie şi ochire la altitudine joasa, cu vedere de noapte în infraroşii (*n. trad.)*.

[←30]

Cel care îndrăzneşte învinge (*n. trad.)*.

Table of Contents